Anastasia Novykh

Shambala'lı Sensei. IV. Kitap

Bu dünya baştan çıkarır, ama Tanrı kurtarır. Özü bilmeyen, ayartmaya karşı koyamaz. **Hakikati** bilen, gizlenmeye çalışıldığı yerde bile özü bulacaktır. Hakikati arayan, tüm karanlıklar bu Işığa dirense bile, yoğun karanlığın içinden bile onun Işığını görecektir. Çünkü çağlar boyunca gizlenmiş olanı açığa çıkarma zamanı geldi. Sırrı söylemenin zamanı geldi!

Bu kitap, eski bir lise son sınıf öğrencisi kızın 1991 yazında yaşadığı olayları yansıtan kişisel günlüğüne dayanılarak yazılmıştır.

Önsöz

Ses sessizleşti. Ama birkaç saniye içinde kelimeler karanlığın içinde yeni bir güçle yankılandı.

— Evrenin yaratılışı O'nun
büyük eliyle yönetilir.
Yaratılışın ustası olarak,
yeni renkler ekler.

Doğanın parlak renkleri,
Mavi nehir tuvali,

Bir demet kır çiçeği,
büyük dağların mavisi.

Ama en çok O etkilenir
Ruhun görünmez uçuşuyla
Genç ve yaşlı bir adamın korkusuz bakışlarında,
Ve Allah'a yakın olan ve O'na ulaşan kimselerin.

Ve onlar büyük yollarında durdurulmazlar
Varoluşun herhangi bir yanıltıcı yüküyle,
Şu anda saldıran
Acı, umutsuzluk ve yoksulluk gibi.

Çünkü onlar büyük İrade tarafından yönlendiriliyorlar
Özü Sevgi olan Bir'in İradesi.
Seçim verilir ve bu Özgürlüktür,
Ve bu sırrın Bilgisi

Sadece dört başyapıtın kapağında gizlidir.

Ve eğer o kapağı açarsanız

Kitapları indirmek için: books.allatra.org/en

Ve uç sınırdaki Lotus'u görürseniz,
Tanrı'nın Sesi'ni ahide somutlaştıranın
Eliyle üç kez yazılmış olanı kavrarsınız.

Bu gerçek evreni gizler,
Gizli bir mühür saklar,
Eğer onu yırtıp atarsanız,
İnsanların hayali değerlerini azaltırsınız.

Ama orada bulacağınız şey dünyadan daha değerlidir,
Sınırlarının ötesinde yatanlardan daha değerli,
Ve çoktan unutulmuş sayılır,
Verilen Söz'ün anahtarı olduğu için.

Tanrı için çabalayan kişi durdurulamaz,
Dünya üzerinde güç sahibi olmak isteyenlere kapımız açık!
Hangi yolu seçeceğinize siz karar vereceksiniz,
Her şeyi yaratan 12'nin Sözü'nü dile getirdiğiniz zaman.

Ama unutmayın ki şimdi sizin gücünüzde
Dünyaların kaderi, insanların kaderi.
Dikkatli ve tutkusuz olun
İsteklerinizde makul olun.

Çünkü O, fırçayı bir süreliğine emanet etti,
Bu, dünyayı yoktan var eden.
Ama bu an da bitecek
Öyleyse O'nun gözlerinin içine Onurla bakmaya layık olun!

Bu sır birçok şeyi açıklığa kavuşturur,
İnsana şans ve olağandışılık verir
Hakikati samimi bir kalp ile bilmek isteyene
Yalnızca Tanrı'ya sadık olana ve O'na gelene!

* * *

Hayat hem tüm uluslar hem de tek tek her bir insan için çok şaşırtıcı, çok yönlü, çeşitli ve öngörülemezdir. Gizli ve açık olayları geçici ve etkileyicidir. İnsanların hafızasında bıraktıkları görünmez izler gizemlidir. İzleri bırakmakla kalmazlar, kendi seçimlerine bağlı olarak hem bir insanın hem de ulusların gelecekteki kaderini fark edilmeden değiştirirler.

Günlüğümü bağımsız olgun bir yaşın bakış açısıyla bir kez daha okurken ve o yılları hatırlarken, Sensei'nin başında olduğu o zamanki genç grubumuzun deniz kıyısındaki o son dinlenme gününün hayatımdaki en önemli günlerden biri olduğu sonucuna vardım. Sadece silinmez izler bırakmakla kalmayıp dünya görüşümü, bu dünyanın küresel yapısına dair anlayışımı derinden değiştiren, ruhsal konumlarımı daha da güçlendiren ve hayatımın anlamını net bir şekilde belirleyen bir gündü. Ve bunun için Sensei'e minnettarım çünkü bir benlik olarak oluşumumun ilerleyen yılları bana o zaman bize söylediklerini daha derinlemesine anlama imkanı verdi.

* * *

Ariman adında beklenmedik bir misafirin medeniyetten uzak deniz kıyısında bulunan çadır "kampımıza" yaptığı ziyaretten sonra iyi bir uyku çekme şansım olmadı. Bütün gece, bir gün önceki olaylarla bağlantılı korkunç kabuslar tarafından işkence gördüm. Köleler, kalabalık, Archon'ların yönetimi, Veliar'ın acımasız gözleri, Ariman'ın dostça gülümsemesi. Ve tüm bunlar içsel bir depresyon ve umutsuzluğun arka planındaydı. Bilinçaltımdan rüyama yansıyan bu gerilim dizisi sabaha kadar uzamakla kalmadı, çadırdaki komşum Tatiana'nın yaydığı farklı dış "hile efektleri" de buna eşlik etti. Onun da bütün gece acı çektiğini söylemeliyim: inledi, tüm bedeni titredi, aniden ellerini uzattı. Çadırımız ikimiz için küçük olduğundan, Tatiana'nın rüyasındaki tüm bu ses ve dövüş sürecine doğal olarak mantıklı bir tepki verdim ve "korku filmimi" tamamlayan bu "hile efektleri" ile dehşete düşerek uyandım. Yani o gece "neşeli" olmaktan çok daha fazlasıydı.

Yine de uykuya dalmayı başardım. Ama son serisindeki huzurlu rüyam uzun sürmedi. Sonunda, belli ki "seyircinin" bu "dehşetten" etkilenmeye devam etmesi için, rüyamda o kadar korkunç bir şey gördüm ki korkudan aniden uyandım ve gözlerimi açtıktan sonra bile tüm bunların gerçek olup olmadığını anlayamadım. Ama o korkunç "gerçeğin" sadece bir rüya olduğunu anladığımda, sanki zihnimden bir yük kalkmış gibi rahatlayarak iç çektim. Bir insanın mutlu hissetmesi için bazen o kadar az şeye ihtiyacı oluyor ki, sadece kendisine yabancı olan gerçeklikten uyanması yetiyor.

Sessizlik içinde kendime güldüm. Dün neden kafam bu kadar karışıktı ve Ariman'ın kocakarı masallarına bu kadar önem veriyordum? Şimdi böyle bir sonuca varmıştım. Rüyalarımı kontrol etmenin ya da daha doğrusu onları yönetmenin mümkün olup olmadığını merak ettim. Aklıma bir fırsat çıktığında bunu Sensei'e ayrıntılı olarak sormam gerektiği düşüncesi geldi. Çünkü günde neredeyse sekiz saatimizi rüyalar için harcıyoruz! Ve bu arada, bu bir rüya mı? Asıl mesleği psikoterapistlik olan Nikolai Andreevich'in bir zamanlar dediği gibi, rüya sadece değişmiş bir bilinç durumudur. Eğer öyleyse, Ruhsal doğanın yararı için yönetilebilir. Neden günde sekiz saatin tamamını Hayvan doğamızın gücüne teslim ederek boşuna harcayalım ki? Bu böyle olmamalı! Eminim ki bu zamanı daha akılcı kullanmanın bir

yolu olmalı. Hayat çok kısa ve eğer yararına yaşanırsa her dakikası çok değerli.

Ancak, düşüncelerimi göreceli bir düzene koyar koymaz, başka bir sorun ortaya çıktı. Birden ağzımda acı bir tat hissettim ve sanki kalın bir limon parçasını yarım ısırmışım gibi bolca tükürükle dolmaya başladı. Benim için alışılmadık olan bu his, bir gün öncesinin canlı bir şekilde hatırlanmasına neden oldu. Dinlenme evlerine giderken grubumuza eşlik eden ve bilinçaltımızın gücünü test etmemizi öneren Ariman idi (kendi lüks yatıyla bizi ziyaret eden ve neredeyse tüm günü bizimle geçiren beklenmedik misafir). Nikolai Andreevich ve Sensei dışında hemen kabul ettik, onlar kendi konularından bahsederken bizi biraz geride bıraktılar. Ariman konsantre olmamıza yardımcı olan kısa bir sözlü "performans" sergiledi ve bundan sonra neredeyse hepimiz nedense ağzımızda garip bir limon tadı hissettik. Ariman bize ertesi sabah uyanır uyanmaz bilinçaltımızın, onun ziyareti sırasında bize anlattığı her şeyi kelimesi kelimesine zihnimizde yeniden üreteceğine söz verdi. Tabii ki buna inanmadık. Hatta Eugene, "tüm akıştan sadece birkaç damlanın kişisel değirmen-gölet ve barajlarından sızacağını" söyledi. Misafirimiz ona gülümseyerek cevap verdi ve bakışlarını adamın gözlerine sabitleyerek ona geniş taşmalarla tüm bahar selini vaat etti. Elbette o zaman bunu ciddiye almamıştık. Ama şimdi...

Bir gün önceki o sahneye ilişkin anılarımın neredeyse aniden canlanmasının ardından, düşüncelerim sanki tekrarlanan bir yayın gibi Ariman'ın konuşmasını aktarmaya başladı. Ve daha da çarpıcı olanı, o kadar kelimesi kelimesine aynıydı ki, önce korktum ve kafam karıştı. Ama sonra hemen günlüğümü buldum ve unutmamak için her şeyi oraya yazmaya başladım. Ancak bu sonuncusu oldukça imkansız görünüyordu. Tüm bunları yazmak için biraz zaman harcadıktan sonra bir şeyleri unutmamak için tekrar okumaya karar verdim. Ve hafızam aynı metni bir gramofon plağı gibi defalarca tekrarlayarak yeniden üretti. Bu kez, aptallığımın ve saflığımın beni Ariman'ın sözleriyle güzelce süslenmiş bilinçaltımın kurnazca örülmüş ağına bir kuş gibi getirdiğini nihayet anladığım için, elbette kişiliğim şiddetle panikledi. Ne yazık ki bir gün önce hafızamı hafife almışım! Ve tüm bunlar cehaletim yüzünden, deyim yerindeyse "sırf eğlence olsun diye" oldu. Ne "eğlence" ama! Şimdi birileri kesinlikle eğleniyor, ama ben değil. Biz insanlar neden bu kadar tuhafız?! Her zaman şüphelerimiz var, egomuzu tatmin ediyoruz ve sadece bilgi hakkında oynuyoruz, ama idrak etmiyoruz. Ve sonuç olarak zor bir duruma düşüyoruz, bu yüzden "İmdat!" diye bağırmanın tam zamanı. SOS! Yardım edin!" Ne kadar sık, ne kadar çok ağlarsanız ağlayın, eğer boğulursanız hayatınızı sadece kendiniz kurtarabilirsiniz. Aynı hikaye benim de başıma geldi.

Kendi hatamdı, bu yüzden hatalarımı düzeltmek için kendime sahiptim. Düşüncelerimi düzene sokmanın tam zamanıydı. "Acil yardım" olarak dikkatimi o "çalkantılı selden" uzaklaştırmaya ve Lotus çiçeği meditasyonuna konsantre olmaya çalıştım. Önce işe yaramadı, çünkü Ariman'ın konuşmasından bir veya başka bir cümle düşüncelerimi sürekli saptırıyordu. Ve bu düşünce akışının dikkatimi dağıtmadığını, aksine çektiğini anlamadığım sürece bu rahatsız edicilikten kurtulamadım. Bu, onu dinlemek istediğim anlamına geliyordu, ya da daha doğru bir ifadeyle, beni değil, Hayvan doğamı. Öyleyse sorun ne? İsteklerim bana bağlı! Hatamı anladıktan sonra, Lotus çiçeği pratiğimi daha amaçlı yapmaya başladım çünkü tüm dileklerim ve niyetlerim tek bir konsantrasyon akışında birleşti ve geri kalan her şeyi göz ardı etti.

Ariman'ın konuşması sakinleşse de düşüncelerimin ikinci planında kalmaya devam etti. Eh, Ariman Ariman'dır! Bu nedenle, en son meditasyon eğitimlerinden birinde Sensei'in bize Lotus'un sonsuz çeşitliliğini anlattığı Lotus çiçeğinin yeni meditasyonunu büyük silah olarak kullanmaya karar verdim. Bundan önce, Sensei her şeyin insanın kendisine, içsel doğasına bağlı olduğunu birçok kez vurgulamasına rağmen, yeni meditasyonda ustalaşma çabalarım açıkça sonuçsuz kalmıştı. Ama bu kez niyetimin saflığı ve samimiyeti nedeniyle Lotus çiçeği kendini tamamen alışılmadık bir şekilde gösterdi.

Solar pleksus üzerinde net bir konsantrasyona ulaştığımda, aniden içsel bir vizyonla Lotus çiçeğimi gördüm! Onu net bir şekilde gördüm ve her zamanki gibi hayal etmedim. Bu çiçek çok güzeldi. Bunu hayatımda hiç görmemiştim! Kar beyazı taç yaprakları parlak ama aynı zamanda çok yumuşak bir ışık yayıyordu. Ve çiçeğin merkezi altın bir parıltıyla ışıldıyordu. Ve en çarpıcı olanı da bu ilahi çiçek canlıydı! Ona şefkatimi ve sevgimi ne kadar çok verirsem, onun da benim içten duygularıma o kadar çok tepki verdiğini, çok hassas ve saf küçük yapraklarını salladığını fark ettim. Önce bu dalgalanma hafifçe fark ediliyordu, çok canlıydı, ben buna "nefes alma" diyebilirim. Sonra çiçek sanki uyanmaya ve kendini daha fazla göstermeye başladı. Bir an bana öyle geldi, ama sonra gerçekten de dalgalanan yapraklardan birinden çıkan çok hoş bir ses duydum, sanki hafif bir esintinin tatlı şarkısı gibiydi. Onu takiben başka bir taç yaprağı titreşim yoluyla daha önce bildiğim hiçbir sese benzemeyen harika bir ses çıkararak yoluna devam etti. Ondan sonra üçüncü taç yaprağı bu artan melodi içinde kendini "gösterdi". Ve birkaç dakika içinde Lotus'un ahenkli, narin, duyması çok hoş seslerden oluşan büyüleyici senfonisine tamamen daldım. Bu müzik ilahi sesleriyle beni büyüledi. Ve içine daldıkça, içimdeki her şeyi kucaklayan neşe ve sonsuz özgürlük hissi daha da arttı. Ama en çarpıcı olanı, Lotus'tan yayılan bu olağanüstü sesin, harika saflığıyla içimi doldurarak beni her yönden saran parlak yumuşak ışığa dönüşmeye başladığı andaki duyguydu. Daha önce hiç hissetmediğim bir sevinç duygusu yarattı ve tarif edilemez bir mutluluğa gömülerek içinde eridim. Sanki bedenimle birlikte yok oldum. Geriye sadece Lotus ve devasa evrensel Sevgi'nin idraki kaldı!

Meditasyon halinden çıkarken kendimi o kadar muhteşem hissettim ki tüm dünyayı kucaklamak istedim. Mükemmel bir ruh hali içindeydim. Ve en çarpıcı olanı, düşüncelerimde mutlak bir berraklık ve bilinç saflığı hüküm sürüyordu. Ariman'ın konuşmasında "gramofon plağının" varlığına dair hiçbir ipucu yoktu. İyimserlikle, başarılı meditasyonun verdiği sevinçle ve Hayvan doğamdan sabah intikamını almanın benim için çok önemli zaferiyle dolu olarak çadırdan dışarı çıktım. İlk gördüğüm şey çok komik bir sahneydi.

* * *

Deniz kıyısında, kamışlardan çok uzak olmayan bir yerde, Eugene başında bir kovayla lotus pozisyonunda oturuyordu. Bir pistil gibi dikilen yalnız sopası ile, zaman zaman bir tutam otla kendini yelpazeliyor. Stas taburede onun yanında oturuyor ve dalgın dalgın arkadaşına bakıyordu. Victor çadırından çok uzakta olmayan leğende yıkandı. Büyük bir zevkle su sıçrattı, böylece su havada her tarafa dağıldı. Sensei ve Nikolai Andreevich aynı anda sahil boyunca çadır kampımıza doğru yürüyorlardı.

Bizimkilerden bazıları denizde çok uzaklarda yüzüyorlardı, o kadar uzaktı ki sadece başlarının tepesi görünüyordu. En az onun kadar iyi olan Sensei ve Nikolay Andreevich'in de o sırada sahilde olduğu düşünülürse, bu mesafe sadece Volodya için uygundu.

Stas'a yaklaştım, onu selamladım ve Kostya çadırından çıkarken Eugene'in verdiği o alışılmadık pozu sormak istedim. Keyifle gerindi ve bazı sabah egzersizleri yapmaya başladı, ama Eugene'i kafasında tütsülenmiş bir kovayla görünce hemen durdu. Yüzünde önce samimi bir şaşkınlık belirdi ama bu şaşkınlık hemen sırıtmaya dönüştü. Egzersizleri unutan Kostya tembel tembel Stas'a yaklaştı ve neşeyle sordu: "Görüyorum ki Eugene mesleğini yanlış yol rehberliğinden şamanlığa çevirmeye karar vermiş.

Yoksa bir uzaylıyı mı oynuyor? Bir anten bile bulmuş! Ne için? Bir UFO'ya veri aktarımı için mi?"

Stas, sanki Kostya ona bu tür soruları soran ilk kişi değilmiş gibi sabırla, "Bu bir anten değil, bir salkım," diye yanıtladı onu.

"Salkım mı?!" Kostay, elindeki "anteni" tekrar sallayan Eugene'e bakarak kahkahayı patlattı. "Bir kovayla buna neden ihtiyaç duysun ki?"

"Salkım sinekleri uzaklaştırmak için, kova da düşüncelere kalkan koymak için," diye açıkladı Stas monoton ve kesinlikle ciddi bir şekilde.

"Ne? Düşüncelere kalkan koymak mı?!" Kostya bir kez daha güldü.

Onun gülmesi üzerine Andrew, belli ki meraktan çadırından dışarı çıktı. Uykulu gözlerini ovuşturarak neşeli topluluğumuza katıldı.

"Burada ne yapıyorsunuz?" Kostya'nın Eugene'e utanmış gibi bakmasından daha az şaşırmamıştı.

Stas hımladı.

"Görmüyor musunuz? Düşman saldırılarını saldırgan düşüncelerle püskürtme, özellikle elverişsiz koşullarda olumlu düşüncelerin dayanıklılığı ve hayatta kalma konusunda hızlandırılmış bir kurs alıyoruz. Kısaca söylemek gerekirse, bu arimanizm ile mücadeledir."

"Arimanizm derken ne demek istiyorsun?" Andrew anlamamıştı.

Stas bakışlarını Eugene'den Andrew'un uykulu şapşal yüzüne kaydırdı.

"İyi misiniz çocuklar? Sevgili dostlarım, henüz uyanmamış görünüyorsunuz. Merak etmeyin, yakında size de olacak!"

"Umut verici bir başlangıç gibi görünüyor!" diye gülümsedi Andrew.

Kostya sesinde bir zafer edasıyla en sevdiği klasiklerden birine atıfta bulundu: "Akıllı bir adam kendisine yapılabilecek her türlü hakaretten üstündür ve yakışıksız davranışlara verilecek en iyi cevap sabır ve ölçülülüktür!"

"Vay, vay," diye sırıttı Stas ve tekrar Eugene'e baktı.

Andrew, Kostya'nın sözlerine hemen karşılık verdi ve kıs kıs gülerek, "Bu gece kendindeki bilgeliğin izlerini bulmak için hangi büyüteci kullandın?" diye sordu.

Kostya, Andrey'e yapmacık bir üslupla karşılık verdi: "Biliyorsun, saygıdeğer Andrey, babanın oğlu. Biz, yani 'Majesteleri ve Ekselansları', bilgeliği bazı dar görüşlü insanlara gecenin vazgeçilmezleri olarak görünebilecek şeylerle değil, yalnızca pragmatik kullanımlarıyla değerlendiririz. Zeki insan bilge insandan farklıdır, çünkü zeki insan bir zorluktan nasıl çıkacağını bilir, bilge insan ise sadece

ondan kaçınır."

Kostya'nın bu konuşması Eugene'in bile kovasını biraz kaldırmasına neden oldu ve sığınağından adama bakarak oldukça şaşırmış bir şekilde "O kadar da kötü değil!" dedi.

Grubumuz kahkahalara boğuldu. Eugene kendini toparladı ve kovasını tekrar takıp deneyine devam etmek için acele etti.

"Ama neden bir kovaya ihtiyacın var?" Andrew gülerek Stas'a sordu.

"Aptallar için bir kez daha açıklıyorum. Ariman hepimizle çok güçlü bir telepatik bağlantı kurmuş gibi görünüyor. Bu nedenle, Nikolay Andreyeviç'in sabah söylediği gibi, herkes elinden geldiğince onu koruyor. Bildiğiniz gibi düşünce maddidir ve belli bir dalgadır. Beyin bir alıcı görevi görür. Sürekli teması kesmek için ya bu dalgaları ileten kaynağı ya da alıcıyı izole etmelisiniz. Kaynak bizim kontrolümüz dışında yer alıyor, bu nedenle alıcıyı izole etmemiz gerekiyor. Yani Eugene kendini bu etkiden bir kovayla korumaya çalışıyor."

Andrew gülümseyerek, "Şimdi anlaşıldı," dedi. "Yani Eugene sabrını tüketti ve kovayla kendine yardım etmeye mi karar verdi?"

"Kim sabrını tüketmiş?!" Eugene kovasını metal bir robot gibi gümbürdetti ve kafasından çıkararak ekledi, "Benim sabrım sonsuzdur, çelik gibi sağlamdır! Ama ekstra uyanıklık hiçbir zaman aşırı olmadı." Ve Stas'a hitaben, "Hayır, kova yardımcı olmuyor," dedi.

"O zaman neden radyo dalgalarını bir demirle izole etmeye çalışıyorsun?!" Kostya, kıdemlilerin deneyinden esinlenerek araya girdi. "Bildiğim kadarıyla bunun için sadece kurşun kullanılabilir."

Eugene buna hemen şaka yollu kızdı. "Sen, mankafa, benim parlak kafamın akümülatöre konması gerektiğini mi söylemek istiyorsun?"

"Neden akümülatöre?!" Kostya hep birlikte güldü. "Havluyu ıslatıp başının etrafına sarabilirsin."

"Doğru!" Andrew onu destekledi. "O zaman beynin kendini daha iyi hissedecek ve izolasyon iyi olacak."

Eugene bu iki danışmana olumsuz gözlerle baktı ve sonra hafifçe sırıtarak kovayı kumun üzerine koydu ve adımlarını kararlı bir şekilde Victor'a doğru yönlendirdi. Victor sabah temizliğini tamamladıktan sonra bir havluyla kurulandı ve Eugene'in şaklabanlıklarını izledi.

Eugene Victor'a yaklaştı ve havluyu ondan almaya başladı, "Ovalamayı bırak! Cila gibi parlıyorsun. Havluyu bana ver, açgözlülük etme."

"Al bakalım," diye gülümsedi bizim kıdemli sempai. "Hatta sonsuza kadar alabilirsin! Arkadaşım için hiçbir şeyi esirgemem."

"Tabii ki etmez," dedi Stas ironik bir şekilde, "özellikle de benim havlum olduğunda!"

Grubumuz yine gülüştü. Bu arada Eugene havluyu aldı, suda ıslattı ve bükmeden başının etrafına türban gibi sarmaya başladı. Bu onu bahar güneşinin tüm ışıkları altında eriyen bir buz sarkıtına benzetmişti.

Tam o anda Sensei ve Nikolai Andreevich grubumuzun yanına geldi.

"Başın mı ağrıyor?" Nikolai Andreevich sesinde dikkatle sordu.

Eugene uygun bir cevap bulmak için düşüncelerini toparlarken Andrew, "Hayır, bu radyo dalgalarına karşı kendini korumaya çalışıyordu," diye açıkladı.

"Islak bir havluyla kendini radyo dalgalarından nasıl koruyabilirsin ki?" dedi doktor gülümseyerek.

"Kesinlikle!" diye araya girdi Victor, dirençli saç tellerini geriye tarayarak. "Bunu ona söylemek istedim ama bana tek kelime etme fırsatı vermedi! Su tam tersine bir iletkendir. Kuru bir madde dielektrik olabilir."

Eugene bu sözlerle Kostya ve Andrey'e sert bir bakış attı, başındaki havluyu çıkardı ve gösterişli bir şekilde kırbaç gibi çevirmeye başladı. Andrew ve Kostya kurnazca bakıştılar ve diğerlerinin yüksek sesli kahkahaları altında, deyim yerindeyse tehlikeden kurtulmak için kamışların içinde kayboldular.

Sensei ile birlikte bir daire içinde durduk. Stas bu fırsatı kullandı ve ona şöyle seslendi: "Ama ciddi konuşmak gerekirse, Sensei, lütfen bizi affedin! Biz dün aptal ve kaybedenlerdik. Şeref sözü, bunun için çok üzgünüz ve utanıyoruz" diyerek elini kalbine götürdü ve bunu samimi bir şekilde söyledi.

"Sensei, gerçekten," diye onayladı Victor onu, "Affet bizi! Açıkçası, bu kadar arimanizmle, boş benmerkezcilikle dolu olduğumu beklemiyordum. Aptal bir eşek gibi yönetildim. Şimdi bunun için kendimden nefret ediyorum!"

"Bu doğru," diye düşündüm kıdemli arkadaşların bu tür açıklamalarını dinlerken. "Ve ben de çok aptalmışım! Sensei bizim için çok zaman harcadı, körü körüne inanmamamızı, bilinçli bir seçim yapmamızı, manevi şeylere büyük saygı göstermemizi ve hayatın ne olduğunu anlamamızı istedi. Ve biz domuzlar gibi davrandık! Ariman'ın bizi Hayvan doğamızın sonsuz maddi isteklerinin karmaşasına daldırmak için günün yarısından daha azına ihtiyacı vardı! Zekice güvenimizi kazandı, bize göze batmayan tavsiyelerde bulunarak bir gösteri yaptı ve Hayvan doğamızı sahibinin ıslığını duyan bir köpek gibi cezbetti. Ona göre, isteklerimizi gerçekleştirmek için üstesinden gelmemiz gereken maddi dünyanın cehennemi ile ruhsal yaşama yönelik çabalarımızın yerini öyle ince bir şekilde değiştirdi ki."

"Dün, konunun bizi bu kadar yakalayacağını tahmin etmemiştik," dedi Stas üzüntüyle, neredeyse benim düşüncelerimle aynı anda. "Bu ne büyük bir aldatmaca! Her şeyi fark ettiğimde... Vicdanım bütün gece bana işkence etti! Ve bu... yanımdaki devekuşu da."

Adam Eugene'e doğru başını salladı. Biz de o tarafa baktık. Bu arada Eugene diz çöktü, tişörtünü başına çekti ve başını hızla kuru kuma gömdü, belli ki Victor tarafından kendisine tavsiye edilen yeni bir "dalga tarama" yöntemini deniyordu. Grubumuz istemsizce Eugene'e bakarak sırıttı. Ama sonra ciddi bir ifadeyle Sensei'e dönüp baktık.

"Şey," diye üzüntüyle içini çekti Victor, "hiçbir şeyin bizi ruhsal yoldan saptırmayacağını düşünmüştük. Ama bu sefer öyle davrandık ki... Bizi affedin lütfen..."

"Pekâlâ çocuklar," dedi Sensei dostane bir tavırla. "Sizler sadece insansınız. Tüm bunları anladıysanız, bu iyi bir şey. Demek ki boşuna ziyaret etmemiş..." Sensei bir süre sessizliğini korudu ve bize düşünceli ve iyi kalpli bakışlarla baktıktan sonra neşeyle, "Pekala, şu devekuşunu dışarı çıkarın, hadi yüzmeye gidelim!" dedi.

Grubumuz rahatladı. Adamların yüzleri aydınlandı, içlerindeki korku ve acı izleri kayboldu. Bu basit insan sözleri bizim için gerçekten çok şey ifade ediyordu. Bir kez daha Sensei'in Özüne hayran kaldım. Böyle bir durumda bile çok insancıl bir İnsan olduğu ortaya çıktı. Analiz edecek olursak, dünkü davranışlarımız ve aptalca

dileklerimizle Sensei'e ihanet ettik, kendimize, ruhsal doğamıza ihanet ettik. Ama sonuncusu tamamen kendi vicdanımızla uzlaşmaya bağlıysa, Sensei, bu sıra dışı Ruh ile ilgili olarak, "bönlüğümüz" ve benmerkezciliğimiz için gerçekten garip ve hatta zihinsel bir ıstırap hissettik. Ve bu içsel ıstıraptan bile daha fazla baskı yarattı.

Ama Sensei bizi affetti. Daha doğrusu özel bir şey olduğunu, incindiğini ya da memnuniyetsizliğini göstermedi. Diğeri belki de en iyi durumda üç saat boyunca ahlak dersi verecek, en kötü durumda ise tüm tereddütlerimiz ve aptallığımızla baş başa kalacaktı. Ve haklı da olurdu! Ama bu sadece sıradan bir adam olurdu, Sensei değil! Aksine bize, dikkatli bir ebeveynin yaramaz çocuklarına davrandığı gibi anlayışla davrandı. Sadece hatamızı anlamamızı sağlamakla kalmayan, aynı zamanda her birimizin ruhunu ısıtan güzel ve iyi kalpli birkaç kelime söyledi. Ve bu sözsüz bağışlama onun Yüce Ruhunun özünü ortaya çıkardı.

Sensei'in "devekuşunu dışarı çıkarma" isteğini öyle bir ilhamla yerine getirmeye başladılar ki, grubumuz onların bitmek tükenmek bilmeyen esprilerinden yine kahkahalara boğuldu. Önce Victor ve Stas, Eugene'i kumdan "koparmaya" çalıştılar. Ama Eugene kum elementlerinden ayrıldığını hissetti ve açıkça eğlence için direnmeye başladı, bu yüzden üçü de grubumuzun yüksek kahkahaları eşliğinde çok aktif eylemleri nedeniyle kuma düştü.

Ayağa kalkan Eugene üzerindeki kumları silkeledi ve şakayla karışık yakındı, "Bunu gördünüz mü! Hepsi boşuna. Ne kuru kum, ne de boş kova bu düşünce "yangını" ile başa çıkmaya yardımcı olmuyor!"

Nikolay Andreyeviç gülümseyerek şöyle dedi: "Doğru. İtfaiyecilerin dediği gibi, yangın kovası nedir? Üzerinde "yangın kovası" yazan ve yangını söndürmek için kullanılan kova şeklindeki boş bir kaptır."

Sensei gülümseyerek, "Ve asıl anlamı yangının boş bir kovayla değil, suyla söndürülmesidir," dedi.

"Kesinlikle!" Stas şakayı destekledi ve Eugene'e dönerek, "Kova boş bir şeydir. Ve bilindiği gibi rüzgârı öğütemezsiniz!"

Çocuklar tekrar gülünce Eugene şakayla karışık, "Rüzgârı öğütemezsin," diye onu taklit etti. "Rüzgârı burada nerede öğüttün?" Komik bir şekilde kafasına vurdu. "Sabahtan beri bu tencerede o kadar çok kaynıyor ki, çorbadan başım dönüyor!" Eugene'in "şikayetleri" bitmek bilmiyordu. "Gerçekten, bu düşünce atağından bıktım! Bundan nasıl kurtulabilirim?"

"Nasıl kurtulurum diyorsun?" Nikolay Andreyeviç gülümseyerek hemen bir tavsiyede bulundu. "Skleroz gibi aynı şekilde."

"Sklerozdan mı? Tam olarak nasıl?" Eugene kulaklarını dikti, belli ki bu sözlerde bir hile olduğundan şüpheleniyordu.

"Sklerozu tedavi etmek kolay değil elbette ama onun yardımıyla sklerozu unutabilirsiniz."

Biz gülerken Eugene neşeyle başını sallayarak doktorla aynı fikirde olduğunu belirtti.

"Ölümsüz bir vampir gibi şanslı olduğumdan hep şüphelenmişimdir."

"Yani çok mu kötü görünüyorsun?" Stas onun sözünü kesti ve bu herifleri daha da güldürdü.

"Lanet olsun size, bayağı insanlar!" Eugene şakayla karışık öfkelendi. "Ölümsüz bir vampir kadar sağlıklı ve... kötü bir hafızaya sahip olduğum için şanslı

olduğumu söylemek istedim."

"Ah," dedi arkadaşı ve rahat bir nefes aldı. "Faugh, senin için endişelendim" Bunun üzerine Eugene kurnaz bir gülümsemeyle sesini değiştirdi ve yaşlı bir adam gibi mırıldandı, "Dikkatli ol, endişelerini fazla zorlama! Daha doğrusu bunun için yeterince sağlığın olmayacak."

Grubumuz ya adamların bu şakalarından ya da sadece iyi bir ruh haline sahip olmaktan dolayı kahkahalara boğuldu. Bol bol güldükten sonra çocuklar denize doğru hareket ettiler. Ben de sabah egzersizlerimi yapmaya gittim. Biraz sonra da uyanan diğer arkadaşlarla birlikte yüzme grubumuza katıldım.

* * *

Biz denize girerken Volodya uzun mesafeli yüzüşünden çoktan dönmüştü. Sensei ile birlikte suyun içinde duruyordu, belli ki bu kadar güçlü bir fiziksel çabadan sonra dinleniyor ve onunla bir şeyler hakkında konuşuyordu. Arkalarında yüzerken ara sıra Volodya'nın "Reenkarnasyon hakkında bile düşündüm" sözlerini duydum. Sensei her zamanki esprili tonuyla, "Merak etmeyin, ölümcül iğne falan olmayacak," dedi.

Volodya neşeyle, "Çok teşekkür ederim, tabii ki," diye cevap verdi. "Dönüş yolunda kendi kendime bunun bazı olumsuz özellikleri olduğunu düşündüm. Birincisi, önceki hayatımı ve içinde olan her şeyi hatırlamayacağım. İkincisi, cinsiyet değişikliği olabilir!" Gülümsedi. "Ve normal yönelimimle buna hiç ihtiyacım yok." Erkekler güldü. "Ama açıkçası, harikaydı!"

Gerçi konuşulanların hepsini duymadım ama sanırım Volodya da dünden sonra kıdemli arkadaşlar ve hepimiz gibi aynı düşüncelerle işkence gördü. Herkes bunu kendi yöntemiyle yaşadı. En ilginci de hepimiz arkadaş olmamıza ve Sensei'in bizimle olmasına rağmen, herkes kendi içinde tek başına savaştı, kendini savundu ve kendi Hayvan doğasına direndi. Ve bu doğaldı. Çünkü Sensei'in dediği gibi, herkes doğumundan ölümüne kadar tek başına kendi yoluna gider. Ve herkes bu yolda edindiği kendi deneyimlerini biriktirir. Diğerleri sadece tavsiyelerde bulunabilir ama onun yerine geçemezler.

Volodya'yı düşünürken farkına varmadan kendi düşüncelerime geçtim. Ve her şeyi olumlu yönden değerlendirmenin çok önemli olduğunu düşündüm. Hayat size bir limon parçası getirse bile, acı tadı için endişelenmeyin, sadece onu alın ve bu parçayı lezzetli ve tatlı bir limonataya dönüştürün. Bu sizin için hoş ve sağlığınız için, özellikle de ruhsal sağlığınız için iyidir. Ariman'ın bu ziyaretini ele alalım. Manevi açıdan bakacak olursak, bizim için çok değerli bir ders, siyah-beyaz bir zıtlık, iyi-kötü bir ölçü oldu. Doğrusunu söylemek gerekirse, Arimanizm'in bu akışları olmasaydı, Hayvan doğamı reddedip yeni meditasyona bu kadar ciddi ve yürekten konsantre olmaya ve en önemlisi bu kadar olağanüstü sonuçlar elde etmeye ne zaman cesaret edebileceğimi kimse bilemezdi! Her şerde bir hayır olduğu doğrudur.

"Bakın, yunuslar bizi ziyarete geldi!" Stas düşüncelerimi bölerek herkese seslendi.

Adam bize yaklaşan tanıdık bir çift yunusu işaret etti. Bu kez korkusuzca yanlarına koştuk. Yunuslardan biri, ortak favorimiz, hemen Sensei'e doğru yöneldi. Ona doğru yüzerken neşeli sesler çıkardı ve sırt üstü dönerek Sensei'e muhtemelen

kaşınmak için karnını gösterdi.

"Hey, sen, yaramaz çocuk!" diye sırıtarak karnını okşadı Sensei.

Bana öyle geldi ki yunus zevkten gözlerini bile kapattı. İkinci yunus etrafımızda dostça yüzüyordu.

Ben de dahil olmak üzere bazılarımız Sensei'in yanına geldik. Birden Sensei bana "Bir yunusa binmek ister misin?" diye sordu.

"Bu nasıl olabilir?" Anlayamadım.

Çocuklar da şaşkınlıkla Sensei'e baktılar.

"Çok basit! Buraya gel. Sen onun üst yüzgecini tut, işte böyle... Hepsi bu! Yunus seni zevkle gezdirecek."

"Zevkle mi? Yunus mu?" Kostya sesinde şüpheyle sordu.

"Peki ya onu denizde uzaklara sürüklerse?" Andrew şakayla karışık sordu.

"Sürüklemez," diye sırıttı Sensei. "Bu yunus bazı Homo sapiens'lerden çok daha zeki." Ve bana hitaben şöyle dedi. "Devam et!"

En sevdiğimiz yunus, sohbetimiz sırasında ne konuştuğumuzu gerçekten anlamış gibi suyun içinde döndü ve hızlı bir at gibi hazırlandı. Elbette, bu sıra dışı sürüşü hayal ederken biraz korkmuştum. Ama bunu çocukların önünde göstermeye utanıyordum, özellikle de Sensei'in inisiyatifi olduğu için. Bu nedenle kendime çok güvenen birini oynar gibi yaptım, yunusa yaklaştım, sırtını okşadım ve üst yüzgecini dikkatlice yakaladım, böylece bence rahatsızlık veya acı hissetmeyecekti.

Ama "cesur insan" maskem uzun sürmedi. Yüzgeci tuttuğum anda, Sensei şakacı bir şekilde su sıçrattı ve yunus bir sarsıntıyla inip kıyıya doğru koşmaya başladı. Korkudan yüzgecini sanki batan gemideki son umudummuş gibi sıkıca tuttum. Ancak yunus yüzgecini suyun üzerinde bırakarak ve güçlü kuyruğuyla manevralar yaparak sabit bir hızla ilerliyordu. Korkudan gözlerimi sımsıkı kapattım ve tetikte olmak için sadece dar aralıklar bıraktım. Öyle bir hızla ok gibi uçuyorduk ki ciddi anlamda korkmuştum. Gerçi zeki bir yunustu ama o da bir hayvandı ve her an neye niyetlenebilirdi? Ondan geri dönmesini nasıl "isteyebilirdim"? Eğer gerçekten denize doğru giderse kıyıya ulaşmam mümkün olmayacaktı! Yani, Hayvan doğamın tüm bu panik duyguları kokteyli ve böylesine inanılmaz bir "su uçuşu", ıslak olmasaydı tüylerimi diken diken edebilirdi.

Yunus, insan "yükü" olarak benimle birlikte deniz boşluğunda neşe içinde hızla dönmeye devam etti. Ama en büyük eğlence hala beni bekliyordu. En kötü korkularım hızla gerçekleşmeye başladı. Biraz yüzdükten sonra yunus denize doğru dönmeye başladı. Kendimi koruma içgüdüm hemen galip geldi. Yüzgeci bıraktıktan sonra kıyıya doğru yüzebildiğim kadar sert yüzdüm. Ama önceki torpido uçuşuyla kıyaslandığında benim hızım daha çok güneşin tüm ışıkları altında karada yavaşça ilerleyen tembel bir kaplumbağayı andırıyordu.

Ancak yunus beni kaderin insafına terk etmeyecekti. Sensei'e doğru döndükten sonra bana yardım teklif edercesine sağ taraftan çok yakınıma doğru yüzdü. Suda çırpınırken bir elimle yüzgecini yakaladım. Ve yunus sanki bir emir almış gibi tekrar Sensei'e doğru şakacı bir şekilde atılmaya başladı. Sol elimle yüzgeci yakalamak için kendimi yukarı çekmek zorunda kaldım. Yunuslar nasıl bu kadar güçlü olabiliyor? Kalkış noktamıza geri döndüğümüzde tüm korkularım bir anda yok oldu ve bu kadar hızlı gitmek ve böylesine dost canlısı, sıra dışı bir yaratığa yakın olmak benim için büyük bir zevkti.

Oldukça şaşırtıcı, ama korkum ortadan kalkar kalkmaz Hayvan doğam baskınken fark etmediğim şeyleri fark ettim ve hissettim. Kendimi yunusa bir insan gibi davrandığım düşüncesine kaptırdım. Sanki onu anlamaya ve hareketlerindeki değişiklikleri bir şekilde tahmin etmeye başlamıştım. Örneğin, yolumuzun ortasındayken yunus daha yavaş yüzmeye ve giderek derinleşmeye başladı. Bilinçaltı düzeyinde ne olacağını açıkça bildiğim halde anlamadığım için korkmadan bir şekilde yüzgecimi bıraktım. Yunus komik bir şekilde sırt üstü dönerek bana karnını gösterdi ve iki yan yüzgecini iki el gibi yaklaştırdı. Onları aldım. Bu pozisyonda yunus tekrar hızlandı ve benimle birlikte Sensei'e doğru atılmaya başladı. Bu sırada ikinci yunus bizi "karşıladı" ve şakacı bir şekilde bize eşlik etti. Bu şekilde grubumuza ulaştık. Yunuslar beni çok mutlu etmişti. Çok nazik ve dost canlısı yaratıklar!

Grubumuz da gördüklerine hayran kaldı. "Neden geri döndüğünde onu serbest bıraktın?" Kostya ve Andrew benimle alay etmeye başladılar.

Korktuğumu açıkça itiraf etmek üzereydim ki, Eugene benim için "ayağa kalktı", "Kucakladı! Dün on dakikadır suyun altında otururken solungaçlarının çıktığını unuttun mu? Ve yunuslar onu hemen akrabaları gibi hissettiler! O yatay yarışı gördünüz mü!"

Gülüştük ve çocuklar bu konuda şakalaşmaya ve bana duygularımı sormaya başladılar. Bazıları da bir tur atmak istedi ama bu sefer yunusların ilgisi başka bir oyuna dönüştü. Muhtemelen ben hala suyun içinde çırpınırken, şeritlerden biri fark edilmeden saçımdan aşağı düştü. Yüzerken engel olmaması için onu saçımı bağlamak için kullandım. Ve küçük yunus onu yan yüzgecine aldı ve onunla daireler çizerek yarışmaya başladı. İkinci yunus da onu yakalamaya başladı ve bu şeridin peşine düştü. Eğlenmek için ikinci şeridi onlara "feda ettiğimde" bile, yine de o kadar komik bir şekilde birbirlerinden almaya çalıştılar ki tüm grubumuzu güldürdü.

Çocukların bir kısmı yunusların oyununu gözlemlemek için ayrıldı ve hatta oyuna katılmaya çalıştı, geri kalanı ise sadece yüzmeye gitti. Eugene, suya girdikten sonra bile etrafında dolaşan bazı rahatsız edici yeşil sineklerden kurtulmaya çalışırken dalışta en aktif olanıydı. İşin en garip yanı, başka hiç kimseyi rahatsız etmeden sadece onun üzerine konmak istemeleriydi.

"Ne oluyor?!" Eugene kızgın bir şekilde gülmeye başladı. "Gece sivrisinekler yedi beni, sabah da sinekler. Nereden çıktılar, lanet olsun onlara!"

Cevap olarak, az ötede yüzmekte olan Volodya, "Elbette sineklere böcek olarak karşı değilim ama şunu söylemeliyim ki sinekler sebepsiz yere bir şeyin üzerine oturmazlar!" dedi.

Stas bu şakayı kaptı ve geliştirmeye başladı. "Dikkatlerini üzerinize çekebilmeniz için bir şeylerden kurtulmanız gerekir."

"Benim batmayan bir şey olduğumu mu söylemek istiyorsun?!" Eugene öfkeyle sırıttı.

Onların konuşmasını dinleyen Victor da çocuklarla birlikte güldü ve "Bunu kolayca kontrol edebiliriz!" diye öneride bulundu.

Çocuksu bir hevesle Eugene'i boğmaya koştu. Eugene ellerini yana kaydırdı ve bağırdı: "Bu bir yalan! İçine gireceksin ama yakalayamayacaksın! Bu şey ateşte batmaz ve suda yanmaz!"

Eugene'in son sözünden sonra çocuklar tekrar gülmeye başladılar.

Bu sıra dışı yunuslarla birlikte yüzme zamanı.

Böyle neşeli bir toplulukla fark edilmeden uçup gittik. Muhtemelen yeterince oynadıktan sonra yunuslar etrafımızda birkaç onur çemberi oluşturdular ve bir şeridi Sensei'e bıraktıktan sonra diğerini de yanlarına alarak denize gittiler. Biz de sudan kuma doğru gitmeye başladık.

"Gerçekten çok zeki yaratıklar!" Victor yüzerek uzaklaşan yunuslara bakarak sevinçle şöyle dedi.

Böyle neşeli bir toplulukla birlikte yunuslarla bu alışılmadık yüzme zamanı fark edilmeden uçup gitti. Muhtemelen yeterince oynadıktan sonra yunuslar etrafımızda birkaç onur çemberi oluşturdular ve bir şeridi Sensei'e bıraktıktan sonra diğerini de yanlarına alarak denize gittiler. Biz de sudan kuma doğru gitmeye başladık. Victor yüzerek uzaklaşan yunuslara bakarak sevinçle "Gerçekten çok zeki yaratıklar!" dedi.

"Ne kadar zeki olduklarını hayal bile edemezsiniz," diye vurguladı Sensei. "Ne kadar şaşırtıcı bir "sosyal" yaratıcılıkları var. Sadece programlanmış standart içgüdüleri takip etmiyorlar, aynı zamanda genel olarak nüfusun, istikrarın ve kendini korumanın lehine hareket etme konusunda hemfikirler." Ve gülümseyerek ekledi. "Bu arada, insan demos kratos'unun aksine, gerçek bir demokrasileri var."

"Ne demek istiyorsunuz?" Victor anlamamıştı.

"Liderler ve astlar arasında özel bir ayrım yapmazlar. Lider diğerlerinden sadece kritik durumlarda sorumluluğu üstlenmesiyle ayrılır."

"Ne şekilde?" diye sordu onları ilgiyle dinleyen Kostya.

"Örneğin, bir gemi yunuslara yaklaşıyor. Bir ya da iki yunus lideri geminin yakınına yüzer, nesneyi detaylıca inceler, diğerleri ise güvenli bir mesafede bekleyerek bu nesneden korkmaları ya da onu görmezden gelmeleri gerektiğine karar verirler."

"Yani lider, kritik bir durumda serseriliğini gösteren kişi mi oluyor?" Volodya gülümseyerek belirtti. "O zaman bu gerçek bir demokrasi. Bunu bakanlık yetkililerinden, dahası hükümetten bile beklemiyoruz."

"Bu doğru." Sensei sırıtarak başını salladı. "İnsanların yunuslardan öğrenecekleri şeyler var." Ve bir süre sonra ekledi. "Gerçekten de son derece organize bir toplumları var. Ve yunusların 'sosyal' örgütlenmesi bir anlamda insanların hakkında çok az şey hatırladığı ve bilgi eksikliği nedeniyle ilkel anaerkillik olarak adlandırdıkları insan toplumunun temel yapısının bir kopyasıdır."

"Hangi bilgiyi kastediyorsunuz?" Nikolay Andreyeviç hemen ilgilenmeye başladı.

"Size daha sonra anlatırım," diye cevap verdi Sensei. Ve sahile ulaştığında, "Bir kahvaltı yapmanın sakıncası var mı? Ne dersiniz?"

Grubumuz bu fikri destekledi ve coşkuyla geç kahvaltı hazırlamaya başladı.

* * *

Toplu yemek pişirme faaliyetlerine rağmen, sadece Sensei, Nikolai Andreevich ve ben gerçek bir iştahla yedik. Sanki bir haftadır açmışım gibi bir iştahım vardı. Diğerleri ilgisiz bir şekilde yemek yiyor, daha çok bize eşlik etmek için masanın etrafında oturuyorlardı. Şakalaşmayı bırakmadılar. Eugene bizim yıldızımızdı. Bu arada hiç oturmadı, ama etrafımızda daireler çizerek dolaşıyor,

meyve ya da bisküvi topluyordu. Bir türlü oturamıyordu. Oturmaya çalışır çalışmaz, hemen etrafında yemeğin üzerine oturmaya çalışan yeşil sinekler ona eşlik etti. Bu yüzden çocuklar sabrını kaybetti ve ona içinde yiyecek olan bir kese kağıdı vererek, deyim yerindeyse, onu ortak masamızdan uzağa, "uzun yürüyüş yolculuğuna" gönderdi.

"Eugene, Pripyat'ı ziyaret edecek miyiz?" Stas ona kurnaz bir gülümsemeyle sordu.

"Ne için?" Anlamamıştı.

"Ne için mi? Kerevit yakalamak için."

"Hay Allah, yalvarırım bana onları hatırlatmayın. Aksi takdirde zihnim teklifinizi yanlış yorumlayacak ve mideme bir sinyal gönderecek, böylece tüm içeriğini ona bu kelime dürtüsünü gönderen tahriş edici maddeye geri gönderecek."

"Vay be! Ne kelime dağarcığı ama," diye sırıttı Stas. "Görünüşe göre Ariman senin zemini tamamen temizlemiş, kafa derisi temeline kadar."

"Haklısın," diye gülümseyerek başını salladı Victor. "Önemli bir kuş gibi ötmeye başladı."

Eugene cevap olarak yaşlı bir adam gibi mırıldandı ve deneyimli bir adamın gıcırtılı sesiyle, "Eh, hayat seni sıktığında, falsetto sesiyle şarkı söyleyeceksin! Onun nazik kıskaçlarından nereye saklanacaksın? İyi ya da kötü ama bu benim kaderim." Gruptakiler güldü ve Stas konuştu,

"Yani her şeyden öte mazoşist misin?! Bunu bilmiyordum. Sadece dinlenme zamanında bir arkadaşın tüm kişisel özelliklerini keşfederiz."

"Ama cidden, Eugene, nasıl hissediyorsun?" Nikolay Andreyeviç pragmatik bir soru sordu. "Ağır sabahtan sonra kendini biraz daha iyi hissediyor musun?"

"Sorun değil doktor," diye yanıtladı. "Belirtilerim çoktan geçti." Ve etrafında dolaşan yeşil bir sineği ustalıkla yakaladıktan sonra ekledi, "geriye sadece klinik sunumlar kaldı."

Yaşlı adamlar şakalaşırken, bizim genç grubumuz sessizce başka şeyler konuşuyordu. Yemek yerken her zaman arkadaşlarımdan tabağımdan uzakta oldukları için kendim alamadığım taze bir domates ya da salatalık vermelerini istedim. Neredeyse hiçbir şey yemediler ve Tatyana "ateşe benzin döktü", "Keşke Ariman'ın masasındaki altın kavanozdan o havyarı yiyebilseydim."

"Ya da en azından şu salatalardan birini," diye ekledi Kostya hülyalı bir şekilde.

"Ya da ızgara köpekbalığı parçaları," diye ekledi Andrew. "Ariman'ın birinci sınıf yemekleri vardı, bunun değil."

Adam tiksintiyle başıyla masayı işaret etti.

"Sakın söyleme," diye karşılık verdi Tatiana ve alaycı bir yüz ifadesiyle, "Bunların hepsini nasıl yiyebiliyorsun?" diye sordu.

"Ben mi?" Adamım şaşırdı. "Büyük bir iştahla! Neden bu yemekleri sevmiyorsun? Her şey taze ve lezzetli."

"Hem lezzetli," diye taklit etti beni ve uzman bir ses tonuyla küstahça ilan etti, "Dün böyle bir şans varken o yemeği deneseydin daha iyi olurdu. O zaman farkı anlarsın!"

"Bu yemek de güzel!" Arkadaşlarım arasındaki hoşnutsuzluk havasını dağıtmaya çalışarak neşeyle cevap verdim.

Kostya, "Bu yemek," diye mırıldandı ve önceki günün anılarına daldı. "Onun yatını gördünüz mü! Ben de bir gün aynısından alacağım."

"Aha, sadece hayal et," diye sırıttı Slava. "Bunun için ne kadar para kazanman gerektiğini biliyorsun!"

Kostya küstahça cevap verdi: "Kendini bir kölenin düşünce seviyesine düşürme! Kendine inan! O zaman iyi bir şansın olur."

Açıkçası Kostya'dan bunu duymayı beklemiyordum ve gülümseyerek, "Ariman'ın felsefesini bu kadar çabuk devralmışsın" dedim.

"Felsefe mi?" Kostya asık suratlı görünüyordu. "Hayat bu, eğer henüz anlamadıysan! Gerçek budur! Ve bunu hâlâ hayattayken kullanmak zorundasın. Ve geri kalan her şey felsefedir!"

Kostya'nın gözlerinin içine baktım, hâlâ şaka yaptığını umuyordum. Ama o kadar soğuk ve keskin bir bakışla karşılaştım ki cevap vermemeye karar verdim. Gerçi muhtemelen protestosunu tam olarak ortaya koymak için cevabımı beklediği belliydi. Ama tek kelime edersem bunun boş bir çatışmaya ve öfkeye yol açacağını hissediyordum. Neden onu kışkırtayım ki? Kostya kötü bir adam değil. Sadece Ariman'ın dün hangi tuzağı kurduğunu tam olarak kavrayamadı ve Kostya aptal bir serçe gibi tuzağa düşmeyi başardı. Nihayetinde herkes bu hayatta kendi seçimini yapar ve bunun sorumluluğunu taşır.

Bakışlarımı tabağıma indirdim ve yemeğime devam ettim. Cevap alamayınca Kostya ısrarla tekrarladı: "Evet, bu sadece bir felsefe!"

İtiraz eden olmadı. Tatiana hülyalı bir iç çekişle, "Ne kadar havalı bir yatı var! Ve içindeki mobilyalar!"

Andrew, "İnsan iyi şeylere çok çabuk alışıyor," dedi.

"Lafı bile olmaz," diye başını salladı Tatiana. "Bu lüksten sonra bu gecekonduyu düşünemiyorum..."

Kostya kendini beğenmiş bir tavırla, "Burası gerçekten de bir gecekondu mahallesi," dedi, etrafına küçümseyerek baktı ve bakışlarını masada durdurdu.

"Hadi yüzmeye falan gidelim. Yoksa bu yemeklere bakmaktan midem bulanacak."

Çocuklar hep birlikte başlarını sallayarak ona hak verdiler. Ve doğaçlama masamızdan kalkmaya başladılar.

"Sen de geliyor musun?" Tatiana beni davet etti.

"Hayır, teşekkürler, kalmayı tercih ederim," dedim gülümseyerek. "Kostya'nın aksine benim Sibirya sağlığım güçlüdür."

Her ne kadar barışçıl bir şekilde ayrılmış olsak da, içimde hoş olmayan bir his vardı. Yine de böyle önemsiz şeyler yüzünden üzülmeme izin vermedim. Kötü düşüncelerimi uzaklara gönderdikten sonra bisküvi ve tatlıların tadına bakmak için ellerimi ovuşturdum. Kendimi fazla yormamak için tabağımı farklı tatlılarla doldurarak Sensei'in başını çektiği yaşlılar grubuna daha yakın oturdum.

Nikolai Andreevich yanımda getirdiğim birçok tatlıya baktı ve beni örnek göstererek, "Bak nasıl yemen gerekiyor! Ve senden sadece 'istemiyorum', 'mersi', 'pardon' duyuyorum!

"Doğru," diye neşeyle karşılık verdi Stas. "Onun buna ihtiyacı var! Aksi takdirde rüzgârda savrulup gidecek! Özellikle de yunuslar onun son kilokalorilerini salladıktan sonra."

Çocuklar yine gülüştüler. Ancak Nikolay Andreyeviç dikkatli bir ebeveyn gibi çocukların "ciddi" bir şeyler yemesi için ısrar etmeye devam etti. Victor hepsine şaka yollu cevap verdi: "Hayır, hayır doktor, ısrar etmeyin, yani bizi zorlamayın. Biz hiç istemiyoruz! Dün o kadar çok sarhoş olduk ki, bugün yemek Eugene'in kerevit hikayesinde hissettiği gibi bir tepki uyandırıyor."

"Ne?!" Eugene kendine geldi ve muhtemelen sözleri iyi duymadığı için sırtına dokundu. Bu hepimizin kahkahalarla gülmesine neden oldu.

Victor adama az önce olanları anlatırken gülümseyerek "Kerevitli hikâyeyi anlatıyorum" diye tekrarladı.

"Ah," Eugene biraz sakinleşti. "Ben de Aşil topuğumdan bahsediyorsun sanmıştım! Ne zalim bir şeytan diye düşündüm! Bütün gece ağrıdı ve şimdi de yaydığı ışınlarla onunla alay ediyor."

Çocuklar birbirleriyle konuşurken Stas, Sensei'e sempatiyle, "Dünkü tartışmalardan sonra... Ariman onu çok iyi okşadı, şimdi çok büyük bir çürüğü var!.." dedi.

Nikolay Andreyeviç hemen bir tavsiyede bulundu: "Ona bir merhem sürmelisin."

Eugene, Stas'ın Sensei'e doğru nasıl eğildiğini ve ona komik ve gösterişli bir şekilde nasıl seslendiğini gördü, "Hey, sen, neden tüm askeri sırlara ihanet ediyorsun?! Sen bir casussun!"

"Ben mi? Casus mu?! Görüyorsunuz, ona yardım etmeye çalışıyorum, iyi ekibimizin tüm sağlık ve kurtarma hizmetlerine başvuruyorum! Ve o bana casus diyor..."

Stas'ın yanında oturan Victor, dirseğiyle onu yana itti ve espriyle sordu: "Peki sen nasıl oluyor da onun "askeri sırrının" büyüklüğünü biliyorsun?"

"Nasıl? Ben onun arkadaşıyım!" dedi Stas. Sırıtarak ona baktı ve parmağını sallayarak gülümseyerek ekledi, "Sadece bir arkadaş, daha fazlası değil."

Herkes yeterince gülünce Volodya bas bir sesle, "Dünkü kros yarışları beynimiz için harika bir olimpiyat oyunuydu," dedi.

"Aha," Eugene izlenimlerini paylaşmak için acele etti. "Tünellerimde hâlâ labirent kompleksi var."

"Bu doğru! Gerçekten harika bir şampiyona," diye Volodya'ya katıldı Stas.

"Öyle deme," diye sırıttı Victor ve başını salladı. "Dedikleri gibi, Ariman tarafından planlanan zevklerin yanılsamaları, sadece tam bir yenilginin gerçekliğini bırakır..."

"Evet... ve bir sürü hastalık, çürüklerden bahsetmiyorum bile," dedi Eugene ağlamaklı bir sesle. Ve parmaklarıyla saymaya başladı: "Birincisi hazımsızlık, ikincisi düşüncelerin saldırısı. Ve genel olarak... ruhun tamamen yer altına inmesi! Üçüncüsü!"

Eugene yüksek sesli bir kahkahayla sözünü kesti. Bunun üzerine Sensei sırıtarak, "Bunlar, Hayvan ve Ruhsal doğası arasında bir sarkaç gibi gidip gelen, tereddütlü bir doğaya sahip bir kişi için tipik belirtilerdir" dedi.

Volodya başını salladı.

"Tıpkı bir fıkradaki gibi, "İspiyoncu ile sarkacı birbirine benzeten nedir? İkisinin de zaman zaman durdurulmaya ihtiyacı vardır."

"Durdurulmaları mı gerekiyor?!" diye tekrarladı Victor. "Bizim

durumumuzda frene ve acil durum frenine basmaktan yorulacaksın."

"Doğru!" diye onayladı Stas.

Sensei çocuklara şöyle bir baktı ve "Pekâlâ, kendinizi eleştirmeyi bırakın. Hata yapmak insanın doğasında var."

"Evet," diye onayladı Eugene, "ama bu benim homo sapiens çift toynaklı doğamın kötü şansı: Bunu sık sık ve zevkle yapıyorum!" Adam bunu söyleyince kendisi de şaşırdı. "Ah! Orası benim küçük safra ve böbrek taşımın bulunduğu ve en saf Vicdanımın giden yollarını ovduğu yer!"

Eugene'in bu akıl yürütmeleri grubumuzu içtenlikle güldürdü. Sensei ve Nikolai Andreevich diğerlerinden daha yüksek sesle güldüler.

"Eugene! Safra kesesi ve böbrek taşı diye bir şey yoktur," dedi Nikolay Andreyeviç gülmekten gözyaşlarını silerek. "Safra kesesi ve böbrek iki farklı organdır, bu nedenle taşlar hem safra kesesinde hem de böbreklerde olabilir, ama ayrı ayrı."

"Gerçekten mi?" Eugene şaşırdı ama hemen onun sözlerine bir "açıklama" buldu. "Ama bu normal insanlarda olur, yani... vicdan sahibi olmayanlarda. Ancak ben bu arimanik sendromdan ve semptomlarından bıktım."

Sensei ve Nikolai Andreevich şaşkın bakışlarını birbirlerine çevirdi. Ve Eugene ağlamaya devam etti. "Eh, hayat hayattır! Dün kendi sırtımda hissettim ki bazen dilimi ısırmak, daha sonra sineklerden kaçan bedenimin diğer kısımlarını ısırmaktan daha iyidir... kafamdaki."

Stas şaşırmış gibi yaptı, "Bunu gördün mü! Sensei, bak, bu bir mucize! Eugene ışığı gördü!"

Çocuklar bu konuda şakalaşmaya başladılar. Yeterince güldükten sonra, grup dün edinilen izlenimleri tartışmak üzere sohbete devam etti.

Volodya, "Ariman'ın masallarına küçük çocuklar gibi inandık," dedi.

Nikolay Andreyeviç espriyle karşılık verdi: "İyi ama peri masalları da belli bir deneyim getirir. Aslında peri masalları nedir? Çocukları modern basını okumaya özenle hazırlayan korkutucu öykülerdir."

"Bu doğru!" diye sırıttı Sensei.

"Ve bizi çok güzel bir şekilde 'fırsat eşitliği toplumu' olarak tanımladı," dedi Volodya.

"İnsanlar hayattan her şeyi aldıklarında!" diye ekledi Victor.

Stas, "Yani herkes fırsat eşitliğine sahip ama bazıları diğerlerinden daha eşit," diye özetledi.

"Ne istiyordunuz?" Volodya yine bas bir sesle konuştu. "Ariman bize bir seçim hakkı verdi. Onun seçimlerinin tek bir sloganı var: 'Zenginler gerçek gücü elde eder! Fakirlere ise sadece argümanlar ve gerçekler!'"

"Aha," diye kıvrıldı Stas. "Ve bu seçimlerde tek aday Ariman! Sadece karşı oy vermeye çalışın, hemen falsetto sesiyle şarkı söyleyeceksiniz."

Çocuklar yine gülüşmeye başladılar ama sonra yavaş yavaş sakinleştiler, muhtemelen kişisel bir şey düşünüyorlardı. Onların şakaları bu dünyanın ikilikli yapısı hakkında düşünmeme neden oldu. Ama onların içine daldığım anda Victor yine hüzünlü bir gülümsemeyle konuştu: "Hiç kimsenin ve hiçbir şeyin beni ruhsal yoldan saptıramayacağını düşünmüştüm. Ama bu durum..."

"Ariman bizi çok kurnazca tuzağa düşürdü," diye ona katıldı Stas.

"Nasıl tuzağa düştüm, anlayamıyorum?!"

"Ben de," diye onayladı Eugene Victor'u. "Onu dinledim, ruhsal gelişimimizle ilgileniyor gibi görünüyordu. Ben de dangalak olarak ağzımı açtım."

"Sadece sen dangalak olsaydın," dedi Stas dostça, "o zaman sorun olmazdı. Ama şimdi Ariman'dan sonra kafamın içinde gerçek bir orman var." "Doğru," diye başını salladı Volodya sırıtarak. "Geçilmez bir orman!" "Öyleyse neden düşüncelerini geçilmez orman durumuna kadar ihmal etmen gerekiyor?" dedi Sensei yarı şakayla. "Aletleri al ve bu ormanı asil bir bahçeye dönüştür. Düşüncelerinizi bir düzene sokun. Çünkü muz peşindeki maymunlar gibi geçit vermez ormanda yolunuzu mu kaybedeceğinize yoksa ekili bahçede dolaşan bilgeler gibi hayatınızı mı geçireceğinize karar verecek olan sizsiniz. Bu orman sadece Hayvan doğanız size öyle sunduğu için geçilmez gibi göründüğünden, Ariman kimin için bir Efendi ise, o da bu ormanın kralıdır. Ama olayları düşüncelerinizi düzene sokarak ruhsal bakış açısıyla değerlendirirseniz, dünkü ziyarette ders veren kişinin en acımasız ve sert öğretmen olduğu çok değerli bir dersi ortaya çıkaracaksınız. Sadece olgunlaşmış saf ruhlar onun tüm engellemelerinin üstesinden gelebilir, final sınavlarını geçebilir ve eve geri dönmek için samimi ve istikrarlı bir arzuyla doluysa reenkarnasyon çemberini tamamen terk edebilir."

Sensei'in sözlerini düşünerek sessizleştik. Bu arada daha önce Yura ile birlikte konuşmaya katılmayıp sadece dinleyen ve hepimizle birlikte gülen Ruslan da konuşmaya karar verdi.

"Bir yandan bu doğru... Ama bir yandan da Ariman'ın bizim ruhsal gelişimimizle ilgilendiğini düşünüyorum. Başlangıçta da mutluluğa ulaşmaktan, başarıdan, ruhsal gelişimden bahsediyordu. Senin, Sense, bizimle konuştuğun şey de buydu."

"Asla, aynı şey değil," diye itiraz etti Victor. "Ben de dün bunu düşündüm. Ama sonra bunu düzelttim! Ortada ciddi bir hile var!"

Sensei adamın konuşmasına sadece gülümsedi ve şöyle dedi: "Ve sen de saf bilginin neden kaybolduğuna şaşırıyorsun. Bu sizin için saf bilginin nasıl dine dönüştürüldüğünün, gerçek anlamının nasıl değiştirildiğinin, manevi çabaların Hayvan doğasının istekleriyle nasıl değiştirildiğinin açık bir örneğidir."

"Demek ki bütün bunlarda Ariman suçlu!" Ruslan, biraz saldırganlık ve hoşnutsuzluk karışımı bir ifadeyle sonuca vardı.

Volodya düşünceli bir tavırla, "Ariman'ın bununla ne ilgisi var?" dedi. "O sadece işini iyi yaptı. Ariman bize sadece tavsiyelerde bulundu, bize baskı yapmadı. Biz onu bilinçli bir şekilde dinledik ve seçimimizi yaptık."

Sensei onun cevabına katılarak başını salladı, "Sorun şu ki insanlar Ariman'ın bahsettiği şeyi istiyor. Bu maddi dünyada diğer insanların önünde önemli olmak, Hayvani doğalarının hırslarını tatmin etmek istiyorlar ama Tanrı'ya İnsan olarak adlandırılmaya değer olduklarını kanıtlamak, O'nun için çabalamak ve ruhlarıyla ilgilenmek istemiyorlar. Burada ve şimdi süper zengin, ünlü olmak, aptal hayalleri uğruna mümkün olan tüm sınırları aşmak istiyorlar, ne şekilde olursa olsun, sadece hedeflerine ulaşmak için. Diğerlerinden daha kötü olmamak ve mümkünse diğerlerinden çok daha iyi olmak için yaşarlar. Birçoğu lider olmaya çalışır. Neredeyse herkes, eğer bu dünyada doğma şansına sahipse, kesinlikle diğerlerinden

daha iyi yaşaması ve kariyerde, toplumda, maddi zenginlikte belirli zirvelere ulaşması gerektiğini varsayar."

Nikolay Andreyeviç Sensei'e sanki son söyledikleriyle bağlantılı bir şey soracakmış gibi baktı. Ama bundan kaçındı ve sessizliğini korudu.

"Eh," diye iç geçirdi Victor. "Bu doğru. Düşünceleriniz konusunda her zaman uyanık olmalı ve isteklerinizi seçerken dikkatli olmalısınız."

Stas, "Katılıyorum, sadece uyanık ve dikkatli olmanız iyi bir şey," dedi. "Ama eğer "özgürlük" ve "fırsat eşitliği" gibi sloganlarla saldırıya uğruyorsanız, size her yönden bu öneriliyorsa, ama aslında sadece bir köle olarak kullanılıyorsanız?" Sensei şöyle cevap verdi: "'Özgürlük' ve 'eşitlik' Ariman'ın en baştan çıkarıcı tuzak kelimeleridir, çünkü kişi bunlara ruhsal ihtiyaçlarına göre tepki verir ama sonra Ariman'ın 'demokrasisinin' kurnazca yorumlanması nedeniyle..."

"...Tam... materyale adım atıyor," diye ekledi Volodya sırıtarak.

"Haklısın."

"Bu 'köle sahibi seçmenin yolu demokrasidir' gibi bir şey mi?" diye şaka yaptı Victor.

"Onun gibi bir şey," diye başını salladı Sensei. Ariman'ın 'özgürlük' sözcüğüyle manipüle etmesi, insanı buna ancak yeterince paraya sahip olduğunda parayla elde edebileceği anlayışına götürür. Zenginlik ve güç, insanların bilinçlerini yönetmenin ana silahıdır. Ama gerçek özgürlük, insanın bu dünyadan, maddi arzulardan daha yükseğe çıkması, insanın her gün, her saat ruhu için yaşadığı, hazinesini iyiliklerle, düşüncelerle, çevredeki insanlara yardımla zenginleştirdiği zamandır. Bir insan bencilliği ve önemi uğruna değil, başkaları için, Tanrı adına yaşadığında.

"Bunlar altın sözler!" Eugene ciddi bir şekilde başını salladı. “Örneğin, tüm ellerimle ve diğer uzuvlarımla iyi işlerin, düşüncelerin ve yardımın “yanlısıyım”. Ama düşüncelerimi yönetemezsem ne yapabilirim? Açıkçası, onlardan bıktım! Tüm bunlara dayanamıyorum.

Adam bunu o kadar içten söylüyordu ki onun adına bile üzüldüm. Bir bakıma Ariman'ın boynuna çoğumuzdan daha çok o vurdu. Ve yine de kendi iç mücadelesini ve bu konudaki ıstırabını göz önünde bulundurarak, saygıya layık davranmış, iç çatışma nedeniyle bazılarımız gibi başkalarına karşı şikayet etmemiş veya saldırganlık göstermemiş, fiziksel acıdan bile şikayet etmemiştir. Önceki gün, fikir tartışmasında pek çok ciddi sıyrık aldı. Ama adamın sınırda olduğu ve "öfkesini" yalnızca sonsuz mizahının prizmasından, dedikleri gibi, diğer insanlara zarar vermeden dışarı atmasına izin verdiği açıktı.

Ona bakarak içtenlikle teklif ettim, "Eugene, Lotus çiçeği meditasyonunu dene. Bugün yaptım. Bu çok hoş! Kötü düşüncelerim kayboldu ve ruh halim mükemmel oldu!”

Eugene yanıt olarak, "Bu yöntemi bir kez bile denemedim" dedi. Ve daha şimdiden Sensei'ye dönerek, "Bu arada, Sensei, sorunun ne olduğunu anlamıyorum? Bu meditasyonla ne kadar uğraşsam da işe yaramadı ve hepsi bu. Her şey çıplak hayal gücü seviyesinde kalıyor.”

"Gerçekten karmaşık bir meditasyon," diye yanıtladı Sensei ona. “Ve bunda büyük başarı elde etmek için ısrarcı, çalışkan ve özel bir iradeye sahip olmalısınız. O zaman “direnciniz” kaybolur ve bambaşka bir realite görürsünüz.”

"Bu parlak bir bakış açısı," diye gülümsedi adam. "Ama benim bir büyüme sorunum var gibi görünüyor. Tüm çabalarım başka bir seviyeye ulaşmama izin vermiyor, sadece aşırı baskıdan kaynaklanan artçı etkiler yaşıyorum. Belki de benim gibi aptallar için tamamlayıcı ek bir "cihaz" vardır?" Eugene her zaman olduğu gibi bu tür hassas konularda bile mizahtan kaçınmıyordu. Adam derin bir iç çektikten sonra sesinde bir yalvarışla ekledi, "Sensei, beni Hayvan doğamın bu çalkantılı unsurlar okyanusuna yakalamam için küçük bir saman çöpü atın! Buyan adası, bir saray ve altın fındıklı bir sincapla birlikte sulara gömüldü. Saray umurumda değil ama Sensei, en azından bir sincabı kurtarmama yardım et!"

Adamın bu samimi itiraflarını duyunca gülmekten kendimizi alamadık. Sensei gülümseyerek şöyle dedi: "Hayvana acıyorum. Pekâlâ, ona yardım edelim. Ona bir kamış atalım, belki zamanla bir İnsan olur." Bir süre düşündükten sonra yavaşça, "Kamış diyorsun... Bir tane var." dedi. Ve daha ciddi bir şekilde ekledi, "bu meditasyon ayrıca Lotus olanlara aittir. Bu tür durumlarda çok yararlı ve etkilidir. Ve asıl önemli olan, Hayvan doğasının okyanusunda "boğulan" her insan için kolaydır. İşte böyle. Önce, her zamanki gibi, solar pleksusa konsantre olursunuz, orada bir lotus çiçeği imgelersiniz ve tüm sevginizi onun büyümesine yoğunlaştırırsınız, yani Lotus çiçeği meditasyonunu uygularsınız. Düşüncelerinizi az çok sakinleştirdiğinizde ve pozitif tarafa konsantre olduğunuzda, bedeninizin birçok küçük top, atom veya hücreden oluştuğunu hayal etmeye başlarsınız, genel olarak, hayal gücünüzün sayısı kadar. Bedeninizin yapısını görmek, her bir hücreyi gözünüzde canlandırmak çok önemlidir. Tüm bu hücreler topluluğunu gördükten sonra, dilediğiniz gibi her bir topu veya hücreyi alın ve üzerine görsel olarak, sanki her bir harfi dikkatlice yazıyormuş gibi, iki basit kelimeden oluşan çok güçlü bir ruhsal formül yazın: "Sevgi ve Minnettarlık". Bu sözcükleri hangi dilde yazdığınız önemli değildir, çünkü önemli olan özdür. Bu formül Kâse ile aynı şekilde çalışır. Çünkü Sevgi ve Minnettarlık bir insanın Tanrı'ya verebileceği tek iki şeydir.

Böylece bu meditasyon sırasında milyarlarca hücrenizi yavaş yavaş bu yazıtlarla doldurursunuz ve sonuç olarak düşünceleriniz bu güçlü formül üzerinde yoğunlaşır ve hem fiziksel hem de ruhsal sağlığınızı iyileştirir. Üzerine böyle bir yazı bıraktığınız hücre sonsuza kadar bu etkili ve güçlü formülün koruması altında kalacaktır, tıpkı bir tılsım veya tamga koruması altında olduğu gibi. Kendinizi bu formülle doldurduğunuzda, sadece kendinizi olumsuz düşüncelerin kirinden arındırmakla kalmaz, aynı zamanda bu hücrelerden gelen içsel ışığı da açığa çıkarırsınız. Sanki bir sürü küçük ampulü yakıyorsunuz ve içiniz o kadar aydınlık oluyor ki gölgeler bile kayboluyor... Bu meditasyon sırasında sadece bu kelimelere konsantre olmanız ve diğer tüm ilgisiz düşünceleri kapatmanız da önemlidir.

"İlgisiz mi?!" Ruslan ya kendi kendine cevap veriyor ya da Sensei'e soruyordu... gerçi Sensei doğrudan Eugene ile konuşuyordu.

"Elbette. Sadece bir şey düşünürken bile birkaç düşünce aynı anda içimizde dolaşır, bir konudan diğerine atlar. Meditasyon sırasında bu süreç kesinlikle yavaşlar ama hepimiz farklıyız. Bazen, zayıf konsantrasyon nedeniyle, arka planda kontrolsüz düşüncelerin ortaya çıktığı olur. Yani meditasyon yaparken farkında olmadan başka bir şey düşünmeye geçebilirsiniz. Ama, tam olarak bu meditasyonda, gereksiz düşünceler olmadan, bilinçli bir şekilde konsantre olmak son derece önemlidir."

"Anladım," dedi Eugene memnuniyetle. "Yani, sadece düzgün bir şekilde

konsantre olmalı ve imgelemeliyim."

Ruslan omuzlarını silkti, muhtemelen meditasyonun özünü tam olarak yakalayamamıştı, "Hmmm... Her şey bu kadar basit mi? Hayal gücünüzü kullanın, hepsi bu mu?"

Sensei cevap verdi: "Gerçi ilk bakışta bu meditasyon çok basit ve biraz naif görünebilir, Ruslan'ın dediği gibi "hayal gücünü kullan, hepsi bu", ama... basit olmaktan çok uzak... Çünkü bu güçlü formülün etkisinin yanı sıra, kişi düşüncesinin gücünü de dahil eder. Ve düşüncenin gücü, bireyin tanımladığı programı gerçekleştirmek için bir uyarıcı görevi görür. Bu programın sonuçları daha sonra hem fiziksel hem de ruhsal sağlığına yansır. İnsanların çoğu sürekli olarak hayvani doğalarının dalgalarına ayarlı olduklarından, hem psikolojik hem de fiziksel sorunlarının büyük bir kısmı, her şeyden önce olumsuz düşüncelerinin sonucudur. Bu meditasyon sadece içsel bir düzen kurmak isteyen insanlar için değil, aynı zamanda farklı hastalıklardan muzdarip olanlar için de iyidir. Çünkü hastalıkların neredeyse %80'i zihne bağlıdır. Kişi hastalığı hakkında ne kadar çok düşünürse, o kadar çok acı çeker."

Psikoterapistimiz "Bu doğru" diyerek aynı fikirdeydi. "Bazen insan hastalığını o kadar iyi hayal eder ki, sadece kendi durumunda bu hastalığın tam olarak tedavi edilemez olduğu düşüncesini kendi içinde yönlendirdiği için ondan kurtulamaz. Bu noktada Sensei, size kesinlikle katılıyorum. Sinirleriyle ilgili sorunlar yaşayan insanlar için bu meditasyon gerçekten de tüm modern haplardan çok daha iyi bir tedavi olacaktır. Çünkü ilaç tedavisi insan düşüncesini tedavi etmekten acizdir. İlaç tedavisi sadece beden için acil bir durum olarak iyidir." Kısa bir ara verdikten sonra sözlerine şöyle devam etti: "Gerçekten de insan beyni hala oldukça gizemli bir madde ve keşfedilmekten çok uzak." Ve gülümseyerek ekledi. "Çok eski zamanlarda bile insanların bazı konularda günümüz insanından biraz daha fazla şey biliyor olması şaşırtıcı."

Ve gerçekte bu "biraz"ın ne kadar önemli olduğunu hayal bile edemezsiniz!" - Sensei belirtti.

Bir süre masanın etrafında oturarak sessizliğimizi koruduk. Sessizliği bozan Volodya oldu.

"Bu ilginç bir meditasyon. İlgi çekici bir formül... Bu arada, formüller hakkında bir şeyler hatırladım. Ariman da ezoosmos yoluyla bir düşünceyi belli bir sesle gerçeğe dönüştüren altın bir formülden bahsetmişti. Güya Agapit tarafından kullanılmış. Bu doğru mu?"

"Evet, bu doğru," diye onayladı Sensei.

"Peki Kâse'yi dünyaya Agapit mi getirdi?"

"Evet, gerçekten de öyle oldu."

Çocuklar daha da canlandı ve hep birlikte konuşmaya başladılar.

"Ah! Peki Ariman neden Kâse'nin gücün üzerindeki güç olduğunu söyledi?"

"Sensei, anlat bize!"

Evet, Kâse hakkında..." "Peki o nedir?"

Sensei grubun bu konuya olan ilgisine baktı ve öneride bulundu, "Çocuklar, bunu biraz sonra konuşalım."

Herkes sakinleşti. Sadece Ruslan memnuniyetle, "Demek ki Ariman'ın anlattığı her şey yalan değilmiş!" dedi. Sensei yorgun bir sesle cevap verdi: "Ariman

gerçekten de çok ciddi bilgilere sahip. Ama yaptığı işin özelliklerini göz önünde bulundurarak bu bilgiyi bir avuç dolusu burçak içinde veriyor. Bu yüzden sadece saf ve olgun bir ruh, gerçeğin ya da yalanın, ruhsal ya da maddi olanın nerede olduğunu ayırt edebilir. Maddeye saplanmış olan diğerleri her şeye inanır ve çok fazla burçak yedikten sonra arimanik bir tuzağa düşerler. Ama gerçek arayıcılar, onun elinden bile gerçek taneleri toplayarak, doygunluğa ulaşabileceklerdir."

Yine de Ruslan heyecanla "hatıralarını" paylaşmaya ve durmadan gevezelik etmeye başladı, "Ayrıca Ariman bize, ona göre megapolleri yok etmek için kullanılan bir formülden bahsetti. Bana öyle geliyor ki, "IED SUEM SULAM"," diye zorlukla telaffuz etti Ruslan ve övünerek ekledi, "Eski bir formül gibi görünüyor... kelimeler çok zor."

Sensei sırıttı.

"Zor mu diyorsun? Bu cümleyi tam tersine çevir."

Ruslan bunu yapmak için her türlü çabayı gösterirken Nikolay Andreyeviç bu görevi kolayca yerine getirdi: "MALUS MEUS DEI?! Yanılmıyorsam Latince'de "Şeytan benim tanrımdır" anlamına geliyor.

"Yanılmıyorsun," diye onayladı Sensei.

"Nasıl oluyor da... şeytan? Hepsi bu mu?" Ruslan şaşkın şaşkın konuştu.

Adamın yüzünde öylesine hayal kırıklığına uğramış bir ifade vardı ki, diğer çocuklar istemsizce gülmeye başladılar.

"Ne bekliyordun ki?!" diye söylendi Yura.

Victor, Ruslan'a dostça bir tavırla, "İşte bu Ruslan, antik çağa dalmaya karar verdiysen Latince öğrenmelisin," dedi.

"İyi anlaşma," dedi Eugene, sinekleri eliyle uzaklaştırarak. "Bu Latinceden emin değilim ama Ariman bunu telaffuz ettiği anda sanki içimden sarsıldım, sanki gerçekte deprem olmuş gibi."

"Ve tabii ki gerçek bir örnekten bahsetti," dedi Sensei sanki Ariman'ın bu numarasını çok önceden biliyormuş gibi.

Eugene kaşlarını çatarak, "Doğru, Atlantik okyanusu hakkında bir şeyler anlattı," diye hatırladı. "Ve bir şehir..."

"New Orly mi?" Yura onun sözünü kesti. "New Orleans!" Ve daha şimdiden Sensei'e dönerek aceleyle bilgilerini aktarmaya başladı. "Ve asıl önemli olan, bunun nasıl olacağını, orada her şeyin nasıl yok edileceğini o kadar ayrıntılı anlattı ki..."

"Japonya hakkında da konuştu," diye hatırlıyor Volodya. "Sadece Richter ölçeğine göre depremin büyüklüğünden değil, aynı zamanda tam olarak ne zaman gerçekleşeceğinden de bahsetmesi beni şaşırtmıştı.

"Anlıyorum," dedi Sensei.

Ne demek istiyorsunuz?" diye ihtiyatla sordu Victor. "Eğer Ariman öyle dediyse, o zaman çoktan olmuş demektir."

"Hangi anlamda?" Ruslan anlamamıştı. "Nasıl? Bu gelecek!"

Sensei adamın saflığından olsa gerek sadece derin bir iç çekti ve cevap verdi: "Gördüğünüz gibi, güce sahip olanlar bu dünyayı sıradan insanlardan farklı bir şekilde algılarlar. Onun bahsettiği anda hissettiğin şey, bu olayın içine yerleştirilen güçtü. Yani bu olay, gelecekten uzak olsa da, çoktan gerçekleşmiştir. Özellikle de doğal elementler ile ilgiliyse."

"Bu nasıl olabilir?" çocuklar şaşırdı.

Sensei üzgün bir şekilde gülümsedi ve "Bir düşünce gezegenleri hareket ettirebilir, sadece doğal elementleri etkilemez" dedi. Ve bir süre sonra ekledi, "Eğer bunu söylediyse, demek ki milyonlar bunu öğrenecek."

Nikolay Andreyeviç gülümseyerek, "Sensei, bunu sizden ilk kez duymuyorum," dedi. "Kimseye söylemezsek bu milyonlar nasıl öğrenecek?"

"Bu sizi ilgilendirmez, önemli olan onun bunu yüksek sesle dile getirmiş olması. Bu mekanizmanın işleyişini hiç kafanıza takmayın. Olacak olan olur."

Victor, "Doğru, bu dünyadaki en zor şey Ariman'ı dinlememektir," diye sonuca vardı.

"Bir insan için bu dünyadaki en zor şey Hayvan doğasının etkisi altına girmemektir. Ve en önemlisi de kendine karşı bir zafer kazanmaktır," dedi Sensei.

"Anlaşılan Ariman da bundan bahsetmiş," diye şaşkınlığını ifade etti Ruslan.

Sensei sadece başını salladı ve açıkladı, " Ariman'ın yorumuyla 'Kendine karşı zafer', maddi şeyler biriktirmek uğruna yaşamak, para uğruna her şeyden vazgeçmek, güç ve liderlik elde etmek için diğer insanların hayatlarını ezmek anlamına gelir. Ancak bu bir değiştirmedir, bir aldatmacadır, ruhunuzun tamamen yenilgisine dönüşen bir refah yanılsamasıdır. Çünkü Ariman'ın yolunu izleyen bir insan bu dünyanın kralı olmak ister. Ve ölümden sonra onu neyin beklediğini bile düşünmez. Onun için diğer dünya, ruhun dünyası orada bir yerdedir, nerede olduğunu bilmez. Ariman'ın girişimleri nedeniyle "O yüksek dünya hiç var mı?" sorusu bir insan için büyük bir soruya dönüşür. Ve bu maddi dünya, tam burada, burada ve şimdi. Onun için gerçek gibi görünüyor. Ve tüm bu değiştirme, insan yüksek dünyanın, Tanrı'nın dünyasının güzelliğini hatırlamadığı için gerçekleşir. Bunu ancak Nirvana'ya, yani en yüksek ruhsal duruma ulaştığında hatırlayabilir. Ama insan buna ulaşamadığı sürece, Hayvan'ını aşmadığı sürece, bu hayatı yanılsamalar içinde, bu dünyadaki öneminin hayalleri içinde, aslında boşuna geçirecektir, çünkü bu dünyada ulaştığı zirveler ne olursa olsun, zamanla bu başarılar hiçbir şeye dönüşmez.

"Ve kendinize karşı gerçek zafer, içinizdeki egoisti, bu dünyanın "kralı" olma arzusunu kazanmaktır. Bu dünya, yanılsamayı gerçeklik sanan ve bu şekilde ruhlarına işkence ve acılar getiren aptal insanlar için bir tuzaktır."

"Peki bu Archonlar için de doğru mu?" diye sordu Stas. "Evet," diye yanıtladı Sensei.

"Yani onlar şaman, cadı-doktor, pagan rahipleri mi?"

"Hayır, daha önce, eski zamanlarda da böyleydiler, üstelik hepsi değil. Ve şimdi onlar localarında ve gizli cemiyetlerinde dünya sermayesini, siyasetini ve dinini bir araya getiren insanlar."

"Dünya bankacıları mı demek istiyorsun?" Volodya onun tahminine şaşırmıştı.

"Onları kontrol edenleri kastediyorum," diye belirtti Sensei. Eugene bu mesajdan sonra ıslık bile çaldı.

"Acaba ne tür gizli topluluklar var?" diye sordu Volodya.

"Farklı zamanlarda farklı isimler altında biliniyorlardı. Örneğin, Archonların ilk güçlü çevrelerinden biri çok eski zamanlarda "Masonlar" olarak biliniyordu. Bu gövdeden birçok dal çıkmıştır. "Yılan Kardeşliği", "Ejderha Kardeşliği", "İlluminati", "Masonlar" ve diğer gizli topluluklar vardır. Şimdiye kadar tarihçiler hangisinin hangisinden kaynaklandığını açıklığa kavuşturmaya çalıştılar. Ancak kafaları giderek daha fazla karışıyor. Neden? Çünkü Archonların amacı her şeyi birbirine karıştırmak

ve kafa karıştırmaktır, böylece hiç kimse tüm bu gizli cemiyetlerin gerçek özünün köklerine inemeyecek ve bulamayacaktır. Ve onların özü basittir. Gizli toplulukların en büyük çoğunluğu Ariman'ın manipülasyonları için Archonların elindeki piyonlardır.

"Ariman sadece insanların zayıflıkları üzerine oynuyor. Bu zayıflıklardan biri de insanların bilinçaltında sırlara olan eğilimidir. Ve bu şekilde sadece insanın ruhsal çabasına, gizli bilginin yardımıyla reenkarnasyon zincirlerini kırma arzusuna değil, çoğunlukla diğer insanlar üzerinde güç sahibi olmak için bu bilgiye sahip olmaya yönelik ilkel egoist hırslarına dokunurlar. Bu yüzden gizli toplulukların en büyük çoğunluğu Archonların yönetiminde gelişir. Ve insanların sadece gizli bilgiye sahip olmak değil, aynı zamanda bu bilgi etrafında kendi "imparatorluklarını" yaratmak istediklerini de hesaba katarsak, bugün neredeyse tüm dünyanın gizli dünya hükümeti - Archonlar - tarafından yönetildiğini görürüz."

Sensei sustu ve Volodya bir süre düşündükten sonra şöyle dedi: "Açıkçası, tüm bilgi birikimimi ve subaylık deneyimimi göz önünde bulundurduğumda bile, bu konuda, özellikle de bu düzeyde gizli topluluklar hakkında hiçbir şey duymadım. Bu konuya biraz açıklık getirme nezaketinde bulunur musunuz?" dedi ve Sensei'in şüphelerini görünce ekledi, "İnsanların dediği gibi, düşmanı tanımak, ondan habersiz olmaktan daha iyidir."

Cevap olarak Sensei şöyle dedi: "Archonlar düşman değildir. Onlar yanlışlıkla ebedi değerler yerine tozu ve geçici değerleri seçen sefil insanlardır. Onların seçimi maddeye yönelikti, daha doğrusu Ariman'dan yanaydı. Bir insan her zaman bazı düşmanlar icat eder, çünkü çoğunlukla Hayvani ve Ruhsal doğaları arasındaki iç çatışmayı çözemez. İnsan grupları ve ülkeler arasındaki ilişkiler de bu çatışmanın genişletilmiş ve abartılmış bir kopyasıdır. Ancak gerçekte bir insan için en acımasız düşman kendisidir, daha doğrusu kendi Hayvani doğasıdır. Onunla her zamanki yollarla savaşamazsınız, çünkü çatışma ne kadar büyük olursa, dikkatinizi bu çatışmaya çektiğinizde Hayvan tarafından gelen saldırganlık da o kadar güçlü olacaktır. Bunu ancak Hayvan doğası tarafından kışkırtılmak ve ayartılmak istememeniz ve ruhsal ve ruhunuz için faydalı şeylere odaklanmanız sayesinde kazanabilirsiniz. O zaman, böyle bir içsel pozisyon alır ve bunu içtenlikle takip ederseniz, dış dünyada düşmanlarınız olmayacak ve hayatınız büyüleyici bir oyuna dönüşecektir. Sonuçta burada geçici olarak yaşıyoruz, diyelim ki burada misafiriz."

"Doğru, ama bu dünya Ariman'ın bir tuzağı, değil mi?! Özgür olmak istiyorsan nasıl yaşayacaksın?" diye sordu Yura tedirginlikle.

"İçinde bulunduğunuz koşullar ne olursa olsun, kaderiniz size hangi engelleri getirirse getirsin, bir İnsana yakışır şekilde yaşamalısınız. Yani bir İnsan olmalı ve etrafınızdaki insanlara yardım etmelisiniz. Bu hayatta asıl önemli olan, ruhsal olarak içinizde özgür olmak, bu maddi dünyadan kurtulmak, bu yoldan sapmadan Tanrı'ya doğru çabalamaktır. O zaman insanlara azami derecede faydalı olabilecek ve İnsana yakışır bir hayat yaşayabileceksiniz. İşte büyük sır budur! Bu egoist, maddi dünyada şimdi ve burada insan olun. Kirli bataklıkta yetişen, ama buna rağmen ideal saflığa ulaşan bir Lotus gibi olun! Sen bir İnsansın ve O'nun tohumuna sahipsin!

Grubumuz nefeslerini tuttu ve Sensei'in bu sözlerini dinledi.

Nikolai Andreevich, "Bu dünyada bir İnsan olabilmek için gerçekten büyük bir irade gücüne ve cesarete sahip olmalısınız ki düşüncelerinizi saf tutabilesiniz, bu

bataklığın kiriyle lekelenmeyesiniz," dedi. "İnsan esas olarak bu dünyadaki çoğu insan gibi aynı şekilde yaşamaya çekilir. Bu yüzden sık sık egoist eylemlerde bulunmaya eğilimlidir, bu yüzden kir içinde yüzer ve "herkes böyle yapıyor", "herkes böyle yaşıyor" cümleleriyle Vicdanımızı sustururuz." Ve bir süre sonra ekledi, "Archonlar ne ile ilgili... Açıkçası bu gizli topluluklarla ilgili bilgileri dinlemek benim için de oldukça ilginç olurdu. Baştan çıkmak için değil ama kendim için netleştirmek istediğimden, tohumları zararlı otlardan nasıl ayıracağımı öğrenmek için."

"Böyle bir isteğin varsa," diye gülümsedi Sensei, "tamam. Ama bu hikâye çok kasvetli. Bu yüzden gerçekliğine dalmadan önce kahvaltımızı bitirip denizde tazelenmemizi ve ardından dünya tarihinin derinliklerine dalmamızı öneririm."

* * *

Grubumuz, özellikle de masada hiçbir şey yemeyenler bu öneriyi hevesle destekledi. Hemen yüzmeye gittiler. Ben masayı biraz temizlemek için yalnız kaldım. Volodya ve Sensei de çaylarını bitirmekte geciktiler. Ama Sensei ayağa kalkmak ister istemez Volodya eğlenmek için ona teklifte bulundu: "Yüzmek güzel! Ama şu frambuaz reçelini sondan başa doğru bitirelim," dedi gülerek ve bu tatlı lezzetin adını zorlukla telaffuz etti. "Aksi takdirde bu lezzetin düzeni bozulacak!"

Volodya bu sözlerle masanın üzerinde tüm iştah açıcı havasıyla duran yarım kavanoz reçeli işaret etti.

"Frambuaz reçeli mi dedin?!" Sensei durdu ve kavanoza zevkle baktı. Tekrar yerine oturdu. "Sanırım bu güzel reçeli denemenin tam zamanı."

Kavanozu eline aldı, aynı zamanda bana bu reçel hayranlarının "komplosuna" katılmamı önerdi.

"Bize katıl!"

"Hayır, teşekkür ederim! Yeterince tatlı yedim," diye gülerek reddettim ve bulaşıkları temizlemeye devam ettim.

"Nasıl istersen," diye omuz silkti Sensei ve bir kaşık almak için uzandı.

Bu arada Volodya, Sensei'in benim de katılmamı önererek dikkatini dağıttığı sırada, bu aleti almayı ve Sensei'in tuttuğu kavanozdan reçelin ilk bölümünü çıkarmayı başardı.

Andrew ve Kostya bir şey hakkında tartışarak yanına geldiklerinde Sensei frambuaz reçeline daldıracak zamanı bile bulamamıştı.

"Sensei, aramızdaki anlaşmazlığı çöz," diye konuşmaya başladı Andrew duygularla. "Meditasyon yaptığımızda, bize söylediğiniz gibi bilinçaltımızla da çalıştığımız anlamına gelir. Ve dövüş sanatlarında, açıkladığınız gibi, bilinçaltı da Usta seviyesinde kullanılır. Ama aynı zamanda Ariman bilinçaltının çalışması hakkında çok şey anlattı. Bu bilinçaltının ve onun gücünün kötü bir şey olduğu anlamına mı geliyor? Bu, her şeyin Ariman'dan kaynaklandığı anlamına mı geliyor? Bu bilinçaltımızın kötü olduğu anlamına gelir!"

"Bilinçaltı neden kötüdür?" Sensei şaşırmıştı. "Bilinçaltı sadece bir araçtır. Daha kesin bir şekilde söyleyelim. Bilinçaltı, kendisinden bir enstrüman yapılan bir maddedir. Ve kişinin bu maddeden ne yaratmak istediği ve bu enstrümanı nasıl kullanacağı herkesin kişisel meselesidir, kendi seçimidir. Örneğin, isterseniz sizin

gibi diğer insanları yok etmek için kullanmak üzere bir silah yapabilirsiniz. Ya da ondan, örneğin, evde kullanmak için oldukça gerekli bir eşya olan bir kaşık yapabilirsiniz." Bunu söyledikten sonra kaşığını adamlara gösterdi. Bu arada Volodya yine gizlice Sensei'in elindeki kavanozdan biraz reçel çıkardı. "Bu metalden bir kaşık icat edildi ve bedenin hayati önem taşıyan ve bazen çok lezzetli yiyeceklerle doyurulması için yapıldı."

"Doğru," diye yineledi Volodya ve kaşığının içindekileri hemen yedi. Daha sonra Sensei tekrar konuşmaya başladığında biraz bekledi ve gizlice uzanarak bir porsiyon daha aldı.

"... Kalaşnikof silahı da metalden yapılır, ama amacı insanları öldürmektir. Onunla yemek yiyemezsin ve onunla yemek yemek de rahat değildir."

"Aha," Volodya yine memnun bir edayla başını salladı ve bir sonraki "gizli operasyonunu" başarıyla tamamladı.

"Aynı şey bilinçaltı için de geçerli. Her şey insanın niyetine ve arzularına bağlıdır," diye bitirdi Sensei.

"İyi ama Ariman bize bilinçaltının ruhsal gelişim için kullanılabileceğini de büyük bir ciddiyetle söyledi." Andrew kendini tutamadı ve elleriyle işaret etti. "Meditasyonlarla örnekler bile verdi! Demek ki o da kaşık kullanmış, ama Kalaşnikof silah kullanmamış." Ve neredeyse iddialı bir şekilde ilan etti. "Ne farkı var o zaman?!"

"Ne farkı var diyorsun?" Sensei yorgun bir şekilde, muhtemelen bariz şeyleri açıklamaktan yorgunluk duyarak konuştu.

O anda masada oturan ve bir elinde reçel kavanozu, diğerinde kaşık tutan Sensei, Andrew'u aniden sertçe aşağı indirdi ve böylece adamın bacakları yukarı doğru uçtu. Ve korkmuş adam kuma düşer düşmez, gözüne taklit bir darbe indirdi, öyle bir darbe ki, Sensei'nin kaşığın sapını tutan eli Andrew'un gözünden neredeyse bir milimetre uzakta dondu kaldı. Her şey o kadar hızlı gelişti ki şok geçiren adam tepki vermeyi bile başaramadı. Sadece korkudan gözlerini sımsıkı kapattı. Ve tüm "savaş tecrübesi" ile böylesine beklenmedik bir saldırıya karşı tek savunması buydu.

Sensei, Andrew'a hitaben çok belirgin bir şekilde, "Ne düşünüyorsun, eğer otuz kilogramlık bir kuvvet uygularsam ve bu nesnenin yörüngesini değiştirmezsem, ne olur?" diye telaffuz etti.

Ben ve Kostya bu olay karşısında utanç içinde donup kaldık ve ne düşüneceğimizi bilemedik, Andrew'dan bahsetmiyorum bile. Adamın yüzü Sensei'in bu sözlerinden duyduğu panik korkusuyla bir anda bozuldu, hatta terledi, belli ki derin duygular içindeydi. Volodya bu anı kullandı, reçel kavanozunu Sensei'den aldı ve hiçbir şey olmamış gibi bas ve sakin bir sesle reçeli hızlıca yedi, "Kaşık sağ gözün yörüngesinden serbestçe geçer ve serebrumun frontoparietal kısmına zarar verir. Sonuç: ölümcül bir sonuç garanti."

"Doğru," dedi Sensei ve sanki bu onun cevabıymış gibi bakışlarını Andrew'dan ayırmadı.

Sonra omzuna vurdu ve kumdan kalkmasına yardım etti. Bu beklenmedik olay karşısında şoka girdiği anlaşılan Andrew, alçıdan bir anıt gibi görünüyordu. Sensei hiçbir şey olmamış gibi masaya oturdu ve şöyle dedi: "Kaşık sadece bir alettir. Ama böylesine asil bir alet bile oldukça tehlikeli bir silaha dönüşebilir." Derin bir iç çekti ve Volodya'nın ani saldırısı nedeniyle boşalan kavanoza acıyarak baktı. "Artık reçel

yok mu?"

"Hayır," diye sırıttı Volodya ve kaşığını yalayarak temizledi. "Her zırıltıyla dikkatini dağıtman benim suçum değil. Reçel de çabuk bozulan bir maldır, zor açarsın, sinekler hemen etrafta belirir ve bozmaya başlarlar. Bu yüzden, zamanında olan kişi onu yedi."

Sensei gülümsedi ve "Volodya, peki 'komşunla' bir parça ekmek paylaşmaya ne dersin?" diye sordu.

"Ekmeği komşularla paylaşmak zorundayız. Ama büyük bir ailede..." ve hemen bana bakarak kendini düzeltti, "Yani, geride kalmayın, yemek yerken bir kenara bakmayın demek istedim."

"Ah," diye içtenlikle güldü Sensei ve kullanmadığı reçel kaşığını yerine koyduktan sonra eliyle, "Reçelimiz bittiyse yüzmeye gidelim," diye işaret etti.

Sensei ve Volodya hızla boşalan reçel kavanozunun etrafında birbirleriyle alay ederek denize doğru yöneldiler. Kostya ve Andrew ise tam tersine utanç içinde masaya oturdular.

"Harika!" Andrew alnındaki teri silerken bunu güçlükle söyleyebildi. Ve bir süre sonra ekledi, "Sensei'in omuzdan nasıl konuştuğunu gördünüz mü! Ah, ben bile terledim!"

Kostya, her zamanki zavallı maskesini takmadan, "Bana bunu söyleme, pantolonum neredeyse ıslandı," dedi. "Sensei bunu yapmayı nasıl başarıyor? Sadece birkaç saniyelik dikkatiyle zihnim berraklaşıyor! Ve biz bütün saat boyunca kimin haklı kimin haksız olduğunu tartıştık."

"Pekala," diye başını salladı Andrew ona katılarak. "Ve burada ikimizin de aptal olduğu iki saniye içinde anlaşıldı!"

"İyi ki ilk soran sen oldun ve benim sorumu soracak vaktim olmadı," diye rahatlayarak iç geçirdi Kostya.

"Çok geç değil, git ve sor!" Andrew hareketsizce gülümsedi. "Aha, yani Volodya'nın topuğunun yardımıyla suda koşmayı mı öğreneceğim?! Hayır, bu güzel teklif için çok teşekkürler. Frenlerimi zihnimde kendim ayarlayacağım. Çünkü Sensei oldukça net bir şekilde açıkladı. Yani, söylendiği gibi, artık bu soruya gerek yok."

"Doğru," diye gülümsedi Andrew, "Islak pantolonunu da hesaba katarsak..."

Çocuklar sessizce güldüler. Sonra Tatyana Slava ile bir araya geldi ve tartışmalarının sonucunun ne olduğunu sormaya başladı. Cevap olarak Andrew elini salladı ve "Sonuç mu?! Aşırı sıvı boşalması ve kendi aptallığımızın farkına varmamız!" Ve ayrıntıları belirtmemek için herkese, "Hadi diğerleriyle yüzmeye gidelim!" diye seslendi.

Çocuklar gülüştüler ve birlikte suya koştular. Tatyana masayı temizlememe yardım etmek için kaldı ve Kostya ve Andrew'i, her biri kendi görüşünün "doğru" olduğundan emin olduğu için anlaşmazlıkları nedeniyle neredeyse birbirleriyle savaşan eski iyi arkadaşlara geri döndüren şeyin ne olduğunu sorgulamaya başladı.

Bu vaka bana bazen biriyle çok duygusal bir şekilde tartıştığımızda yanıldığımızı düşündürdü. Sonra da bu anlaşmazlığı zihnimizde tekrar tekrar düşünürken, rakibimize daha keskin, daha "akıllı" ve daha ikna edici yeni cevaplar icat ederken ve birbirimizle karşılaştığımızda bunu onun yüzüne söyleyebileceğimiz bir anı beklerken gece gündüz acı çekeriz. Ve "parlak" düşüncelerimizi ve kanıtlarımızı unutmamak için, gelecekteki toplantımızı yeniden kaydırmaya ve eski

konuşmamızı yeniden hatırlamaya başlarız. Gerçekte birbirimizle tekrar karşılaşıp karşılaşmayacağımızı ve genel olarak yarın hangi yeni sürprizlerle karşılaşacağımızı bilmesek de.

Bu anlaşmazlığa bir yandan bakar ve insanca değerlendirirsek, eğer durmak bilmeyen bir öfke demetinin büyümesine yol açıyorsa ve Hayvan doğamızın en kokuşmuş parçası olan egoizmi etkiliyorsa, birinin "doğruluğunu" kanıtlamaya değer mi? Daha sonra bundan acı çekmek için dikkatimizin gücünü ödemeye değer mi?! Gerçi çoğunlukla acı çekmemizin nedeni, bize göre birinin "kötü" olması değil, egoizmimizi etkilemiş olmasıdır. Aslında, ilk etapta yanlış yaptığımız ve dikkatimizin gücünü Sevgiye değil Nefrete yönelttiğimiz için acı çeken ruhumuzdur. Bu durumda zihinsel ıstırap ortaya çıkabilir. Ve bunun temelinde, bu acının derinliğini ve gerçek anlamını anlamamıza izin vermeyen benmerkezciliğimizin boş hakareti gelişir. İşte bu yüzden telaşla koşuşturan zalimlere dönüşüyoruz, öfkeden kudurana kadar tartışıyoruz. İster Ariman, ister insanlar arasındaki ilişkiler, ister felsefe, din, siyaset olsun, tartışmamızın ana konusunun ne olduğu önemli değildir. Önemli olan insanın bu anlaşmazlığı nasıl ele aldığıdır.

Ariman gibi biri iki arkadaşına fikrini dayatıyorsa, ama gizli hedefleri tarafından yönetiliyorsa ve arkadaşlar bu nedenle birbirlerine karşı öfkeye kapılıyorlarsa ve aşırı nefretle doluyorlarsa, her şeyden önce sakinleşmeli ve her ikisinin de haklı olup olmadığını düşünmelidirler. Ve gerçekten anlaşmazlıklarının nedeni olan ve bu nefretin özünde yatan şey neydi? Sertleşmiş bir kek gibi ortaya çıkan megalomani ile Hayvan doğaları mı? Manevi bir insan komşusunu affedemiyor olabilir mi?

Ve aslında tüm bu dünya Ariman'a aitse ve biz burada sadece geçici olarak yaşıyorsak, misafir olarak gelmişsek, biz insanlar neden birbirimizle tartışalım? Bu pozisyonda sadece fark edilen gerçekleri ortaya koyabilir ve birbirimize en azından manevi destek verebiliriz. Çünkü er ya da geç hepimiz bu dünyanın sınırlarının ötesine geçmek zorunda kalacağız! Ve bu tartışılmaz gerçek hepimizi birleştiriyor ve anlaşmazlığımızın her konusunu boş bir şeye dönüştürüyor. Çünkü sonsuzluk karşısında yalnızca iyi eylemlerle güçlendirilmiş manevi yanınız bir anlam ifade eder. Ve kendi aptallığımız nedeniyle yıllar içinde edindiğimiz diğer tüm olumsuz çöpler, ruhumuzu dünyevi cehennemin yeni çemberlerine iterek sadece yükler. Öyleyse, sonuçları bu kadar korkunç ise, herhangi bir tartışmaya başlamaya değer mi?!

* * *

Düşüncelerim, doğaçlama masamız eski temizliğiyle parlar parlamaz beni yüzmeye sürükleyen Tatyana tarafından kesildi. Çocuklar uzun süre su sıçrattılar. "Kim daha uzağa atlayacak" adında gerçek akrobatik hareketler içeren bir oyun başlattılar. Bunu yapmak için iki kişi ellerini suyun altında birleştirdi ve üçüncü kişi bu doğaçlama "el" atlama yerine çıktı ve çocukların omuzlarından tutarak bu şekilde suya atladı. Kostya ve Yura gibi "utangaç" çocuklar uçuş sürecinin tadını çıkararak uçup giderken, Andrew, Eugene ve Stas gibi diğerleri bu arada havada bazı akrobatik hareketler yapmaya çalıştı. Tabii ki bolca su sıçraması ve yüksek sesli kahkahalar vardı! Onlara bakarken ben ve Tatyana da "kahramanları oynamak" istedik. İlk olarak, "atlama yerimiz" Kostya ve Andrew idi. Ancak daha sonra uzun boylu ve güçlü Stas ve Eugene sayesinde diğer çocukların ne kadar uzağa uçtuklarına bakarak,

bu mesafe uçuşunu da test etmeye karar verdik.

Bu güçlü "atlama yerine" ilk tırmanan bendim.

Stas bana "Sadece güçlü bir şekilde it," diye tavsiyede bulundu.

"Doğru! Ve uçmaya başladığında bacaklarını bük, kendini topla ve havada dön, böylece takla atmış olacaksın," diye gevezelik etti Eugene diğer taraftan.

"Ve yarı yolda durma, hemen dön," diye ekledi Victor benden sonraki "start"a hazırlanırken.

"Peki, anladın mı? "Üçe kadar saydığımda, it! Ve devam et!" diye hatırlattı Stas.

Kısaca söylemek gerekirse, "deneyimli" adamların tüm tavsiyelerini dinledikten sonra, adamların çapraz bağlanmış ellerine tırmandım ve düşmemek için omuzlarından tutarak atlamaya hazırlandım. Beni suyun içinde aşağı yukarı sallayan adamlar hep birlikte saymaya başladılar, "Bir! İki! Üç"

Bu sözlerle beni o kadar yükseğe ve denize doğru fırlattılar ki nefesim kesildi. Açıkçası, böyle bir mesafe uçuşu benim için o kadar beklenmedikti ki, biraz korktum ve ilk başta hemen sağa dönmem gerektiği de dahil olmak üzere tüm tavsiyeleri unuttum. Ama sonra farkına varıp bir şeyler yapmaya çalıştığımda iş işten geçmişti, bedenimi cama çarpan bir migde gibi suya çarpmıştım. Su yüzeyine vurduğum bu darbeden dolayı karnımın ağrıması (ateşte yanmış gibi ağrıyordu) ve soğuk suya batmam nefesimi kesmekle kalmadı, tüm bu belirgin "deniz" paniği, korku ve "yanmış" göbek belirtileriyle birlikte sığ suya kadar büyük bir mesafe yüzmek zorunda kaldım.

"Ee, nasıldı?" Tatyana neşeyle bana sordu. Dönüş yolunda beni ilk karşılayan oydu.

"İyi değildi," diye cevap verdim. "Bana öyle geliyor ki küçük bir kurbağa gibi suya fırlatıldım ve gözlerim dışarı fırlamış bir şekilde karnımın üzerine düştüm."

Karnıma baktım. Böylesine "mutlu" bir inişten, daha doğrusu suya inişten sonra kıpkırmızı olmuştu.

Tatyana bedenimdeki yaralı bölgeyi gördükten sonra sempati ile "Fena değil!" dedi. "Nasıl olur! Ağrıyor mu?!"

"Tabii ki! Yanıyor..."

Bu sırada Nikolay Andreyeviç yanımıza geldi. Ve bana bakarak, benim için üzülüyordu, "Ah canım, kızlar neden dikkat etmiyorsunuz?! Erkekler çıldırdığında anlayabiliyorum ama siz neden buna ihtiyaç duyuyorsunuz?!"

"Böyle olacağını kim bilebilirdi ki?" Omuzlarımı silktim. "Böyle olabileceğini düşünmemiştim..."

"Doğru, her şeyi kendi deneyimlerinizle öğrenirsiniz" diye sırıttı psikoterapistimiz. "Suyun bir yüzey gerilimi vardır. Suya girmenin belli bir tekniğini bilmeden büyük bir yükseklikten atlarsanız, parçalanabilirsiniz bile. Bu bir şaka değil!"

Bizden biraz uzakta duran ve Nikolay Andreyeviç'in "öğretilerini" dinleyen Ruslan şaşkın bir havayla sordu: "İnsan suya nasıl çarpabilir?"

"Kolayca!" Nikolay Andreyeviç onayladı.

Ve bana dönerek acıyı dindirmek için hangi merhemi kullanmam gerektiğini ve ilk yardım setinin nerede olduğunu söyledi.

Ben ve Tatyana ilk yardım setini aramaya gittik. "Tıbbi yardımımızı" bitirip

sahile dönerken, ilk yardım setini almak için çok geçmeden benim ve Tatyana'nın gittiği yoldan kırmızı göbeğiyle topallayarak giden Ruslan'la karşılaştık. Nikolai Andreevich ve benim üzücü deneyimime inanmadı ve Eugene ve Stas tarafından ayarlanan "atlama yerinden" başlayarak "kurbağa" tarzında atlamaya karar verdi. Öyle bir atladı ki sadece karnına vurmakla kalmadı, bacağını bile incitmeyi başardı. Bu yüzden ben ve Tatyana, test deneylerinin bu talihsiz kurbanına ilk yardımda bulunmak için tekrar göreve gittik. Ruslan'ın yaralanmasından sonra Sensei ve Nikolai Andreevich, sudaki güvenlik kurallarına uymadıkları için tüm çocukları sahile sürdü. Hatta Sensei hepimize şakacı bir tavırla suda doğru davranışlar konusunda ders bile verdi.

* * *

Çocuklar istemeyerek de olsa denizden ayrıldılar ve dağınık bir şekilde kumsala kilimlerini serip, aktif yüzmenin ardından dinlenerek güneş banyosu yapmaya başladılar. Ancak daha on dakika geçmeden Volodya kilimini Nikolay Andreyeviç'in yanında bronzlaşmakta olan Sensei'e yaklaştırdı ve "Sensei, bize gizli topluluklardan bahsedeceğine söz vermiştin" diye hatırlattı.

"Evet, kesinlikle!" diye destekledi onlardan çok uzakta olmayan Victor ve o da kilimini Sensei'e yaklaştırdı.

Hemen ardından Eugene ve Stas, Volodya ve Victor'u iterek kilimleriyle birlikte domuz yavruları gibi merkeze geldiler. Diğerleri de hızla onlara katıldı. Kilimlerin bu toplu hareketi sonucunda herkes Sensei'in etrafında toplandı.

"Sensei, lütfen bize anlat!" çocuklar geri çekildi.

"Söz verdiysem, o halde beni dikkatle dinleyin..." dedi Sensei dostça ve bir süre düşündükten sonra hikâyesine başladı. "Gizli toplulukların amacını, hangi bilgi ve yöntemleri kullandıklarını anlamak için İyi ve Kötü arasındaki çatışmanın kaynaklarına inmeliyiz. Eski çağlardan beri Doğu'da insanlar, Dünya'daki Kötü ve karanlık güçlere karşı ana muhalefet merkezinin, bilginin ve büyük ruhsal gücün ilk kaynağı olan Shambala olduğuna inanırlar. Ama, Shambala'nın tüm bu özelliklere sahip olmasına rağmen, genel olarak insan toplumuna göre tarafsız olduğunu, insanlara saf bilgi ve İyi ve Kötü güçler arasında kendi seçimlerini yapma hakkı verdiğini belirtmek isterim. Bu nedenle Shambala'nın ruhsal bilgisi insan toplumunda yayılır ve Kötülüğe ruhsal yolda olan insanların kendileri tarafından karşı çıkılır.

"Elbette, insan toplumu zaman zaman Shambala'dan gelen Bodhisatvalar tarafından ziyaret edilir ve bunlar çoğunlukla öncelikle kaybolan ruhsal bilginin, insan uygarlıklarının gerçek gelişim tarihinin ya zaman içinde insanlar tarafından kaybedilmiş ya da insanların çoğundan gizlenmiş ya da diğer insanlar tarafından açgözlü ve güç arayışındaki hedefleri doğrultusunda değiştirilmiş olanlarının restorasyonu ile meşgul olurlar. Bodhisatvalar ayrıca uygarlığın bilimsel başarılarının seviyesine bağlı olarak dünya hakkında ek bilgiler de verirler. Yani, insan toplumuna göre tarafsız bir konum alırlar ve mümkün olduğunca insanlara, çağların kirinin fantezisi ve çeşitli insan hırsları olmadan saf bilgi verirler. Bu bilgiyi kabul edip etmemek, insan toplumunda bu dünyanın birçok yüksek ve kudretli kişisi tarafından hayal edilen Shambala bilgisine sahip olma şansına sahip olan her insanın kişisel seçimidir. Ve buna bağlı olarak, eğer bu bilgiye sahipseniz, Kötülüğe direnmek ve bu

dünyada gerçek İyilik yapmak ya da bu bilgiyle kendi kibrinizi tatmin etmek de her insanın ve genel olarak insanların kişisel meselesidir. Ama bir kez daha vurguluyorum ki, insan toplumu içinde sadece ruhsal yolu izleyen insanlar Kötülüğe ve Archonlara karşı direnirler. Bu arada, bu insanlara kadim zamanlardan beri Arhatlar denir."

"Arhatlar mı?" diye sordu Victor.

"Evet. Sanskritçe'den çevirecek olursak, "Arhat" değerli anlamına gelir. Günümüzde bu kelime Budistler tarafından kendi terminolojilerinde kullanılıyor, Nirvana durumuna yaklaşan insanları böyle adlandırıyorlar. Ama aslında eski zamanlardan beri insanlar Shambala'nın ruhsal bilgisini dünyaya getirmeye layık olanları Arhat olarak adlandırmışlardır. Eski Slavlar tarafından Vezha, Sokrovennik, Mezhanin olarak adlandırılanlar da bu insanlara aittir."

"Görüyorsunuz, Arhatlar ve Archonlar! Aralarındaki fark çok küçük, sadece birkaç harf, ama amaçları o kadar zıt ki!" Stas şaşırmıştı.

Sensei, "Doğru, ama bu "küçük" fark işaretleri tamamen zıt hale değiştiriyor," diye vurguladı. "Ve gerçek şu ki isimler arasında küçük bir fark olması, tamamen insanların söylentilerinden kaynaklanıyor. İlk olarak ruhsal bilgiyi yayan Arhatlar vardı. Daha sonra eski Yunan bilgeleri tarafından Archonlar olarak adlandırılanlar ortaya çıktı ve Archonların Arhatlar sayesinde insanlar arasında popüler hale gelen şeyleri değiştirmek ve çarpıtmak için kullandıkları popüler yöntemi vurguladı. Bu karşıtlık, insanlar bu iki tarafı nasıl adlandırırsa adlandırsın, tüm insan uygarlıklarının doğasında vardır.

"Archonlar sadece Ariman'ın prensiplerine göre çalışırlar. Ve dün Ariman'ın prensipleri üzerinde düşünme şansınız oldu. Görünüşe göre Shambala'nın Bodhisattvaları ile aynı ruhsal şeyleri anlatıyor ama gerçeği madde lehine o kadar ustaca çarpıtıyor ki, insan ayrıntıların altındaki küresel değiştirmeyi, karşı tarafa giden yoldaki yön değişikliğini fark etmiyor. Ama içinde daha fazla maneviyat taşıyan bir insan bu değişimi anlayacak ve ortaya çıkaracaktır. Ariman sadece insanın zayıflıklarıyla, Hayvan'ın istekleriyle oynar, hangi güzel kelimeyi kullanırsa kullansın. İnsanın kafasını tamamen karıştırır. Aynı prensipler, Efendilerinin prensipleri Archonlar tarafından da takip edilir."

"'Archonlar' kelimesi ne anlama geliyor?" diye sordu Yura.

"Archon kelimesi Yunanca "archontes" kelimesinden gelir ve "büyükler", "atalar", "şefler", "yöneticiler" anlamına gelir. Çok sonraları Ortodoks Hıristiyanlar onları "şeytanın hizmetkârları" olarak görmeye başlamışlardır. Kadim bilgiler tarafından yönlendirilen gnostikler, Archon'ları ruhlar-dünya yöneticileri, maddi evrenin yaratıcıları olarak yorumladılar ve güçlerinin üstesinden ancak ruhsal bir insan gelebilirdi. Ama genel olarak Tanrı'nın planına göre Archonların gücünün sınırsız olmadığını düşündüler. Arhatlar ve Archonların binlerce yıldır süren muhalefeti göz önüne alındığında, elbette bir dereceye kadar haklıdırlar.

Büyük Archon, ya da "bu dünyanın kralı" ile aynı anlama gelen "bu dünyanın Archon'u" olarak da adlandırılır, o Arimandır... Ama daha eski zamanlarda Büyük Archon'un adı Abraxas'tı, günümüzde yorumlandığı gibi, "mutlak kötü olmayan, ama cahil olduğu için kendini mutlak Tanrı sanan evrensel bütünün ruhu". Bu efsane ancak bilgiden ve dünyanın düzeninden tamamen habersiz olanlar tarafından bir peri masalı olarak kabul edilebilir. Bilge insanlar için bu bir ipucudur"

Nikolay Andreyeviç o anda şöyle dedi: "İkincisi muhtemelen insanlar çok az şey bildiği ya da hiç bilmediği için oluyor. Ve bilginin olmadığı yerde yanlış anlama ve korku vardır."

"Haklısın. İnsanlar Ariman hakkında ne biliyor? Çoğunlukla, Archonların faaliyetleri nedeniyle, onlara altı yaşındaki bir çocuğun seviyesine uygun bilgiler veriliyor, "Şeytan boynuzları ve toynakları olan kötü ve korkunç bir canavardır, eğer bize itaat etmez ve size söylediğimiz her şeyi yapmazsanız sizi karanlık krallığına sürükleyecek ve ziftle dolu bir tencerede kaynatacak" gibi şeyler. Bu arada, Archonlar sadece din alanında değil, siyaset alanında da dünyanın dört bir yanındaki insanların çoğunluğu için aynı bilgi sağlama tekniğini kullanmaktadır. Ve bu böyle oluyor, çünkü ciddi bilgiler, özellikle de siyasi olanlar, insanların çoğunluğu tarafından anlaşılmıyor. Bu da bir paradoksa yol açıyor: her birey kendini akıllı ve zeki olarak görüyor, ama onların çoğu ciddi bilgileri sadece küçük bir çocuğa özgü ilkel açıklama seviyesinde anlıyor. Bu hem eski zamanlarda hem de şimdi böyledir. Bu yüzden Archonlar bunu kullandılar ve şimdiye kadar da kullanıyorlar, insanlarını yorumcular olarak atadılar."

Volodya sesindeki kuşkuyla, "Muhtemelen insanlar bunu böyle anlıyorlar çünkü siyasi mutfağın tenceresinde kaynayan gerçeğin tamamını bilmiyorlar. Ve tabii ki hiç kimse onlara gerçeği söylemeyecek, çünkü bu sadece tüm bu düzensizlikleri başlatanların otoritesini sarsacaktır."

"Evet, evet," diye yankılandı Eugene, "Dedikleri gibi, eğer sosis ve politikayı seviyorsanız, ikisinin de nasıl pişirildiğini bilmemek daha iyidir."

Çocuklar gülüştüler. Ve Stas, Sensei'e hitaben mizahla yakındı: "Nasıl oluyor da böyle oluyor? Dinlerle ilgili olarak Archonlar, insanları "korkunç canavar" ile korkuttuklarında utanmadan kendi Üstatlarına iftira mı atıyorlar?!"

"Amaçlarına ulaşmak için her türlü aracı kullanıyorlar. Ve amaçları basittir - dışsal maddi şeylerle insanın dikkatini içsel manevi gelişiminden uzaklaştırmak. İnsanın içinde, Hayvani doğasında saklı olan Kötülüğün gerçek nedenini gizlemek. Ve elbette onlar için asıl önemli olan, insanlar üzerinde sınırsız bir güç elde etmektir. Bunun için çabalarlar ve topluma kendi yaşam kurallarını dikte ederler, gardiyanlar dayatırlar ve insanların içindeki canavar içgüdülerini uyandırmaktan çekinmezler. İnsanların korkularından ve cehaletlerinden yararlanırlar. Çünkü insan gerçeği bilirse onlardan korkmayı bırakacak, ışığı görecektir. Artık onların yalanlarını umursamayacak, arkasını dönecek ve ruhsal tarafa geçecektir. İşte bu yüzden Archonlar buna izin vermemek için her şeyi yaparlar. Bu yüzden, çocuklar, her ne olursa olsun, bu dünyada dikkatli olun. Burada geçici olarak bulunduğumuzu, Ariman'ın misafirleri olduğumuzu unutmayın. Hepsi onun Satrapi'si (yetki bölgesi)."

"Ne? Satrapi mi?!" Andrew anlamamıştı. "Nedir o?" Eugeen ona kendi yoluyla açıkladı.

"Katillerin hüküm sürdüğü yer."

"Gerçekten mi?!" Andrew saflıkla Sensei'e dönerek sordu. Sensei sırıtarak Eugene'e baktı ve cevap verdi, "Neredeyse .Satrapi, bir satrapın yönetimi altında olan bir yerdir. 'Satrapēs' Yunanca bir kelimedir. Eski Farsça 'sitrab' kelimesinden gelir. Yani Antik Pers'te sınırsız güce sahip olan bölge valisine (satrapy) denirdi."

"İşte demek istediğim bu, Satrapi bir ulus için büyük bir ruh cinayetidir!" diye gürledi Eugene. "Kimse bir Satrapide yaşamak istemez," dedi ve hemen

kurnazca ekledi, "ama herkes bir Satrap olmayı hayal eder."

Çocuklar hayretle Eugene'e baktılar. Bu arada Volodya Sensei'e gizli topluluklar hakkında sorular sormaya başladı.

"Bu, gizli toplulukların Archonların bir işi olduğu anlamına mı geliyor?"

Sensei, "Neden? Gizli topluluklar hem Arhatlar hem de Archonlar tarafından organize edildi," diye belirtti.

Nikolay Andreyeviç, "Archonlar ile bu çok açık," diye onayladı. "Her güç, bencil amaçlar doğrultusunda manipüle edilen gizli bilgilere sahip olmaya dayanır. Peki Arhatlar ruhsal yolu takip ediyorlarsa neden gizli topluluklara ihtiyaç duyuyorlar?"

Sensei cevap olarak, "Dediğim gibi bu dünya Ariman'a aittir. Bu yüzden Arhatlar eski zamanlardan beri insanlara azami derecede faydalı olmaya çalışan gizli topluluklar organize etmek zorunda kaldılar. Bunu istedikleri için değil, alınan bilgiyi saf tutmak için, böylece insanlar onun yardımıyla Archonlara karşı koyabileceklerdi. Ama Arhatlar için, Archonların aksine, bu gizlilik iki ucu keskin bir silahtı. Sadece bazen Arhatların yardımı pek çok insan için ruhsal açıdan o kadar önemli hale geliyordu ki, sıradan insanlar bu gizli örgüte duydukları saygı ve ihtişamı hafızalarında tutuyorlardı. Ama bu insanların bilmeden yaptıkları bu ayartmalar Arhatlar için zararlıydı. Gizli organizasyonları insanlar arasında popüler ve bilinir hale gelir gelmez, basitçe söylemek gerekirse, çok fazla insan bunu biliyordu, Archonlar derhal güçlerini sadece bu organizasyonu yok etmek için değil, daha da kötüsü, bu organizasyonun iç ideolojisini kendi adamlarının içine sızarak ve önde gelen Arhatları ortadan kaldırarak değiştirmek için yoğunlaştırdılar. Yani, bu gizli cemiyetin iç meselelerinden habersiz olan sıradan insanlar için organizasyon dışarıdan aktif görünüyordu ama ruhsal olarak boştu. Onun popülaritesiyle oynayan ve bazen öldürdükleri Arhatların isimlerini kullanan Archonlar, insanların bilincini kendi yöntemleriyle manipüle etmeye başlamışlardı bile."

Volodya, "Peki, Archonların ilk etkili çevrelerinden biri olan şu bahsettiğiniz 'Masonlar' organizasyonu neydi?" diye sordu.

"Bu, Arhatların 'Ruhen özgür duvarcılar' adlı güçlü organizasyonunun zamanla Archonların 'Özgür masonlar' adlı gizli topluluğuna nasıl dönüştüğünün klasik bir örneğidir."

"Gerçekten mi?! Bu vakayı dinlemek oldukça ilginç olurdu," dedi Nikolay Andreyeviç ilgiyle ve daha rahat bir şekilde oturdu.

"Elbette," diye onaylarcasına başını salladı Sensei ve hikâyesini anlatmaya başladı. "'Ruhen özgür duvarcılar hareketi Eski Mısır'da kuruldu. Ve öncelikle Arhatlar tarafından pozitif bir ruhsal insan topluluğu olarak yaratıldı. Mısır'ın büyük antik çağdaki adıyla Ta-Kemet, Shambala için özel bir yerdi. Ama bu bizim tartışmamızın konusu değil. Bu hareketin başlatıcısı İmhotep adında bir adamdı. Eski Rus dilinin terminolojisini kullanırsak, o Sokrovennik'in bir öğrencisi olan Vezha'ydı."

"Peki İmhotep kimdi? Bir firavun mu?" diye sordu Sensei'i dikkatle dinleyen Slava.

"Hayır, İmhotep bir firavun değildi. Bugünlerde insanların çoğu arasında ilk basamaklı piramitlerden birinin inşasına başkanlık eden Mimar olarak tanınıyor. Bu piramit, o dönemde yaşamış olan ve M.Ö. 2778 yılında 3. hanedanı kuran firavun Djoser'in onuruna adlandırılmıştır..."

"Aha, iki bin yedi yüz... yaklaşık olarak, İsa'dan önceki üç bin yıl mı?!" diye yarı onaylayıcı, yarı sorgulayıcı bir sesle konuştu Kostya ve hemen hesaplamaya başladı. "M.Ö. üç bin yılına bizim çağımızın neredeyse iki bin yılını da eklersek.... Toplamda neredeyse beş bin yıl önce anlamına mı geliyor?"

"Haklısın," diye onayladı Sensei.

"Kadim adam!" dedi Andrew bu hesaplamaları duyduktan sonra ve gülümseyerek ekledi, "Şimdi neden onu hiç duymadığımı anlıyorum."

"Hayır, duydun! Okulda. Tarihte ondan bahsediliyor," diye söze girdi Tatyana.

Kostya, "Tarih derslerinde Andrew'un dinlemek yerine yapacak daha önemli işleri vardı," diye espri ile bilgilendirdi.

"Bunu kim derdi ki!" diye karşılık verdi Andrew. "Açıkçası tarih derslerini sevmezdim. Çok sıkıcıydı. Ve öğretmen o kadar sıkıcı konuşuyordu ki neredeyse uyuyacaktık."

Kostya bu konuda başka bir şey eklemek istedi ama Nikolay Andreyeviç kibarca konuyu daha ilginç konulara çevirdi.

"Bildiğim kadarıyla İmhotep aynı zamanda zamanının seçkin bir doktoruydu."

"Evet, sadece doktor da değil," diye onayladı Sensei. "İmhotep o kadar önemli bir Kişiydi ki, size ondan ayrıntılı olarak bahsetmeme değer..."

Sensei hikâyesine ara verdi ve Victor'dan içinde maden suyu olan bir şişeyi kendisine uzatmasını istedi, elinde tuttuğu şişeden biraz içti ve Victor'a geri verdi. Sonra anlatmaya devam etti.

"İmhotep, o zamanlar Eski Mısır'ın başkenti olan Memphis'ten çok uzak olmayan bir yerde doğdu. Knofer adında mükemmel bir duvar ustası olan sıradan bir adamın oğluydu. O zamanlar hiç okul yoktu. Çocuklar aile içinde eğitilirdi. Çoğunlukla, ebeveynlerin uzmanlık alanları çocukları tarafından öğrenilirdi. Bu nedenle, herhangi bir meslek bir aile meselesiydi ve bir nesilden diğerine aktarılırdı. İmhotep daha gençken babasından duvar ustalığını miras almıştı. Ve eğer yolu sadece keskin zekâsına değil, insani özelliklerine de değer veren Sokrovennik ile kesişmeseydi, bir duvar ustası olarak kalacaktı. Imhotep, Sokrovennik ile tanıştığında on iki yaşındaydı ve gerçekten İnsana değer yaşam yolunu seçti.

"Kısa süre sonra Imhotep Sokrovennik'in öğrencisi oldu ve Beyaz Lotus biliminin temellerini öğrenmeye başladı. Doğa bilimlerinin yanı sıra, örneğin gramer, matematik, fizik, geometri, astronomi, tıp, Sokrovennik ona insan hakkındaki gerçek orijinal ruhsal bilgileri anlattı. Ona Lotus çiçeği uygulamasını da açıkladı. Ve İmhotep tüm gayretiyle bunu kendi başına uygulamaya başladığında, kendisinde meydana gelmeye başlayan değişikliklere şaşırdı."

Kostya sessizce ıslık çaldı ve hayranlıkla şöyle dedi: "Vay canına! Demek Lotus çiçeği uygulaması M.Ö. üç bin yılında bile biliniyordu? Vay, vay, vay... Burası Mısır... Ve Buddha milattan önce altıncı yüzyılda doğdu.... Vay canına! Ne kadar büyük bir zaman farkı, neredeyse iki bin beş yüz yıl!"

"Neden Buddha'dan bahsettin?" diye sordu Andrew şaşkınlıkla.

"Ne demek 'neden?'?" O her zaman lotus çiçeğinin içinde otururken tasvir edilir."

Kostya bunu öyle bir şaşkınlıkla söyledi ki, sanki Andrey, Filozofumuzun düşüncelerinin "mantıksal zincirlerinden" apaçık bir şeyi anlamamıştı. Adamları dinleyen Eugene, muhtemelen ileride bu konuşmalara bir son vermek için Kostya'ya

aksanlı bir nezaketle hitap etti: "Sevgili Einsteino-Sokrato! Saf bilginin meyvelerinin tadını çıkaran saygıdeğer dinleyicileri rahatsız etmemek için sessizce sonuca varma nezaketini gösterir misiniz?" dedi ve sesini kibar bir tondan sert bir uyarıya çevirerek ekledi: "Senin can sıkıcı karmaşanız olmadan!"

Sensei, adamların tüm bu "incelikli" pazarlıklarına sadece gülümsedi ve Kostya'ya sabırla açıkladı, "Lotus çiçeği uygulaması insanlar tarafından büyük antik çağlardan beri biliniyordu. Ve bu arada sadece bu insan uygarlığı tarafından bilinmiyordu. Size bu uygulamanın çok eski olduğunu ve insanoğlu var olduğu sürece var olduğunu söylemiştim. Sadece zaman zaman bu konudaki bilgiler kayboluyor ya da insanlar tarafından efsanelerin altına gizleniyor. Archonlar da zaman kaybetmezler.

"Mısır'da bu bilgi, eski Mısırlılara göre "Tanrıların Dünya'ya hükmettiği", insanlar tarafından "altın çağ" olarak adlandırılan dönemde verildi. Ama İmhotep'in zamanına kadar bu bilgi kısmen kaybolmuş ve dini tapınma biçimine dönüşmüştür. Lotus kutsal bir çiçek olarak onurlandırıldı. Kısmen ilkel sembolik tapınma şeklini aldı ve Nil'in yüksek sularında (tarlalara siyah alüvyon getiren bir nehirdi, bu nedenle Mısırlılar yılda bir hasat toplayamıyordu) bol miktarda nilüfer açtığı için tarlaların bereketiyle bağlantılıydı. Ama genel olarak lotus çiçeğine ruhsal saflığın bir sembolü olarak tapılırdı. Bu dünyanın hiçbir pisliğinin yapışmadığı saf bir ruha sahip bir insan gibi, lotus da topraktan yetişirdi ama her zaman saf ve lekesiz kalırdı. Dahası, bu kutsal çiçek efsaneler tarafından Eski Mısır'ın en yüksek tanrılarıyla, örneğin lotus çiçeğinden yapılmış tahtta otururken tasvir edilen Osiris, eşi bereket tanrısı İsis, oğulları ışık tanrısı Horus ya da lotus üzerinde oturan yeni doğmuş bir güneş olan "lotustan doğan" tanrı Ra vb. ile ilişkilendirilmiştir. Lotus, sakral sembollerle, kozmogonik mitlerle bağlantılıydı (örneğin bunlardan biri, tepede büyüyen ve ilk kaostan ortaya çıkan çiçek açmış bir lotus çiçeğinden, "karanlıkla kaplı dünyayı aydınlatan" güneşli bir bebeğin nasıl çıktığını anlatır). Bu arada, lotus çiçeğinin yaprakları üzerinde oturan bebeğin bu resmi Roma dönemine kadar popülerdi.

"Altın çağ"a dair pek çok bilgi kaybolmuş, o döneme ait pek çok gerçek olay mitlerle kamufle edilmiş olsa da, genel olarak İmhotep'in zamanında Mısırlılar, bizim dilimizde "dusha"nın ("ruh") varlığına modern insanlardan daha fazla inanıyorlardı. Örneğin Eski Mısırlılar bu dünyanın geçici olduğunu, gündüzün geceyi takip ettiği gibi hayatın da ölümü takip ettiğini düşünüyorlardı. Ve ölüm, karmaşık varoluşun akışında sadece bir geçiş noktası olarak görülüyordu. Yani bizim deyimimizle reenkarnasyon sürecine inanıyorlardı."

Yura sordu: "Sensei, ama neden Mısırlıların "bizim dilimizde "dusha" ("ruh") olarak adlandırılan bir varlığa inandıklarını söylediniz? Onların böyle bir "ruh" kelimesi yok muydu?"

"Onların da benzer bir kelimesi vardı. Ve "dusha" birçok Avrupa halkı tarafından bilinen Slav kökenli bir kelimedir. Slavca "dusha" kelimesinin kökleri "dykh-", "dukh" ("ruh") kelimesine dayanır ve bir zamanlar nefes almanın durması anlamına gelirdi, bu da yaşamın sona erdiğinin bir işaretidir. Bir insan için ölmek ne anlama gelir? "Son nefesini vermek". Ama Slavlar'ın ruh ile hem iradeye hem de akla sahip olan ruhsal bir varlığı kastettiklerini belirtmeliyim. Onların anlayışına göre ruh bedensiz, yani etsiz bir şeydir. Ruh, aynı zamanda bağımsız olan, yani hem bedenden hem de ruhsal varlıktan ayrı olan, insanın hayati derecede önemli bir parçası olarak

yorumlanır. Slavlar'ın "dusha"sının ("ruh") dişil olduğuna dikkat edin ve bu, sakral anlamıyla dişi doğanın birincil rolüne işaret eder, bunu size biraz sonra anlatacağım. "Duh" ("ruh") kelimesi ise erildir. Ruh ile birlikte ahengi oluşturur.

"Bu arada, Slav dilinde "duh" kelimesinin birçok anlamı vardır. Cisimsiz bir şey, ruhsal dünyanın maddi olmayan bir yaratığı, bir siluet, bir hayalet anlamına gelir. Bir vizyon anlamına gelir. Ruh aynı zamanda ruhun gücü, cesaret, yiğitlik, güç anlamına da gelir. "Ruhsal" kelimesinin doğmasına neden olmuştur, yani bedensiz, ruh ve candan oluşan cisimsiz ruh.

"Bütün bunları size neden ayrıntılı olarak anlatıyorum? Slav halkının dikkatli hafızasında ne kadar çok bilginin saklandığını, ilerideki hikayemi de göz önünde bulundurarak anlamanız için... Genel olarak, ruh kavramı farklı zamanlarda birçok halkta vardı ve insan ruhu farklı şekillerde adlandırılıyordu. Örneğin, Hinduizm'de Hintliler bu kelimeyi sanskritçe "atman" olarak seslendiriyorlardı. Ya da daha kesin bir ifadeyle, ruha "Atman'ın bir parçası" (yani Evrensel Ruh'un bir parçası), insanın yalnızca sezgisel seviyede idrak edilebilen gerçek "Ben"i deniyordu. Persler (Zerdüştlükte) ölümsüz insan ruhunu "fravaşi" (bu arada, Avestaca "fra- vart" - "seçim yapmak" ve "pra-vart-ti" - "önceden var olmak" kelimelerinden türemiş bir kelimedir) olarak adlandırmışlardır, yani insanın doğumundan önce var olan ve ölümünden sonra ölmeyen bir şeydir. Ayrıca, ruhun cisimleşmiş hali olarak fravaşinin dişil olduğundan bahsedilmiştir. Ve kanatlı bir disk (faroar) olarak tasvir edilmiştir. Bu arada, bu sembol eski Mısırlılar tarafından hala biliniyordu. Fravaşi'nin iyi tanrı Ahura Mazda'ya yükselirken üç aşamadan geçtiği kabul edilirdi - humat, hukht, huvarsht, eski Farsça'da "iyi düşünce", "iyi söz", "iyi eylem" anlamına gelir.

"Yunanlılar ruhu "psişe" olarak adlandırmışlardır ki bu kök aynı zamanda "nefes almak" anlamına da gelmektedir. Ve onların nefes kavramı rüzgâra, kanatlara benziyordu. Ve ruhu sadece Mısırlılar gibi uçan bir kuş olarak değil, aynı zamanda ruhla aynı şekilde "Psychea" kelimesine karşılık gelen bir yağ sineği olarak da tasvir ettiler. Daha sonra bu Yunanca kelime Latinceye geçti ve "anima" (anima, animus) olarak adlandırılmaya başlandı..."

Nikolay Andreyeviç ilgiyle, "Demek ki Latince "reanimation" kelimesi sadece "tekrarlanan canlanma" anlamına gelmiyor?" diye sordu.

"Haklısın. Büyük ölçüde ruhu geri getirme girişimidir."

Ama bizim Kostya başka bir soru karşısında heyecanlandı. Sensei'in cevabını bekledikten sonra merakla sordu: "Peki, eski Mısırlılar ruhu nasıl adlandırıyorlardı?"

"Ba," diye yanıtladı Sensei.

Kostya belli ki hepimiz gibi anlamamıştı ve şaşkınlıkla sordu. "Ba mı? Hepsi bu mu? Sadece Ba mı?!"

"Evet," dedi Sensei şaşkın ve komik Kostya'nın yüzüne bakarak gülümseyerek, "sadece 'Ba'."

Eugene bu mesaja hemen tepki verdi, Stas'ı dürttü ve şöyle dedi: "Görüyorsun ya, seni kollarımı açarak karşıladığımda ve tüm kalbimle 'Ba!' diye bağırdığımda neden bu kadar kararsız olduğumu hep soruyorsun. (Oh!) Seni gördüğüme sevindim!" Şimdi görüyorsun ki ruhunu eski Mısır dilinde bilinçaltında selamlıyorum."

"Bilinçaltında..." diye taklit etti Stas. "Bilinçaltın var mı ki? "Alt"a sahip olmak için önce "üst"e sahip olmalısın!"

Eugene muhtemelen arkadaşına itiraz etmek için ağzını zor açarken, Kostya tekrar Sensei'i sorgulamaya başladı: "Gerçekten mi, sadece 'Ba' mı?"

"Elbette," diye onayladı Sensei. "Ya da daha kesin bir ifadeyle, 'Ba' ruh kavramına en yakın terimdir. Eski Mısırlılar 'Ba'yı insan yaratılışını oluşturan beş unsurdan biri olarak yorumluyorlardı. Ba bir kuş olarak tasvir edilirdi; dünyevi ve öte dünya olmak üzere iki dünya arasında uçan, insan başlı bir şahin. Ba, bir ruh olarak, aynı zamanda tüm insanların yaşamsal gücünün somutlaşmış hali olarak kabul edilirdi ve ölümlerinden sonra da var olmaya devam ederdi."

"Peki insan yaratığını oluşturan bu beş unsur nedir?" diye sordu Victor.

"İnsanların orijinal bilgileri tarafından değiştirilmiş bazılarını sunarlar. Yani, aslında bu beş unsur insanın yapısından, Ruhsal ve Hayvansal doğalarından başka bir şey değildir."

Nikolay Andreyeviç yine merakla, "Kulağa ilginç geliyor," diye sordu.

Sensei dinleyen gruba dikkatle baktı ve devam etti, "Bu kadar ilginizi çektiyse, devam edelim... Elementlerden biri, bildiğiniz gibi eski Mısırlılar tarafından 'Ba' olarak adlandırılırdı, Ruhsal doğanın temeli olan ruh. Ba genellikle, Ba'nın cennete ait olduğu anlamına gelen bir sembol olarak, önünde insan başı ve yanan bir ikon lambası bulunan bir şahin olarak tasvir edilirdi. İnsanlar yıldızların, yıldız ana Nut'un ruhları olan kutsanmış Ba'nın birçok ikon-lambasının bir araya gelmesinden oluştuğuna inanırlardı." Sensei bir süre durakladı ve belirgin bir şekilde tekrarladı. "Yıldız anne! Bunu hatırlayın, neden bu kadar önemli olduğunu daha sonra anlayacaksınız. Ayrıca, eski Mısırlılar tanrılarını Ba ile ilişkilendirirlerdi. Örneğin, Orion takımyıldızına tanrı Osiris'in ruhundan başka bir şey denmezdi. Sotis ya da bizim dilimizde Sirius, Osiris'in sadık eşi tanrıça İsis'in ruhuydu... Lütfen bunu da hatırlayın."

Sensei bir süre sessiz kaldı, belli ki az önce duyduklarımızı daha iyi düşünmemize izin verdi ve sonra devam etti, "Eski Mısırlıların efsanelerine göre insan yaratığını oluşturan ikinci unsur 'Akh' ya da 'Ab' olarak da adlandırılırdı. 'Akh' 'ruh', 'kutsanmış', 'aydınlanmış' anlamına gelir, yani Mısır dilinde 'akh', 'parlamak, ışıldamak' kökünden türemiştir. Akh, insan ile parlayan yaşam gücü arasında bir bağlantı olarak kabul edilirdi. Ölümden sonra Akh'ın yıldızlara katılmak için bedeni terk ettiğine inanılırdı. Hatta 'Akh cennete gider, beden ise yeryüzüne' şeklinde bir ifade bile vardı.

"Akh, Mısırlılar tarafından 'akhu' yani 'parlayan' olarak adlandırılan parlak tüyleri olan bir kuş, bir ibis olarak tasvir edilmiştir. Ayrıca, eski Mısır'da ibis başlı bir adam ya da tamamen ibis olarak tasvir edilen bilgi tanrısı (ve ilahi güç ve ruhun koruyucusu) Toth'a taparlardı. Karısı Seshat'ın Cennet Ağacı'nın yapraklarına her insanın yaşamının ayrıntılarını yazdığına inanılırdı."

Eugene komik yorumunu yapmaktan kendini alamadı, "Görüyorsunuz, sadece kuşlar vardı, bir şahin, bir ibis!"

Sensei cevap olarak, "Onlar sadece dış görünüşü görüp iç özü görmeyenler için kuşlardır. Akh aynı zamanda bir bireyin iradesini ve arzusunu sembolize eden bir ruh olarak da yorumlanmıştır. Daha sonra bu 'ruh' kalbin 'ruhu' (hati) olarak ilişkilendirilmeye başlandı. Bu durum, bir insanın öldükten sonra Osiris'in önünde adaletin ötesine geçtiğini ve insanın Akh'ının (irade ve arzuların ruhu) değil, sözde insan eylemlerine karşılık veren kalbinin ruh Ba'nın huzurunda teraziye konulduğunu

ve bunun dengesinin de adalet, hakikat ve düzen tanrıçası Maat olduğunu anlatan efsanelerde kafa karışıklığına neden oldu."

"Eski Mısırlılarda da adaletin ötesi var mıydı?" Andrew şaşkınlıkla sordu.

"Elbette," diye yanıtladı Sensei. "Tanrı Osiris'i, ölümünden sonra öte dünyanın yüce yargıcı olan bir güneş tanrısı olarak kabul ediyorlardı. İnançlarına göre, insan ruhunun bundan sonraki kaderi hakkında bir karar verir, onu nereye yönlendireceğine, Ialu (ya da Iaru olarak da adlandırılırdı) tarlalarına, yani eski Mısırlıların efsanelerine göre Doğu cennetinde bulunan dilimizdeki cehenneme mi yoksa onu yutması için bir canavara, yani 'cehenneme' mi vereceğine karar verirdi.

"Böylece, gerçek bilgi çarpıtılınca, iş o kadar saçma bir hal aldı ki, rahipler daha önemli olabilmek için insanlara, öteki dünyada 'terazide' bu sınavdan kaçınmak ve ölümlerinden sonra bir anatomistin cesetlerini hazırlayıp kazara kalplerini incitmesinden ya da bedeni bu önemli organdan tamamen yoksun bırakmasından endişe etmemek için rahiplerden yedek bir kalp almaları gerektiğini söylemeye başladılar, onların deyimiyle üzerinde büyülü formüller yazılı olan 'kalp-bok böceği'."

"Güzel şaka!" diye sırıttı Volodya çocuklarla birlikte.

"Evet, güzel şaka," dedi Sensei belli belirsiz bir hüzünle. "İnsan aptallığı bu kadar çok şey icat ediyor ve sonra gözyaşlarını silerek sadece gülüyorsun."

Nikolay Andreyeviç bunun üzerine düşündü ve bir sonuca vardı: "Demek ki o zamanlar bilgi çarpıtılmıştı. Belli ki Hıristiyanlar bunu Mısırlılardan devralmış... Peki orijinal bilgi neydi? 'Akh' kavramının altında ne saklıydı?"

"Her şey çok basit," dedi Sensei. "Bir insanın 'iradesi' olarak adlandırılan ve farklı arzuların gerçekleşmesi için ilk dürtüyü doğuran güç, sadece yüzde otuz oranında maddeye, yani beynin çalışmasıyla bağlantılı süreçlere bağlıdır. Diğer tezahürleri ise daha çok süptil maddeyle ya da daha basit bir ifadeyle insanın enerjisi ve maddi dünyasıyla, yani aurasıyla, ruhuyla, agathodaemon (şans getiren iyi ruh) ve cacodaemon (iblis) merkezleriyle bağlantılıdır. Bu güç, bir bağlantı halkası olarak, benzersiz bir özelliğe sahiptir, bir şeye ne kadar konsantre olursanız, enerji ve maddi yapıların (düşüncelerimizi de oluşturan) gerçek eylemlere, kendi seçiminize bağlı olarak maddi veya manevi nitelikteki olaylara dönüşme potansiyelini o kadar güçlendirir. Bu arada, irade ile bir şeyler yapmanın bu spesifik özellikleri nedeniyle, eski zamanlarda bu güce aklın sesi, "içinizdeki tanrı" denirdi. Daha sonraları bu güç, aklın yoğunlaşması, dille birleşen aklın kabı ve irade taşıyıcısı gibi farklı isimlerle anıldı."

"Peki, ama neden yine de kalple bağlantılıydı?"

"Eski zamanlardan beri irade gücünün konsantrasyon merkezi olarak kabul edilen solar pleksus idi. Ayrıca ruhsal uygulama 'Lotus çiçeği' yapmakla da bağlantılıydı. Çünkü tam olarak bu yerde, sadece insanın süptil enerjisi ve maddi yapılarıyla bağlantılı olan, ama doğrudan bedenin maddesiyle bağlantılı olmayan ruh bulunur. Dolayısıyla, insan irade gücü (yani düşüncelerin tek düşünceliliği) ile ruhun istekleri arasındaki birlik durumuna ulaştığında, bunun insanın ruhani olgunluğunu gösterdiği kabul edilirdi.

" Bunun yanı sıra, en eski zamanlardan beri irade gücünün bir şekilde, bizim dilimizde söyleyecek olursak, hisler ve duygular tarafından etkilendiğine inanılıyordu. Ve yine bu etki o bölgeye atfedilmiştir. Bu kısmen doğru. Ve kalp söz

konusu olduğunda... Çünkü kalp bedenin kanı pompalayan merkezi bir pompasıdır. Ve kan, tüm modern bilgilerle bile incelenmekten uzak, çok özel bir sıvıdır. Bu sıvının maddi yapısının oluşumuna yol açan ana güçler, yani enerjiler, Ariman sistemindeki ana elementlerden biridir, basitçe söylemek gerekirse, sistemde..." Sensei bir süre düşündü, belli ki uygun kelimeleri bulmaya çalışıyordu, "daha açık olmanız için 'maddeyi programlama' sisteminde diyelim."

"İlginç bir bilgi," dedi Nikolay Andreyeviç canlılıkla ve çabalayan bir bilim adamının sabırsızlığıyla, "Lütfen bize daha ayrıntılı anlatır mısınız?"

"Gerçekten de ilginç bir bilgi," diye onayladı Sensei. " Ama bu konuda daha fazla ayrıntı olmayacak. Buna hazır değilsiniz."

Açıkçası Sensei'in bu düz cevabı beni biraz şaşırtmıştı. Çünkü bu soruyu meraktan soran herhangi birimiz değil, uzun süredir bilimle uğraşan ve işinde mutlaka bu bilgiye ihtiyaç duyacak bir adamdı. Ama Sensei, sanki bu konuda herhangi bir itirazı duymak bile istemiyormuş gibi kısa kesti. Ve düşündüm: eğer bu şekilde cevap verdiyse, o zaman ciddi bir nedeni olmalı, o zaman bu bilgi gerçekten çok ciddi ve Nikolai Andreevich gibi zeki ve pratik bir adam için bile belirli bir manevi olgunluk ve hazırlık gerektiriyor.

Sensei, doktora cevap verdikten sonra biraz durakladı ve hiçbir şey olmamış gibi eski Mısırlılarla ilgili hikâyeyi anlatmaya devam etti.

"Yani, kalp söz konusu olduğunda... Eski Mısır'da bilgi vardı ama bu dine dönüştüğünde rahipler bunu kasıtlı olarak çarpıttılar." Ve mizahla ekledi. "Nöronları sıradan gözlerle göremezsiniz ve irade gücüne ellerinizle dokunamazsınız. Bu yüzden rahipler 'Akh' kavramını kalbe atfetmeye karar verdiler, çünkü insanlar arasında duyguları şiirsel olarak kalple ilişkilendiren farklı ifadeler vardı. Çünkü kalp oldukça somut bir organdır ve aynı zamanda neredeyse merkezde yer alır. Peki din adamı olmayanlar arasında kim bu değiştirmeyi fark edebilir? Ama o zaman burada, insanın ölümünden sonra en meraklı kişiler tarafından görülebilecek ve dokunulabilecek 'irade gücünün ve insan isteklerinin somutlaşmış hali' olan maddi kanıtın doğrudan bir kanıtı vardır. Deyim yerindeyse, çok geçmeden rahiplere büyük kârlar getirmeye başlayan etkileyici görsel reklam. Böylece çarpıtmanın tam kitlesel kopyalanmasına gelindi."

Nikolay Andreyeviç, "Eh, insan insandır," diye iç geçirdi. "Gerçekten de öyle."

"Mısırlılar çok safmış!" Slava alaycı bir tavırla konuştu. "Bu materyalizasyon birçok ulusun doğasında vardı," dedi Sensei.

"Tabii ki," dedi Andrew. "Adı üstünde, Ariman profesyonel olarak çalışıyor!"

Kostya tartışmanın yine istediği yöne dönmediğini görünce elini Andrew'a doğru salladı, "Bekle!" ve Sensei'e hitaben tekrar sorgulamaya başladı, "Demek ki... Eski Mısırlıların insan özünü oluşturan beş unsuru vardır: Ba, ruh, Akh, irade-güç ve istekler. Peki ya diğeri?"

"Diğeri mi?! İnsanın ruhsal çifti olduğuna inanılan, doğumundan itibaren ona verilen ve fiziksel ölümünden sonra öte dünyada ona rehberlik eden, sonra da onu terk eden yaşamsal güç ('nefes', 'ruh') olduğuna inanılan unsur Ka'dır. Ka'nın insanla birlikte doğup büyüdüğü, onun erdemlerini ve kusurlarını edindiği kabul edilirdi. Ka bedenden bağımsız olarak var olabilir, örneğin cennete ulaşıp oradaki tanrılarla konuşabilir veya sadece yeryüzünde hareket edebilir. Ka işareti dirseklerden

bükülerek yukarı kaldırılmış iki el olarak tasvir edilirdi (çoğu zaman bu işaret çiftin başına yerleştirilirdi), bu bir şekilde 'kaldırmak, yakalamak' anlamındaki hiyeroglifi hatırlatır. İnsana çok sayıda Ka'ya sahip olduğu atfedilirdi ya da onlara Kau da denirdi."

"İnsanın astral bedenini hatırlatıyor," diye varsaydı Nikolay Andreyeviç.

"Neden hatırlatıyor? Aslında gerçekte bu. Ancak eski Mısırlılar bunun yanı sıra Ka'nın çokluğu kavramına auranın koruyucu işlevlerini de eklemeyi başarmışlardı. Ama bu çok önemli değil. Genel olarak bunu az çok doğru yorumlamışlardır. Astral beden olarak Ka söz konusu olduğunda, Ba'nın Ka'da var olduğu ve bedensiz ya da bedensel olma özelliğine sahip olduğu kabul edilirdi. Gerçi Ba yapısı itibariyle daha çok eterik maddelere atfedilmiştir..."

"Görünüşe göre bu Mısırlılar o kadar da basit değilmiş..." Slava hemen fikrini değiştirdi.

Sensei hikâyesini anlatmaya devam etti: "İnsanı oluşturan bir diğer element de insanın fiziksel bedeni olan Khat'tı."

"Oh!" diye sevinçle haykırdı Kostya. "Ve ben de onların beden kavramına sahip olup olmadıkları konusunda endişelenmeye başladım!"

Sensei neredeyse fark ettirmeden gülümsedi ve ekledi, "Eski Mısırlılar 'Khat' kelimesiyle sadece fiziksel bedeni değil, çürümüş olan her şeyi adlandırırlardı... Ve son olarak, Ka ve Khat ile üçlü oluşturan bir diğer element de Hu idi."

"Hu mu?!" diye sordu Eugene şaşkınlıkla, yaşlı adamlar ise gülümsemeye başladılar.

"Evet, Hu," diye onayladı Sensei sırıtarak. "Eski Mısırlılar Hu ile başlangıçta beden üzerindeki etkisiyle sadece Ba kavramıyla kıyaslanabilecek makul bir gücü kastederlerdi. Daha sonra bu terim, Khat ve Ka sayesinde yaşayan ve fiziksel bedenle birlikte, yani Khat ile birlikte ölen 'ruhun en iyi parçası olmayan' bir şeye dönüştü. Bizim anlayışımıza göre, bu bir Hayvan doğasıdır."

Kostya hayretle, "Bu, Hayvan doğası kavramının bu kadar eski zamanlarda da bilindiği anlamına mı geliyor?!" diye sordu.

Yaşlı adamlar hem bu soru hem de Kostya'nın yüzündeki şaşkın ve komik ifade nedeniyle gülmekten kendilerini alamadılar ve Eugene coşkuyla ekledi, "Ne istiyorsun? Hu tüm zamanlarda ve tüm halklar arasında Hu'dur! Hu olduğu için Hu olarak kalır, ona hiçbir şey yapamazsınız."

Bu sözlerden sonra grubumuz dağıldı. Ve en çok da Sensei güldü, deyim yerindeyse 'ağlayana kadar'. Sonunda Nikolay Andreyeviç konuşmayı yenileyene kadar çocuklar Kostya'ya şakalarıyla saldırmaya başladılar.

"Bu 'ruhun ikiliği' kavramıyla daha önce bir yerde karşılaşmıştım, ama tam olarak nerede olduğunu hatırlamıyorum."

Sensei, "Dünyanın farklı halklarının öğretilerinde bundan çokça bahsediliyor," dedi. "Örneğin, Hindistan'da jainizm dinini uygulayan insanlar jiva, yani ruh, manevi doğa ve ajiva, yani maddi doğa gibi kavramlara sahiptir. Bu insanlar çevreleyen dünyada jiva'nın her zaman ajiva ile bağlantılı olduğunu ve sadece bağlantılı olmakla kalmayıp onun tarafından kapsüllendiğini ve köleleştirildiğini düşünürler.

"Mısırlılarınkiyle hemen hemen aynı, sadece bazı farklı yorumlar var. Örneğin Lin, eski Çin inançlarına göre, tüm varlıklarda ve şeylerde var olan bir ruhtur, qi ise yaşamsal bir güçtür. Tüm iç organların ve beden parçalarının ruhları vardır. Ve

ayrıca, daha önce duyduğunuz gibi, Shen ölülerin iyi ruhudur, Gui ise ölülerin kötü ruhudur."

"Şimdi anlaşıldı," diye başını salladı Victor.

Eugene başını iki yana salladı ve sesinde bir mizah notasıyla, "Şimdi Çinlilerin neden Hun Lin ve Hun Po gibi isimleri olduğunu anlıyorum! Bu şekilde küfrettiklerini ve kötü bir dil kullandıklarını sanıyordum. Böyle bir isimle çağırmak için birini gerçekten sevmek gerektiğini düşünmüştüm! Ama aslında bambaşka bir nedeni var!" Ve Stas'a bakarak gülümseyerek ekledi, "Şey... Yani Stas, eğer Çin'de doğmuş olsaydın, şimdi daha uygun bir ismin olurdu, örneğin Stas Hun Po!"

Stas sırıtarak, "Biliyor musun Hun Eugene Po, senin tarihi Anavatan propagandandan bıktım artık!" dedi. "Tarihi Anavatanım mı?!" Görünüşü hiçbir şekilde Çin'in sakinlerine benzemeyen Eugene vatansever duygularıyla bir an irkildi. Ama hemen sakinleşti ve gözlerini kısarak Stas'a dostça başını sallamaya başladı, "Hoş geldiniz... bizi ziyaret etmeye..."

"Ah, sen Çukçi adamısın! Seni aşağıladığım için özür dilerim kardeşim. Oysa ben senin Çinli olduğunu sanıyordum," diye herkesle birlikte güldü Stas.

"Yanılıyorsunuz, hayır... yanılıyorsunuz! Ben Çinli bir Çukçiyim!"

Eugene yine soytarılıklarıyla bizi güldürdü. Espri yağmuruna tutuldu ama adam cesurca 'Çinli Çukçi' rolünü oynayarak onlara karşılık verdi. Bu beş dakikalık eğlence başladığı gibi aniden bitti. Nikolai Andreevich Sensei'e ruhsal doğayla ilgili bir şey sordu. Ne yazık ki Eugene'nin cevaplarından birine güldükleri için bu sorunun ne hakkında olduğunu kaçırdım. Ama Sensei soruyu yanıtlarken şunları söyledi: "Belki bu konuyu biraz daha paylaşırım ve size bu konuda bir Çin efsanesi anlatırım..."

Çocuklar sakinleşti ve efsaneyi ilgiyle dinlemeye başladılar.

* * *

"Bir zamanlar Tang Qiao adında bir bilge varmış. Uzun yıllar yaşamış, Dünya'da ve yıldızlar arasında neler olup bittiği hakkında çok şey biliyormuş. Ama insanlar arasında en bilge kişi olarak kabul edilirmiş çünkü insanın içinde neler olup bittiği hakkında çok şey bilirmiş. Bir keresinde müritleri ona gelmiş ve onu alışılmadık bir şey yaparken bulmuşlar. Tang Qiao, sık sık dinlendiği ve düşüncelere daldığı ağacın yakınındaki bahçede kendisi için bir mezar kazmayı bitirmiş. Öğrencileri korkmuş ve bunu neden ölümünden önce, cennet tarafından belirlenen süreden önce yaptığını sormaya başlamışlar. Bilge, " Huzuru hatırlamak için" diye cevap verdi. Öğrenciler şaşırmış ve Tang Qiao'dan bilge sözlerinin anlamını açıklamasını istemişler. O da onlara aşağıdaki hikayeyi anlattı. "Bugün dinlenmek için ağacın yanına oturdum ve bu dünyada geçirdiğim hayatım üzerine düşünmeye başladım. Ve o kadar derin düşüncelere daldım ki, iyi ruh Shen'in Hun ruhumdan ve kötü ruh Gui'nin Po ruhumdan nasıl ayrıldığını gördüm. Birbirlerinin karşısına oturdular ve konuşmaya başladılar.

Gui, Shen'e baştan çıkarıcı bir şekilde, "Bir kez daha yaşamak güzel olurdu!" diye önerdi.

"Ne için?" diye şaşırdı Shen ruhu. "Sadece bir aptal yorucu ve zorlu yolunu bitirip evinin kapısına geldikten sonra, bu yolu tekrar aşmak için geri döner."

"Yine de bir kez daha yaşamak güzel olurdu!" dedi neşeyle Gui.

"Ne için?" diye sordu yine yorgun Shen. "Bir mezarda saklanmak için beşikten bir dağ sıçanı gibi atlamak için mi? Hayır, keşke bu sefil varoluşu bir an önce bitirebilsem."

Gui ruhu kederle içini çekti ve "Yine de bir kez daha yaşamak güzel olurdu!" dedi.

"Söyle bana neden? Acının, hastalıkların ve yoksunlukların ne olduğunu yeniden algılamak için mi? Hayat sonsuz bir susuzluk ve tarifsiz bir acı olduğuna göre!"

Gui ruhu gözyaşlarına boğuldu, "Bir kez daha yaşamak güzel olurdu!"

Onları dinlerken bir an için Gui ruhu için üzüldüm çünkü o da bedeniyle birlikte ölecek ve geri dönüşü olmayan bir şekilde toprakta eriyecekti. Ve tam o anda, "Doğru, bir kez daha yaşamak güzel olurdu!" diye düşündüm. Bir anda sanki bir rüyanın içine düşmüş gibiydim. Gui ruhu beni aldı ve neşeyle karanlığın içinden yeni hayata taşıdı, kulağıma fısıldadı, "Evet, evet, evet! Bir kez daha yaşamak çok güzel! Sana gençliğini geri getireceğim, varlığını neşeyle dolduracağım, sana öyle bilgiler vereceğim ve sana öyle beceriler, sanatlar öğreteceğim ki seninle hayatımız lüks ve zevk içinde geçecek."

"Ama bunun için hangi ödemeyi alacaksın?" Korkuyla sordum. "Bu benim Hun ruhum mu olacak?"

" Oh hayır!" diye zaferle haykırdı Gui ruhu. "Hun ruhu senindir! Onun için endişelenme. O seni takip edecek ve sen de hayatını korku ve endişe duymadan geçireceksin. Ama benim bir kuralım, bir şartım var: Her zaman senden bir adım önde gideceğim."

Bir süre düşündüm. Ve bunda kötü bir şey görmediğim için "Tamam" dedim.

Bir anda kendimizi ilkel bir ormanda, en geçilmez çalılıkların arasında bulduk. Gui ruhu cesurca ilerliyordu, dikenli dalları benim için ayırıyordu, böylece beni bir kez bile yaralamadan özgürce ilerleyebildim. Ve düşündüm ki, "Gui ruhum ne kadar aptal. Bırak önden gitsin. Hatta benim için çok iyi. Tüm pis işleri benim için yapsın, ben de hayatın tadını çıkarayım."

Güçlü ejderhanın evine ulaştık. Önce Gui ruhu ona yaklaştı ve ejderha iğnesiyle ona dokundu ve güçle doldu. Ruhuma kötü bir şey olmadığını gördüm ve ben de ejderhaya yaklaştım. İğnesiyle bedenime dokundu ve bedenim gençleşti. Ejderha kuyruğuyla yere vurdu ve kendimizi harika çiçeklerin baş döndürücü kokusuyla dolu ve muhteşem kuşların şarkılarını söylediği bizimle birlikte gençleşen dünyada bulduk. Hayat dolu olma duygusuyla sevindim ve insanların yanına gittim.

Gui'nin söz verdiği gibi oldu. Benimle bilgisini paylaştı. Bir anda halkın boşluğunun neşesi arasında yükseldim ve bilgimle, el sanatları ve zanaatlardaki ustalığımla herkesi şaşırttım. Yine de Gui ruhumun zayıf iradeli hizmetkarı oldum. Ne düşünürsem düşüneyim, içimde hep Gui ruhunun düşünceleri hakim olduğundan, ne söylersem söyleyeyim, önce Gui ruhumun sözleri dökülürdü ağzımdan. Ve ne yaparsam yapayım, tüm eylemlerimin başlatıcısı her zaman kötü Gui ruhumdu. Bu yüzden Hun ruhum için ne bir düşünceyle, ne bir sözle, ne de bir eylemle iyi bir şey yapabildim. Kendimi ve yolumu kazanmak için onunla yalnız bile kalamadım. Ve tüm dünya gözlerimde soldu. Çiçeklerin kokusunu hissedemiyor ya da kuşların şarkılarını dinleyemiyordum. Kötü Gui ruhunun beni aldattığını anladım çünkü onun

benden bir adım önde gitmesine izin verdim, onun zayıf iradeli hizmetkârı oldum ve bu şekilde onun gücüyle Hun ruhumu köleleştirdim. Bunun için çok üzüldüm ve ağladım. Ağacın altındaki o zamandan beri Hun ruhuma Huzur ve Uyum kazandırmak için bir adım daha atmam gerekiyordu. Tam o anda uyandım ve özü kavrayan ışığı gördüm. Bir kürek aldım ve her gün buraya gelmek ve ölene kadar Hun ruhunu ve onun Büyük Huzur Evini hatırlamak için bedenim ve Gui ruhu için bir mezar kazmaya başladım."

Öğrenciler onun samimi hikâyesini merak ediyorlardı. Ve Tang Qiao bilgece bir söz söyledi, "İnsanın kibri beyhudedir. İnsanlar acele eder, Po'nun yarattığı korku ve öfkeyle kendilerine eziyet ederler. Bu arada Büyük Tao ilahi huzur içinde kalır. Arzuları olan ve bunları düşünen kişi, arzuları yüzünden bu dünyada yeniden doğar. Yalnızca ruhu mükemmel olan, arzularından ve korkularından arınmış olan kişi Büyük Tao'nun sırrını öğrenir ve bu dünyayı sonsuza dek terk eder. Bilge bir insan, kendi içine dalma ve ruhsal arınma içinde En Yüce olanı anlama yolunda kendinden bir adım önde gider... Çünkü her şey En Yüce'nin yasaları tarafından çağrılır. En Yüce var olan her şeye rehberlik eder ve var olan her şeyi mükemmelliğe götürür. Mükemmellik de nihai hedef olan Huzur'u elde etmek anlamına gelir. Çünkü Huzur en içteki maneviyatın kaynağıdır."'

Ve Tang Qiao çağlar boyunca hafızalardan silinmeyecek bir bilgelik sözü söyledi: "**Eğer Büyük Tao'nun Huzurunu kazanmak istiyorsanız, doğumun ölüme yol açtığını ve sadece ölüm sayesinde hayata dönebileceğinizi unutmayın**."

Bu efsaneyi anlattıktan sonra Sensei bize inceleyen bir bakış attı. Biz de sessizce ona baktık. Sessizlik hüküm sürse de, son cümleyi söyleyen Sensei'in sesi hala kulaklarımda çınlıyordu: "... unutmayın ki doğum ölüme götürür ama ancak ölüm sayesinde hayata dönebilirsiniz". "Çok doğru ifade edilmiş," diye düşündüm. "Hayatıma bakacak olursak: Kaderim beni yaklaşmakta olan Ölümle bu kadar gerçekçi bir şekilde karşı karşıya getirmemiş olsaydı, muhtemelen gerçek bir hayatın varlığından haberdar olmazdım. Bu sözler ruhsal yolda ilerleyenler için evrensel bir ipucudur! Örneğin, maddi isteklerime gelince, bunlar içimde doğduklarında er ya da geç bu isteklerin yararsızlığını ve boşluğunu anlamaya başlıyorsam, bu aslında bu isteklerin içimde öldüğü anlamına gelir. Ve böyle aptalca şeyler dilemeyi bıraktığımda, dikkatim yaşamın gerçekten daha önemli değerleri üzerinde yoğunlaşır. Ya da 'dileklerim' yerine 'korkularımı' dikkate alırsam. Yine, içimde farklı korkular belirdiğinde, bu beni sonunda bu korkuların nedenini ve onlardan nasıl kurtulacağımı aramaya iter. Bu da er ya da geç korkularımın 'ölümü' ile sonuçlanacaktır. Ve Sensei'in dediği gibi, korkmayı bırakan insan korkudan özgürleşir ve bu da gerçek yaşamın ne olduğunu anlamaya başladığı anlamına gelir. Doğru, eğer insanın özünü küresel olarak incelersek, Hayvan doğamızda ustalaşmadıkça, ruhumuzun ne istediğini ve bize bu hayatın neden verildiğini hissedemeyeceğimiz ortaya çıkar. Bu efsanede doğru bir şekilde söylendiği gibi: ruhsal yolda ilerlemek için her zaman bir adım önde, Egonuzun önünde olmalısınız, böylece ruhunuz sizi yönlendirecektir, o zaman asla yönünüzü şaşırmayacaksınız ve er ya da geç en içteki hedefinize ulaşacaksınız."

* * *

Düşüncelerim anlatmaya devam eden Sensei tarafından yarıda kesildi.

"... Ruh ve insanın diğer unsurları hakkındaki aynı kavramlar kadim Çin'de de vardı... Ya da örneğin Sibirya'daki Türk uluslarının, Altay halkının anlayışlarını ele alalım. Onlar da insandaki neredeyse beş unsur arasında ayrım yaparlar: 'kermes', kelime anlamıyla 'görmemek' anlamına gelir, ölü adamın ruhudur. Bu 'aru- kermes' yani 'saf' olabileceği gibi 'diaman-kermes' yani 'kirli, kötü' de olabilir. 'Kermes'in yanı sıra 'tyn', nefes alma, insanın ayrılmaz bir parçası, 'sur', hayalet, bedenden ayrılabilen çift, 'kut', yaşamsal güç, eğer çalınırsa insan ölür..." Ve bir süre düşündükten sonra, "Yunanlılarda da 'beden-ruh' ikilemi vardı..." dedi.

"Ne?" Andrew tam olarak anlayamadı. "Tichotomy?" "Hayır, dikotomi," diye tekrarladı Sensei ve açıkladı hemen. "Bu kelime Yunanca 'iki parça halinde' anlamına gelen 'dicha' ve 'bölüm' anlamına gelen 'tomē' kelimelerinden türemiştir. Yani bütünün ardışık olarak iki parçaya bölünmesi ve sonra her bir parçanın tekrar bölünmesi vs."

Nikolai Andreevich, Sensei'in sözlerini onaylayarak başını salladı ve kendi genel çıkarımlarını yaparak tekrar özetledi.

"Şimdi Eski Ahit'te ruhun neden 'nefes almak' ile eş tutulduğu biraz daha netleşti. Mısır kaynağı çok açık."

"Bu arada," dedi Sensei, "kadim Yahudilerin ruh ve bedeni tek ve bölünmez olarak algıladıklarına dikkat edin."

Nikolay Andreyeviç hafif bir gülümsemeyle, "Gerçekten mi?" diye sordu. "Belli ki birilerinin bu görüşü tüm ulusa empoze etmesi gerekiyordu."

"Hiç şüphe yok," diye onayladı Sensei.

"Bekle, tam olarak anlayamadım," diye Victor bu olayı araştırmaya başladı. "'Mısır kaynağı apaçık ortada' ne demek? Eski Yahudilerin eski Mısırlılardan çalıntı yaptıkları ve bir şekilde bilgilerinin kaynağını belirtmeyi unuttukları mı ortaya çıkıyor?!"

Sensei cevap olarak şunları söyledi: "Öncelikle, 'çalıntı' yapan bir ulus olarak kadim Yahudiler değildi, çünkü o zamanlar çoğunlukla sığır yetiştiriciliği ile meşgul olan vahşi göçebe bir ulustu. Yahudilere önderlik eden ve o dönemde uluslarını neredeyse köle gibi sömüren Yahudi rahipler tarafından 'çalıntı' yapılmıştı. Ve ikincisi, sadece eski Mısırlılardan çalmadılar."

Victor, "Ama her şeyi aşırmamışlar!" diye vurguladı.

Sensei sadece sırıttı ve gülümseyerek şöyle dedi: "Öte yandan, farklı eski halk efsanelerini, tarihi belge ve tarihi kayıt parçalarını, eski Mısırlıların, Sümerlerin, Akadların, Perslerin, eski Yunanlıların dini ve felsefi yazılarını, Doğu dinlerine inanan diğer ulusların doktrinlerini tanıma olanağına sahipsiniz."

"Buyurun!" dedi Stas irkilerek. "Bu benim için yeni bir haber! Ben de Yahudilerin dünyayı böyle anlayacak kadar akıllı olduklarını sanıyordum."

"Elbette akıllıydılar," diye başını salladı Sensei. "Çünkü daha gelişmiş eski uygarlıkların tüm bu bilgilerini işlemek ve kendi dinleri olarak sunmak için gerçekten çok zeki insanlar olmaları gerekiyordu. Ve sadece sunmakla kalmayıp, insanların çoğunu Yahudi halkının diğer uluslar arasındaki özel önemi ve 'özgünlüğü' konusunda ikna etmek için diğerlerine karşı sadece kendi inançlarının münhasır haklarını iddia ederek fikirlerini tüm dünyaya yaydılar. Ve aslında ilk etapta bu, uluslarını kişisel dünya egemenliğine ulaşmak için bir örtü olarak kullanan Yahudi

rahiplerin soyundan gelen klanın özel önemi ve 'özgünlüğü' anlamına gelmektedir. Bu örtü, rahip liderlerin güç arayışındaki hedeflerine ulaşmadaki zaptedilemez faaliyetleri nedeniyle birçok çağ boyunca taşlarla atılmıştır. Halkları ne yazık ki onların kişisel köleleriydi ve öyle kalmaya devam ettiler ve 'rahiplerinden' baş ağrısından başka bir şey görmediler.

Bu nedenle, bunu kavramak isteyenlerin önce Yahudi halkının dilini, tarihini ve kültürünü öğrenmeleri için, bazen farklı halkların geleneksel bilgisinin içsel yapısını değiştirmek için sadece akıllı değil, çok bilge insanlar olmak zorundaydılar. Yani her şeyden önce Yahudi rahipler klanının ortaya çıkışının yüceltilmiş ve iyice cilalanmış 'tarihini' ve tüm insanlığın oluşumundaki 'büyük rollerini' öğrenmesi gerekiyordu."

"Bu doğru!" Nikolay Andreyeviç sırıttı. "İncil'de kimin kimi doğurduğunu ve tüm halkların kimden geldiğini okuduğunuzda, milliyetiniz hakkında şüphe duymaya başlıyorsunuz."

Sensei grubumuzla birlikte neşeyle güldü. Eugene ise komik yorumlarından birini eklemekten kendini alamadı.

"Aslında bunu kim yazdı? Çok yönlü yetenekler ve kendini dejenere edenler!"

"Kendini dejenere edenler değil, yetenekli insanlar, seni köylü çocuğu!" Stas gülerek onu düzeltti.

Eugene arkadaşına, "Ama ben öyle diyorum, kendi kendini dejenere edenler kendi kendini yaratmıştır," diye açıkladı.

Stas adamların genel gülüşü altında, umutsuzca elini ona doğru salladı.

"Ona ne açıklayabilirim ki? Sadece iki gözü var ve dahası burnunun arkasında."

Volodya cevap olarak komik diyaloglarını yorumladı, "Şu atasözündeki gibisin, 'Kör, sağırla aynayı gitarla değiştirmiş'."

Deniz kıyısında kahkaha tufanı koptu. Çocuklar sakinleştiğinde Victor Sensei'e "Acaba İncil'de somut olarak dönüştürülen nedir?" diye sordu ve içtenlikle yalvardı, "Sensei, kör gözlerimin sonunda ışığı görmesi için bize en azından birkaç örnek anlat."

"Aha! Ve lütfen mankafam için de," diye ekledi Stas espriyle.

" Her zaman," diye cevap verdi Sensei ve açıkladı, "Örneğin, en temel şeyleri ele alırsanız kendiniz kolayca bulabilirsiniz. İncil'de ('Yaratılış'ta) dünyanın orijinal halinin su kaosu olarak tanımlanması, belirli bir zamanda, orijinal element tanrıçası, dünya kaosunun somutlaşmış hali Tiamat hakkındaki Akad efsanesinden alınmıştır. Ve Akadlar bu efsaneleri Sümerlerden ödünç almışlardır. Yeryüzünde mutluluk veren bir yer olarak cennet Eden hakkındaki efsane, Dilmun adası ya da daha sonra Akadlar tarafından adlandırıldığı şekliyle Telmun hakkındaki eski Sümer efsanesinin dönüşümüdür. Dilmun mutlu bir adadır, orijinal ülkedir, 'saf', 'hafif', 'bakir'dir, hastalık ve ölüm yoktur. Kadim Sümer mitlerinden biri, tanrı Enki ve ana tanrıça Ninhursag hakkındaki mit, onunla bağlantılıydı. Bu arada, Yahudi 'yorumcular' bu en eski efsaneyi, Adem, yasak meyve, cennetten kovulma, erkeğin kaburga kemiğinden kadının yaratılması ile ilgili İncil hikayesine yanlış çeviri nedeniyle anlamını çarpıtarak kendi yöntemleriyle yeniden şekillendirdiler. Oysa Sümer efsanesinde tüm bunlar tamamen farklı anlatılıyordu ve dişil doğanın ilkelliğine dayanıyordu, ama erkek doğanın değil... Ziusudra, Tufan'dan sonra Dilmun adasına yerleşti, adı

Sümerce'den kelimesi kelimesine 'uzun günlerin yaşamını bulan kişi' olarak çevrilir. Akadca'da bu adam 'Ut-napishti' olarak adlandırılıyordu ve bu 'nefes almayı bulan kişi' anlamına geliyordu."

Victor gülümseyerek, "Her şey açık, Yahudi versiyonunda bu Nuh," dedi.

"Haklısın," diye başını salladı Sensei, "Üstelik bu kez adı 'yatıştırıcı' olarak anlaşılıyor."

Kostya ilgiyle sordu: "Kadim Sümerlerin Tufan'la ilgili hangi efsaneleri vardı?"

"Şimdi anlatacağım... Yahudi rahipler bu efsaneyi Babil efsanelerinden kopyaladılar, sadece kahramanlarının isimlerini değiştirdiler ve bazı değişiklikler yaptılar. Efsanenin kendisi de şu şekildeydi. Sümer efsanesine göre Ziusudra, kentinin ünlü bilgesi ve dindar yöneticisinin oğluydu. İnsanların koruyucusu tanrı Enki'den, tanrılar tarafından insanlar için gönderilmek üzere hazırlanan ve yaklaşmakta olan Tufan hakkında bir haber aldı. Enki'nin tavsiyesine göre bu adam 'hayat kurtaran tekne' adı verilen büyük bir gemi inşa etti, yedi gün yedi gece süren Tufan'dan kurtuldu. Ve sonra 'insan sperminin kurtarıcısı' olarak 'tanrılar gibi bir yaşam' ve 'sonsuz nefes' elde etti ve eşiyle birlikte mutluluk adası Dilmun'a yerleşti... Daha sonra bu efsane, Tufan hakkındaki Babil efsanesinin temelini oluşturdu, sadece ana karakterler farklı şekilde adlandırıldı. Yani Ziusudra, Atrahasis ('aşırı bilge') ve Gılgamış ('ata-kahraman') olarak adlandırıldı.

"Genel olarak, Sümer'deki Tufan efsanesi ve dünya ağacıyla ilgili efsane dışında, ikizlerle ilgili efsanelerin dünyanın dört bir yanına, örneğin Hindistan, Çin, Mısır gibi eski uygarlık merkezlerine yayıldığını belirtmek gerekir. Ve her ulus bu efsanelerin ana karakterlerine kendi isimlerini vermiştir. Örneğin dünya ağacını ele alırsak, Sümerler onu huluppu olarak adlandırmış, eski Babilliler ona hakikat ağacı ve hayat ağacı demişlerdir. Kadim Mısırlılar onu idrak ağacı, hayat meyveleri olan güzel çınar olarak adlandırdılar, üzerine oturanın tanrı olduğuna inanıyorlardı. Kuş formundaki ölü kişi bu ağaca konmaya davet edilirdi. Orada kendisine büyük bir sır açılmış ve ilahi özünü ve Yüce Tanrı'dan geldiğini idrak etmiştir. Ve genel olarak Kadim Mısır'da ölümün insanı dünyevi yaşamları boyunca kovulduğu o ilahi ülkeye geri getirdiğine inanılırdı.

Habil ve Kabil, Yakup ve Esav hakkındaki efsanelerin yaratılışından, ikizlerle ilgili efsanelerle, özellikle çiftçi Enkimdu ve çoban Dumuzi'nin İnanna'ya eşleştirilmesiyle ilgili Sümer efsanesiyle, kardeş tanrılar Osiris ve Set hakkındaki Mısır efsaneleriyle, bu arada kıskanç Set'in yetmiş iki suç ortağının yardımıyla nazik Osiris'i öldürdüğünden bahsetmiyorum bile.

Genel olarak, vesaire vesaire. Ve bu sadece efsanelerle değil, aynı zamanda kadim Yahudilerin göçebe kabilelerinin daha gelişmiş uluslardan aldıkları birçok ritüel, gelenek ve işaretle de ilgilidir. Örneğin çok eski Mısır'ı ele alalım. Orada doğurganlık Osiris'in bir armağanı olarak kabul edilir ve toplumda büyük değer görürdü. Mısırlılar büyük ailelere sahip olmak için çabalardı çünkü o dönemde çocuk ölüm oranı oldukça yüksekti.

Erkek sünneti Mısır'da çok eski zamanlardan beri uygulanmaktaydı, ama bebekken değil, erkek çocuklar altı ila on iki yaşlarındayken. Ve bu insanlar oldukça sıcak bir iklime sahip bir bölgede yaşadıkları için sadece hijyenik nedenlerle şart koşuluyordu. Ama daha fazlası değil. Bunun yanı sıra, domuz eski Mısırlılar

tarafından kirli bir hayvan olarak kabul edilir ve Set krallığına atfedilirdi. Bu yüzden domuz eti yemiyorlardı. Bu 'benimsemelerin' uzun bir listesi yapılabilir.

Victor merakla, "Bunu bilmiyordum," dedi.

Sensei'i dinleyen Ruslan biraz da iddialı bir şekilde, "Bunu neden kimse bilmiyor?!" diye sordu.

Sensei cevap olarak oldukça sakin bir şekilde, "Neden 'kimse bilmiyor'? Birçok insan biliyor, özellikle de bu konular üzerinde çalışan uzmanlar. Sadece bazıları nezaketen sessiz kalıyor, diğerleri ise ilgili çevrelere ait oldukları için bunu yapıyor." Yaşlı adamlar sırıttı. "Yani dedikleri gibi, isteyen gerçeği bulacaktır. Bilgi mevcut, sadece bir dileğiniz olması gerekiyor..."

"Kadim Yahudiler farklı halklardan bu kadar çok şeyi benimsemeyi ne zaman başardılar acaba?" Stas hafif bir ironi ile konuştu.

"Size onların göçebe ve sığır yetiştiricisi olduklarını söylemiştim," diye tekrarladı Sensei. "Önce Yahudi rahipler halklarını başka topraklara gitmeye ve oraları fethetmeye zorladı, sonra da halkları bu topraklarda daha güçlü ulusların esiri oldu. Barışçıl zamanlarda bile yerleşmek için daha iyi yerler bulmaları ve seçmeleri gerekiyordu. Kadim Mısır'da ne kadar süre yaşadılar? Ve hatta bazıları yerel halkla akraba oldu. Örneğin İbrahim'i, yani 'Eski Ahit'in ilk ataerkillerinden biri', 'Yahudi halkının atası' olarak bildiğiniz kişiyi ele alalım..."

"Ataerkillik-ata mı? Bu onun Yahudi rahipler klanının ilklerinden biri olduğu anlamına mı geliyor?!" Stas bir tahminde bulundu.

Sensei, "İşin özünü anlamaya başlamanıza sevindim," dedi.

Nikolay Andreyeviç sırıtarak, "Bir keresinde oldukça ilginç bir soruyla karşılaşmıştım. Devletler ansiklopedisinde bir ülkeye bakıyordum ve birden İsrail ile ilgili bir bilgi gözüme çarptı. Kısaca söylemek gerekirse, bu ülke ve toprakları hakkındaki tarih makalesi 'M.Ö. 2000 yılı civarında Yahudi halkının atası İbrahim Mezopotamya'dan Filistin'e geldi' gerçeğinden başlıyor. Ve Filistin hakkında tek bir kelime bile yok. Sadece İsrail haritası üzerinde bir rakamla küçük bir işaret, 'Filistin toprakları'. Hepsi bu kadar! Bundan önce Filistin'de yaşayanlardan en ufak bir şekilde bile bahsedilmemesi beni şaşırttı. Bildiğim kadarıyla o topraklarda kadim devletlerden biri vardı."

"Ne istiyordun ki?" Sensei omuzlarını silkti, "**Kitleler için tarih ne yazık ki 'gerçeklerinin' çoğunu dünya siyasetinin mutfağında dolduruyor ve deyim yerindeyse 'genel kabul görmüş tarihsel kavramlar' şeklinde süslemelerle servis ediliyor**."

"Ama onlar bu tür yemeklerin ustasıdır!"

"Tam olarak anlayamadım. İbrahim aslında kimdi, Yahudi rahipler klanının ilk temsilcilerinden biri mi yoksa İsa'nın aydınlanmış öğrencisi mi?" Kostya durumu açıklığa kavuşturmak için bir soru sordu. " Sensei, bir zamanlar bize anlatmıştın..."

Andrew sabırsızca sözünü kesti, "Ne demek 'bir zamanlar'?"

"Bir tarikatın bazı üyelerinin eğitimimize geldiği zamanı hatırlıyor musun?"

"Ah," dedi Andrew. "Gazeteci olan adamlarının Sensei ile görüşmek istedikleri zamandı, değil mi?"

"Evet," diye başını salladı Kostya ve tekrar Sensei'e döndü. "Konu Muhammed ile ilgiliydi. Ve siz, Sensei, bize baş melek Cebrail'in Muhammed'i uzay ve zamanda Kudüs şehrine taşıdığını ve orada İsa ve onun aydınlanmış öğrencileri

İbrahim ve Musa ile bir toplantı ayarladığını söylediniz."

"Haklısın," diye onayladı Sensei. "Efsane böyle söylüyor. Ama efsane ve gerçek tarih iki farklı şey... Dinin ışığında İbrahim'den bir 'ataerkillik', 'ata', 'inancın vaizi', hatta kesin bir 'şehit' yaptılar. Sözde Tanrı Yahweh ile 'ebedi antlaşma' imzalayan ve bu 'antlaşmanın' hak ve sorumluluklarının mirasçılarının İbrahim'in karısı Sarah'dan doğan çocukları olacağını ve inananlar için 'antlaşmanın' işaretinin tüm erkek bebekler için sünnet olacağını onaylayan efsanevi yarı-mitsel bir kişilik. Ama tüm dini örtüleri ve abartıları bir kenara bırakırsak, İbrahim imgesinin inananlar tarafından tapınmak için yaratılması sebepsiz değildir.

"Gerçekten de, M.Ö. 28. yüzyılda (bugünlerde sunmaya çalıştıkları gibi 'M.Ö. 20. yüzyılda' değil) "'a-bu-ra-mu" adında bir adam vardı. Bu, o dönem için tipik bir Mezopotamya ismidir. Yahudi versiyonunda "'abraham" olarak seslendirilmiş ve iki heceden oluşan 'Abram' ismine dini amaçlarla bir hece daha eklenerek sizin bildiğiniz Abraham ismine dönüştürülmüştür. Böylece Abram, Güney Mezopotamya'daki (modern Irak'ın güneyinde) Ur şehrinin yerlisiydi, Sümer uygarlığının uzun zaman önce var olduğu yerdi, ta ki Sümerler aynı 'sessiz ve barışçıl' şekilde kuzey komşuları olan göçebe Semitler-Akadlar tarafından fethedilip onların kültürünü kendi tarzlarında benimseyene kadar. İncil'de bu şehir Keldanilerin Ur'u olarak adlandırılır. Ancak şunu belirtmek isterim ki, bu şehirle ilişkilendirilen 'Keldaniler' kelimesi, Persler tarafından fethedilmediği sürece, ancak M.Ö. VII. yüzyılda Keldani krallığının ya da diğer adıyla M.Ö. 626'dan M.Ö. 539'a kadar varlığını sürdüren Yeni Babil krallığının bir parçası haline geldiğinde kullanılmaya başlanmıştır.

"Eski Ur kenti (yine Sümerler tarafından kurulmuştur) Babil'den çok uzakta değildi. Abram'ın yaşamı boyunca dini merkezlerden biriydi. Bu arada, Ur'un devasa 'zikkurat'ı (tepesinde bir tapınak bulunan tuhaf bir kesik kademeli kule-piramit şeklinde inşa edilmiş dini yapı) günümüze kadar korunmuştur. Bugün olduğu gibi o günlerde de din siyasetle sıkı sıkıya bağlıydı. Ve o zamanların siyasi değişimlerin yaşandığı zamanlar olduğunu belirtmek gerekir. Babil'in güçlenmeye başladığı ve Dicle-Fırat nehir sisteminin siyasi merkezinin oraya kaymaya başladığı zamanlardı. Bundan önce Ur, siyasi ve ticari etkisiyle Babil'den daha önemli bir şehirdi (o bölgede Hint ve Arap ticaretinin merkezlerinden biriydi). Ve Archonların sütunlarından birini temsil ediyordu."

"Sütunlar mı? Hangi anlamda?" Andrew anlamamıştı.

"Sabırlı ol. Sana daha sonra anlatacağım... Abram'ın babası Farrah (Terah) yerel bir rahipti (daha sonra Yahudiler ona 'put heykeltıraşı' ve 'putperest' diyeceklerdir) ve hem ruhsal hem de dünyevi tüm güçleri elinde toplamıştı. Eğitimli bir rahip olarak astrolojiyi, astronomiyi, matematiği ve kesinlikle grameri iyi biliyordu. Bu bilgisini çocuklarına da aktarmıştır. Farrah, Archon'un çemberiyle doğrudan bağlantılı olan birkaç zengin rahipten biriydi, yani dünyanın kudretini manipüle ederek gizlice 'uluslararası politikayı' kontrol etmeye çalışanlar. Bu klanın gizli üyeliği babadan oğula, yani sadece erkek soyuna geçiyordu. Dolayısıyla, Archonların işaret ettiği bölgelerde 'yeni sütunların' inşasını kontrol etmekle görevlendirilen, Farrah'ın soyunun gelecekte buralarda etkili olması konusunda anlaşan ve oğlu Abram'ı Kenan'a gönderen kişi Farrah'tı. "

Eugene şefkatle, "Onu çok uzaklara göndermiş," dedi.

Sensei yaşlı adamlarla birlikte gülümsedi ve devam etti,"

"Yahudiler tarafından Kenan olarak adlandırılan bu bölgede (Filistin topraklarını da kapsıyordu), en eski uygarlıklardan birinin şehir-devletleri bulunuyordu, en parlak dönemi Sümer uygarlığının var olduğu zamanlara denk geliyordu. Altını çiziyorum, orada medeni şehir-devletler vardı, şimdi kanıtlamaya çalıştıkları gibi 'Kenanlı-çiftçi kabilelerinin yerleştiği' bir toprak değil. Ve bu topraklarda yaşayan yerel halkın, Eski Ahit'in efsanelerinde yazıldığı gibi, 'Nuh'un torunu ve Kham'ın oğlu Kenan'ın' soyundan geldiği iddia edilen Kenanlı Yahudi kabilesiyle hiçbir şekilde bağlantısı yoktu. Eski Ahit'i yazan Yahudi rahipler bu kökü değiştirdiler."

"Sümerler zamanında Filistin topraklarında kadim bir uygarlık var mıydı? Neden şimdiye kadar bu konuda hiçbir bilgi yok?" Nikolay Andreyeviç şaşırmıştı. "Haritaya bakın, bu topraklar kimin kontrolü altındaydı. Bu topraklarla ilgili tarihi makalenin nasıl başladığını kendiniz okudunuz. Yahudi rahiplerin soyundan gelenlerin, kendilerinden önce burada var olanları ortaya çıkarmalarının uygun olduğunu mu sanıyorsunuz? Tam tersine, halklarını bu topraklarla ilişkilendirmek için çok uğraşıyorlar, çünkü bu ilk etapta kendileri için faydalı. Kadim Yahudilerin, M.Ö. 4 ila I3 bin yıllarında Suriye, Fenike ve Filistin'de yaşayan Batı Sami halk grubuna ait olduğu fikrini empoze ediyorlar. Oysa bu halkı doğuran kabile, o zamanlar Mezopotamya sınırındaki kuzey ve batı bölgelerinde göçebe bir yaşam sürüyordu. Ama bugün bu gerçeğe kimin ihtiyacı var?"

Nikolai Andreevich sırıttı, "Bu dünyada yaşadıkça, bilimin sadık bir köpek gibi sahibinin önünde gittiğine daha çok ikna oluyorum, Politika, hala köpeğin kısa ipiyle bağlı ve ağızlığı takılı.

"Ama Archonlar neden o Kenan'a, kısaca o bölgeye ihtiyaç duydular?" Andrew sordu.

"O bölge antik dünyanın en önemli bölgesiydi. Aslında Afrika, Asya ve Avrupa'nın sınırlarında yer alıyordu ve buna bağlı olarak, dünyanın bu bölgelerindeki eski devletleri birbirine bağlayan ana kara ticaret yolları üzerindeydi. Ticaret yollarının altın kavşağıydı."

"Ticaret yollarının kavşağı mı? Bunu gözden kaçırmışım," dedi Volodya şaşkınlıkla. "Şimdi anlaşıldı. Ticaret gelir demektir. Ve büyük ticaret büyük gelir demektir. Eğer kontrol ederseniz, güç ve nüfuz sahibi olursunuz."

"Kesinlikle. Bu siyasettir... Böylece Abram ailesiyle, yeğeni Lut ile, zengin mülküyle, birçok insanla, kölelerle, sığırlarla birlikte oraya gitti. Ve sessizce ama her zaman barışçıl olmayan bir şekilde bu bölgedeki nüfuzunu güçlendirmeye çalıştı, daha sonra asil bir şekilde yazılacağı gibi, orada 'sığır yetiştiricileri ve göçebeler klanının ataerkil lideri' olarak yaşam sürdü."

"Bir 'keşif operasyonu' gibi görünüyor," diye yorumladı Volodya gülümseyerek.

"Neredeyse... Daha sonra, dini versiyonda, İbrahim'in böyle ani bir seferi, Yaratılış'ta (12-1) yazıldığı gibi ondan 'sana göstereceğim topraklara git' diyen tanrıya güven ve bağlılıkla motive edilecektir. Yahweh tarafından seçilmiş olan İbrahim'in elementler dünyasındaki en yüksek ve en kuvvetli gücü nasıl aradığı ve sonunda yüksek ruhsal gerçeğin ışığında Tanrı-Yaratıcı dışında her şeyin bir sınırı olduğuna nasıl ikna olduğu efsanelerle süslenecektir. "

Nikolay Andreyeviç omuzlarını silkerek, "Oldukça ikna edici," dedi.

"Ancak Yahudilerin Yahweh'e Tanrı olarak tapınmaya çok daha sonra, İbrahim'den neredeyse beş yüz yıl sonra başladıklarını unutmamak gerekir," diye devam etti Sensei. "Ve Yahweh figürü bu kabilelerde, Fenike'de yaygın olarak tapınılan tanrı Jewo kültünden evrildi. Kenan'a taşınan İbrahim ve soyu, yerel halkla yakınlaşmaya çalıştı ve Kenanlıların yerel tanrısı olan ve Khevron şehrinde El Shaddai olarak adlandırılan tanrıya tapınmaya başladı. Kenan tanrısı El ('Kudretli') yerel halkın inancına göre tüm tanrıların başıydı ve tüm ilahi ve insani işlerde en yüksek otorite olarak kabul edilirdi. Farklı Kenan şehirlerinde El Shaddai ('Kudretli'), El Olam ('Ebedi') ve Salim şehrinde (daha sonra Yahudiler tarafından Şalem ve daha sonra Kudüs olarak adlandırılmıştır) El Elion ('En Yüce') gibi çeşitli şekillerde adlandırılmıştır.

"Ama asıl mesele bu bile değil. Yahudi rahipler dini efsanelerde herkese yüksek ruhsal gerçeklerden bahsederlerdi ama müritlerine tamamen farklı şeyler, özellikle de belirlenen hedefe ulaşmak için her yolun mübah olduğunu öğretirlerdi. Eğer zamanınız varsa, Yaratılış'ın 12. bölümündeki tipik örnekleri okuyun. Hanedan topraklarında insanlar açlık çekmeye başlayınca, İbrahim Mısır'a taşındı. Orada karısı Sara'yı kız kardeşi olarak tanıttı ve bencil amaçlar uğruna onu firavunun haremine sattı. Ve bu nedenle, Kenan'da tüm bu yıllar boyunca açlık çektiği için Mısır'da dikkatsizce yaşadı. Ya da torunları hakkında daha fazla bilgi edinin, küçük kardeş Yakup, açken ağabeyi Esav'a, Esav'ın en büyük çocuğu için ondan bir parça ekmek ve bir tabak mercimek almayı önerdiğinde. Ya da Yakup'un kurnazlıkla babasından Esav için önceden belirlenmiş olan bir kutsamayı nasıl aldığını. Ya da Yaratılış'ın 32. bölümünde efsanede, gece Yakup'la savaşan ve onu kutsayan Biri'nin ona 'Tanrı savaştı' anlamına gelen İsrail adını verdiğini anlatır. Efsanede Yahudi (İsrailli) halkının atasının Yakup olduğu vurgulanır... Bu arada, 'Yahudiler' (Jews) kelimesinin ne anlama geldiğini biliyor musun?"

"'Yahudiler' mi? Şey, bunu hiç düşünmedim," diye cevap verdi Nikolay Andreyeviç. "Peki ne anlama geliyor?"

"Bu kelime, 'geçmek' anlamına gelen bir kelime kombinasyonundan türemiştir ve bugün sunmaya çalıştıkları gibi 'yabancı bir ülkeden gelmiş' anlamına gelmez. Archon kastına ait olan yüce Yahudi rahipler kendilerini 'zaman köprülerinden geçenler' olarak adlandırırlardı. Kısaca 'Yahudiler' olarak sesleniyorlardı. Ve 'Yahudi halkı' (Jewish) da bu 'Yahudilere', yani rahiplere ait olan halk olarak kabul edilir."

"Nasıl oluyor da 'ait' oluyor? Bir şey gibi mi? Onların kölesi falan mıydılar?" Stas sordu.

"Onun gibi bir şey," diye yanıtladı Sensei. "İşte buyurun!"

"Yani... Ya da Yakup'un oğullarının, kardeşlerinden biri olan Yehuda'nın işaretiyle, babalarının en sevdiği oğlu olduğu için kardeşleri Yusuf'u Mısır'a köle olarak satmak üzere tüccarlara yirmi parça gümüşe satmaları ve ona kendileri hakkında karalayıcı gerçekleri anlatmaları olarak okuyun."

"Eh, hepsi de 'iyi'ydi!" Volodya gülümsedi. "Yahuda mı?! Yirmi parça gümüşe satılan kardeşler?!" Victor şaşırdı. "Tarih tekerrürden ibaret!" "İşte bu yüzden tarih," dedi Sensei. "Bu arada, Yusuf ne ile ilgilidir... Yahudilerin kadim halkların bilgilerini benimsemeleri hakkındaki konuşmamıza geri dönecek olursak. O

zamanın en iyi siyasi gerçekliğinden bahsetmek yerine sadece efsaneler tarafından yönlendirilsek bile, İncil'deki Yakup'un oğlu Yusuf, Mısır'da İncil'de On olarak adlandırılan şehirdeyken, şehirde tanınan Potifer adlı bir rahibin kızı olan Mısırlı Asenef ile evlendi. İncil'deki On kenti, antik dünyanın ünlü Mısır kenti Iunu ya da Yunanlılar tarafından adlandırıldığı şekliyle Heliopolis'tir ('Güneş Kenti'). O zamanlar Mısır dininin en büyük merkezlerinden biriydi. Güneş tanrısı Ra kültünün ve dünyanın oluşumunu anlatan yaygın kozmolojinin ortaya çıktığı yerdi."

"Bu şehir Antik Mısır'da nerede bulunuyordu?" Kostya sordu.

"Bugün burası Kahire'nin bir banliyösü." "Anlıyorum."

"Peki ya Yusuf'un prototipi, bu tarihte gerçek bir figür mü?" Nikolay Andreyeviç sordu.

"Evet, ama her şey çok daha basitti. Elbette kimse bu adamı köle olarak satmadı. Sadece Hyksos'un Mısır'da hüküm sürdüğü bir dönemdi. Ve o, bu ülkede siyasi ağırlık kazanmaya başlayan Sami kökenli yabancılar olan Habiru klanından biriydi. Yani tarihi karakter bu adamdan yola çıkılarak yazılmıştı. Geri kalanı farklı masallarla tamamlandı, bu arada iki kardeş (Bata ve Anubis) ve kafir eş hakkındaki bir Mısır masalı da dahil olmak üzere, ayrıca tanrıça İnanna'nın Dumuzi hakkındaki Sümer ağıtlarının sembolleri vb. Yani pek çok şey Yahudi rahipler tarafından Mısır'dan alındı."

"Peki ya Musa hakkındaki hikaye?"

"Bu da öyle... Ama bugün anlatıldığı kadar renkli değildi. Bu konuyla sizi biraz yormuş olsam da, bu hikayeyi size ayrıntılı olarak anlatacağım, çünkü oldukça açıklayıcı ve biraz sonra anlatacağım başka bir hikayeye benziyor. Bunu, tarihin nasıl yazıldığını ve dinin nasıl kurulduğunu, o dönemde nasıl olduğunu ve en önemlisi bugün neler olduğunu anlamanız için yapıyorum... Musa (Moşe) Mısır'ın doğusunda, Kızıldeniz'den çok uzak olmayan bir yerde doğdu. Firavun'un kızı tarafından sudan çıkarıldıktan sonra, daha doğrusu onu su kenarındaki beşikte bulduktan sonra büyütüldüğüne dair dini efsane, elbette ana karaktere din ışığında daha fazla önem atfetmek için bir uydurmaydı. Ve bu uydurma Musa'nın isminin farklı yorumlanmasından kaynaklanıyordu: Yahudi dilinde mašah fiili 'çıkarmak' anlamına gelirken, Mısır dilinde, tam olarak Kıpti dilinde, mose 'çocuk' anlamına gelir. Dahası, bu efsane Musa'nın gerçek ebeveynlerini gizlemek için gerekliydi, çünkü Musa bugün söylendiği gibi sadece yarı-Yahudi'ydi. Madians ülkesi, onun doğduğu ve büyüdüğü yerden çok uzakta değildi, Kızıldeniz'in karşısında, Sina yarı-adasında bulunuyordu. Musa büyüdüğünde, Madian rahibi Jether'in (ya da diğer adıyla Raguil'in) kızlarından biriyle evlendi. Kayınpederinin evinde yaşadı ve onun için çalıştı. Musa'nın kendisinin çok güzel konuşmadığı belirtilmelidir. Daha çok tam tersi, dili bağlıydı, ancak kontrol edilmesi kolay ve itaatkârdı. Dahası, kâhinler onu bu nitelikleri nedeniyle Yahudi grubunun halk önderliğine aday gösterdiler.

"O zaman, Archonların oyununda dünya 'satranç tahtasında' yeni siyasi düzenlemelerle bağlantılıydı. Birçok insan Archonların planının gerçekleşmesine dahil oldu. Bu kişiler arasında sizin daha önceden tanıdığınız rahip Jether ve Mısır topraklarında yaşayan ve Yahudi çevrelerinde belirli bir otoriteye sahip olan rahip Harun da vardı. Harun daha sonraki yazılarda 'baş rahipler soyunun ilki', 'rahipler kastının atası' olarak anılacaktır. Ve dini efsanelerde Musa'nın kardeşi olarak sunuldu, Musa'ya kıyasla 'ikincil' rolünü, sadece Musa'ya 'yardımcı' olduğunu, onun

tercümanı ve habercisi olduğunu açıkça gösterdiler. Ancak aslında durum bundan çok farklıydı. Harun, kendilerini 'saf Yahudiler' olarak gören kâhinler klanından geliyordu. Musa gibi melezleri tamamen hor görürler, hatta onları değil kardeşleri, insan olarak bile kabul etmezlerdi. *Bununla birlikte, Archonların prensiplerine göre, Archonlara hizmet eden ideolojik organizatörler ve gerçek liderler, hiçbir alanda öncü rollerini göstermemeliydiler. Gizlilik, gizem, liderler üzerindeki görünmez kontrol, Archonlar tarafından planlanan her olayda üç altın kuraldır. Bu prensibi günümüze kadar kullandılar,* bunu kendiniz için hatırlayın. Aynı nedenle, yani halk önderi Musa rahiplik yazılarında diğerlerinden üstün tutulurken, 'uzlaşma, ılımlılık ve yumuşaklık' özellikleriyle çok 'mütevazı bir rol' Harun'a atfedilir ve rahip Jether'den neredeyse hiç bahsedilmez.

Her ne kadar Archonların yabancı toprakları fethetme ve Yahudilerin bir kısmını (sadece onları değil!) Mısır'dan 'yerleşmek için daha iyi yerlere' götürme konusundaki siyasi niyetlerini yerine getirenler Aaron ve Jether olsa da. Sıradan Yahudi halkına rahipler tarafından her zaman olduğu gibi çok şey vaat edildi: özgürlük, daha iyi yaşam, daha iyi topraklar. Birçoğu bu sonsuz parlak yeme kandı ve aileleriyle birlikte gönüllü olarak onları takip etti. Aslında Archonların siyasi hırsları uğruna savaşa ve ölüme sürüklendiklerine dair en ufak bir fikirleri bile yoktu... Bu insanlar elbette firavunun ordusu tarafından takip edilmediler."

"Öyle değil miydi?" Kostya şaşırmıştı. "Musa'nın sözde Kızıldeniz'in sularını 'yararak' 'halkını' denizden geçirip diğer kıyıya götürdüğü ve peşlerine düşen firavunun savaşçılarının o denizde yok olduğu efsanesine ne demeli?"

Sensei sadece gülümsedi ve şu yorumu yaptı: "Bu sadece Yahudi rahipler tarafından Mısır'ın daha eski kaynaklarından alınan ve bazıları günümüze kadar ulaşan yeniden yazılmış bir bilgi. Örneğin eski Westcar Papirüsü'nde (bu papirüsün ilk sahibi olan Bayan Westcar'ın Mısır'da satın almasından sonra bu isimle anılmıştır) 'yeşil bir taşın hikayesi' diye bir şey vardır. Buna göre, firavun bir gölde kayıkla gezerken, gözlerini kamaştıran en güzel kızlar kayıkta kürek çekerken, içlerinden biri aniden saçlarını süsleyen yeşil bir taşı suya düşürür. Ve onunla birlikte kayıkta bulunan baş vaiz, firavunun isteğini yerine getirmek ve bu mücevheri gölün dibinden almak için bir büyü yaptı. Gölün suları bir kenara ayrıldı ve dibi kuru bir kayalık açıldı. Büyücü aşağı indi, mücevheri buldu ve kıza geri verdi. Bu hikâye, Yahudi rahiplerin kendi dinlerinin entrikalarını düşünmeleri için ilk elden bir kaynak olarak hizmet etti.

"Bu arada, bu papirüs rulosunda kral Khufu'nun, yaşlı ve mucize yaratan Dedi'nin, tanrı Ra'nın baş rahibinin karısının doğuracağı ve kral tahtına oturacak üç bebekle ilgili bir kehanetini nasıl öğrendiğini anlatan bir efsane de var. Khufu bu bebekleri bulmaya karar verdi. Bu rahibin evinde çalışan hizmetçi kız, kralı bir 'komplo' hakkında bilgilendirmek için bir girişimde bulundu, ama Nil kıyısında 'bir timsah tarafından yakalanıp yutularak' öldü. En ilginci de papirüs rulosunun burada, başlangıcında olduğu gibi yırtılmış olması."

Nikolay Andreyeviç sanki kafasına dank etmiş gibi, "Bir dakika, bu bilgi Yeni Ahit'teki bir kehanet, Kral Herod ve onun bebek 'kovalamacası' hakkındaki bir hikayenin temeli miydi?!" dedi. Sensei hafifçe sırıttı. "Bu 'tarihsel' tutarsızlığın neden meydana geldiği şimdi anlaşılıyor."

Sensei başını salladı ve ekledi, "O papirüsteki efsanelerin tam olarak Eski

Mısır'da V. hanedanın iktidarda olduğu zamanı anlattığını, yani Archonların İmhotep kadar eskiye dayanan ruhani temelleri yıkma girişiminde bulundukları İlk geçiş dönemi olduğunu belirtmek isterim. Bunu hatırlayın. Bundan biraz sonra bahsedeceğiz... Dahası, Musa ile ilgili efsaneye gelince... Eski Ahit'in Yahudi rahipler tarafından ilaveler yapıldığı ve yeniden yazıldığı zaman, Yunan coğrafi geleneğinde anlatılan Sirbon gölü fenomenleri hakkındaki efsanelerden haberdardılar.

"Gerçek olaylara gelince... Yahudiler Mısırlılar arasında uzun süre yaşamış olsalar da yabancı olarak kaldılar ve tarihte gösterilmeye çalışıldığı gibi Mısırlılara kıyasla sayıca fazla bir halk değillerdi. Bunun yanı sıra hiçbir çıkış olmamıştır. Öncelikle 'daha iyi bir yaşam' isteyen tüm Yahudiler Musa'nın yaşadığı yerde toplandı. Onlara dini telkinlerde bulunuldu, böylece gelecekteki olaylara yatkın hale gelmeleri sağlandı. Halk Tanrılarına, yani ilk etapta başlarındaki rahiplere kesinlikle itaat etmeye hazırdı. Ve bunu, kimsenin dikkatini çekmemek için mümkün olduğunca uzakta, Sina Dağı'ndan çok uzak olmayan ıssız bir yerde yaptılar."

"Musa'nın Yahudilere on ünlü emri verdiği yer mi? 'Öldürmeyeceksin', 'çalmayacaksın', 'anneni ve babanı onurlandıracaksın' gibi şeyler." Stas hatırladı.

"Hiç de öyle değildi! Yahudi halkı bu emirleri zaten biliyordu, ve sadece onlar değil! Mısırlılar arasında yaşayan Yahudiler kısmen onların kültürünü de benimsediler. Ve bu ülkede, Kadim Mısır zamanından beri genç nesillerin ahlaki eğitimine özel bir önem veriyorlardı çünkü Mısırlılar, çocuklarının dini bir cenaze töreni yapmaları halinde ebeveynlerine öbür dünyada yeni bir hayat verebileceklerine derinden inanıyorlardı. Osiris'in ölümden sonraki adaletine gelen herkesin dürüst yaşamının bir kanıtını vermek zorunda olduğuna ve bunun için de 'Olumsuz Günah Çıkarma' ya da 'Ölünün Masumiyet Beyanı' olarak adlandırılan ve günümüzde dini liderler tarafından adlandırılan kırk iki 'ölümcül günahtan' feragat etmesi gerektiğine inanıyorlardı. Böylece sadece bugün herkes tarafından bilinen (Musa'ya verildiği iddia edilen) emirleri değil, ticarette dürüstlükle ilgili olan bu tür tuhaf emirleri bile içeriyorlardı.

Bu 'Günah Çıkarma'nın basitleştirilmiş bir versiyonu ve adamın kırk iki Mısır tanrısının isimlerini sıraladığı ve yaptıklarını haklı çıkardığı tam bir versiyonu olduğunu belirtmeliyim. Basitleştirilmiş versiyon örneğin şu şekildeydi. Osiris'in Ölümden Sonra Yargıç olarak yetkilendirildiği şekilde, İki Gerçeğin Efendisi'ne kısa bir selam verdikten sonra, adam şöyle derdi: "İnsanlara yanlış yapmadım. Sığırları öldürmedim. Hakikat Mekânı'nda yanlış yapmadım... Suçlamadım... Kimsenin aç kalmasına ve ağlamasına neden olmadım... Öldürmedim... Kimsenin acı çekmesine neden olmadım... Hatalı çiftleşmedim... Lanet etmedim... Çalmadım..." Ve bunun gibi şeyler. Orada da 'Tedbirleri azaltmadım... Bir parsel araziyi soymadım... Günah işlemedim... Tahıl vurgunculuğu yapmadım' vs. deniyordu."

"Fena değil!" Victor sırıttı. "Demek Yahudi rahipler sadece kendileri için uygun olan şeyleri seçmişler!"

"Sadece dinlemekle kalmayıp anlamaya başlamana sevindim," diye tekrarladı Sensei.

"Bu oldukça şaşırtıcı!" Nikolay Andreyeviç şaşkınlıkla konuştu. "Peki tam versiyonda kulağa nasıl geliyordu?"

"Aynen böyleydi:

Selam sana, Anu'dan gelen Usekh-nemmt, günah işlemedim.

Kher-aha'dan gelen Hept-khet'e selam olsun, şiddet kullanarak hırsızlık yapmadım.

Selam sana, Khemenu'dan gelen Fenti, ben hırsızlık yapmadım.

Selam olsun, Qernet'ten gelen Am-khaibit, erkekleri ve kadınları öldürmedim.

Selam sana, Rasta'dan gelen Neha-her, tahıl çalmadım.

Selam sana, cennetten gelen Ruruti, adakları çalmadım.

Selam sana, Suat'tan gelen Arfi-em-khet, Tanrı'nın malını çalmadım.

"Ve 'yalan söylemedim', 'mülk hakkında tartışmaya girmedim', 'aldatıcı davranmadım', 'konuşmamı öfkeyle yakmadım'... Tüm bu bilgileri günümüzde de bulabilirsiniz. Eski Mısır edebiyatından bir metni, 'Ölüler Kitabı', Bölüm 125'i okuyun, bu bilgileri ayrıntılarıyla öğreneceksiniz... Böylece Mısırlılar çocukluklarından itibaren bu 'Masumiyet Bildirgesi'ni ezberlemiş oldular... Çünkü bu işlem sırasında terazinin bir kefesine Akh'ı (kişinin geçmiş yaşamındaki iş ve eylemleriyle sonuçlanan irade ve istekleri), diğer kefesine ise 'maat' (dünya düzenini kişileştiren 'tanrıça Maat'ın tüyü) adı verilen 'davranış kodeksi' konulduğundan, kişinin kendisini haklı çıkarmak için ölümden sonraki mahkemede bu kelimeleri çok doğru telaffuz etmesi gerektiğine inanılırdı. Eğer terazi dengede olursa, ölünün ölümden sonraki dünyada yaşamasına izin verileceği kabul edilirdi. Ancak terazi adamın aleyhine bozulursa, kaderi ölümden sonraki krallıkta daha fazla yaşam yerine yok olmaktı. Mısırlıların düşünceleri, eylemleri ve davranışlarıyla kendilerini ölümden sonraki varoluşa hazırladıkları göz önüne alındığında, bu dengesizlik onlar için en korkunç cezaydı. Bu nedenle yüksek ahlaki davranış prensipleri çocukluktan itibaren ebeveynler tarafından çocuklarına öğretilir ve değerli bir Mısırlı tüm hayatı boyunca bunları takip ederdi. O ülkede yaşayan sıradan Yahudiler de Mısırlılardan bazı ahlaki prensipleri benimsemişlerdi.

Dolayısıyla bu emirleri halkına açıklayan Musa değildi, Yahudi halkı bunları Musa'dan çok daha önce Mısırlıların kültürü aracılığıyla kendisi için açıklamıştı! Bu arada, Yahudi rahipler sıradan insanların bu ahlaki yaşam temellerini nasıl kabul ettiklerini fark ettiler ve daha sonra Mısır vaazlarından birçok şeyi yeniden yazdılar, kendilerince düzenlediler ve Yahudi patrikhanelerinin vaazları için düzenlediler."

"Elbette," diye sırıttı Nikolay Andreyeviç, "otoritenizi güçlendirmek ve kendinizi popülerleştirmek için elinizden geleni yapacaksınız!"

"Kısa kesmek için size birkaç örnek vereceğim. Mısırlı Amenomope'nin Bilgeliği'nde (Süleyman'ın Özdeyişleri kitabı için ilk kaynak olarak hizmet etmiştir) 'Yıllarını ver ve söylenenleri duy, aklını onların yorumuna ver' yazmaktadır. Ve işte Süleyman'ın Özdeyişleri: 'Öyle ki kulağını bilgeliğe eğesin, yüreğini anlayışa veresin'. Bu arada, Kral Süleyman Mısırlı bir prensesle yaptığı evlilik nedeniyle zamanında ünlü ve popüler olmuştur... Şimdi Ptahhotep'in Öğretilerinden bir özet dinleyin, 'Yarın için plan yapma, çünkü ne olacağını bilmiyorsun'. Ve bu öğretilerin Atasözleri'ndeki (27:1) 'Yarın için övünme, çünkü bir günün ne getireceğini bilemezsin' 'yankısı'. Yine Ptahhotep'in Öğretileri, 'Büyüklere kendileri için yararlı olanı öğret'. Ve Özdeyişler'de (9:9) 'Bilge bir adama öğretin, o daha da bilge olacaktır; doğru bir adama öğretin, o da öğrendiklerine yenilerini ekleyecektir. Ptahhotep'in Öğretileri, 'Bunu söyleyeni işiten, iç varlığında iyi uyum sağlar ve

babası tarafından onurlandırılır. Onun anısı yaşayanların, yeryüzünde olanların ve olacakların ağzındadır." Kutsal Kitap Mezmurlar (78:5-6), "Yakup için yasalar buyurdu ve İsrail'de yasayı yerleştirdi; atalarımıza çocuklarına öğretmelerini buyurdu, öyle ki gelecek kuşaklar, hatta henüz doğmamış çocuklar bile bunları bilsin, onlar da kendi çocuklarına anlatsın. Bunun gibi birçok örneği uzun uzun anlatabilirim."

Eugene başını iki yana salladı, "Yahudi rahipler bu konuda yetenekliydi..." Bu sırada Stas Eugene'e baktı ve sitemle başını salladı, bunun üzerine Eugene hemen tepki gösterdi, " çalıntı... benim de söylemek istediğim buydu!"

Yaşlı adamlar Sensei ve Nikolay Andreevich ile birlikte kahkahalara boğuldular.

Sensei, "Doğru, bunun için çok zekiydiler," diyerek ona katıldı. Gülüşmeler azalınca anlatmaya devam etti: "Sadece kopyalamış olsalardı o kadar da kötü olmazdı, ama halklarını kölece itaat ettirmek için her şeyden önce rahipler klanını destekleyen bir yığın kendi vaazlarıyla destekliediler. Musa tarafından verildiği iddia edilen şu 'yasalara' bakın (hatta bazıları herkesi bunları onun yazdığına ikna etmeye çalışmaktadır). Temel 'on emir' dışında, rahipler tarafından her şeyi yerine getirmesi emredilen zavallı bir sıradan Yahudi'nin davranışlarını düzenleyen çok sayıda yasak ve talimat (bazen neredeyse anlamsız) vardır, çünkü onlara göre öyle olmalıdır, öyle olmak zorundadır, 'Tanrı öyle istiyor'.

"Doğru," diye başını salladı Nikolay Andreyeviç. "Dedikleri gibi, bu bir inanan için en yüksek otorite ve en ikna edici argüman."

"Bu doğru. O halde, kâhinlerin Musa'yı yönetmekle görevlendirdiği o insanlara gelince... Şunu aklınızdan çıkarmayın ki, Yahudi rahipler her zaman halkını yönetmesi için bir yandan kukla gibi sonradan kolayca kontrol edilebilecek, diğer yandan da halkın öfkesine hedef olabilecek bir halk liderini başa getirmeye çalıştılar. Oysa gerçek güce sahip olan rahipler her zaman shadd'da olacak ve suçlanmayacaklardı.

"Böylece rahip bir yıl boyunca 'daha iyi bir yaşam' dileyen Yahudileri o civarda topladı. Harun, Archonların niyetlerini doğru bir şekilde yerine getirmek için Musa'ya göz kulak olması için yetenekli ve acımasız komutan Jesus Navin'i atadı. Yahudi ailelerden seçtiği genç ve güçlü adamlardan oluşan grupları, sözde 'daha iyi topraklara' seferleri sırasında aniden başka halklar tarafından saldırıya uğramaları ihtimaline karşı organize etti. Ancak aslında bu komutan 'askerlerine' manevraları ve saldırgan savaşları yürütmeyi öğretti. Ayrıca rahipler, seferden önce bu Yahudi ailelerin tüm altınlarını hileyle ele geçirdiler. Rahipler bu Yahudileri ölüme götürdüklerini biliyorlardı ve bilindiği gibi ölülerin altına ihtiyacı yoktur."

"Faşist gibiydiler!" Stas dayanamadı.

Sensei, "Faşistler sadece onların yöntemlerini kullandılar," dedi. "Yine de bu konuyu sonra konuşalım."

Nikolay Andreyeviç yüksek sesle düşüncelere daldı: "Harun'un insanlardan 'Karılarınızın, oğullarınızın ve kızlarınızın kulaklarındaki altın küpeleri koparıp bana getirin' diye istediği altın buzağı hikâyesinin bir efsane olmadığı ortaya çıkıyor."

"Altın buzağı sadece sembolik bir metafor. Bu arada, aynı zamanda bu siyasi 'kalenin' arkasında olan halkları, yani Babil klanından Yahudi rahipler için bir işarettir. Babil'in sembollerinden biri de 'altın buzağı' idi."

"Bu Musa'nın dağın tepesinde kırk gün kırk gece kalmadığı anlamına mı geliyor?"

"Elbette hayır. Sadece bu şekilde, bu olayları anlatan rahipler, Mısırlıların inançlarına göre, Musa'nın 'yüksek ruhsallığını' göstermeye çalıştılar, çünkü onu Yahudi inancının kurucusu ve öğretmeni ve aynı zamanda siyasi bir lider olarak konumlandırdılar. Çünkü Mısırlıların görüşüne göre kırk gün kırk gece, yüksek ruhsallığs sahip kişilerin çöle ya da dağlara çekilip orada yalnızlık içinde kendilerini geliştirmeye yönelik ruhsal uygulamalar yaptıkları bir dönemdir.

"Ayrıca Musa'nın halkına çölde önderlik ettiği iddia edilen bu kırk yıl da yoktu. Her şey çok daha basitti. Harun'un çoğunlukla Yahudilerden oluşan 'grubu' hazır olduğunda, Kızıldeniz'den Sina yarım adasına gönderildi ve burada Jether tarafından toplanan ve hazırlanan farklı kabilelerden insanlardan oluşan başka bir grupla birleştirildi. Musa'nın önderliğinde, rahipler ve komutanların eşlik ettiği tüm bu insanlar, Archonların işaret ettiği yöne doğru hareket ettiler ve nihai varış noktaları 'Kenan toprakları' oldu. Elbette bu rotayı sadece rahipler ve komutanlar biliyordu."

"Harika bir fikir," dedi Volodya bas bir sesle, "Demek ki aslında hiçbir devlete ait olmayan bir askeri güç toplamışlar. Ama onun yardımıyla askeri çatışmaları kışkırtabildiler, serbest bırakabildiler ve böylece hedeflenen bölgelerde siyasi değişiklikler gerçekleştirebildiler?"

"Kesinlikle."

"Anlıyorum, onlar sert 'bilgelerdi'!"

"Böylece, uzun bir mesafe yürüdükten sonra, sıradan insanlar vaat edilen 'daha iyi yaşam' yerine gerçekte nereye götürüldükleri konusunda dedikodulara başladılar. Çünkü aslında güçlü ve iyi korunan şehirlerde yaşayan başka bir halkla birlikte katliama götürülüyorlardı. Elbette insanlar öfkeliydi ve evlerini terk ettikleri güne lanet ederek resmi liderleri Musa'ya karşı isyan etmeye başladılar. Genelde olduğu gibi, rahipler onları korkutmaya başladılar, eğer insanlar 'Tanrı'nın isteğini' yerine getirmezlerse, tüm 'isyancılar' aşmakta oldukları çölde öleceklerdi...

Belki size açıklaması İncil'in bir parçası haline gelen önemli bir anı daha anlatabilirim (Sayılar Kitabı, 16. Bölüm)... Kohath, Dathan ve Abiram'la birlikte (soylu adamların desteğiyle) tüm Yahudi halkını savunmak için ortaya çıktı ve Musa ile Harun'u, onları Mısır topraklarından susuz çöle götürdükleri, ölüme ve acılara mahkum ettikleri ve dahası onları daha fazla yönetmek istedikleri için başlarına gelen tüm belalardan sorumlu tuttu... Bu 'önderlere' inanmayı ve onları dinlemeyi reddettiler, "Bütün cemaatin kutsal olduğunu ve Yahveh'in onların arasında olduğunu görerek, üzerinize çok fazla yük alıyorsunuz: O halde neden kendinizi Yahveh'in meclisinden üstün tutuyorsunuz? ' Bu arada Yahudiler Tanrı'nın insanların arasında, her insanın içinde olduğu inancını Mısır'da da benimsemişlerdir. Bu inanç Mısırlılar arasında İmhotep zamanından beri vardı. Ama bundan daha sonra bahsedeceğiz. Böylece, sıradan insanların isyanı ile ilgili tüm bu hikaye isyancıların katledilmesiyle sona erdi. Bunu gösterişli bir şekilde, 'kalabalığın' önünde yaptılar, böylece herkes liderlerinin 'kudreti' karşısında korkacak ve titreyecekti. O gün, sırası geldiğinde rahiplere itaat eden komutanlar, sadece halkın spontane liderlerini aileleriyle birlikte (ne çocuklarına, ne kadınlarına, ne de yaşlılarına merhamet ettiler) değil, neredeyse on beş bin sempatizanlarını da acımasızca öldürdüler. Ama bu vahşetin gerçek

yüzünü kim ortaya çıkarabilir ki? Bu insanların 'Tanrı'nın Kendisi' tarafından cezalandırıldığını yazmak çok daha karlı. **Çünkü huşu içinde tutmak ve onun yardımıyla insanları itaate zorlamak Archonların ana ve etkili araçlarından biridir, çünkü onların prensiplerine göre 'sadece efendisinden ölümüne korkan köle iş için iyidir'.** Bu prensiple bu dünyada bir kez karşılaşmayacağınız için bunu unutmayın.

"Bu şeytani infazlardan sonra rahipler, komutanlarla birlikte geri kalan insanları Archonların planlarına göre işaret edilen yol boyunca ticaret yollarının 'altın kavşağına' götürdüler ve orada (Jesus Navin'in komutası altında) küstahça saldırgan savaşlar başlattılar. Dahası, Archonların planlarını gerçekleştirdikçe, rahipler Musa'nın bir lider olarak önemini daha da azalttılar ve nihayetinde, Jesus Navin'i 'tüm İsrail'in önünde' Musa'nın 'halefi' olarak atadıktan sonra, rahipler hala hayattayken Musa'nın önemini neredeyse sıfıra indirdiler. Musa hayatını oldukça kasvetli bir şekilde tamamladı. Kenan topraklarına giderken hastalandı. Fakir bir çobanın kulübesine bırakıldı ve daha sonra orada öldü, çok çabuk unutuldu ve rahipler tarafından işe yaramaz olarak terk edildi.

"Yani tüm bu savaşlar tesadüfi değildi. Savaşan her iki taraftan da pek çok sıradan barışçıl insan Archonların hırsları uğruna acı çekti, aslında bu savaşlara katılmaya zorlandılar. Ve rahipler tarafından 'daha iyi bir yaşam ve özgürlük kazanma' sloganları ve çağrılarıyla 'bıktırılan' kandırılmış sıradan insanlar, aslında bunun yerine savaş alanında ölümlerini buldular, binlercesi sefil küçük politikacı grubunun güç arayışı hırsları yüzünden ölüyordu.

"Yahudi rahiplerin sonraki yüzyıllarda kendi halklarını nasıl yönettiklerinden birkaç kelimeyle söz edebilirim. Saul bunun tipik bir örneğidir. Adı Yahudice'den çevrildiğinde 'istenen' anlamına gelir. İsrail ve Yahudi devletinin ilk kralı olarak kabul edilir (M.Ö. XI. yüzyılın sonu). Eski Ahit metinlerinde Tanrı'nın iradesiyle tahta çıkan bir kral olarak tasvir edilir. Ancak daha sonra 'istenmeyen' biri haline gelmiştir. Saul'un tahta çıkmasından önce hakimler en üstün güce sahipti. Ayrıca barış zamanlarında her Yahudi topluluğunun kendi içsel yaşamı vardı. Ama diğer halklarla savaş tehdidi olduğunda, yargıçlar en üstün gücü elde ettiler. Ve çoğu zaman Yahudiler diğer insanlarla (özellikle komşularıyla) savaşmak zorunda kalıyordu çünkü bu savaş, tam güçlerini elde etmek isteyen bu 'yargıçlar' tarafından gizlice kışkırtılıyordu. Özellikle Filistinlilerle (bu arada, 'Filistin' adı eski Yahudi kelimesi 'Plishtim'den gelir, Yahudiler o zamanlar Filistinlileri bu şekilde adlandırıyordu) bu tür çatışmalar çok yaşandı. Sıradan insanlar için kanlı savaşlar içeren bu çatışmaların çoğunun ana nedeni neydi biliyor musunuz? İsrailli bazı 'yargıçlar' ile Filistlilerin çok zengin rahipleri arasındaki gizli anlaşmaydı."

Nikolay Anreevich kınayarak başını salladı. "Dedikleri gibi, herhangi bir askeri çatışmada 'kökün derinliklerine bakın'. Sıradan insanlar savaşın nedenlerini dış faktörlere göre değerlendirir ama süregelen olayların içsel özünü görmezler."

"Onlara bu özü kim gösterecek?" Volodya bas bir sesle konuştu. "Onlar sadece insanları kanlı bir katliamın içine atacaklar, hepsi bu! Çalışan insanların özgürlüğü için savaştığınızı sanıyordunuz ama birkaç yıl içinde işgalci olduğunuzu öğrendiniz."

Yanıt olarak Sensei şöyle dedi: "Her şey insanların kendilerine bağlıdır. Dış koşullar insanın iç dünyasından kaynaklanır. Bir insan ne kadar çok İnsan olur ve

düşüncelerini ve isteklerini kontrol ederse, o kadar çok ruh özgürlüğü kazanır ve zihni Archonların politikalarının girdabına daha az kapılır, çünkü bu dünyanın asıl gerçekliğini anlayacaktır. Ve dünyada böyle ruhen özgür insanlar ne kadar çok olursa, Archonların insanlar üzerindeki gücü o kadar çabuk zayıflayacak ve insanlık 'altın bin yılını' kuracaktır. Yani iyi olan her şey öncelikle kendi düşüncelerinizin saflığından başlar!"

Nikolay Andreyeviç itiraz etti: "Bu doğru elbette, ama geçenlerde bazı dürüst Yahudilerin kendilerini öldüren rahiplere karşı nasıl isyan ettiklerini insanlara tipik bir örnek olarak anlattınız."

"Diğer insanlar isyancıların haklılığını anlamalarına rağmen onları desteklemekten korktukları için böyle oldu... Bu korku o olaydan önce rahipler tarafından insanlara telkin edildi. Ama aslında bu korkunun arkasında bir boşluk var, arkasında hiçbir şey yok... Kim bu Archonlar aslında? Onlar sadece insan. Tüm uluslarla kıyaslandığında zavallı küçük bir grup insan. Ve insanlar Archonların uşakları tarafından yaratılan korku yanılsamasından kurtulduklarında, korkularının kendi hayal güçlerinden kaynaklandığını, ancak kalbinde boşluk olduğunu görecekler."

Sensei bir süre durakladıktan sonra, "Pekala, Saul'un hikayesini bitireceğim... Peygamber Samuel, İsrail'in son 'büyük yargıcı' olarak kabul edilirdi. Yaşlandığında iki oğlunu onun yerine geçirdi. İktidara geldikten sonra, modern bir dille ifade etmek gerekirse, 'rüşvet' almaya ve sapkın kararlar vermeye başladılar: onlara daha fazla rüşvet veren haklıydı. Bunun üzerine İsrail'in ileri gelenleri Samuel'den oğullarını iktidardan azletmesini ve diğer uluslarda olduğu gibi halkın başına kral olarak layık birini önermesini istediler. Böylece, Eski Ahit efsanelerine göre Samuel 'Tanrı'dan öğüt istemeye başladı'. Tanrı da Samuel'e, bu halka istedikleri gibi bir kral vermesini, o zaman daha önceki zamanları birden çok kez anımsayacaklarını ve isteklerinden pişmanlık duyacaklarını söyledi. Ertesi gün genç Saul, kaybettiği cenneti nerede bulabileceğine dair bilgece tavsiyesini istemek için Samuel'e geldi. Samuel cevap olarak, 'Cennetini merak etme, çünkü o zaten bulundu' dedi. Daha sonra Saul'u Yahudi halkının 'hükümdarı' olarak ilan etti."

Yaşlı adamlar sırıttı ve Stas ironiyle karışık bir öfkeyle onlara şöyle dedi: "Neden sırıtıyorsunuz? O akıllıca bir öğüt verdi. Cevap da soru kadar güzel!"

"Ve bu böyle devam ediyor... Eski Ahit'te krallar ve diğer şeyler hakkında okursanız, siyasette güç ve nüfuz mücadelesinin ve insanların sürekli olarak sindirilmesinin tüm tarihini kendiniz göreceksiniz. Yahudi rahipler tüm 'tarihleri' boyunca bunları 'ilahi meseleler' olarak atfetmek için çok uğraşmış olsalar da, tüm bunların yalnızca dünyevi ve insani meseleler olduğunu belirtmeliyim. Archonların tüm sözlerine güvenen ve Archonların dayattığı korkular ve yanılsamalar içinde yaşayan sindirilmiş eğitimsiz insanlar için bu talmudlardaki her satır kutsal kabul edilir. Ama satırlardaki gerçeği görenler için," Sensei derin bir iç çekti ve "Tanrı ışığın olduğu yerdedir," dedi.

Sensei bir şeyler düşünerek sessizleşti. Çocuklar da sessizliğini korudu; bazıları hayran, bazıları şaşkın, Kostya ve Slava gibileri ise hiç oralı değildi. Görünüşe göre herkes o anda Sensei'in sözlerini kendi yaşam deneyimine ve düşüncelerinin saflık derecesine göre kendi tarzında algıladı. Örneğin benim için bu gerçekten şaşırtıcı bir ifşaydı! Aslında İncil'den Yeni Ahit metninin, özellikle de İsa

Mesih'in hayatını, Dağdaki Vaazını anlattığı yerlerin oldukça farkındaydım. Eski Ahit'i seçerek okumaya çalıştım ama açıkçası pek çok bilinmeyen isim ve yer nedeniyle kavrayamadım. Ama şimdi kendimi bir düşüncede yakaladım ki, metnin tüm karmaşıklığına ve karmaşıklığına rağmen, orada ne yazdığını bilmeden bile, Eski Ahit'i kutsal bir kitap olarak gördüm ve körü körüne 'Tanrı'nın halkı' tarafından yazıldığına inandım, yani oradaki neredeyse her kelimenin Tanrı'dan geldiğine inandım. Bu 'inanca' neden sahip olduğumu bilmiyorum. Belki de o zamana kadar okumayı başardığım tüm literatürün baskısı altındaydım. Daha bu kitabı görmeden, orada ne yazdığını bile bilmeden bu inancı bana empoze ettikleri ortaya çıkıyor! Bu benim için gerçekten şok edici bir ifşaydı. İşte buyurun! Bu gerçekten insanların zihni üzerinde kurnazca bir çalışma! Bu hayatta eğitimli ve bilge bir insan olmak çok önemli. Sensei'nin bu ifşası bende gerçeği kendim bulma, tarihin derinliklerine inme, karşılaştırma, kontrol etme ve bir kanıt bulma arzusu uyandırdı. Ve nihayetinde neler olup bittiğini, herkesin bindiği ve yükünü taşıdığı ve herkesin tatlı havuç hikayeleriyle kandırdığı o cennetin değil, bir insanın bakış açısından açıklığa kavuşturmak.

Nikolay Andreyeviç tarihle ilgili sonuçlara varmış gibiydi ve yüksek sesle, "Tarihi bilmek çok önemli," dedi.

"Elbette," diye başını salladı Sensei, "özellikle de Archonların uşakları tarafından yazılmış olan değil, gerçek tarih."

"Doğru, küresel olarak düşündüğümde... Kadim Yahudilerin dini olan Yahudilik, günümüzdeki iki dünya dininin kaynağı olduğu için. Milyarlarca inanan, kendileri için öngörülen kategorilerde düşünüyor..."

Sensei Nikolay Andreyeviç'e, "Sözünüzü kestiğim için özür dilerim ama önemli bir gerçeğe daha değinmek istiyorum," dedi. "Archon'ların yandaşları şu ya da bu organizasyonları hakkında konuşurken takipçilerinin sayısının çok fazla olduğunu vurgularlar. Ne için? Bu şekilde her bir insanı etkilemeye çalışırlar, yani yanlarında bu kadar çok insan varsa, en iyisi onlardır. Bu arada, bu insanları nasıl kıstırıp zombileştirdikleri ve bu örgütün gerçek amaçlarının ne olduğu konusunda sessiz kalıyorlar. Milyarlarca inanana gelince, bunların çoğu Tanrı'yı ve ruhsal açıdan kendilerini geliştirmenin yollarını aradıkları için dünya dinlerine katılmaktadır. Sümerlerin, kadim Mısırlıların ve diğer ulusların efsanelerinde korunmuş olan ve örneğin İncil'e girmiş olan ruhsal bilgi parçacıkları insanları cezbeder. Ruhsal arayış içinde olan bir insan bu nedenle şu ya da bu inanca bağlanır. Ama bu onun tamamen o dinin önde gelen zirvesine ait olduğu anlamına gelmez. Tanrı'yı arayan kişinin 'papazlarına' soracağı pek çok soru vardır ve onlar ya nasıl cevap vereceklerini bilemezler ya da şu veya bu dini organizasyon kapsamında dürüstçe cevap veremezler. Dolayısıyla Archonların uşakları milyarlarca inananın arkalarında olduğunu ilan ettiğinde, bu milyarların o uşaklarla aynı olduğu anlamına gelmez."

Nikolay Andreyeviç, "Ben de farklı insanlarla ve onların dünya görüşleriyle tanıştığımda bunu birçok kez düşündüm," diye onayladı ve bir süre sonra ekledi, "Söylemek istediğim şey... Sizin hikayenizden sonra İncil'de beni bu kadar cezbeden şeyin ne olduğunu nihayet anladım! Tam olarak bahsettiğiniz ve kadim Mısırlıların görüşleriyle ilgili olan yerler!"

" Elbette, bu tohumlar hala sağlıklı başaklar veriyor ve mütevazı da olsa iyi hasat veriyor!" Sensei gururla söyledi.

"Peki ama nasıl oldu da bu ruhsal tohumlar köle-sahibi bir devlette ortaya çıktı?" Kostya şaşkınlıkla omuzlarını silkti.

Sensei, "Kadim Mısır, Archon'ların hizmetkârlarının tarihçilere sunmaya çalıştığı gibi ilk başta köle sahibi bir ülke değildi," dedi. "Size anlattım ve daha fazlasını da anlatacağım. Önemli bir ruhsal ilerleme kaydetmiş bir toplumdu. Archonların bu ülkenin ruhsal yapılarını ciddi şekilde tahrip etmeye başladığı sonraki yüzyıllarda bile, kadim Mısır edebiyatında ve insanlar arasında efsanelerde sabit olan kadim öğretilere dair hatıralar canlıydı."

"Kadim Mısır literatürü mü?" Ruslan şaşırdı. "Orada nasıl bir literatür olabilir ki? Papirüsten başka bir şey değil!"

"'Literatür' kelimesiyle kâğıdı kastetmemiştim," diye sırıttı Sensei. "Derin insan kültürünün o engin katmanını, Antik Mısır döneminde taşlara, papirüslere ve insanların kalplerine kaydedilen yüksek sanatsal değerleri kastettim."

Kısa bir sessizlikten sonra Sensei hafif bir ironiyle Nikolai Andreevich'e sordu: "Bu arada, bugünlerde çok övülen Kabala'nın köklerinin ne olduğunu biliyor musunuz?"

"Kabala mı?!" diye tekrar sordu Andreevich. "İsrail'in gizli doktrini ve masonik ezoterizm ile Gül-Haççılığın anahtarı mı demek istiyorsunuz? Hayır."

"Nereden kaynaklanıyor?" Volodya sordu. "Açıkçası, Kabala'nın gizli bilgilere sahip olduğunu iddia eden ve şu anda dünyada popülerlik kazanan bir Yahudi öğretisi olduğunu biliyorum."

Sensei sırıtarak, "Çok zaman harcayacaklar ve bu sabun köpüğünü daha uzun süre üfleyecekler, içinde büyük bir gizem ve kudret olduğunu tüm dünyaya haykıracaklar," dedi. " Oysa aslında içi tamamen boştur. Kabala, kelimenin tam anlamıyla 'efsane' anlamına gelen kadim Yahudi kelimesi 'qabbālah'tan gelmektedir."

"Bir efsane mi?!" Victor yarı şaka tekrarladı. "Ben de bize lisede öğretildiği gibi 'siyasi komplo ya da arka sokak entrikaları' anlamına geldiğini sanıyordum."

"Hayır, bu bir 'kabal'. Gerçi Kabala öğretisini yayma hareketini yönetenlerin gizli amaç ve görevlerini göz önüne alırsanız, neredeyse böyle bir şey. *Kabal* terimi *Kabala'dan* türemiştir ve aslında ya gizli bir doktrin ya da bir sır anlamına gelir..."

Sensei bir şeyler daha eklemek için nefes aldı ama bir an duraksadı ve düşündü.

"İşte bu yüzden size söylüyorum, kabal her yerde kabaldır!" Victor, yazılışları birbirine oldukça benzeyen kelimelerin anlamını Sensei ile aynı şekilde kavrayarak neşeyle konuştu. Sensei tüm grupla birlikte kahkahalara boğuldu ve gülerek, "Eh, hayatta bazen böyle 'tesadüfler' olur! Yani bu gerçekten de bir zamanlar bir efsaneydi ama kadim bir Yahudi efsanesi değil, kadim bir Mısır efsanesiydi. Daha da eski bir Mısır öğretisi olan 'Ka-Ba-Akh'a dayanıyordu, güç kaynakları ve yollar açıyordu, onun yardımıyla deyim yerindeyse ruhun reenkarnasyonları çemberinden dışarı çıkmak mümkündü, Ka, Ba, Akh, yani astral beden, ruh ve ruh-irade, bu öğretinin üç ana bileşeniydi ve Ba ruhu bu üçgenin tepesi olarak kabul ediliyordu. Bu öğreti sadece ruhsal idrakin yollarını gösteriyordu ve bu maddi dünya üzerindeki etkiye dair hiçbir şey yoktu. Her güzel şey gibi bu öğreti de basitti ve ruhsal yolda ilerlemek isteyen herkes tarafından elde edilebiliyordu.

Ancak öyle oldu ki, bu öğretinin açıklaması bazı 'özellikle yetenekli' Yahudi rahiplerin dikkatini çekti. Sadece bu kadim öğretiyi kendi yöntemleriyle yeniden

yazmakla kalmadılar, aynı zamanda 'gizli özü komşularından' saklamak için açgözlü güç arayışındaki doğalarının özelliklerini de dikkate alarak, sonunda bu bilgiyi nesiller boyunca kaybetmeyi başardılar." Sensei önüne bir kum tepeciği attı ve tepesini gösterdi. "Eğer bu Yahudi rahipler bu öğretinin ışığında en azından bir şeyler biliyorlarsa, diğerleri," diye piramidin dibini gösterdi, "bu bilginin felsefesinden sadece sefil kalıntılar elde ettiler. Günümüzde, yani Mısır kökenli bu felsefe, Kabala öğretisinde insanları kendine çekmektedir. Ortaya çıkan boşlukları doldurmak için Yahudi rahipler tarafından çok sevilen matematiği oraya dahil ettiler ve Yahudi diliyle birleştirdiler, böylece hiç kimse hiçbir şeyi tahmin edemez veya anlayamazdı. Sonuç olarak 'Sefer Yetzirah' ('Yaratılış Kitabı') kitabı M.S. IV. yüzyılda Yahudi rahiplerin üst düzeyinin amaç ve görevlerine uygun olarak ortaya çıktı ve Tanrı'nın her şeyin nedeni olduğu ifadesinin yanı sıra, Evren'in on rakam ve Yahudi alfabesinin yirmi iki harfine dayandığı yazıldı (Evren'in toplam otuz iki unsuru yapar).

Yaşlı adamlar o anda dayanamadılar ve güldüler. Volodya da yorumunu ekledi: "Biri bunun üzerinde 'jewed' (yahudileşmiş) olduğunu söyleyebilir!"

Ama Sensei adamların gülmesine aldırmadı ve anlatmaya devam etti.

"Yahudi öğretisinde, kadim Yahudi alfabesinin harflerinin Evrenin yaratıcı güçleriyle bağlantılı olduğu, her bir harfin konumu itibariyle belirli bir sayıya, biçimi itibariyle gizli bir anlamı olan bir hiyeroglife ve diğer harflerle ilişkisi itibariyle de bütün bir matematik sembolüne karşılık geldiği vurgulanmıştır. Harfleri bir araya getirerek ve onlardan sözcükler oluşturarak dünyayı etkilemek, yeni gelişim yasaları ortaya çıkarmak, gelecekteki olayları tahmin etmek vs. bile mümkündür. Bu 'anahtara' sahip olan 'inisiyenin' diğerlerinden saklı bir sırrı ortaya çıkarabileceği iddia ediliyordu, Yahudi Tevrat'ından gelen bilgiler. İşte yine 'seçilmişler'deki bu insan oyunu, gizli bilgiye sahip olma."

"Ve Tevrat... o..." Slava bunu hatırlayamıyor gibiydi.

Kadim bir terim olan Tevrat, Musa'nın Kitaplarına, yani Eski Ahit'in ilk beş kitabına göndermede bulunur: Yaratılış, Çıkış, Levililer, Sayılar ve Tesniye. Yine de dar çevrelerde Musa'nın Beş Kitabı'nın Altı Kitap'tan başka bir şey olarak adlandırılmadığını belirtmek isterim. Bu konuyla ilgilenen herkes için, ilgilerini tatmin edecek resmi bir 'tarihsel versiyon' vardır; buna göre Musa'nın Beş Kitabı, Eski Ahit'in altıncı kitabı olan ve sizin de bildiğiniz Jesus Navin'in kitabının metniyle aynı zamanda tamamlanmıştır. Aslında Beş Kitap sıradan insanlar içindir. Ama ataları çok eski zamanlardan beri bu halkı yöneten oldukça dar bir çevre için 'Kutsal Altı Kitap' vardır (bunu hatırlayın, ileride aşağıdaki bilgilerle karşılaştıracaksınız), Yahudi rahipler M.Ö. 440 yılında Babil'deki gizli toplantıları sırasında böyle karar verdiler.

"Bu arada, rahiplerin en önemli kararlarından birini uygulayanlardan biri, kitabı da Eski Ahit'e alınan Ezra'ydı. Görevleri arasında yasaların düzenlenmesi, sistematik hale getirilmesi ve Yahudi halkı için öngörülen bir yasa kodunda birleştirilmesi de vardı. Ezra Babil'den Kudüs'e taşındı ve burada Nehemya ile birlikte Yahveh kültünü yeniden tesis etmek, kâhinlerin halkları için koyduğu yasakları ve emirleri yeniden düzenlemek için aktif olarak çalıştı.

Kitabı İncil'e de dahil edilen en yakın arkadaşı Nehemya oldukça agresif bir Yahudi politikacıydı, diğer tüm halklara karşı nefrete varan hoşgörüsüzlüğüyle dikkat çeken şiddetli bir şoveniştti. O sırada Pers kralı Artakserks (I. Artahşaşe) onu

Yahudiye'ye vali olarak atadı. Onun yönetimi altında, Ezra'nın propagandasının yardımı olmadan Kudüs Tapınağı restore edildi. Yahudi rahip liderlerin planlarını uygulayan bu iki arkadaşın faaliyetleri sayesinde, Ezra'nın halk için belirlenen 'Yasa'yı, yani sırasıyla yeniden yazılan Beş kitabı duyurduğu açık bir halk toplantısı düzenlediler. Kâhinlerin kurallarını herkese duyurdular ve evlerine gitmelerine izin verdiler."

Nikolay Andreyeviç, "Yine siyasi oyunlar oynanıyordu," dedi.

"Ne yazık ki," diye başını salladı Sensei. "**Archonların faaliyetlerinde sıkça kullandıkları prensiplerden biri de kolay manipüle edilebilen ve Archonlara tabi bir toplum yaratmak için farklı dini organizasyonlar kurmaktır**."

Ve bir süre sonra anlatmaya başladı.

"Kabalistlere gelince, onların 'Sefer Yetzirah'tan ('Yaratılış Kitabı') sonra en değerli ikinci kitabı, İspanya'da yaşayan Yahudi diasporasından gelen bir yazar tarafından M.S. XIII. yüzyılın sonunda yazılan 'Zohar'dır ('Işık Kitabı'). Bu tarihi hatırlayın - ***XIII. yüzyılın sonu***, daha sonra onu başka bir şeyle karşılaştıracak ve bir şeyler anlayacaksınız. Bu yüzden, gizli ve tarif edilemez Tanrı, 'Zohar' kitabında En Sof (Sonsuz) olarak ve madde dünyası da ilahi güçlerin yayılması olarak kabul edilir. Aynı zamanda on sefirottan, Tanrının ara yaratıcı güçlerinden bahseder, bu sayede idrak için açığa çıkar. Ve doğal olarak ruhların reenkarnasyonunu kendi tarzında yorumlar."

"Bekle, anlayamıyorum, nasıl olur da kadim Mısır bilgisinin kalıntılarını içerebilir? Işığı görmemiz için bize en azından birkaç örnek gösterin," diye sordu Victor.

"Hiç sorun değil. Örneğin Kabalacıların İncil'den uyarladıkları Tanrı'nın gizli ve açıklanamayan ismiyle ilgili bir fikri ele alalım. İncil'e, Tanrı'nın gizli ismiyle ilgili bilgileri kadim Mısır kaynaklarından ve efsanelerinden aldıkları şekilde yeniden yazan Yahudi rahipler aracılığıyla ulaşmıştır. Kadim Mısır'da bir insanın gerçek adının (insanın kişisel adını 'Ran' olarak adlandırırlardı) onun bireyselliğini açacak bir anahtar olduğuna inanılırdı (inançlarına göre ölüler için bile ölümden sonra adını unutmamak önemliydi) ve Tanrı'nın gerçek adı da sınırsız güç veren büyük gizli güçleri açacak bir anahtardı. Ve buna bağlı olarak, bir insanın gerçek ismini bilirseniz, sahibi üzerinde olumlu ya da olumsuz bir etkiye sahip olabilirsiniz. Bu nedenle, ister bir insanın isterse Tanrı'nın adı olsun, gerçek adın güvenlik nedeniyle son derece gizli tutulması gerektiğine ikna olmuşlardı.

"Bu kavramlar birçok efsaneye temel oluşturmuştur. Örneğin, bugün bilinen İsis ve Tanrı Ra efsanesi. Bu efsaneye göre tanrı Ra bir yılan tarafından ısırılmış ve iyileşebilmek için gizli adını tanrıça İsis'e söylemek zorunda kalmıştır. Ve bu gizli isim sayesinde İsis tanrıların kralı üzerinde güç sahibi olmuş."

"Merak ediyorum," dedi Nikolay Andreyeviç, ""Kadim Mısır'da buna bu kadar önem veriyorlarsa, tüm bu bilgilerin boşluğa dayanmadığını varsayabilir miyiz?""

"Elbette," diye başını salladı Sensei.

"Peki bu bilginin temeli neydi?"

"Bir insanın gerçek ismine gelince... Başlangıçta, ruh maddi dünyada ortaya çıktığında Tanrı'nın ona bir isim verdiği ve ruhun tüm reenkarnasyonları boyunca bu ismi gizli tuttuğu düşünülürdü. Tanrı ruhla bu isim aracılığıyla iletişim kurar ve ruh

ortaya çıktığında onu çağırırdı. Eğer birisi insan ruhunun gerçek ismini bir şekilde öğrenirse, bunu kullanabilir ve insanın kendisini etkileyebilir. Ama çoğunlukla bu bilgi Boddhisattvalar dışında yalnızca dünyevi reenkarnasyon döngüsünü tamamlamış olan yüksek ruhsal kişiler tarafından edinilebilir. İnsanlar arasında bir insana doğumundan itibaren verilen ismin gerçek ismiyle örtüştüğü nadiren görülür. Ama çoğunlukla insanın kendisi bu konuda en ufak bir fikre bile sahip değildir. Ve bu 'tesadüf' ara sıra değil, özellikle önemli durumlarda gerçekleşir.

"Ne yazık ki günümüzde bu bilgi 'fantezi' olarak kabul edilmektedir. Yine de, bir insandaki ilk elementin, belirli bir derin içsel özün, insan özüne konulan şeyin anlaşılması olarak isimler hakkındaki bu bilginin belirli bir yankısı farklı halklarda mevcuttur. Örneğin Hint-Avrupa dilindeki 'n-men' kelimesi 'içinde', 'içeride' anlamına gelir. Ya da Rus lehçesinde 'isim' anlamına gelen 'voimya' kelimesi. Hindu, Brahmanik konseptte, bir insanın gerçek isminin sahibinin doğasını karakterize ettiğine, yani 'isim ve form', 'nāmarūpa'nın özdeş olduğuna inanır (bu arada, Vedik prototipi 'nāman:dhāman', 'isim ve form'dur). Birçok kültürel ve tarihi gelenekte yeni doğan bir bebeğe isim vermek için onun içsel özünü tahmin etme alışkanlığı vardır. Örneğin Zulularda, bir bebek çok ağlıyorsa ona yanlış bir isim seçtiklerine dair yaygın bir inanç vardır. Fin-Ugrlar, bir insan için uygun bir isim seçmezlerse, bunun onun hayatında zorluklara neden olacağını düşünürler. Ancak tüm bunlar sadece bir yankı.

"Çok eski zamanlarda, bilgili bir adam kendi ismini rahatsız etmemeye ve korumaya çalışırdı, bu nedenle karakterinin özelliklerini karakterize eden bir 'takma ad' aldı ya da onun adı altında 'koruma bulmak' için onurlandırılan tanrının adının bir çeşit dönüşümü idi. Ama zamanla bu bilgi kaybolmuş ve insanlar atalarının geleneklerini sadece dıştan taklit etmişlerdir. Bu nedenle, aşırı megalomaniye sahip bazı kişilerin diğer insanları korkutarak ve isimle bağlantılı sihirli 'bilgiye' sahip olduklarıyla övünerek onları 'etkilemeye' çalışması sadece gülünçtür çünkü mevcut isimler tam olarak bu 'dönüşümün' ta kendisidir. Örneğin, eski Rus ismi Svyatogor'u veya Alman Siegfried'i ele alalım, o 'zafer + koruma'dan başka bir şey değildir. Ya da Andrew, John, Mary, Kseniya gibi modern isimleri ele alalım, bunlar 'Tanrı'nın adamının' farklı nitelikleri için anlamların dönüşümünden sırayla alınan Hıristiyan azizlerin isimleridir. Böylece gerçek bilginin kaybı, aslında sıradan isimlerle spekülasyonlar ve manipülasyonlarla ilgili insan 'paranoyasına' neden oldu, bu ismin sahibi üzerinde 'etki' iddiasında bulundu. İş o kadar saçma bir noktaya geldi ki, Mısır'da daha sonra rahipler kendi aralarında savaşlar çıkardılar ve bu anıtların gerçek inşaatçılarının isimlerini silmek ve kendi isimlerini o yerde 'ölümsüzleştirmek' gibi insan benmerkezciliğinin sıradan bir nedeni ile antik anıtları ele geçirdiler. Eskiler 'İsim yaşadığı sürece sahibi de ölümsüzdür' demişlerdir. Eski Çin'de hüküm süren imparatorun adını yüksek sesle söylemek yasaktı, böylece kimse ona zarar veremezdi. Eski zamanlarda Yahudiler, 'kötü ruhlar gerçek ismi zor bulsun' diye her fırsatta isimlerini değiştirirlerdi."

"Doğru," dedi Eugene gülerek, "böylece borç para aldıkları kişiler tarafından bulunmazlardı."

Herkes içtenlikle güldü.

"Bu doğru!" Nikolay Andreyeviç gülerek başını salladı.

Kahkahalar azalınca Sensei, "Yani bunların hepsi insani meseleler," dedi. Ve

bir süre sessiz kaldıktan sonra ekledi. "Upanişadlar'da insanın reenkarnasyonlarındaki bu isim çokluğuyla ilgili eski bir Hint bilgeliği vardır: 'Tüm nehirler isimlerini ve suretlerini kaybederek akar ve denizde kaybolur, aynı şekilde bilgi sahibi bir insan da kendini isimden ve suretten kurtararak ilahi Purusha'ya yükselir'..."

"Purusha'ya mı? Bu ilk çağ insanı anlamına mı geliyor?" Nikolai Andreevich belirtti.

"Evet," diye yanıtladı Sensei ve hepimize açıkladı. "Purusha, kadim Hint mitolojisinde ilk çağ insanına atıfta bulunur, evrenin unsurları ondan ortaya çıkmıştır, o bir evren ruhudur... Ve Tanrı'nın gizli ismine gelince... Daha sonra Yahudiler tarafından 'pagan' olarak adlandırılan birçok eski halkın, bir 'ölümlünün' (yani sıradan bir insanın) tanrılar gibi güç kazanmasının nadir bir olasılık olduğuna dair bir efsaneye sahip olduğunu belirtmek gerekir. Ve bu, altında Tanrı'nın gizli adının saklı olduğu gizli Söz'ün bilgisiyle bağlantılıydı. Bu efsanelerin mitoloji ve mistisizm perdesiyle derinlemesine örtülmüş olmasına rağmen, bugün Kâse olarak adlandırılan şeyin ilkesine dayandığını belirtmeliyim. Bunu size daha sonra anlatacağım."

Nikolay Andreyeviç sabırsızlıkla, "Bunu dinlemek oldukça ilginç olurdu," dedi.

"Her şey için zaman var," dedi Sensei nazikçe. "Ama Zohar kitabına, benimsenen bilgilere dönelim... Örneğin kabalistlerin Tanrı'nın sıfatları için önerdikleri on sephiroth'u ele alalım, 'O'nun yaratıcı enerjisini taşıyan ışınlar', oysa bu ışınlardan gelen ışık onlar tarafından hisler vasıtasıyla değil, bilgelik vasıtasıyla algılanır. Sefirotların isimleri Taç, Bilgelik, Anlayış, Nezaket, Adalet, Güzellik, Zafer, Ebediyet, Temel, Krallık'tır. Bunu nereden benimsediler ve yeniden yazdılar? Kadim Mısırlıların Ka ve onun tanrılarla bağlantısı hakkındaki kavramlarından. Kadim Mısırlılar örneğin bir bebeğin koruyucu sihirli güçler tarafından, yani Ka işaretiyle (yukarı doğru kalkmış el işareti) gösterilen erkek tanrılar ve Khemsut ('hemşireler') olarak adlandırılan ve başlarında bir ok işareti taşıyan dişi tanrılar tarafından bakıldığına inanırlardı. Çoğunlukla bunlardan yedi çift vardı (ve yedi kadim Mısırlılar için kutsal bir rakamdır). Ve hepsi on dört isimle temsil edilir: Kuvvet, Güç, Gelişme, Yiyecek, İbadet, Sonsuzluk, Parlaklık, İhtişam, Zafer, Büyü (Kheka), Söyleme (yaratma iradesi), Görme, İşitme, Bilinç. 14 Kau ve 7 Ba ayrıca en yüksek Tanrı'ya atfedilmiştir. Çıkarımlarınızı kendiniz yapın.

"Ya da örneğin kabalistlerin ruha nasıl bir yorum getirdiklerini ele alalım. Doğu halkları tarafından uzun zaman önce bilinen bir şeyi tekrarlarlar: İnsanın dünyası makrokozmosa benzer bir mikrokozmostur. Ölümsüz ilahi cevher mikrokozmosun ortasında yer alır ve dış kabuklarla çevrilidir. Bu kabuklara 'neshamah' (ruh) adını verirler, bildiğiniz kadim Mısırlı Akh'a karşılık gelir, 'ruakh', aynı kadim Mısırlı Ba, ruh. Ama kabalistler 'ruah'ın içine insanın kişilik kavramını ve iradesinin yerini de dahil etmişlerdir. Basitçe söylemek gerekirse, Mısırlıların Akh ve Ba kavramlarını bir demet halinde birleştirdiler. Onlara göre üçüncü kabuk ise 'nephesh', yani kadim Mısır'daki Khat'a karşılık gelen bir bedendir. Ayrıca bu kabukların her birinin üç parçadan oluştuğunu vurgularlar. Örneğin, 'nephesh' sadece fiziksel kabuğu değil, aynı zamanda 'nephesh'in ölümsüz bir parçasını da içerir..."

"Khu Li?" Eugene kurnaz bir gülümsemeyle sordu.

Sensei sadece gülümsedi ve anlatmaya devam etti, "aynı zamanda 'kemiklerin ruhu', yani bir sonraki diriliş için şeklini koruyan bozulmaz fiziksel beden.

'Kemiklerin ruhu' kadim Mısır terimleriyle Ka ya da bizim terimlerimizle 'astral çift' anlamına gelir. Kabalacılar tarafından saptırılan bu yanlış yorumlanmış üçleme kavramında kadim Mısırlıların bilgi ve inançlarını kolayca bulabilirsiniz.

"Kadim Mısırlılar insanı sadece beş elemente ayırmakla kalmamış, aynı zamanda bu elementler arasındaki ana üçlü bağlantıya da işaret etmişlerdir. Örneğin sizin zaten bildiğiniz ana üçlüler. Ka-Ba-Akh, ruhun insanın astral ikizi ve ruh-iradesiyle sıkı sıkıya bağlı olduğunu gösterir. Ya da Ka-Khu-Khat üçlüsü Hayvan doğasının (Khu) insanın astral ikizi (Ka) ve fiziksel bedeni (Khat) ile sıkı sıkıya bağlı olduğunu gösterir. Ve sadece bu üçlüyü göstermekle kalmadılar, aynı zamanda bu yapılarla, etkilerle, sonuçlarla çalışma üzerine tüm öğretileri yazdılar. Ayrıca, örneğin Sakh-Ba-Shu gibi belirli bir kişisel gelişim seviyesine ulaşmada özel bir üçlüye işaret ettiler, bunu size daha sonra anlatacağım. Bu bilgi kabalistlerin yaptığı gibi yoktan icat edilmedi, onlar sadece başkalarının meyvelerini toplamakla kalmadılar, aynı zamanda onları kendilerine özgü sonuçlarla karıştırarak öyle bir karışım hazırladılar ki insanlığın yarısı bunun neden olduğu dizanteriye yakalandı. Kadim Mısırlılar bilgilerini her şeyin basit ve açık olduğu saf kaynaktan aldılar. Öyleyse alın ve kullanın! Hayır, Yahudilerin her şeyi kendi yöntemleriyle saptırmaya, her şeyi inanılmaz derecede karmaşıklaştırmaya, her şeyi kendi yöntemleriyle adlandırmaya ve hedeflerine ulaşmaya ihtiyaçları vardı. İşin en komik yanı, Kabalacıların 'öğretisinde' zeki bir okuyucunun gözlerinden saklanamayacak kadar açık olan kadim Mısır kökleri görüldüğünden, Kabala bilgisinin Adem'den Nuh'a ve oradan da 'Tanrı'nın dostu' İbrahim'e aktarıldığı efsanesini popülerleştirmeye başladılar. Sözde Musa'nın bu 'gizli bilgiye' sahip olduğunu ve yetmiş büyüğü bu öğretiye inisiye ettiğini ve daha sonra bunu 'seçilmişlerine' bir kişiden diğerine büyük bir sır olarak aktardıklarını iddia ettiler.

Volodya, "Mısır efsanesindeki Seth ve yetmiş iki entrikacıyla neredeyse aynı," diye belirtti.

"İbrahim'e, 'Tanrı'nın dostuna' mı?" Eugene de şaşırmıştı. "İbrahim'in bir dost, diğerlerinin ise köle olduğu anlamına mı geliyor? Çok zekice."

Sensei, "'Yahudilerden', yani rahiplerden ne bekliyordunuz ki?" diye sordu. "Böylece, İbrahim aracılığıyla bu bilginin Mısır'a ulaştığını ve burada bu 'mistik öğretinin' bir kısmının 'sızmasına' izin verdiklerini iddia etmeye başladılar. Ve bu şekilde Mısırlılar 'Kabala'dan bir şeyler' öğrendiler ve Doğu halkları 'Kabala'nın bazı unsurlarını kendi felsefi sistemlerine dahil ettiler'."

Eugene tekrar, "Adamlar kayıpta değil," diye yorum yaptı. "Bu bilgiyi Doğu halklarından çaldılar ve şimdi de o halkların kendilerinden çaldığını iddia ediyorlar."

"Haklısın," diye onayladı Sensei. "Bu onların prensiplerinden biri: önce birinin bilgisini çalıyorlar ve sonra bunun kendilerine ait olduğunu ve fikirden başlayıp projenin kendisiyle bitirerek 'icat ettiklerini' ilan ediyorlar. Kabalizmin içine o kadar çok Doğu sembolü doldurdular ki, aslında bu bilginin gerçek anlamını saptırdılar! Örneğin, bu işaret size neyi hatırlatıyor?" Sensei uzakta olmayan ince bir dal aldı ve onunla kumun üzerine bir üçgen, üçgenin içine bir daire ve dairenin içine üç küçük daire çizdi, ancak ortadaki daire diğer ikisinden biraz daha yüksekti. Aşağıya doğru üç küçük çizgi çizdi ve bunları altta bir çizgiyle birleştirdi. "Elinizde hangi versiyonlar var?"

Nikolay Andreyeviç işarete bakarak şöyle dedi: "Çok fazla versiyon yok.

Daire içindeki üç daire belli ki Doğu'da popüler olan Shambala'nın bir işareti. Ama altta şu büyük III harfi olmadan.

"Ne? Doğu ile hiçbir ilgisi yok!" Sensei gülerek şöyle dedi. "Kabalistler bunu 'Yahudi üçlüsü', yani 'yaratıcı üçlü' olarak adlandırırlar ve ilk üç sephiroth'un üçlüsünü tanımlamak için bir 'shin' harfi eklerler: merkez daire Keter, Beyaz Baş, Taç ve diğer ikisi Hokhmah (Baba) ve Binah (Anne)."

"Peki," diye güldü Eugene çocuklarla birlikte. "Bunu kimin Beyaz Kafası icat etti bilmiyorum ama kulağa gerçek bir Şaka ve Eğlence gibi geliyor!"

"Hepsi bu kadar değil! Örneğin, En Sof sembolü (kabalistler için 'Varoluşun ebedi hali', 'sonsuz', 'kadimden en kadim', 'ondan bir şeyler doğuran' gibi anlamlara gelir) kapalı bir göz olarak tasvir edilir."

"Kapalı bir göz mü?" Stas şaşırmıştı.

"Bekle, açık göz Tanrı'nın bir sembolüdür," diye düşüncesini ifade etti Victor.

"Doğru," diye onayladı Eugene. "Kapalı göz, Tanrı uyuduğunda Archonların harekete geçtiği anlamına gelir!"

Nikolay Andreyeviç başını sallayarak, "Çok açık," dedi. "Genel olarak parmağını soktuğun her yerde Archonlar bir tuzak kurar."

Sensei üzüntüyle, "Binyıllardır tuzak kuruyorlar," diye cevap verdi. "Yani, Zohar kitabında İncil'i alegorik terimlerle yorumluyorlar, ayrıca ona çeşitli neoplatonizm ve gnostisizm unsurlarını karıştırıyorlar. Tüm bunlar ruhun arınması ve yükselmesi için teorik olarak cazip pembe çağrılarla kaplıdır. Ve Mesih beklentilerine ve ana fikre dayanıyor, Tanrı'nın kendisinin inşa edemediği ideal mükemmellik dünyası olarak 'Yahudi' halkı için Mesih zamanının başlangıcı."

"Fena planlar değil!" Victor sırıttı.

"Pratik Kabala, kabalistlerin özel ritüelleri, özel 'dualar' ve içsel irade eylemleri sayesinde bir insanın tarihin 'ilahi ve kozmik sürecine' aktif olarak müdahale edebileceği ve 'bilgi ve gizli güçlerinin' yardımıyla tüm Evrendeki her şey ve herkes üzerinde etkili olabileceği inancına dayanır."

"Yuh, bu bir tür arimanizm!" Volodya başını salladı. Ruslan ise tam tersine Sensei'in anlattıklarından çok etkilenmişti, hatta ıslık çaldı ve hayranlıkla, "Gerçekten de bu muazzam güce ve gizli bilgilere sahipler mi?" diye sordu.

Yaşlı adamlar onun çocuksu saflığına güldüler bile. Sensei kum piramidinin tepesine çok uzakta olmayan hafif bir kuş tüyü koydu ve onu işaret ederek, "Dünyadaki tüm, tüm kabalistleri toplasak, o çok övülen 'kudretli güçleri ve bilgileri' bu tüyü uçurmaya bile yetmez" dedi.

Yaşlı adamlar gülmeyi bıraktılar ve bizimle birlikte kum piramidinin tepesinde duran bembeyaz tüylü tüye ilgiyle baktılar.

"Gerçekten mi?!" Eugene merakla konuştu ve yaklaşarak tüye üfledi. Tüy kolayca piramitten aşağı düştü. Eugene kendinden memnun bir şekilde, "Eh, gördünüz mü, ben tüm kablistlerden daha güçlüyüm!" dedi.

"Sen kendin kablistsin!" Stas kafasının arkasına hafifçe vurdu. "Hadi ama, konuşmalarına burnunu sokma!"

Grup yine neşeyle güldü.

"Bu işler böyledir," diye özetledi Sensei. "Boşluk kendi başına boşluktur!"

Nikolay Andreyeviç duyduklarını düşünerek, "Pis numaralar." Ve bir süre

sessiz kaldıktan sonra sordu. "Peki kadim Mısırlıların öğretisindeki 'Sakh-Ba-Shu' üçlüsü neydi?"

"Oh, bu oldukça ilginç bir nokta," dedi Sensei. "Eski Mısır'da 'Shu' insan 'gölgesi' kavramına değiniyordu, aslında Ka'nın tezahürlerinden biriydi. Ama 'Sakh'... Şöyle söyleyelim, 'Sakh' kelimesinin Kadim Mısır'da çeşitli anlamları vardı. 'Sakh' 'aydınlanma' anlamına geliyordu. Aynı kelime, yıldızların kralı olarak kabul ettikleri Orion takımyıldızına değiniyordu. Bu arada Osiris'i Orion, eşi İsis'i de Sotis (Dünya'ya en yakın olan Sirius yıldızı) olarak adlandırırlardı. 'Sakh' aynı zamanda bir insanın en yüksek 'aydınlanma' anındaki özel bir zihin durumu anlamına geliyordu. Daha sonra 'kutsanmış atalar', 'antik çağın asil adamları' demeye başladılar. Daha sonra saray aristokrasisinden mühür taşıma yetkisine sahip kişileri 'Sakh' olarak adlandırdılar. Ve bilgi dinin içine çok derin bir şekilde gömüldüğünde ve bu yüzden zamanla büyük bir kısmı kaybolduğunda, 'Sakh' kadim Mısırlıların ölümden sonraki inançlarında ölülerin koruyucusuna, mumya anlamına gelen bir terime, 'aydınlanma' ritüeline uygun olarak gömülen bedene dönüştü. Ama bundan sonra bile din 'Sakh'ı daha eski zamanlardan gelen anlamlarla, 'gerçekten aydınlanmış kişi' kavramıyla, cennetin krallığında bahşedilen başka bir seviyenin liyakat ve niteliğiyle, en yüksek güç ve 'tanrısallıkla' ilişkilendirmeye devam etmiştir.

"Bu insan dönüşümleri ve fantezileri zincirinin ne kadar uzun olduğunu görüyor musunuz? Ama başlangıçta her şey çok basitti. 'Sakh' başlangıçta kadim Mısırlılar tarafından yaşam veren bir enerji olarak açıklanmıştı. Kadim Mısırlıların deyimiyle 'Sakh-Ba-Shu' durumu sayesinde, ya da bizim dilimizdeki ifadesiyle, insan belli bir ruhsal uygulamanın yardımıyla özel bir 'en yüksek aydınlanma' durumuna ulaşıyordu. Piramidal yapılar, bu uygulamanın koşullarından biri olarak 'aydınlanma' durumuna ulaşmada büyük rol oynamıştır. İlk olarak taş piramidal binalar ya da tepelerdi. Bu arada, daha sonra kadim Mısırlılar tarafından kutsal taş 'Ben-ben'e, piramit taşına tapınmanın nedenlerinden biri olarak hizmet etti."

Ve bu arada bu ruhsal uygulama sadece Antik Mısır ile sınırlı değildi. Günümüzde modern insanlar tarafından ortaya çıkarılan ve hala 'mühürlenmemiş' ve bulunamamış olan yapay olarak inşa edilmiş birçok piramit kaotik yapılar olmaktan çok uzaktır. Farklı zamanlarda inşa edilmiş olsalar da, kesin olarak belirlenmiş koordinatlarda, inşa zamanında belirli yıldızlarda sıkı bir yönlendirme ile konumlandırılmışlardır. Küresel olarak bir tür haritadır. Bu tür piramitlerin inisiyatörleri bu bilgiye sahip insanlardı. İmhotep onlardan biriydi. Küresel dünya mimari projesi hakkındaki bu bilgiyi (İmhotep'in zamanından çok önce detaylandırılmış olan) Sokrovennik'ten, onunla uzun yıllar süren çalışmasının sonunda, diğer bilgilerle birlikte aldı.

"Öyleyse, İmhotep, bu gerçekten önemli insan Şahsiyeti hakkındaki hikayemizin başlangıcına geri dönelim. O daha çocukluğunda, her şeyden önce ahlaki niteliklerinin saflığı ve ebeveynleri tarafından kendisine aşılanan ruhsal güdülerin içtenliği ile ayırt ediliyordu. Bu yüzden Sokrovennik onu öğrencisi olarak kabul etti. Imhotep için Sokrovennik'in bilgisini algılamak, örneğin Archonlar tarafından maddi yaşamın hakimiyetine ikna edilmiş modern bir insan için olduğundan çok daha kolaydı.

"Ancak, bilgiyi elde etmek işin sadece yarısıdır. Onu değerli bir şekilde kullanmak çok daha önemlidir. Çünkü dedikleri gibi, teori pratik olmadan ölüdür.

İmhotep'te bir Şahsiyet olarak dikkate değer olan neydi? Sadece bu bilgiyi tüm sorumluluğuyla alıp ruhunu geliştirmek için kullanması değil, aynı zamanda insanlar için pek çok faydalı şey yapmış olması. Dahası, bunu o kadar iyi yaptı ki, o zaman ektiği bilgi tohumları, Shambala'lı Sokrovennik'inin bilgisi sayesinde, sadece Mısırlılar tarafından değil, aynı zamanda Asya, Afrika, Avrupa halkları tarafından da kullanıldı. ***Bu yüzden Archonlar ruhsal olarak güçlü özgür İnsan'ın faaliyetlerinden çok korkuyorlar, çünkü onun tüm halkların bilincini ne kadar öngörülemez bir şekilde etkileyebileceğini biliyorlar***."

Sensei biraz durakladı ve biraz maden suyu içti. Andrew bu anı kullandı ve onu sorgulamaya başladı, "Sensei, piramitlerle ilgili küresel projeden ve bunun İmhotep zamanından çok önce detaylandırıldığından bahsettiniz. İmhotep'in zamanından çok önce bunu kim detaylandırdı? Doğu'nun uygarlığın beşiği olduğunu anlıyorum. Ama bilim insanlarına inanacak olursak, o zamanlar sadece avcı ve toplayıcılar vardı, yani en ilkel insanoğlu."

"Yeni beşik konusunda haklısın. Gerçekten de öyleydi. Ama o zamanlar Dünya öyle uygarlıklar tarafından ziyaret edildi ki, bunlar modern 'tarih' kavramının çerçevelerine uymuyor... ama izleri bugüne kadar bulundu. Devasa 'iniş yolu' levhalarıyla Baalbek'i ele alalım. Ya da 'çiçeğin dibinden' çok uzak olmayan ve bu uygarlıktan çok önce inşa edilmiş, yekpare kayadan, iç yeraltı tesisleriyle inşa edilmiş Büyük Sfenks'i ele alalım. Bu arada bu taş anıt Tufan'dan oldukça başarılı bir şekilde kurtulmuştur.

"Büyük Sfenks mi?!" Slava ve Yura aynı anda sordular.

"Evet, Büyük Sfenks bir insan kafası ve baştan omuzlara kadar uzanan tuhaf bir pelerini olan yatan bir aslanın büyük heykelidir," diye alışkanlıkla açıkladı Sensei. "Bu arada, 'Sfenks' bu binanın gerçek adı olmaktan çok uzak. Aslında 'boğan' anlamına gelen Yunanca bir kelimedir ve 'sıkmak', 'boğmak' fiilinden gelir. Yunanlılar bu heykeli böyle adlandırdılar, çünkü Mısır'dayken onu eski Yunan efsanelerindeki bir karakterle, Sphinga (Sfenks) ile ilişkilendirdiler. Sphinga, Yunanistan'da kadın başlı ve göğüslü, aslan gövdeli, kuş kanatlı bir peri hayvanı anlamına geliyordu. Efsaneye göre bu yaratık Thebes yakınlarındaki bir kayanın üzerinde yaşar ve yoldan geçen herkese çözülemeyen bir bilmece sorar, cevap alamayınca da onları boğarmış. Efsaneleri, isyankar insanları öldüren tanrı Ra'nın kızı tanrıça Sakhmet (insan yüzlü bir dişi aslan) hakkındaki eski Mısır efsanelerine benzediğinden, bu isim tarihte böyle kaldı.

Yine de Yunan efsanesinin, Boeothia'da Phikion Dağı'nda yaşayan yırtıcı Phix hakkındaki daha eski versiyondan kaynaklandığını belirtmek isterim, avını yutabilen vahşi bir canavardı. Oedipus onu acımasız bir dövüşte yenmiştir. Ve Sphinga karakteri, Küçük Asya'nın kanatlı yarı bakire yarı dişi aslanı tanımlayan karakterinin etkisi altında Yunanistan'da ortaya çıktı.

Büyük Sfenks'e gelince, aslında Mısır'da Harmahis olarak adlandırılmıştı ve Doğu'da doğan güneşi ve yeniden dirilişin sembolünü simgeliyordu. Ama bu kavramlar, Büyük Sfenks'in 'tanrıların evinin muhafızı' olduğu yönündeki eski kavramlardan kaynaklanıyordu. Bu bina, buradaki en eski yeraltı binalarından biri olan Lotus Tapınağı'na giden yolun sırrını koruduğu için bu durum rastlantısal değildi."

"İnanılmaz!" Bizimkiler sevinçle haykırdı.

"Gerçekten mi?" Nikolay Andreyeviç kulaklarını dikti. "Lütfen bize daha fazla ayrıntı anlatır mısınız..."

"Büyük Sfenks'in 'çiçeğin dibinden çok uzakta olmadığı' ne anlama geliyor?" Victor, Nikolai Andreevich ile neredeyse aynı anda sordu.

Sensei cevap için biraz bekledi.

"Lotus Tapınağı'nı size daha sonra anlatacağım. Ancak şimdi 'çiçek' hakkında biraz daha ayrıntı ekleyebilirim. Ta-Kemet'in çok eski zamanlarda Shambala için özel bir yer olduğunu zaten söylemiştim. Bu yerin Dünya üzerindeki coğrafi bölgesi, koordinatları ve uzaydan görünümü dikkate alındığında konumu bile basit değildir."

"Uzaydan bir görünüm mü?" Stas merakla sordu. "O bölgede bu kadar ilginç olan ne? Bölgenin en büyük kısmını çöl kaplıyor."

"Sadece çöl değil," diye itiraz etti Sensei. "Ve bu arada orası her zaman çöl değildi. Yirmi yıl önce Avrupa'nın büyük bölümü buzullarla kaplıyken, Afrika'nın kuzeyi oldukça gelişen bir yeryüzü cennetiydi. Buzlar ortadan kalktığında ve iklim daha kurak hale geldiğinde, kuraklık dönemleri başladı. Ama şimdi bunun hakkında konuşmuyoruz. Uzaydan Afrika kıtasının kuzey ve doğusundaki coğrafi bölgeye bakarsanız, Nil nehrinin şekillendirdiği çöl kumlarının arasında mavi lotusun güzel bir çiçek açışını görebilirsiniz (bu arada, henüz bilmeyenler varsa, bugün dünyanın en uzun nehridir). Akdeniz'e dökülen geniş üçgen ve çanak şeklindeki deltası, delta bölgesindeki nehirlerin taç yaprağı şeklindeki damarları ve nehrin uzun yılankavi şeridi nedeniyle Nil, uzun bir dipte açan lotus çiçeğini andırır. Ve on iki bin beş yüz yıl önce bu deltanın kıyı şeridi nedeniyle lotus çiçeğinin taç yapraklarıyla olan benzerlik idealdi. Shambala o zamanlar neredeyse 'çiçeğin dibinde', daha doğrusu Shambala'nın Eşiğinde bulunuyordu. Önceki yeri muhteşem gölün kıyısındaydı, şimdi orada Karadeniz'in suları var. Bir sonraki ise çoktan Belovodie dağlarına taşındı ve bugüne kadar orada bulunuyor.

"Bu yüzden, kadim Mısırlılar tanrılarıyla bağlantılı efsanelerde, genç (yenilenmiş) insanlığın sembolü olarak çiçek açan, genç, üç yapraklı bir lotus tasvir ettiler. Dahası, Khapi adlı uzay ilahı Nil'in tanrısı olarak kabul edilirdi, sembolü lotus idi (çok daha sonra papirus buna eklendi ve rahiplerden birinin küstah bir icadı nedeniyle Khapi'yi göbekli ve kadın göğüslü şişman bir adam olarak tasvir etmeye başladılar). Ve hiç de tesadüfi olmayan bir şekilde, tanrı Horus'un dört oğlundan biri olarak Khapi'nin bir hedefi daha ortaya çıktı. Horus'un adının 'yükseklik', 'gökyüzü' olarak çevrildiğini ve çok eski zamanlardan beri sembolünün dışa doğru açılmış kanatları olan bir güneş diski olduğunu belirtmek isterim. Ayrıca, başlangıçta Horus'un çocuklarının astral tanrılar , Kuzey gökyüzündeki 'İnek bacağı' (Ursa Major) takımyıldızının uyduları olarak kabul edildiğini de belirtmek isterim. Bu oğulların Osiris'e eşlik ettikleri kabul edilirdi. Horus her birine Osiris'in tahtının etrafındaki yerlerini tahsis etti. Horus'un oğullarının ana işlevi Osiris'i korumak, onu düşmanlardan korumaktı. Her biri dünyanın belli bir tarafında nöbet tutuyordu (Khapi kuzey tarafındaydı). Bütün bunları bir araya getirir ve iyi düşünürseniz, çok şey anlayacaksınız."

"Bir araya getirmek mi?" Kostay şaşkınlıkla sordu.

"Kulağa ilginç geliyor," dedi Nikolay Andreyeviç ilgiyle.

"Ama bütün beynimizi zorlamamız gerekecek!" Andrey şakayla karışık konuştu.

"Ama ne için? Neden?" Ruslan sorgulamaya başladı. "Orada ne saklı?"

Volodya bas bir sesle cevap verdi, "Ama size iyi düşündüğünüzde anlayacağınız söylendi."

Eugene, Sensei'in bu konuda gizemli bir sessizlik içinde olduğunu görünce, "Doğru," diye Ruslan'la alay etti, "Ve eğer anlamazsan, bu senin kaderin!"

Çocuklar Ruslan'la birlikte güldüler. Bizden farklı olarak Nikolay Andreyeviç belli ki aklında bir karşılaştırma yapıyordu ve Sensei'e hitaben şöyle dedi: "Bir dakika, daha önce Shambala'nın Eşiği'nin 'çiçeğin dibinde' yer aldığını söylemiştiniz! Bu, Shambala Eşiği'nin daha önce neredeyse uygarlığın merkezlerine yerleştirildiği anlamına geliyor. Ve bildiğim kadarıyla, bu Boddhisattvaların insanlarla daha sık temas kurma olasılığı anlamına geliyor, öyle değil mi?"

"Uygarlığın başlangıcında bu sadece bir gereklilikti. Bu yüzden Boddhisattvaların insanlar arasında açıkça bulunmasına şaşmamalı. Dahası, tüm insanlık o zamanlar doğal olarak dış dünyevi ve uzay faktörlerinden korunan küçük insan gruplarından oluşuyordu."

"Ama eğer Shambala'nın Boddhisattvaları insanlarla ilgileniyorsa, bu bazı kadim Mısır efsanelerinin sadece efsane olmadığı anlamına mı geliyor?"

"Ne demek istiyorsun?" Sensei sordu.

"Bir keresinde hanedanlık öncesi Mısır'ı yönetenlerle ilgili bir efsane okumuştum. O zamanlar öğrenciydim ve mnemotekniğimi, özellikle de figür hafızamı bunun üzerinde geliştirdim. Az önce Boddhisattvaları anlattınız ve ben de istemeden bu kronolojiyi hatırladım. Mısır'ın 12,300 yıl boyunca yedi büyük tanrı tarafından yönetildiği söylenirdi: Ptah - 9000 yıl, Ra - 1000 yıl, Shu - 700 yıl, Geb - 500 yıl, Osiris - 450 yıl, Seth - 350 yıl, Horus - 300 yıl. Sonra Toth ve Maat da dahil olmak üzere on iki ilahi hükümdar vardı ve 1570 yıl hüküm sürdüler. Ondan sonra 3650 yıl hüküm süren 30 yarı tanrılar vardı... En ilginç olanı, onların yönetiminden sonra insanların Mısır'ı yönetmeye başlamasıydı. Ancak bir şeyler yolunda gitmedi ve 350 yıl Mısır kaos, yabancılaşma ve uyumsuzluk içinde hükümdarsız kaldı. Bütünleşme Menes zamanında başladı."

Nikolay Andreyeviç sorgulayıcı bir şekilde Sensei'e baktı ve Sensei, "tam olarak öyle değil ama..." diye cevap verdi.

Eugene, Sensei'in sözünü şakayla karışık, "... insanlar için yeterli olacaktır," diye tamamladı.

"Bu 'kronoloji' M.Ö. III. yüzyılda Yunan egemenliği döneminde Mısır'da yaşamış olan Mısırlı rahip Manetho tarafından yazılmıştır. Manetho Mısır'ın tarihini anlatmış, papirüste sabitlenmiş daha eski kaynaklara dayanarak bir krallar ve hanedanlar listesi oluşturmuştur. Aslında çeşitli efsaneler de dahil olmak üzere uzun süredir unutulmuş edebiyat kaynaklarını sistematik hale getirmeye ve yeniden canlandırmaya çalıştı. Ve en önemlisi, bugün Mısırbilimciler tarafından tartışılan rakamlar ve tarihlerle ilgili değildi. En ilginç olanı, Mısır tarihindeki siyasi gerçekliği o kadar akıllıca vurgulamasıydı ki, Archonlar (halk arasında oldukça popüler hale gelen bu yazıyı aldıklarında) orijinal yazısını hızla geri çektiler ve Mısır'ın Büyük İskender'in ordusu tarafından fethi sırasında yok edildiği söylentilerini yaydılar. Bu yüzden Manetho'nun yazıları modern insanlara ulaşmadı. Bunu sadece diğer yazarların alıntıları ve yorumlarıyla biliyorlar. Ve modern dünyada bu yazıyı Julius Africanus, Eusebius ve Josef Flavious'un yazılarında korunan özetlere göre değerlendiriyorlar ve

bu yazarların kim olduğunu, ne zaman yaşadıklarını, kimin için çalıştıklarını ve birkaç yüzyıl önce yaşamış bu rahibin yazıları hakkında nereden bilgi aldıklarını bile düşünmüyorlar. Ve her tarihçinin o zamanlar daha eski yazılara kendi gönüllü değişikliklerini ve yorumlarını ekleme hakkına sahip olduğunu düşündüğü gibi bir 'saçmalıktan' bahsetmiyorum bile. Bu yüzden bilimsel görüşler bu yazının özetleri hakkında bile o kadar çelişkili ki, hem sevinç hem de hayal kırıklığı yaratıyor, tüm bunların 'asılsız efsaneler', 'apaçık uydurma', 'kafa karıştırıcı bilgiler' olduğu suçlamalarına neden oluyor."

Volodya, "Eh, bu kadar yüzyıldır onun hakkında tartışmaktan vazgeçmiyorlarsa, bu adam gerçekten meselenin özüne inmiş demektir," dedi.

"Elbette," diye başını salladı Sensei. "Örneğin bugün bazı insanların 'kafa karıştırıcı bilgi' olarak adlandırdığı şeyi ele alalım. Bugün bir Manetho'nun, bugün Birinci geçiş dönemi olarak adlandırılan dönemde (İmhotep'in zamanından hemen sonra, Archonların Mısır'da gerçekten ciddi bir şekilde hareket etmeye başladığı ve siyasi istikrarsızlığa, açlığa, isyanlara neden olduğu zaman) Mısır'ın 'yetmiş gün boyunca yetmiş kral' tarafından yönetildiğine dair bir kaydını bulabiliriz. Ve gerçekten de öyleydi! Ama o zamana ve olaylara geri döneceğiz.

"Manetho'nun yazdıkları sayesinde Archonlar tarihte ilk kez yapılarıyla 'gün ışığına çıktılar'. Ama bu ilk kez olmuyordu. Ve Seth hakkındaki efsanede yetmiş iki entrikacıdan bahsedilmesi nedensiz değildi. Yahudi rahipler ara sıra da olsa, daha sonra halkları için 'baş rahipler' tarafından yönetilen en yüksek mahkeme olan Sanhedrim'i organize ettiler. Sanhedrim'de yetmiş bir üyenin bulunması tesadüf değildir (hatırlarsanız, bir keresinde İsa Mesih'i sorgulamış ve yargılamışlardı). Çünkü yetmiş (artı bir ila üç), otuz (artı bir ila üç) ve on (artı bir ila üç) Archon'ların insanlarının ana sayısal yapılarıdır."

"Ama neden "artı bire üç" ön eki var?" Victor anlamamıştı.

" O çemberin Archonlar için önemine bağlı olarak bir ila üç üye eklerler. Bunlar güç çemberleridir. Bunlar hakkında daha sonra konuşacağız."

"Bu Başrahipler göz alıcı adamlar!" Stas hafifçe fark edilir bir sırıtışla söyledi.

"Elbette! Bu nedenle insanlar yeterli bilgiye sahip değillerdi ve sadece mitlere ve efsanelere güvenmek zorundaydılar (her ne kadar tetikte olsalar da). Doğa çok az eser getirir. Delta bölgesini ele alalım. Çökeltilerin hızla birikmesi nedeniyle insanlar en eski kültürel katmanların toprağın altında olduğunu düşünüyor. Ve onları çıkarmak için çok para gerekiyor."

Sensei biraz durakladı.

"Doğru, her şey paraya bağlı," dedi Nikolay Andreyeviç.

"Ve para da Archonlara bağlı," diye ekledi Victor üzüntüyle.

Eugene cevap olarak, "Öyleyse bu 'her şey' parayla birlikte doğrudan Archonların eline geçmesin!" dedi.

Eugene'in bu kelime oyununa herkes güldü. Stas da şakayla karışık cevap verdi: "Ne yazık ki artık büyük aptallık için Nobel ödülü vermiyorlar! Bu alanda eşsiz olurdunuz!"

"Shnobel ödülüne neden ihtiyacım olsun ki? Burada kendimi iyi hissetmem benim için yeterli," diye itiraz etti Eugene.

Çocuklar onun bu yorumunu yine kahkahalarla karşıladı. Sadece Nikolay Andreyeviç sözlü eğlencemize katılmadı, o kendi başına bir şeyler düşünüyordu.

Çocukların sakinleşmesini bekledikten sonra Sensei'e hitaben şunları söyledi: "Görünüşe göre o kadar basit değilmiş... Demek ki Boddhisattvalar o zamanlar insanlarla daha sık temas kuruyormuş. Ve insanlar onları tanrı olarak görüyordu..."

Çocuklar hemen sakinleşti, anlaşılan onlar da bu konuyla ilgileniyorlardı.

"Boddhisattvaların insanlar tarafından tanrılarla ilişkilendirilmesi doğaldır," dedi Sensei sessizlik bozulduğunda. "Çünkü 'ileri' teknolojiler hakkındaki tüm bilgi yığınlarıyla onların maddeyi (doğa da dahil olmak üzere, herhangi bir 'teknik araç' olmaksızın kontrol etme bilgi ve becerileri ve diğer olağanüstü yeteneklere sahip olmaları), modern insanı da şok ederdi, bu insan uygarlığının doğuşu sırasında yaşamış olanlardan bahsetmiyorum. Temaslar gerçekten de oldukça sıktı. Shambala'nın Boddhisattvaları sadece insanları korumakla kalmayıp, aynı zamanda insanlara temel bilgilerden (tohum ekme, ev inşa etme vb.) başlayıp ruhsal uygulamalara kadar bilgi verdiler. Bu yüzden insanlar tanrıların insanlarla iletişim kurmak için insan gibi görünmeleri gerektiğine inanmaya başladılar. Örneğin, Ptah ve Osiris gibiler efsanevi figürler değil, bir zamanlar insanlar arasında yaşamış Boddhisattvaların gerçek kişilikleridir. Ama onların yaşam öyküsü insanlar tarafından güçlü bir şekilde efsaneye dönüştürülmüş ve insan kavrayışı seviyesine indirgenmiş, dahası somut bir coğrafi bölgeye bağlanmıştır. Ancak çoğu zaman bu seviyedeki Boddhisattvaların faaliyetleri sadece Antik Mısır topraklarını kapsamıyordu."

"Ne demek istiyorsun?" Kostya sordu.

"Örneğin çok uzun zaman önce Osiris adıyla bilinen bir Boddhisattva'yı ele alalım. Onun faaliyetleri sadece Antik Mısır'la değil, bugün Altaylar, Volga havzası, Dnepro ve Tuna bölgesi olarak bilinen bölgelerle de bağlantılıydı. O ve halkı, bu uygarlık merkezlerinde gelişen bazı kültürlere ivme kazandıran engin bir çalışma yaptılar. Ve bugün bile meraklı bir kişi, yedi bin yıl önce Dnepro ve Tuna bölgesinde ortaya çıkan Tripolie kültüründe bazı dolaylı kanıtlar bulabilir..."

"Bu nasıl bir kültür? İlk defa duyuyorum," diye şaşırdı Kostya.

"Tripolya mı?! Bu kültür, Kiev bölgesindeki Tripolie köyünden çok uzakta olmayan alışılmadık bir yerleşimi ilk kez ortaya çıkaran arkeologlar tarafından böyle adlandırıldı. Bu kültürün insanlarının mega şehirler inşa edebilmeleri, metal eritebilmeleri, eşsiz bir seramik üretim teknolojisine sahip olmaları ve genel olarak rahat ve refah içinde yaşamaları onları şaşırttı. Oldukça arkadaş canlısı, sessiz, saldırgan olmayan bir halktı. Ve güzelce süslenmiş çanak çömlek ve pişmiş toprak heykelcikler gibi ayrıntılarda bile kendini gösteren sıra dışı ideolojileri şimdiye kadar arkeologlar için hala büyük bir bilmecedir. Bu halkın sanatında, daha sonra o bölgeden uzakta bulunan antik Çin, Hindistan ve Mısır kültürleri için çok önemli hale gelenler de dahil olmak üzere sembollerle kelimeleri ifade etmesi onlar için bir gizemdir. Bunlar 'Yin-Yan' işaretleri, gamalı haç, dünya ağacı, daha sonra kadim Mısırlılar için tipik bir kıyafet unsuru haline gelen alışılmadık 'çizgili' resimlerdi. Ama en ilginç şey modern arkeologlar tarafından henüz 'keşfedilmemişti'. Bu insanlar sadece 'mezar höyükleri - mabetler' inşa etmediler. Bu halk piramidal yapıları ve onlarla bağlantılı ruhsal uygulamaları biliyordu. Ve sadece bilmekle kalmadı, aynı zamanda bu tür 'piramitleri' belirli yerlerde belirli yıldız eğilimlerine uygun olarak dikti. Ve benzer 'yapılar' bugüne kadar varlığını sürdürdü."

"Gerçekten mi?" Kostya da bizimle birlikte şaşırmıştı. "Bu piramitlerin henüz

bulunmadığı anlamına mı geliyor? Ama neden?"

"Her zamanki gibi, çünkü ya iyi bir şans ya da bilgi yok. Ama dedikleri gibi, her şeyin bir zamanı vardır... Osiris tarafından ziyaret edilen yerlere gelince. Volga nehrinin eski adının Ra olması tesadüf değil. Ve lotus çiçeği gibi o yerler için alışılmadık bir bitkinin oraya getirilmesi de tesadüf değildir. Ve kesinlikle bugün 'Altay prensesleri' olarak adlandırılan ve aslında 'Bilgi Bakireleri' olarak adlandırılanlar, eski çağlardaki sembollerden kendilerine özel dövmeler yaptılar. Tüm bunlar bu bilginin kökeniyle aynı köklere sahiptir. Yani, dileyen bilgiyi elde edecektir..." Sensei çocukların meraklı yüzlerine dikkatle baktı ve hikâyesine devam etti. "Yani Boddhisattvalar, insanlar arasındayken sadece beşikteki bebeklerle ilgilenmekle kalmamışlar, aynı zamanda diğer uygarlıkların temsilcileriyle iletişim kurmaları da doğalmış... Ve bunda olağanüstü bir şey yok.

Prensip olarak insanoğlunun önümüzdeki yüz yıl içinde diğer dünyaları özgürce ziyaret edebilecek kadar gelişme şansı vardır. Ve o zamanlarda Boddhisattvalar ve diğer dünyaların temsilcileri arasındaki bu iletişim normaldi. Ve bu oldukça doğaldır, çünkü maddi uygarlık ne kadar gelişmiş olursa olsun, daha gelişmiş yaratıklarla iletişim kurmaya çalışacaktır, özellikle de daha önce söylediğim gibi, Boddhisattvalar o zamanlar insanlar arasında oldukça uzun bir süredir mevcutken."

"Bu, diğer dünyaların temsilcilerinin bildiklerinden daha fazlasını idrak etmeleri için eşsiz bir şans gibi bir şey miydi?" Victor bir sonuca vardı.

"Haklısın," diye başını salladı Sensei. "İşte bu yüzden Mısır'dan çok da uzak olmayan, modern Libya topraklarındaki o uzay üssünün varlığı günümüze kadar korunmuş durumda..."

" Uzay üssü mü?!" diye neredeyse hep bir ağızdan sorduk.

Sensei omuzlarını silkerek "Evet," diye cevap verdi genel şaşkınlığımıza. "Şimdi bilim adamları tarafından 'Baalbek verandası' olarak adlandırılıyor. Her biri 360 ton ağırlığında devasa bloklardan inşa edilmiş, platformun her iki yanında özel delikler bulunan devasa bir platform. Arkeologlar hala bu platformun nerede olduğu konusunda kafa yoruyor. Yine de önceki çağlardaki insanların dünya görüşlerinin aksine, en azından bir uzay üssüne benzediğini tahmin etmeye başladılar." Sensei sırıttı. "Saflıkları çok çarpıcı! Uzay gemisinin yakıtında is izleri arıyorlar ve yakıt derken bugünlerde bilinen bileşenlerini kastediyorlar." Sensei şaşkınlıkla belirtti. "Örneğin Sirius'a gitmek ve geri dönmek için böyle bir yakıtla hangi tanklara sahip olmak gerekir?! O kadar saçmalıyorlar ki, yanıcı-yağlayıcı madde izleri arıyorlar ve daha ekonomik ve çevre açısından daha güvenli bir sürü başka alternatif enerji kaynağı olduğunu bile düşünmüyorlar." Dedikleri gibi, herkes elindeki bilgilere güvenir.

'Baalbek verandası' dışında, bu kadar büyük bir iniş yeri gerektirmeyen başka uzay üsleri de vardı. Nil 'çiçeğinin' hemen dibinde bu tür uzay gemileri için bir bölge vardı. Bu yoğun trafiğin insanlar tarafından fark edilmesi doğal, bu yüzden o dönemle ilgili oldukça ilginç eski efsaneler nesillerin hafızasında korundu.

"Örneğin hangi efsaneler?" Nikolay Andreyeviç sordu.

"Örneğin, daha sonra Yunanlılar tarafından Letopolis olarak adlandırılan antik Khem kenti hakkındaki efsaneler. Nil'in Rozet kolunun batı kıyısında, 'çiçeğin dibi' yakınlarında yer alıyordu. Antik çağda 'yıldırım şehri' olarak adlandırıldığına dair

bazı efsaneler vardır ve dini kaynaklara göre Khem 'Osiris'e gökyüzüne giden yolu gösteren bir yol işareti' olarak bilinir. Bu şehri Sirius'un yeryüzündeki bir yansıması olarak görüyorlardı. Tanrı Horus'un eski isimlerinden biriyle bağlantılıydı. Hatırladığınız gibi, kanatlı bir disk, bir şahin ve şahin başlı bir adam olarak tasvir edilmişti.

"Ya da Khem'den çok uzak olmayan (neredeyse aynı coğrafi enlemde) 'çiçeğin dibinde' yer alan ve antik çağda Iunu olarak bilinen başka bir şehir var (hatırladığınız gibi, İncil'in On'u ya da Yunan versiyonunda Heliopolis, yani 'Güneş şehri'). Iunu'da Güneş'in ilk kez doğduğu kutsal bir tepe hakkında da bir efsane vardır. Daha sonra bu yere geçmişin anısına kutsal bir sütun dikilmiş, daha sonra bunun yerini eski zamanlardan kalma daha az kutsal olmayan bir kalıntı, yuvarlak koni şeklindeki Ben-Ben taşı almıştır (daha sonra efsanelerde Yunanca 'piramidon' eserine dönüştürülmüştür).

Kadim insanlar bu taşa dünya dışı bir köken atfederler. İnsanların görüşüne göre 'uzun zaman önce kaybolmuş' olarak kabul edilir. Kutsal işaretlerde, üzerinde oturan Anka kuşu ile birlikte tasvir edilmiştir. İlk bakışta tüm bu hikayeler sadece bir peri masalı gibi görünmektedir. Modern bilim adamlarının çoğu, eskilerin bir hikaye uydurduklarını ve sıradan bir aeroliti gökten düşen 'kutsal bir taş' olarak kabul ettiklerini varsayabilir. Hatta 'ben' kökünü araştıracaklar ve 'tohum', 'döllenme' anlamına geldiğini bilecekler ve bunu zaman zaman Doğu'dan insanlara uçan ve yeni bir döngü getiren Anka kuşu efsanesiyle ilişkilendireceklerdir. En iyi durumda tüm bunları doğurganlık kültüyle bağlantılı dini ilkelliğe bağlayacak ve bununla yetineceklerdir. Ama aslında her şey bu kadar basit değil..."

Sensei güneşin gökyüzündeki konumuna baktı ve bir öneride bulundu, "Hadi... bir mola verelim. Yüzme vakti geldi, sakıncası yok değil mi çocuklar?"

"Nikolay Andreyeviç de onunla aynı fikirdeydi ve "Herkes kek gibi kızardığından beri tam zamanı," diyerek grubumuzu gözden geçirdi.

"Hep böyle oluyor, en ilginç yerde araya giriyorsunuz!" diye homurdanan Eugene diğer adamlarla birlikte ayağa kalkmaya başladı. "Bu arada, keklerle ilgili bir şey söyledin... Yiyecek güzel bir şeyimiz var mı?!"

Eugene bu soruyu Tatyana'ya yönelttiği için Tatyana neşeyle cevap verdi: "Buluruz!"

* * *

Önce yüzmeye karar verdik. Gerçi kimse ciddiyetle yüzmedi. Sadece birkaç kez daldık çünkü güneşin altında uzun süre oturduktan sonra su çok soğuk geldi. Ben ve Tatyana suya girer girmez hemen atladık ve aptalca çadıra gittik. Kimse öğle yemeği pişirmek için çok fazla zaman harcamak istemedi, bu yüzden herkes için hızlıca sandviçler hazırladık. Bu arada Nikolai Andreevich'in girişimiyle çocuklar hepimizi doğrudan yakıcı güneş ışınlarından korumak ve daha fazla dinlenmemiz için daha fazla konfor sağlamak amacıyla plaj havlularımızın üzerine büyük bir çadır gererek plajımızı daha rahat hale getirdiler. Bunu oldukça iyi başardılar. Çadırın gölgesinde esen hafif meltem bana daha da 'ferahlatıcı' geldi. Plaj havlularının üzerine sandviçler ve maden suyu ile doğaçlama bir masa hazırladık. Hepimiz karnımızı iyice doyurduktan sonra Sensei büyüleyici hikâyesine devam etti. Bu kez ben kendimi bir

not defteri ve kalemle 'donattım' ve Sensei'in hikayesini ayrıntılı olarak kaydetmeye başladım.

"İmhotep'e gelince," diye anlatmaya başladı Sensei. "Bu adam, Sokrovennik tarafından kendisine açıklanan bilgiyi ustalıkla ve övgüye değer bir şekilde kullandı. Yorulmak bilmeden yaptığı çalışmalar sayesinde İmhotep kısa sürede halk arasında yetenekli bir doktor olarak ünlendi ve bugün tarihte Djoser adıyla bilinen (Antik Mısır'da adı farklı telaffuz edilse de), başkentini Memphis şehrinde kuran üçüncü hanedanlığın kralı firavunun sarayına davet edildi. Daha açık ifade etmek gerekirse, o günlerde bu şehir Mısırlılar tarafından farklı bir şekilde 'Khet-Ka-Ptah' olarak adlandırılıyordu, bu da 'tanrı Ptah'ın ruhunun odası' (veya 'tanrı Ptah'ın ruhunun sarayı') anlamına geliyordu, çünkü tanrı-zanaatkar Ptah'ın bu şehrin yüce tanrısı olduğuna inanılıyordu. Ondan önce de sadece 'beyaz duvarlı şehir' olarak anılıyordu. Memphis bu şehrin daha eski Mısır'daki adı olan 'Menepher'in ('İyi cennet') Yunanca bir yorumudur. Modern haritaya bakacak olursanız, bu şehir Nil deltasının stratejik açıdan önemli bir noktasında, modern Kahire'den çok da uzak olmayan bir konumda yer alıyordu. Şimdi bu şehirden geriye sadece kalıntılar kaldı, onlar da kalın bir kum tabakasının altında gömülü. Bu arada, Eski Ahit'te bu şehir Nof olarak adlandırılmıştır.

"İmhotep kendini sadece olağanüstü bir doktor olarak değil, aynı zamanda doğa bilimlerini (bugün bu bilimler astronomi, matematik, kimya, fizik, geometri olarak bilinmektedir) iyi bilen ve daha sonra ortaya çıktığı gibi konuşmacı ve mükemmel bir organizatör yeteneğine sahip bilge bir adam olarak gösterdi. Kısa süre sonra firavun Djoser onu baş katiplik görevine atadı, firavundan sonra devletin ilk yüksek memuru, Batı ülkelerindeki vezir veya şimdiki başbakan gibi biri. O zamanlar bu pozisyon kalıtsal aristokrasiden gelen kişiler tarafından üstlenildiği için hiç de sıra dışı bir durum değildi. İmhotep doğuştan sıradan bir adamdı ve dedikleri gibi, zekası ve sıkı çalışması sayesinde bu konuma ulaştı."

"Sokrovennik tarafından kendisine verilen bilgi sayesinde," dedi Andrew.

"Doğru ama bilgi edinmek bir şeydir. Bir diğeri de onu doğru kullanmaktır," dedi Sensei. "Bu İnsan'ın insanlar için neler yapabildiğini daha iyi tahmin edebilmeniz için size kısaca Imhotep'in yüksek makamlar arasında görünmesinden önce firavun Djoser'in yönetimi altında tipik olan durumdan bahsedeceğim.

"Devletin başı, iktidarının güçlenmesinden endişe duyuyordu. Kuzeydeki konumunu güçlendirmeye çalıştı ve güney sınırında bir savaş başlattı. İktidardaki seleflerine ait olan Sina yarımadasındaki bakır madenlerini kontrol ediyordu. Genel olarak halkının ihtiyaçlarından çok kendi 'stratejik' sorunlarını çözmekle meşguldü. Maiyeti de onu takip ediyordu.

"Rahipler kendi siyasi entrikaları ve teolojik sistemlerinin egemenliği için aralarındaki çatışmalarla meşguldüler. O zamandan beri her 'sep' ya da Yunanlıların daha sonra adlandırdığı şekliyle 'nome' (bölündüğü eyaletler) kendi tanrılarına, aynı daha eski bilgilere dayanan kendi dini kavramlarına sahipti. Ancak o anda başkentin bulunduğu eyaletin tanrıları tüm ülkenin merkezi tanrıları olarak ilan edildi. Ama büyük güç iddiasındaki tüm nüfuzlu rahipler çok iyi yaşamak istiyorlardı. Bu yüzden her biri güç mücadelesinde kendi numaralarını oynadı. Örneğin, rekabetçi dini kavram doktrini insanların dünya görüşünü daha fazla etkilediğinde, rahipler sistemlerine sadece bu kavramın ana ifadelerini değil, aynı zamanda 'rekabetçi' tanrının niteliklerini de 'kendi' sistemlerine eklediler."

Nikolay Andreyeviç, "Her ne kadar rahipler iktidarda olsa da, sıradan insanların dünya görüşüne çok önem veriyorlardı," dedi.

"Elbette. Bu size bir paradoks gibi gelebilir ama onlar sıradan insanların dünya görüşüne bağlıydılar! Bu, rahiplerin ekmeği olduğu için! Onlar güçlerinin sadece dışsal yanılsamasını destekliyorlar, öyle ki inananlarının herhangi bir dini pozisyonu bu dinin yönetici otoritelerinin genel kararına bağlıdır. Ama aslında, insanların çoğunluğu dünya görüşlerini değiştirirse güçlerini kaybetmekten korkan sadece küçük bir grup insandır. Çünkü bu güçle birlikte tanrılar ve insanlar arasındaki 'aracılar' olarak önemlerini ve dolayısıyla sadece siyasi etkilerini değil, aynı zamanda bu gücün kendilerine sağladığı oldukça rahat ve refah içinde yaşamayı da kaybedecekler."

"Bu doğru," diye onayladı Nikolay Andreyeviç.

"Yani, o zamanlar din daha çok siyasiydi ve rahipler için cemaatlerini itaatkâr tutmak kârlıydı... Bu nedenle, eyaletler firavun tarafından atanan valiler tarafından yönetiliyordu, bunlar zamanlarını çoğunlukla aylaklık içinde geçiren taşra aristokratlarıydı. Ve bazı konularda halkın desteğini almaları gerektiğinde, her zamanki gibi rahiplerin yardımıyla sadakat elde ediyorlardı. Eyaletlerin valilerinden bazıları firavunun akrabalarıydı çünkü hükümdarlar arasında eyalet valilerinin kızlarından eş almak ya da onlarla çocukları arasında evlilikler yapmak gibi bir gelenek vardı."

"Anlıyorum," diye sırıttı Nikolay Andreyeviç. "Bu oldukça gerçek bir modern 'gelenek' gibi görünüyor."

Sensei sadece gülümsedi ve anlatmaya devam etti. "Ancak bu siyasi evlilikler taşra aristokrasisine her zaman iktidar hanedanıyla uzun süreli bir bağ getirmiyordu. Bazen uzlaşmaz bir düşmanlığa ve rekabete dönüştü. Ve bir firavun farklı eşlerinden tahta aday birkaç çocuk sahibi olduğunda, bu durum komplolara ve karşı komplolara yol açabiliyordu ve bu süreç bazı rahipler ve ilgili aristokratlar tarafından gizlice destekleniyordu, onlar da oğullarını ya da yakın akrabalarını eyalet valiliğine yükseltmeyi hayal ediyorlardı."

Nikolay Andreyeviç son sözleri duyunca daha da güldü, "Ama gerçekten de değişen bir şey yok!"

"Genel olarak, firavundan başlayarak, yüksek rütbeli rahipler, aristokratlar, eyalet valileri ve doğal haraç toplayıcılarına kadar hemen herkes, nereden bir şey çalacağı, daha fazlasını ele geçireceği, etki alanını genişleteceği gibi gerçek bir sorunla meşguldü. Sıradan insanlar ise çoğunlukla yetkililerin ilgisinden yoksundu ve kendi başlarına bırakılmışlardı, dedikleri gibi, hayatta kalabildikleri kadar hayatta kaldılar. Ülkenin ticari faaliyetleri büyük şehirler tarafından, daha doğrusu onları kontrol edenler tarafından kontrol ediliyordu. Devletin önemli bir el sanatları ve ticaret merkezi olan ve çok uluslu büyük bir nüfusa sahip Memphis bile kendi başına yaşıyordu. Basitçe söylemek gerekirse, her şey her zamanki gibiydi. Herkes kendi sorunlarıyla meşguldü, kiminin çorbası yoktu, kimisi küçük incilerden şikayet ediyordu."

"Bu nedenle İmhotep, atasından 'kalıtsal' olarak ülkedeki en iyi durumu almamıştı. Dahası, bilgili bir adam olarak çevresinde olup bitenlerin nedenlerini anlamıştı. Mısır'ın ana ticaret yollarının gizlice Archonların adamları tarafından kontrol edildiğinin ve onların ülkedeki bu durumdan ve insanların kendi sorunlarıyla

ilgilenmelerinden kazanç sağladıklarının farkındaydı. Bunu bilen Imhotep çok akıllıca bir şekilde hareket etti.

Pratik olarak kısa bir süre için ülkeyi düzene soktu. Öncelikle Archonların adamlarını görevden aldı ve yerlerine güvendiği ve işlerini iyi bilen sorumlu kişileri getirdi. Bürokrasiyi yeniden düzenledi ve memurları çalışmaya zorladı. Aralarında ciddi bir disiplin kurdu: her türlü hırsızlık, hile, rüşvet, mevkinin paralı kullanımı durduruldu ve sert bir şekilde cezalandırıldı. Firavunu büyük küçük tüm insanların koruyucusu yaptı. İmhotep sayesinde sıkı sıkıya uygulanan adil yasalar getirildi. Bu devlette haksızlığa uğrayan fakir bir halktan biri bile olsa, yüksek ve kudretli biri bile olsa suçluyu sadece şikayet etme değil, bizim dilimizde söyleyecek olursak, onu dava etme ve davayı kazanma hakkına sahipti. İmhotep, halktan gelen şikayetleri oldukça hızlı ve etkili bir şekilde kontrol eden gruplar organize etti. Ve eğer bu şikayetler haklıysa, suçlu kişi derhal cezalandırılıyordu. Bu yüzden halk İmhotep'i 'Yoksul insanların iyi dostu', 'Tüm yasaları çiğneyenlerin düşmanı ve gerçek Hakikat arayıcısı', 'Hiçbir karşılık beklemeden değerli öğütler veren Bilge', 'En saygın kişiler tarafından saygı duyulan kişi' olarak adlandırmaya başladı. Daha sonra bu insanların sıfatlarını sonraki hanedanların firavunlarına atfetmeye başladılar."

"İmhotep aynı zamanda sulama sistemine de bir düzen getirdi. Sorumlu ve profesyonel insanları kanal inşası işlerinin başına getirdi ve Mısırlılar için temel sorunlardan birini, firavunun 'omuzlarında' ağır bir yük olan sorunu, yani hem günlük hem de tarımsal ihtiyaçlar için suyun dağıtımı ve kullanımını kısa sürede çözdü. Yıllık ortalama hava sıcaklığının yaklaşık otuz beş derece olduğu Mısır'ın sıcak ve kuru ikliminde su eksikliği açlığa ve ulusal sıkıntılara neden oluyordu. Sulama sistemi daha önce de vardı ama kötü durumdaydı. Ancak düzene sokulduktan sonra sonuç sadece sıradan insanların yaşam koşullarının iyileştirilmesi değil, aynı zamanda mahsulün de önemli ölçüde büyümesi oldu. Bu da diğer ülkelerden tüccarların ilgisini çeken tahıl fazlalığına ve ek gelire yol açtı. Firavunun hazinesi hızla dolmaya başladı (zaten savaşların olmadığı barışçıl bir dönemdi!).

"İmhotep'in inisiyatifi ve ilgisi sayesinde her yerde 'Yaşam Evleri', 'Bilgelik Evleri' adı verilen okullar açılmaya başlandı ve bilgi sadece ayrıcalıklı azınlığa açık hale gelmedi. İlk olarak İmhotep firavunun sarayında özel okullar kurdu ve burada yardımcılarıyla birlikte yetenekli gençlere (genellikle kâtiplerin çocuklarıydı) o dönemde devleti düzene sokmak için oldukça gerekli olan meslekleri öğretti; bunlar kâtipler, muhasebeciler, farklı işleri organize eden kişilerdi. Onlara okuma, hesaplama, yazma ve meslekleri için gerekli diğer bilimler ve beceriler öğretildi... Bu arada, hiyeroglifleri toprak çömlekler, deri, kireçtaşı parçaları üzerine yazdılar. Ama Nil kıyılarında bolca yetişen bataklık bitkisi papirus'un özel olarak işlenmiş saplarını yazı malzemesi olarak kullanan İmhotep'ti.

"Yetenekli gençlerin eğitimine yapılan bu zaman ve para yatırımı kendini o kadar haklı çıkardı ki, İmhotep kısa süre içinde tapınaklarda bu tür okulların genel olarak açılmasını sağladı ve geleceğin katiplerini, avukatlarını, doktorlarını hazırlamaya başladılar. Ve en dikkat çekici olan şey, sıradan insanların yetenekli çocuklarını da seçmeye başlamış olmalarıdır. Daha sonra bazı devlet kurumlarında, yetenekli çocukların (fakir ailelerden gelseler bile) öğrencilerin kendileri tarafından önceden seçilen somut mesleklere, örneğin heykeltıraşlık, tüccarlık, duvarcılık vb. mesleklere hazırlandığı okullar açtılar.

"Genç adam ne kadar yetenekli ve becerikli olursa, o kadar derin bilimlere inisiye edilirdi. İmhotep öyle yaptı ki, gençliğin kendisi sağlam ve kaliteli bilgi temelleri edinmekle ilgilendi. Neden? Çünkü insan ne kadar yetenekli, profesyonel ve üstün zekâlı olursa, önünde o kadar çok devlet kariyeri fırsatı açılıyor ve yaşam koşulları iyileşiyordu. En devrimci olanı ise, bir insanın hangi aileye mensup olduğunun (fakir ya da zengin) önemli olmamasıydı, çünkü yeteneklerine ve yüksek ahlakına her şeyden çok değer veriliyordu. Nihayetinde bu politikanın sonucu, insanlara daha iyi niteliklerini ve yeteneklerini göstermeleri için gerçek bir fırsat verilmesiydi. Örneğin, yüksek ahlaka, mesleki ve organizasyonel becerilere sahip sıradan bir memurun bile bir şehrin valisi (kraliyet valisi gibi) ve hatta bir eyalet valisi olma, yani ayrıcalıklı sınıfa katılma şansı vardı. Kısaca söylemek gerekirse, yeteneği sayesinde kendisini bir Şahsiyet olarak gerçekleştirebildi.

Ne olduğunu anlıyor musunuz?! İktidarın en üst katmanlarından başlayarak en alt katmanlarına kadar, devletin yönetim yapılarından başlayarak bilim, eğitim, tıp ve sanata kadar yetenekli insanları yoğun bir şekilde ilerletmeye başladılar. Ahlaki prensiplere sahip olmak, kibar, zeki, eğitimli olmak, yüksek hedefler belirlemek bir moda haline geldi. Peki neden? Çünkü devlet, vatandaşlarının ahlaki ve entelektüel başarılarını aktif olarak teşvik etmeye başladı.

Ancak Imhotep daha da ileri gitti. Sadece insanların profesyonelliklerini artırma konusundaki ilgilerini uyandırmakla kalmadı, aynı zamanda diğer insanların gözlerindeki önemlerini de artırdı. Neredeyse her mesleği onurlu hale getirdi ve böylece insanların, sosyal skalanın hangi aşamasında ve hangi sınıfa ait olduklarına bakmaksızın kendilerine ve emeklerine saygı duymalarını sağladı. Bu sayede her şeyden önce insanlar arasındaki iletişim kültürünü geliştirdi. Toplumun tüm katmanları sıkı bir disiplini korumaya, kanun ve düzene saygı göstermeye başladı. İmhotep öyle koşullar yarattı ki, insanlar ahlaki gelişim ve işlerinin kalitesiyle daha fazla ilgilenmeye başladılar. Sonuç olarak, bütün gün kamu işleriyle uğraşan firavundan başlayarak herkes devlet yararına çalışmakla meşguldü... Bu arada, onu savaşları durdurmaya ikna eden kişi de İmhotep'ti, çünkü İmhotep'in dediği gibi, 'kelimeler silahlardan daha güçlüdür... Her prens bile İmhotep tarafından hazırlanan devlet istihdam sisteminde somut devlet pozisyonunu aldı ve görevlerini etkin bir şekilde yerine getirmek zorunda kaldı. Firavun (İmhotep'ten bu fikirle ilgili bir ipucu aldıktan sonra) sadece layık olan varisin onun yerini alacağını ilan ettiğinden beri. Bu da firavunun eşlerini oğullarına kamu işlerinde aktif olarak yardım etmeye teşvik etti, böylece tahta çıkmaya layık olanlar oğulları olacaktı. Böylece devlet sadece firavunun eşlerinin kamu işlerinden ve günlük işlerinden yararlandı. Çünkü bilindiği gibi tembel zihin şeytanın atölyesidir. Ancak bu şekilde entrikalar ve kumpaslar yerini iş verimliliğine ve sağlıklı rekabete bıraktı.

"Böylece firavundan başlayıp sıradan insanlara kadar herkes meşgul idi. Ve artık o ülkede aylaklara, tembellere, rüşvetçilere ve hırsızlara yer yoktu, çünkü onların gelişmesi için gerekli koşullar ortadan kalkmış ve toplum onları reddetmişti. İmhotep'in insanlara yönelik bu bilge politikasının bir sonucu olarak hızla ilerleme destanı yazıldı.

"Ama en emsalsiz olan şey, toplumda oluşan ideolojiydi. Oysa daha önce bahsedilen tüm değerlerin aksine İmhotep, kitleler için geniş çaplı bir uygulama ile

özel olarak meşgul bile değildi. O sadece insanların örnek almak istediği bir adamdı: basit yaşadı, akıllıca konuştu ve adil ve insanca davrandı. Bu yüzden o ve onun dünya görüşü insanlar arasında bu kadar popüler oldu.

"İmhotep'in popülaritesi ve şöhreti nedeniyle imajı eski Mısırlılar için bir ideal haline geldi, yani çok fazla konuşmayan, bilge, zorluklara ve kaderin darbelerine karşı dayanıklı, insani görüşlere sahip, son derece insani, ruhun ölümden sonraki varlığına mutlak inancı olan bir adam. Sonraki nesilden pek çok insan (onun zamanında yaşayanlardan bahsetmiyorum bile) İmhotep'in aşağıdaki popüler atasözleri ve deyişleriyle yetişmiştir:

"Fakir olmak ve bir çölde yaşamak ama ruhunda bir lotus ile yaşamak, zengin olmak ve insanlar arasında yaşamak ama ruhunda bir boşluk ile yaşamaktan daha iyidir";

"Ruhuna kör olan bir insan için özgürlüğün hiçbir faydası yoktur";

"Erdemler, sizin tarafınızdan gerçekleştirilen eylemlerle ölçülür"; "Bir imtihan sırasında dostlar aramayın ve düşmanları suçlamayın, umutlarınızı Tanrı'ya bağlayın";

"Yalnızca kendisine özgürlük veren bir kralı tahttan indirmeye çalışan insan köleliği özler";

"Sadece ihtiyacı olan insanlara yardım eden adam gelişir, başkalarının kendisinden korkmasına neden olan adam değil".

İmhotep'in daha pek çok sözü sonraki nesillerin rahipleri ve vezirleri tarafından 'öğretilerinde' kullanıldı çünkü İmhotep'in sözleri insanlar arasında oldukça popülerdi ve bir nesilden diğerine ağızdan ağza yayıldı.

"İmhotep'in devletin tüm dini kavramlarına karşı oldukça hoşgörülü bir tavrı vardı. Sadece firavunun değil, aynı zamanda çeşitli dinlerin nüfuzlu rahiplerinin de gerçek bir saygı ve sempatisini hak ediyordu, çünkü rahiplerin politikası konusunda bile çok akıllıca ve hassas davranıyordu. Bununla birlikte, kendi kesin pozisyonu Bilgiye dayalı inançtı. Söylediklerinden şüphe duymuyordu, birçok rahip ve aristokratta olduğu gibi ikiyüzlü değildi. İnsanlar onda bir Bilgi Adamı hissettiler. Bu nedenle, onda bu görünmez ama oldukça hissedilebilir güçlü inancı bulan birçok insan İmhotep'i bir Hakikat ifşacısı haline getirdi. Esas olarak onun yaşam tarzı ve dünya görüşü nedeniyle Mısırlılar, bu hayatın geçici olduğu ve bir insanın doğruluğu, düşüncelerinin dürüstlüğü ve Tanrı'nın önünde (insanların önünde değil) eylemleriyle ölümden sonraki dünyada daha iyi bir yaşamı hak etmesi için verildiği kavramına ve mutlak bir inanca sahip oldular. Bu toplumda ölümden sonraki yaşama olan inanç baskın hale gelmiştir.

Kuşkusuz bu inanç boş bir yerde doğmamıştır. Ölümden sonraki dünyaya inanç Mısırlıların doğasında çok eski zamanlardan beri vardı ve daha önce de söylediğim gibi başlangıçta bilgiye dayanıyordu. Ancak zamanla bu bilgi kısmen kaybolmuş ve bu inanç kafa karıştırıcı ve belirsiz bir din halini almıştır. Bu nedenle insanların çoğu, deyim yerindeyse, çoğunlukla dini anlamadan ve derinlemesine incelemeden, mekanik bir şekilde eski tanrılara tapındı. Bu onlar için sadece atalarından miras kalan bir gelenekti, daha fazlası değil. Ancak İmhotep'in görünmez çalışması sayesinde her şey değişti."

"Görünmez çalışma mı? 'Görünmez' derken ne demek istiyorsun?" Kostya sordu. Sensei'yi bizim gibi aynı heyecanla dinliyordu.

"Bir dakika bekleyin, hemen şimdi anlatacağım." Sensei birkaç yudum maden suyu içti ve hikâyesine devam etti. "İmhotep'in bahsedilen tüm meziyetleri, hayatı boyunca yapmayı başardığı o büyük işin sadece görünen bir parçasıydı. Ama yabancılardan tamamen gizlenen daha değerli ve önemli görünmez işler vardı. Yüksek konumu İmhotep'e, Sokrovennik tarafından kendisine anlatılan küresel dünya mimari projesinin gerçekleştirilmesinde kendi payına düşen katkıyı yapma fırsatı verdi. Bu, uzak geleceğin insanlığına paha biçilmez bir değer getirebilirdi."

Nikolay Andreyeviç düşünceli bir ifadeyle, "Görüyorum ki büyük ruhlu bir adammış," dedi. "Gücün zirvesindeyken her şeyden önce sıradan insanları düşünür ve insanlığın geleceğiyle ilgilenirdi. Bugünlerde üst tabakada böyle dürüst insanlar var mı merak ediyorum."

Sensei başını salladı ama bu konuya girmedi ve anlatmaya devam etti. "İmhotep bu çok karmaşık sorunu çözerken akıllıca davrandı. Aslında yaptığı işin görünen kısmı asıl işe hazırlıktı. Çünkü İmhotep'in fikrini gerçekleştirmek sadece son derece organize bir toplum koşullarında mümkündü. Bu yüzden şu şekilde hareket etti. Yönetici elitin, rahiplerin ve özellikle firavunun geleneklerini, ahlakını ve psikolojisini iyi öğrendikten sonra, planlarını gerçekleştirmek için onların zayıf noktalarını kullandı ve daha sonra birçok insana paha biçilmez bir manevi yardım getirdi. Imhotep, Djoser'e o zaman için tamamen eşi benzeri görülmemiş bir proje önerdi ve firavun bunu reddedemedi. Çünkü inancına göre Djoser, diğer Mısırlılar gibi, her şeyden önce ölümden sonraki yaşamıyla ilgilenmek zorundaydı ve firavunlar arasında olağan olduğu üzere, mezarını henüz hayattayken inşa etmek zorundaydı. İmhotep ona alışılmadık bir yeraltı mezarı inşa etme fikrini önerdi. Sıra dışıydı çünkü o sadece bir mastaba değildi..."

"Mastaba mı? Peki nedir bu?" Yura kibarca sordu.

"İlk olarak Mısırlıların dikdörtgen ahşap mezarları vardı. Daha sonra mezarları tuğladan inşa etmeye başladılar ve onları mezar yerini gösteren ve gizleyen dekoratif nişlere sahip yapılara dönüştürdüler. Yine de 'mastaba' Mısırca değil, 'bank' anlamına gelen Arapça bir kelimedir. XIX. yüzyılda Mısır'da arkeologlarla birlikte çalışan Arap işçiler tarafından bu şekilde adlandırılmışlardır.

Böylece İmhotep, Djoser'e alışılagelmiş bir mezar yerine basamaklı bir piramit inşa etmesini, üstelik bunu yaygın kırılgan bir yapı malzemesi olan basit kerpiç tuğladan değil, dayanıklılık sağlayan yontma taştan yapmasını önermiştir. Bu, o zamanların Mısır'ı için devrim niteliğinde bir karardı. İmhotep'in 'firavunun ilahi yükselişi için gökten atılmış bir merdiven' inşa etme fikri Djoser'i o kadar etkilemişti ki, bunun için para ayırmadan derhal çalışmalara başlanmasını emretti ve bu işi bizzat İmhotep'e emanet etti. Firavunların geleneksel olarak gömüldüğü bir yer olan Abidos'ta Djoser için büyük bir tuğla mastaba inşa edildiğini belirtmem gerekiyor."

"Demek ki İmhotep inisiyatif gösterdiği için bu iş ona emanet edilmiş," diye sırıttı Stas. "İnisiyatif her zaman cezalandırılır derler!"

"Ama bu durumda değil," diye itiraz etti Sensei. "Imhotep bu projeyle diğerlerinden daha fazla ilgilendi. Sadece firavunun değil, nüfuzlu rahiplerin de ilgisini çekmeyi başardı çünkü bu proje, firavun için alışılmadık bir mezar odasının yanı sıra, tapınaklar da dahil olmak üzere tüm kompleksin inşasını öngörüyordu. Üstelik masrafları firavunun hazinesinden karşılanıyordu. Ve böylece rahiplere bu tapınaklardaki hizmetlerden gelecekte gelir sağladı. Dahası, bir site yerleşim planına,

deyim yerindeyse devlete ait büyük bir tahıl ambarını bile dahil etti. Ve daha sonra burada tutulan büyük tahıl stoku sayesinde Mısırlıların kötü hasat ve kuraklık yıllarında az çok iyi bir şekilde hayatta kalabildiklerini belirtmeliyim.

Imhotep'in bu kesik piramidi inşa etmek için seçtiği yer rastlantısal değildi. Büyük Sfenks'in sadece birkaç kilometre kuzeyinde bulunan platonun eşiğinde yer alıyordu. İmhotep firavuna, rahiplere ve aristokratlara yerleşim planını gösterirken, bu ıssız platonun Memfis'e daha yakın bir yer olduğunu ve buradan Memfis'in güzel manzarasını görebileceğini söylemişti. Ama aslında bu yer, Sokrovennik tarafından kendisine gösterilen 'yıldız haritası'nda işaretlenen dünya coğrafi koordinatlarından biriyle tam olarak eşleşiyordu. O zamandan çok daha önce inşa edilen (ve şimdi büyük piramitlerin inşa edildiği dönemdeymiş gibi varsaydıkları gibi İmhotep'in yaşamından sonra değil!) Büyük Sfenks, bu kesik piramidin kesin ve doğru konumu için önemli bir referans noktasıydı.

"Yani, bu görkemli yapı kasıtlı olarak bir on yıl bile uzatılmadı. Neden? Çünkü bu nesneyi inşa etmek yeterli değildi, onu 'başlatmak' gerekiyordu. Ve bunu yapmak için en önemli kişiler, hem erkek hem de kadın, son derece ruhsal insanlardı. İmhotep onların terbiyesi ve eğitimi için uzun yıllar harcadı, bu yüzden bu binanın temel şartlarını uzattı ve elit kesime gecikmeyi mimari planının iyileştirilmesi ve modernleştirilmesi olarak açıkladı."

Nikolay Andreyeviç, "Demek ki İmhotep için en önemli şey insanlardı," diye belirtti.

"Kesinlikle. İmhotep bu şekilde hareket etti... Tüm Mısır'dan mesleklerinde en iyi ustaları topladı ve en iyi ahlaklı insanları (hem erkek hem de kadın) yardımcıları olarak atadı. Onlar için sadece tam istihdam değil, daha iyi yaşam koşulları da organize etti ve devlet için sosyal önemlerini artırdı. İmhotep sadece bir bina inşa ettirmedi. Bu, insanların günlük sorunlarını çözmekten başlayıp yüksek kalitede tıbbi hizmete kadar uzanan tam bir sosyal refah kompleksine sahip günümüz devlet işletmesi gibi bir şeydi. Fırıncılar, doktorlar, memurlar, muhasebeciler, heykeltıraşlar, tuğlacılar ve diğer mesleklerden insanlar bu devasa işletmede çalışıyordu, hem kadın hem de erkek herkese yetecek kadar iş vardı."

"Ama orada hepsi köleydi!" Kostya şaşkınlıkla haykırdı. "En çok da kadınlar."

"Asla," diye itiraz etti Sensei. "Bu kompleks özgür insanlar tarafından inşa edildi. Ve günümüzde hakim olan görüşün aksine, Eski Mısır'da kadına karşı özel bir tutum vardı. Her şeyden önce anne ve soyun varisi olarak toplumda önemli bir yere sahipti ve toplumda erkeklerle aynı haklara sahipti. Bir kadın istediği mesleği seçme hakkına sahipti. Yetenekli kadınlar baş rahibe, doktor ve hatta mimar olabiliyordu."

Nikolay Andreyeviç bu konuya ilgi duyarak, "Bir dakika," dedi. "Bu, Eski Mısır'da baş rahipler ve rahibeler olduğu anlamına mı geliyor?"

"Evet. Örneğin şu Iunu'daki en yüksek rahip Ur Maa, en yüksek rahibe ise Ur-t Tekhent olarak adlandırılırdı. Onların statüleri ve bilgi seviyeleri, en yüksek bilimsel derecelere sahip insanların statülerine benzerdi."

"Kadınlar da dahil olmak üzere bilim insanları olduklarını mı söylemek istiyorsunuz?!" Nikolay Andreyeviç daha da şaşırarak sordu.

"Sizi utandıran nedir?" Sensei sırayla sordu. "Bir keresinde okumuştum, eğer eski zamanlarda bir kadınbazı dini ritüellerde yer almış, rolü genellikle törensel danslarla ve en iyi durumda müzik eşliğinde sınırlı kalmıştır. Ama çoğunlukla,

özellikle de tanrısı bereketle bağlantılı olan tapınaklarda, işi 'kutsal fahişelik' olarak adlandırılan şeydi."

"Gerçekten de öyle oldu, ama İmhotep'in gizli organizasyonunda, kadınların başrolü oynadığı inisiye edilmiş dar bir çevre arasında gerçekleştirilen ve 'ilahi güç eylemleri' olarak adlandırılan eylemlerin insanlar tarafından yankılanması ve boş bir taklidi olarak. İmhotep'in bu gizemli insanları 'kutsal güçlerin sahipleri', rahipler Ur Heku ve rahibeler Ur-t Hekau olarak adlandırılırdı, çünkü bu 'güç eylemleri' sırasında yukarıdan elde ettikleri ilahi güce Heka denirdi. Bu insanlar sadece bu ilahi gücün deposu ve koruyucusu olmakla kalmıyor, aynı zamanda onu nesnelere aktarabiliyor, böylece onları 'kutsallaştırabiliyor' ve bu güç sayesinde hastaların iyileşmesine yardımcı olabiliyorlardı. Bu yüzden onlar aynı zamanda doktorlardı, sıradan değil ama evrensel, kadim doktorlar arasında en yetenekli olanlardı, ama bu insanlar sadece saf Bilgi kullanıyorlardı. Bunu size bir gün anlatacağım."

"Affedersiniz ama doktorlar hiyerarşisinde Bilgi neden bu kadar sınırlıydı?" Nikolai Andreevich resmi bir tonda sordu.

"Çünkü bu Bilgi sadece ruhen saf insanlara emanet edilmişti. Ve onlar Güc'ü elde etme ayinini derin bir sır olarak sakladılar. Çünkü Güç, Güç'tür. Bir çekiç gibidir, onunla inşa edebilir ya da yıkabilirsiniz. Her şey bu çekici elinde tutan Üstada bağlıdır."

"Kulağa mantıklı geliyor," dedi Nikolay Andreyeviç.

"O zamanlardaki bilim insanlarına gelince, yetenekli kadınlar da bu alanda çok başarılı oldular. Şu tıp konusuna bir bakalım. Bugün bile 'M.Ö. III. binyılda Memphis'te hekimlik yapan bilinen en eski kadın hekimin adının Peseshet olduğuna' dair bir kayıt bulabilirsiniz. Aslında ilk kadın hekim o değildir, sadece arkeologlar bu konuda en eski kaydı buldular ve bu yüzden bu kadını ilk hekim olarak adlandırdılar... O dönemde tıp kutsal bir bilim olarak kabul edilir ve tapınaklarda öğretilirdi. İyileşmenin sadece bir doktorun pratik bilgisine değil, aynı zamanda ilahi iradeye de bağlı olduğuna inanılıyordu, bu yüzden hekimler tıbbi bilginin yanı sıra kutsal metinleri de öğreniyorlardı. Rahip-doktor dua etmeden bir hastayı iyileştirmeye başlama hakkına sahip değildi."

"Dua mı?" Psikoterapistimiz yine bir kelimeye takıldı. "Ama bildiğim kadarıyla o zamanlar Kadim Mısır dininde büyücülük ve sihir yapıyorlardı."

Sensei gülümsedi ve bu 'resmi ton' oyununa katılarak cevap verdi, "Doktor, o zamanın hakiki gerçekliği hakkında yanlış bir kavrama sahipsiniz. Ve nedenini daha sonra anlayacaksınız. Ve sadece anlamakla kalmayacak, o zaman hakkındaki tüm gerçekleri bulacağınız ve tüm şüphelerinizi giderecek gerekli yönergeleri de bulacaksınız. Şimdi de Kadim Mısır'da büyücülüğün yasak olduğundan bahsedeceğim. Eskilerin bilgisine, duaya ve Tanrı'ya gayretli ruhsal hizmete dayanan ilahi mistisizm ile bencilliklerinden ilham alan meraklı dinsizlerin yanı sıra büyücüler veya 'kara büyücüler' olarak adlandırılan, bazı bilgilere sahip olan ve bunu diğer insanlara karşı paralı amaçları için kullanan insanlar tarafından uygulanan büyücülük arasında net ayrımlar vardı. Dahası, insanlar büyücülüğün insanların ruhsal sağlığı için zararlı olduğuna güçlü bir şekilde ikna olmuşlardı. Bu arada bazı rahiplerin böyle bir 'uzmanlığı' bile vardı ve Uab Sekhmet olarak adlandırılıyorlardı. Kara büyücülerin faaliyetlerini 'etkisiz hale getirmek' için özel olarak eğitilmişlerdi. Bu rahiplerin 'uzmanlıklarının' bazı yankıları modern dünyada görülebilir. Aynı şey şeytan çıkarma

işiyle uğraşan modern rahipler tarafından da uygulanmaktadır."

"Pekâlâ, ama Kadim Mısır'da geleceğe dair sihirli tahminlerde bulunduklarını ve en azından astroloji yaptıklarını inkâr etmeyeceksiniz, değil mi?!" Nikolay Andreyeviç duramadı.

"Edeceğim," dedi Sensei kararlı bir şekilde ama gülümseyerek. Ve hemen açıkladı. " Bu gerçekleşti ama bugün yorumlandığından tamamen farklı bir anlamla. Örneğin öngörüleri ele alalım. Mısırlıların 'emirlerinden' biri, insanların gelecek hakkında bilgi sahibi olmalarına ve falcıların hizmetlerine başvurmalarına izin verilmemesini öngörüyordu. Rahipler için kurallarda "Henüz olmamış şeyleri bilmeye çalışma" yazıyordu. Dahası, en yüksek rahibin unvanı (İmhotep de daha sonra bu unvanı aldı) Ur Maa olarak adlandırılıyordu, 'Büyük peygamber' anlamına geliyordu. Ancak bu rahibin faaliyetleri büyülü öngörüler ile bağlantılı değildi. Amacı, 'geleceğin bağlı olduğu Tanrı'nın iradesini anlamak' için geçmiş olayları doğru bir şekilde yorumlamaktı. Mısırlılar geçmişteki önemli olaylar, 'işaretler' ve rüyalar konusunda ciddi oldukları için, Tanrı'nın onlar aracılığıyla insanları bir konuda uyarmaya çalıştığı düşünülürdü. Bu inanç nedeniyle eski Mısırlıların hem doğal hem de toplumsal olaylar konusunda çok gözlemci insanlar olduklarını belirtmek isterim. Onların 'öngörüleri' analitik düzenliliklerin açığa çıkarılmasına dayanıyordu. Aynı şey 'astroloji' için de geçerliydi. O zamanın 'astrolojisi' 'falcılık' değildi. Genel olarak tarımsal, astronomik, tıbbi konularda bilimsel tahminler olarak adlandırılabilir. Çünkü o dönemde bilimin gelişmesiyle rahipler ilgileniyordu.

"Ama yine de rahipler kimlerdi, dini liderler mi yoksa bilim adamları mı?" Victor sordu.

"Her ikisi de. Genel olarak özel bir rahip yapıları vardı. En yüksek rahipler din, siyaset ve bilim gibi konularla ilgilenen dini liderlerdi. Ayrıca bu yapıda rahipler-bilim adamları, rahipler-hekimler, rahipler-katipler, rahipler-idareciler, rahipler-din adamları, vaizler vardı. Bu arada, sonuncular tapınak ayinleri sırasında inananlara 'ilahi yasaları', dini 'öğretileri' okur ve vaaz verirlerdi."

Victor, "Yapılarının günümüz dinlerine benzediğini görüyorum," dedi.

"Daha çok!" Sensei gülümseyerek söyledi.

Nikolay Andreyeviç hafif bir kuşkuyla şöyle dedi: "Bilimsel bilginin öncelikli olduğu modern dünyada bir hekimin hastasını iyileştirmeden önce dua etmeye başlayacağını hayal edebiliyorum. Bu kafa karışıklığına neden olabilir..."

"Kafa karışıklığı mı?! Sensei sırıttı. "Biliyor musunuz doktor, şu anda dünya tıbbında en pragmatik insanlar olarak kabul edilenler bile, yani işi canlı maddeyle bağlantılı olan cerrahlar... ve sadece cerrahlar değil, olağanüstü cerrahlar... ameliyattan önce, ameliyat sırasında ve ameliyattan sonra dua ettiler. Şimdiye kadar da hastalarının sağlığı için dua ettiler. Çünkü deneyimlerinden biliyorlar ki, bir doktor ne kadar yüksek vasıflı olursa olsun, uygulamasındaki pek çok şey Yukarıdan gelen İradeye bağlıdır."

"Gerçekten mi?" Nikolay Andreyeviç içtenlikle şaşırdı ve düşünceli bir şekilde konuştu. "Bunu bilmiyordum..."

"Ama İmhotep'in ana eserinden biraz saptık," diyerek ana konuya geri döndü Sensei. "Bu eşi benzeri görülmemiş görkemli bina ve Mısır'ın en iyi insanlarının bu binaya katılması sayesinde İmhotep, kişisel öğrencilerini maneviyat ve insanlıktan nasibini almış kadın ve erkeklerin en iyilerinden seçme fırsatı buldu. İmhotep'in

şahsen öğretmek için aldığı bu grup farklı mesleklere sahip insanlardan oluşuyordu, ama öncelikli olarak tuğla örücülerine dayanıyordu. Bu nedenle İmhotep grubunu yaklaşık olarak 'Ruhen özgür tuğla örücüler' olarak adlandırdı, yani ruhun özgürlüğü için çabalayan ve ateş monoliti benzeri inanç ve bilgiye sahip olanlar.

"Yavaş yavaş İmhotep'in 'Ruhen özgür tuğlacılar'ının sembollerini geliştirdiler ve bu semboller daha sonra Ariman'ın 'Hürmasonları' tarafından çok cesurca kopyalandı: Bir tuğlacı önlüğü, bir taş, bir çekiç, her şeyi gören gözü olan bir piramit (Shambala'nın kadim işareti ve Imhotep'in tuğlacıları için ışığa, ruhsal güçlere ait olmak anlamına geliyordu), Ankakuşu, Sfenks (daha sonra 'Hürmasonlar' bunu bir aslan olarak değiştirdi), Sfenks'in bir ön ayağı (bir aslanın ön ayağı), 3, 5, 7, 13, 33 rakamları (bu belirli bir güç çemberi oluşturan insan sayısıdır) vb. Birbirlerini belirli kelimeler, işaretler ve dokunuşlarla tanıdılar ve daha sonra bu 'Hürmasonlar' tarafından devralındı. Bu arada, 'Hürmasonlar' arasında popüler hale gelen pentagram işareti, izogonal beş noktalı yıldız, 'Ruhsal olarak özgür tuğla örücüler' için en önemli sembollerden biriydi, ama onlar bunu tamamen farklı yorumladılar. Mesele şu ki, 'Beyaz Lotus' biliminin ilksel bilgisine göre yıldız dişi ilahi doğanın sembolüdür, daire ise yaşam ve Evren anlamına gelir. Daire içindeki bir yıldız, varoluş çemberinde dişi ilahi doğanın varlığı anlamına gelir. Ayrıca, dişi doğa reenkarnasyonlar için bir kap olarak görülmüş ve kadın güç ve hayat veren bir varlık olarak kabul edilmiştir. Bu yüzden Kadim Mısır'da Duat Krallığı'nı daire içinde bir yıldız olarak tasvir etmişlerdir ki bu da insan ruhlarının reenkarnasyonları için bir krallık anlamına gelmektedir.

"Imhotep'e geri dönelim. 'Ruhen özgür tuğlacılar' adı altında güçlü bir gizli organizasyon çekirdeği oluşturdu, yani bu dünyanın maddesinden arınmış ve ruhen özgür olan insanlar. Hareketlerinin ana hedefi, kendini mükemmelleştirmenin ruhsal aşamalarının idrak edilmesiydi. Ve bu insanların farklı dini tanrılara tapmalarına rağmen, çünkü size daha önce de söylediğim gibi, Mısır'da insanlar o zamanlar her şehirde ve her tapınakta kendi tanrılarına tapıyorlardı, yani basitçe söylemek gerekirse, bir çok tanrıcılık vardı. Bu yüzden onlara gizli bilgiyi açıklayan İmhotep sayesinde hepsi tanrılarının sadece dış görünüşlerini sakladılar, ama aslında sadece Tek bir Tanrı'ya tapıyorlardı ve O'na gizlice 'Evrenin Büyük Mimarı' diyorlardı.

"Ruhsal uygulamalarda güçlendikten ve Bilgi sahibi olduktan sonra, kişisel öğrencileri ruhsal çalışmalarında onun güvenilir yardımcıları oldular. Ve insanlara çeşitli yardımlarda bulunmaya başladıklarında, İmhotep'in ünü Mısır'da daha da arttı, çünkü halkın görüşüne göre öğrencileri, acı çeken hastaları iyileştirmekten başlayıp insanlar ve hatta hava durumu üzerindeki olağandışı etkileriyle biten inanılmaz mucizeler yarattılar. Bu gizli topluluk hakkındaki bilgiler insanlara sızdığında birçok insan İmhotep'in kişisel öğrencisi olmayı aklına koydu. Yine de İmhotep bu organizasyonun varlığı ve dahası diğer insanları 'gizli' bir şekilde eğittiğine dair söylentileri reddetti."

"Ama neden?" Tatyana şaşırdı.

"Öncelikle ruhsal 'çocuğunu' Archonlara ve İmhotep'in politikasına muhalif olan ve ceza almadan hırsızlık yapabildikleri eski zamanların hayalini kuran iktidardaki bazı insanlara karşı güvence altına almak için. İkincisi, İmhotep insanların doğasını, isteklerinin geçiciliğini çok iyi biliyordu: bugün ruhsal patlama arzusuyla yanıp tutuşuyorlar ama belli bir süre sonra sönüyorlar ve Hayvani doğalarının

isteklerini gerçekleştirmeye yöneliyorlar. Oysa Shambala'nın Sokrovennik'i tarafından Imhotep'e anlatılan bu Bilgi, insanın ruhsal çabalarına ve en önemlisi saf düşüncelerine ve isteklerine kesin bir inanç ve kararlılık gerektiriyordu. Bunun dışında, pek çok insan ondan bir şeyler öğrenmek istiyordu, çünkü gizliden gizliye bu bilgiye sadece diğer insanlar üzerinde güç ve iktidar elde etmek, kendi çıkarcı egoist hedeflerini ve görevlerini gerçekleştirmek için sahip olmak istiyorlardı. Bu yüzden İmhotep kendisinden bir anlık hevesle bir şeyler öğrenmek isteyenleri asla kabul etmemiştir. O anda gerçekten ruhsal niyetleri olan bir adam da olsa, megalomanisiyle kötü bir adam da olsa, bunu 'dileyenleri' bir süpürgeyle kovmuştur." Sensei sırıttı ve belirtti. "Ya da daha doğru bir ifadeyle, süpürgeyle değil, elinden hiç bırakmadığı piskopos haçı ile"

"Haç mı?!" Kıdemli çocuklar hemen canlandılar.

Sensei başıyla onayladı ve onların dile getirilmeyen sorularına cevap verdi.

"Bu adam 'Yaşlı Lama'nın günümüz tarzını çok iyi biliyordu."

Volodya neşeyle, "Sanırım can sıkıcı adamlar için işler zordu," dedi.

"Biliyorsunuz, haç ağırlıkta hafif değildir," diye cevap verdi Sensei aynı şekilde. "Ciddi konuşmak gerekirse, İmhotep'in insanları seçerken bu kadar temkinli olması rastlantısal değildi. Genel olarak, insanlar bir Bilgi Adamını açıklanamaz bir şekilde hissettikçe, aynı şekilde Bilgi Adamı da insanların isteklerini 'görür' ve onların... deyim yerindeyse, ruhsal gelişimdeki olgunluklarını hisseder. Bunun için hakim bir belirleyici faktör vardır, bu hem bir taraftan hem de diğer taraftan içsel bir seçimdir. Eğer çakışırsa, bu insan Bilgi Adamı ile aynı yönde ilerleyecek demektir."

"Anlamadım, bu nasıl olabilir?" diye sordu Andrew.

"Örneğin, insanlar İmhotep'e gelip ondan bir şeyler öğrenmek istediklerini söylediklerinde, İmhotep elinden geldiğince reddetti ama onların bu inkâra karşı davranışlarını ve tepkilerini gözlemledi. Birçok insan şöyle düşünüyordu: "İşte buradayım! Gizemleri öğrenmek istiyorum! Bana öğret!" Çoğunlukla, bu tür insanlar kendini beğenmiş benmerkezcilikleriyle, farkına bile varmadan hemen itici geliyorlardı. Ama sözleri akıldan değil, kalpten ve ruhtan gelenler de vardı. İmhotep onlara yakından baktı ama bu adamın niyetinin gerçek olup olmadığını, insanın olgun ve bilinçli bir seçim yapabilmesi için seçiminin istikrarlı olup olmadığını kontrol etmek için yaklaşmalarına izin vermedi. Ve çoğu zaman bu insanlar bunu bilinçaltında algıladılar ve ısrarla ona yakın olmaya ve tüm ruhlarıyla Bilgi'nin kapısını çalmaya çalıştılar. Ve sonunda istediklerini elde ettiler. Çünkü, dedikleri gibi, eğer ısrarla bilirseniz açılmayacak kapı yoktur."

"Onun öğrencisi olmanın zor olduğu açık. Devlette bu kadar yüksek bir görevdeyse, ona gelmek çok zordu," diye düşüncesini ifade etti Nikolay Andreyeviç.

"Yanılıyorsunuz," diye itiraz etti Sensei. "Yüksek görevine rağmen İmhotep, toplumda devam eden gerçek süreçlerden ve olaylardan haberdar olmak için sık sık insanları ziyaret etmek ve sıradan insanlarla konuşmak zorundaydı. Ve haçı onun tek 'uydusuydu'."

"Bekle, İmhotep'in firavundan sonra devletin ilk adamı olmasına rağmen sıradan insanları ziyaret ettiğini ve onlarla doğrudan konuştuğunu mu söylemek istiyorsun? Maiyeti olmadan mı?" Nikolay Andreyeviç şaşkınlıkla sordu.

"Bu doğru," diye onayladı Sensei. "Ve sadece büyük şehirleri değil, oldukça uzak köyleri de ziyaret etti ve devletteki gerçek durumdan haberdardı."

"Asistanı ona devletteki gerçek durumdan bahsetmedi mi?"

"Neden anlatmasın? Bunu yaptılar ama günde bir kez değil. Ama yine de İmhotep insanları çok iyi tanırdı ve birçok gerçeği bizzat kontrol ederdi, bu yüzden onu aldatmak ya da herhangi bir konuda hile yapmak mümkün değildi, dahası buna cüret edecek 'asistan' için ciddi sonuçlar doğururdu.

"Yani sıradan bir adam bile ona gelip sorunlarını anlatabilirdi. Bu yüzden İmhotep devletin baş veziri olarak sadece insanlar tarafından saygı duyulan biri değil, aynı zamanda konuşulmaya da oldukça müsait biriydi... Yani haçı hakkında söylemek istediğim şey. Imhotep her zamanki haçını yanından ayırmazdı. Ama 'Ruhen özgür tuğla örücüler'in gizli toplantıları sırasında, kadim zamanlarda Boddhisattvalar Ptah ve Osiris'e ait olan bambaşka bir haç alırdı. Bu haç, tepesinde şahin kanatları olan yuvarlak bir disk bulunan, birbirine dolanmış ve yukarı doğru sürünen iki yılana benziyordu. İki yılan hem ruhsal yolun muhafızlarını hem de insan beynindeki kadim yapıların çalışmasını ifade ederken, kanatlı disk ise bu ruhsal bilgiyi yeryüzüne getirip insanlara ifşa edenleri simgeliyordu. Diskin üzerinde Shambala'nın bir işareti vardı ve içinde özel bir kristal bulunuyordu."

"Özel bir kristal mi? Ne kristali bu?" Nikolay Andreyeviç sordu.

Sensei gizemli bir şekilde, "Bu elbette ilginç bir konu ama belki daha sonra anlatırım," diye cevap verdi ve devam etti, "Bu haça gelince. Daha sonra Ariman, Imhotep tarafından inşa edilen bu organizasyonun ruhsal üssünü Archonların yardımıyla yok ettiği zaman Imhotep'in ruhsal takipçileri ona sahip oldular. Archonlar 'Ruhsal olarak özgür tuğla örücüler' organizasyonunu hızla Ariman yapısına dönüştürmeye başladıklarında, İmhotep'in son takipçisi haçın kendisi 'Hürmasonların' eline geçmeden önce kristali haçtan çıkarmayı başardı. Hürmasonlar 'Ruhen özgür tuğlacıların' işaretlerini ve eşyalarını küçük değişikliklerle kişisel sembolleri olarak her yerde kullandıklarından, bu gizemli haç toplantıları sırasında kullanıldı ve sahibinin en yüksek gücünün ayırt edici bir sembolü olarak hizmet etti. Ama zaten sadece boş bir nitelikti, başka bir şey değildi. Ve 'Hürmasonlar' organizasyonu önemli ölçüde büyüdüğünde ve başka localar kurmaya başladıklarında, organizasyonlarının başı bu haçla halka açık bir şekilde ortaya çıktı. Bu, inisiye edilen tüm insanlara, onlar tarafından 'asa' olarak adlandırılan bu sembolün sahibinin 'en yüksek rahipleri' olduğunu gösteriyordu. Ancak bu sembol inisiye olmamış insanların da dikkatini çekmeye başladı. Bu nedenle 'Hürmasonlar' gereksiz sorular sormamaları için bu haçın kökeni hakkında çeşitli efsaneler uydurdular. Bu şekilde, Homeros İlahileri'ne göre Zeus'un oğlu, Olimpik tanrıların habercisi, çobanların, ticaretin ve kazancın koruyucusu Hermes'in Apollon'dan bir asa ('kadüse') aldığı antik efsaneler ortaya çıktı..."

"Homeros tarafından mı anlatılmış?" Kostya, tanıdığı yazarın adını duyunca belirtti ve övünerek, "Ah! Evde onun şiirleri, İlyada ve Odysseia var!" dedi.

"Bu arada, Homeros hakkında birkaç şey söylemek istiyorum," dedi Sensei. "Böyle bir isme sahip bir adam ve bir şair gerçekte asla var olmamıştır. 'Homeros' bir takma addır. Kelimenin kökeni Yunanca'da 'söyleşi', 'dini bir ahlak vaazı' anlamına gelen 'homilia' kelimesinden gelmektedir. Bunun yanı sıra diğer Yunan lehçelerinde bu kelimenin 'rehine', 'şair', 'kör' gibi başka anlamları da vardır. Tüm grup, Archonların temsilcileri tarafından yönlendirilen 'Homeros'un' takma adı altında çalışıyordu. Amaçları, popüler antik efsaneleri, iyi bilinen tarihi gerçekleri kullanarak, insanlara Archonların işine yarayacak ideolojiyi telkin edecek ve

Archonların dini ve siyasi hakimiyetine yatkın halkların belirli bir dünya görüşünün oluşumunu etkileyecek bu tür yazılar üretmekti."

" Buyurun!" Victor hayretler içinde kalmıştı.

"Yani Eski Ahit gibi 'kutsal kitap' gibi bir şey mi yarattılar?" Nikolai Andreevich şaşkınlıkla sordu ve "Bu arada, bu gerçekten de oldukça benzer bir teknik: popüler kadim efsaneler ve tarihi kaynaklar..." dedi.

"Körler için din mi?!" Eugene sırıttı.

"Çok keskin görüşlüsün!" Victor ironiyle karşılık verdi.

"Görüyorsunuz, biraz dikkat ve gözlemle neler olup bittiğini anlamaya başlıyorsunuz," diye tekrar vurguladı Sensei sözlerini. "Homeros'un yazıları neredeyse Eski Ahit'le aynı zamanda hazırlandı. Sadece ilki 'Batılı bir insanın' zihni için yazılmıştı, öyle diyelim, ikincisi ise 'Doğulu bir insan' için hazırlandı. Her ikisi de tek ve aynı organizasyonun kontrolü altında, aynı yöntemlerle yazılmış olsa da, bazı farklı bakış açıları ve bilgi sunma biçimleri olsa da, deyim yerindeyse, tüm bu psikolojik ayrıntıları dikkate aldılar. Bu kitapların kaynağını açıklamak istemediler, bu yüzden 'Homeros'un harika yazılarını' yazmanın tüm ihtişamını Atinalı tiran Pisistrat'a atfettiler. Tarihin bugün anlattığına göre, Pisistrat M.Ö. VI. yüzyılda, daha önce ağızdan ağıza dolaştığı iddia edilen Homeros şiirlerini yazıya dökmek için bir komisyon oluşturdu."

"Gerçekten mi?!" Nikolay Andreyeviç şaşkınlıkla sordu.

"Durum daha da ilginçleşiyor."

Açıkçası bu bilgi onun için bile beklenmedik bir haberdi.

"Ama Homeros şiirlerinde yanlış olan ne?!" Kostya şaşkınlıkla sordu ve tam burada onları övmeye başladı. "Sadece zararsız eski Yunan efsaneleri, tanrılar ve kahramanlar hakkındaki mitler var. Platon bile Homeros'u Yunanistan'ın akıl hocası olarak adlandırdı!"

"Plato?!" Sensei sırıttı ve bir eliyle güler yüzle el salladı.

"Tamam, Platon'a dokunmayalım, onu boş zamanlarınızda kendiniz okuyacaksınız ve her şeyi anlayacaksınız. Ama söz konusu olan 'zararsız' mitler... Asil adamların reklamlarını yankılayan sıradan bir adam için elbette sadece 'zararsız' değil, hayatında hiç okumamış olsa bile 'güler yüzlü' şiirler gibi görünüyorlar." Bu sözlerle Kostya'nın yüzü asıldı ve utanarak gözlerini Sensei'den sakladı. "Ama aslında bu yazılar o kadar da zararsız değildi, özellikle de ideolojileri ve insanlara empoze ettikleri bilinçaltı davranış tarzları göz önüne alınırsa. Olimpiyat tanrılarının aile klanı ilişkilerinde gösterilen insanlar için belirli bir davranış modelini tanımladıklarını unutmayın. Bu arada, Zeus, Hera, Athena, Artemis gibi bu tanrılardan bazılarının isimleri ve onlarla ilgili efsaneler kadim Girit kültüründe (M.Ö. 3000-1200 yılları) biliniyordu ve neredeyse aynı zamanda Miken kültüründe, yani bu yazıların ortaya çıkmasından çok önce vardı. Ve bu kadim efsanelerde gerçekten de mitlerin içine kamufle edilmiş bazı değerli bilgiler vardı."

Ancak bu yazıları 'Homeros' takma adıyla yazan grup, sadece kendi tarzlarında yeniden yazmakla kalmamış, aynı zamanda bu tanrıları tanımlamak için daha önceki efsanelerde sunulan efsanevi karakterleri değil, insan olan karakterleri almıştır. Ve sadece insanlar değil, öfke, zalimlik, alçaklık, ahlaksızlık gibi birçok insani zayıflığa sahip sınırlı türden insanlar. Yani aslında tanrı imgelerini dönüştürerek kadim efsanevi karakterlerin manevi temelini yok etmeye çalıştılar. Öyle yaptılar ki,

bu yeni yaratılan 'tanrıları' insanlardan ayıran tek şey, 'sihirli bir nektar' içerek desteklense de, ölümsüzlükleriydi. Gördüğünüz gibi, Mısırlıların ölümden sonraki dünya ve insanın hayattaki ahlaki erdemleri için ölümünden sonra oraya ulaşma çabaları hakkındaki kavramlarının aksine, bu grup ölümden sonraki dünya kavramını en siyah renklerle tanımladı. Onların ölümden sonraki dünyası (Hades), yarı bilinçli şeytanların ve canavarların yaşadığı ve suçlu tiranların ölümle cezalandırıldığı kasvetli ve umutsuz bir yerdi. Bunu neden yaptılar? İnsanların ölümden korkmalarını ve onu düşündüklerinde kendilerini umutsuz ve çaresiz hissetmelerini istediler. Bu şekilde sıradan insanlar için Archon benzeri bir dünya düzeni ve buna karşılık gelen idoller-"idealler" çizdiler. Çünkü önce ideoloji değiştiriliyor, kitlelere uygulanıyor ve popülize ediliyor ve sonuç olarak toplumun yönünü bir bütün olarak değiştiriyorlar."

Nikolay Andreyeviç, Sensei'i dikkatle dinledikten sonra, bir kaşifin heyecanıyla şöyle dedi: "Aslında haklısınız! Nasıl oldu da bunu daha önce düşünmedim? Bu bir tür 'Homeros' diniydi ve bu kitaplar gerçekten de insanlar için kutsal kitaplar gibi bir şeydi. Antik mitoloji, birçok kültürün, özellikle de Avrupa kültürünün gelişimindeki etkisi nedeniyle İncil ile karşılaştırılmaktadır. Romalılar da bir zamanlar Hellas'ın birçok efsanesini benimsemiş, karakterleri yorumlamış ve olay örgüsünü kendilerine göre değiştirmişlerdir. Latince ve eski Yunancanın en yaygın diller olması nedeniyle, antik mitler sadece tüm Avrupa'da popüler olmakla kalmamış, aynı zamanda öğrenilmiş, resim, heykel, müzik, düzyazı dahil olmak üzere kültür ve sanata girmiştir!"

"'İşte,' diye onayladı Sensei. "Doğru söyledin, gerçekten 'uygulandılar' ve kadim Yunanlıların, yani tüm ulusun dünya görüşüne atfedildiler! Gerçi Archonlar tarafından oluşturulan 'Olimpik tanrılar'ın ahlaki 'ideali', Yunan halkının gerçek manevi değerlerini o kadar gözden düşürdü ki, Archonların adamları bu yazıların reklamını aktif olarak yapmaya başladıktan bir süre sonra tüm bu kampanya Yunanlıların protestolarına ve alaylarına neden oldu. Ama bugün dünyamıza bakın, Homeros'un yazılarını nasıl övüyorlar, Yunan halkının 'ulaşılamaz örneğine', 'büyük destanına' atfediyorlar ve bu yazılara karşı çıkanlardan edepsizce ve çoğu zaman kötü bir şekilde bahsediyorlar.

"**Diyorum ki, sonuçlarınızı çıkarın, sevgili baylar! Archon'lar toplumda bu tür niteliklerin geliştirilmesinden fayda sağlarlar, oysa o zaman da şimdi de böyleydi. İnsanlar hazırladıkları 'idollerin' köklerine inmeyip davranışlarını körü körüne taklit ettiklerinde bundan faydalanıyorlar, bu şekilde kendilerini düşünmeyen ama manipüle edilmesi ve kontrol edilmesi kolay insanlardan oluşan bir toplum oluşturuyorlar**..."

"Aptallar topluluğu!" Eugene biraz öne eğilerek ekledi.

Adam Stas'ın görüş alanında dururken, Stas arkadaşını yerine geri getirmeye çalıştı. "Kes şunu, seni yerinde duramayan!" Ve Stas sözlerine ironik bir gülümsemeyle ekledi, "Merak etme, senin için bir sorun olmayacak."

Bu sahne grubumuzu güldürdü ve Sensei, Eugene'in şakasına güler yüzle cevap verdi: "Şöyle söyleyelim, insanlar meselenin özüne inmesin ve kendilerine telkin edilenleri kolayca kabul etsinler diye bunu yaptılar."

"Aha, reklamla kolayca telkin edilebiliyorlar!" Eugene yine aynı sonuca vardı.

"Apollo'dan bir kadüse alan Homerik tanrı Hermes ve onların Ariman'ın 'Hürmasonları' ile bağlantıları hakkında söylemek istediğim şey buydu," diye olayları

yeniden düzenlemeye başladı Sensei. "Homeros'un yazıları insanlar için sadece 'kutsal kitaplar' olarak değil, aynı zamanda 'kendi insanları' için gizli bilgiler olarak da sunuldu. Hermes'i nasıl sunduklarına bir bakın. Bu arada, bu ilah Yunan'dan değil, Küçük Asya mitolojisinden uyarlanmıştır. Kendiniz için not edin. Onun adı Archon'ların insanları tarafından sebepsiz yere seçilmemiştir. Hermes, Yunanca bir kelime olan 'herma' kelimesinden türemiştir, yani uzun zaman önce gömü yerini işaretleyen bir taş yığını veya taş sütun. Herma'lar önceleri yol işaretleri olarak hizmet vermişler ve yolların, sınırların, kapıların bekçileri gibi bir şey olarak görülmüşlerdir. Bu arada, Hermes aslında bu kelimeden türemiştir ve 'kapı bekçisi' anlamına gelmektedir. Birisi herma'ya zarar verirse bunun büyük bir günah olduğuna inanırlardı."

Nikolay Andreyeviç anlayışla, "Bana öyle geliyor ki bunu kavramaya başladım," dedi. "Eğer bunu 'Hürmasonları' yaratan Archonların 'diline' çevirirsek..."

"Kesinlikle," diye başını salladı Sensei. "Bu arada, Hermes'in temel özelliklerinden biri kurnazlık, hüner ve sahtekârlıktı. Bu yüzden o dolandırıcılık ve hırsızlığın koruyucusu olarak görülmüştür. Bu bağlamda hemen belirtmek isterim ki, Roma mitolojisi, Archonların halkının katılımı olmaksızın, Homeros'un tanrılar panteonunu neredeyse kopyalamış, sadece biraz değiştirmiş ve bu halk için uyarlamıştır. Hermes'i, ticari kazanç sağlayan ticaret tanrısı Merkür olarak sunmuştur. *Mercurius* kelimesi merx, 'iyi', *mercare*, 'ticaret yapmak' kelimelerinden türemiştir. Bu tanrı aynı zamanda sanat ve el sanatlarının koruyucusu, gizli büyü ve astrolojiyi bilen, haberci ve tanrıların hizmetkârı olarak kabul edilirdi. Böylece, M.Ö. 495 yılında... Umarım hatırlarsınız, daha sonra Yahudi rahiplerin gizli bir toplantısı oldu ve diğer soruların yanı sıra Eski Ahit'in Orta Doğu'da bir 'kutsal kitap' olarak uygulanması konusunu tartıştılar. Ve bu toplantı kararının uygulayıcısı, daha sonra Yahudi politikacı Nehemya'nın yardımıyla Ezra'nın ulus için 'Yasa'yı ilan ettiği geniş bir 'halk toplantısı' düzenleyen Ezra'ydı.

"Biraz daha önceleri, M.Ö. 495'te Roma'da (Batı'da) 'halk meclisi' ya da daha doğrusu iyi maaş alan 'meclis', Büyük Sirk'te Merkür'e bir tapınak tahsis etmeye karar verdi (bu yeri hatırlayın, daha sonra bazı tarihi gerçekleri analiz etmek için bu bilgiye ihtiyacınız olacak). Aynı zamanda bu tanrının 'koruması altında' olan tüccarlardan oluşan özel bir kolej kurdular. Dahası, 'Merkür'e tapanların kolejleri' Roma ve İtalyan şehirlerinde yoğun bir şekilde büyümeye başladı (halk tabakasından ve kölelerden kaydedildiler), daha sonra imparator kültünün kolejleri haline geldiler."

"Gerçekten mi?! Görünüşe göre bugün çeşitli partiler oluşturuyorlar," diye sonuca vardı Nikolay Andreyeviç. "Archonlar bunu yapmakla akıllılık etmişler..."

Sensei sırıtarak, "Hiç şüphem yok," diye cevap verdi. "Hermes hakkındaki efsanelere geri dönelim. Onun altın kanatlı sandaletleri ve altın asası sihirli gücün bir amblemi olarak kabul edilirdi. Kadüse ('asa' anlamına gelen Latince 'caduceus' kelimesinden türemiştir) daha sonra 'ilahi' gücün, gizli ve okült bilimlerin sembolü haline geldi. Yani 'insanları uyutan ve uyandıran' bu asa ile (Hermes'in kadüsesi ile insanlara kehanet rüyaları getirdiği ve bazen onlarda ilahi iradenin tezahürünü gördükleri düşünülürdü) o her iki dünyaya, yaşama ve ölüme erişebilir ve ölüler krallığına giden yolda ruhlara rehberlik ve yardımcılık işlevini yerine getirir. Ama şunu da belirtmek isterim ki, bu efsaneler Kadim Mısır'da popüler olan İmhotep'in sihirli haçı hakkındaki efsanelerin bir yorumudur, 'Hürmasonlar' toplumdaki

prestijlerini arttırmak için onun ihtişamını kötüye kullandılar. Bu arada, antik çağın sonlarında, 'Masonlar' sayesinde tapınılacak yeni bir karakter ortaya çıktı, bu Hermes Trismegistus, yani 'üç kere büyük Hermes' idi. Onunla gizli bilimleri ve sözde 'hermetik', yani sadece 'inisiye' olanlara açık olan gizli yazıları ilişkilendirmeye başladılar."

"Yine aldattılar!" Eugene başını salladı.

"Kesinlikle," diye başını salladı Sensei. "Sırlar her zaman insanları çeker. Ve Archonlar genellikle insanların bu zaafını kullanarak insanları kendi dinlerine, mezheplerine, gizli topluluklarına çekmiş ve böylece onları köleleri haline getirmişlerdir. En üzücü olanı da, 'Masonlar' köleleri için bu yeni prangaları icat ettiklerinde, İmhotep'in şanını, hem Mısır hem de Mısır'dan bu bilgiyi alan halklar için onun toplum gözündeki erdemlerini tüm güçleriyle kullandılar. Hermes Trismegist'in M.Ö. IV. binyılda Mısır'da yaşadığını, yüce bir rahip olduğunu ve devlette en yüksek güce sahip olduğunu, Mısır halkına yasaları, yazılı dili, sayımı verdiğini, tüm bilimleri başlattığını söylediler. Hayatı boyunca ona tapınılmış ve ölümünden sonra tanrı Toth ile ilişkilendirilmiştir. Bu şekilde, o zamanlar birçok insanın İmhotep'in büyük erdemleri hakkında bildiklerini duyurdular. Ve daha sonra, bu Arimancı uşaklar son 'yem' olarak, bu 'Hermes'in 42 kitap yazdığını (Mısır dinine uyarladıkları sayı, yani herhangi bir Mısırlı tarafından iyi bilinen 'Negatif İtiraf'tan kırk iki 'emir'), 'Hermes jimnastiği' olarak adlandırılan enerji biriktirme trans yöntemini icat ettiğini ve daha sonra 'hermetizm' olarak adlandırılan gizli bilimi kurduğunu parlak sözlerle anlattılar. 'Hermes'lerinin trans sırasında eşsiz bilgiler alabildiğini ve bunları insanlara aktarabildiğini ve fiziksel bedeninden dışarı çıkmayı öğrendiğini yazdılar. En ünlü ve gizli kitabı olan 'Toth'un Kitabı'nı yazdığını, burada ölümsüzlük kazanmanın sırlarını açıkladığını ve özel törenler yoluyla bu dünya üzerindeki olağanüstü güçlere ve etkiye hakim olmanın gizli yöntemlerini anlattığını yazdılar. Mısırlı rahiplerin daha sonra binlerce yıl boyunca onun yöntemlerini kullandıklarını yazdılar. Ayrıca, o zamanlardan günümüze kadar kaldığı iddia edilen 'Zümrüt Tablet' metinlerinin yazarlığını da ona atfettiler. Hermes'in ölümsüz akıl parçacığından bahsettiğini iddia ettiler... Bu arada, 'akıl', 'Yüksek Akıl' kelimesi 'Hürmasonlar' tarafından eski Yunan kültürü aracılığıyla kasıtlı olarak icat edildi, böylece böyle bir filozofiyi öğrenen bir insan bilinçaltında ruhunu ve En Yüksek'i ilahi doğa ile değil, insandaki Hayvan doğasının ana tahtı olan 'akıl', 'zihin' ile özdeşleştirecekti... Yani Hermes, ölümsüz 'akıl' parçacığından, özel bir eğitimle (ölüme benzer derin bir trans sırasında) onu özgürleştirmenin ve sonra da özel bir bilginin yardımıyla karanlık-cehennemden aydınlık-Tanrı'ya çıkmanın mümkün olduğundan bahsetmiştir. Ve tuhaf olan şuydu: Hermes, insanı 'mikrokozmos' olarak adlandıran ilk kişiydi ve insan Evreni idrak etmek istiyorsa, öncelikle kendisini idrak etmesi gerektiğini vurguluyordu.

"Demek ki aslında ne kanıtlanması ne de yalanlanması mümkün olmayan böyle bir bilgi verdiler çünkü İmhotep hakkında onun faaliyetleri ve 'Ruhen özgür tuğla örücüler' gizli topluluğu ile bağlantılı olağandışı söylentiler vardı. Ama Archonlar ne yaptı? Bu bilgiyi aldıktan sonra insanlara eski zamanlarda çok popüler olan bir başlıkla ama tamamen farklı bir içerikle, kendi lehlerine olan kitaplar verdiler."

"Kısaca söylemek gerekirse, popüler bir eski kitabın başlığını kopyaladılar ve

bu başlık altında kendi kitaplarını mı sundular?" Victor genelleme yaptı.

"Evet."

"Ve insanlar ellerinde bizzat İmhotep'e ait bir folyo olduğunu düşündüler!" Volodya ekledi.

Nikolay Andreyeviç, "Bu tanıdık bir aldatma türü," diye düşüncesini ifade etti. "Görünüşe göre İmhotep'in en büyük düşmanı olanlar, onun ihtişamını kötüye kullanmış ve bunun üzerine kendi imparatorluklarını kurmuşlar."

"Haklısın," diye onayladı Sensei. "Bu arada, **bunun Archonların en sevdiği yöntemlerden biri olduğunu unutmayın, insanların isteklerini illüzyonlarla değiştirirler**." Ve Archonların güzel sözlerinin ardında aslında insanların yönünü ters yöne, maddeye doğru değiştirmek vardır. İnsan, bilgi eksikliği nedeniyle bunu fark etmeyebilir ve örneğin 'hermetik bilimi' öven pek çok insan gibi ruhsal yolda ilerlediğini düşünebilir. Bu sürecin organizatörlerinin kimler olduğunu ve hangi Archonts organizasyonlarına ait olduklarını (ve bu organizasyonların gerçek amaçlarının ne olduğunu) ve insanlar arasında tam da bu bakış açısının kitlesel olarak yayılmasına neden ihtiyaç duyduklarını tahmin bile edemez."

"Bu korkunç! Homeros'un kitaplarına dokunmayacağım bile!" Kostya kesin bir dille söyledi.

"Bu iyi bir fikir değil," dedi Sensei. "Bir insan ne kadar çok okursa, bu dünyanın yapısını ne kadar iyi anlarsa, Archonların onu kandırması ve dolayısıyla zihnini manipüle etmesi o kadar zor olur. Kitap okumalısınız! Homeros da, en azından bir insanın kendi bağımsız sonuçlarını çıkarması için, kimsenin iması ya da dayatması olmadan, başkalarının önünde tartışmak ve övünmek için değil, kendisi için, içsel gelişimi ve bilişi için."

"Ama ya bu kitaplar beni bir şekilde yanlış yönde etkilerse?" Kostya kuşkulandı.

"Her şey sana bağlı! Düşüncelerini kontrol et, olumsuz tarafın sana hükmetmesine izin verme, manevi insan konumundan oku. Ve eminim ki, bu kitapları sadece sizin için kötü sonuçları olmadan okumakla kalmayacak, aynı zamanda onları oldukça farklı değerlendireceksiniz. Ayrıca, orada her şey olumsuz değil! Daha eski efsanelerden yeniden yazılmış oldukça ilginç birçok an var, ayrıca birçok neslin dikkatini çeken küçük tohumlar da var. Ve genel olarak, bu tür bir okuma aynı zamanda kendiniz üzerinde bir tür çalışmadır, deyim yerindeyse, içsel isteklerinizi ve çabalarınızı kontrol etmek için bir testtir. Yani, **manevi bir insan için, onun işine yaramayacak hiçbir kitap yoktur!**"

"Doğru," diye yankılandı Eugene ve Kostya'ya dönerek parlayan bir gülümsemeyle, "Anladın mı oğlum? Şimdi filtrelerini düzelt ve Homner'ini istediğin kadar oku!"

"Homner değil, Homer, seni köylü çocuğu!" Stas gülerek Eugene'i düzeltti.

"Elbette!" diye başını salladı sonuncusu diğerlerinin güldüğünü görünce ve sanki doğru söylemiş gibi bir hava takındı.

Stas, Eugene'in tamamen umutsuz olduğunun bir işareti olarak elini salladı ve bu adamların daha da gülmesine neden oldu.

Bu arada, bu kısa dinlenme dakikasında, Sensei'in hikayesini not defterime stenografiyle yazarken, son cümleyi bitirdikten sonra kalemin mürekkebinin bittiğini dehşetle fark ettim. Çadırıma koştuğumda, yeni bir kalem bulup geri döndüğümde

birçok değerli bilgiyi kaçıracağımı hesapladım. Ama Sensei'in sözlerinden hiçbir şey kaçırmak istemiyordum. Yine de bir çözüm buldum.

"Çay ister misiniz?!" Alışılmadık bir coşkuyla önerdim.

"Hava çok sıcak, neden çay içmek istiyorsun?" Tatyana şaşırdı.

Sensei, "Benim için sakıncası yok," diyerek beni destekledi.

Son sınıf öğrencileri de başlarıyla Sensei'i onayladılar. Böylece küçük molamızda, insanlar çay demlemeye başladığında, önce çadırımıza koştum, hızlıca başka bir kalem buldum ve notlarım için gerekli her şeyi hazırladıktan sonra, genel 'çay seremonisi' sürecine katıldım.

*** * ****

Sensei bir fincan çayı keyifle içtikten sonra bir sigara yaktı ve anlatmaya devam etti, "Yani tüm bunlar çok daha sonra, İmhotep zamanından sonra oldu. Yine de, prensipte, Archonlar tarafından teşvik edilen 'kadüse'nin gerçek kökenini fark etmek için çok zeki bir insan olmanız gerekmez. İmhotep'in mimari eserlerine, onun zamanında inşa edilen tapınaklardaki heykellere ve resimlere bakmak bile yeterli, özellikle de Sakkara'daki kompleksle ilgili olarak... Bu arada, Sakkara'daki Djoser piramidi kompleksini çevreleyen duvar bile özel bir anlamla planlanmıştı. Yaklaşık on metre yüksekliğindeydi ve beyaz kireçtaşından yapılmıştı, kulelerle güçlendirilmiş ve düz platformlarla bölünmüştü. On dört kapısı vardı, bunların on üçü sahte ve sadece bir tanesi gerçekti, Doğu tarafından. Dahası, kompleksin içindeki kapılara bakarsanız, hepsinin açık olduğu görülüyordu. Sıradan insanlar için çok önemsiz gibi görünüyor, bu duvarların nasıl görünmesi gerektiği gerçekten önemli mi? Ama İmhotep oraya bilgi de koymayı başarmış. O zamanın ruhsal felsefesinin yanı sıra (hatırlarsanız, on dört Kau ve yedi Ba en yüksek tanrının yapısına aitti), çok güçlü koruma gücüne sahip yedi çift tanrı, yedi erkek ve yedi dişi hakkında da hatırlayın. Ancak İmhotep'in çemberinde, 'Ruhen özgür tuğla örücüler'in çekirdeğinde bu bilgi bir mitoloji ya da din değil, gerçek bir ruhsal uygulamaydı."

"Özür dilerim, anlayamadım, gerçek bir ruhsal uygulama ne demek?" Nikolay Andreyeviç sordu.

"Bir gün size anlatacağım..." Sensei ona şöyle cevap verdi. "İmhotep'in mimari eserlerine bakmanız yeterli olacaktır; kanatlı disk, muhafız yılanlar, daha sonra 'Masonların' işaretine dönüşen Shambala işareti de dahil olmak üzere 'Ruhen özgür tuğlacılar' hareketinin hangi 'semboller' temelinde doğduğunu göreceksiniz. İmhotep döneminde inşa edilen ve daha sonra popüler olan birçok sütun başlığının lotus tomurcukları veya açık lotus çiçekleri ya da papirüs demetleri şeklinde olması sebepsiz değildir. Bu arada, 'bilgi', 'çalışmalar' ve 'düğüm' kelimeleri için tek ve aynı hiyeroglifi kullanmak İmhotep'in girişimiydi. Tapınağın tüm mimarisi, lotus çiçeğinden doğan tanrının evi olduğuna dair ana sembolleri vurguluyordu. Kanatlı güneş diski genellikle kapının üzerinde Nil çalılarından uçarken tasvir edilir ve böylece bu Bilgiyi getirenleri hatırlatırdı. Bunlar sıradan insanlar için sadece geçmişin sanatından resimlerdi, ancak Bilgi Adamı için işaretler ve gerçek tarihti."

Nikolay Andreyeviç, "Ama bu yine de İmhotep zamanında bile çok az insanın gerçek tarihi bildiği anlamına geliyor," dedi.

"Elbette," diye onayladı Sensei. "Hem o zamandan hem de günümüzden beri Archonların sadece tarihi değil, gerçek bilgiyi de çarpıtma tehlikesi vardı. Çünkü

Imhotep insanların içsel olarak özgürleşmelerine yardımcı oldu ve bu dünyaya karşı korkularını yitirmelerini sağladı. Ve bu da Archonların insanları tamamen köleleştirme ve itaat ettirme hedeflerine ulaşma planlarını bozdu. Bu nedenle Archonlar, kendileri için olumsuz olan tarihi ve bilgiyi, ondan gerçek bir şey birçok insan tarafından bilinir bilinmez her şekilde çarpıtmaya çalıştılar. Bu yüzden Bilgi insanları o zamanlarda da tüm bunları gizli tuttular. İmhotep ve grubunun en büyük erdemi, bu 'sırrın' ihtiyacı olan pek çok insan için erişilebilir hale gelmesi ve sadece erişilebilir olmakla kalmayıp ruhsal gelişimlerine yardımcı olmasıdır."

"Bu, İmhotep'in öğrencisi olan herkesin bu bilgiye ve tarihe sahip olduğu anlamına mı geliyor?" Kostya sordu.

"Bir kerede değil ve hepsi de değil. Herkes ondan, ruhsal gelişiminin o aşamasındaki o insan için anlaşılması kolay olan bilgileri aldı. Ve bu doğru bir yaklaşımdı çünkü bir insana aşırı bilgi yüklerseniz bu bilgiyi anlamayacak ve algılayamayacaktır. Ve İmhotep'in sözleri bu adamın zihni için sadece ruhunu heyecanlandıran boş sesler olarak kalacaktır. Bu nedenle İmhotep ruhsal dostlarını ve öğrencilerini yavaş yavaş eğitti. Önce insanlara en temel bilgileri ve ruhsal teknikleri verdi ve bu insanların kendi üzerlerinde ne kadar ciddi çalıştıklarını gözlemledi."

"Onlara 'Lotus çiçeği' verdi mi?" Kostya tekrar belirtti.

"'Lotus çiçeği' ve sağlık için çok iyi olan Ka restorasyonu üzerine meditasyon da..."

"Sağlık için iyi mi?" Nikolay Andreyeviç kendine geldi ve vurgulu bir nezaketle hemen sordu: "Bunu ayrıntılı olarak dinlemeyi çok isterim."

"Sorun değil," diye dostça cevap verdi Sensei. "İmhotep Ka Öğretisinin temellerini açıkladığında... Yani, modern bir dille ifade etmek gerekirse, insanın biyo-alanı, aurası, astral çifti gibi kavramları içeren insan enerji yapısı hakkında bir öğretiydi. Dolayısıyla, İmhotep Ka Öğretisinin temellerini açıkladığında, insanlara uygulama olarak Ka'nın restorasyonu, yani 'yeniden şarj edilmesi' üzerine kadim meditasyonu verdi. Bu ne anlama geliyor? Daha iyi anlayabilmeniz için size modern terminoloji kullanarak açıklayacağım.

"İnsan sadece sürekli çalışan ve her saniye karmaşık çoklu işlemleri yerine getiren kimyasal bir fabrika değildir. Farklı yaşam biçimlerinin ve buna bağlı olarak enerji ve dalga durumlarının tezahür ettiği bütün bir Evren'dir. Ve tüm bunlar birbirine bağlı, birbirine bağımlı, birbirini etkiliyor. Kimya, derin bir fiziğe sahip olan enerji ile sıkı sıkıya bağlıdır. Basitçe söylemek gerekirse, kimyasal süreçler enerjilerin etkileşiminin sonuçlarıdır ve kimyasal elementler daha yoğun maddeleşmiş enerjilerin sabit dalga durumlarının belirli bir 'program kaydıdır'. Yani bu 'program kayıtları' belirli güçlerin etkisi altında değişirse, bu kimyasal element bu formda var olmayı bırakacak ve başka bir 'program' durumuna dönüşecektir. Farklı enerjilerle belirli bir şekilde birbirine bağlanan kimyasal elementlerin farklı kombinasyonları nedeniyle maddenin 'organik' ve 'inorganik' formu doğar. Bunda belirleyici rol, bu kimyasal elementleri bu formda birbirine bağlayan enerji türleri tarafından oynanır.

"Örneğin, aslında bir bitkiyi oluşturan ve karbon, hidrojen, oksijen, azot, potasyum, kalsiyum, fosfor, sülfür, magnezyum ve demirden oluşan bir düzine ana kimyasal element, gezegenimizde yeşil okyanusun gelişmesini mümkün kılmaktadır. Bunlar binanın ana tuğlalarıdır. Ve çimenlerden dev ağaçlara kadar tüm bitki

çeşitliliği, farklı enerjilerin tür çeşitliliğine bağlı olarak yaratılmış yaşam biçimleridir. Ya da örneğin bildiğiniz gibi insan bedeninin %65'i oksijen, %17'si karbon, %10'u hidrojen, %5'i azot ve %2'si diğer kimyasal elementlerden oluşur. Genel olarak, birbirine bağlı olan ve diğer enerji türlerine bağlı olarak işleyen tuğlalar, bitkilerin 'çerçevesinden' farklıdır. Yani hem bitkilerde hem de bir insanda hemen hemen aynı kimyasal elementler kullanılır, ancak farklı enerji nedeniyle yaşam biçimi farklıdır... Bu arada, dün sizinle tartıştığımız soruya gelince," dedi Sensei Nikolai Andreevich'e hitaben. "İnsanların ve hayvanların bedeninde protein moleküllerinin yapımı için gerekli olan amino asit moleküllerinin sadece sol formlarının bulunması sebepsiz değil. Onların böyle bir yönü var. Konuşmamızdan da hatırlayacağınız gibi, Dünya'da belirli bir yöne sahip olan birkaç doğal fenomen vardır, örneğin Dünya'nın kendi ekseni etrafında dönmesini veya belirli rüzgarların yönünü ele alalım."

"'Sol formlar' ne anlama geliyor?" Victor sordu.

"Amino asit moleküllerinin sol ve sağ formları vardır. Basitçe söylemek gerekirse, aynı elementlerden oluşuyor gibi görünüyorlar ama farklı kombinasyonlarda, örneğin sizin sağ ve sol eliniz gibi," diye açıkladı Sensei Victor'a.

Nikolai Andreevich, Sensei'e bizim için bir şekilde esrarengiz bir şekilde, "Evet, şimdi anlıyorum" diye cevap verdi.

Sensei başını salladı ve devam etti, "Yani, herhangi bir maddi yapıdaki yaşam biçimini ve yaşamın kendisini belirleyen temel faktör enerji çerçevesi, fantom, astral beden, biyo-alan, nasıl isterseniz öyle adlandırın. Basitçe söylemek gerekirse, bu belirli enerjilerin birleşiminden oluşan bir 'matris'tir. Ve bu 'enerji matrisinin' veya Ka'nın durumuna bağlı olarak, bu yaşam formunun fiziksel durumu doğrudan bağlıdır. Umarım şimdi anlaşılmıştır."

Nikolay Andreyeviç kıdemli adamlarla birlikte başını salladı. Onların aksine bizim gençler bu bilgi karşısında şaşkın bakışlar attılar. Açıkçası ben de başımı salladım. Aslında duyduklarımın belki de sadece üçte birini anlamıştım. Bunun nedeni, bu diyaloğun içeriğinden çok yazmaya konsantre olmam olabilir.

Sensei anlatmaya devam etti: "Yaşam, bedenimiz de dahil olmak üzere, süptil enerjiler sayesinde işlev gören sonsuz sayıda molekülün harika bir eseridir." "Kimya derslerinden bildiğiniz gibi, bir molekülün reaksiyona girmesi için her zaman enerjiye, yani içsel bir dürtüye (ezoosmos) ihtiyacı vardır, tıpkı bir arabanın hareket etmeye başlamak için enerjiye ihtiyaç duyması gibi," diye arabalara işaret etti Sensei. "Hafif heyecanımız bile etkileşimin ve süptil enerjilerin belirli bir şekilde sıçramasının ve buna bağlı olarak bedenin kimyasal unsurlarının, yani bedenimizin reaksiyonundan sorumlu moleküllerin çalışmasının bir sonucudur. İnsanın kendisi de farklı türden enerjilerin ve bunlara karşılık gelen alanların bir üreticisidir. Enerjilerdeki bozulmalar kaçınılmaz olarak fiziksel bedende bozulmalara ve kimyasal hatalara yol açacaktır.

"Bu nedenle insanın fiziksel sağlığı her şeyden önce bedeninin enerji durumuna bağlıdır. Fiziksel beden koruyucu bir rol oynar, mekanik hasarlardan, kaba temas denilen şeylerden korur. Ama enerji bedeni, diyelim ki, istenmeyen enerji temasından, yabancı enerjilerin izinsiz girişlerinden ve saldırılarından korur. Nasıl ki bedeninize özen gösteriyorsanız, örneğin duş alıyorsanız, sabah egzersizleri yapıyorsanız, bedeninizi sağlıklı bir fiziksel durumda tutmak için hastalıklara karşı çeşitli önlemler alıyorsanız, enerji bedeninize de özen göstermelisiniz. Dahası, ona

fiziksel bedeninizden bile daha fazla özen göstermelisiniz. Neden? Çünkü fiziksel bedendeki pek çok hastalık yabancı enerjilerle temas sonucu enerjide meydana gelen arızalardan kaynaklanır.

Fiziksel ve enerji bedeninizi sağlıklı ve uyumlu bir durumda tutmaya yardımcı olan, eski zamanlardan beri bilinen çok etkili bir meditasyon vardır. Bu, Ka'nızın restorasyonu için yapılan meditasyondur ve meditasyonun birincil prensiplerine aşina olan herkes için uygulaması kolaydır.

"Birincil prensipler mi? 'Lotus çiçeği' meditasyonunu mu kastediyorsunuz?" diye sordu Slava.

"'Lotus çiçeği' de," diye başını salladı Sensei. "Yani, işte buyrun. Önce lotus pozisyonunda oturuyorsunuz. Her zaman yaptığınız gibi meditasyon durumuna geçiyorsunuz: düşüncelerinizi sakinleştiriyorsunuz, bacaklarınızı, karnınızı, göğsünüzü, ellerinizi ve başınızı gevşetiyorsunuz. Dikkatinizi tamamen meditasyonun yapılmasına yoğunlaştırıyorsunuz. Ve şimdi de meditasyonun kendisi. Leğen kemiğinizin derinliklerinde, yani vejetatif sisteminizin alt dallarında yapay olarak uyarım uyandırırsınız. Sonra bu uyarım dalgasını kuyruk sokumunun iç kısmından, sakrumdan omurgaya, yani alt parasempatik ganglionlara ve omuriliğin kuyruk sokumuna kadar yükseltirsiniz. Daha sonra, uyarım omurganın sempatik ve parasempatik sistemlerinden geçerek daha önce duymuş olduğunuz serebrumun eski yapılarına ulaşır. Tüm bunları gerçekleştirirken, bu uyarımın pozitif yükten negatife doğru bir elektrik akımı gibi ilerlediğini hayal edin. Bu sözde 'elektrik' dalgası beynin kadim yapılarını harekete geçirir ve bu da Ka'nın tepkisine neden olur. Beynin kadim yapıları uyarıldığında, Ka'yı hissetmek çok daha kolay hale gelir, yani daha elle tutulur hale gelir. Böylece, daha sonra, bu "elektrik" dalgasını başınızdan Ka kabuğunuzun her tarafına yayarsınız. Bu kabuk genellikle insanın bedenini deriden 10 ila 30 santimetre mesafede çevreler (bazı kişilerde 50 santimetreye kadar çıkabilir). Bu şekilde meditasyon yapmaya devam edersiniz, yani vejetatif sistemin alt dallarından yeni 'elektrik dalgaları' göndermeye devam ederken, Ka kabuğunuz yoğun ve tekdüze hale gelene kadar bu 'dalgaların' frekansını ve gücünü artırırsınız. Gerçek fiziksel hislere ulaşmak önemlidir, böylece bu sadece sizin hayal gücünüz veya halüsinasyonunuz olmayacaktır.

"Bu meditasyonu sistematik olarak yaparsanız, sağlığınızı ve harcadığınız enerjiyi geri kazanmanızda sizin için çok etkili bir yardımcı olacaktır. Sabah ve akşam olmak üzere günde en az iki kez yapmalısınız. Ayrıca, özellikle maddi değerlerin baskın olduğu, insan yoğunluğunun fazla olduğu kamusal alanları ziyaret ettikten sonra yapılması tavsiye edilir. Bunlar marketler, mağazalar, toplu taşıma araçları, kitlesel etkinlik yerleri vb. Neden? Çünkü bir insan kalabalığın içindeyken sürekli olarak yabancı alanlara ve başkalarının Ka'sına 'dokunur'. Sadece kendisi diğer insanların özel alanına, yani 'Ka alanına' müdahale etmekle kalmaz, aynı zamanda kendisi de diğer insanların saldırısına maruz kalır ve bunun farkında bile olmaz. Doğal olarak, böyle bir temas gerçekleştiğinde ve alanlar etkileşime girdiğinde, özellikle de maddi değerlerin öncelikli olduğu yerlerde, Ka'nın normal çalışmasını ihlal eder ve böylece bedenin arızalanmasına neden olur. Örneğin, kişi pazara neşeli bir ruh hali içinde gider ama sanki tüm enerjisi 'elinden alınmış' gibi bitkin bir halde döner. Daha sonra baş ağrısı ve çöküntü yaşar. Bu, başkalarının Ka'sı ile etkileşimin sonucudur. Bedenin gücünü ve normal çalışma kapasitesini geri

kazanmak için bireyin Ka'sı geri kazanılmalıdır. Bu ya doğal öz-düzenleme yoluyla, yani gece istirahati sırasında ya da daha etkili yapay bir yolla - bu meditasyon sırasında yapılabilir."

"Bu oldukça ilginç," dedi Nikolai Andreevich. "Bu meditasyonu hemen şimdi deneyebilir miyiz?"

"Eğer böyle bir arzunuz varsa, buyurun!"

"Böyle bir arzumuz var mı?" Eugene şaşırarak sordu. "Sensei, böyle sorular sormak gereksiz! Başlamak için sabırsızlanıyorum!"

Tüm grubumuz Nikolai Andreevich'in bu fikrini memnuniyetle destekledi. Lotus pozisyonuna oturduk ve Sensei'in rehberliğinde meditasyonu yapmaya başladık. Başlangıçta, hayali dalgamın pelvisin derinliğinden omurgaya kadar nasıl yükseldiğini hayal etmeye başladım. Ancak gerçekte hiçbir şey hissetmiyordum. Ama Sensei meditasyonun açıkça hissedilmesi gerektiğine vurgu yaptığı için, Sensei'in tanımladığı gibi 'pelvis içindeki 'elektrik akımının' bir tür hafif boşalması' hissini bilinçli olarak uyandırmaya başladım. Ancak tüm çabalarım yine boşa çıktı. Bu sefer Sensei, başarılı olamayanların o noktada konsantrasyonlarını arttırmaları gerektiğini söyledi. Ben de öyle yaptım ve birkaç etkisiz denemeden sonra nihayet başardım!

Leğen kemiğimin derinliklerinde hafif bir gerginlik hissettim. İrademin ve kaslarımın gücüyle bu gerginlik ve heyecan hissini yukarı doğru hareket ettirmeye başladım. Ama bu küçük dalga bir şekilde kuyruk sokumuna ulaştı ve kayboldu. Konsantrasyonumu arttırdım. İkinci kez, daha ısrarlı bir şekilde yeni bir heyecan dalgası yaratıyordum. Sonuçlar çok daha iyiydi, ancak hisler hızla kayboldu. Ama üçüncü kez denediğimde, aniden önceki ruhsal derslerimizden birinde 'Kundalini yılanının' uyanışı için bir meditasyon yaptığımızı hatırladım. Böylece, bir sonraki dalgayı da aynı şevkle kaldırmaya çalıştım. Ve bu dalga 'bin yapraklı lotus'a doğru o kadar net bir şekilde ilerledi ki, fiziksel olarak, tenimle bile, yolda bıraktığı 'ürpertiyi' hissettim. Bu çok hoş bir duyguydu, sanki bir tür Kapı açılmış gibi! Bir sonraki dalgadan itibaren bu 'ürperti' bacaklarım ve karnım da dahil olmak üzere tüm bedenime yayıldı. Yani, bu fiziksel hislerin alanı daha da genişledi. Ve bu dalga başıma ulaştığında, öyle huzurlu bir zevk ve sersemlik hali hissettim ki, bu benim daha da gevşememe ve meditatif bir duruma daha da derinlemesine dalmama neden oldu. Ve o anda, hayatımda ilk kez, aniden auramı hissettim! Sadece kısmen hissetsem de, yine de bir tür genel yoğunluk ve hafif basınç hissi yaşadım.

Dalgaları yukarı kaldırmaya ve Ka'mın üzerine daha da yaymaya devam ettim. Ve, belki sonunda elde ettiğim başarıdan dolayı, belki de böylesine hoş, huzurlu ve güvenli bir durumdan dolayı, ama bu dalgaları uyandırmaktan ve dış Ka'mın üzerine yaymaktan o kadar keyif aldım ki, bu durumdan ayrılmak ve meditasyonu bitirmek için herhangi bir istek duymadım. Ama söylendiği gibi, yapmak zorundaydım. Yine de, tüm grubumuzla birlikte meditasyonu bitirdiğimde bile, bu huzur hali tamamen kaybolmadı, aksine bir hisse dönüştü. O kadar iyi, o kadar harika ve o kadar ilham vericiydi ki, açıkçası bunu tanımlayacak kelimelerden bile yoksunum! Tek kelimeyle harikaydı!

"Bu harikaydı!" Bu meditasyondan sonra izlenimlerini ilk paylaşan Victor oldu.

"Aha!" diye yankılandı Eugene. "Sanki pillerim yeniden şarj edilmiş gibi

hissediyorum!"

Nikolai Andreevich, "Daha doğrusu sanki bize büyük miktarda elektrik enerjisi sağlamışlar gibi," diye görüşünü ifade etti. "Bu çok ilginç. Kendimi gerçekten iyi dinlenmiş gibi hissediyorum..." Ve Sensei'e hitaben şunları ekledi: "Alanımda hemen bazı boşluklar ve homojen olmama durumu hissetmem ilginçti. Ve parasempatik ganglion ile yapılan bu tür birkaç egzersizden hemen sonra homojenliği ve genel uyarılmayı fark ettim. Sanki manyetik alanım yoğunlaşmış gibi ya da nasıl adlandırılırsa... Ve beni etkileyen şey de bilincimin genel uyarımla birlikte kaybolmaya başlamasıydı. Kendimi çok rahat hissettim! Çok şaşırtıcı ama sanki on beş yaş gençleştiğimi hissediyorum!"

Eugene sabırsızlıkla ona döndü: "Genç insanlarla birlikte deniz kıyısında neredeyse bir hafta dinlendikten sonra kendinizi dinlenmiş ve gençleşmiş hissetmenize şaşmamalı doktor."

Nikolay Andreyeviç'le birlikte hepimiz güldük: "Beni bir emekli olarak görmeniz için henüz çok erken," dedi doktor gülümseyerek. "Ben o kadar yaşlı değilim!..."

Eugene hemen Sensei'e sordu: "Bu meditasyonun herhangi bir yan etkisi var mı acaba?"

Sensei ve Nikolai Andreevich ile birlikte yaşlılar kahkahalarla daha da kükredi.

Volodya kısık bir sesle Eugene'e "Sorun değil," diye cevap verdi. "Ben de öyle hissediyorum!"

Eugene, "Yan etkilerin sadece 30 yaşından büyük olanlarda seçici bir şekilde kendini gösterdiği artık açık," diye sonuca vardı.

Sözleri herkesin gülmesine neden oldu.

Nikolay Andreyeviç merakla Sensei'e dönerek, "Peki ama ciddi konuşmak gerekirse," dedi. "Beyin çalışmasının bu etkisi sadece meditasyon durumunda mı ortaya çıkıyor?"

"Elbette," diye yanıtladı Sensei. "Hem psişe hem de enerji meditasyonda normal durumdan farklı işlev görür. Yani bu yarı uyuklama halindeki meditasyonda (bunun bir hipnoz, otomatik telkin veya başka bir durum olmadığına dikkat edin, tekrar vurguluyorum, bu meditasyondur) Ka tezahürünün bu etkisi ortaya çıkar, yani kadim beyin yapıları serebral korteksin (beynin genç yapıları) engellenmesi yoluyla belirli bir enerjiyle uyarılır. Bu, kaynağı bilinmeyen bir anahtarla Ka'nızın kontrol paneline bir kapı açmanızla aynı şeydir."

Nikolay Andreyeviç, "Bu çok ilginç," dedi. "Meditasyon çalışmaları, hatta bu uyku hakkında pek çok bilimsel bilgi bilmeme rağmen hiçbir yerde böyle çarpıcı bir etkiye rastlamadım." Ve bir süre düşündükten sonra ekledi: "Yine de... Pavlov'un yazılarında uykuyla ilgili uzaktan benzer bir şey buldum. Terapötik üzerine yaptığı çalışmaları hatırlıyor musunuz..."

Nikolai Andreevich cümleyi zar zor bitirdi, Sensei başını salladı ve düşüncesine devam etti, "ve koruyucu engelleme. Elbette hatırlıyorum. Ivan Petrovich Pavlov olağanüstü bir fizyologdu ve serebral korteksteki bazı fizyolojik süreçlerin, özellikle de uykunun insanlar için önemini anlamaya oldukça yaklaşmıştı. Ve bu arada uyku yöntemiyle epilepsi de dahil olmak üzere farklı psişik hastalıkları başarıyla tedavi etti. Ama yine de geleneksel yöntemleri kullandı. Ama o zamanlar

insan bedeni üzerinde bu tür kontrol olanaklarını bilseydi, araştırmalarında çok daha ileriye giderdi.

"Bunun asıl anlamı nedir? İnsanın enerji yapısını yenilemek ve dengelemek için uykuya ihtiyacı vardır. Günlük hayatımız sürekli bir bilgi, uyarılma, diğer insanlarla, hayvanlarla vs. temas halinde olduğu için. Tüm bunlar insanın enerji yapısını belli bir şekilde etkiler. Uyku sırasında beden dinlendiğinde, kendilerini yenilerler, yani 'akümülatörün yeniden şarj edilmesi' gibi bir şey olur. Bu yüzden uyku süreci çok önemlidir ve bedenin doğal dinlenmesine ayrılan zamanın azaltılması tavsiye edilmez.

"Ancak, eğer uyku sırasında beden 'otomatik' olarak şarj oluyorsa, bu meditasyon yapay, yani insanın kendisi tarafından düzenlenebilen 'manuel' bir şarja yol açar. Üstelik bu 'manuel' şarjı çok daha etkilidir çünkü bedenin yedek güçlerini değil, dışsal kaynakları kullanır."

"Dışsal kaynaklar mı? Ne tür kaynaklar bunlar?" Nikolay Andreyeviç sordu.

Sensei gülümsedi. "Henüz bilinmeyenler. Modern insanlar elektriği gerçekte ne olduğundan emin olmadan kullanıyorlar, aynı şekilde bu enerjiler de binlerce yıldır meditasyonlarda ne olduklarını bilmeden kullanılıyor. Ve dikkat edin, bu kişisel gelişimi engellemiyor."

"Ama yine de," diye ısrar etti Nikolay Andreyeviç.

"'Ama yine de' bir gün size söyleyeceğim, bu çok zaman alan bir konu."

Nikolay Andreyeviç istediğini aldığı için memnun bir edayla başını salladı ve Sensei anlatmaya devam etti. "Yani, kendi rezervlerinizden otomatik olarak şarj olmanın aksine, burada alternatif dış kaynaklardan manuel olarak şarj olma imkanınız var. Bu nedenle bu meditasyon Ka'nın hızlı ve etkili bir şekilde yenilenmesini, iyi ve güçlü bir biyo-alanın stabilizasyonunu sağlar. Bu da güçlü sağlık ve iyi bir bağışıklık anlamına gelir... Bakteriler, virüsler gibi patojenler de kutupları olan ve belirli bir frekansta işlev gören canlı organizmalardır. Ama eğer güçlü bir enerji alanınız varsa, yabancı enerji bu güçlü bariyerden geçemez. Ve bunda olağanüstü bir şey yoktur. Bunlar sadece... öyle diyelim, derin fiziğin yasalarıdır.

Dahası, bu meditasyon farklı hastalıkları iyileştirirken çok faydalı ve etkilidir. Aslında evrenseldir. Tıp açısından söylemek gerekirse, kullanımı için neredeyse hiçbir kontrendikasyon yoktur. Enerji yoluyla kimyasal yapısını etkilediği için öncelikle bağışıklığı ve organizmanın iç rezervlerini geri kazandırır. Önemli olan meditasyona doğru konsantrasyon, hislerin materyalizasyonu ve düzenli uygulamadır. Her şey çok basit."

"Travma sonrası hastalıklarda yardımcı oluyor mu?" Nikolai Andreevich sordu.

"Elbette. Hem kronik hem de travma sonrası hastalıklarda işe yarıyor. Çocukluk çağı beyin felcinde de oldukça etkili. Aynı zamanda hipertansiyon, hipotoni (kas elastikiyeti azalması) gibi hastalıklara da iyi gelir, felç ve enfarktüslerden sonra damarların normal işlevini görmeye başlamasıyla bedenin etkili bir şekilde onarılmasını sağlar. Ancak en önemlisi bağışıklığı iyi bir şekilde geri kazandırması, stresi azaltması ve yeniden yaratmasıdır. Bunu özellikle sadece bazı hastalıkları olanlara değil, aynı zamanda hastalıkları tedavi edenlere, hekimlere de tavsiye ederim," dedi Sensei Nikolai Andreevich'e hitaben, "Yani sık sık hastalarla temas eden kişilere. Bir insan hasta olduğunda Ka'sı çarpıtılır. İstemeden de olsa

sağlıklı insanın Ka'sını bozar. Bu yüzden Ka'nın zamanında hastalıktan korunması oldukça faydalı olacaktır. Nikolai Ivanovich Pirogov'un dediği gibi, 'Bir hastalığı önlemek onu tedavi etmekten daha kolaydır'."

"Bir yandan gerçekten de öyle. Örneğin benim bu bilgi konusunda en ufak bir şüphem yok. Ama şüpheci meslektaşlarıma nasıl açıklayabilirim?"

Sensei gülümseyerek, "Ama siz her zaman böyle 'ufak tefek şüpheleriniz' olmadan yaşamadınız," dedi. "Sizin bu konuda zaten pratik bir deneyiminiz var, oysa diğer insanların hiç yok. Onları anlayabiliyoruz. Günümüzde 'biyoenerji' farklı şarlatanlar ve 'sahte' duyarlılık sahipleri tarafından o kadar itibarsızlaştırıldı ki, bundan basitçe bahsettiğinizde doktorların gülmesine ve güvensizliğine neden oluyor. Ama aslında insanların çoğu her şeyi yanlış anlıyor. Bu yüzden bazıları bilgi eksikliğinden, diğerleri ise bu hayattaki her şeyi bildikleri yanılsamasından muzdarip."

Nikolay Andreyeviç, "Bu da doğru," diyerek ona katıldı.

* * *

"Konumuzdan biraz saptık," dedi Sensei ve İmhotep hakkındaki şaşırtıcı hikâyesine devam etti. "Yani, İmhotep ilk olarak arkadaşlarına-öğrencilerine en temel birincil bilgileri ve ruhsal uygulamaları verdi. İmhotep'in Öğretisinin temeli, her şeyden önce insanın kendi fiziksel bedeninin ölüm korkusuna karşı kazandığı zaferdi. Bir insan kendini bu korkudan kurtardığında, içsel olarak özgürleşir. Ve bu dünyada hiçbir şey onu ruhsal yoldan ve düşüncelerle, sözlerle, eylemlerle onaylanan Tanrı'ya gerçek hizmetten alıkoyamaz. İşte bu yüzden İmhotep sadece bu birincil temele çok önem vermiş ve insanlar istek ve çabalarında güçlenip kendi hayvani ölüm korkularını yenene kadar onlara daha ciddi uygulamalar vermemiştir.

"Ölüm korkusunu yenmek aynı anda hem basit hem de zordur. Neden mi? Çünkü Ariman'ın görevi insanlara 'tek gerçek' yaşamın şimdi ve burada olduğu düşüncesini empoze etmektir. Bunun ötesinde olup bitenler bilinmezlikle örtülüdür. Bu nedenle Ariman'ın dostları hayatın size yalnızca bir kez verildiğini ve bu 'sonsuz' hayatın tadını tüm maddi boyutlarıyla çıkarmanız gerektiğini propaganda ederler. Yani insanın bilincini maddi yaşamının göreceli 'sonsuzluğu' yanılsamasına daldırırlar. Bu nedenle insanlar hem yarına, hem yarından sonraya, hem bir yıla hem de otuz yıla sahip olduklarına kesin olarak inanırlar. Yakın ve uzak gelecekleri için planlar yapar ve bu süre zarfında ne kadar maddi iş yapmaları gerektiğine karar verirler. Ama bir insan aniden başka bir insanın, özellikle de yakın bir akrabasının ölümüyle karşılaştığında, bu onu çok korkutur. Nasıl olur? Onun yakını iyi yaşadı, sağlıklıydı ve çok yaşlı değildi, ama şimdi öldü ve hayatında değerli bir şey yapmayı bile başaramadı! Adam istemeden de olsa uyanmaya başlar ve hayatının ne kadar yanıltıcı ve geçici olduğunu anlar. İnsanlar cenaze törenlerinde, çoğunlukla ölenler için ağlamazlar. Ölümlerinden önce kendi korkularından dolayı ağlarlar, çünkü bu olayın kaçınılmazlığını, er ya da geç ölmeleri gerekeceğini fark ederler. Ancak cenazeden sonra bir süre geçer ve insan bu 'kaçınılmazlığı' unutur ve yeniden 'ebedi, tek ve eşsiz' maddi yaşamının yanılsamasına düşer. Çünkü insanı çevreleyen Ariman'ın tüm değerler sistemi tam olarak bu yanılsamayı sürdürmeye hizmet eder.

"Gerçekte zaman oldukça geçicidir. Ve hiç kimse hayat yolunun en yakın dönemecinde kaderin kendisi için bir dakika içinde ne hazırladığını bilemez.

İnsanoğlu teknolojide ve tıpta, insan ömrünü uzatabilecek ölçüde büyük başarılar elde edebilir. Ama bu ana noktayı değiştirmeyecektir. Çünkü hiç kimse insana bu hayatı üfleyenin planlarını önceden belirleyemeyecektir.

Bu nedenle İmhotep herkesin burada ve şimdi ölüme her zaman hazır olması gerektiğini öğretmiştir. Ruhsal yola başlayan pek çok kişi aynı hatayı (hem o zaman hem de şimdi) yaptığından, günlük olağan düşünce tarzları nedeniyle fiziksel ölüm faktörünü belirsiz bir 'sonraya' ertelerler; içten içe umdukları gibi, bu asla başlarına gelmeyecektir. Ruhsal kurtuluşlarını bile bedensel yaşamlarına devam etmek için bir perspektif olarak hayal ederler çünkü ruhun ne olduğunu anlamazlar ve kişiliklerini yalnızca fiziksel bedenleriyle ilişkilendirirler. Oysa bedenleri insanın gerçek Benliği olan ölümsüz ruh için sadece ölümlü bir kabuktur. Bu yüzden bu insanlar maneviyat için çabalıyor gibi görünseler de, Hayvani doğaları en ufak bir fiziksel hastalıkta veya maddi darlıkta korkunç derecede paniğe kapılır. Neden? Çünkü bilinçleri hala onları manipüle eden Hayvani doğanın tam hakimiyeti altındadır."

"Ama beni manipüle etmemesi için ne yapabilirim?" Ruslan sordu.

"Her şeyden önce, düşüncelerinizi düzene sokun. Ruhsal yolda ilerleyin, kendinizi daha iyiye dönüştürün ve hiçbir şey yapmadan bu süreci sadece dilemeyin ve hayal etmeyin. Ve en önemlisi, maddi dünyada her şey sonlu olduğu için, doğduğunuz andan itibaren bedeninizin zaten ölüme mahkum olduğu gerçeğini fark etmektir. Bu dünyadayken insan sıradan insanların anladığı anlamda 'özgür' olamaz. Neden? Çünkü toplumda hangi sosyal seviyeye ulaşırsa ulaşsın, ne kadar maddi zenginliğe sahip olursa olsun, sadece ölümlü bir insan olduğu için bir mikroptan başlayıp küresel doğal felaketlere kadar her şeye karşı her zaman bağımlı ve savunmasız kalacaktır.

"Ve insan ancak Ruhsal doğasını özgürleştirerek gerçek özgürlüğü kazanabilir ve bu maddi dünyanın sınırlarının ötesine geçebilir. Çünkü tüm bu dünya yanıltıcıdır. İçindeki hareket ve yaşam, bir gün içinde doğup ölen bir kelebeğe benzer. Kelebeğe uzun bir yaşam sürüyormuş ve önünde daha çok zaman varmış gibi görünse de. Maddi dünyada her şeyin bir sonu vardır. Evrenin bile bir sınırı vardır çünkü o aslında bir illüzyondur. Ve hiçbir yanılsama sonsuz olamaz. Yanılsamalı dünyanın her zaman sınırları vardır.

"İnsan sonsuzluğun bu parçacığının, ruhunun, kendisinin gerçek olduğunu ve yaşamının gerçekten sonsuz olduğunu ve bu sınırın ötesinde sonsuzluk olduğunu ve bu maddi hapishaneden özgürleşerek ona girme şansına sahip olduğunu fark ettiğinde, o zaman uyanmaya, bu gerçeği yanılsamalar olmadan fark etmeye başlar. O zaman bu dünyanın tüm değerlerinin bir hiç olduğunu anlamaya başlar. Sahip olduğunuz sağlık veya maddi mallar ne olursa olsun, bunlar yalnızca bir anlık bir seraptır. Ve bu yaşamın bir cennet olmaktan çok uzak olduğunu. Çünkü burada yaşamanız için, nefes alması, yemek yemesi, günlük ihtiyaçlarını karşılaması gereken, dahası hastalanan, iklimsel faktörlere, farklı manyetik, fiziksel alanlara, Ay'a, Güneş'e, diğer varlıkların yaşam faaliyetlerine vs. bağlı olan maddenizle her zaman ilgilenmek zorundasınız. Bu gerçekten bir yaşam mı? Bu bir varoluş mücadelesi, kısa ve yanıltıcı bir an için güçlerin boş yere harcanması. Ruhun bu 'cehennem' çemberlerinden kurtulması için harcanabilecek değerli güçler de buna dahildir."

"Anladığım kadarıyla insan 'kelebeğin kozadan' ayrılışını ölümden önce

korkusunu kaybettikten sonra mı fark ediyor?" Nikolay Andreyeviç belirtti.

"Evet," diye başını salladı Sensei. "Ve bu hayatın gerçekliğinin farkına varır."

"Bu yaşamın gerçekliğinin farkına varmak için başka bir yaşamın alternatif bir karşılaştırmasına ve deneyimine ihtiyaç duyarsınız. Ama öyle görünüyor ki, bu yaşamdan kurtulmadan bunu elde edemezsiniz."

"**Ama yine de kozada olgunlaşan kelebek, uçuş deneyimi olmasa bile, kozayı kırar ve uçmaya çalışır çünkü uçuş içgüdüsü genetik seviyede ona yerleştirilmiştir. Aynı şekilde, ruhsal uygulamalar yapan bir insan, mevcut yaşamının bilinçli deneyiminden çok ruhunun bilgisi tarafından yönlendirilir ve koza kendini açana kadar beklemez, çabası ve ruhsal uygulamalar deneyimi ile bu maddi kozayı kırar**."

"Bu da doğru," dedi Nikolay Andreyeviç düşünceli bir sesle.

"Bu yüzden İmhotep, kişi yeterince pratik yapıp zihninde olgunlaşana kadar sabırla bekledi. Ve ancak bundan sonra, bir insanın ruhsal yolda sağlam durduğunu gördüğünde, sadece o zaman daha ciddi ruhsal uygulamaları emanet etti. İnsanların böylesine bilinçli ruhsal gelişiminin bir sonucu olarak, insanların görüşüne göre harikalar yaratan en yakın öğrencilerden oluşan güçlü bir çekirdeğe sahip oldu... Ancak aslında eylemlerinde olağanüstü hiçbir şey yoktu. Çünkü tüm bunlar sadece ruhsal gelişimin dolaylı sonuçlarının bir tezahürüydü... Sonunda o kadar güçlü bir öğrenci kitlesine sahip oldu ki, İmhotep onların yardımıyla sadece küresel projeleri hayata geçirmekle kalmadı, aynı zamanda bu ruhsal dünya görüşünü insanlar arasında yaygınlaştırmayı da başardı. İnsanlar onun öğretisinden etkilendiler çünkü bunun gerçek olduğunu hissettiler. Rahiplerin bunu dikkate almaktan ve kendi kavramlarını buna eklemekten başka yapacakları bir şey yoktu..."

"Aha, açlıktan ölmek istemiyorlardı," diye ekledi Eugene ironiyle.

Çocuklar gülümsedi ve Sensei anlatmaya devam etti.

"Imhotep'in Öğretisi o kadar popüler oldu ki, Archonlar çaresizlik içinde başlarını tuttular. İnsanlar bu hayattan korkmayı bıraktıklarından beri, dünyevi varoluşla ilgili korkuları ortadan kalktı ve gerçek ruhsal yol için gerçekten çabaladılar. Başrahipler bu dünya görüşünün tüm dünyaya yayılmasını önlemek için ellerinden gelen her şeyi yapmak zorundaydılar.

"Yine de, İmhotep'in bu Öğretisi, Archonlar İmhotep'in 'Ruhen özgür tuğla örücülerini' Ariman'ın 'Hürmasonlar' organizasyonu ile değiştirerek tüm bu yapıyı yok etmenin yollarını bulana kadar iki yüz yıldan fazla sürdü."

"İki yüz yıldan fazla mı?" Nikolay Andreyeviç şaşkınlıkla sordu. "Ama bir dakika, eğer Djoser üçüncü hanedanın hükümdarıysa, o zaman... Bu, firavunlar Keops, Khefren ve Mikerin için Giza'nın üç büyük piramidinin inşa edildiği IV. hanedan dönemini kapsıyor!"

"Haklısın, Khufu, Khaef-ra ve Men-kau-ra firavunları," dedi Sensei memnun bir edayla başını sallayarak. "Ve bu arada, bu piramitler İmhotep'in taslaklarına göre öğrencileri tarafından 'yıldız haritası' üzerindeki tam koordinatlara uygun olarak inşa edildi. Ve daha önce de söylediğim gibi, Büyük Sfenks bunun için ana yol gösterici hat oldu."

"Bu, Giza'deki kesik Djoser piramidinin ve üç sivri büyük piramidin bu piramitlerin ta kendisi olduğu anlamına mı geliyor?"

"Evet, bunlar Bilgi İnsanlarının dünyasında böyle adlandırılan 'gerçek

piramitlerden' bazılarıdır."

"'Sahte' olanlar da var mı?" Kostya sordu.

"Evet, onlardan çok var. Her zaman yeterince taklitçileri olmuştur," dedi Sensei. "Bu yüzden size 'Hürmasonlar' organizasyonunun gerçek tarihini ve insanlık tarihinde hangi sorunlara yol açtıklarını anlatmadan önce, dikkatinizi daha önemli bir noktaya, Archonların kendi kontrolleri altında olmayan organizasyonları ve hatta tüm ülkeleri yok etmek için hangi yöntemleri kullandıklarına ve insanları nasıl manipüle ettiklerine çekmek istiyorum. Kadim Mısır bunun tipik bir örneğidir.

"İmhotep sayesinde Mısır güçlü ve zengin bir ülke haline geldi. Ekonomi yüksek seviyedeydi. İnsanlar çoğunlukla zengindi. Eğitim herkese açık hale geldi, bu yüzden Mısırlılar entelektüel açıdan oldukça gelişmişlerdi. İnsanlarda ahlaki niteliklerini geliştirme, bu dünyada iyi olma ve ölümden korkmama arzusunu güçlü bir şekilde harekete geçiren yerleşik dini dünya görüşleri nedeniyle, toplumda yüksek etik prensipler hakim hale geldi.

"Archonlar için elverişsiz olan bu koşullarda, İmhotep'in 'Ruhen özgür tuğla örücüler' ideolojisini yok etmek uğruna bu güçlü merkezi devleti yıkmak oldukça zordu. Bu nedenle, **bu ülkeyi mahvetmek için** Archonlar Mısır'a karşı **dış saldırganlığı teşvik etmeye başladılar**. Özellikle, Mısır'ın kuzeyinde, Delta bölgesinde Asyalı orduların askeri istilasını başlattılar ve kışkırttılar; güneyde Mısırlılar yine Nubyalılarla sorun yaşadılar; Sina yarımadasında 'aniden' Mısırlılar tarafından çıkarılan maden yataklarına sahip olduklarını iddia eden farklı rakipler ortaya çıktı. Tüm bunlar sanki 'ara sıra' olmuş gibi. Ancak, oldukça yetenekli bir adam olan IV. hanedanın ilk firavunu Snofru, bu dış meselelere o kadar zekice bir düzen getirdi ki, Archonlar eylemleri için hızla taktik değiştirmek zorunda kaldılar.

Archonlar güçlü merkezi iktidarı zayıflatmayı ve güçlü devleti dış etkenlerle yıkmayı başaramadıklarından, orada dini bir devrim düzenlemeye karar verdiler. Çünkü o dönemlerde din insanlar için siyasetten çok daha büyük bir öneme sahipti ve ana seçmen kitlesi ona bağlıydı. 'Hazırlık bombardımanlarını' bir yerden değil, on üçüncü eyaletin başkenti ve Mısır'ın eski kültür merkezi olan Heliopolis'ten başlattılar. Zamanında burası önde gelen dini merkezlerden biriydi ve İmhotep döneminde, devlet başkenti Memphis'in önde gelen teolojik kavramlarından sonra önem bakımından ikinci sıradaydı. Archonlar iki faktör üzerinde oynadılar: bu kültür merkezinin insanlar arasındaki popülaritesi ve bu şehrin bazı yüksek rütbeli rahiplerinin ve aristokratlarının zenginlik ve güç hırsı."

Nikolay Andreyeviç gülümseyerek, "Bunlar bizim dünyamızda iyi bilinen siyasi faktörler," dedi. "Görünüşe göre Archon'lar Hayvan doğasının bu iplerine birçok kez dokunmuşlar."

"Kesinlikle!" Sensei sırıttı. "Bu komplocuların çoğu Asya kökenliydi ve benzer Asya güneşe tapanlar kültüyle ortak bir yanı olan Güneş kültünün (Mısırlı Ra) takipçileriydi. Archon'lar onların üzerine oynadılar ve onları bu ülkede en yüksek güce getireceklerine ve dini kavramlarını baskın hale getireceklerine söz verdiler. Önce Archonlar tarafından desteklenen yüksek rütbeli komplocular dan oluşan sınırlı bir çevre ile küçük bir gizli örgüt kurdular. Daha sonra bu örgüt, sadece devlet düzeyinde belirli bir nüfuza sahip kişilerden oluşan 'Hürmasonlar' gizli cemiyetine dönüştürüldü.

"Archonlar, çeşitli teşvikler ve bu örgütün desteğiyle **toplumun** dini açıdan

ikiye bölünmesi sürecini aktif bir şekilde **teşvik ettiler**. Ve daha büyük piramitlerden birini inşa eden firavun Khufu (adının Yunanca şekli Keops) zamanında... Ve Khufu, önceki firavun Snofru ve sonraki firavun Khafra (Kha'ef-ra veya Yunanca adı Khefren) gibi, İmhotep tarafından kurulan 'Ruhen özgür tuğla örücüler' organizasyonunun çekirdeğinin bir üyesiydi. Bu kişilerin temel amaç ve görevlerinden biri, İmhotep'in bıraktığı 'yıldız haritasına' göre piramit inşa planını benzer bina taslaklarıyla birlikte gerçekleştirmekti...

"Böylece, daha Khufu zamanında, Archon gizli cemiyetinin üyeleri olan **Archonlar tarafından kışkırtılan rahipler ulusal bir huzursuzluk başlatma girişiminde bulundular.** Tapınaklarında, bu devlette insan haklarının ihlal edildiğini, birçok vatandaşın adaletsizlikten muzdarip olduğunu vaaz ettiler (ve bu konuşmalardan önce Archonlar, çoğunlukla, kasıtlı olarak bu tür 'adaletsizlik vakalarını' kışkırttılar). **Bu amacı güçlendirmenin sonunda, Arhontların her zaman sorunsuz işleyen sloganı olan 'Özgürlük ve Adalet!' sloganını öne sürdüler. Ancak gerçekte bununla elbette insanların hayatının gerçekten iyileştirilmesini değil, bazı oldukça zengin ve güçlü vatandaşlar için biraz 'özgürlük' ve 'adaleti' kastediyorlardı.** Ama sıradan insanlar 'papazlarının' kendi 'özgürlüklerini' önemsediklerine ve (bu papazların yardımıyla) 'adalet' duygularını keskinleştirdiklerine inandılar. Bu yüzden onları takip ettiler ve bu hikayenin 'köklerinin' ne olduğunu bile düşünmeden kendi çıkarlarını ve hükümet tarafından 'aldatılan' insanların çıkarlarını koruduklarını varsaydılar.

"Ancak Archonların entrikalarının ve planlarının farkında olan firavun Khufu, sözde 'ulusal ayaklanmaları' ve aslında Archonların talimat verdiği ve sürülerini Archonların uzun yolundan yönlendiren 'rahip-çobanların' organize ettiği isyanları kesin bir şekilde bastırdı. Khufu sadece bu Archonian uşaklarının tapınaklarına giden yolları kapattı. Ve 'çobansız' kalan insanlar bir süre bu yollarda firavunun muhafızlarının önünde durdular, güneşin tüm kızgınlığında terlediler, tüm bunlara tükürdüler ve günlük huzurlu aktivitelerine ya da her zamanki gibi 'dua etmek' için komşu tapınaklara gittiler. **Ve bu 'rahip-çobanlar', onlara 'sempati duyan' bazı aristokratlarla birlikte, firavun tarafından Sina yarımadasına, Arap dağlarındaki taş ocağında taş çıkarmaya, yani tüm 'boş düşüncelerini' yok etmeye gönderildi**. **Diğerleri ise gemileri yüklemek ve boşaltmak için gönderiliyordu. Zengin devletlerde her zaman iş gücüne ihtiyaç vardı!** Bu sürgün, hayatları boyunca kıllarını bile kıpırdatmamış olan rahipler ve aristokratlar için ölümden beterdi. **Ama sonra devlette bir süre için yeniden barış ve düzen hüküm sürdü ve herkes kendi işleriyle meşgul olmaya başladı**.

"En gülünç olanı da, bu olaylardan çok sonra, yüzyıllar sonra (!) bazı Mısırlı rahiplerin-güneşe tapanların, M.Ö. V. yüzyılda Mısır'ı ziyaret eden Yunan tarihçi Heredot'a, bu firavunun (Khufu) 'halkına nasıl zulmettiğini', 'tüm tapınaklara giden yolları nasıl kapattığını ve saygıdeğer Mısırlılara kurban kesmeyi nasıl yasakladığını', onları nasıl 'köleler gibi kendisi için çalıştırdığını' kızgınlıkla şikayet etmeleridir. Ve genel olarak onu en kara renklerle bir despot, bir zorba ve 'korkunç bir müsrif olan' en kötü adam olarak tanımladılar. Rahipler Sina yarımadasına yapılan o yolculuğu ve sıradan insanlarla birlikte fiziksel çalışmayı işte böyle iyi hatırlıyorlardı! O rahiplerin çocukları bile bunu dehşetle hatırlıyordu!"

Çocuklar güldü ve Eugene, "Levye ile çalışmak dilini sallamak değildir!" dedi.

Volodya, "Bu doğru," diye onayladı.

Victor sırıtarak, "Büyük piramidi inşa eden bu firavunun okul kitaplarında bile bir tiran olarak adlandırıldığını öğrenince çok şaşırdım," dedi. "Ama aslında modern tarih, tarihçi Herodot'un kayıtlarına dayanılarak yazılmıştır! Ve o da gerçekte ne olduğunu değil, rahiplerden duyduklarını yazdı."

"Kesinlikle," diye onayladı Sensei ve devam etti. "Böylece Archon'ların devletteki bu tür bir istikrarsızlığa olan ilgilerini kaybetmelerini sağladıklarında, Archon'lar başka, daha metodik ve sistematik taktiklere geçtiler. İmhotep'in öğrencileri tarafından gerçekleştirilen olağandışı mucizeler hakkında, ruhsal gelişimlerinde ulaştıkları inanılmaz zirveler hakkında sıradan insanlar arasındaki ihtişam ve popüler söylentileri kullanarak, ve halktan gizlenen gerçek bilgilerin gizliliğini kullanarak, Archonlar en popüler söylentilere dayanan yenilenmiş bir dini konsept inşa ettiler ve bunu eski Heliopolis güneşe tapma dinine eklediler. Eklemekle de kalmayıp kendi tarzlarına göre değiştirdiler.

"Aslında İmhotep'in öğrencilerinin başarılarının tüm görkemini kötüye kullandılar. Sonuç olarak sıradan insanlar, aynı zamanda Archonların gereksinimlerini karşılayan oldukça çekici bir dine sahip oldular. Size bu değiştirme hakkında daha fazla ayrıntı anlatacağım, böylece Archonların kaprisleri üzerine dünyada gerçekte neler olup bittiğini anlayacak ve bileceksiniz.

"Ana nokta neydi? Kadim Mısır'ın geleneksel dininde (hatırladığınız gibi, merkezi İmhotep zamanında Memphis'te bulunuyordu) etik değerler hüküm sürüyordu. Yani sıradan bir insan, bu hayatın geçici olduğunu, bedenin ölümlü olduğunu, bir ruhun ve onu çevreleyen enerjinin (Ka kabukları vs.) olduğunu aklı için kabul edilebilir bir biçimde biliyordu. Modern bir dille söylemek gerekirse, belli bir anlamda reenkarnasyon süreçlerinin farkındaydı. Sadece kadim bir Mısırlı bunu cennet alanlarına geçiş ya da ruhunun Duat'ın farklı saat dilimlerindeki yolculuğu ve zamanla diğer yaşamlara ulaştığı ilk saat dilimine geri dönmesi olarak anlıyordu. İnsanların ölüm korkusu yoktu, inançla ölüyorlardı ve 'Osiris, doğacağım ve yükseleceğim', 'Osiris gibi yaşayacağım' diye dua ediyorlardı. O öldüğünde yok olmadı ve ben de öldükten sonra yok olmayacağım'."

Nikolay Andreyeviç, "Bu, bugün Hıristiyanların İsa Mesih hakkında söylediklerine benziyor," dedi. "O'na inanıyorum ve yükseleceğim!"

Sensei başını salladı ve devam etti. "Yani, insan bu dünyada yaşarken iyi ve dürüst yaşamıyla (ve aslında Hayvan doğasını ehlileştirerek ve Ruhsal doğasını geliştirerek) bir sonraki yaşamında daha iyi yaşam koşullarını hak etmeye çalıştı. Ve aslında öyle de oldu, sadece reenkarnasyon süreçleri insanların hayal ettiğinden biraz daha farklı işliyor. Ama bu o kadar da önemli değildir. Önemli olan, bir insanın yaşamı boyunca nasıl İnsana dönüştüğüdür! İmhotep ve öğrencilerinin zamanında bu ruhsal çaba en üst düzeyde popüler hale getirilmişti.

"Archonların rahipleri ne yaptı? Önce kendi gizli dini öğretilerini yaratarak aslında her şeyi çok ustaca ters yüz ettiler ve insanın yaşam arzusunu Ruhsal değil Hayvani doğasına bağladılar. Mısır'daki yeni din esas olarak (Archonların Mezopotamya'da zaten güçlü merkezlerinin bulunduğu) Asya'dan gelen göçmenler tarafından oluşturulduğundan, büyük kısmı etik inançlardan değil büyüden oluşuyordu. Öyle ki, bir insanın ölümden sonraki geleceği yaşamı boyunca sergilediği doğru davranışlara değil, büyü formüllerini bilmesine, bu formüllerin

karmaşıklaştırdığı dini ayinlere titizlikle uymasına bağlıydı. Bu sihirli formüller elbette sadece 'seçilmiş' rahipler tarafından biliniyordu. Bu 'boş önemsiz şeylerden' bazılarını ona açıklamaları için bir adamın onlara sadakatle ve uzun süre hizmet etmesi gerekiyordu. Daha sonra bu kavram kitleler için uygulandığında, rahipler bu dini kendilerini zenginleştiren ve sözde sihirli formüllerle ticaret yapan oldukça karlı bir girişime dönüştürdüler. Rahipler, 'alıcıları' için daha da cazip hale getirmek amacıyla, ölümden sonraki cennet kavramını, İmhotep'in öğrencilerinin ruhsal başarıları hakkında halk arasında yaygın olan söylentilerle desteklediler."

"Örneğin hangileri?" Nikolay Andreyeviç sordu. "Örneğin, İmhotep'in ruhsal açıdan güçlü müritlerinden bazılarının sıradan ölümlü insanlar gibi ölmeyip, ölümlerinden sonra parlayan ruhlara dönüştükleri, bugünün deyimiyle 'Tanrı'nın Ev Sahibi'ne katıldıkları' ve eski Mısırlıların anlayışına göre tehlikeli gecelerdeki yolculuklarında Tanrılarına eşlik ettikleri söylentileri vardı. Tanrı ile birleştiler ama aynı zamanda bireyselliklerini de kaybetmediler. Geçici yaşamlarıyla Işık krallığındaki ebedi yaşamı hak etmişlerdi. İnsanlar tarafından rivayet edildiği gibi masalsı bir biçimde olmasa da prensipte böyleydi.

"Peki, Archonların rahipleri ne yaptı? Kendi kavramlarına göre, eğer bir insan Mısır'ın başka herhangi bir dini kavramına değil de kendi dinlerine inanır ve icra ederse, inananlardan herhangi biri ölümünden sonra ölüler arasından seçilmiş biri olacaktır. Ölümünden sonra parlayan bir ruha dönüşecek ve Duat boyunca yaptığı yolculukta tanrı Ra'ya eşlik edecektir. Ama ölümden sonraki dünyada mutlu bir şekilde var olabilmesi, yalnızca yaşamı boyunca rahiplerden satın alabileceği ve ölümden sonraki dünyada şu ya da bu saat dilimine ulaşmasını sağlayacak formüle bağlıdır."

"Eh," diye sırıttı Volodya. "Bu su ile yapılan küçük bir iş değil, yani küçük bir hile, hava ticareti üzerine ciddi bir iş..."

"Hava hilesi!" Eugene kendi tanımını ifade etmek için acele etti.

Bunun ardından grup kahkahalara boğuldu. Herkes sakinleştiğinde Sensei devam etti, "Her zaman olduğu gibi **Archonların geleneksel siyasi formülü kullanıldı**, **bizimle olmayanlar bize karşıdır**. Ra'nın insan düşmanları, Dünya'da ona tapmayan herkes olarak ilan edildi. Bu insanlar rahipler tarafından 'ebedi ateş göllerinde' acı çekmeye mahkum edildiler!"

"Biliyor musunuz, günümüzdeki birçok dini tarikata çok benziyor!" Nikolay Andreyeviç belirtti.

"Ve sen ne düşündün?! İnsanlar sadece tepeyi görüyor ama dibi görmüyorlar. Ve eğer daha derine inerseniz, kökünün Archonian kökenli olduğunu fark edebilirsiniz. Yine de dikkatli bir insan, bitkinin yeraltı kısmına inmeden yapraklardaki küfü fark edecektir."

Nikolay Andreyeviç, "Bu doğru," diye onayladı.

"Görünüşe göre 'sonsuz ateş gölleri' hakkındaki bu efsane hala o zamanlarda mı doğmuş?" Kostya şaşırdı.

"Rahipler tarafından düzeltilen o zamanların kavramlarına göre," diye yanıtladı Sensei onu. "Daha sonra Mısır'da Ra - güneşe tapan dini baskın hale geldiğinden, Kıptiler ilgili görüşleri 'miras aldılar'. Onların görüşüne göre cehennemde yılan başlı, aslanlı, timsahlı zebaniler yaşarmış ve bu zebaniler ölüme mahkum edilmiş insanın bedeninden bir ruh çıkarır, onu büyük bir vahşilikle

bıçaklar, keser, 'yanlarına' ok saplar ve ateş nehrine fırlatıp atarlarmış. Bundan sonra, acı çeken bir ruh, onların görüşleri altında, dış karanlığa atıldı ve soğuktan 'dişleri' gıcırdadı. Ama bu işkencelere rağmen varlığına son vermedi ve bir süre sonra Duat'ın ilk saat dilimine ulaştı."

"Ben de korku filmlerindeki bu tür 'şiddetin' köklerinin ne olduğunu merak ediyordum!" Eugene gülümseyerek konuştu.

"Görüyorsunuz, bu görüşlerde ruh bile bir beden kavramına bağlı, 'kaburgalar', 'dişler' ile resmediliyor. O kadar çok insani korkuyu buna bağlamışlar ki!" Sensei dikkatimizi çekti. "Yani, ilk olarak bu yenilenmiş dini kavram Archonların rahipleri tarafından gizli örgütlerinin geri kalanı üzerinde test edildi. Ve başarılı oldu. Yeni insanlar buna ilgi duymaya başladılar, bu örgüte katıldılar çünkü bunların o ünlü 'Ruhen özgür tuğlacılar' olduğunu düşündüler. Daha sonra Ra'nın bu yeni rahipleri daha aktif hale geldi ve farklı eyaletlerden gelen kudretli aristokrasiyi, firavunun ailesinin üyelerine daha yakın hale gelen bu yeni dine dönüştürmeye başladı. 'Ruhen özgür tuğla örücüler' topluluğunu arayan birçok insan, yenilenen Ra kültünün etkisi altında 'Hürmasonlar' topluluğuna girmeye başladı. Ra kültü popülerlik kazanmaya başladı. Kurnaz siyasi manevraları sayesinde bu rahipler bir sonraki firavun Khafra döneminde dinlerinin resmi olarak tanınmasını sağladılar, firavuna 'Güneş'in oğlu' unvanını verdiler ve etkilerini diğer kültlere yaydılar.

"Firavun Khafra'nın oldukça güçlü ve enerjik bir adam olduğunu belirtmek gerekir, daha önce de söylediğim gibi, aynı zamanda 'Hürmasonlar' organizasyonunun çekirdeğinin bir üyesiydi. Bu arada, günümüze kadar kalan heykelinde (diorit heykeli) bile 'Ruhen özgür tuğla örücülerinin izlerini bulmak mümkündür. Bunlar, firavunun arkasında kanatlarıyla başını koruyan bir şahin, firavunun lotusla süslenmiş tahtı, aslan pençeleri ve başlarıdır. Tüm bu işaretler, bugün düşünüldüğü gibi, sadece 'kralın gücünün süsleri ve sembolleri' değildir. 'Ruhen özgür tuğlacılar' için somut önemli yerlere ve geçmişten gelen Bilgi insanlarının bazı işaretlerine işaret ediyorlar.

"Archonlar ile en şiddetli çatışma Khafra'nın payına düştü. Onların yeniden canlanma faaliyetlerini durdurmak için elinden gelen her şeyi yaptı. Bu nedenle ölümünden sonra rahipler-güneşe tapanlar onu insanlar tarafından 'nefret edilen' ve 'tanrıların kendilerinden yüz çevirdiği' iddia edilen firavunlara atfettiler. Khufu ve Khafra, Archonların iktidara gelmesine izin vermemek ve ülkelerini ve halklarını bu Yıkıcılardan korumak için o kadar çok şey yaptılar ki, Archonların rahipleri ölümlerinden sonra bile onlarla ilgili hafızayı bozmak için ellerinden geleni yapmaya çalıştılar. Hatta insanları bu firavunların piramitlerine kendi isimleriyle değil, yakınlarındaki bir sürüyü güden çoban Filistis'in adıyla hitap etmeye zorladılar.

"Firavun Menkaura (Yunanca adı Mycerinus) iktidara geldiğinde, rahipler torunlarına onun hakkında 'en sıcak kayıtları' bıraktılar ve onu 'yükü hafifleten', 'sadece memurların şikayetlerini dinlemekle kalmayıp adaletsizliği ortadan kaldırmaya her zaman hazır olan' 'adil bir hükümdar' olarak adlandırdılar. 'İnsanların tanrılara adak sunabilmeleri için tapınakların açılmasına izin verdi'. Aslında melankolik bir insan olan bu adam zaten Ra'nın rahiplerine bağımlıydı. Kızı, gizli 'Hürmasonlar' cemiyetinin üyesi olan yüksek rütbeli bir memurla evliydi ve buna bağlı olarak daha sonra Ra'nın onuruna dikilen 'üç dikilitaşın' rahibi oldu. Daha sonra rahipler firavunun kızının aniden ölmesini sağladılar. Çok sevdiği kızının kaybından

dolayı umutsuzluğa kapılan firavun, kendisini manipüle eden 'Hürmason' rahiplerine daha da bağımlı hale geldi. İktidarda kalan 'ruhsal olarak özgür tuğla örücüler' bu firavun yaşarken zor zamanlar geçirdi, bu aynı zamanda Orion kuşağından üçüncü piramidin inşası meselesiyle de ilgiliydi. Yine de bu binayı bitirmeyi başardılar.

"Firavun Menkaura iktidardayken, Archonların rahipleri iktidarı ele geçirmek için iyice hazırlanıyorlardı. Ancak Imhotep'in öğrencilerinin çekirdeği hala yeterince güçlüydü ve onlara mümkün olan her şekilde direndiler. Bu nedenle firavunun ölümünden sonra Archonlar, Heliopolis'ten gizli 'Hürmasonlar' topluluğuna mensup baş rahip Ra (Userkafa) liderliğindeki nüfuzlu insanları iktidara getirmek için ellerinden geleni yaptılar. Bu kişiler beşinci hanedanı doğurdular ve IV. hanedanın temsilcilerinin tahta erişimini keskin bir şekilde kestiler. Yani bu insanlar, Archonların bu ülkeye tam güçle girmesini sağlayarak bu devlette dini bir devrim organize ettiler.

"Dikkatinizi **Archonların bir ülkeyi hangi yolla bölünmeye götürdükleri, küçük parçalara ayırdıkları ve daha sonra çöküşe götürdükleri** gerçeğine çekmek istiyorum. Bu onların en sevdiği eylem yöntemidir. Bunu hatırlayın ve dünyadaki olaylara açık gözlerle bakın, ama modern Archonların size empoze etmeye çalıştığı çarpıtılmış prizmadan değil. Heliopolisli rahiplerin tahta geçtiği dini devrimden önce, Memphis'teki hizip hala oldukça güçlü olduğu için, güçlerini ülkeye oldukça açık bir şekilde empoze edemediler. İktidarlarını güçlendirmek için bir uzlaşmaya gittiler ve Memphis hizbinden tanrı Ptah'ın yüce rahibini vezir olarak atadılar. Ancak bu arada kendi dini görüşlerini basitleştirerek ve sıradan insanlara uyarlayarak aktif bir şekilde yaydılar. Yani, **aslında ülkeyi yoğun bir şekilde dağıtarak insanların bu dini ve siyasi tartışmaya katılmalarını ve kendilerine dayatılan 'görüşü' savunmalarını sağladılar. Dikkat edin, bir insanın devam eden olayla ilgili kişisel görüşü değil, rahipler tarafından dayatılan ve onu kendi görüşü olarak savunmasını sağlayan bir 'görüş'**.

" Bunun yanı sıra, eyaletlerin yöneticileri ve soylu aristokratlar genişletilmiş idari tam yetkiler aldılar: bazıları bu siyasi darbede yer aldıkları için ödül olarak, diğerleri ise Archonların siyasi gücünü daha fazla desteklemeleri için rüşvet olarak. **Archonların devletin çöküşüne yönelik bu politikasının sonucu ne oldu? Yerel valilerin gücünün artmasına yol açtı.** Archonların yardımıyla yerel mini krallara ve firavunlara dönüştüler. Bu da Mısır'da iktidarın yerelleştirilmesine neden oldu. Her şeyden önce, sıradan insanlar bundan çok etkilendi, çünkü suyun dağıtımı eski merkezi yönetim yerine, kendi zenginleşmeleriyle meşgul olan yerel aristokratların iradesine bağlı olmaya başladı."

Stas bunun üzerine gülümsedi ve "Parlak Kol filmindeki şu cümleyi hatırlıyor musunuz: 'Piyango bileti almayı bırakırlarsa ne olur?' 'Piyango bileti almayı bırakırlarsa gazı keseriz'" dedi.

Çocuklar güldü.

"Bu doğru. O zaman da öyle olmuştu, 'Biletimizi alanlara su kulesi verilecek'" Sensei bu popüler filmden bir başka ünlü cümleyi alıntıladı. "Şaka bir yana, su o dönemde insanlar için en önemli konuydu, tıpkı günümüzde gaz, petrol ve elektrik gibi. **Bu kaynağı kontrol eden, politikasını dayatırdı...** Böylece aristokratların saray hayatı, devleti yönetmek gibi gerçek eylemler yerine yine yapay bir şekilde tamamen lüks ve zevke gömüldü. **Entrikalar çevirmek moda bir eğlence haline**

geldi. Bu arada Archonların rahipleri kitleler için en önde gelen dinde radikal devrimci değişiklikler yaptılar, insanların dünya görüşünü Hayvani doğanın uyarılmasına ve yaşamlarında maddi değerlerin egemenliğine doğru ince bir şekilde değiştirmeye yöneldiler. Şimdi dikkatinizi tanrıların eski popüler isimlerini nasıl kullandıklarına ve bilgiyi nasıl yanlış yorumladıklarına çekmek istiyorum.

"Daha önceki zamanlarda Ra'ya Heliopolis'te 'gün ışığı' güneş tanrısı olarak tapılırdı. Archonların rahipleri öğle güneşinin tanrısı Ra'yı hizmetlerinde kullanmadan önce, insanlar Heliopolis'te akşam güneşinin tanrısı ve dünyanın yaratıcısı Atum'a tapıyorlardı. Ancak en ilginç olanı, Atum'un, eski efsanelere göre kendisini Nun'un (her şeyin ortaya çıktığı su kaosu) ilkel sularından kaynaklanan bir tepe olarak gösteren tanrıça Atama'nın adının sonradan değiştirilmiş halidir. Bu tepede bir lotus çiçeği açmış ve parlak ışık karanlığı aydınlatmıştır. Dünya düzeninin korunmasında ana rolü oynayan tanrıça Atama'ydı. Dünyadaki her şeyi bilen, her şeyi gören Göz onun lotus yapraklarından oluşan tacında parlıyordu. Bu Göz, ataerkil motifler tarzında değiştirilmiş efsaneye göre Atum'un kolu tanrıça Iusaaset'e atfedilmiştir (onun sakral ağacı akasya, 'yaşam ve ölüm' ağacıydı).

"Bu tanrıçayı, güneşi taşıyan bir gök ineği olarak tapınılan gökyüzü tanrıçası (kelimenin tam anlamıyla 'Horus'un evi') Hathor ile özdeşleştirmeye başladılar. Bu Göz onun alnına yerleştirildi. Sonra o Ra'nın kızı yapıldı. Ve daha sonra Göz'ü Ra'nın tacına yapıştırdılar. Böylece, her şey her zamanki gibi oldu. Yani, tanrıça Atama hakkındaki bu ilkçağ efsanesini hatırlayın. Daha sonra bunu diğer gerçeklerle karşılaştıracak ve bir şeyler anlayacaksınız.

"Bu bilgilere ek olarak... Antik efsanelerdeki şu konuya da dikkatinizi çekeceğim. Hatırlayacağınız üzere, Ptah Memphis'in en yüce tanrısıydı. Prensip olarak bu karakter, bir zamanlar insanlar arasında yaşamış ve Ptah adıyla bilinen bir Bodhisattva'nın prototipi olarak ortaya çıktı, yani gerçekten var olan ve insanlara bilgi getiren bir kişiydi, onunla ilgili efsanelerde söylendiği gibi, 'o gerçeği açıklayan biriydi ve insanlara dürüst ve iyi yaşamayı öğretti'. Bedenini (elleri hariç) sımsıkı saran giysiler içinde ve 'uas' asasıyla tasvir edilme şekli bile o zamanların bir yankısıdır. Ama bunların hiçbiri önemli değildir. Daha sonra Ptah tanrılaştırıldı ve yüce bir tanrı olarak tapınıldı. İnsanların oldukça ilginç bir efsaneyi günümüze kadar korumuş olması ilginçtir. Bu efsane (bu dünyanın yaratıcısı olarak kabul edilen) Ptah'ın nasıl diğer tanrıları doğurduğunu anlatır. "Ptah'ın kalbinde Atum'a (Ptah'ın ilk yaratığı) dair bir düşünce belirdi ve dilinde 'Atum' adı belirdi. Bu kelimeyi telaffuz eder etmez, Atum başlangıçtaki kaostan doğdu. Bunu hatırlayın ve daha sonra karşılaştırın."

"Bu ne tür bir bilgi?" Kostya şaşkınlıkla omuzlarını silkti. "Herhangi bir efsaneye benziyor."

"Sabırlı ol dostum," dedi Sensei gülümseyerek. "Her şey için zaman var." Ve anlatmaya devam etti. "Memphis efsanesine göre Ptah, zamanın başlangıcında sekiz yardımcısı Khnum'un ('modelciler') yardımıyla yeri, göğü, insanları ve hayvanları yarattı. Heliopolis kavramına göre tüm bu işlevler Atum'dan Ra'ya geçmiştir. Bunun yanı sıra Sami tanrısı Seth'i de bu dokuz tanrıya dahil etmişler ve Ra'nın karanlığı ve kötülüğü temsil eden devasa yılan Apop'tan kurtuluşunu ona atfetmişlerdir. Ra kültünün yeni dini insanlara zorla dayatılmış ve başlıca sadece saray çevresi ve Asya'nın yerlileri tarafından kabul edilmiştir.

Dahası, Archon'un halkı yeni dinin karmaşık dini törenlerini ve buna bağlı olarak papazlarının sayısını artırma bahanesiyle yoğun bir şekilde rahipler ordusu kurdular. Örneğin, Ra kültü önde gelen bir kült haline geldiğinde, Heliopolis'te on iki binden fazla rahip vardı."

"Vay canına," diye sırıttı Volodya. "Fena bir ekip değil!"

"Görüyorsunuz, sadık seçmenleri olan gerçek bir siyasi parti," diye ekledi Sensei ironiyle. "Ayrıca, tüm bu değişikliklerle birlikte, İmhotep sayesinde insanların ruhsal gelişime doğru medeni bir şekilde ilerlediği önceki iki yüz yılın tarihini aktif olarak değiştirmeye başladılar. Tarih yeniden yazıldı. Rahipler, özellikle ruhsal açıdan olgun kişiler tarafından yazılmış, geçmişe ait değerli parşömenleri yok ettiler. Halk arasında oldukça bilinen ve popüler olan özlü sözler ve aforizmalar şeklindeki diğer parşömenleri ise kendi tarzlarına göre değiştirdiler. Orijinaller yok edilmiş ve sıradan insanlara, rahipler tarafından bırakılan genel kabul görmüş ahlaki öğretilerin arka planında insanları daha maddi bir dünya görüşüne yönlendiren alıntılarla değiştirilmiş kopyalar verilmiştir. Bu yeni öğretiler esas olarak yeni nesil için hazırlanmıştır. Rahipler, özellikle tapınakların topraklarında bulunan okullardaki öğrencileri, bu genel kabul görmüş ahlaki sözleri yazılı olarak kopyalamaya ve ezberlemeye zorladılar. Bu uygulama İmhotep zamanında da vardı, ama daha çok ruhsal yönlüydü.

"Bu Archon'un, İmhotep'in öğretisinin takipçileri tarafından bırakılan tarihi yazıların yok edilmesi konusundaki histerisi, Archonların bir zamanlar 'Ruhen özgür tuğla örücüler' topluluğunun üyeleri olduğunu bildikleri insanların (soylu ve ünlü olanlar da dahil) cesetlerini-mumyalarını geri çekmeye başladıkları noktaya ulaştı. Bu mumyalar sadece geri çekilmekle kalmadı, parçalara ayrıldı ve ortadan kaldırıldı. Tüm bunlar 'halkın gazabı' olarak sunuldu, ancak sıradan insanlar bununla hiçbir şey yapmak zorunda değildi. Archon'lar bu bilginin zaman zaman tekrar insanların arasına sızmasından çok korktukları için, bu, Imhotep'in öğretisinden gizli bilgi metinlerini, sözde o insanların mumyalarında saklı olan yazıları aramaları emredilen özel olarak atanmış rahipler tarafından yapıldı."

"Imhotep faaliyetleriyle onları ciddi şekilde korkutmuşa benziyor!" dedi Victor.

"Elbette," diye başını salladı Sensei. "Bu dünyanın illüzyonunu yok etmek ve insanları Archon'un kontrolünden çıkararak ruhsal yola yönlendirmek oldukça ciddi bir şey... Peki, bu hikayenin sonu ne oldu? **Archonlar nihayet Mısır'da kendi adamlarının iktidarda kalmasını sağlamayı başardıktan** ve 'Ruhsal olarak özgür tuğla örücülerin' örgütlenmesini ve İmhotep'in öğretisini yok etme konusundaki tüm gizli çalışmalarını bitirdikten ve devlet politikasını sıradan insanların dünya görüşünün yeniden yönlendirilmesi yönünde değiştirdikten sonra Mısır'a olan ilgilerini kaybettiler. 'Ruhen özgür tuğlacılar' biçimindeki 'iskelelerini' geliştirdikten sonra, **Archonlar insanların çöküşünden ve acılarından kâr elde etmeye başladılar**.

Beşinci hanedan mahkûm edilmişti. Soylu aristokratlar, en kirli siyasi yöntemleri bile kullanarak taht için savaştılar. Yerel 'krallar' aralarında askeri çatışmalara kadar varan rekabetlere giriştiler. Eyaletlerin rahipleri bu istikrarsızlıktan yararlandılar ve dini kültlerinin propagandasını yaparak ve etkisini yayarak güç kazanmaya başladılar. Bunun sonucu olarak (planlarını rahiplerin eliyle

gerçekleştirdikten sonra Archonlar tarafından kandırılan) Heliopolis rahiplerinin siyasi etkisi önemli ölçüde azaldı. Bu durum halk arasında ciddi huzursuzluklara ve bunun sonucunda da isyanlara yol açtı. İktidara gelen altıncı hanedan, askeri saldırı politikalarıyla düzen getirmeye çalıştı ancak bu, hızla büyüyen çalkantılı toprak ve su akışına karşı ince dallardan bir baraj inşa etmeye benziyordu. Ülke siyasi istikrarsızlık içindeydi. Mısır'da altıncı hanedanın iktidarının sonuna iki nedenden kaynaklanan şiddetli kıtlık damgasını vurdu: böyle bir politika ve bir dizi alçak sele yol açan şiddetli iklim değişiklikleri.

"Altıncı hanedanın yönetiminden sonra ülkede tam bir anarşi hüküm sürdü. Soylu aristokratlar, liderlik görevlerini üstlenecekleri geçici bir hükümet kurma girişiminde bulundular. Ancak her biri sadece kendi memleketinin kalkınmasıyla ilgilendiğinden, bundan iyi bir şey çıkmadı. Yedinci hanedan iktidarda kalamadı, 'yetmiş gün hüküm süren yetmiş kral' vardı. Bundan sonra **Mısır'da, eski güçlü ve gelişen devleti büyük toprak sahiplerinin hanedanları tarafından yönetilen küçük, zayıf ve korumasız devletlere bölen bir iç savaşa yol açtı**. Böylece Archonlar aktif yıkıcı faaliyetleriyle tüm insan nesillerini yüzyıllarca sürecek acılara mahkum eder ve sadece bu dünyada hayatta kalma sorunlarıyla ilgilenirler."

Sensei tartışmaya bir ara verdi. Sensei'in bu dünyanın gerçekliği hakkındaki bu açıklayıcı hikâyesinden etkilenerek sessizliğimizi koruduk. Duygularını ifade eden ilk kişi Victor oldu, "Kahretsin... bu Archonlar ebedi mi yoksa ne? O sırada hala durmuş olamazlar mı? İnsanlar neden sessiz kaldı? İnsanlar arasında iki yüzyıl boyunca ruhsal ideoloji hüküm sürdü! Tüm bunları alt üst etmek nasıl mümkün oldu?"

"Doğru!" Volodya onu destekledi. "Neden oldu da insanlar Archonların iktidara gelmesine izin verdi?! Darbe sadece küçük bir grup insan tarafından organize edildi. Ulusun iradesi neredeydi?"

"Ulusun iradesi mi?!" Sensei hüzünle sırıttı. "Bu iyi bir soru. Ve bu sorunun cevabını bilmeyi ne kadar çok istediğimi tahmin bile edemezsiniz..." Sensei bir süre düşündü ve sanki kendi kendine konuşuyormuş gibi, "Görünüşe göre tarih insanlara hiçbir şey öğretmiyor. **Dış dünya sadece iç dünyanın bir yansıması... Madde hala insanlarda çok fazla hakim ve onu kaybetmekten korkuyorlar, bu nedenle dünyalarını değiştirmekten korkuyorlar ve Archonların masasından kırıntılarla tatmin oluyorlar. Sadece gerçekten ruhen Özgür İnsan kendine meydan okuyabilir... Dış, içten doğar..."**

Sensei bir süre sessiz kaldı ve sonra kendini toparlamış gibi Volodya'nın sorusunu yanıtlamaya başladı.

"Archonlar elbette sonsuza dek yaşamayacaklar. Onlar sadece alçakça bir hayat yaşayan ve herkes gibi ölen sefil on iki adam. Ama en acınası olanı, yerlerinin boş olmamasıdır. Çünkü Ariman'ın 'tek yaşamları boyunca bu dünyada mutlak güce' sahip olmak isteyenler için kurduğu tuzaklara düşmek isteyenlerin sayısı her zaman çok olmuştur. Ancak Ariman'ın fare kapanlarında bedava peynir yok. Ama, neyse, üzücü şeyler hakkında konuşmak yeter, hadi biraz ara verelim. Hadi yüzmeye gidelim!"

İlk ayağa kalkan Sensei olduğu için diğer çocuklar da onu takip etti. Yine de, örneğin, 'her şeyi kendi gözlerimizle göreceğimiz' şeyin ne olduğunu öğrenmek için oldukça meraklıydım. Bu gezegende başımıza ne gibi olağandışı olaylar gelecekti?

Yine de bu olaylardan önce korkmadım çünkü 'orada' her ne olacaksa, bunu Sovyetler Birliği'nden, güçlü devletin 'barışçıl limanından', birçok kardeş ulusun birliğinden gözlemleyeceğime inanıyordum.

* * *

Sensei, Nikolai Andreevich, Volodya, Stas ve Eugene ile birlikte uzun mesafeye yüzmeye karar verdi. Sığ suda kalanlar ise yuvarlandılar, su sıçrattılar ve sonra kamp çadırlarına gittiler. Ben ve Tatyana tüm mutfak işlerini bitirdik ve kendi işimize koyulduk. Tatyana kamp çadırımıza gitti ve ben de yazılarımı düzene koymak için sahilde tentenin altında kaldım. Çok geçmeden bizim beş cesur uzun mesafe yüzüşünden geri döndü. Bu grup Volodya'nın yaptığı bir şakadan sonra belli ki gülerek sudan çıktı. Az sonra Stas havlusunu almaya gitti, Eugene ve Volodya biraz maden suyu almaya gittiler. Sensei ise Nikolay Andreevich ile birlikte çadıra doğru ilerledi. Bu arada bir tartışmaya başlamış gibiydiler ve ben ancak yaklaştıklarında duydum.

"Ama yine de anlayamıyorum..." Nikolai Andreevich dedi ki. "Bu nasıl olabilir? Sadece on iki adam vardı ve dünyanın başına bu kadar bela açtılar!"

"Neden 'sebep oldular' diyorsunuz? Şu anda hala 'sebep oluyorlar'. Örneğin en yakın geçmişi ele alalım. Amerika gibi bir 'Özgürlük' ülkesinin neden ve nasıl kurulduğu hakkında ne düşünüyorsunuz? Ya da örneğin Birinci ve İkinci Dünya Savaşlarına neyin sebep olduğunu?"

"Ne demek 'neden'?" Nikolay Andreyeviç biraz şaşkındı. "Bunun tarihsel nedenleri vardı, siyasi koşullar vardı, şans vardı. Savaşa gelince, sabır bardağı doldu ve en ufak bir bahane, uluslarını bu savaşlara sokan politikacılar arasında düşmanlığı ateşleyen kıvılcım oldu. Örneğin Avusturya-Macaristan tahtının varisi Avusturya Arşidükü'nün Saraybosna'da öldürülmesini ele alalım. Birinci Dünya Savaşı'nı tetikleyen tam olarak bu olaydır."

Sensei gülümsemenin gölgesiyle şöyle dedi: "Farklı bir cevap duymayı beklemiyordum. 'Tarihsel nedenler', 'siyasi koşullar', 'şans', 'sabır bardağı doldu' - bunlar sadece Archonların klişeleridir, insanların zihinlerine damgalanmıştır, böylece kimse meydana gelen olayların köklerine inmek istemez. **Tarih, sevgili doktorum, şans değildir, yapılır.**"

Sensei bunları söyledikten sonra onu tekrar tentenin altındaki eski yerine oturttu. Bu sözler sadece benim değil, gösteriye geç gelen seyirciler gibi eski yerlerini almak için acele eden yaşlıların da dikkatini çekti. Sahildeki bu telaşı gören grubun geri kalanı, küçük hayvanlar gibi çadırlarından dışarı fırladı ve hızla gruba katıldı. Bu arada Sensei hiçbir şey olmamış gibi Nikolai Andreevich ile diyaloğuna devam etti.

"Ya da Amerika Birleşik Devletleri'ni ele alalım. Sence bu devlet nasıl ortaya çıktı?" diye sordu Sensei.

Nikolay Andreyeviç biraz durakladı ve oldukça emin olmayan bir sesle cevap verdi: "Bildiğim kadarıyla bu devlet 18. yüzyılın sonunda Amerika'nın kuzeyindeki Bağımsızlık Savaşı sırasında kuruldu. Kolonist ordunun başkomutanı George Washington ABD'nin ilk başkanı oldu."

"Peki bu savaşın hangi nedenle başlatıldığını ve bu devletin kurulması için bu

kişiyi kimin yönlendirdiğini biliyor musunuz?"

Nikolay Andreyeviç başını salladı. Ruslan şaşkınlık ve biraz da öfkeyle, "'Bu kişiyi kim manipüle etti' derken ne demek istiyorsunuz? Bu kişi Amerika Birleşik Devletleri'nin başkanı! Dokunulmazlığı olan kişi!"

Eugene başını iki yana salladı ve sırıtarak, "Ne olmuş yani? O sadece bir insan. Ve anladığım kadarıyla basillerden, sineklerden ve Archonlar'ın önünde kimsenin bağışıklığı yok!"

Onun bu sözleri çocukların kahkaha patlamasına neden oldu. "Bu bir demokrasi!" Stas arkadaşıyla aynı fikirdeydi.

"Haklısın," diye başını salladı Sensei gülerek. "Öyleyse sorunun kökenine inelim: Bu 'tohumu' kim ekti, hangi amaçlar için, kimin 'köleleri' tarafından ve hangi 'tarlalarda' yetiştirildi bu 'meyve'," diye özetledi Sensei ve ayrıntılarıyla anlatmaya başladı. "Kristof Kolomb'un 1492 yılında Amerika kıyılarını keşfetmesinden sonra, Avrupa'nın Kuzey Amerika'yı kolonileştirme süreci hızlı bir şekilde başladı. İspanyollar, İngilizler, Hollandalılar, İsveçliler, Fransızlar yeni topraklar, tarifsiz bir zenginlik kaynağı fethetmeyi amaçladılar. Yerliler zorla göç ettirildi ve acımasızca öldürüldü. Pamuk ve tütün plantasyonlarında çalıştırmak için Afrika'dan tarihte 'köle' olarak adlandırılan siyah insan kitlelerini ithal ettiler.

"'Hürmasonlar' örgütü, yeni topraklar için verilen bu mücadelede son rolü oynamadı. Ancak diğerlerinden farklı olarak daha kurnaz bir şekilde hareket ettiler. Kuzey Amerika topraklarını ele geçiren ülkeler kendi aralarında rekabet ederken, Avrupa'dan gelen göçmenleri 'kendilerinden olanlar' ve 'yabancılar' olarak ayırırken, 'Hürmasonlar' tamamen farklı bir şekilde hareket ettiler. Bu ülkelerdeki gizli locaları aracılığıyla, şu ya da bu ülkenin kontrolü altında olan istedikleri sömürge topraklarında kendi örgütlerini serbestçe tahsis ettiler. Sadece localarını oraya yerleştirmekle kalmadılar, aynı zamanda 'din' kılıfı altında, bu topraklarda iktidarı ele geçirmek için yerel halktan 'kendi' insanlarını (Avrupa uyruğuna bakılmaksızın) oluşturdular. Tabii ki bu, masonluğun alt kademelerindeki 'inisiye üyeler' tarafından yapıldı. Tüm bunlar Avrupa'dan, daha doğrusu o dönemde masonların sözde ana ülkesi haline gelen İngiltere'den yönetiliyordu."

Nikolay Andreyeviç, "Pekâlâ," dedi. "Eski güzel İngiltere. Nasıl oldu da onların ana ülkesi olmayı başardı?" "Her zamanki gibi. Archonlar yöntemlerini değiştirmezler," diye ekledi Sensei ve bir süre sonra, "Kısa bir an yaşayan sıradan insanların aksine Archonlar faaliyetlerini yüzyıllar öncesinden planlarlar. Ve bu insanlar uzun yaşadıkları için değil. Hayır, onların hayatı da herkesinki gibi, sıradan, dünyevi, insani. Sadece örgütlerinin böyle hedefleri ve görevleri vardır. Ve İngiltere'deki olaylar onların yıkıcı faaliyetlerinin tipik bir örneğidir... Pekala, yeryüzündeki bu tür olayların köklerinin ne olduğunu anlamanız için bu konuya biraz daha zaman ayıracağım.

"İnsan nüfusu hızla artmaya başlar başlamaz, Archonlar, dünya gücünün ana merkezlerini ele geçirme girişimiyle mümkün olduğunca çok insanı kontrol etmek için çok sayıda farklı örgüt, gizli topluluk, mistik hareket, dini tarikat kurmaya başladılar. Archonlar tarafından yaratılan en etkili örgütlerden biri, çeşitli ülkelerde yaşayan Yahudi halkının dini ve siyasi liderleri olan en zengin Yahudilerden, daha doğrusu en zengin Yahudi hahamlarından oluşan bir gruptu..."

Stas sırıtarak, "Yine bu Yahudi rahiplerin soyundan gelenler," dedi.

"Kendilerini Yahudiliğin 'mesihçi' seçkinlerinden aşağı görmüyorlar ve dünyadaki tüm Yahudilerin kendi amaçlarıyla dayanışma içinde olduğunu iddia ediyorlardı (gerçekte bunlar sadece kulağa hoş gelen ifadelerdi, daha fazlası değil). Bunun yanı sıra, gerçek hedefleri kamuoyuna yansıtılanlardan çok uzaktı. Archonlar bu örgütün yardımıyla Büyük Britanya'yı kendi komutaları altına aldılar. Bunu şu şekilde yaptılar. Her şeyden önce, çeşitli ayrılıkçı partileri aktif olarak destekleyen bu kişilerin yardımıyla, sözde 'İngiliz devrimi' planlandı (1640'tan başlayıp 1689'da sona erdi). Ama aslında bu iç savaşlarla birlikte bir hükümet darbesiydi. Amacı Stuart hanedanının Archonların gözünden düşerek tahttan indirilmesiydi. Siyasi manipülasyonların bir sonucu olarak 1688'de Stuartlar tahttan indirildi ve 1689'da Hürmasonların adamı olan William of Orange kral ilan edildi. Bu arada, bu adam iktidara geldiği aynı yıl, gizli amaçları bakımından o dönemde Hürmasonların mevcut niyetleriyle örtüşen 'Orange Order'ı kurdu. Ancak kamuoyuna, İngiltere Krallığı'nda Protestanlığı sağlam bir şekilde tesis eden bir kurum olarak tanıtıldı. Bu arada, bu tarikat bugün hala varlığını sürdürmektedir.

"Şimdi, Archonların planına göre, yeni göreve getirilen kral William III, İngiltere Krallığı'nı Fransa ile çok maliyetli bir savaşa soktu. Bu kan dökülmesi sadece iki ulusun halkları arasında acıya neden olmakla kalmadı, aynı zamanda her iki ülkenin, özellikle de İngiltere Krallığı'nın mali kaynaklarını büyük ölçüde tüketti. Ancak, Archonların çabaladığı şey bu mali yıkımdı. William'ın ısrarlı girişimleri sayesinde İngiliz Hazinesi Yahudi bankerlerden 1.25 milyon Sterlin borç almaya ikna edildi. Ve sadece bu parayı borç almakla kalmadı, aynı zamanda devasa devlet borcu nedeniyle, Yahudi bankerlerin yararına dezavantajlı koşulları kabul etmek zorunda kaldı. İngilizler için böylesine elverişsiz bir anlaşmanın sonucu olarak 'İngiltere Bankası' adında ilk özel merkez bankası ortaya çıktı. İngiltere'nin kredi anlaşmasının köleleştirici şartlarına göre, ulusal borcu konsolide etmesine ve İngiliz halkından doğrudan vergiler yoluyla toplamasına, yatırılan her pound altın için 10 pound kağıt para borç vermesine, kağıt para için altın standardını belirlemesine izin verilen tam olarak bu bankaydı. Bunun sonucunda bu tür bankacılık faaliyetleri, bankanın %5'lik yatırımına karşılık %50 kâr getirmiştir. Böylesine açık ve küstahça bir hırsızlık, İngiltere'nin Yahudi bankerlere olan ulusal borcunun sadece dört yıl içinde on altı kat artmasına neden oldu. İngiliz sıradan halkının tüm bunları kelimenin tam anlamıyla ödemek zorunda kalması yetmezmiş gibi, ulusun böylesine bir borcu altında Archonlar artık bu ülkenin Sahipleri olarak ülkenin siyasi süreçlerini özgürce etkiliyorlardı. Çok geçmeden onların adamları da Kraliyet Darphanesi'nde boy göstermeye başladı, bunların arasında sizin bildiğiniz Isaac Newton da vardı..."

"Newton mu?!" Victor şaşırdı. "Fizikçi mi demek istiyorsun?"

"Kesinlikle doğru," diye onayladı Sensei.

"Peki o Kraliyet Darphanesi'nde neye ihtiyacı vardı?" Ruslan da şaşkınlıkla sordu.

Sensei gülümseyerek, "Sabırlı ol," dedi. "Sana daha sonra anlatacağım... İşte sana, Archonların yukarıda bahsedilen faaliyetlerini gösteren, senin bildiğin o zamanların tarihinden, üzerinde düşünmen için bazı gerçekler daha. Orange'lı William III'ün ani ölümünden sonra, taht Anna'ya (Stuart'ların sonuncusu) geçtiğinde, - sizce kraliçenin her adımını kontrol eden ve ülkeyi fiilen yöneten kimdi? Sarah

Marlborough (kraliçenin gözdesi), zamanında Orange'lı William III'ün ortağı olan kocası Başkomutan John Churchill Marlborough ile birlikte. Peki Anna'nın ölümünden sonra İngiliz tahtına kim geçti? Hayatının sonuna kadar İngilizce tek bir kelime bile bilmeyen bir Alman olan Hanover Seçmen Kurulu Üyes, I. George. Peki onun hükümdarlığı sırasında ve o zamandan itibaren Britanya'yı gerçekte kim yönetti? İngiliz Parlamentosunun yetmiş nüfuzlu ailesi. Peki bunlar kimin 'adaylarıydı'? Archonlar. Ve Amerika da dahil olmak üzere dış politikada nasıl bir karmaşa yarattıklarını tarihten kendiniz araştırabilirsiniz. Uzun lafın kısası bu.

"Peki, aslında o zamanlar Avrupa tarihinde ne olmuştu? Çok ciddi bir sahtekarlık: Yahudi bankerler tarafından desteklenen küçük bir grup Alman prensi, 'Hürmasonların' rehberliğinde İngiliz kralını tahttan indirmiş ve kontrol edebilecekleri Hanoverlileri tahta oturtmuştu. Ve bu sonuncuların yardımıyla Büyük Britanya'yı bir savaşa sokmakla, ülkeye Alman birlikleri sağlamakla kalmadılar, aynı zamanda İngiliz hazinesini de önemli ölçüde tükettiler. Ama en önemlisi, İngiltere'yi siyasi olarak Yahudi bankerlere ve doğal olarak Archonlara bağımlı hale getirdiler.

"Bir noktaya daha açıklık getireceğim. Archonların taktikleri, ortaya çıkardıkları tüm bu gizli cemiyetler bolluğuna rağmen, oldukça karmaşıktır. Sadece bu toplulukları yaratmakla kalmadılar, aynı zamanda aralarında rekabeti de kışkırttılar - en önemli kişileri kazanarak sert muhalefete kadar."

Stas, "Sanki laboratuvar fareleri bir parça ekmek için birbirlerine düşmüş gibi," dedi.

"Onun gibi bir şey."

"Neden bu kadar çok komplikasyona ihtiyaç duydular?" Volodya alçak sesle şaşkınlıkla sordu.

"Bu, Archonların işlediği suçların izini kaybettirmek için yapıldı; böylece kimse bu olayların arkasında kimin olduğunu öğrenemeyecekti. Bu gizli toplulukları birbirlerine düşürdüler, bu arada kendileri için avantajlı olanı gerçekleştirdiler. Daha sonra da diğer 'rakip' gizli cemiyetleri aracılığıyla siyasi sırasını savmış olan 'oyuncuyu' ortadan kaldırdılar. Yani genel olarak Archonlar için bu, mistisizm, güç ve siyasetle kamufle edilmiş, insanların hayatları üzerinde oynanan bir satranç oyunuydu.

"İşte size rekabet konusunda bir örnek. Dört büyük locanın temsilcileri 24 Haziran 1717'de Londra'da bir araya geldi. Bu toplantı sırasında, günümüzde 'Dünyanın Ana Büyük Locası' olarak adlandırılan İngiliz Büyük Locası kuruldu. Ana görevlerinden biri, Archonlar için avantajlı olan Hanover hanedanının (1714'ten 1901'e kadar İngiliz krallarının hanedanı) tahtta kalmasını sağlamaktı. Bu arada, bu kraliyet ailesinin gelecek nesillerinden bazılarının 'Hürmasonların' gizli cemiyetlerinde çeşitli kilit görevlerde bulunmaları tesadüf değildi. Yani, Augustus Frederick, kral George IV, kral Edward VII, kral George VI. Tüm bunlar Archonlar için çok elverişliydi, her şeyden önce, 'kraliçeleri' aracılığıyla dünya üzerinde uyguladıkları siyasi etki nedeniyle... Stuart'ların devrilmesinden hoşnut olmayan pek çok insan vardı. Bu nedenle Archonlar bu 'hoşnutsuz kalabalığı' kontrolleri altına almak için, Stuartların destekçilerini destekleyen bir başka locayı, 'İskoçya Büyük Locası'nı kurdular. Ve Archonların çeşitli kışkırtmaları nedeniyle birbirlerine karşı oldukça düşmanca davranan bu iki loca sistemini manipüle ettiler."

Volodya, "Yöntem kullanmayacak kadar alaycı değiller elbette," diye

yakındı: "İnsanların beyinlerini bu şekilde karıştırdıklarına inanabiliyor musun?!"

"Tek bir bireyin zihnini manipüle etmekten başlayıp büyük insan gruplarının dünya görüşünü işlemeye kadar her türlü yöntemi kullanıyorlar."

"Tek bir birey mi?" diye sordu Ruslan.

Stas, Sensei'in konudan sapmaması için ona aceleyle açıklama yaptı: "Yani, krallar ve diğer yüksek rütbeli kişiler."

Sensei ona "Sadece değil," diye cevap verdi. "Bazen nadiren ama kesin olarak yakın ilgileri ve manipülasyonları alt sosyal tabakalardan gelen on bir-on iki yaşlarındaki sıradan (diğer insanlar için) çocuklara çekilir."

Sensei'i dikkatle dinleyen Nikolay Andreyeviç sessizce, "Yaşamsal enerjinin uyanış yaşı," dedi.

"Tamamen doğru. Eğer Archonlar, 'Hürmasonlar' örgütleri aracılığıyla böyle bir bireyi yakından yetiştirmeye çalışırlarsa, sonuçlar zaman zaman tüm insanlık için oldukça felaket olabilir. Örneğin Rothschild gibi bir kişiyi ele alalım."

"Rothschild kim?" Victor sordu. "Adını hiç duymadım."

"Şaşılacak bir şey yok," diye gülümsedi Sensei. "18. yüzyılın sonları ile 19. yüzyılın başlarında, tam olarak bizim bahsettiğimiz zamanlarda yaşamış bir finans patronuydu. Günümüzde kendisinden 'bankacılar ve işadamlarından oluşan nüfuzlu bir hanedanın kurucusu, tanınmış uluslararası bankaların ve çeşitli sektörlerdeki şirketlerin sahibi' olarak bahsediliyor. Farklı ülkelerde kitle iletişim araçları vasıtasıyla onun 'kendi kendini yetiştirmiş', 'bu kadar yükseklere tırmanmış' bir adam olduğuna dair bir efsane yaygınlaştırıldı, hatta bir anlamda yükselen nesil için 'herkesin böyle fırsatlara sahip olduğu' şeklinde bir örnek olarak gösterildi. Archonlar neden gösterişli 'piyonlarının' süslü hikayelerini teşvik ediyorlar? İnsanlar perdenin arkasına bakıp bu 'piyonları' ve 'kraliçeleri' kimin yönettiğini öğrenmek, dünyada gerçekte neler olup bittiğini anlamak için merak duymasınlar diye. Ve ayrıca insanları Archonlar gibi kuklacıların var olmadığına, tarihin tamamen 'tek bir güç sahibinin' düşünce ve eylemlerine bağlı olduğuna ikna etmek için."

"Peki böyle bir gizlilikten ne kazanıyorlar?" Andrew omuzlarını silkti.

"Zaman, koşullar ve insanlar üzerinde kontrol. Gölgede kalmak onlar için elverişli çünkü planları gölgede uygulanıyor... Şimdi, Rothschild gibi bir kişinin nereden çıktığı ve Hürmasonların onu nasıl sömürdüğü sorusuna geri dönelim. Bunu bilmek, 'dünyanın en adil ve demokratik ülkesinin' nasıl kurulduğunu ve kime ait olduğunu anlamanıza da yardımcı olacaktır. "Rothschild başlı başına bir lakap, bir takma addır ve modern Almancadan çevrildiğinde 'Kızıl Kalkan' (Rotes Schield) anlamına gelmektedir. Bu arada, eski Almancada Rhotes Schild'in 'aldatıcı tabela' anlamına geldiğini belirtmeliyim. Ancak bunun pek bir önemi yok. Adamın gerçek adı Mayer Amschel Bauer'di. 1743 yılında Main kıyısındaki eski bir Alman şehri olan Frankfurt'ta, eski paralar satan küçük bir Yahudi tüccar ailesinde dünyaya geldi. On bir buçuk yaşındayken kader onu 'Hürmason' ajanlarla bir araya getirdi. Bu kadar genç bir yaş için alışılmadık derecede aktif karakteri ve 'akıllı küçük bir tüccar' nitelikleri nedeniyle, bu insanlar tarafından büyük üstatlarının satranç tahtasındaki yeni figürler için fena olmayan bir 'malzeme' olarak 'fark edildi'.

"12 yaşındaki çocuk yetim kaldığında, 'Hürmasonların' temsilcileriyle bu ölümcül tanışma ve yakın temasın üzerinden 6 ay geçmemişti. Akrabaları tarafından bakıma alındı ve ünlü bir sinagogda eğitim görmesi için Fürth şehrine gönderildi. O

zamana kadar 'yeni arkadaşlar' bazı gizli konuları çocuğa çoktan açıklamışlardı. Bunu bildiği için hayatı farklı algılamaya başladı. Genel bilgiler onun pek ilgisini çekmiyordu. Ancak sinagogda yeteneklerini akranları üzerinde deneyerek gerçek bir kurnaz olduğunu gösterdi. Bir tür para bozdurma işi yapıyor ve işlerini para karşılığında yürütüyordu. Çeşitli antika koleksiyonlarını bir araya getirip satıyordu.

"Genç bir adam olarak Frankfurt'a döndüğünde, patronları yetime yardım eli uzatmak için acele etmediler, ancak 'yoksulluk' koşullarındaki davranışlarını izlediler. Mayer burada kendine hakim oldu. Teklif edilen her işte aktif rol aldı ve pazarlıklarının çemberini giderek genişletti. Bu 'testin' sonuçlarından memnun olan patronları ona Hannover'de Oppenheimer'in bir bankasında iş buldular ve Mayer burada oldukça hızlı ve verimli bir şekilde çeşitli pozisyonlarda pratik iş deneyimi kazandı ve kariyer merdiveninin en altından en üstüne kadar tüm basamaklarını yürüdü."

"Nerede? Hannover'de mi?" diye sordu Nikolay Andreyeviç hayretle. "Bekle... Az önce İngiltere'de Hanover hanedanının kuruluşundan bahsediyordunuz. Tesadüfen aynı şey mi..."

"Tamamen doğru... Almanya'daki Hanover şehri o dönemlerde 'Hürmasonlar' için bir üreme alanıydı.

"Peki, o adam... adı neydi... nasıl oldu da Rothschild nasıl bir finans sihirbazı oldu?" Ruslan sabırsızlıkla sordu. "O bankadan kâr mı elde etti?"

"Hayır. Orası tuhaf bir okuldu. Rothschild belli bir eğitimden geçtikten sonra tekrar Frankfurt'a döndü. Deyim yerindeyse bir süre yedekte tutuldu. Bu süre zarfında kendi antika sikke ve döviz ticareti işini açmaya çalıştı.

Gerekli siyasi durum olgunlaştığında Mayer büyük oyuna dahil edildi. O zamanlar 21 yaşındaydı. Aynı 'Hürmasonlar' onu satranç tahtalarındaki bir başka figürle bir araya getirdiler

- Hessen-Hanau Hanedanı'nın veliaht prensi William IX (müstakbel Hessen Kurfürst)..."

"Gelecekte ne? Kur..." Slava anlamadı.

"Kurfürst Almanca'dan geliyor. Feodal Almanya'da imparatorluk seçimlerine katılma hakkına sahip güçlü bir dük için kullanılan bir unvandı... Mayer Amshel beş yıl içinde saray faktörü, yani ticari bir ajan, saray için gerekli malların tedarikçisi oldu, daha sonra Hessen-Hanau prens hanedanına baş saray ajanı olarak atandı. Ama 'Hürmasonlar' tarafından kendisine verilen asıl görev, IX William'ın mali faaliyetleri üzerinde gizli bir kontrol sağlamaktı.

"Bu arada William, 'Hürmasonlar'ın tavsiyesine göre, Alman prensleri arasında faizle borç vermeye başlayan ilk kişi oldu.

Sonuç olarak, borçluları (ve dolayısıyla 'Hürmasonlar'ın doğrudan etkileyebildiği kişiler) Avrupa'daki yöneticilerin yarısından fazlasına aitti. Dahası, Prens William askerlerini diğer ülkelere 'kiraladı', tabii ki ilk etapta 'Hürmasonlar' tarafından kendisine işaret edilen ülkeleri tercih etti. Gizli patronları sayesinde Hanoverlilerin 'dostu' haline geldi. Büyük Britanya, Kuzey Amerika'daki kolonilerinin kontrolü de dahil olmak üzere her zaman askere ihtiyaç duyduğu için onun ana müşterisiydi.

Bu arada, kendiniz için not edin. William'a ait olan bu Alman birlikleri daha sonra Valley Forge'da George Washington'un ordusunda savaştı. İngiliz ordusunda

'Amerikalılara' karşı İngilizlerden daha fazla Alman vardı. Aynı zamanda Prusya'dan Alman askerleri de 'Amerikalıların' (daha doğrusu İngiliz sömürgelerine yerleşen Avrupalıların, ki bunların çoğu İngilizdi) hizmetine sunuldu. Bu arada, bu askerleri tedarik eden Prusya kralı Büyük Frederick, gençliğinden beri 'Hürmasonlar'ın gizli örgütüyle uğraşmış ve onların fikirlerinin etkisi altında kalmıştı."

Eugene gülerek, "Demek ki Almanlar İngilizlerin bağımsızlığı için Almanlarla birlikte İngilizlere karşı savaşmışlar. Bu çok aptalca!"

Sensei açıkladı, "Archonlar daha da kurnazca numaralar yaptılar!"

"İşte buyrun!" Stas başını salladı. "Ama neden? Bu savaşa en çok Almanların mı ihtiyacı vardı?"

Volodya cevap olarak çekingen bir tavırla, "Onlar için nerede ve hangi taraf için savaşacaklarının hiçbir önemi yoktu, onlar paralı askerlerdi," dedi.

Nikolay Andreyeviç acı acı içini çekti: "Mesele de bu zaten! Bu insanların nerede savaşacakları ve hangi çıkarları savunacakları umurlarında değildi, tek ihtiyaçları olan paraydı."

Sensei onları dinledi ve devam etti, "Doğru, ve IX William'ın (o zamanlar Avrupa'nın en zengin insanlarından biriydi) Archonların satranç tahtasındaki oyunu sona erdiğinde, onu "napolyon savaşları" ile oynadıkları oyunlar sırasında kurban ettiler. William ülkeyi terk etmek ve uzun yıllar göçmen olarak yaşamak zorunda kaldı. Tüm işlerini ve parasını "geçici olarak" kime emanet ettiğini tahmin etmeye çalışın?"

"Rothshild miydi neydi?" Victor yarı şakayla karışık konuştu.

"Haklısın, gerçekten de oydu." Aynı şekilde Sensei doğruladı.

"Vay, vay, adam bir karmaşanın içine düşmüş!" Eugene kahkahayı patlattı. "Fıkradaki gibi, malını bir kovuğa saklamaya niyetlenmiş ama kaybolmuş. Peki sonra ne oldu?"

"Ve sonra... Satranç tahtasında küçük bir kapışma oldu ve William'ın hatırı sayılır sermayesi sayesinde Mayer Rothshild uluslararası düzeyde büyük miktarlarda para için finansal anlaşmalar yapmaya başladı, bu da Archonlara büyük kazanç sağladı. Büyük uluslararası işlemleri mümkün kılmak için 'Hürmasonlar' Rothshild'e, Avrupa kraliyet evlerinin en iyi gizli servislerinden çok daha hareketli olan mükemmel organize casus ağlarının bir bölümünü bile sağladılar. Üstelik bu kişiler sadece son haberleri getirmekle kalmıyor, nakit para ve menkul kıymetler de taşıyorlardı. Daha sonra, Hürmasonların casusluk sistemini ifşa etmemek için, sanki Rothshild'in kraliyet casusluk servisleri gibi tüm ajan-muhbir ağını kendisinin kurduğunu iddia edeceklerdir. Bu söylentiler, daha sonra Rothshild'in Bavyeralı ünlü gizli tarikat 'İlluminati'nin örgütlenmesine sponsor olduğu gerçeğiyle kısmen desteklenmiştir. Ve bu gerçekten de doğrudur. Ama bu tarikat Rothshild'in 'görevi' nedeniyle değil, 1770 yılında çok sayıdaki 'müritlerinden' biri olan Adam Weishaupt ile Mayer Rothshild arasında bir toplantı düzenleyen 'Hürmasonların' isteği üzerine kurulmuştur; bu toplantıdan birincisi Almanya'nın Ingolstadt (Yukarı Bavyera) kentindeki üniversitede gizli bir 'İlluminati' tarikatı kuracak, ikincisi de bu projeye kredi verecektir. Dünyadaki siyasi olayların ışığında bu tarikata çok şey yatırdılar.

Bu nedenle Weishaupt'a sadece bu tarikatı genişletme ve güçlendirme görevi vermekle kalmadılar, aynı zamanda sanayiden, iş dünyasından ve eğitimden en iyi ve en parlak insanları tarikata çekme görevi de verdiler. Ve yüksek rütbeli memurları

tarikata sıkıca bağlamak ve üzerlerinde mutlak bir kontrol kurmak için, küstahça şantaj, rüşvet ve seks de dahil olmak üzere her türlü aracı kullanmalarına izin verildi. Bu arada, bu tarikatın resmi kuruluş tarihi 1776 olarak kabul edilir, bu tarihe dikkat edin çünkü Birleşik Devletler'in Bağımsızlık Bildirgesi'nin imzalandığı yıldır. Archonların eski sloganı olan 'Özgürlük, eşitlik, kardeşlik'in yeni bir güçle propagandasını yapmaya başlayanlar Bavyeralı İlliminati idi. Ve daha sonra ABD'nin kuruluşunda gerçekleşmeye başlayan Archonların 'Yeni dünya düzeni' planını yoğun bir şekilde detaylandıran onların çevreleriydi."

"Onlara 'İlluminati' mi deniyordu?" diye sordu Victor şaşkınlıkla.

"Evet. Ama bunun 'Hürmasonlar'ın gizli cemiyetler zincirinin sadece bir halkası olduğunu belirtmek isterim, izi bulandırmak ve olası bilgi sızıntısı deliklerini yamamak için bir tür 'dublaj'. Ariman'ın dostları olan gerçek illuminati, yüzyıllar önce Mezopotamya'daki gizli 'Yılan Kardeşliği' cemiyetinde kurulmuştur. Ve gizli cemiyetleri günümüze kadar varlığını sürdürmektedir.

"Şimdi Rothshild'e geri dönelim. Rothshild daha sonra yetişkin oğullarını büyük politika oyunlarına kattı. Yine 1770 yılında Yahudi bir tüccarın kızıyla evlendi ve bu evlilikten beş oğlu ve beş kızı oldu. Çocuklar büyüdüklerinde onlar da 'Hürmasonlar' çevresine katıldılar. Rothshild onları önce asistanları yaptı, sonra da Üstatlarının isteği üzerine farklı ülkelerde görevlendirdi: Nathan Rothshild Londra'da, Salomon Viyana'da, Kalman (Karl) Napoli'de, Jacob (James) Paris'te bir banka kurdu. Mayer'in 1812'de ölümünden sonra Frankfurt'ta, Berlin'de de bir banka açan büyük oğlu Amshel'e bir banka yönetme görevi bırakıldı. XIX. yüzyılda bu biraderler sadece hükümdarlara ve devletlerine değil, 'Hürmasonlar' sayesinde bu paralar savaşların organizasyonu ve tüm orduların ihtiyaçlarını karşılamak için harcanıyordu."

Sensei küçük bir duraklama yaptı.

"Şimdi de bugünlerde ABD olarak adlandırılan "dünyanın en özgür, en doğru, en demokratik ülkesinin" nasıl kurulduğuna bir göz atalım. Avrupa ülkeleri Amerika'nın kuzeyindeki yeni topraklarda yoğun bir şekilde koloniler kurmaya başladıklarında, ki bu koloniler inanılmaz kârlar getiriyordu, 'Hürmasonlar' bu kolonilerde silahlı çatışmaları kışkırtmaya başladılar. Ve sadece orada da değil. Becerikli organizasyonları sayesinde Kuzey ve Güney Amerika topraklarında bir dizi devrim yaşandı. Kuzey Amerika'da 1776'da Amerika Birleşik Devletleri'nin kurulduğu sözde Bağımsızlık savaşını (1775-1783) organize edenler de onlardı. 1783 yılında Versailles'da (Paris'ten çok uzak olmayan bu Fransız kasabasına dikkat edin) Büyük Britanya'nın ABD'nin bağımsızlığını kabul ettiği sözde bir Barış Anlaşması imzaladılar. Peki savaşan her iki tarafı da kim destekledi (Alman askerleri örneğinden de bildiğiniz gibi paralı asker temini de dahil) ve bu "uzlaşmayı" kim başlattı? "Hürmasonlar". Özellikle, Amerika'da (İngiliz sömürgelerinde) savaşın yürütülmesi için gereken parayı İngiliz hükümeti, Rothshild de dahil olmak üzere Yahudi bankerlerden borç aldı. Ve aynı 'Hürmasonların' parasını alarak 'İngiliz yönetimine karşı mücadele' için, mason locasının 'üyelerinden' biri olan George Washington komutasında kıta 'ordusunu' kurdular."

"Mason locası ve 'Hürmasonlar' bir ve aynı şey midir?" diye sordu Kostya.

"Evet, üstlerinde aynı Üstatlar var" diye açıkladı Sensei. "'Maçon' Fransızca'dan çevrildiğinde edebi olarak 'duvarcı' anlamına gelir. 'Masonlar' XVIII.

yüzyılda İngiltere'de kurdukları yeni dini ve siyasi örgütlerine 'mason' demeye başladılar. Bu arada, 'mason' Fransızca 'franc-maçon' kelimesinden gelir ve edebi olarak 'Hür mason' anlamına gelir."

"Demek ki hepsi aynı çeteden," diye alaycı bir şekilde gülümsedi Eugene.

Çocuklar gülümsedi ve Sensei başını sallayarak hikayeye devam etti, "Genel kabul gören 'tarihe' göre George Washington mason locasına yirmi yaşındayken katıldı. Gerçi çok daha önce fark edilmişti. Çocuk on bir yaşındayken, tütün plantasyonunun sahibi olan babası öldü. Çocuk annesiyle kaldı, onunla ilişkileri sürekli kötüleşti, elbette 'yeni arkadaşlarının' yardımı olmadan değil. Kardeşi Lawrence onun yetiştirilmesini üstlendi. George yirmi yaşına geldiğinde, 'Hürmasonlar' Lawrence'ı öldürdükten sonra onu büyük bir servetin varisi, zengin bir toprak sahibi yaptılar. Resmi olarak şimdiye kadar kardeşinin tüberkülozdan öldüğü düşünülse de. Bu olay tam olarak 1752 yılında, İngiliz ve Fransız sömürgeleri arasında toprak savaşları başladığında 'gerçekleşti'. Ve hiçbir şekilde bu genç adamın iki yıl içinde (1754'te) düzensiz birliklerin başkomutanlığına atanması ve 1755'te alay komutanı olması bir şans değildi. Daha sonra onu büyük bir servete sahip genç bir dulla evlendirdiler, siyasete yönlendirdiler ve birkaç yıl boyunca düzenli olarak farklı ilçeler adına Eyalet Meclisine seçildi. Seçimler sırasında George Washington, cimri olmayan Hürmasonlar tarafından teşvik edildi, ve çoğunlukla 'seçmenleri' için cömertçe toplu içkiler ısmarladılar ve oy hesaplamalarından sonra görkemli balolar düzenlediler.

"Archonlar tarafından planlanan 'bağımsız bir devletin' kuruluşu ile ilgili olaylar başladığında, George Washington 'Amerikan Özgürlüğünü savunmak için' toplanan orduya komuta etmek üzere bir general olarak 'seçildi'. O 'orduyu' bir görseydiniz! 'Askerler' hiçbir askeri beceriye sahip olmadan kısa dönem için askere alınmıştı. Disiplin yoktu, ama firarlar artıyordu. Genel olarak, Washington'un ordusu düşmanlarının düzenli birliklerine kıyasla oldukça deneyimsizdi. Yine de, tüm 'süslemeler' yaratıldığında, Archonlar bu oyunu güzelce oynadılar. İngiliz hükümetinin savaşı istememesine ve kolonilere uzlaşmaya hazır olduğunu bildirmesine rağmen, Archonların 'kendi' devletlerine ihtiyacı olduğu için 'bağımsızlık' savaşı yine de yerini aldı. Savaşı tamamen finanse eden Archonlar elbette kimin ve ne zaman kazanacağını biliyorlardı. Ve bunu yapmak için belirli siyasi koşullar yarattılar. Böylece, İngilizler 'güçlü düzenli ordularıyla' kendilerine ayrılan sürede teslim oldular. Archonların sloganlarına inanan pek çok insan için bu bir bağımsızlık savaşıydı. Archonların kendileri ve dar çevreleri için ise bu sadece bir gösteriydi!

Savaştan sonra 'Hürmasonlar' Washington'u 'savaş kahramanı', 'anavatan kurtarıcısı' yaptılar ve onun hakkında bir sürü efsane uydurdular. Kısaca söylemek gerekirse, kamuoyunu sistematik olarak kendi adaylarının yeni bir ülkenin başkanlığına terfi etmesine hazırladılar ve bu daha sonra dolaylı olarak gerçekleşti. Buna uygun bir hükümet kurdular. Sonuç olarak 'bağımsız, özgür bir devlet' yerine iktidarın fiilen 'Hürmasonlara' ait olduğu bir devlet yarattılar. Bağımsızlık bildirgesi sadece bu gizli örgütün temsilcileri tarafından hazırlandı ve imzalandı. ABD Anayasası masonlar tarafından oluşturuldu ve imzalandı. George Washington ve generallerinin çoğu 'Hürmason' idi. Genel olarak daha sonra sadece bu örgüt tarafından kontrol edilen güvenilir bir kişinin bu ülkenin başkanı olma şansı vardı. Bu

durum bugüne kadar korunmuştur. Kongre ve Senato'dan bahsetmiyorum bile.

"Peki ABD'de başkan nasıl seçiliyor? Sadece bilmek için bu bilgiyi bulmaya çalışın. Ulus sadece şu anda bahsettiğimiz kişilerin sunduğu adaylardan birine 'oy' vermez, ayrıca kendi görüşü ve tercihi hiçbir rol oynamaz. ABD'nin 'kurucu babaları' bu devleti kurarken, ulusun siyasi cehaleti nedeniyle 'yanlış' bir seçim yapabileceğine karar verdiler. Bu nedenle 'babalar', her eyaletten aynı zamanda Kongre (Senato ve Temsilciler Meclisi) üyesi olan temsilcilerin yer aldığı bir 'seçiciler kurulu' oluşturdular. Yani bu insanlar, ulusun görüşlerinden ve oylama sonuçlarından bağımsız olarak, bu ülkeye kimin başkan olacağına 'son olarak karar verirler'."

"Seçim koleji mi?!" Eugene yüksek sesle güldü. "Kulağa ilginç geliyor..."

"İşte buyurun! İşte yine bir 'Hürmason' rahipler topluluğu," dedi Victor etkilenerek. "Bu adamlar aşırı tedbirli. Sıradan insanların aday olmasından çok korkuyorlar!"

"Buna nasıl seçim diyebiliyorlar?" Nikolay Andreyeviç şaşırmıştı. "Bu gerçek bir kurgu! Buna nasıl demokrasi diyebiliyorlar?!"

"Tarih tekerrürden ibaret," diye sırıttı Sensei. "Babil'de bir rahipler koleji, Antik Roma'da bir papazlar koleji, ABD'de bir 'seçim koleji'... Ayın altında yeni bir şey yok...

"ABD sembollerine dikkatle bakarsanız, 13 çizgili ve 13 yıldızlı (sanki eski İngiliz kolonileri olan 13 ana eyalete karşılık gelen) birincil Yıldız Bayrağı, Amerikan mührü, her şeyi gören gözlü piramit, mührün arkasındaki Devlet Amblemi, Phoenix (onların anlayışına göre bir kartal) gibi neredeyse hepsi 'Hürmasonların', yani İmhotep zamanından sonra örgütlenen Ariman masonlarının sembollerine aittir. Tarihte bu sembollerin sanki Rothshild'in isteği üzerine detaylandırıldığına ve taslaklarının Adam Weishaupt tarafından yapıldığına dair bazı sözler vardır. Ama aslında bu zaten bazı ünlü tarihi kişilikler hakkında bilgi sızıntısının bir geri dönüşüdür. Bu semboller uzun zaman önce hazırlanmıştı ve Rothshild gibi kukla uygulayıcılar düzeyinde değil."

Nikolay Andreyeviç daha da büyük bir ilgiyle, "Gerçekten mi? Bunu bilmiyordum. Bir keresinde bir dergide Amerikan mührünün resmini görmüştüm. Solda oklarını havaya kaldırmış bir kartal, sağda bir zeytin dalı ve üzerinde güneş, içinde mavi gökyüzü ve yıldızlar, göğsünün ortasında da çizgili bir bayrak vardı. Özel bir şey fark etmedim."

"Çünkü dikkatle bakmadın," diye vurguladı Sensei espriyle. "Bu soruya daha meraklı olsaydın, sadece on üç ok olmadığını, ortadaki üç okun tepesi aşağıya doğru olan bir üçgen oluşturduğunu fark ederdin. Çünkü on üçüncüsü, yani 'Görünmez' her zaman gizlidir. Zeytin dalı 13 yaprak ve 13 meyveden oluşur. Kartalın her bir kanadına bile 32 tüy çizmişler. Ve eğer güneşin içindeki yıldızlara daha dikkatli baksaydınız, orada Davut yıldızı denilen bir işaret görürdünüz, birbirine dayatılmış iki ikizkenar üçgen, birinin tepesi yukarı doğru, diğeri aşağı doğru. Ve bu işareti oluşturan yıldızların toplamı da on üç eder."

"Altı köşeli yıldız mı?!" diye merak etti Nikolay Andreyeviç. "Altı köşeli bir yıldız, Yahudiliğin bu sembolü ABD'nin mührünü mü taçlandırıyor?! Bu benim için bir haber!"

"Bu bir haber değil! Bu eski bir antik eser," diye şaka yaptı Sensei. "Amerika'nın gerçek efendilerini gösteren Yahudi rahiplerin bir sembolü... Bu arada,

Rothshild ailesi 1817'de asalet unvanı aldığında, Davut yıldızını açıkça aile amblemine dahil etti."

"Davut yıldızı nedir? İsrail bayrağında tasvir edilen mi?" diye sordu Volodya.

"Evet," diye yanıtladı Sensei. "Genel olarak, bu sembol oldukça eski bir kökene sahiptir. Özel bir işaret olarak altı köşeli yıldız sadece Orta ve Yakın Doğu'da (tanrıça Astarte kültünün sembolü olarak oldukça popülerdi) değil, aynı zamanda eski Hindistan'da da biliniyordu. Belirli bir zamanda bu işaret bu halklardan Yahudi rahipler tarafından gasp edilmiştir. Daha sonra Yahudi topluluklarında mühürlerde, bayraklarda ("Davut bayrağı" olarak adlandırılan, üzerinde altı köşeli yıldız bulunan kırmızı bir kumaş) bir sembol olarak kullanıldı.

"13 ok, 13 yıldız, 13 meyve, 13 yaprak," dedi Eugene. ve sırıtarak, "Bu Archonlar amatör, on üçü seviyorlar!" dedi. Son kelimeyi güçlükle telaffuz etti ve bu yüzden daha da güldü."Kısacası, tıngırdatmayı!.."

"Onlar amatör değil, profesyonel," diye düzeltti Sensei. "On üç, en yüksek güç çemberinin bir sembolüdür. Bu gücü kimin ve hangi amaçla kullandığı ise başka bir soru. Archonlar işaretlere ve sembollere büyük önem verirler, çünkü onlarla sahip oldukları yerleri işaretlerler: kimin bölgesi olduğunu, kime ait olduğunu ve tüm bunların arkasında kimin olduğunu."

"O zaman açık," dedi Eugene sonunda, "Kediler gibiler, bölgelerini işaretliyorlar!"

Grubumuz Sensei ile birlikte kahkahalara boğuldu.

"Bu doğru! Günlük rutinle ilgilenen sıradan insanlar için bu işaret ve semboller herhangi bir rol oynamaz, bu yüzden herkes bunları kendi tarzında yorumlar. Ama bilgi sahibi insanlar için kimin 'işaretlediği' hemen anlaşılır."

Victor cevap olarak şöyle dedi: "Sıradan insanlar kendilerini kimin yönettiğini hiç umursamazlar. İktidarda ister solcular ister sağcılar olsun, onlar için her şey aynıdır."

Eugene alaycı bir tavırla, "Bu insanlar kulübelerinde oturup kendi kendilerine fısıldaşıyorlar," dedi. Eugene, bir cimrinin 'altınlarının' üzerine kapanması gibi bir kum yığınının üzerine kapandı. Kısık bir sesle, "Kötü hayat, git buradan, iyi hayat bana gel! Kötü hayat, git, iyi hayat bana gel!"

Tüm grup onun bu soytarılığına gülmekten kırıldı. Sensei şöyle cevap verdi: "Bu doğru değil. İnsanların yaşamlarında, ruhsal gelişimlerinde pek çok şey onları gerçekte kimin yönettiğine bağlıdır. Archon'lar tarafından gizlice yönetilen ülkelerde yalan, aldatma ve maddi doğa hüküm sürmekte, bu da agresif bir şekilde insanların manevi özlemlerinin ve değerlerinin yerine geçmektedir. Güzel sözlerin arka planında insanlar dilsiz, itaatkâr kölelere dönüştürülür. Archonların yönetimi altında ne kadar çok böyle ülke varsa, insanlık o kadar çok madde çamuruna batar ve terazi Hayvan doğası lehine döner. Ve doğal olarak uygarlık kendi yok oluşuna daha çabuk yaklaşır. Oysa insanlığın temel varoluş duygusu Ruhsal doğanın mükemmelleştirilmesinde, her bireyin İnsan olma şansında yatmaktadır. Maddeyle meşgul olan itaatkâr iki ayaklılar sürüsüne gelince, bu belki de sadece Archonlar için, tamamen egoist ve hırslı hedefler için gereklidir. Ama bir kez daha vurguluyorum: her insan kendi seçimini yapma hakkına sahiptir!"

Sensei bir ara verdi, bir sigara çıkardı, yaktı ve anlatmaya devam etti, "Şey... Konuşmamıza dönecek olursak. ABD'deki mali durumla ilgili olarak... Tarihin

tekerrür ettiğini söyleyebiliriz. 1790 yılında 'Hürmasonlar', 'bağımsızlık savaşı' sırasında George Washington'un sekreteri olan Alexander Hamilton'u maliye bakanlığına getirdiler. Hamilton, ABD'de Rothshild tarafından kontrol edilen ilk Merkez Bankası olan ve yapısal olarak sizin bildiğiniz özel 'İngiltere Bankası'na benzeyen 'Birleşik Devletler Birinci Ulusal Bankası'nı kurdu. Ana sermayeyi ellerinde toplayan 'Hürmasonlar', zaman zaman ABD ekonomisini kasıtlı olarak istikrarsızlaştırdılar. Ne için? Amaçları sadece bu banka ile devlet arasındaki anlaşma süresini uzatmak değil, Amerikan halkını bu banka alacaklılarına bağlı borçlular haline getirmekti.

"İşte size basit bir örnek. Yine 1811'de aynı Rothshild İngiliz parlamentosu üzerindeki etkisini kullanarak Büyük Britanya'nın ABD'deki topraklar üzerinde yeniden hak iddia etmesini sağladı. Bu da yine 1812-1814 savaşına yol açtı. Sonuç olarak ABD halkı yine büyük ölçüde borçlandı ve bağımlı hale geldi. Hükümete kredileri kim sağlıyordu? Merkez Bankası'nın bankerleri. Şimdi hilelerini görüyorsunuz. Bu arada, bu banka 1913'te 'Federal Rezerv Bankası' oldu ve bugün ABD'nin merkez bankasıdır. Ama gerçek efendileri değişmedi!

"Ya da işte size başka bir örnek. 1861-1865 yıllarında, mevcut kurallardan memnun olmayan insanların duygularını yatıştırmak için 'Hürmasonlar' ABD'de iç savaşı kışkırttılar. Ülke kendisini 'Kuzey' ve 'Güney' olarak ikiye böldü. Londra'daki Rothshild bankası 'Kuzey'i, Paris'teki Rothshild bankası ise 'Güney'i finanse etti. Rothilds her iki tarafa da silah ve malzeme sağladı ve bundan büyük sermaye kazandı."

"İşte yine havayla yapılan bir ticaret!" Eugene bunu yüzünü hayal kırıklığıyla buruşturarak söyledi ve bu cümleyle herkesi güldürdü.

"Haklısın. Bu tıpkı kendinle satranç oynamak gibi bir şey. Kim kazanırsa kazansın, siyah ya da beyaz taşlar, oyuncu yine de kazanır. Kaybeden sadece Amerikan halkı oldu, hem 'Kuzeyli' hem de 'Güneyli'."

"**Yani, savaşlar ve devrimler sadece ara sıra olmaz. Onları kışkırtanlar, onlardan kazanırlar. Savaş sıradan insanlar için bir kederdir. Ama Archonlar ve onların suç ortağı finansörler için çok kârlı bir iştir. Bazıları nüfuz alanlarını genişletirken, diğerleri sermayelerini arttırır. Ve sıradan insanlar bundan zarar görüyor.**"

Nikolay Andreyeviç düşünceli bir ifadeyle, "Bizi birbirimize düşürmekte ustalar," dedi. "Bu bizim insani zayıflığımızı bir kez daha gösteriyor..."

"... ve aptallığımızı," diye ekledi Eugene.

Victor suçlarcasına başını salladı, "Bu kadar büyük bir devlet, tüm kıta diyebiliriz, ve böyle bir sahtekarlık."

"Çok daha sonra 'büyük' oldu," diye belirtti Sensei. "Hem de hile, sahtekarlık ve yabancı toprakların küstahça ele geçirilmesinin bir sonucu olarak. Çünkü başlangıçta 'bağımsız devlet', Kuzey Amerika'nın doğu kıyılarında yer alan 13 eski İngiliz kolonisinden oluşuyordu. Sonra sistematik olarak, savaşlar, rüşvet, şantaj gibi çok farklı araçlar kullanarak, bir yüzyıl boyunca her on yılda bir topraklarını bugünkü boyutlarına genişlettiler.

"Örneğin, New Orleans'tan Kanada'ya kadar uzanan en büyük Fransız kolonisi Louisiana'yı nasıl 'ele geçirdiler'. Bu arada, XVIII. yüzyılın sonuna kadar Fransa, Kuzey Amerika topraklarındaki en büyük kolonilere sahipti. Ayrıca, 'Hürmasonlar'

tarafından kışkırtılan Fransa'daki büyük ekonomik krizler (Fransız hükümetinin 'bağımsızlık savaşında' ABD'ye yaptığı 'yardımın' bir sonucuydu, bu 'yardım' Fransa'nın kamu borcunu birkaç kat arttırdı) ve bunun sonucunda 'Büyük Fransız Devrimi' olarak adlandırılan olay nedeniyle bu devletin önemli ölçüde zayıflamasının ana nedenlerinden birine hizmet etti."

"Yani aslında bu Fransız halkının bir iradesi değil miydi?" Victor şaşkınlıkla sordu. "Her şey önceden planlanmış mıydı? Hukuk fakültesinde bize monarşinin tahttan indirilmesi anlatılmıştı... isyan, halkın gücü."

Eugene sessizliğini korumaktan kendini alamadı, "Bu çok açık!

Kimse size gerçeği söylemeyecek, 'adalet bakanı'." Çocuklar gülümsedi.

"Bu Archonlar tarafından düzenlenen gösterilerden sadece biriydi," diye iç geçirdi Sensei. "George Washington 'Hürmasonlar' tarafından yeni kurulan bir devletin ilk başkanı olarak iktidara gelir gelmez, neredeyse birkaç gün içinde Archonlar ABD'nin sınırlarını genişletme programlarının ikinci aşamasını aktif olarak gerçekleştirmeye başladılar. Fransa'nın Amerika'da ilgilendikleri sömürgeler üzerindeki kontrolünü zayıflatmak için Fransa'da bir devrim ayarlandı. Ve yine, 'Büyük Fransız Devrimi'ni kim düzenledi? 'Hürmasonlar' ve onlara bağlı masonlar, 'ideologlar' ve Voltaire, Diderot, Rousseau, Robespierre, Marat ve diğerleri gibi 'halk figürleri'."

Eugene kahkahayı patlattı: "Haklısın, biri senin hassas bir noktana dokunduğunda, bu hayatta istediğin her şeyi unutuyorsun," dedi.

"Bu doğru. ABD'nin ilk başkanı George Washington'un yemin töreninin 30 Nisan 1789'da o zamanlar ABD'nin başkenti olan New York'ta gerçekleştiğini unutmayın. Ve sonra..."

"30 Nisan'da mı?" Nikolay Andreyeviç şaşırmıştı. "Walpurgis gecesi kutlanırken mi?

"Haklısın," diye onayladı Sensei gülümseyerek. "Bu tarih öylesine seçilmedi..."

"Nasıl bir bayram bu?" diye sordu Andrew.

"Goethe, 'Faust'un ilk bölümünde bu bayram hakkında yazmıştır," dedi Kostya hafif bir kibirle.

Sensei gülümseyerek, "Tabii ki bunun hakkında yazdı," dedi. "O aynı zamanda 'Hürmasonların' çalışan 'atlarından' biriydi."

Kostya, Sensei'e sanki Marslıların Dünya'yı istila edeceğini açıklamış gibi şaşkınlıkla baktı. "Bu arada, Johann Wolfgang 1749'da zengin bir İmparatorluk danışmanı (mesleği avukatlıktı, hukuk doktoruydu) ve Frankfurt'un en yüksek memurunun kızının ailesinde Frankfurt am Main'in soylu evli çiftinde doğdu. İbranice de dahil olmak üzere çok iyi dil eğitimi aldı. Doğrudan 'Hürmasonlar'a bağlıydı.

Genç Goethe'yi üne kavuşturan "Genç Werther'in Acıları" romanının çok sayıda basılması ve sadece Almanya'da değil, yurtdışında da aktif bir şekilde dağıtılması tesadüf değildir. Ve bu romanın gençlerin dünya görüşünü etkilemesi ve bu romanın ana karakterini taklit ederek intihar salgını yaratması tesadüf değildir. Ve Goethe'nin ünlü bir politikacı olması ve yazılarının dünyanın en çok satan kitapları seviyesine yükselmesi tesadüf değildir."

Kostya tamamen utandı." Sensei, ama sen onun bazı şiirlerini ezbere biliyorsun. Onlardan alıntı yaptın, ben kendim duydum!"

Sensei gülümsedi ve nazikçe cevap verdi: "Bilmek saygı duymak anlamına gelmez. İnsan ilkel bir ormanda bile aydınlık alanlar bulabilir. Ormanın topografyasını inceleyin ve yollarını ustalıkla kullanın."

Eugene sessizliğini korumadan edemedi, "Öyleyse Konstantin, İbranice öğren, o zaman onların arasında Büyük olabilirsin!"

Çocuklar Kostya ile birlikte güldüler.

"Walpurgis gecesi söz konusu olduğunda..." Grubumuz sessizleştiğinde Sensei devam etti, "Günümüzde insanlar bunun, eski zamanlarda oldukça popüler olan, baharın gelişine, doğanın güçlerinin harekete geçmesine adanmış, Hıristiyanlık öncesi önemli bayramlardan sadece biri olduğunu düşünüyor. Farklı zamanlarda, farklı halklar bunu kendi yollarında adlandırdılar. Örneğin, Mayıs arifesi, Beltane. Bu arada, eski zamanlarda örneğin Keltler günleri sabahtan sabaha değil akşamdan akşama sayarlardı. Bu nedenle her önemli bayram gökyüzünde ilk yıldızın görünmesiyle başlardı. 1 Mayıs'tan önceki gece, 'büyük güneş' olarak adlandırılan yaz mevsiminin gelişini simgelerdi. İnsanlar çok eski zamanlardan beri bu gecede başka bir dünyanın kapısının açıldığına ve otların bile sihirli bir güç kazandığına inanırlardı.

"Hıristiyanlığın Almanya'da yayılmasıyla birlikte bu eski bayram kilise tarafından 'şeytan putperestliği' olarak kınandı ve tüm katılımcılar şeytanın hizmetkârları olarak ilan edildi. Ancak bu bayram insanlar arasında o kadar popülerdi ki Katolikler, 748 yılında bir manastır inşa etmek için Almanya'ya gelen Winburnlu İngiliz rahibe Aziz Başrahibe Walpurgis'in anı günü olan 1 Mayıs'ı kendi bayramları haline getirmek zorunda kaldılar. Böylece bu Katolik bayramından önceki popüler gece hakkında korkutucu hikayeler uydurdular: Harz dağlarındaki en yüksek Brocken dağında şeytan şabatları ve cadı alemleri hakkında. 'Alman cadıları', Mephistopheles'in Faust'u şabata nasıl getirdiğini anlatan Goethe sayesinde Walpurgis gecesi şabatıyla birlikte dünyaca tanınır hale geldi."

"Bu gece başka bir dünyanın kapısının açıldığı doğru mu?" Ruslan gizleyemediği bir merakla sordu.

Stas sırıtarak cevap verdi. "Eğer Vatikan bu bayramla insanları bu kadar korkuttuysa, demek ki arkasında bir sır var."

Grup soru dolu gözlerle Sensei'e baktı ama o doğrudan cevap vermekten kaçındı.

"Size ne söyleyebilirim ki? Doğru düşünüyorsunuz sevgili yoldaşlarım... Konumuzdan biraz saptık... 30 Nisan 1789'da ABD'nin ilk başkanının göreve başlama töreni vardı. Ve 5 Mayıs 1789'dan itibaren Fransız devriminin şiddetli olayları yaşandı. **Her şey Archonların eski planına göre ilerledi,** Roma imparatorluğunu yaratırken, 'eski, iyi İngiltere'yi' yok ederken, ABD'yi ve diğer ülkeleri yaratırken kullandıkları planın aynısı. **Önce bir devrim oldu, sonra bir cumhuriyet yarattılar, daha sonra askeri bir diktatörlük getirdiler ve sonunda bu ülke Archonlar tarafından kontrol edilen finansal aristokrasiye itaat etmek zorunda olan bir kukla tarafından yönetildi.** Fransa'da da böyle oldu. Güzel sloganların altına saklanarak insanları birbirleriyle savaştırdılar. Çok fazla kan döküldü ve sonuç olarak Archonlar için rahat olan insanlar iktidara geldi. 1792'de bir cumhuriyet kurdular. 1799'da darbeden sonra Napolyon'un diktatörlüğünü kurdular. Ve daha 1803'te, bu arada 30 Nisan'da, ABD temsilcisi Louisiana'nın alınması için

Napolyon ile 'görüşmelere başladı'. O zamana kadar 'Hürmasonlar' Fransız sömürgelerinde bir dizi isyan örgütlediler. Dahası, zengin ve verimli toprakların Amerikalılar tarafından sömürgeleştirilmesi için saldırgan bir politika izlediler. Böylece Napolyon, şimdi tarihçilerin bu olayları anlattığı gibi," dedi Sensei sırıtarak, "kendisine reddedemeyeceği bir teklif yapıldı: ya bu toprakları kendisine önerilen sembolik bir fiyat karşılığında satacak ya da bu toprakları kaybedecek ve karşılığında hiçbir şey almayacaktı."

Stas, "Aslında ona neredeyse hiç seçenek bırakılmamıştı," diye yorum yaptı.

"Bugünlerde tarihçiler böyle mi yazıyor?" Nikolay Andreyeviç kelimeleri yakaladı.

"Evet, birçok şey yazıyorlar, hatta Napolyon'un bu toprakları satmaya kendisinin karar verdiğini bile. Ama bu gerçekleri yorumladıkları için onları kim suçlayabilir ki? Tarihçiler de sıradan insanlar."

"Ama gerçekte ne oldu?"

"Napolyon, Archonların insanları tarafından iktidara getirilen bir kuklaydı. O zamanlar Avrupa'da aktif olarak savaşa hazırlanıyordu ki, sömürgelerle ilgili soru önüne kondu. Başka seçeneği olmadığını açıkça anlamıştı. Bu nedenle kendisine söyleneni yaptı. Gereksiz sorular sormadan Louisiana'yı sattı ve bunun için 1804'te Archonlar onu itaatinden dolayı imparator unvanıyla 'ödüllendirdi'."

"Yani bu Napolyon savaşlarının ara sıra olmadığı anlamına mı geliyor?" diye sordu Victor.

"Elbette. Bu arada, Napolyon savaşları, ABD'nin ambargo yasası, 1812'de Büyük Britanya ile yapılan savaş ABD sanayisinin çok hızlı gelişmesini sağladı."

Nikolay Andreyeviç acı acı gülümseyerek, "Hepsini hesaplamışlar," dedi.

"Peki ABD, İspanyol kolonisi Florid'i nasıl kabul etti? Aynı taktik vardı. Sömürgelerde devrim düzenlediler ve bu bölgeleri kendi sömürgecileriyle küstahça sömürgeleştirmeye başladılar. Sonra da halkın önünde şov yapmak için İspanyol hükümetine bir zamanlar Napolyon'a yaptıkları teklifin aynısını yaptılar. 'Bazı büyük İspanyol toprak ağalarının hak iddialarını tatmin etmek' için sadece sembolik bir bedel ödediler ve aslında onlar Archonların oyuncularıydı ve bu toprak parçasını onlara kattılar. Aynı taktikler, daha sonra eyalet haline gelen diğer topraklar için de kullanıldı. Meksika'dan bahsetmiyorum bile. Ona savaş açtılar ve eski devasa topraklarının yarısını utanmadan kestiler. Ve daha sonra, tüm dünyaya ne kadar 'demokratik' olduklarını göstermek için, bu topraklar için sembolik olarak gülünç bir bedel 'ödediler'."

Eugene yorum yapmaktan kendini alamadı, "Tabii ki, önce bir tokat attılar, soydular ve sonra 'amigos'a para verdiler, yani mutlu olun çocuklar, sizi yerle bir etmediler."

"Gerçekten de çok 'nazikler'!" diye sırıttı Andrew.

"Ne güzel bir devlet yaratmışlar," diye fikrini belirtti Stas. "Tamamen yalan, dolan ve gasp üzerine kurulu."

"Görüyorsunuz, bir de 'özgürlük ve refah' sembolü olarak gösteriş yapıyorlar," dedi Victor iç çekerek. "Hatta 'Lady Freedom' adında güzel bir heykel bile diktiler. Ama aslında..."

Sensei sırıttı ve Victor'a cevap verdi.

"Öncelikle, bir heykel inşa etme fikrinin bir 'hanımefendi' ile hiçbir bağlantısı

yoktu. 'Özgürlük' sembolüne gelince... Bu heykel aslında 'Hürmasonlar' tarihinde eşi benzeri görülmemiş komik bir vakaydı. Ancak Yahudi rahipler bu fırsatı değerlendirdiler, bu heykeli Amerikan halkına 'Özgürlük' sembolü olarak empoze ettiler ve bugüne kadar da bundan büyük paralar kazandılar."

* * *

"Sizi doğru anladım mı?" diye sordu Nikolay Andreyeviç canlılıkla. "Özgürlük Heykeli Yahudi rahipler tarafından mı dayatıldı? Ama bildiğim kadarıyla Fransa bu heykeli ABD Bağımsızlık Bildirgesi'nin imzalanmasının yüzüncü yıldönümü vesilesiyle ABD'ye hediye etti."

"Çok safsınız doktor. Size gerçeği kim söyleyecek? Bu güzel 'şehir konuşması' tüm kitle iletişim araçlarında yayıldı. Bu 'ana sebepten' kaçamadılar."

"Gerçek her zaman merak uyandırır," dedi Nikolay Andreyeviç nazik bir sesle ve o anda gizleyemediği bir merakla sordu. "Peki, orada gerçekte ne oldu?"

"Neredeyse komik bir hikaye," dedi Sensei sırıtarak. "Yine de bilmek istiyorsanız, buyurun... Ana karakteri Frederic Auguste Bartholdi'ydi. 1834 yılında Fransa'nın Colmar şehrinde zengin bir Yahudi ailenin çocuğu olarak dünyaya geldi. Çocuk iki yaşındayken babası öldü. Annesi Charlotte Beysser, bu tür ailelerde adet olduğu üzere çocuklarına iyi bir klasik eğitim verebilmek için Paris'e taşındı. Charlotte'un büyük oğlu Charles'ın akli dengesinin yerinde olmadığı kısa sürede anlaşıldı ve akıl hastanesine yatırıldı. Anne tüm sevgisini küçük oğlu Frederic'e yoğunlaştırdı. İyi bir öğrenci değildi. Ancak son derece kibirliydi.

"Annesi, resim yeteneği olduğuna inandığı için resim ve çizim dersleri için para ödemeye başladı. Genç adam klasikçi ressam Ary Scheffer'in atölyesini ziyaret etti. Notre Dame de Paris'in restorasyonuyla ünlenen mimar Viollet-le-Duc de ona öğretmeye çalıştı. Sonunda ona öğrettiler. Ama artık annesi oğluna bir iş bulmak zorundaydı, böylece 'yaşamak ve yemek için' biraz para kazanabilecekti. Ona, 'Hürmasonlar' ile doğrudan ilişkisi olan nüfuzlu akrabaları yardım etti. Frederic'in tamamen annesinin zengin akrabalarının bağlantıları aracılığıyla gerçekleştirmeye çalıştığı ilk gösteriş girişimlerinin tüm ayrıntılarını atlayalım ve asıl konuya geçelim.

"Bu arada 'Hürmasonlar' Mısır'daki görkemli Süveyş kanalı inşaatını kontrol ediyorlardı. Bu yüzden Frederic akrabalarının bağlantılarını kullanarak o ülkeye gitti."

"Süveyş kanalı 'Hürmasonların' kontrolü altında mı inşa edildi? Bekle ama görünüşe göre Mısırlılar tarafından inşa edilmiş," Volodya sesinde bir şüpheyle fikrini dile getirdi.

"İşgücünü kastediyorsanız, kesinlikle Mısırlılardı. Ancak kanalın inşası 'Hürmasonlar' tarafından kontrol ediliyordu ve tüm bu işler onların adamı olan avukat, Fransız diplomat ve sinsi girişimci Ferdinand de Lesseps tarafından yönetiliyordu."

"Ferdinand de Lesseps mi?!" Nikolay Andreyeviç ilgiyle sordu. "Panama kanalı olayıyla adı anılan bir adam değil miydi bu?"

"Haklısınız. Bu 'Panama skandalı' olarak adlandırılan olaydı. Ancak bu olay çok daha sonra gerçekleşti. De Lesseps, Süveyş kanalının inşasının organizasyonunda tecrübeli olduğu için Panama kanalının inşasında yer almaya davet edildi. Ancak,

Archonların stratejik bir nesne olarak inşasıyla ilgilendikleri Mısır kanalının aksine, Panama kanalının inşasıyla böyle bir ilgileri yoktu. Dolayısıyla 'Hürmasonlar' Panama kanalının inşasına başlamış gibi yaparak Panama hükümetini ve hisse sahiplerini çok büyük miktarda para karşılığında kandırdılar. Ve bu gerçek ortaya çıktığında, birçok üst düzey yetkilinin dahil olduğu büyük bir skandal yaşandı. Ancak hepsi ceza almaktan kurtuldu. Sadece küçük öneme sahip yetkililer mahkum edildi."

Volodya bas bir sesle, "Her şey açık," dedi. "Her şey her zamanki gibi."

Nikolay Andreyeviç düşünceli bir ifadeyle, "Demek ki bu aynı kişiler tarafından yapılmış," dedi. "Süveyş kanalı Archonlara aitse... Acaba neden bugünlerde, yani 50-60'lı yıllarda Mısır'a karşı bir İngiliz-Franko-İsrail saldırısı düzenlediler?"

"Neden? Konumuzdan sapacağım ve o zaman neler olduğunu ve şimdi neler olduğunu daha iyi anlayabilmeniz için bu konu hakkında biraz daha bilgi vereceğim... İmhotep'in 'Hürmasonları'nın Nil nehri ile Kızıldeniz'i birbirine bağlayan ünlü 'Firavun kanalı'nı inşa ettikleri Antik Mısır zamanından beri Archonların bu bölgeye tarifsiz bir zenginlik kaynağı olarak ilgileri vardı, daha sonra büyük gelir getirdi. Daha sonra kanal bazen ıssızlaştı, bazen de yabancı hükümdarlar tarafından önemli bir ticaret arteri olarak restore edildi. Sonunda, Mısır Araplar tarafından fethedildiğinde, ticareti Halifat'ın ana bölgeleri üzerinden yeniden yönlendirmek için önce restore etmeye başladılar, ama sonra kumla kapladılar. Sadece kağıt üzerinde var olan bu altın ticaret damarının restorasyonuna ilişkin planlar daha sonra Osman İmparatorluğu'nda ve Bonaparte'ın Mısır seferi sırasında (1798-1801) detaylandırıldı. Bu arada, Mısır Seferi Archonların isteği üzerine gerçekleştirilmişti. Archonlar, ilgilendikleri bölgenin tüm verileriyle ilgili kesin bilgileri alır almaz ve uzak gelecekteki olasılıkları ve beklentileri hesaplar hesaplamaz, metodik olarak Mısır'ı dostları olan insanlarla 'doldurmaya' başladılar ve yüksek rütbeli memurlarla, yerel aristokratlarla ve hatta halkla bağlantılar kurdular.

"Archonlar Avrupa ve Amerika'daki birinci dereceden siyasi sorunlarını çözer çözmez, Mısır'ın bu oldukça çekici bölgesini ciddi bir şekilde ele geçirdiler. Ferdinand de Lesseps onlar tarafından partilerinin ana piyonu olarak belirlendi, onu birkaç yıl boyunca ana oyununa hazırladılar: Avrupa ve Asya'nın bazı ülkelerinde farklı diplomatik görevler aldı. Mısır'da, 1831-1837 yıllarında, 'Hürmasonların' isteği üzerine Mısır sarayının temsilcileriyle kişisel bağlantılar kurdu. Daha sonra Archonlar Fransa'nın Mısır üzerindeki etkisini güçlendirdiğinde, Ferdinand de Lesseps kişisel bağlantıları sayesinde 1854 yılında Mısır hükümdarı Said Paşa'dan Süveyş kanalının inşası için ayrıcalıklı koşullarda bir imtiyaz aldı. De Lesseps, yasal olarak Mısır girişimi sayılan sözde 'Evrensel Süveyş Gemi Kanalı Şirketi'ni kurdu ve başına geçti. Bakın ne kadar kurnazca bir oyun oynadılar," dedi Sensei yaşlı adamlara ve Nikolai Andreevich'e hitaben. "Önce Mısır hükümetine tüm hisselerin %44'ünü satın alma imkanı verdiler ve hisselerin %53'ünü Fransa'da, dışarıdan bakıldığında birbirleriyle kesinlikle bağlantısı olmayan insanlar gibi görünen 'Hürmasonlar'dan 'kendi' güvendikleri kişiler arasına yerleştirdiler. Hisselerin %3'ü ise diğer ülkelere, ama yine 'kendi' örgüt üyeleri arasına yerleştirildi. Daha sonra, imtiyaz koşullarına göre gelirin %71'i hissedarlara (aslında bunların yarısından fazlası 'Hürmasonların' temsilcileriydi), %15'i Mısır'a ve %10'u da şirketin kurucularına aitti ki bunların kimler olduğunu zaten biliyorsunuz. Şimdi, Süveyş kanalı üzerinde minimum

masrafla tam kontrol elde etmek için Mısır hükümetini nasıl klasik bir şekilde aldattıklarını dinleyin.

"Kanalın inşasına 1859 yılında başlandı ve 1869 yılında tamamlandı. Projenin yazarları 'onların' adamlarıydı, iki Fransız mühendis ve bir İtalyan. Ancak Süveyş kanalındaki asıl 'kirli iş', ayda altmış bin kişi olarak zorla toplanan Mısırlı tarım işçileri tarafından yapıldı. Altmış bin," diye vurguladı Sensei, "Bunu o zamanki Mısır'ın dört milyonluk nüfusuyla karşılaştırın! Bu inşaat sırasında pek çok insan dayanılmaz iş ve salgın hastalıklar nedeniyle öldü. Ancak Mısır hükümetinin işçilerin ihtiyaçlarından tasarruf etme çabalarına rağmen, bu kanalın inşası yine de aşırı masraf gerektirdi ve giderek Mısır'da kötü ekonomik koşullara neden oldu. Prensip olarak bu durum en başından beri öngörülebilirdi. Archonlar bunu önceden öngörmüş ve Mısır'ı sistematik olarak bu 'sonuca' getirmişlerdi. Mısırlı yöneticiler ise aklı başında hesaplar yapmak yerine cömert 'Avrupalıların' kişisel hediyelerinden mutlu oldular ve Süveyş kanalı gibi cazip bir pastanın parçasından gelecek zenginliği bekleyerek gururlarını tatmin ettiler. Ancak Mısır'daki ekonomik durum oldukça kötüleştiğinde, Mısırlılar nasıl aldatıldıklarını anladılar ama artık çok geçti.

"1875'te İngiliz hükümetinden insanlar İsmail Paşa'dan Süveyş kanalının Mısır'a ait hisselerinin bir kısmını satın aldılar. Ve daha 1880'de 'Hürmasonların' baskısı altında Mısır hükümeti Süveyş kanalından elde edilen gelirin %15'ine sahip olma hakkını satmak zorunda kaldı. Kime biliyor musunuz? Rothshild ailesine ait olan Fransız bankasına. Archonların bu siyasi meselesinin bir sonucu olarak Mısır, Süveyş kanalı üzerindeki kontrolden ve kâra katılımdan uzaklaştırıldı."

Volodya, "Peki," dedi, "Mısırlıların toprakları üzerinde onların zararına bir kanal inşa ettiler, tüm paralarını aldılar ve Mısırlılar borçlu kaldılar!"

"Haklısın. Süveyş kanalı bir 'İngiliz-Fransız' girişimi oldu. Bu isim acılarla dolu, ama bu ulusların bununla hiçbir ilgisi yoktu. Onlara sadece 'ülkelerinin başarısı' için aptalca bir gurur duygusu bırakıldı, ancak asıl kâr Archonların temsilcilerinin ceplerinde birikirken onlar boş mideyle kaldılar.

"Süveyş kanalını sadece finansal olarak değil, aynı zamanda pratik olarak da ele geçirdikten sonra, 1882'de Mısır'ı İngiliz birlikleriyle işgal ettikten ve buradan Yakın Doğu'daki ana İngiliz askeri ve stratejik üssü haline getirdikten sonra, Archonlar Süveyş kanalını siyasi oyunlarında kozlarından biri olarak kullanmaya başladılar. Birinci ve İkinci Dünya Savaşı sırasında da bu nesneyi ve buna bağlı olarak seyrüseferi tamamen kontrol ettiler. Dahası, kanalı kullanmak için hem Mısır gemilerinden hem de yabancı ülkelerin gemilerinden vergi aldılar."

"Ama bu güpegündüz yapılan bir soygun!" Eugene kızgınlığını mizahla gösterdi. "Komşu sokağa gidebilmek için köyümde vergi ödemem gerektiği ortaya çıktı! Böyle durumlar için her zaman karşı tarafı göndereceğim bir adresim vardır."

Adamlar gülümsedi.

Sensei, "Merak etmeyin, Mısırlıların da uzun zaman önce böyle bir adresi vardı, hatta sadece Mısırlıların değil," diye şaka yaptı. "Gerçi sıradan insanlar bunu uzun süre fısıldadı, ta ki Mısır'da kanaldan kimin kârlı çıktığını iyi anlayan bir grup insan iktidara gelene kadar. Mısır hükümeti 1956 yılında Süveyş kanalı şirketini kamulaştırdı. Archonlar, kendilerine uzun süre şiddetle direnenlerin desteklediği hükümetten böyle bir cesaret beklemiyor gibiydiler. Böylece kargaşa başladı. İngiltere, Fransa ve ABD'nin 'yönetici çevreleri' ve aslında Archonların kuklaları,

kanalın sözde 'uluslararasılaştırılmasını' talep etmek için Mısır'a diplomatik baskı yapmaya başladılar. Ülkenin ekonomik ablukaya alınmasını organize ettiler. Ancak Mısır yardımsız kalmadı. Ardından İsrail ile birlikte Mısır'a karşı askeri bir müdahale düzenlediler ve bu müdahale sırasında kanala kasıtlı olarak zarar verdiler. Bu da işe yaramadı. Mısırlılar kısa süre sonra kanalı yeniden inşa ettiler. Ama Archonlar bu kaybı kabullenemediler. Bu arada, İsrail'in 1967'de Mısır ve diğer bazı Arap ülkelerine karşı başlattığı savaş da kanalı ele geçirmek amacıyla başlatılmıştı (aslında cephe hattı kanaldan geçiyordu)."

"Yahudiler neden bu rahiplerin kişisel çıkarları için savaşmak zorundaydı?!" diye sordu Victor.

"Hiçbir normal insanın savaşa ihtiyacı yoktur," diye yorumladı Sensei sözlerini. "Savaşa Archonların ihtiyacı vardı. Sizce neden İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra bu 'Ariman'ın kılıcı'nı yaratmak için aktif olarak çalışmaya başladılar?"

"Ariman'ın kılıcı mı?!" Çocuklar hep birlikte şaşırdılar.

Sensei bu bilgiyi açıklayıp açıklamamayı düşünür gibi bir duraklama yaptı ama sonra cevap verdi, "Evet. Eğer vaktiniz varsa, sadece merak için İsrail'in kurulduğu andan itibaren haritasına, 1948'deki sözde 'bağımsızlık savaşı' sonrasındaki sınırlarına bakın."

"Sensei," dedi Eugene sabırsızlıkla. "Merakımı uyandırma konusunda gerçekten bir ustasın. 'Vaktin varsa', 'haritaya bak'... Şu anda en yakın kütüphaneye koşmak için topuklarım bile yanıyor."

Diğerleri de aktif olarak onu destekledi.

"Doğru, Sensei, en azından kumun üzerine çizin," diye önerdi Stas.

"Neden kumların üzerine?" Aklımdan çekici bir fikir geçtiğinde canlandım ve hemen defterimden boş bir sayfayı kalemle birlikte kibarca uzattım.

Nikolay Andreyeviç, "Elbette," diyerek gizlemediği bir ilgiyle bizi destekledi.

Sensei omuzlarını silkti ve tüm bunları benden alırken gülümseyerek konuştu.

"Her zaman başımın üstünde yeriniz var. Ama benim bir ressam olmadığımı göz önünde bulundurun." "Peki, şöyle görünüyor..." diyerek çizmeye başladı.

Hepimiz, sanki bir emir almışız gibi, çizime detaylıca bakmak için yerimizden fırladık.

"Gerçekten de bir kılıca benziyor!" Stas, temiz sayfada belirgin konturlar belirmeye başladığında genel şaşkınlığı ifade etti.

"İşte Akdeniz," diye açıkladı Sensei uygun bir yazı yazdıktan sonra. "İşte Mısır ve işte Ürdün. Aralarında bir kılıç var, kenarı Kızıldeniz'e dayanıyor. Ve 'sapı' kuzeyden Lübnan ve Suriye ile çevrili."

Sensei 'kılıcın' iç kısmının sınırlarını çizmeye başladığında Andrew, "Ah, peki 'sap'taki kimin yüzü?" diye sordu.

Kostya çizime bakarak, "Küçük sakallı Mephistopheles'e benziyor," diye yorumladı.

"Ve Kudüs şehri bu 'Mephistopheles'in ağzında yer alıyor," Sensei çizimini bitirdi, burayı küçük bir daire ile işaretledi ve şehrin adıyla bir ok koydu.

"İşte buyurun!" Victor şaşkınlıkla konuştu. "Çok gizemli görünüyor!"

"Hiç mistisizm yok," diye elini salladı Sensei. "Hepsi insan işi." Sensei başyapıtına profesyonel bir ressam gibi hayranlıkla baktı ve muhtemelen daha etkileyici olması için gülümseyerek son dokunuşu yaptı ve 'Mephistopheles' figürüne

küçük bir göz ekledi. Yaşça büyük çocuklar sırıttı. Ve Sensei hikâyesine oldukça ciddi bir şekilde devam etmeye başladı. "En ilginç olanı, 1967'deki 'altı gün savaşı' olarak adlandırılan savaştan sonra İsrail'in Mısır, Suriye ve Ürdün'ü yenmesi ve Sina yarım adasını da (Süveyş kanalının doğu kıyısına çıkışla birlikte) Archonların iradesiyle (ve kitle iletişim araçlarında 'ABD'nin baskısı altında' yazacaklar) ele geçirmesinden sonra İsrail'in bazı düzenlemeler karşılığında Mısır'a yakında taviz vereceği (hangileri olduğunu anlıyorsunuz) ve buna göre Güney'deki eski sınırlarına geri döneceği!"

Sensei bana defterimi ve kalemimi uzattı.

Eugene bir uzman edasıyla defterimi aldı ve "Bir bakayım," dedi.

Çizim meraklı topluluğumuz arasında dolaştırıldı.

Herkes daha yakından bakmak istiyordu.

Nikolay Andreyeviç çizime dikkatle baktı, Volodya'ya uzattı ve şöyle dedi: "Eğer bu 'Ariman kılıcını' Archonlar yarattıysa, o zaman uzak gelecekle ilgili hesaplamalarını dikkate alırsak, bunun tek kullanımlık amaçlar için yaratılmadığını varsayabiliriz."

Stas sanatsal bir şekilde başını kaşıdı ve şöyle dedi: "Okulda daha iyi coğrafya çalışmamız gerekirdi. O zaman şimdi kendimi tam bir aptal gibi hissetmezdim!"

"Öyleyse kendini böl!" Eugene hemen ağzından kaçırdı. "Ne demek istiyorsun?"

"O zaman kendini tam bir aptal gibi hissedersin!"

Grubumuz kahkahalara boğuldu ve yerlerine oturmaya başladı.

"Peki bu 'Özgürlük Leydisinin' bir leydi olmamasına ne demeli?" Victor Sensei'e hatırlattı.

"Evet, evet, evet," diye gevezelik etti Eugene. "Bu ana kuzusunun Mısır'a geldiği bölümde durduk."

"Evet, geldi," diye onayladı Sensei gülümseyerek ve anlatmaya devam etti. "Genç Frederic Bartholdi'yi etkileyen ilk şey, yüzyıllar boyunca ayakta kalan anıtsal devasa heykellerdi. Adını ölümsüzleştirmek için bu heykeller kadar görkemli bir şey inşa etme arzusuyla yanıp tutuşuyordu, böylece insanlar ondan en büyük usta olarak bahsedecekti. Yani pek çok tutkusu vardı ama dedikleri gibi çok yetenekli değildi. Ancak, 'her şeye kadir annesinin akrabaları' her zaman yardım etmeye hazırdı.

"Bu sırada Süveyş kanalı inşa ediliyordu. Frederic bu binanın 'başı' Ferdinand de Lesseps ile tanıştırıldı. De Lesseps'e bu binanın büyüklüğünü nasıl ölümsüzleştirebileceğine dair 'samimi fikrini' ifade etti. Süveyş kanalının girişine, ünlü Büyük Sfenks'ten iki kat daha büyük olacak ve bir işaret feneri görevi görecek büyük bir heykel yerleştirmeyi önerdi. Bu fikir de Lesseps için hiç de fena olmayan bir kişisel çıkar koktuğundan, Bartholodi'yi bu konuda destekledi.

"Frederic, bu proje için büyük paralar ödemeyi planladıkları Mısır hükümetine modelini sunmak üzere bu heykelin bir versiyonunun hazırlanmasını üstlendi. Ancak aklına iyi bir fikir gelmeyince, diğer çağların ünlü heykeltıraşlarından, özellikle de dünyanın yedi harikasından biri olan Rodos Heykeli'ni inşa eden antik Yunanlılardan, Yunan mitolojisinde popüler olan hoş genç adam, Yunan tanrısı Helios, titan Hyperion'un güneşinden bir fikir ödünç almaya karar verdi. Denize bakan bu devasa heykel M.Ö. 280 yılında Yunan adası Rodos'un liman girişine dikildi ve daha sonra depremle yıkıldı.

"Bu arada, bu 'Yunan versiyonu' fikri Frederic'e de Lesseps tarafından önerilmişti. Kendisini bu ünlü heykeli yapan antik heykeltıraş Khares ile ilişkilendiren genç Frederic, aynı zamanda başında bir çelenk bulunan, iyi yapılı, kadınsı bir genç adam modeli olan küçük 'Colossus'un heykelini de yaptı. Sonra uzun uzun düşünmeden, 'Hürmasonlar' düzeninin sembolizmini, felsefesini ve gizli tarihini çok iyi bilen de Lesseps'in tavsiyesine uyarak, bu heykele popüler eski İran tanrısı Mithra'nın niteliklerini ekledi."

"Bu tanrıda özel olarak ne buldular?" diye sordu Victor. "Mithra, Avestaca 'anlaşma', 'uzlaşma' anlamına gelir. Eski zamanlarda bir anlaşma fikriyle ilişkilendirilmiş, daha sonra güneş tanrısı olarak tapınılmıştır. Ancak Archonlar her şeyi kendi favori Ariman felsefelerine göre değiştirmeye bayılırlar. Bu nedenle, Mithra'nın insanlar için olumlu olan eski popüler karakterini tersine çevirdiler... Bunu size daha sonra anlatacağım... Kısacası, böylece Frederic'in heykelinin elinde bir meşale ve başında yedi ışınlı bir taç ortaya çıktı. Oralar için geleneksel olan giysileri de ekleyen Frederic, de Lesseps aracılığıyla heykelin projesini bir model olarak hükümdar İsmail Paşa'ya sundu ve 'şaheseri' için iki isim önerdi: 'Asya'ya ışık getiren ilerleme' ya da 'Asya'ya ışık getiren Mısır'."

"Asya'ya ışık getirmek mi?!" Nikolay Andreyeviç hayretle tekrarladı ve aynı zamanda kendi kendine bir şeyler düşündü.

"Bu arada, bu isimle ilgili olarak, size nasıl ortaya çıktığını anlatacağım," dedi Sensei. "Bir keresinde Lesseps'in düzenlediği ve Frederic'in de hazır bulunduğu bir akşam yemeğinde siyaset ve modern Fransızların moda tercihleri hakkında konuşmaya başladılar. Fransız romantizminin önde gelen temsilcisi ressam Eugene Delacroix'nın ünlü 'Halka Önderlik Eden Özgürlük' tablosunu da tartıştılar..."

"Delacroix'nın tablosu mu? Orada ne resmediliyor?" diye sordu Kostya.

"Bu tablo, 1830'da Paris'teki Temmuz devriminin barikat çatışmalarına adanmıştır. Antik giysiler içinde yarı çıplak genç bir kadın resmedilmiş, sağ elinde üç renkli cumhuriyet bayrağını kaldırıyor ve sol elinde bir silah tutuyor. Kendisini barikatlara kadar takip etmeleri için çağrıda bulunur. Ve silahlı Parisliler onu takip eder. Ressamın düşüncesine göre, bu kadın Özgürlüğü temsil etmektedir."

Nikolay Andreyeviç düşünceli bir ifadeyle, "'Özgürlük halkı barikatlara götürüyor'" dedi. "Bu manevi değerlerin ince bir maddi değiştirilmesi. Archonların hazır bir sloganı gibi. Aslında bu 'Özgürlük' hipertrofik megalomani hastası küçük bir grubun gerçek özgürlüğü uğruna sıradan insanları ölüme götürüyor..."

"Hiç şüphe yok," diye başını salladı Sensei. "Bu resim ayrıca basit bir resim değil, bazı gizli anlamları var. Ama şu anda bunun hakkında konuşmuyoruz. Yani, o akşam yemeğinden sonra heykeli bir şekilde böyle adlandırmak gibi bir fikirleri var. Böylece 'İnsanlara önderlik eden özgürlük' resminden dolayı 'Asya'ya ışık getiren ilerleme' adını aldılar. Ancak Bartholdi ne kadar uğraştıysa da İsmail Paşa onun böylesine büyük bir heykelin inşasına ilişkin önerisini reddetti. Reddedilmesinin ana nedeni elbette heykelin Mısır hazinesine mal olacak şekilde inşa edilmesi gerekliliğiydi. Ve bildiğiniz gibi, Süveyş kanalı projesi nedeniyle bu hazine oldukça hızlı bir şekilde boşaldı. Ancak bu reddin önemli bir kısmı dini motifler de taşıyordu.

Kısacası, Frederic Bartholdi Mısır'da hiçbir sonuç alamadan Fransa'ya döndü, de Lesseps ise kanalın inşasını bitirmek için Mısır'da kaldı. Ancak bu ortak fikir unutulmadı. Fransız senatör, avukat, tarihçi, 'Hürmasonlar' düzeninin üyesi,

Amerikan siyasi sisteminin hayranı Edouard de Laboulaye gibi nüfuzlu bir kişi sayesinde yeni bir vücut buldu. Frederic, 'demokratik' çevresinin toplantılarından birinde ondan, ABD'nin bağımsızlığının yüzüncü yıldönümünün yaklaşmakta olduğunu ve böylesine 'özgür bir ülkenin' Fransa'da bulunan Özgürlüğe adanmış gerçek başyapıtlardan yoksun olmasından duyduğu üzüntüyü duymuştur. Bartholdi doğal olarak bu 'boşluğu' doldurmaya karar verdi. Karşılıklı 'Mısır zorlukları' sırasında 'dostlarıyla' görüştükten sonra, bu projeye yeni bir ivme kazandırmaya ve Edouard de Laboulaye'yi bu olayın ayrıntıları hakkında bilgilendirmeye karar verdiler.

"Şimdi tarihte, Özgürlük heykelinin inşa edilmesi ve jübile şerefine ve iki ülke halkları arasındaki dostluğun bir işareti olarak ABD'ye hediye edilmesi fikrini ortaya atanın Edouard de Laboulaye olduğunu aktif bir şekilde savunuyorlar. Ancak bu heykelin Mısır kökenli tarihi ve Süveyş kanalının inşasından sonraki şanı ve adı, yaptığı pek çok kara anlaşmanın kamuoyunca öğrenilmesiyle 'Panama skandalı' tarafından karartılan Ferdinand de Lesseps'in bu olaya katılımı konusunda sessiz kalmaktadırlar. Üstelik de Lesseps sadece bu heykelin inşasını başlatanlardan biri olmakla kalmamış, aynı zamanda ABD için inşa edilmesi projesinde de doğrudan yer almıştır.

Edouard de Laboulaye gibi bir figürün bu projenin gerçekleştirilmesi sürecine dahil olması işleri tamamen değiştirdi. Sadece bu kampanyanın siyasi sonucunu hesaplamakla kalmadı, aynı zamanda 'kendi' halkını da bu kampanyanın içine sürükledi. Bu heykelin inşası için elbette büyük miktarda para gerekiyordu. Hem bu parayı toplamak hem de 'eylemlerin koordinasyonu' için Laboulaye'nin başında olduğu bir 'Fransız-Amerikan Birliği' kurdular. Bu arada, Fransa'da para toplama ve bu heykelin inşası organizasyonunu üstlenen Paris'teki Fransız komitesinin başında Ferdinand de Lesseps'ten başkasının bulunmadığını unutmayın. ABD'de para toplanmasını ve heykelin kaidesinin inşasını üstlenen Amerikan komitesinin başında ise avukat William Evarts vardı."

Volodya hafif bir sırıtışla, "Kısacası, tek ve aynı 'çete'," diye cevap verdi.

Sensei, "Bu proje için para toplama kisvesi altında hangi karanlık işlerin döndüğünün ayrıntılarına girmeyeceğiz," dedi.

"Bu çok açık. Bu tür 'büyük adamlar' bu projeyi özel bir neden olmadan ya da kendi ruh dilekleri uğruna başlatmazlar," diye tekrar bir yorum yaptı Volodya. "Ve bu Edouard de Laboulaye, meraklı halkın casusluğuna karşı onların 'açıklarını' kapatıyor gibi görünüyor."

"Gerçekten de öyle örtbas ettiler," diye başını salladı Sensei. "Heykel yapımındaki ana rol bugünlerde Frederic Bartholdi'ye atfediliyor. Ancak yeteneklerini ve becerilerini bu heykele yatıran ve asıl işi yapan kişi, heykelin devasa demir taşıyıcı ve destekleyici çerçevesini projelendirmesi istenen Fransız mühendis Gustave Eiffel'di. Heykelin kaidesi ise Amerikalı mimar Richard Morris Hunt tarafından projelendirilmiştir."

"Eiffel mi? Paris'teki Eyfel kulesini inşa eden mi?" diye sordu Andrew.

"Evet."

"Peki," dedi Eugene. "Bu Fredi'nin iyi bir işi vardı, deyim yerindeyse çocuk oyuncağı. Her şey onun için yapıldı ve o da hiçbir şey yapmadan kendi şanını aldı."

Sensei sırıttı.

"Neden hiçbir şey yapmadan? O da bu işe kendi 'payını' yatırdı. Arkadaşlarının projelerine ve reçetelerine göre Frederik heykelin taslağını biraz değiştirdi. Örneğin ayaklarının dibine 'tiranlığın' kırılmış zincirlerini ekledi. Sol eline 'Yasalar Kitabı'nı yerleştirdi...

"Yahudi 'Tevrat'ı mıydı neydi?" diye sordu Eugene ironik bir şekilde.

"Neden 'Tevrat'tan bahsettin?" Stas ona karşı çıktı. " Sana Amerika için yapılan heykelden bahsedildi."

"Neden Amerika'dan söz ediyorsunuz?" diye sordu Eugene gösterişli bir tavırla. "Heykel bir Yahudi tarafından inşa edildi. Ve onların 'Yasalar Kitabı' 'Tevrat'tır."

Hepimizin şaşkınlıkla Eugene'e baktığı küçük bir duraklama oldu ve sonra bakışlarımızı Sensei'e kaydırdık. O sadece hafifçe gülümsedi, Nikolai Andreevich'le bakıştı ve hiçbir şey olmamış gibi açıklamaya devam etti.

'Yasalar Kitabı' bağımsızlık bildirgesinin ikinci adıydı... Heykelin elindeki bu tabloda Roma rakamlarıyla kazınmış ve 'Hürmasonlar' için unutulmaz olan 4 Temmuz 1776 tarihi vardı. Bu tarih, temsilcilerinin uzun zamandır beklenen bağımsızlık bildirgesini imzalayarak kendi devletlerinin kuruluşuna giden yolu açtıkları tarihti... Frederik ayrıca heykeline Roma kıyafetleri de giydirmişti..."

Stas cevap olarak hemen Eugene'in dikkatini çekti. "Doğru, duydun mu, köylü çocuk?! Romalı figürleri,

Roma kıyafetleri. Dikkatli bakın, Yahudi olan hiçbir şey yok!" Bu arada Sensei diğer şeylerin yanı sıra şöyle dedi,

"Bu arada, şu anda tüm dünya tarafından kullanılan Roma hukuku, eski Roma'da, o zamanlar 'Hürmasonların' üst yapısına ait olan papazlar, rahipler tarafından detaylandırılmıştır." "Bu benim için yeni bir haber!" Nikolay Andreyeviç şaşkınlıkla konuştu.

"Bunu size daha sonra ayrıntılı olarak anlatacağım... Sonunda Frederic Bartholdi heykele kadınsı bir görünüm kattı ve onu otoriter annesi Charlotte Beyser'in özellikleriyle şekillendirdi."

"Kesinlikle," dedi Nikolay Andreyeviç. "Yahudiler, kadının sadece ailenin varisi değil, aynı zamanda ailenin gücünün ana taşıyıcısı olduğuna inanırlar. Onların milliyeti diğer milletlerde olduğu gibi babadan değil anneden miras alınır."

Eugene, Stas'ı hafifçe yana itti ve zafer kazanmış bir edayla, "Ah, sana Yahudilerin bununla bir şeyler yapması gerektiğini söylemiştim!" dedi.

Sensei yine yorum yapmadan bıraktı, hafifçe gülümsedi ve devam etti, "Bu yüzden bu heykele 'Dünyaya ışık getiren özgürlük' adı verildi."

Omuz silkti Victor. "Bu ne biçim 'Özgürlük'?! 'Dünyaya zorbalıklarını getiren Yahudi rahipler klanı' olarak adlandırılmalıydı."

"'Leydi Sarah'!" Eugene yüksek sesle haykırdı ve adamların gülmesine neden oldu.

Sensei konuşmaya küçük bir ara verdi, çocuklar sakinleşene kadar bekledi ve anlatmaya devam etti.

"Doğal olarak Mithra'nın niteliklerini, bir meşale ve yedi ışınlı bir taç bıraktılar. Bartholdi daha sonra halka yedi ışınlı tacın dünyanın yedi bölümünden başka bir şey olmadığını söylemekten kaçınacaktır: yedi okyanus ve yedi kıta. Ve sağ eldeki meşale de Aydınlanma'nın bir niteliğinden başka bir şey değildir. Ve bu

sembollerin gerçek tarihinden dikkatleri başka yöne çekerek böyle devam edip gidiyor... Her neyse, bu grup jübile tarihinden çok sonra da olsa bu projeyi tamamladı. Heykel imal edildi, ABD'ye getirildi ve Bedloe adasında, 1812 savaşı sırasında inşa edilen Fort Wood'un içindeki granit kaide üzerine dikildi. Bu arada, bu kalenin duvarları yıldız şeklinde döşenmişti."

"Yani adaya mı dikildi?" diye sordu Andrew. "Ben de New York'ta olduğunu düşünmüştüm."

"Doğru düşünmüşsün," diye başını salladı Sensei. "New York şehrinin büyük kısmı adalar üzerinde yer alır. Küçük Bedloe adası New York cennetinde yer alıyor... Bu grubun bu şehri ve bu yeri tesadüfen seçmediğini belirtmek isterim. Örneğin bu ada XVII. yüzyıldan beri Isaac Bedloe'ye aitti. Sadece 1956 yılında Özgürlük Adası olarak yeniden adlandırıldı."

Nikolay Andreyeviç gülümseyerek, "İşte nedeni bu," dedi. "Ona sahip olan Isaac idi. Ben bu ismin İngilizce 'bad lands' yani tarıma elverişsiz topraklar anlamına gelen kelimeden geldiğine inanıyordum."

Sensei yarı şakayla, "Sorun değil," dedi ve ekledi, "Sadece bu ada değil, bu cennette ve Manhattan adasında bulunan merkez bölge de aslında zengin saygın Yahudilere aitti. Ve size daha da fazlasını anlatacağım. Daha sonra bu bölge sadece gökdelenlerle inşa edilen iş merkezleriyle (bu arada aralarında BM binası da var) şehrin en gözde bölgesine değil, aynı zamanda büyük bir uluslararası finans merkezine dönüştü. Bugün New York'un dünyanın ilan edilmemiş başkenti olarak anılması, güç ve zenginliğin burada yoğunlaşması tesadüf değildir."

Victor, "Kısacası, Archonlar uzun süredir oraya yerleşmişler," diye sonuca vardı.

"Öyle de denebilir. Burası onların ana merkezlerinden biri."

"Peki Mithra'nın meşalesi ve tacı ne anlama geliyor?" Kostya Sensei'e sordu.

"Ateşten meşale Mitraizm dininde yaşamsal güç anlamına gelirken, yedi ışınlı taç ise güneş tanrısı Mithra ve altı yardımcısının gücünün sembolüydü. 'Hürmasonların' bu sembolleri neden ele geçirdiklerini ve insanlık tarihinde mithraizm dinini kendi çıkarları için nasıl kullandıklarını daha iyi anlamanız için belki bu konunun derinlerine inebilirim.

"Mitraizm dini, aslında Kadim İran (Pers) topraklarında ortaya çıkan popüler dini öğretilerden biri olan ve vahyin en eski dünya dini öğretilerinden biri olan, önemsiz bir kısmı günümüze kadar korunmuş ve Zerdüştlüğün kutsal kitabı 'Avesta'da kaydedilmiş olan Zerdüştlükten gelmiştir. Zerdüştlükteki kadim ilahların toplam sayısı 33'tür.

En yüksek ilah, adı 'Bilgeliğin Efendisi' ('Bilge Tanrı') veya 'Her Şeyi Bilen Hükümran' olarak tercüme edilen Ahura Mazda'dır. Düşüncesinin gücü sayesinde ortaya çıkan Evren'in yaratıcısı ve tanrıların ve insanların tüm eylemlerine hükmeden bilgeliğin somutlaşmış hali olarak kabul edilirdi. Zerdüştlüğe göre Ahura-Mazda altı ölümsüz Aziz yarattı (o yedincisiydi). Ve hepsi birlikte 'Amesha Spenta', yedi 'Ölümsüz Canlı' veya daha sonra adlandırıldıkları gibi 'Ölümsüz Azizler', Ahura-Mazda'nın özelliklerini somutlaştıran 'ışık saçan yaratıklar' olarak biliniyorlardı. Ve tek orijinal sembolleri lotus çiçeğiydi!"

"Aynı Shambala'nın yedi Bodhisattvası gibi," dedi Victor.

"Lotus çiçeği mi?!" Çocuklar şaşkınlıklarını onunla birlikte ifade ettiler.

"Evet. Gerçi bir süre sonra insanlar kendi düşünce tarzlarına göre bu Yaratıklara erkek ve kadın cinsiyeti atfetmeye başladıklarında, her birine özel bir sembol olarak belirli bir çiçek atfetmeye başladılar. Örneğin yedi ilahtan biri olan Wohu Manah'a ('iyi düşünce') beyaz yasemin, diğeri Armaiti'ye (Armatai - insanlar tarafından Ahura'nın eşi Mazda'ya atfedilen 'kutsal bağlılık') misket gülü, üçüncüsü Haurvatat'a ('bütünlük') zambak vs. atfedildi."

Nikolay Andreyeviç başını sallayarak, "Çok açık," dedi. "İnsanların saf bilgiden etkilenmediği konusunda haklıydınız. Her şeyi abartmaya ve kendilerine göre çarpıtmaya ihtiyaçları var."

"Haklısın. Başlangıçta lotus çiçeği Beyaz Lotus'un Shambala ilminin bilgisini sembolize ediyordu. Daha sonra insanlar bu bilginin özünü kaybettiklerinde, lotus çiçeğinin farklı biçimleri olarak adlandırılan bu çiçekler ortaya çıktı... 'Avesta' kitaplarından biri olan Yasht, bu yedi kişi hakkında şunları söyler: "Onlar tek bir düşünce, tek bir söz, tek bir eylem içindedirler... Birbirlerinin ruhlarını görürler, iyi düşünceler düşünürler, iyi sözler düşünürler, iyi eylemler düşünürler... Ahura-Mazda'nın yarattıklarının yaratıcıları ve yapıcıları, koruyucuları ve bekçileridirler".

"Zerdüşt'ün öğretisine göre, Ahura-Mazda tarafından yaratılan bu altı büyük ilah, 'tapınmaya layık' veya 'tapınılması gerekenler' anlamına gelen 'yazatlar' neslini meydana getirmiştir. Bunlar kadim İran dininde Ahura-Mazda'nın yardımcıları olan iyi tanrılar olarak kabul edilirlerdi. Mithra onlardan biriydi ama en çok tapılanıydı. Ve onların iyi işlerde ve kötülükle mücadelede yardımcıları iyi ruhlar, fravashi'ler idi, onlar da merkezi Ahura-Mazda olan Işık ışınlarının kırılmaları olarak kabul edilirdi... Başlangıçta Mithra'nın bile belli bir görünüşü yoktu. O ilahi yayılmaya aitti ve herhangi bir yaratığın statüsüne bile sahip değildi. *Mithra kelimesi anlaşma, uzlaşma, arabuluculuk anlamına geliyordu.*"

"Anlaşma mı?" diye sordu Victor şaşkınlıkla. "Kimin arasında?

Rahipler ve tanrılarla mı yoksa insanlar arasında mı?"

Eugene sırıttı, "Anlaşma kelimesi bana sadece Ariman'ın sözleşmesini ya da insanların anlaşmalarını hatırlatıyor."

Sensei, "Ariman'ın sözleşmesi zaten en başta var olan bir şeyin saptırılmış bir kopyası," dedi.

"Peki neydi o?" diye sordu Nikolay Andreyeviç hemen.

"İnsanlara verilen ilk bilgilere göre, 'mithra' kelimesi özel bir iç anlaşma, yani bir insanın kendisiyle, özellikle de içsel ilahi özüyle, ruhuyla ya da modern insanların dediği gibi Vicdanıyla yaptığı belirli bir anlaşma anlamını taşıyordu. Ve bu, eğer bir insan ruhsal yaşama doğru kişisel seçimini yapmışsa, hem düşüncelerinde, hem sözlerinde hem de eylemlerinde bu yolu takip etmesi gerektiği anlamına geliyordu. Ve bu anlaşmayı bozmamalıydı!

"Neden daha sonra Mithra'ya, insanı 'bin algı', 'on bin göz, bin kulak', 'on bin casus' ile takip eden ve kimsenin onu kandıramadığı bu anlaşmanın 'yüce muhafızı' olarak tapınıldı? Bu, insanı gözetleyen gözleri ve kulakları olan bir mutant olduğu anlamına gelmez. Hayır. İnsan başka bir insanı kandırabilir ama kendisini kandıramaz. Aslında bu anlaşmanın düşünce, söz ve eylemlerle sürdürülmesi üzerindeki kontrol insanın kendisindedir. Ve eğer Hayvan doğasının dalgasına geri dönerek içsel anlaşmalarını bozarsa, kendisini Ruhsal doğasına doğru geliştirmemiş olur. Ve eğer bu 'anlaşmaları' yerine getirirse, doğal olarak ruhsal gelişiminde ilerler

ve ruhsal dünyanın ve kendisinin idrakinde yeni ufuklar görür.

"Bu arada, bu iç anlaşmayı sadece kadim İranlılar bilmiyor. Kadim Mısır ve kadim Hindistan'daki insanlar onlardan önce de bunu biliyorlardı. Örneğin Vedalar mitolojisinde tanrı Mithra hakkında günümüze kadar saklanan bir kayıt vardır, kadim Hint dilinde 'arkadaş' anlamına gelir ve bu anlaşmanın ikinci katılımcısı olarak kabul edilir. Mithra, (uzay sularıyla bağlantılı olan ve hakikat ve adaletin koruyucusu olan) tanrı Varuna ile birlikte ahlaki düzenin koruyucuları ve sihirli Asura gücünün sahipleri olarak kabul edilirdi. Eski Hint dilinde 'Asura' kelimesi 'yaşamsal güce sahip' anlamına gelir," diye hemen açıkladı Sensei. "Bu arada, Slavca 'barış ve Tanrı' ifadesi Vedalar mitra-bhaga ve Avestan Mithra-Baga ile ilgilidir. Baga, refahın ve kaderin dağıtımından sorumlu olan ve Mithra ile bağlantılı olan Hint-İran tanrısı olarak kabul edilirdi. Yani basit bir dille konuşmak gerekirse, gelecekteki Kaderiniz, Vicdanınızın önünde içsel olarak saf olduğunuz kadar iyiydi.

"Yani bir insanın ruhsal ve içsel saflığı kazanması nedeniyle 'mithra'nın ilahi tezahürü güneş ışığı ile bağlantılıydı. Daha sonra insanlar Mithra'yı sadece yazat olarak değil, Ahura-Mazda'nın oğlu olarak da kişileştirmeye başladıklarında, onun doğumundan 'kayadan ışık', 'taştan güneş' olarak söz edilmeye devam edildi. İnsanlar bunu kelimesi kelimesine anlamaya başladılar. Gerçi başlangıçta insanlara verilen bu bilginin kaynağına işaret ediyor ve Shambala anlamına gelen 'kutsal dağlardan ışık dünyasında enkarnasyon' olarak anlaşılıyordu. Bu yüzden Mithra'nın bir diğer adı da 'Cennetin Işığının Kaynağı' idi. Mithra daha sonraki zamanlarda sadece radyal taç içinde değil, aynı zamanda lotus çiçeği şeklinde temel üzerinde dururken de tasvir edilmiştir...

"Öğreti dinsel bir biçim kazandığında ve Mithra tanrılar panteonunda tanrılar ve insanlar arasında bir aracı olarak yükseltildiğinde, insanlar ona daha önce Ahura-Mazda'ya ait olan işlevleri atfetmeye başladılar. Özellikle Mithra, insan ruhunun ölümden sonra geldiği Chinvat 'köprü-ayırıcı' üzerinde bir yargıç haline geldi."

"Chinvat mı? Perslerin ölümden sonraki adaleti gibi bir şey miydi?" diye sordu Nikolay Andreyeviç.

"Kesinlikle doğru. Bu dini görüşlere göre, bir insan canlılar ve ölüler alemlerini ayıran bu Chinvat köprüsüne ayak bastığında, 'günahkarın' ayağının altında köprü bir 'jilet' gibi daralırken, 'doğru adamın' ayağının altında genişler ve geçiş için rahat hale gelir. Ölümden sonraki adalet sırasında Rachnu ve Sraosha yazatları Mithra'nın her iki yanında adalet terazileriyle durdular. Terazide her bir ruhun düşüncelerini, sözlerini ve eylemlerini tarttılar. İyi düşünce ve eylemlerin bulunduğu terazi daha büyük ve ağır basarsa, bu adamın ruhunun cennete layık olduğu düşünülürdü. Eğer terazi kötülüğe doğru ağır basarsa, ruh tekrar cehenneme geri gönderilirdi ki, dikkatinizi çekerim, 'kötü düşüncelerin meskeni' olduğuna inanılan bu yerde insan 'acılar, karanlıklar, kötü yiyecekler ve kederli iniltilerle dolu uzun bir çağı' tekrar yaşardı."

"Kısacası, reenkarnasyona gönderildi," diye özetledi Victor.

"Görüyorsunuz," diye şaşırdı Kostya. "Mısırlıların ölümden sonra terazili adaleti vardı, Perslerin ölümden sonra terazili adaleti vardı. Bu, ruhun yargılandığı böyle terazili bir ölüm sonrası adaletin gerçekten var olduğu anlamına mı geliyor?"

"Daha açık olmak gerekirse, tüm bunlar insanın mantığıyla anlayabilmesi ve bedenin ölümünden sonra yaklaşık olarak ne olacağını gözünde canlandırabilmesi

için sıradan insan algısına uyarlanmış çağrışımsal açıklamalardır. Maddi dünyanın ötesinde gerçekleşen süreçlerin tam olarak tanımlanması kolay değildir. Çünkü bu oldukça farklı bir dünyadır."

Eugene bunu hemen Kostya'ya 'yorumladı'.

"Elbette! Kardeşim, okyanusta yaşamanın ne kadar havalı olduğunu hava soluyan birine (suyun altında kalmak onun için ölümle aynı şeydir) öven bir doğaseverin durumu gibi bile değil."

Çocuklar güldü ve Sensei başını sallayarak onayladı ve sözlerini şöyle tamamladı: "Dolayısıyla tüm bu kelimeler, 'adalet', 'terazi', 'yargıçlar', insanların ölümden sonra başlarına gelecekleri daha kolay anlayabilmeleri ve en önemlisi de bu kısa dünya hayatını iyi düşünceler, sözler ve eylemler için akılcı bir şekilde kullanmaları için insan hayatından alınmış çağrışımsal kelimelerdir. Bu çağrışımlar elbette kesin değildir, ancak genel olarak kitleler için özü gösterirler..."

"Bir insan hakkında her şeyi, düşüncelerini, sözlerini ve eylemlerini, özellikle de tüm hayatı boyunca bilmenin nasıl mümkün olduğunu hala anlayamıyorum," diyerek omuzlarını silkti Slava. "Kimin kim olduğunu tespit etmek nasıl mümkün olabilir?"

Cevap olarak Sensei gülümsedi ve felsefi ve gizemli bir şekilde şöyle dedi: "**Eğer herhangi bir gölge olmaksızın net bir ışık parıltısı varsa, bu bütün Işıkla birleşerek birleşik ışına dönüşür. Işık parıltısı yerine bir gölge varsa, berrak Işık onu kendi küresine geri iter. Çünkü gölgenin yeri Işığın olmadığı yerdir. İşte öz budur.**"

"Ruhsal dünyadaki yaşam nasıl görünüyor?" diye hayalperestçe sordu Ruslan.

Volodya alçak sesle cevap verdi: " Ruhsal olgunluğa ulaştığında onu bileceksin."

Sensei Ruslan'a şöyle cevap verdi: "Sana ruhsal dünyanın inceliklerini anlatmak için ne kadar uğraşırsam uğraşayım, yine de seninle maddenin dilini kullanmam ve insan bilinci maddi olduğu için maddi dünyanın kaba karşılaştırmalarını yapmam gerekecek. Ancak ruhsal dünyada maddenin dili yoktur."

Stas belli ki bu konuda Sensei'den daha fazla bilgi almaya karar vermiş ve Ruslan'ı desteklemeye başlamıştı. "Peki, insan dili kelimelerle çok zengin. Belki de bu bilgiyi daha geniş bir kelime yelpazesi içinde ortaya çıkarmak mümkündür."

Sensei cevap olarak sadece derin bir iç çekti. Eugene bunu fark etti ve hemen durumu kullanmaya karar vererek Stas'la dalga geçti: "Görüyorsunuz, bir maymuna içten yanmalı motorun mekanizmasını ne kadar anlatmaya çalışırsanız çalışın, sizi anlamakta zorlanacaktır."

Grubumuz kahkahalara boğuldu. Eugene'in 'saf niyetine' müdahale etmesinden hoşnut olmayan Stas ise arkadaşının esprisine hemen tepki gösterdi.

"Yine de anladın!"

Grup daha da çok güldü. Sadece Nikolay Andreyeviç bu gürültücü iki adama suçlayıcı bir ifadeyle bakarak başını salladı ve Sensei'e hitaben özetle şunları söyledi: "Yani Zerdüştlükte içsel ruhsal bilginin dışsal maddi uyaranlarla yer değiştirmesi zamanla mı oldu?"

"Kesinlikle," diye başını salladı Sensei. "Şu Mithra'yı ele alalım. Daha sonra insanlar ona, modern dilde söylersek, toplumun yaratıcısı, insanların sosyal organizasyonunun yöneticisi, anlaşma tanrısı, insan toplumundaki ilişkiler anlamında

uzlaşma tanrısı olarak tapmaya başladılar."

"Bunların hepsi Ariman'ın numaraları!" Eugene tekrar motifini ekledi.

"Ben buna daha kesin derdim. Bunların hepsi hayvani insan doğasının hileleri. İnsanlar Ariman hakkındaki bilgileri bile çarpıttılar. Çünkü başlangıçta İyi ve Kötü arasında herhangi bir savaş ya da ilahi bir çatışma yoktu. Sadece Bir'den gelen en yüksek Yaratıkların ortaya çıkmasının doğal nedenleri, uyumlu bir şekilde bir arada var olmaları vardı, çünkü tüm 'işleri' tek bir amaçtan, yani insan ruhunun manevi gelişiminden ibaretti. Ama şimdi elimizde ne var? Zerdüşt'ün öğretisini nasıl yorumladıklarını okuyun. Adı 'Kötü ruh' anlamına gelen Angro- Mainyus'un (Ariman) Ahura-Mazda'nın rakibi (ya da neredeyse düşmanı) olduğuna inanırlar. Mitolojiye göre Ahura-Mazda dünyayı yarattığında Angro-Mainyus onun elementlerine girdi. Okyanuslardaki suyu tuzlu hale getirdi ve toprakların bir kısmı çöllere dönüştü. Ve yedinci yaratık olan ateşi bile dumanla bozdu."

"Görüyorsunuz, orada bile rüzgâr estirmeyi başardı!" Eugene şakayla karışık bir yorum yaptı ve herkes yeniden kahkahalara boğuldu.

"Ancak bilginin tüm bu çok biçimli yorumları arasında elbette Ahura-Mazda insanları yarattığında Angro-Mainyus'un en düşük insan doğasına enkarne olduğu bilgisi de var. O zamandan beri iki doğa insanı yönetmek için savaşıyor: iyi olan ve kötü olan..."

"Ya da bizim dilimizle konuşacak olursak, Ruhsal ve Hayvansal olanlar," dedi Victor.

"Kesinlikle doğru. Dahası, Angro-Mainyus'un hüküm sürdüğü dünyanın Ahura-Mazda'nın ışık dünyasına tamamen zıt olduğuna inanılıyordu. Ariman'ın da altı güçlü ilahtan oluşan hiyerarşik bir takımı vardır (onunla birlikte yedi tane vardır) ve bunların her biri Ahura-Mazda'nın çevresindeki iyi ruha karşıdır. Onun otoritesi altında Karanlığı, Yalanı, Kötülüğü ve Cehaleti yaratan kötü ilahlar, devalar ve sayısız sayıda en düşük kötü ruhlar vardı. Devaların amacı, bu dünyanın yıkımından başlayıp farklı maddi ayartmalar ve Ahura-Mazda'nın takipçilerinin itaat altına alınmasıyla sona eren herhangi bir yolla insan dünyası üzerinde mümkün olan en yüksek hakimiyete ulaşmaktır. Oyunlarını her yerde oynamaya ve insanları her şekilde aldatmaya çalıştıklarına inanılıyordu, bu yüzden hiçbir insan ya da ev onların etkisinden korunamazdı. **Ahura-Mazda insanlar için ne kadar iyi şeyler yaparsa yapsın, Angro-Mainyus er ya da geç yalan ve hile ile yaptıklarını kötülüğe çevirirdi. Ve Zerdüşt'ün öğretisinin temel fikri," diye vurguladı Sensei, "İyinin Kötüye, Ahura-Mazda'nın Angro-Mainyus'a karşı zaferinin sadece saf ışık güçlerinin yardımıyla ve sadece iyiye doğru kişisel bilinçli seçimlerini yapan ve inançlarının, düşüncelerinin, sözlerinin ve eylemlerinin saflığıyla Ahura-Mazda'nın tarafını tutan, kaderlerinde olan yerde kalan insanların katılımıyla mümkün olduğuydu**. Zerdüşt her insanı sadece kendi bilinçli içsel seçimini yapmaya değil, aynı zamanda bu, daha sonra nasıl adlandırıldığına göre, 'cennetteki savaşa' katılmaya ve iyiliğe hizmet etmeyen güçlere itaat etmekten vazgeçmeye çağırdı. **Çünkü tüm dünya düzeni iyi ve kötü arasındaki bu savaşa bağlıdır**."

"Demek 'cennetteki savaş'ın anlamı buymuş!" dedi Nikolay Andreyeviç, sanki kendisi için büyük bir keşif yapmış gibi heyecanla. "Bu, Rigden Djappo ve Ariman arasında insanın ruhsal doğasının saflığı için verilen bir savaş! Görünüşe göre bu geleceğin meselesi değil, burada ve şimdi gerçekleşiyor ve hiç durmadı!" Ve çarpıcı

bir şekilde ekledi. "Bu mitolojiye benzemiyor! Bu dünyanın yapısı hakkında bize söylediğiniz her şeyi hesaba katarsak... Bu, günümüzün gerçeği!"

Sensei, yüksek sesle söylenenden çok daha fazlasını anlayan bir adama bakar gibi sıcak ve onaylayıcı bakışlarla ona baktı ve anlatmaya devam etti.

"Zerdüşt'ün de belirttiği gibi, insanların İyiliğe yönelik bilinçli tercihleri nedeniyle, her insan sadece Rigden'e yardım etmek için elinden geleni yapmakla kalmayacak..." Sensei'nin dili sürçtü ve hemen kendini düzeltti, "Ahura-Mazda ama gelecekteki kaderini önceden belirleyecek. Çünkü Ariman dünyasında bedenin fiziksel ölümü insanın gerçek ölümü değildir. Bu sadece ruhun, yani gerçek insanın, maddi bedenin kabuğundan kurtulmasıdır. Zerdüşt, her ruhun bedenin ölümünden sonra Adalet'e kavuşacağını ve yaşamı boyunca işlediği her şeyin hesabını vereceğini söyledi."

Ruslan içini çekerek, "Şunun ya da bunun hesabını vermek zorundayız," dedi. "Ama yaşamak ve hayatımızın tadını çıkarmak için ne zaman vaktimiz olacak? Ari'nin de dediği gibi, bu hayat bunun için verildi..."

Son kelimede dili sürçtü ve bana öyle geldi ki kendisi de şaşırdı. Kıdemli çocuklar sırıttı.

"Doğru," dedi Eugene alaycı bir sesle. "Ariman size pek çok 'faydalı' şey söyleyecek. Sadece kulaklarınızı iyice açın."

"Gerçekten de iyi bir danışman bulmuşsun," diye başını salladı Victor.

"Dünkü ziyaret senin için yeterli değil miydi?" diye sordu Stas gülümseyerek.

Ruslan adamların bu sözlerine hemen karşılık verdi: "Neden bizim Ariman'dan bahsediyorsunuz? Bu sadece bir isim tesadüfü olamaz mı? Herkesin başına gelebilir. Belki de bu isim Doğu'da yaygındır."

Eugene komik bir şekilde başını kucakladı ve yakındı, "Hepsi bu kadar millet, ışığı kapatın! Yeni doğan bir 'deva' daha görüyorsunuz."

Sensei'i dikkatle dinlemeyen Ruslan, Eugene'in sözlerinin anlamını pek kavrayamamış gibiydi. Dahası, içine düştüğü zor durumdan bir şakanın yardımıyla kurtulmaya karar verdi. Güneyli aksanıyla konuştu, "Eh, canım, 'deva' kim? Aslına bakarsanız ben erkek bir bireyim."

Bu grubumuzun kahkaha patlamasına neden oldu. Stas buna daha da mizah kattı, "Sessiz olsan iyi olur, amfibi benzeri bireyimiz!"

Grubumuz az çok sessizleştikten sonra Nikolai Andreevich Sensei'e sordu: "Zerdüştlük dininde dünyanın sonunda ve 'Bölünme' çağı denen çağın başlangıcında ölülerin her yerde dirileceğinden, doğru insanların 'gelecekteki bedeni' alacağından, yeryüzünün ölülerin kemiklerini geri vereceğinden ve son İlahi Adaletin gerçekleşeceğinden bahsedildiğini okudum."

Sensei, "Bunların hepsi daha sonra Ariman tarafından çarpıtıldı, böylece insanların ruhsal umutları maddeyle bağlantı kurdu, gerçeği yanılsama ile değiştirdi, uzak maddi gelecek korkusuyla insanın 'burada ve şimdi' kendisi üzerindeki çalışmasını gölgeledi," diye yanıtladı.

Nikolay Andreyeviç, "Bu, ilk öğretide bunun var olmadığı anlamına mı geliyor?" diye sordu.

"Elbette hayır. Ruhun kaderi, insanın yaşamı boyunca düşüncelerine, sözlerine ve eylemlerine karşılık gelir, maddi bedenin ölümünden hemen sonra karar verilir: ya ruh reenkarnasyona geri döner, ya da daha yüksek ruhsal alanlara gider. İnsanların

inandığı gibi genel bir adalet olmayacak, doğru insanlar seçilecek ve bu insanların maddi bedende 'ölümsüz' kılınacağı söylenmeyecektir. 'Dünyanın sonu' sadece bu uygarlığın genel olarak yaşaması için verilen süredir. Eğer bu süre zarfında insanların çoğunluğu ileriye doğru ruhsal bir sıçrama yaparsa, eğer uygarlığı ruhsallığın yükselişine doğru yönlendirmeyi başarırlarsa, o zaman onlara Dünya'da yaklaşmakta olan felaketler sırasında hayatta kalabilecekleri bilgi verilecektir. Ama eğer insanlar esas olarak materyalist olur ve dünyevi değerlere yönelirlerse, felaketler sırasında yok olacaklardır. Yeni bir uygarlık yaratılacak ve her şey yeniden başlayacaktır. Ancak tüm uygarlığı ilgilendiren bu küresel olaylara rağmen, her insanın maddi dünyadan kurtulmak ve ruhu için daha iyi bir kaderi hak etmek için kişisel bir şansı vardır. Hayatının yıllarını bir hayvan olarak yaşamak, bir bitki olarak var olmak için mi kullanacağı yoksa verilen yılları daha yüksek gizli ruhsal alanlara sıçramak ve ruhunun uzun zamandır beklenen çabasını gerçekleştirmek için mi kullanacağı tamamen kendi kişisel meselesi ve seçimidir! Belki de sorun, insanın 'Ben'ini 'kişilik' ve ruhunu 'Bir Şey' olarak ayırması ve ruhunun gerçek olanın kendisi olduğunu bilmemesidir."

Sensei bir süre sessiz kaldıktan sonra tekrar Mitraizm hakkındaki tartışmaya döndü.

"Mithra'nın kültüne gelince... Bu din M.Ö. son yüzyıllarda ortaya çıktı ve çoğunlukla Archonların siyasi faaliyetleri nedeniyle Yakın Doğu ve Avrupa'da büyük bir popülerlik kazandı. O zamanlar, farklı ülkelerde Archonların tek gücünü güçlendirmek için gerekli olan yöneticiler, tüccarlar ve askerler başta olmak üzere, nüfusun belirli sosyal katmanlarını (milliyetleri ne olursa olsun) birleştirecek bir perspektif dine ihtiyaçları vardı. Bu amaçla Mithra kültünün İran ve Küçük Asya'da modernleşerek güç kazanmasını kendi çıkarları için kullanmaya karar verdiler."

"Durun, zamanda kaybolduğumu hissediyorum," dedi Volodya. "İmhotep Zerdüşt'ten önce mi yaşadı yoksa sonra mı?"

"Elbette 'önce'."

"Acaba neden Mithra'yı seçtiler?" diye sordu Victor.

"Bu basit bir nedenden dolayı yapıldı, çünkü onun hakkındaki popüler bilgiler (Archonların dünya görüşü açısından yorumlanacak olursa) 'Hürmasonların' amaçları, niyetleri ve sembolleriyle belirli bir benzerlik gösteriyordu. Bu arada, İmhotep'in 'Ruhen özgür tuğla örücülerinden' devraldıkları o semboller, o her şeyi gören göz vs."
"Yani hem İmhotep hem de Zerdüşt aşağı yukarı aynı sembollere mi sahipti?" Volodya tekrar sordu.

"Bu neden seni şaşırttı? Doğru anladıysam, bilgiyi aynı kaynaktan almışlar," diye tahminini dile getirdi Nikolay Andreyeviç.

"Doğru anladın," diye başını salladı Sensei ve devam etti. "'Hürmasonlar', örneğin Mithra'nın insanların sosyal organizasyonundan sorumlu olması, bir anlaşma, 'sözleşme' ilâhı olarak görülmesi ve arabuluculuk, değiş tokuş, karşılıklı sempati ve barışı koruma fikirleriyle ilgilenmesi gerçeğinden etkilenmişlerdi. Ayrıca Mithra'nın 'kayadan ışık' olarak doğarak dünyevi enkarnasyondan geçtiğine, 'Güneş ile savaşmaya başladığına ve Güneş'in galibi ve dostu olduğuna', 'İlahi Işığın kaynağı' olarak tapınıldığına dair popüler efsaneleri de kullandılar.

"Bu arada, bu ilah bir zamanlar Babil'deki öncüleri tarafından, tam olarak 539 yılında Persler tarafından fethedildikten sonra bu şehirde Pers hükümdarlarının

ikamet ettiği dönemde işaretlenmişti. Yerel rahipler ellerinden geleni yapmış ve Yazat Mithra, Güneş Tanrısı Shamash olarak kişileştirilmiştir. Onu birçok astronomik işaretle çevrelediler. Yani " Hürmasonlar " sayesinde Mithra sadece dostluğu himaye etmeye, kendisine tapanları iç barışla, sayısız torunla ödüllendirmeye değil, aynı zamanda ihtişamla, zenginlikle ödüllendirmeye başladı ve bu özellikle vurgulandı.

"Archonlar, kendileri için daha ilginç insanları kendi saflarına çekmek için 'Avesta' metnini güçlü ve esaslı bir şekilde kullandılar. Mithra'nın anlaşmanın yüce muhafızı olarak insanları 'binlerce algı', 'on binlerce göz', 'binlerce kulak', 'on binlerce casus' ile takip ettiğinin propagandasını yoğun bir şekilde yaptılar. Mithra'nın herhangi bir yükseklikte, herhangi bir yerde, anlaşmaya uyulup uyulmadığını sıkı bir şekilde kontrol eden sekiz gözlemci hizmetkârı olduğunu vurgulamışlardır. Yeryüzünü ve üzerindeki yaşamı düzenleyen ve organize eden Mithra'dır. Anlaşmaya uymaları halinde insanlar arasında barış ve anlaşmayı garanti eder, Mithra'ya tapınılan ülkeleri korur ve anlaşmayı yerine getirmeyi reddeden ve bu şekilde Mithra'ya meydan okuyan ülkeleri yok eder. Onu bir 'sınır düzeltici', her konuda ana arabulucu, iyi ile kötüyü, gerçek ile yalanı ayırt edici olarak sundular."

"Şimdi anlaşıldı. Niyetleri çok açık," diye başını salladı Volodya.

"Archonlar, belirli bir insan davranışı modeli yaratmak için bu genel direktifleri kendi çıkarları için kullandılar. Popüler kutsal metinlerin yorumlanmasını kendileri için faydalı olan tamamen farklı bir yola yönlendirdiler. Böylece Mithra aynı zamanda bir savaş tanrısı, imparatora sadakat tanrısı (Roma imparatorluğunda M.Ö. II-III. yüzyılda), kralların gücünü kutsayan ve onları ölümlülerden seçen bir tanrı haline geldi. Archonların halkın inancı üzerindeki bu oyunu, esas olarak öyle bir saçmalığa yol açtı ki, tek ve aynı güneş tanrısı 'Yenilmez Mithra'ya tapan ve dua eden iki savaşçı gücün askerleri, bu tanrı adına birbirlerini öldürmeye gittiler ve bu 'doğru eylem' için 'manevi' kurtuluşlarını kazanacaklarına inandılar.

"Hürmasonlar"ın tamamen erkeklerden oluşan bir din yarattıklarına dikkatinizi çekerim. Kadınların mithraistik düzene erişimine kesinlikle izin verilmiyordu. Ancak erkek çocuklar daha olgunlaşmadan bu mezhebe alınıyorlardı. Diğer pek çok kadim okulda olduğu gibi Mitra ritüeline inisiyasyon üç seviyeden oluşuyordu: ruhsal arınma, kendini geliştirme, kendi Hayvan doğası üzerinde kontrol. Bununla birlikte, eski zamanlarda nihai amaç insanın içsel ve ruhsal gelişimine yönelik olsa da, Archonların insanları dışsal niteliklere, sembollere, saldırgan erkek doğasına dayanan Mithra'nın 'gizli güçlerine' inisiyasyon ritüellerine daha fazla zaman ayırmışlardır.

"Ayrıca yedi aşamalı bir hiyerarşileri vardı (ve 'aşama' kavramı hala İmhotep'in 'Ruhen özgür tuğla örücülerinden' ve onların basamaklı piramidinden alınmıştı). En alt aşamada bulunan insan, daha yüksek aşamalara inisiye edilmeye hizmet ederdi. Aşamaların isimleri şöyleydi: 'Hizmetkâr', 'Kuzgun', 'Savaşçı', 'Aslan', 'Pers', 'Güneşli Haberci' (kırmızı giysiler içindeydi ve özellikleri radyal taç ve meşaleydi). Yedinci aşama ise Satürn tarafından himaye edildiğine inanılan 'Baba' idi. Onun özellikleri Frigya başlığı, mühür yüzüğü ve gizli gücün sembolü olan piskopos asası idi. 'Baba'ya Mitra toplumunda büyük bir otorite olarak tapılırdı. Ama aynı zamanda tüm toplulukları kendi gücü altında birleştiren 'Babaların Babası' da vardı. Onların yapısı buydu.

"'Hürmasonlar' bu kültü Romalı askerler arasında yaydı ve onlar aracılığıyla

bu öğreti hızla tüm Avrupa'ya yayıldı. Mithra'ya adanmış birçok tapınak ortaya çıktı. Özellikle Almanya, Büyük Britanya ve Fransa'da çok sayıda vardı. Sadece Roma'da yaklaşık yüz tapınak vardı.

"Sonunda bu kült o kadar etkili oldu ki, kararları tüm ulusların kaderi için çok önemli olan insanlar Archonların tuzaklarına düşmeye başladılar. Örneğin Mithra'ya tapan ve hatta bu tanrıya 'imparatorluğun koruyucusu' unvanını 'bahşeden' Roma imparatoru Diocletianus'u ele alalım.Doğu despotizmlerine benzeyen imparatorluk yapısını, hakimiyeti, yani sınırsız yönetimi getirerek dönüştürdü. Kuklanın bu sınırsız yönetiminden kim kazançlı çıktı? Archonlar.

"Neredeyse tüm Avrupa mithraistti. Ancak Archonlar tarafından yapılan bu kadar büyük bir çalışmaya rağmen, Mithra kültü birleşik değildi. Daha açık bir şekilde 'Hürmasonlar' tarafından yaratılan Batı Mithra kültü (onlar tarafından sadece Zerdüştlükle değil, aynı zamanda Babil astrolojisi, Yunan gizemleri ve felsefesiyle de doldurulmuş ve Batı insanına yeni bir felsefe ve yaşam biçimi kılıfı altında sunulmuştur) ve ilk Pers inançları ışığında eskisi gibi tapınılan Doğu Mithra kültü olarak ikiye ayrılmıştır.

Ancak akıllı insanlar yine de gerçeği bulmayı başardılar! Bu direnişin uzun süre devam edememesi doğaldı, çünkü Mitraizm Doğu'da oldukça popülerdi ve çok fazla insan Perslerin gerçek kadim öğretisini biliyordu. Bu nedenle İsa dünyaya geldiğinde ve öğretisi popülerlik kazanmaya başladığında, şöyle bir şey oldu. Archonlar bu ruhsal sıçramalara önce aktif bir şekilde direndiler ve Batı mithaizmini yeni öğretinin uzlaşmaz bir rakibi olarak öne sürdüler. Ama sonra savaşmaktan yorulduklarında, bu yeni ruhsal hareketten kendi dinleri olan Hıristiyanlığı yarattılar, birçok psikolojik direktifleri, mithraizm efsanelerini, kült unsurlarını, sembolleri ve hatta topluluklarının örgütlenme biçimini kopyaladılar."

Nikolay Andreyeviç şaşkınlıkla Sensei'e baktı, "Hıristiyanlığın... Lütfen bize daha fazla ayrıntı verebilir misiniz?"

"Evet, anlatabilirim. Ama bunu biraz sonra anlatayım, şimdi konuşmak için çok büyük bir mesele."

Nikolay Andreyeviç, "Pekala," diyerek ona katıldı.

"Yani," diye yüksek sesle düşünmeye başladı Victor, "tarihin tekerrür ettiği anlamına mı geliyor bu? Hıristiyanlık dini Mitraizm dininden mi kopyalandı?"

"Şöyle söyleyelim," dedi Sensei, "Kurtarıcı geldiğinde Ebedi İyiliğin evrensel kötülüğe karşı kazanacağı zafer fikrini kullandılar, inananlara ruhun ölümsüzlüğünü ve başka bir dünyada ödüllendirilmeyi vaat ettiler. İnsanın kendini arındırması ve dönüştürmesi ve Tanrı ile kopmaz bir bağ kurması gereken ritüellerin anlamı da aynıydı."

"Peki bunun nesi kötü?" Stas omuzlarını silkti. "Doğru bir fikir gibi görünüyor."

"Kesinlikle. Fikir doğru. Ama onu elinde tutan kim? Din güçlü bir etki gücüdür. Ve güç güçtür. Her şey onu kimin ve nasıl kullandığına ve hangi yöne yönlendirdiğine bağlıdır. Sonuçlar da ona göredir."

"Doğru, ya bir ev ya da harabeler," diye yineledi Eugene. "Haklısın," dedi Sensei derin bir iç çekerek ve devam etti. "Ama eğer mitraizm dini 'kötülükle' bilinçli bir şekilde savaşmak zorunda olan 'savaşçilarin' dini olarak yaratilmişsa..."

Volodya bas bir sesle ve gülümseyerek, "o 'kötü' günah keçisi imajı onlara

kendi siyasi hedeflerinin peşinde koşan Archonlar tarafından çizildi," dedi.

"Elbette... Yani, eğer Mitraizm 'savaşçıların' diniyse, Hıristiyanlık her şeyden önce itaat diniydi, en azılı düşmanınız bile olsa tüm insanlara karşı her şeyi affeden sevgi... Archonların insanları seçmenlerinin çerçevesini önemli ölçüde genişletti, çünkü artık itaat ve teslimiyet dinlerine sadece erkekler değil, kadınlar da katılabilirdi."

Victor, "İnsanları kandırmakta çok ustaydılar," dedi.

Eugene hemen bir sonraki şakasını ekledi: "Elbette! Ormanda kimin usta olduğu karınca tepesinin eteklerinde belli olmaz."

Sensei herkesle birlikte sırıtarak, "Şimdi birçok tarihçi, tüm Avrupa ve Küçük Asya'da egemen olan Mitraizm'in, 'az bilinen' ve ağır zulüm gören Hıristiyanlık karşısında neden bu kadar kolay pes ettiğini tartışıyor. Ancak aslında kimse hiçbir şeyden vazgeçmedi. Sadece Archonlar eski tabelalarını yenisiyle değiştirdiler. Şirket aynı, tabela ise yeni."

Eugene sırıtarak Stas'a hitaben, "Görüyorsunuz," dedi. "İşte meşaleli güneşli taç!"

"Özgürlük Heykeli'ne gelince..." diye hatırlattı Sensei bize. "O zamanlar New York'un en büyük binasıydı. İlginçtir ki heykel, ABD başkanı ve hürmason olan Grover Cleveland da dahil olmak üzere aynı 'Hürmason' temsilcileri tarafından resmi olarak kabul edildi. Törene sadece Bartholdi'nin eşi Jeanne-Emilie ve Lesseps'in kızı sekiz yaşındaki Totot'un katılmasına izin verildi.

"İkisi de Yahudi!" diye yorum yapan Eugene kıdemlilerin sırıtmasına neden oldu.

"Bu hiçbir şey," dedi Sensei espriyle. "Grover Cleveland'ın o tören sırasında söylediği 'Özgürlüğün burada yuva kurduğunu unutmayacağız; onun seçtiği mihrap da ihmal edilmeyecek' sözüyle kıyaslandığında."

"Eh," diye sırıttı Nikolai Andreevich, "Archonların dünya görüşü dikkate alınırsa, bu sözler çok daha derin bir anlam taşıyor."

Sensei başını salladı.

"İlk başta bu heykelin insanlar arasında çok popüler olmadığını belirtmek gerekir. Bu durum, Archonların Özgürlük Heykeli'ni insanların bilincini manipüle etmek ve buna bağlı olarak para kazanmak için kullanmaya ilgi gösterdikleri Birinci Dünya Savaşı'nın başlangıcına kadar devam etti. O dönemde askeri harcamalar için nereden para bulacaklarını düşünen ABD Maliye Bakanlığı aracılığıyla hareket eden bu kişiler, Özgürlük Heykeli'nin reklamını yapmak ve posterlerini çoğaltmak için 'izin aldılar'. Bunu 'Amerika'nın Özgürlüğünün gerçek bir sembolü' olarak sundular. Kazanılan para askeri bütçenin neredeyse yarısını oluşturuyordu."

"Vay canına!" diye ıslık çaldı Volodya. "Posterlerde ne güzel bir reklam yapmışlar!"

"Ancak en komiği, Özgürlük Heykeli'nin ABD'ye ait olduğuna, UNESCO (Birleşmiş Milletler Eğitim, Bilim ve Kültür Örgütü) tarafından tarihi öneme sahip anıtlar listesine dahil edildiğine artık resmen inanılıyor, ama tüm bu kitlesel tanıtımın arkasında aslında kimin durduğu ve şimdiye kadar bundan gerçekten kimin kar elde ettiği tamamen gizli tutuluyor."

"Ama BM de New York'ta bulunuyor!" Stas sanki bir şey daha anlamış gibi heyecanla konuştu. "Yani tüm sorunlar tek bir şehirde, daha doğrusu tek bir

organizasyonda çözülüyor."

"Doğru ve onların kararları tüm dünyada yankılanıyor," diye ekledi Victor.

* * *

"Bu, Archonların küresel oyununda sadece küçük bir bölüm," dedi Sensei, adamların açıklamalarını dinledikten sonra ve ABD'nin kuruluşu hakkındaki hikayesine devam etti. "Yani, ABD'ye gelince... Archonlar devlet sınırlarını genişletme planlarını gerçekleştirmeyi tamamladıklarında, aynı barbarca tavırla ABD ekonomisini yapay olarak dünya lideri seviyesine yükseltmeye ve bu devletin bir süper güç olarak konumunu güçlendirmeye başladılar. Ekonomik büyümesini hızlandıran Rusya (bu arada, ordusu o dönemde dünyanın en büyüğüydü), İngiltere'den hem endüstriyel hem de askeri olarak daha da güçlenen Almanya gibi güçlü Avrupalı rakiplerini önemli ölçüde zayıflatmak için, Archonlar I. Dünya Savaşı'nı kışkırttılar. ABD'yi yaratmakla meşgul iken Avrupa'daki durum aslında kontrollerinin dışına çıkmaya başladığında, nüfuz alanlarının, sömürgelerin, sermaye yatırımlarının, hammadde kaynaklarının ve satış pazarlarının yeniden dağıtılmasıyla 'dünya revizyonunu' düzenlediler. Her ayrıntıyı özenle ve titizlikle planladılar. Birinci Dünya Savaşı'nın hazırlıkları '300'ler Komitesi' tarafından yürütüldü."

Eugene alaycı bir tavırla, "Bu ne biçim bir 'alçaklık'?" diye sordu.

"Bu, Archonların günümüzdeki hiyerarşi piramidine ait örgütlerden biridir. Bunu daha iyi anlayabilmeniz için, size Archonların mevcut piramidinin yapısını ayrıntılı olarak anlatacağım. Yani, (çok dar çevrelerde 'Her şeyi gören göz' olarak adlandırılan ve daha geniş çevrelerde daha soyut bir şekilde 'lider ruh', 'Lucifer'in gözü' olarak algılanan) Ariman'ın kontrolü altında on iki Archon vardır. Bu kapalı 'rahipler çemberi' hep birlikte '13'ler Konseyi'ni oluşturur ve altı üyesi de Ariman'ın önderliğinde rahip 'Yargıçlar' olarak yetkilendirilmiştir. Bu, aslında, Archonların ana çekirdeğidir. Daha sonra, Archonların kontrolü altında, dünya siyasetinde, ekonomisinde ve kilisesinde geniş bir etki alanına sahip olan 'Hürmasonların' en yüksek rütbelerinin temsil edildiği '33 Konseyi' vardır. Bu 'Masonlar' da '300'ler Komitesi'nin seçkinlerini oluştururlar.

"Öncelikle şunu vurgulamak isterim ki, 1729 yılında 'İngiliz Doğu Hindistan Ticaret Şirketi' adlı kuruluş tarafından kurulan bu komite, afyon ticaretini desteklemek ve uluslararası bankalarla işlem yapılmasını sağlamak amacıyla farklı tüccar delalara yönelikti. İngiliz Kraliyeti aracılığıyla yönlendiriliyordu. Ancak 'Hürmasonlar' tarafından baskı altına alındığında durum önemli ölçüde değişti. Bugün '300'ler Komitesi', Batılı ülkelerin en etkili temsilcileri de dahil olmak üzere üç yüzden fazla üyeden oluşmaktadır. Dünya bankacılık sisteminin ana bölümünü kapsamaktadır.

"Bir de birbirini soğan yaprağı gibi oluşturan birçok başka gizli organizasyon var. Aslında bu 'yapraklar' belli bir grup insandan çıkıyor ve bir anda kendi aralarında birleşerek birkaç farklı kol oluşturuyorlar. Archonlar, bazı büyük uluslararası şirketlere ya da kurumlara sahip olması ya da uluslararası düzeyde etkili bir görev üstlenmesinin yanı sıra, aynı nüfuzlu adamlarının, üyelerini gizlice kontrol ettiği ve aynı zamanda bu birleşik sistemin diğer kollarına bağlantı sağladığı birkaç gizli derneğin üyesi olmasını rahat buluyorlar.

"Örneğin, Archonların temsilcileri tarafından kontrol edilen organizasyonlardan biri olan 'Yuvarlak Masa', şimdi ABD'deki en etkili organizasyonlardan biri olan yarı gizli bir organizasyon olan 'Dış İlişkiler Konseyi'ni (CFR) yarattı. Neredeyse tüm Amerikan başkanları bu göreve seçilmeden önce CFR üyesiydi. Bu arada CFR, Dünya Bankası'nı da kontrol etmektedir. CFR'nin iç çevresi 'Skull and Bones' tarikatıdır ve bu tarikat da 'Order of the Quest'in bir kolu olan 'Jason Society'nin iç çevresini içerir. Bu arada, bu kişiler 'Dış İlişkiler Konseyi'nin yanı sıra 'Üçlü Komisyon'un da yönetici üyeleri olarak seçilmektedir. Bu tarikatların üyeleri, kendilerini herhangi birine ya da herhangi bir şeye, yani ulusa, hükümete, herhangi bir ülkenin yasalarına vs. karşı herhangi bir yükümlülükten kurtaran belirli bir yemin ederler. Ettikleri yeminin bir tarikat üyesinin faaliyetleri sırasında edebileceği diğer yeminleri etkisiz hale getirdiğini düşünürler. Bu da sadece tarikatlarına karşı sadık ve güvenilir oldukları anlamına gelir.

"Bilderbergerler" ('I.G.Farben'de görev yapmış eski bir SS mensubu, '300'ler Komitesi' üyesi tarafından kurulan ve bugün tarihte Hollanda Prensi Bernhard adıyla bilinen) gibi, üyeleri en etkili finansörler, sanayiciler, devlet adamları ve bilim adamlarından oluşan Amerikan ve Avrupa örgütlerinden bahsetmiyorum bile. Merkezleri İsviçre'de bulunan Bilderberger komiteleri, 'Vatikan', 'Kara Soyluluk' gibi farklı gizli 'Hürmason' cemiyetlerinin üyelerinden oluşmaktadır."

"NATO da bu Arimanik yapıların altında mı?" diye sordu Andrew.

"Tabii ki, bu onların ilk kırbacı".

"Peki ya BM?" Tatyana güvensizlikle yan gözle baktı.

"Evet," diye başını salladı Sensei.

"NATO'nun askeri bir örgüt olduğu açık. Ama BM?" Kız omuzlarını silkti. "Okulda bize bu kuruluşun uluslararası ilişkileri geliştirmek, tüm dünyada güvenlik için barışı korumak ve güçlendirmek amacıyla kurulduğu söylendi."

Eugene sırıttı.

"Doğru, derste size okul kitabında ne yazıyorsa onu söylediler. Kimse sorun yaşamak istemez."

"Bu doğru!" Victor onayladı. "Ve bu sadece okulla ilgili değil... Okul kitaplarımızın ve bilimsel yazılarımızın soyadlarına baktığınızda, hepimizin İsrail'de okuduğu görülüyor."

Nikolay Andreyeviç, "Bu doğru," diyerek hepimizle birlikte kahkahalara boğuldu.

Cevap verme sırası Sensei'deydi.

"BM hakkındaki bu bilginin bu şekilde verilmesine şaşmamalı. Bizler Archonlar için sadece 'halkız' ve çocukluğumuzdan beri onlar tarafından bir 'fikir' oluşturmuş olmalıyız. Archonlardan kaç tane tarihçi var? Ve hepsi de 'tarih' yazıyor. Yine de iyice bakarsanız ihtiyacınız olanı bulursunuz. Ve Birleşmiş Milletler Örgütü ile ilgili olarak, size kuruluşundan bahsedeceğim, ama biraz sonra, böylece Archonların neden bu tür yapılara ihtiyaç duyduklarını diğer bilgilerle birlikte anlayacaksınız.

"300'ler Komitesi" I. Dünya Savaşı'na hazırlık ile ilgileniyordu. İstenilen sonuca götürecek eylem planının temel araştırmasını ve analizini yapan bir dizi organizasyon oluşturdu. İkincil bir görev olarak, birçok ülkede kamuoyunu savaş lehine değiştirmek ve insanların kitle iletişim araçları aracılığıyla sağlanan bilgileri

herhangi bir rasyonel ya da eleştirel yaklaşım olmaksızın algılamalarını sağlamak için 'sosyal şartlandırma' tekniği olarak adlandırılan yöntemle nüfusun psikolojik olarak manipüle edilmesini de içeriyordu.

"Çok taraflı 'hesaplama' bittiğinde, gerekli anlaşmalar imzalandığında, yani her şey hazır olduğunda, Avusturya-Macaristan ve Sırbistan arasında, Avusturya tahtının varisi Arşidük Franz Ferdinand ve eşi Sofia'nın Saraybosna'da gizli 'Kara El' cemiyetine mensup Sırp katiller tarafından öldürülmesiyle ilgili önemsiz bir anlaşmazlığı kullandılar. 'Hürmasonların' baskısı altında Avusturya-Macaristan, Sırbistan'a kasıtlı olarak gerçekleştirilmesi mümkün olmayan bir ültimatom verdi. Sırbistan bir dizi talebi yerine getirmeyi kabul etse de, Avusturya-Macaristan'ın 'devlet adamları' yine de savaş ilan etti. Ve sonra başladı! Almanya önce Rusya'ya, sonra da Fransa'ya savaş ilan etti. Büyük Britanya da Almanya'ya savaş ilan etti. Her ülkenin müttefiki ona yardım eder ve onun yanında yer alır. Ve bir süre önce bu 'müttefik anlaşmalarının' imzalanması, doğrudan savaş planlarının detaylandırılmasıyla ilgilenenler tarafından astları aracılığıyla başlatıldı.

"Otuz sekiz ülke bu savaşa katıldı, bunların çoğunda nüfus acı çekti, ekonomi tahrip oldu. Aslında üç imparatorluk harap oldu: Rus, Alman ve Avusturya-Macaristan imparatorlukları. Dahası, bu imparatorlukların kalıntıları üzerine, Antik Roma zamanından beri iktidarın el değiştirmesi sırasında Archonlar tarafından kullanılan aynı eski yıpranmış yönetim biçimi, 'cumhuriyet' inşa edildi. Latince 'respublica' kelimesi edebi olarak 'kamu işi' anlamına gelmektedir. Yine de, fiili tarih göz önüne alındığında, bunu daha doğru bir şekilde 'Archonların işleri' olarak adlandırmak gerekir. Yüksek sesle bunun, devlet başkanının halk tarafından seçildiği bir yönetim biçimi olduğunu söylüyorlar. Ama aslında bu başkan, ne yazık ki çoğu zaman Archonların çıkarlarını temsil eden belirli bir insan topluluğu tarafından seçiliyor. Günümüzdeki modern devletlerin çoğunun cumhuriyet olmasına da şaşırmıyorum."

"İşte buyurun! Ama bizim adımız da Sovyet Sosyalist Cumhuriyetler Birliği," diye alnını sıvazladı Eugene, bu düşünce aklına geldiğinde. Ve hemen kendini ifade etti: "Ama ben yine de bir vatanseverim! SSCB'yi seviyorum! Ne kadar iyi ya da kötü olursa olsun, o benim vatanım!"

"Ben de seviyorum," dedi Sensei ağır bir iç çekişle. "Gerçi Archon'un isteğiyle bazı yıkıcı kişiler ülkesinde kaos ve kargaşa yaratıp Archonların ideolojisini küstahça dayattığında kimse ulusuna anavatanına olan sevgisini sormuyor. Slav toprakları söz konusu olduğunda, onları nasıl adlandırırlarsa adlandırsınlar, Slavlar her zaman Slavlar olarak kalırlar. Bu, Archonların boğazındaki ebedi bir kemiktir. Slav halkı, Archonların sapkın mantığı için o kadar öngörülemezdir ki... Örneğin, Rus imparatorluğu vardı. Rusya yavaş yavaş 'Avrupa'ya açılan penceresini' açtığında, bu kimsenin ilgisini çekmedi. Ama hatırı sayılır bir ekonomik büyüme sayesinde dünyaya misafirperver kapısını açar açmaz, Archonlar ciddi şekilde endişelendi. Sadece Petr Arkadievich Stolypin'in de etkisiyle Archonların temsilcilerinin bu ülkeyi yönetmekten uzaklaştırılması değil, Rusya'nın uluslararası düzeyde etkili bir ülke haline gelmeye başlaması Archonların imparatorluğu için ciddi bir tehlikeydi. Ve sorun para değildi. Onlar için en korkutucu olan Slav zihniyetiydi. Slav ruhunun cömertliği diğer halkların zihinlerine dokunacak mı, Archonların tatlı hikayeleri ve vaatleriyle uyutulan ruhlarını gerçekten uyandıracak mı? Archonların dünyası egoizm

ve Hayvan doğası üzerine kurulmuştur. Onlar tüm dünyayı para ile kontrol ederler. Bu, insanların baş tanrısının para olduğu, Archonlar tarafından yaratılan Ego imparatorluğunun yıkılacağı anlamına gelir! Bu, onların ruhsal kaynaklarına sözle değil eylemle yönelen ülkeler ve halklar üzerindeki kişisel iktidarlarının yıkılacağı anlamına gelir. Bu, İmhotep'le olan hikâyenin tekrarlanacağı anlamına gelir, ama şimdi sadece bir ülke ölçeğinde değil? Archonlar için bu durum ölümden çok daha kötüdür!

"Böylece, bu küresel felakete izin vermemek için Rus imparatorluğunu ciddi bir şekilde yok etmeye başladılar. Ülkeyi sadece savaşa sokmakla kalmadılar, aynı zamanda yapay bir krizi finanse ettiler ve bir iç savaş başlattılar. Şubat burjuva devrimini desteklediler ve on bir bakanın tamamının mason olduğu sözde Geçici hükümeti iktidara getirdiler. Kabine başkanı Kerenski'den bahsetmiyorum bile, Yahudi bir kadının oğlu olan Aron Kirbis, 'Şövalye Kadosh' gibi masonik bir Yahudi unvanına sahip 32. seviye bir masondu. Bu 'demagog' iktidarın en tepesine yerleştiğinde, neredeyse yarım yıl içinde Rus ordusunu, devlet yönetimini, mahkemeyi ve polisi yok etti, ekonomiyi mahvetti, Rus parasının değerini düşürdü. Archonlar için daha iyi bir sonuç hayal etmek mümkün değildi, büyük imparatorluğun bu kadar kısa bir süre içinde çökmesi."

"Peki Alman ve Avusturya-Macar imparatorluklarına ne yaptılar? Archonların insanları, savaştan önce bu ülkelerin hükümetlerini etkili 'danışmanları' aracılığıyla tuzağa düşürdüler, daha sonra Alman-Avusturya askeri bloğunun çekirdeği haline gelen 'kendi' insanlarından belirli bir grup oluşturdular. Onların yardımıyla küresel savaşı başlattılar ve bu ülkeleri önemli ölçüde zayıflattılar. Avusturya-Macaristan'ı tamamen mahvettiler ve topraklarında küçük zayıf devletler oluşturdular. Ve savaşın sonunda Almanya ile '1919 Versailles Barış Antlaşması' adı verilen ve tam olarak yerine getirildikten sonra Almanya'nın bir devlet olarak çöküşüne veya Archonların üzerine bahis oynadığı yeni dünya savaşına yol açacak olan, bu ülke için kasıtlı olarak gerçekleştirilemez bir pranga anlaşması imzaladılar. Ve sonra Archonların insanları, Kasım 1918'de bu ülkede gerçekleşen devrimle Almanya'daki faaliyetlerinin tüm izlerini teknik olarak sildiler. Ulusa, sanki bu devrim monarşiyi tahttan indirmiş ve Weimar cumhuriyetini kurmuş gibi sunuldu, ki daha sonra, kendiniz not edin, 14 yıllık varlığı boyunca bakanlar kurulu 21 kez değiştirildi. Bu arada, ABD anayasası Weimar anayasasının temelleri için bir örnek teşkil etmiştir."

"Birinci Dünya Savaşı'nın yol açtığı ağır ekonomik krizden bahsetmiyorum bile... Archonlar tarafından dayatılan bu katliam, savaşa katılan hemen her ülkede kamu borcunun astronomik bir şekilde artmasına yol açtı. İngiltere bile borçlandı. Harap olan ekonominin toparlanması ve uluslararası bankerlere olan dış kamu borcunun geri ödenmesi için kredileri nereden buldular? Aslında tüm bu 'askeri harekat tiyatrosunu' başlatan, 'borçlu hapishanelerini' genişleten ve vergiler yoluyla bu ülkelerin sıradan insanlarını soyan aynı uluslararası bankerlerden.

"Peki hangi ülke bu savaştan küresel bir fayda elde etti? ABD. Bu ülkenin ekonomisi Birinci Dünya Savaşı yıllarında Müttefik ülkelerin askeri siparişleri sayesinde büyük bir hızla büyüdü. Avrupa'da savaş olması ve önde gelen Avrupalı şirketlerin faaliyetlerini kısmen azaltmak zorunda kalmasından faydalanan Amerikan 'iş köpekbalıkları', Archonların öncülüğünde dünyanın neredeyse tüm ana bölgelerinde yeni pazarlar ele geçirmeye başladı. Kuşkusuz, savaş sonrası 'ele

geçirilen malzemeden' yeterince yararlandılar. Tam da bu savaş sırasında ABD borçludan dünyanın en büyük alacaklısına dönüştü ve New York kapitalist dünyanın önde gelen alacaklılarından biri haline geldi."

"Ne kadar kurnazca bir oyun oynamışlar," diye başını salladı Volodya, "Tüm insanlığa kıyasla zavallı küçük bir grup paragöz olması çok yazık, ama onlar yüzünden bu kadar çok insan öldü."

Sensei ona hak verdi ve devam etti, "Yani, bu savaştan hemen sonra Archon'ların insanları 'Milletler Cemiyeti'ni kurdular ve bu temel üzerine daha sonra BM'yi kurdular..."

"'Lig' kelimesi 'lejyon'dan mı geliyor?" diye sordu Victor gülümseyerek.

"Fransızca 'ligue' kelimesi Latince 'bağlamak' anlamına gelen 'ligo' kelimesinin küçültülmüş halidir. Gerçi 'Hürmasonlar' arasında, savaş sonrası dönemin stratejik planlamasıyla ilgili olarak bu örgütün kuruluşu meseleleriyle uğraşan adam, daha çok müzikal tercihlerinin yönlendirmesiyle bu ismi icat etti. Mesele şu ki, lig (league) notaların üzerinde bir yay gibi müzikal bir işarettir. Bu, bu yerde kesintisiz, duraksamadan çalınması gerektiği anlamına gelir. Ya da müzisyenlerin dediği gibi, legato."

Nikolay Andreyeviç hayretle Sensei'e baktı.

"Bu, Milletler Cemiyeti'nin Birinci Dünya Savaşı'ndan hemen sonra kurulduğu anlamına mı geliyor..."

"Bu doğru," dedi Sensei düşüncelerinin önünde, "Sonraki olayların bir sonucu olarak kuruldu. Bu örgütün resmi kuruluş tarihinden iki yıl önce, ana hükümleri Paris'teki genişletilmiş 'Hürmasonlar' toplantısı sırasında duyuruldu. Milletler Cemiyeti'nin kuruluşu dünya kamuoyuna, dünyada güvenlik ve barışın korunması için gerekli bir uluslararası devletler birliği olarak sunuldu. Ama aslında bu örgütün himayesi altında Archonların çıkarlarına uygun bir dünya düzenini onayladılar. Milletler Cemiyeti'nin başlıca üyeleri Versay Barış Antlaşmasını imzalayan 32 devletti (aslında birçoğu Cemiyete katılmaya zorlanmıştı). Ayrıca 13 davetli tarafsız devlet de vardı. Bu örgütün merkezi İsviçre'de, Cenevre'de bulunuyordu. Bu arada, Archonlar İsviçre'yi 'sınırsız tarafsızlığa' sahip bir ülke olarak ilan ettikten sonra, sermayelerini depolamak için inlerinden biri olarak kullandılar. İki dünya savaşı sırasında İsviçre, Avrupa'daki merkezi konumu nedeniyle aslında askeri harekatların cehennemindeyken, topraklarına tek bir mermi bile düşmedi. Yani İsviçre 30'lu yıllarda, Archon'lar tarafından düzenlenen bir sonraki savaşa hazırlanan neredeyse tüm ülkelerin gizli servislerinin sakinlerinin yerleştiği bir yer haline geldi.

"Milletler Cemiyeti'nin tüzüğüne göre tüm uluslararası anlaşmazlıklar Milletler Cemiyeti Konseyi'nin arabuluculuğu veya hakemliği yoluyla barışçıl bir şekilde çözülmeliydi. Ve barışı bozmak isteyenlere yaptırım uygulanmalıydı. Ama tüm bunlar Archonların durumu daha rahat kontrol edebilmeleri ve planlarını gerçekleştirebilmeleri için göstermelikti. 30'lu yılların sonunda 'Hürmasonlar' Archonlar için Adolf Hitler adı altında dünya siyaset tahtasında yeni bir 'satranç taşı' şekillendirdiğinde, Almanya kendini yeni savaşa hazırlamaya başladı ve orada burada tüm anlaşmaları bozdu. Milletler Cemiyeti'nin üst düzey yetkilileri hiçbir şey fark etmemiş gibi davrandılar ve açık bir pasiflik ve hareketsizlik pozisyonu aldılar. Bu 'barışçıl' örgüt, Avrupa'nın neredeyse tüm devletlerinin savaş hazırlığından haberdar olmasına rağmen, İkinci Dünya Savaşı'nı önlemek için kılını bile kıpırdatmadı."

"İkinci Dünya Savaşı da Archonlar tarafından mı planlandı?" Slava şaşırdı.

"Evet. Ancak bu kez nüfuzlarını genişletmek ve kârlarını artırmak için bunu çok daha büyük ölçekte yaptılar. Şimdiden yetmiş iki devleti savaşa dahil ettiler ve kırk devletin topraklarında askeri harekatlar planladılar, bu da savaş sonrasında bu ülkelerin aslında Archonların temsilcileri olan uluslararası kreditörlere kaçınılmaz olarak bağımlı olması anlamına geliyordu."

"Böylece, Milletler Cemiyeti dünya kamuoyunun gözünde itibarını yitirdiğinden beri, Archonlar her zaman olduğu gibi girişimlerinin eski logosunu yenisiyle değiştirdiler, ancak özü aynı kaldı. İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra Milletler Cemiyeti İsviçre'de resmen feshedildi ve yeni resmi örgüt dünyanın tamamen farklı bir yerinde, ABD'de, San Francisco şehrinde, barışı koruma ve güçlendirme, güvenlik ve uluslararası işbirliği için kurulan uluslararası Birleşmiş Milletler Örgütü olarak kuruldu."

"Doğru, hepsi aynı, sadece tersinden okuyun," diye güldü Eugene.

"Bu arada, BM merkezi New York'ta, Rockfeller tarafından bu amaçlar için ayrılan ve hediye edilen topraklar üzerinde bulunuyordu. BM'nin resmi kuruluşu sırasında sadece ABD delegasyonunda 47 CFR üyesi vardı..."

Eugene yaşlı adamlarla birlikte kahkahalarını daha da artırdı ve alaycı bir tavırla, "Aha, tüm ülkelerin 'Hürmasonları', birleşin!" diye bir slogan ortaya attı.

"Ya da daha kesin bir ifadeyle, 'Tüm ülkeler, kendinizi Archonların altında birleştirin'," dedi Sensei şaka yollu başka bir versiyonunu ilan ederek. "BM Tüzüğü'nün 'Hürmasonlar' tarafından icat edilen giriş bölümünden bahsetmiyorum bile!

"Giriş bölümü mü? Nedir o?" diye sordu Slava.

"Bir tür önsöz, herhangi bir önemli uluslararası anlaşma ya da antlaşmanın giriş kısmı. İlgili belgenin hazırlanmasına neden olan koşullara, gerekçelerine ve hedeflerine işaret eder."

Nikolay Andreyeviç, "Biliyor musunuz, bu önsözde ne yazdıklarını bilmek ilginç olurdu," dedi.

Cevap olarak Sensei neşeyle başını salladı ve "Sorun değil!" dedi. Ve bizi şaşırtarak, sanki bir şeyler hatırlıyormuş gibi bir süre düşündü ve şu bilgiyi açıkladı: "1945 yılında ilan edilen BM Tüzüğü'nün giriş bölümü aşağıdaki gibidir,

'Biz, Birleşmiş Milletler Halkları, bizden sonraki nesilleri, yaşamımız boyunca iki kez insanlığa tarifsiz acılar getiren savaş belasından kurtarmaya ve temel insan haklarına, insan kişiliğinin onuruna ve değerine, erkeklerin ve kadınların ve büyük ve küçük ulusların eşit haklarına olan **inancı yeniden doğrulamaya** ve adaletin ve antlaşmalardan ve uluslararası hukukun diğer kaynaklarından doğan yükümlülüklere saygının sürdürülebileceği **koşulları tesis etmeye** kararlıyız, ve daha geniş bir özgürlük içinde toplumsal ilerlemeyi ve daha iyi yaşam standartlarını **teşvik etmek** ve bu amaçlar doğrultusunda **hoşgörüyü uygulamak** ve birbirimizle iyi komşular olarak barış içinde birlikte yaşamak ve uluslararası barış ve güvenliği korumak için gücümüzü **birleştirmek** ve ilkelerin kabulü ve yöntemlerin oluşturulması yoluyla, ortak çıkarlar dışında silahlı güç kullanılmamasını **sağlamak** ve tüm halkların ekonomik ve sosyal ilerlemesini teşvik etmek için uluslararası mekanizmaları **kullanmak** üzere, bu amaçları gerçekleştirmek için çabalarımızı birleştirmeye karar vermişlerdir.

Buna uygun olarak, ilgili Hükümetlerimiz, San Francisco şehrinde toplanan ve tam yetkilerini iyi ve usulüne uygun olarak sergileyen temsilcileri aracılığıyla, mevcut Birleşmiş Milletler Şartını kabul etmiş ve bu vesileyle Birleşmiş Milletler olarak bilinecek uluslararası bir örgüt kurmuştur."

Sensei bir ara verdiğinde çocuklar duygu seline kapıldı.

Stas alaycı bir tavırla, "İşte buyrun!" dedi. "Victor'un dediği gibi, buna 'kendimiz ekeriz, kendimiz biçeriz, kendimiz şarkı söyleriz' denir."

Nikolay Andreyeviç başını salladı ve düşünceli bir ifadeyle, "Görüyorsunuz ya," diye tekrarladı, "mevcut Tüzüğü kabul ettik..." Başka ne yapabilirlerdi ki? Sanırım savaştan sonra Archonlar onları öyle koşullara sürükledi ki, böylesine 'kârlı bir teklifi' reddetmeye cesaret edemediler."

Buna uygun olarak, ilgili Hükümetlerimiz, San Francisco şehrinde toplanan ve tam yetkilerini iyi ve usulüne uygun olarak sergileyen temsilcileri aracılığıyla, mevcut Birleşmiş Milletler Şartını kabul etmiş ve bu vesileyle Birleşmiş Milletler olarak bilinecek uluslararası bir örgüt kurmuştur."

Sensei bir ara verdiğinde çocuklar duygu seline kapıldı.

Stas alaycı bir tavırla, "İşte buyurun!" dedi. "Victor'un dediği gibi, buna 'kendimiz ekeriz, kendimiz biçeriz, kendimiz şarkı söyleriz' denir."

Nikolay Andreyeviç başını salladı ve düşünceli bir ifadeyle, "Görüyorsunuz ya," diye tekrarladı, "mevcut Tüzüğü kabul ettik..." Başka ne yapabilirlerdi ki? Sanırım savaştan sonra Archonlar onları öyle koşullara sürükledi ki böyle 'kârlı bir teklifi' reddetmeye cesaret edemediler."

"Hepsi bu kadar," diye başını salladı Sensei. "Başlangıçta BM'ye sadece on üç ülkenin liderlik ettiği ve diğerlerinin gelişmekte olan ülkeler olarak adlandırıldığı elli bir ülke dahil olmuştu. Bugün BM'ye katılan çok daha fazla ülke var... Dışarıdan bakıldığında Archonlar BM'yi, birinin ihtiyacı olduğunda yardım eden ya da yardımda bulunan, deyim yerindeyse 'dost polis' haline getirdiler. Ama doğrudan Archonların çıkarlarını ilgilendiren sorular ortaya çıktığında, bu 'nazik amca' sadece kararlı protestosunu ifade edecek ve mesele bitecektir... Archonlar dünyayı kendi kontrollerine bağlamak için bu örgütün yenilenmiş yapısında uluslararası ekonomi, 'güvenlik', sosyal alan gibi alanları kapsayan birkaç 'Konsey' kurmaya çalıştılar."

"'Konseyler' mi? Bu yine '13'ler Konseyi' gibi bir şey!" diye sırıttı Eugene.

Sensei'i dikkatle dinleyen Stas, Eugene'i omzuyla itti.

"Yorumlarınla araya girme".

Eugene sustu ve Sensei devam etti, "Uluslararası mahkemeyi, BM Genel Kurulunu, Sekreterliği kurdular. BM amblemini bile sayısal sembolizmleriyle doldurdular: dünya üzerinde 33 alan ve dünyanın etrafında sağa ve sola doğru 13 uzantı oluşturdular. Genel olarak her şey her zamanki gibi. Ana 'Konseylerin' yanı sıra bu örgüt artık birçok özel hizmeti de kontrol ediyor. Örneğin, Uluslararası Telekomünikasyon Birliği, Dünya Sağlık Örgütü, UNESCO, Dünya Bankası, Uluslararası Para Fonu."

"Peki," dedi Nikolay Andreyeviç şaşkınlıkla. "Yani şimdi devlet temsilcileri sorunlarını çözmek ve savaşlara son vermek için bir Hakem olarak BM'ye başvuruyor, ama aslında onun aracılığıyla bu savaşları başlatan ve küresel çatışmaları besleyen Archonlara mı hitap ediyorlar?"

"Soğan prensibine benziyor!" Eugene sessiz kalamadı. "Dünya devletleri

içinde dünya devleti!"

Stas arkadaşına hitaben şakayla karışık, "Buraya bak, sen, suflör, senin yorumlarından bıktık artık," diye uyardı.

Sensei adamların yorumlarına aldırmadı ve devam etti, "BM, Archonlara ait tek organizasyon değil. Eğer dikkatle incelenirse, bugün var olan büyük uluslararası örgütlerin yarısından fazlasının gerçek efendilerinin Archonlar olduğu görülür."

"Peki Archonların tüm bunlara neden ihtiyacı var?" Slava bunu anlamayarak omuzlarını silkti.

"Dünyayı etkilemek ve güçlerini genişletmek için. Bunun için insanlara ideolojik telkinde bulunmaktan başlayıp finansal baskıya kadar her türlü aracı iğrenmeden kullanıyorlar."

"Finansal mı?"

"Evet. Etrafınıza bir bakın, fiyatlar herkes için nasıl sürekli artıyor: emlak, mal, gıda için, enflasyon nasıl yükseliyor. Kitle iletişim araçları tüm bunları nasıl 'kendiliğinden gelişen öngörülemez bir süreç' olarak sunuyor ve böylece 'tüm dünyadaki' fiyat artışını haklı çıkarıyor. Ama bu süreç gerçekten 'öngörülemez' mi? Toprak geçmişte olduğu gibi aynı sebze ve meyveleri vermedi mi? Malın kalitesi arttı mı? Tüm dünyadaki fiyat artışını kim belirliyor? Archonlar tarafından kontrol edilen dünya bankerleri. Ve tüm bunlar yapay olarak yapılıyor!

Ne için? Bir insanı maddi olarak bağımlı hale getirmek için. Böylece düşünceleri, kendisinin ve ailesinin bu dünyada bir şekilde hayatta kalabilmesi için sürekli olarak gelirini artırma kaygısıyla meşgul olacaktır. Örnekleri çok uzaklarda aramayın. Arkadaşlarınıza dikkat edin, onlarla buluştuğunuzda sonunda ne konuşuyorsunuz? Çoğunlukla fiyat artışı, sonsuz parasızlık şikâyetleri ve bununla bağlantılı sorunlar. İşte Archonların insanı bu konuda nasıl köleleştirdiğinin cevabı.

"Dolayısıyla, Archonların toplumdaki süreçler üzerinde etkili olan ilk bakışta makul görünen tüm bu organizasyonlarının örtüsü altında, aslında insanlığı maddi saldırganlığa, Hayvan doğasının yolunu seçmeye ve küresel ölçekte tüm insan uygarlığını genel olarak maddi uçuruma çekmeye yönelten Ariman'ın ideolojisi tarafından insanlığın çoğaltılması vardır. Ve bunun insanlık için nasıl sonlanabileceğini zaten biliyorsunuz."

"O zaman ne yapmalıyız?!" Slava sesinde hafif bir panikle sordu.

"Bu tüm zamanların ve ulusların ebedi sorusudur," dedi Victor.

Sensei sakin ve net bir şekilde cevap verdi: "Her şey insanların kendi ellerinde, herkesin kişisel seçiminde."

"Acaba bu dünyada Archonlara direnecek kimse var mı?" diye sordu Stas.

"Kesinlikle. Aksi takdirde insanlık tarihi çok uzun zaman önce sona ermiş olurdu."

"Peki kim direniyor?"

"Farklı insanlar var: hem büyük politikada hem de sıradan insanlar arasında. Aralarında Archonların 'kuklaları' haline geldiklerini anlayanlar var ve onların gücünden kurtulmaya çalışıyorlar."

"Peki tüm bu insanlara yardım etmek için ne yapılmalı?"

"Her şeyden önce kendiniz İnsan olmalı ve Archonların ideolojisinde anahtar faktör olan Hayvan doğanızın kışkırtmalarına kapılmamalısınız..."

* * *

Konuşmada küçük bir duraklama oldu ve ardından Volodya Sensei'e sordu: "Peki Hitler hakkında ne demiştiniz? O 'Hürmasonlar' tarafından mı 'yontuldu'?"

"Evet."

"Bunu ilk kez duyuyorum. Ben onun sadece karizmatik bir politikacı olduğunu ve ekibiyle birlikte iktidara gelmeyi başardığını düşünüyordum."

Victor, "Ben de öyle," diyerek ona katıldı. "Peki gerçekte ne oldu?"

"Bütün hikâye bu," dedi Sensei isteksizce. Volodya, "Sensei, lütfen bizi aydınlatır mısınız?" diye sorarak genel kanıyı ifade etti. "Söyleyeceğiniz şeyi hiçbir kitapta bulamayacağımdan eminim."

Sensei yarı şakayla karışık, "Eğer çok çalışırsan her şeyi bulabilirsin, eğer bir istek ve yerinde bir kafa varsa," diye cevap verdi, ancak çocukların isteğine boyun eğdi ve şunları söyledi. "Hitler her zaman Hitler değildi. O da herkes gibi 'temiz bir zihin perdesiyle' doğdu. Rahip olmayı bile hayal eden, içsel güçleri olan oldukça yetenekli bir insandı. Genel olarak birçok insanın doğuştan yetenekli olduğunu belirtmeliyim. Sadece günlük rutin kaygılar sistemine geldiklerinde, çoğunlukla tam olarak fark edilmezler... Dolayısıyla Adolf hayatının belli bir anında seçimini Archonların ideolojisinden yana yaptı ve Hayvani doğasına tamamen yenildi. Aksi takdirde içsel gücünü iyilik için kullanabilir ve ruhsal dünyada gerçek bir aziz olabilirdi."

"Hitler bir aziz olabilir miydi?!" Andrew şaşırdı. "Bu cümleyi kafamda bile kuramıyorum."

"Senin görüşün sadece onun seçiminin sonucunu yansıtıyor," dedi Sensei ve devam etti. "Hitler'in ailesine gelince, babası Alois'in ilk olarak annesinin soyadı olan Schicklgruber'i kullandığını belirtmek isterim. Ama daha sonra amcası Johann Hitler'in ailesinde büyüdüğü için bu ismi Hitler olarak değiştirdi. Alois zamanla Avusturya'da gümrük memuru olarak çalışmaya başladı. Son eşi Klara Poelzl kocasından 23 yaş küçüktü. Aileleri yakın akrabaydı. Adolf 1889 yılında Avusturya ve Almanya sınırındaki küçük bir Avusturya kasabası olan Braunau'da doğdu. Erkek ve kız kardeşleri çocukluklarının ilk yıllarında ölmüştü. Sadece o ve küçük kız kardeşi Paula yetişkin yaşa ulaştı. Babası ailede çok içki içen ve çocuklarını sık sık döven bir despot olarak hüküm sürüyordu, elbette bunun onların zihninde sonuçları oldu."

"Doğru," diye başını salladı Nikolay Andreyeviç, "çoğu zaman insanlar aile içindeki mantıksız egoist davranışlarının gelecekleri için ne kadar kötü sonuçlar doğurduğunu bile anlamazlar."

Sensei ona hak verdi ve devam etti, "Bu yüzden çocuk içine kapanık ve çekingen büyüyordu. Ruh halindeki keskin değişimler, güçlü ajitasyondan derin depresyona kadar onun doğasında vardı. Çocuk sekiz yaşındayken, dindar bir Katolik olan annesi, genç Adolf'u rahip olması umuduyla Avusturya'nın Lambach kasabasına, Benedikten manastırının kilise okuluna gönderdi. Ve bu manastır sıradan bir yer değildi. Manastırın binası, mihrap ve giriş kapısı da dahil olmak üzere gamalı haçla süslenmişti. Altın gamalı haç aynı zamanda başrahip Theodor Hagen'in ambleminde de yer alıyordu. Bu Katolik manastırın örtüsü altında, Doğu ezoterik bilgisi kisvesi altında 'Hürmasonların' okült uygulamalarını uygulayan ve onların güç ayinlerini

kullanan tüm gizli tarikat gizliydi.

"Adolf'un manastırda kaldığı bir yıl içinde manastırın üst yöneticisi Theodor Hagen vefat etti. Onun ölümünden sonra Sistersiyen rahip Josef Lanz geldi ve manastırın yöneticilerine Vatikan'dan aldığı 'güven mektuplarını' gösterdi. Kendisine bu manastırın kütüphanesindeki en iyi korunan belgelerden bazılarına erişim izni verildi. Bu belgeler, Hagen'in bu tarikatın liderleri tarafından verilen görevi yerine getirirken bir zamanlar Yakın Doğu'dan getirdiği bir dizi eski el yazmasını içeriyordu.

"Josef Lanz bu belgeleri inceledi ve sadece bulduğu bilgilerle değil, aynı zamanda bazı güçleri uyandıran ve bazı yetenekler kazandıran okült tekniklerin pratik bilgileriyle de hayrete düştü. Ama bunları kullanabilmek için kendi iç çevresine ihtiyacı vardı. Ve bu sorunu çözmek için yardım aldı. Genç Adolf, Lanz tarafından 'seçilmişler' arasına katıldı ve çocuksu bir güven ve saflıkla kilise bayramlarının görkemine ve manastırda gerçekleştirilen ayinlerin mistik gizemine hayranlık duydu. Bu yüzden, sadece çocuk korosunda şarkı söylemekle ve ayin sırasında hizmet etmekle kalmadı...

"Çocuk bir anda değişmeye başladı. Kendiliğinden bir güç açığa çıktı. Adolf'un annesi bunu fark etmemiş olamazdı. Adolf annesini çok sevdiği için, üstlerinin isteği üzerine kimseye söylememeye yemin ettiği şeyleri ona anlattı. Annesi, sevgili oğlunun orada gerçekten 'eğitildiğini' duyunca dehşete düşmüştü. O manastırda neler olduğunu öğrendikten sonra, sadece oğlunu oradan almakla kalmadı. Ailesi, olayın herkes tarafından bilinmesinden korkan babanın da kararıyla hızla başka bir yere taşındı. Gerçi resmi versiyonda çocuğun manastırın bahçesinde sigara içerken yakalandığı için manastırın okulundan atıldığı belirtiliyordu... Ama anne baba ne kadar çabalasa da artık çok geçti. Bu gücün kendiliğinden uyanışı çocukta sadece olumlu değişikliklere yol açmakla kalmamış (derslerinde başarılı olmaya başlamış, özellikle sevdiği konularda liderlik yeteneklerini ortaya çıkarmış), aynı zamanda anne ve babasının erken vefat etmesine neden olan olumsuz belirtilere de yol açmıştır."

Nikolay Andreyeviç, "Peki bu ona bilinçaltı düzeyde mi oldu?" diye sordu.

"Haklısın. Daha sonra Hitler, genç bir adamken, o insanlarla bizzat temasa geçti, onlar için okulu bıraktı ve aslında okul eğitimi yarım kaldı. Adolf'un ailesinin oradan hızla ayrıldığı yıldan itibaren, bir dizi başka olaya neden olan birçok olay yaşandığını belirtmek gerekir. Josef Lanz manastırdan ayrıldı ve adını Lanz von Liebenfels olarak değiştirdi. Bazı ilgili kişilerin, ipleri Vatikan'a da uzanan 'Hürmason' temsilcilerinin desteğiyle 1900 yılında 'Yeni Tapınak Tarikatı' (ya da 'Yeni Tapınakçılar Tarikatı') adlı 'ruhsal' bir gizli cemiyet kurdu ve ikametgahını Viyana'ya taşıdı. Daha sonra, Alman bahar tanrıçası Mayıs ışığının onuruna bu adı verdiği ünlü 'Ostara' dergisini çıkardı. Çeşitli kitaplar yazdı. Lanz'ın değindiği ana konular Hyperborea, Agartha, Shambala, efsanevi bir antik başkent olan Asgard, Thule hakkındaydı.

"Yeni Tapınak Düzeni", eski Almancada 'inisiyasyon' anlamına gelen 'Vienai' olarak adlandırılan okült akımın merkezlerinden biri haline geldi. Ancak o yıllarda sadece bu cemiyet gelişmedi. 'Hürmasonlar'ın aynı sponsor-kökleri birçok başka tarikat ve gizli cemiyeti doğurdu. Örneğin, aynı okült eğilimlerin kollarından biri olan 'Vienai', Avusturyalı şair ve okültist, runik büyü okulunun kurucusu Guido von

List'in tarikatıdır. Ona göre eski Alman dininin ezoterik bir bölümünü ve gizemli bilgisini sunan tüm armanizm teorisini geliştirdi. Bunlar, Hint okültizmi üzerine yayınlardan, Blavatsky ve Nitzsche'nin yazılarından ve elbette Alman halklarının kadim mitolojisinden çok etkilenmiş bir adamın kendine özgü sonuçlarıydı.

"Her neyse, 'Hürmasonlar' bu tür milliyetçi görüşlerin halk arasında yayılmasından yararlandılar. Farklı şehirlerde bu tür örgütler açmaya çalıştılar. Tam olarak Münih'te 1918'de localarının bir yan kuruluşu daha ortaya çıktı: Baron Rudolf von Zebottendorf'un önderliğinde 'Thule Cemiyeti', resmi amacı kulağa oldukça masum geliyordu: Eski Alman kültürünün araştırılması."

Sensei biraz durakladıktan sonra Victor, "'Shambala' ile ilgilenen bir Vatikan'ı kendi adıma pek hayal edemiyorum," dedi.

"'Hürmasonlar' her zaman Shambala ile ilgili herhangi bir bilginin peşinde olmuşlardır," diye yanıtladı Sensei.

Nikolay Andreyeviç, "Görüyorsunuz, o zamanlar tüm bu topluluklar nasıl bir büyüme sıçraması yaşadı," dedi.

"Hiç de değil, sevgili doktor, bu bilgiye olan ilgi her zaman mevcuttu ve bu türden farklı topluluklar kurma girişimleri hiç durmadı. Bugünlerde de bunlardan yeterince var. Sadece savaş nedeniyle birçok insan bu konuyla ilgili küçük bir zaman dilimi hakkında oldukça yeterli bilgi edindi. Ve Shambala konusu her zaman güncel bir öneme sahipti... Hitler hakkında birkaç söz. Adolf da tüm bu okült akımlara büyük ilgi duydu, bu yazıları okudu. Ve gençlik planlarını gerçekleştirmek için Viyana şehrini seçmesi tesadüf değildi. Bu, girmeye çalıştığı Viyana Güzel Sanatlar Akademisi'yle değil, o sıralarda Viyana'da bulunan ve bu şehirde yoksulluk ve yarı açlık içindeyken bile hevesle ziyaret ettiği 'eski dostlarının' gizli cemiyetiyle ilgiliydi."

"İşte buyurun! Onu oraya bu kadar çeken neydi?" Stas şaşırmıştı.

"Her şeyden önce, uygulamalar."

Eugene mizahla karşı çıktı, "Nasıl olur da 'eski dostları' onu 'besleyemez, ısıtamaz ve barındıramaz'?"

Sensei bunun üzerine, "Herkesin sorunlarını kendi başına çözmesine alışmışlar," dedi. "İlan ettikleri ideoloji sadece mistisizm, ulusal okültizmin öncelikleri, Shambala, Kâse arayışı ile değil, aynı zamanda kontrol ettikleri Marksistler aracılığıyla tüm dünyayı fethedecek olan üst düzey Yahudi rahipler meselesiyle de bağlantılıydı. Ve bu konu birçok gizli ve açık 'Hürmason' cemiyetinde aktif olarak tartışıldı. Neden? Birincisi, bu toplumun farklı katmanları arasında popülerdi. İkincisi, 'Hürmasonlar' bunu sadece Archonların niyetlerini gerçekleştirmek ve halkın bilincini yaklaşan dünya savaşına hazırlamak için kullandılar, böylece insanlar başka toprakları fethetmeye gidecek, dünyayı bu Yahudi rahiplerin gücünden kurtarmak için 'kutsal' fikir uğruna ölmeye gideceklerdi."

"Bu gerçek bir sirk!" Victor sırıttı. "Yani insanların Archonlara olan nefretini aynı Archonların çıkarları için mi kullandılar?"

Sensei, Victor'un sözlerine "Doğru, Hayvan doğasına sahip insanları uyararak," diye ekledi. "Ve Birinci Dünya Savaşı başladığında, sağlığı zayıf olan ama bu fikirlerin etkisi altında gönüllü olarak cepheye giden Hitler de dahil olmak üzere pek çok insan bu savaşı doğal karşıladı. Savaştan ve Almanya'nın böylesine utanç verici bir yenilgiye uğramasından, ülkede zorla devrim yapılmasından ve Weimar

Cumhuriyeti'nin kurulmasından sonra, bu kamuoyu durumu daha da güçlendi. Savaştan dönen Hitler, Münih'te yaşayan gizli tarikattan 'eski dostlarını' tekrar ziyaret etti. O dönemde 'Hürmasonlar', İkinci Dünya Savaşı'nın önünü açmak için kendi adamlarını sadece Almanya'nın devlet kurumlarına değil, aynı zamanda ülkedeki farklı siyasi partilere de mümkün olduğunca çok sayıda adam sokmak istiyorlardı."

Andrew o anda sordu: "Yani Archonlar İkinci Dünya Savaşı planlarına göre hemen hazırlanmaya mı başladılar?"

"Söylediğim gibi, eylemlerini onlarca yıl öncesinden planlıyorlar. Bu nedenle Archonlar planlarında sadece I. ve II. Dünya Savaşlarını değil, ne yazık ki en küresel olanı, III. Dünya Savaşını da öngörüyorlardı..."

"Üçüncü Dünya Savaşı mı?" Kıdemliler neredeyse oybirliğiyle sordular.

"Evet... Size biraz sonra anlatacağım. Böylece, Archonların planlarını takip ederek İkinci Dünya Savaşı için gerekli koşulları sağlayan 'Hürmasonlar' tüm rezervlerini kullandılar. Hitler gibi ele geçirilen bu tür 'vesayet altındaki çocuklar' için özel bir iş vardı. Hitler önce, o dönemde Almanya'da çok sayıda ortaya çıkan farklı küçük siyasi birliklerin, partilerin peşinde casusluk yapmakla meşgul olan servislere atandı. Onların programları, hedefleri, dünya görüşleri hakkında bilgi topladı ve aynı zamanda parti liderlerinin davranış taktiklerini, sunum tarzlarını, toplantılar için en başarılı konuları gözlemledi.

"Bundan bir süre sonra Hitler, Sebottendorf'un girişimiyle, loca 'kardeşleri' gazeteci Karl Harrer ve makine ustası Anton Drexler'in çabalarıyla kurulan Alman İşçi Partisi'ne gönderildi. Hitler'in siyasi propagandadaki yetenekleri, içsel güç yetenekleri, mistisizmin vicdanı üzerindeki önemli etkisi ve uzun yıllar boyunca gizli tarikatın iç çemberinde bulunması ve ona bağımlı olması göz önüne alındığında, tüm bunlar onu Archonların yararına savaşı başlatması gereken 'führer' (lider) rolü için adaylardan biri haline getirdi."

"Adaylardan biri mi? Başka adaylar da var mıydı?" diye sordu Victor.

"Kesinlikle. Archon'ların adamları onlarla ciddi bir şekilde çalışıyordu... Hitler, 'Thule' cemiyetinin üyeleri olan mimar Alfred Rosenberg ve gazeteci, tiyatro yazarı Dietrich Eckart ile tanıştırıldı. Sonraki üç yıl boyunca onu aktif olarak topluluk önünde konuşmaya hazırladılar. Eckart, Hitler'i sadece topluluk önünde konuşmak için değil, düşüncelerini yazılı olarak yetkin bir şekilde ortaya koymak için de eğitti. Dahası, onu sürekli olarak düzenin gizli öğretisi ve halka açık toplantılara uygun genel siyasi teori ile ilgili bilgilerle doldurdular. Tarikatta öğrendiği bazı teknik ve uygulamaları kullanan Hitler, toplantılar sırasında kendisine destek olan özel medyumlar grubunun yardımıyla insanlar üzerindeki kişisel etki gücünü pekiştirdi.

"Hitler, farklı sosyal gruplarda popülerlik kazanan ve bu kitlenin sayısını sürekli artıran bir konuşmacı olarak hızla büyümeye başladı. Parti sayıca önemli ölçüde büyüdüğünde, eski parti liderlerini yönetimden uzaklaştırdıkları yeniden örgütlenmesini gerçekleştirdiler. Hitler, düzene 'uygun' kişileri mali ve örgütsel konularda sorumlu görevlere getirdi. Führerlik ilkesini belirlediler ve partiye yeni bir isim verdiler: Nasyonal Sosyalist Alman İşçi Partisi (NSGWP). Bu arada, 'Nazi' kelimesi 'nasyonal-sosyalist' kelimelerinin kısaltmasıdır. Partinin sembolü, eski gamalı haç ve okültistler için önemli olan, uzatılmış bir el hareketiyle "Heil!" selamlaması oldu. Aslında sadece Hitler için bir parti değil, Orta Çağ'daki şövalye tarikatı prensibiyle tüm tarikatı kurdular. Saldırı müfrezeleri oluşturdular: parti

toplantılarını ve oturumlarını korumak için 'kahverengi gömlekliler' (SA) ve Führer'in kişisel sadık 'muhafızları' için 'siyah gömlekliler' (SS) müfrezeleri. Katı bir disiplin oluşturdular. Aslında Hitler'in partisi NSGWP, devlet içinde bir devlet gibiydi, önemli devlet organlarını ve yan kamu örgütleri sistemini, gençlik çevrelerini, entelektüelleri, işçileri vb. içeren sendikaları kopyaladı. Kendi terör örgütleri bile vardı. Ve özellikle belirtmek istediğim şey, piramit şeklinde bir liderlik sistemi yaratmış olmalarıdır. Parti aktif olarak ırkçılık ve antisemitizm propagandası yapmaya, Almanya için utanç verici Versay Antlaşması'na ve liberal demokrasi ilkelerine karşı konuşmalar yapmaya başladı. Amaçları, mümkün olduğunca çok sayıda 'kırgın ve mağdur' insanı kendi saflarına çekmek ve bu partinin seçmen kitlesini azami ölçüde arttırmaktı.

"Ancak, herhangi bir politikacının kariyeri sadece konuşmacının becerilerine ve organizasyon yeteneklerine değil, daha çok istikrarlı ve büyük ölçekli finansmana dayanır. Bugünlerde birçok tarihi yazıda Hitler'in partisinin ilk sponsorlarının zengin Bavyeralı imalatçıların eşleri olduğunu okuyabilirsiniz. Ancak gerçekte durum böyle değildi. Bu bilgi, Hitler'in partisinin ve genel olarak İkinci Dünya Savaşı'nın gerçek finansman kaynaklarını gizlemek amacıyla kitleler için 'tarihe' kasıtlı olarak yerleştirilmiştir."

"Peki ama 'tarihi' herkesten gizlemek nasıl mümkün olabilir?" diye sordu Andrew hayretle.

"Çok basit. Rockefeller Vakfı 1946'da dünya kamuoyuna İkinci Dünya Savaşı'nın resmi bir versiyonunu sunmak için büyük miktarda para yatırdı, bu savaşı finanse edenler ve Nazi düzeninin kimler sayesinde kurulduğu hakkındaki gerçek bilgileri gizleyecek ve daha da önemlisi, Archonların liderliğinde açıkça ortaya çıkan Nazizmin tüm okült ve mistik arka planını gizleyecekti."

"Ne haber ama!" Victor şaşırmıştı.

"Okul kitaplarından başlayarak kitlelere sunulan tarihe dikkatle bakın. Çoğu zaman, Archonların özel olarak yönlendirilmiş propagandasının amacı, tüm hata ve sıkıntıları tek bir kişiye atfetmektir ya da tam tersi, tüm iyilikleri tek bir kişiye atfederek, gelecekteki merakınızı onun kişisel özelliklerine kilitlerler. Ama nedense asıl meseleyi, bu kişinin görüşlerini neyin şekillendirdiğini ya da kimden aldığını, bu kişiyi kimin iktidara getirdiğini ve onu halk ve dünya çapında ünlü yaptığını ve hepsinden önemlisi, ilerlemesini kimin finanse ettiğini gizlerler. Çünkü bunu bilirseniz, bu 'kuklanın' iplerini kimin oynattığını kolayca bulabilirsiniz."

"Hitler de Archonlar için bir kukla mıydı?" Kostya hızla sordu.

"Elbette... Daha fazlasını söyleyeceğim. Adolf'un ölümünden sonra bile, savaştan sonra, bu konuda ayrıntılı bilgiler içeren ve bu halk kuklasının gerçek efendilerine işaret eden kitaplar ortaya çıktığında (çünkü bunu tamamen gizlemek zordu, özellikle de bu kadar çok insan tanık olduğunda), bu yazılar hemen bulundu, silindi ve 'Müttefikler' tarafından yasaklandı."

"Hızlı tepki verdiler!" Volodya bunu askeri terimlerle değerlendirdi.

"Peki, Hitler'in partisinin finansmanına gelince. Almanya'da Nazi rejiminin kurulması için büyük miktarda para nereden geldi? O zamanlar muazzam miktarlardaki askeri tazminat ödemelerinden (Archonlar tarafından Versailles Antlaşması ile Alman halkına dayatılan, Alman para sisteminin çökmesine ve kronik enflasyona neden olan) boğuldu. Bu soruyu yanıtlamadan önce, Archonların I. Dünya

Savaşı sonrasında Alman halkından çifte kazanç elde etme planıyla nasıl bir oyun oynadıklarına dikkatinizi çekmek istiyorum. Birincisi, savaştan zarar gören ülkelerin başlıca alacaklıları oldukları için, tazminat ödemelerinden önemli miktarda parayı nihayet alanlar Archonlardı (örgütleri aracılığıyla). İkinci olarak, bu paranın ödenmesi için Almanya'yı aynı uluslararası bankerlerden kredi almaya zorladılar. Alman halkının bu küstahça soygununu kolaylaştırmak için bu uluslararası bankerler İsviçre'de 'Uluslararası Parasal Anlaşmalar Bankası' ya da diğer adıyla 'Uluslararası Anlaşmalar Bankası'nı kurdular. Bu bankanın yardımıyla tazminat ödemeleri yapabildiler, böylece bir devletin, örneğin Almanya'nın hesaplarındaki nakit, bu bankada hesabı olan başka bir devletin hesabına aktarıldı. Tabii ki uluslararası bankerler bu işlemlerden oldukça iyi komisyonlar ve ücretler aldılar... Tüm bu verilen kredilerin 'örtüsü' altında, özellikle 1924'ten önce Almanya'ya büyük sermaye geldi, Archonların 'ticari köpekbalıkları' tarafından Amerikalılar da dahil olmak üzere herkes tarafından sıkıştırıldı."

"Amerika'dan mı?" diye sordu Victor şaşkınlıkla.

"Evet. Hitler'in askeri makinesini bu Amerikan sermayesi temelinde inşa etmeye başladılar."

"Ama neden 1924'ten önce?" diye sordu Nikolay Andreyeviç.

"Çünkü bu yıl, Archonlar tarafından İkinci Dünya Savaşı'nı başlatmak için yaratılan 'bombanın' saat mekanizmasının kurulmaya başlandığı yıl oldu. 1924 yılına kadar birkaç ana arka plan hazırladılar. Birincisi, bu savaşı başlatacak neredeyse hazır bir aday vardı. Ve asıl önemli olan, bu liderin iktidara gelmesi için Almanya'ya gerekli parayı aktarmalarıydı. Ayrıca, nazizmin ana çekirdeğini oluşturan Archonların gizli güçlerini toplamaya başladılar. 1924 yılında onların Asyalı temsilcilerinden bazıları geldi. Bu arada, onlar hakkında birkaç söz. Daha 1926'da Karl Haushofer'in (kendisinden daha sonra bahsedeceğiz) gizli çalışmaları sayesinde Almanya'da, özellikle de Münih ve Berlin'de, Tibetliler ve Hindulardan oluşan basit olmayan 'koloniler' ortaya çıkmaya başladı. Aslında bunlar 'Yeşil ejderha' ve 'Sarı şapkalılar' tarikatlarının temsilcilerini bir araya getiren gizli bir kara büyü tarikatının üyeleriydi."

"İkinci olarak, 1924 yılında uluslararası düzeyde planlanan olaylar gerçekleştirildi. Büyük Britanya, ABD ve Fransa'nın 'iş çevreleri' Almanya ile ekonomik işbirliğinin önemli ölçüde genişletilmesini savundular, bu da Alman, Amerikan ve İngiliz sermayesinin ortak girişim şirketleri ve banka kuruluşları aracılığıyla birleşmesine neden oldu. Örneğin, tüm dünyada kimya ve ilaç endüstrisini kontrol eden ve elbette güçlü bir siyasi ve ekonomik güç oluşturan uluslararası kartel 'I.G.Farbenindustrie'yi ('I.G.' bir kısaltmadır, çevirisi 'çıkarların ortaklığı' anlamına gelir) ele alalım. Merkezi Almanya'ya tahsis edilmişti. 93 ülke çalışmalarında yer aldı. Dünyanın en büyük şirketlerinden biriydi. Almanya için 'I.G.Farben' tüm Alman petrolünün neredeyse yarısını üretti ve savaş sırasında fabrikaları gaz odaları için gaz da üretti. Bu uluslararası kartelin neredeyse tüm gerçek üst yönetimi 'Hürmasonlara' aitti, bunlar büyük şirketlerin sahipleri ve ABD'dekiler de dahil olmak üzere üst düzey devlet yetkilileriydi. 'I.G.Farben'in CEO'su Hermann Schmitz aynı zamanda Deutsche Bank'ın ve Bank for International monetary settlement'ın yönetim kurulu üyesiydi."

"İşte buyurun!" Victor şaşırmıştı.

"Evet, gerçekten de öyleydi. Örneğin işte Nazi finansmanına aktif olarak katılan 'Hürmasonların' ana bağlantı halkalarının isimleri... Alman Reichsbank'ın başkanı Hjalmar Horace Greeley Schacht'tı. Daha sonra Nazi ekonomi bakanı oldu. Bu arada, Schacht ailesi uzun yıllar boyunca uluslararası finans elitine aitti. Hjalmar Schacht'ın Morgan'ın Amerikan finans şirketinin baş Alman temsilcisi olması tesadüf değildi... Ayrıca, 'Scull and Bones' tarikatının üyesi olan Amerikalı finansçılar Averell ve kardeşi Roland Harriman da onlara bağlıydı. Bu işlemler onlar tarafından, Alman sanayici Thyssen ve Harriman'ın ortak girişimi olan ve merkezi New York'ta bulunan 'Union Banking Corporation' aracılığıyla düzenlendi. Bu arada, bu bankanın sekiz yöneticisinden dördü 'Scull and Bones' tarikatının üyesiydi. Ve genel olarak Roland Harriman'ın 'Brown Brothers Harriman and Co.' bankası aracılığıyla hem Sovyetler Birliği'ni hem de Nazileri finanse ettiğini söylemek gerekir. En güvendiği çalışanlarından birinin, daha sonra 'Union Banking Corporation'ın yöneticisi olan Prescott Bush olduğuna dikkatinizi çekmek isterim..."

"Bush mu?!" diye sordu şaşkın Nikolay Andreyeviç. "Acaba ABD'nin şimdiki başkanı George Bush'un akrabası mıydı?"

"Elbette akrabasıydı. Onun babasıydı! Genel olarak, bu Bush klanının 'Hürmasonların' aktif çalışmalarının örnek bir göstergesi olduğunu belirtmeliyim. Birinci ve İkinci Dünya Savaşı sırasında Archon'un gizli planlarının gerçekleştirilmesine aktif olarak katıldılar. Örneğin Prescott'un babası Samuel Prescott Bush, Birinci Dünya Savaşı sırasında Savaş Endüstrileri Kurulu üyesiydi ve orduya mühimmat tedarikinden sorumluydu."

"Mühimmat mı?" Volodya tekrar sordu. "Bu altın bir pozisyon".

"Birinci Dünya Savaşı'ndan sonra Ulusal İmalatçılar Birliği'nin ilk başkanı ve ABD Başkanı Herbert Hoover'ın ekonomi danışmanı olarak görev yaptı. Ve bu yıllarda (1929-1933) ABD'de 'Büyük Ekonomik Kriz' olarak adlandırılan güçlü bir ekonomik kriz yapay olarak düzenlendi. Prescott Bush'un kayınpederi George Herbert Walker, New York'ta 'Brown Brothers Harriman' şirketini kuran büyük bir finansçıydı. Herbert Hoover'ı ABD başkanlığı koltuğuna oturtan bir başka 'Hürmason' temsilcisinin seçim kampanyasına da sponsor olmuştu: 'siyasi çevrelerde iyi bağlantıları olan' toprak sahibi ve nüfuzlu bir işadamı ailesinin temsilcisi olan Franklin Delano Roosevelt... Evet... Hem Prescott hem de George Bush 'Scull and Bones' tarikatının aktif üyeleriydi..."

"Kafatası ve kemikler mi? Onlar gerçek korsanlardı," diye sırıttı Stas.

"Doğru, Archon denizinin," diye ekledi Eugene.

"Böylece, İkinci Dünya Savaşı sırasında, gazeteciler Nazileri kimin desteklediği, ABD'nin kime karşı savaştığı gibi gerçeklerin kökenine indiğinde, Harriman ve Prescott Bush'un isimlerinin ortaya çıktığı bir mahkeme soruşturması başladı. Ama kısa süre sonra bu sorunun üstü örtüldü. Bu arada Prescott Bush'un avukatı olan Allen Dulles'ın bu davaya katılımı da göz ardı edilmedi."

"Allen Dulles mı?" Volodya şaşırdı. "CIA Direktörü mü?"

"Bir süre sonra, savaştan sonra direktör oldu. Ve bu süre zarfında New York'ta kardeşi John Foster Dulles'a ait olan hukuk bürosunun ortaklarından biriydi. Bu hukuk bürosu en büyük Nazi sponsorlarından biri olan Rockefeller'a ait petrol şirketi 'Standard Oil'in çıkarlarını temsil ediyordu. Aynı 1942 yılında Allen Dulles, ilgili 'liyakatler' nedeniyle yeni ABD Stratejik Hizmetler Ofisi'nin Avrupa bölümünün başına getirildi. Yeni

yetkileri sayesinde, 'Hürmasonların' talebi üzerine, Himmler'le (ertesi yıl (!) Nazi Almanyası'nın içişleri bakanlığına atanan) temaslarını genişletir, SS kurumlarıyla yeniden gizli işbirliği kurar. Ve 1953'te Allen Dulles (1947'de Nazi bağlantıları nedeniyle suçlanan Stratejik Hizmetler Ofisi'nin dağıtılmasıyla kurulan) CIA'in direktörü olur."

"Anekdot!" diye sırıttı Victor "Bu doğru: tabelaları değiştiriyorlar ama ana oyuncular aynı kalıyor!"

"Evet, Allen Dulles ciddi bir oyuncu. Bunda şaşılacak bir şey yok. Oyuncu ailesinden geliyor, yani Archonların satranç taşları için ön yarı mamul malzeme. Allen Dulles'ın büyük babası 23. ABD başkanı Benjamin Harrison'ın devlet sekreteriydi (bu arada 9. ABD başkanının, yani babası Bağımsızlık Bildirgesini imzalayanlardan biri olan Büyük Britanya vatandaşı son başkanın torunu). Allen Dulles'ın amcası Robert Lansing, ABD'nin Birinci Dünya Savaşı'na girdiği ve Milletler Cemiyeti'nin kurulmasına önayak olan 28. ABD Başkanı Thomas Woodrow Wilson döneminde aynı pozisyonda görev yapmıştır. Allen Dulles'ın ağabeyi John Foster Dulles'tan bahsetmeye gerek bile yok. "ABD'de etkili devlet görevlerinde bulunan (Başkan Eisenhower döneminde (1953-1961) dışişleri bakanlığı dahil) John Foster Dulles, aynı zamanda Hürmasonlar örgütünün de önemli isimlerinden biriydi. Bu arada Rockefeller vakfının da mütevelli üyesiydi. Bu adam Archonların İkinci Dünya Savaşı ve özellikle de savaş sonrası dünya düzeni ve bu düzendeki güçlerin dağılımı ile ilgili planlarını gerçekleştirmek için çok şey yaptı, BM'nin kuruluşunda yer aldı (hatta BM Tüzüğünü yazdı), Rusya'ya, daha doğrusu SSCB'ye karşı NATO, ANZUS ve SEATO gibi askeri bloklar oluşturdu. Arada sırada ünlü makalesi 'Barışın Altı Sütunu'nu yayınlamadı değil..."

"Altı mı? Yine altı!" Eugene kahkahalara boğuldu.

"Doğru, sütunlar... ya da daha doğrusu, Archonların destekleri," diye başını salladı Stas.

"Evet, Sensei," dedi Nikolai Andreevich, "Hikâyenizin her dakikasında beni daha da çok etkiliyorsunuz."

"Ben mi?!" diye gülümsedi Sensei. "Ben sadece gerçeği söylüyorum ve tarihi olduğu gibi anlatıyorum."

"Peki," dedi Volodya. "Gerçekler her zaman etkileyicidir... Bu dünyada hiçbir şeyin değişmediği doğru."

"Ne yazık ki," diye ekledi Sensei. "Peki, 1924 yılına geri dönelim... Böylece, 1924 yılında Archon'lar tarafından planlanan olaylar sadece Avrupa'nın bazı ülkelerindeki siyasi değişikliklere değil, aynı zamanda Sovyetler Birliği'ndeki hükümetin siyasi rotasının düzeltilmesine de dokundu."

"Siyasi gidişatın düzeltilmesi derken neyi kastediyorsunuz?" Stas anlamamıştı. "Doğru mu anladım, Sovyetler Birliği'nde miydi?"

"Evet. Mesele şu ki, Rus imparatorluğunun Kerenski tarafından yıkılmasından sonra Lenin'in ekibi tarafından düzenlenen Rusya'daki ikinci devrim de (Büyük Ekim sosyalist devrimini kastediyorum) Archonlar tarafından finanse edildi. Lütfen bu Archon oyununun nasıl gerçekleştiğine dikkat edin. Rusya'da Şubat burjuva devrimi başladığında, Lenin ve yoldaşlarının çoğu o sırada 'tarafsız' İsviçre'de göç halindeydi. Onlar için bu 'burjuva devrimi' beklenmedik bir haberdi. Ama Rusya'ya gitmek için acele ettiklerinde, Almanya, Avusturya, İngiltere yetkilileri hep birlikte Lenin ve

ekibinin ülkelerinden geçmesine izin vermediler ve bu kararı destekleyen Avrupa ülkelerinin yardımıyla onları İsviçre'de engellediler. Ancak Nisan ayında 'tüm bu ülkeler' Lenin ve ekibinin Avrupa ülkeleri üzerinden Rusya'ya geçişi için aynı beklenmedik izni verdiler. Bu, Archonların oyunlarında insanları nasıl manipüle ettiklerini ve onları taşlar gibi belirli zaman ve yerlerde yeni pozisyonlara taşıdıklarını bir kez daha vurgulamaktadır.

"Lenin iktidara geldiğinde, Archonlar onu kontrol etmek için elbette kendi adamlarıyla çevrelediler. Ancak Lenin basit bir adam değildi. Felix Dzerzhynsky başkanlığında, Archonların tüm oyununu, amaçlarını ve görevlerini net bir şekilde anlayan kendi yüksek prensipli ekibine sahipti. İktidara gelen Lenin ve grubu, Archonların gücünden kurtulmak için yoğun bir şekilde Shambala ile temas aramaya başladı."

"İkili bir oyun oynadığını mı söylemek istiyorsunuz?" diye sordu Nikolay Andreyeviç.

"Haklısın. Lenin ülkeyi krizlerden çıkarmak için bir girişimde bulundu. Ve Archonların niyetlerine karşı olan açık hedefler somut eylemlerle ortaya çıkmaya başladığında, Archonlar ondan kurtulmaya ve yerine kendi kuklalarını getirmeye karar verdiler. Daha 1922'den başlayarak, Lenin'in kötü sağlık durumu gerekçe gösterilerek, Stalin'in atamasıyla ülke yönetiminden fiilen azledildi. Ve eski Lenin'in ekibi, ülkeye ne gibi tehditler getireceğini anladıkları için bu 'Gürcü ve Yahudi mafyası' ile savaşmak için ellerinden geleni yapmalarına rağmen, Lenin'in ölümünden sonra (21 Ocak 1924) dört ay içinde İşçi ve Köylü Partisi'nin on üçüncü kongresinde Stalin Genel Sekreterlik görevine seçildi. Ve bu, Lenin'in hiçbir şekilde Stalin'i bu göreve aday göstermeme yönündeki yazılı iradesine rağmen gerçekleşti. Ve aslında Stalin'i destekleyenler daha sonra bunu hayatlarıyla ödediler.

"Lenin'in ölümünden ve Stalin'in aday gösterilmesinden sonra, İngiltere, Fransa, İtalya dahil olmak üzere bazı ülkeler neredeyse hemen SSCB'yi tanıdı ve onunla diplomatik ilişkiler kurdu. Anladığınız üzere, bu da 'aniden' olmadı. Şunu da belirtmeliyim ki Stalin, Archonların parmağı altında olduğunu nihayet anladığında gücünün yanılsamasından uzun süre memnun kalmadı. Ama bunu biraz sonra anlatacağım."

"Öyleyse 1924'e, Almanya'ya geri dönelim. Bu yıl 'Hürmasonlar' öyle bir şey yaptılar ki, Hitler'in adı sadece ülke çapında değil, yurtdışında da duyuldu. Hitler'in partisinin ideolojik potansiyelinin fışkırmasına rağmen bu parti sadece Bavyera'da, daha doğrusu Münih'te vardı. Buranın dışında çok az kişi partiden haberdardı. Bu zayıf noktayı ortadan kaldırmak ve kuklaları Hitler'i her yerde meşhur etmek için 8 Kasım 1923'te bugün tarihe 'Birahane Darbesi' olarak geçen olayı kışkırttılar."

"'Birahane darbesi' mi? Yani bira yüzünden hepsinin başı belaya mı girdi?" diye sordu Eugene gülmemek için kendini zor tutarak.

"Aha, en çok da Hitler!" diye güldü Stas. Sensei de çocuklarla birlikte gülümsedi.

"Hitler'in 'Yahudi ve Marksist hainleri' devirmek için 'Berlin'e haçlı seferi' şeklinde çağrıda bulunduğu 'ulusal devrimi' başlatma kararının, 'darbe' siyasi oyununun ana aksiyonunun gerçekleştiği Münih barlarından birinde alındığına inanıldığı için tarihçiler böyle diyor."

Volodya sırıttı ve bas bir sesle, "Doğru, aslında büyük yatırımlarla ilgili bu

tür kararlar hazırlıksız alınmaz. Para aklı başında insanları sever."

"Bu doğru," dedi Sensei ona hak vererek. "Bu olayın ertesi günü Hitler bir gösteri düzenledi ve diğer parti liderleriyle birlikte şehrin merkezine doğru ilerleyen bir Nazi kolunun başına geçti. Orada, göstericilerin üzerine ateş açan polis kordonu tarafından beklendiler. Hitler hemen 'destekçileri' tarafından özel bir arabaya bindirilerek götürüldü. 'Birahane darbesi' başarısız oldu. Böylece her şey saat gibi işledi. Ve sonuç olarak Hitler sadece Almanya'da değil yurtdışında da ünlendi. Almanya'daki tüm gazeteler onun hakkında yazdı ve haftalık dergiler portrelerine bile yer verdi.

"Daha sonra bu gösteri hem sıradan insanlar hem de özellikle yapımcıları için daha ilginç hale geldi. Kitlelerin psikolojisini dikkate alarak (çünkü insanlar kendilerini ilişkilendirdikleri 'kırgın ve yaralı' kişilerden hoşlanırlar) Alman halkı için bir sonraki sahneyi oynadılar. Hitler 'devlet cinayetinden' yargılandı. Her ne kadar en başından beri gizli düzendeki 'hocaları' tarafından darbenin başarısız olacağı ve tutuklanıp hapsedileceği konusunda bilgilendirilmiş olsa da... amaçları uğruna uzun sürmedi. Elbette Hitler kendisine söylenildiği gibi davranır, baroyu korkusuzca propaganda kürsüsüne çevirir, hükümeti suçlar ve ona karşı dava açacağı bir günün geleceğine yemin eder, yani aslında sıradan insanlar arasında kaynayan şeyi açıkça dile getirir. Buna bir de popüler gazetelerde (sponsorlar tarafından) iyi ödenen makaleler eklenir ve Hitler bir anda ulusal kahraman, 'vatansever ve solla uzlaşmaz bir savaşçı' olarak ün kazanır.

"Adolf Landsberg hapishanesinde beş yıl hapis cezasına çarptırıldı. Bu süre yerine, orada sadece birkaç ay özgürce yaşadığı söylenebilir. Dahası, bu süre zarfında 'Hürmasonlar' ciddi bir şekilde Hitler'e 'kitleleri kontrol etmenin gerçek bilgisini' ve gizli 'okült etki bilimlerini' öğretmeye başladılar. Hapishane, bu amaçlar için yabancı gözlerden ve kulaklardan korunan oldukça rahat ve uzak bir yerdi.

"Hitler orada herhangi biriyle değil, otuz yaşındaki Rudolf Hess ile birlikte hapsedildi. Bu adam onun kişisel asistanı olarak atanmıştı (resmi olarak 1925'ten beri bu göreve atanmıştı) ve aynı zamanda onun işleriyle de ilgileniyordu. Rudolf Hess de Münih Üniversitesi'nde general ve öğretim görevlisi olan Karl Haushofer'in öğrencisiydi. Bu 'profesör' Hitler'i düzenli olarak hapishanede ziyaret etmeye ve ona saatler süren dersler vermeye başladı. Haushofer'in 'Hürmasonların' deyim yerindeyse 'kamusal' bir figürü olduğunu belirtmem gerekiyor. Hitler'e verdiği 'derslere' hazırlanırken defalarca yüksek rütbeli 'Hürmasonlardan' ve Batı'da 'yeşil eldivenli adam' lakabını alan, aslında bir 'keşiş' olmayan ve 'Yeşil Ejderha' gizli tarikatının yapısındaki son kişi olmayan 'Tibetli keşişten' tavsiye istedi.

"Size kısaca o adamın kim olduğunu söylemek istiyorum, Karl Haushofer. 1869 yılında Münih'te doğdu. Babası bir ekonomi profesörüydü. Karl, Bavyera askeri akademisini bitirdi ve askeri bir kariyer seçti. 1896 yılında Yahudi bir avukatın kızı olan Martha Mayer-Doss ile evlendi. Çift soylu bir aristokrasiye mensuptu. Haushofer, Güneydoğu Asya'da çeşitli diplomatik görevlerde bulundu ve burada 'Yeşil Ejderha' gizli tarikatının temsilcileriyle tanıştı; bu tarikatın etkisi altında temel dünya görüşü şekillendi ve okült bilimler hakkında bilgi sahibi oldu. Hindistan, Kore, Mançurya ve Rusya'yı ziyaret etti. Karl Haushofer 1908-1910 yılları arasında tesadüfen Japonya'ya Alman askeri ataşesi olarak atandı. Tokyo'da 'Yeşil Ejder' gizli tarikatına kabul edildi, üyesi oldu ve bu sayede imparatorun ailesine, Japon samuray

seçkinlerine yakınlaştı. Daha sonra, yani bu inisiyasyon sayesinde, Asya'nın en etkili gizli topluluklarından biri olan Lhasa'daki 'budist manastırların', 'Sarı şapkalar' ya da diğer adıyla 'Altın şapkalar' tarikatının kapılarının tamamen açıldığını görecekti. Şunu da belirtmeliyim ki 'Sarı şapkalar' 'Kanduk' özlerinde 'Yeşil Ejderha'nın seçkinleri gibidir. Kanduk'lar bile bu yaratıklarla kıyaslanamaz."

"Kanduklar mı? Kim onlar?" diye sordu Andrew.

"Sana bir gün anlatacağım... Yani, 'Yeşil Ejderha' tarikatına bu giriş sayesinde Haushofer'in kariyeri hızla yükseldi, Birinci Dünya Savaşı yıllarında tümgeneral olarak istifa ederek, onların deyimiyle 'genç general' olacaktı."

"Bu 'Yeşil Ejderha' ne kadar kurnaz bir tarikat ki böyle bağlantılara, nüfuza ve olanaklara sahip?" diye sordu Volodya. "Onun hakkında hiç bir şey duymadım."

"Şaşırmadım. Sıradan bir tarikat değil," diye fark etti Sensei. "Bu tarikatın okült çekirdeği Archonların tepesine çok yakın. Ve şunu söylemeliyim ki, Archonlar bile bundan korkuyor. Çünkü Archonlar sadece insandır ve bunlar... Bu tarikatın omurgası çok eski zamanlardan beri var ve aslında üyeleri Ariman'ın sağ koludur. Onlar artık insan değiller. Bu kelimenin tam anlamıyla onlar birer canavar. Bir zamanlar insandılar, Ariman'ın önerdiği yolu seçtiler ve sadece zengin olmayı, güç sahibi olmayı değil, aynı zamanda 'bedende ebediyen' yaşamayı arzuladılar."

"'Ebediyen bedende' olmak gerçekten mümkün mü?" Slava şaşırdı.

"Elbette mümkün değil. Her madde er ya da geç yok olacaktır. Sonsuzluk niteliği yalnızca ruha aittir ve yalnızca ruhsal olarak olgunlaşacağı zaman söz konusudur. Ancak Arimanianların 'ebedi hayat' terimiyle kastettikleri şey, ruh pahasına bir bedenden diğerine bilinçli olarak reenkarne olmaktır ki bu tür manipülasyonlar sonucunda sadece 10-12 reenkarnasyonda tamamen yok olur ve maddeleşmiş canavar sonsuza dek ortadan kaybolur. Yani, 'bilinçsiz' reenkarnasyonlar yaşayan sıradan bir insan, önceden belirlenmiş yaşam süresindeki ruhsal çalışkanlığı sayesinde özgürleşme ve en yüksek ruhsal alanlara ulaşma ve gerçek sonsuzluğu elde etme şansına sahip olduğunda, canavar bu şanstan sonsuza dek yoksun bırakılır. Ama bu bilgi canavar yolunu seçmiş olan insan tarafından çok daha sonra, 'bilinçli' reenkarnasyonların deneyimiyle bilinir hale gelir. Bu yaratık varoluşunun sonluluğunu çabucak kavramaya başlamasının yanı sıra, Ariman'ın isteklerine tamamen bağımlı hale gelir, çünkü ona herhangi bir itaatsizliği zamanından önce tamamen yok olmasına yol açabilir. Ama başlangıçta kimse insana Ariman'ın bu tuzağından bahsetmez, her şey onun ruhsal çabalarını tatmin etme yanılsaması ve yeryüzündeki bedende 'sonsuz yaşamın' parlak umutlarıyla kaplıdır."

Ruslan sanki Sensei'in az önce söylediği her şeyi duymamış gibi şaşkınlıkla tekrar sordu.

"Bilinçli reenkarnasyon mu? Ne kadar çok bilgiye sahip olduklarını tahmin edebiliyorum!"

Sensei acı acı gülümsedi, "Bu ciddi bir bilgi, bu yüzden Hitler onlardan korkuyordu. Bir insanı reenkarnasyon çemberinden çekip çıkaracak ve onu tamamen yok edecek kadar güce sahipler..." Ruslan'a cevap verdikten sonra Sensei ana hikâyeye geçti. "Karl Haushofer ile ilgili. Yani 'Yeşil Ejderha'nın emrinde ona, daha sonra hayatının ana hedefi haline gelecek olan konunun temelini attılar. Yani orada, daha sonra eserlerinde 'Avrasya'nın jeopolitik birliği teorisi' olarak adlandırılan Azor Adaları'ndan Tokyo'ya kadar kıta bloğu fikrini ayrıntılı olarak anlattılar. Bu

jeopolitiğin temeli, mevcut sınırların gözden geçirilmesi gerekliliğini öngören akışkan sınırlar teorisidir. Dünya kara ve deniz devletleri olmak üzere ikiye bölünmüştür. Her durumda tek bir düşman seçilmiştir: deniz devletlerinin liderleri olarak 'tüm dünya üzerinde kontrol kurmaya çalışan' Anglo-Sakson dünyası, İngiltere, ABD. Seçim böyledir; ya 'Anglo-Sakson kozmopolitik kapitalizminin' kölesi olmak ya da Asya ile yakın birlik içinde Avrupa'da ortak jeopolitik devrimi düzenlemek. Bunların hepsi 'Yeni dünya düzeni' kod başlığı altında sunuldu.

"'Yeni dünya düzeni' mi?!" Volodya şaşırmıştı, "Ama Archonlar..."

"Haklısın. Tüm bu girişimler ve 'Yeni dünya düzeni' planları tam olarak Archonlardan kaynaklanıyor. Amaçları tüm dünyayı savaşlar yoluyla iki büyük devlete bölmektir. Ve sonra hepsini tek bir devlette birleştirmek, onların liderliğindeki tek Dünya hükümetiyle, onlara kesinlikle itaat eden yeni tip insanlarla (Hayvan doğasının niteliklerinin tam hakimiyetiyle) ve bu hükümete karşı çıkan herkesi kayıtsızca öldürmek. Bu nedenle, bu hedeflere ulaşmak için bu işi kontrolleri altındaki gizli ve halka açık toplumlar aracılığıyla yürütürler. ABD ve İngiltere halklarını fiilen Doğu bloğu için düşman ilan ettiklerine dikkat edin, ancak bu halkların hükümetlerini kendi çıkarları doğrultusunda kullanan ve onları diğer devletlere karşı kışkırtan o sefil küçük Yahudi rahipler grubunu değil."

"Her yerde yalanlar!" Açıklanan bilgiler karşısında hepimiz gibi şoke olan Victor sırıtarak konuştu.

"Ne istiyorsun? Bu bir Ariman okulu. İnsanların olumlu çabalarını olumsuz tarafa yönlendirmek ve kendi amaçları doğrultusunda kullanmak için kullanırlar. Bilgiyi inanılmaz derecede çarpıtıyorlar. İşte size basit bir örnek. Neden Nazilerden sonra Shambala'ya karşı tamamen olumsuz bir tutumu popülerleştirmeye başladılar, onun bir yerlerde bulunan ve dünya üzerinde güce sahip olan 'korkunç bir canavar' olduğunu söylediler. Bu efsane Nazilere 'Yeşil Ejderha' tarikatının aynı 'inisiye' üyeleri tarafından anlatıldı. Onların masallarına göre, 'otuz ya da kırk yüzyıl önce' Orta Asya'da bulunan Gobi çölünde oldukça gelişmiş bir uygarlık vardı. Felaketin bir sonucu olarak Gobi çöle dönüştü ve hayatta kalanlar ya Avrupa'nın kuzeyine ya da Kafkasya'ya göç etti. Sözde bu göçmenler insanoğlunun ana ırkını, ari tabakasını temsil etmektedir. Özel bilgileri nedeniyle 'aklın ötesinin oğulları' olarak adlandırılan bu son derece gelişmiş uygarlığın öğretmenleri Himalaya'nın altındaki mağaralara yerleştiler. Orada iki gruba ayrıldılar. Biri 'sağ el' yolundan, diğeri 'sol el' yolundan gitti. Sağ yolun merkezi Agartha idi, iyiliğin, tefekkürün gizli şehri, 'insan hayatına müdahale etmeme tapınağı'. İkinci yol ise, güçleri sadece elementleri değil insan kitlelerini de yöneten, insanoğlunun 'yön değiştirme zamanı'na gelişini hızlandıran şiddet ve güç şehri Shambala'dan geçiyordu. Ve en önemlisi, 'Yeşil Ejderha'nın inisiye üyeleri, farklı halkların büyücü liderlerinin adaklar ve kurbanlar yoluyla Shambala ile bir anlaşma yapabileceğine işaret ettiler. Tüm bu sahte efsanelere dayanarak Haushofer'i ve onun aracılığıyla tüm Alman halkını ittifaklar yoluyla 'asıl köklere inme gerekliliği' ya da tüm Doğu Avrupa'yı, Pamirleri, Tibet'i, Türkistan'ı, Gobe'yi fethetme düşüncesine ikna ettiler, çünkü bu 'kilit bölgeleri' kontrol edenler sözde tüm dünyayı kontrol edecektir."

"Ne saçmalık!" diye güldü Eugene.

"Üst düzey Naziler, tam tersine, bunun 'gizli bilgi' olduğunu düşünüyorlardı. En acı ve komik olanı da, Hitler'in ve III. Reich'ın gizli cemiyetlerinin yetkililerinin

sürekli temas halinde olduğu yeşil eldivenli 'Tibetli keşiş'in 'Anahtar Bekçisi' olarak adlandırılması ve Agartha'ya (Aryana) girişi bildiğine dair sürekli söylentiler olmasıydı."

"Arimana'ya mı? Bundan kim şüphe eder ki!" Eugene grubumuzla birlikte yine güldü.

" Shambala hakkındaki bilgileri neden bu kadar çok bozdular?" Victor Sensei'e sordu.

"Biliyorsun, Shambala gerçekten çok ciddi bilgilere yoğunlaşır, küresel seçim zamanları arasında Kâse'nin koruyucusudur. Archonlar bunun karşısında gerçekten güçsüz oldukları tek güç olduğunu çok iyi biliyorlar, bu yüzden insanların gözünde Shambala'yı karalamak için her şeyi yapmaya çalışıyorlar. Her ne kadar Shambala insan toplumuna karşı tarafsız olsa da, toplumun gelişimi insanların kendi kişisel seçimi olduğundan, bazı nadir istisnai durumlarda insanlara ruhsal yardımda bulunur, ancak bu yardım oldukça dolaylıdır. Shambala insanların dünyasına hakikati ve bilgiyi getirir. Ama seçim insanlara bırakılmıştır. Bu tıpkı ışık gibidir. **Eğer insanlar ışığı görmek isterlerse, sadece onun saflığını algılamakla kalmazlar, aynı zamanda onu diğer insanlara da iletirler. Ve her yeni ışık sıçramasıyla dünyada daha az karanlık olur. Eğer bir insan ışığı görür ama onu söndürürse, karanlık kendi alanını genişletir. Işığı alan herkes onun taşıyıcısı olur. Ve sadece bir insanın kişisel seçimi onun etrafında ve genel olarak tüm dünyada ne kadar ışık olacağını belirler."**

Nikolay Andreyeviç düşünceli bir ifadeyle, "Herkesin kişisel seçimi," dedi. "Kişisel seçim..."

Grubumuz bir süre sessiz kaldı.

Sensei bir süre sessiz kaldıktan sonra şöyle dedi: "Bu nedenle Archonların, Shambala hakkındaki bilgi de dahil olmak üzere, yanlış bilgi vermeleri çok faydalı." "Nazileri nasıl kandırdılarsa, bunu yapmak için çok kurnaz olmak gerekir. Nazilerin nihai hedefi III. Reich'ın yaratılması, Yeni dünya düzeninin yaratılmasına temel olacak ari ırkın bin yıllık devleti, uygarlığın 'Büyük Bilinmeyen'in dünya tahtına çıkmasına hazırlanması olduğundan, Archonlar kendilerini bu şekilde adlandırıyor."

"Yine... bir yalan!" Eugene gülümseyerek söyledi. Çocuklar gülümsedi.

"Haushofer'e gelince. Akıl hocalarının özel ricası üzerine 'Yeşil Ejderha' tarikatının 'fikirleri' üzerine bir eğitim alarak Almanya'ya geri döner ve burada 'Hürmasonların' aktif localarından biri olan 'Altın Şafak' tarikatı da dahil olmak üzere birkaç gizli cemiyetin kapıları önüne açılır. Orada, 'Thule' cemiyetinin kurucusu Rudolf von Sebottendorf da dahil olmak üzere, daha fazla 'gizli çalışma' için gerekli insanlarla tanışır. Kendisine bir tarikat daha kurar, 'Aydınlık Loca', daha sonra farklı Alman tarikatlarını, 'Kara Taşın Lordlarını', 'Kara Şövalyeleri', daha sonra SS'in çekirdeği haline gelen 'Kara Güneş'i birleştiren 'Vril Topluluğu' olarak yeniden adlandırılır. Yine de Karl Haushofer dışarıdan bakıldığında, başarılı bir askeri kariyeri tamamlayıp bilime geri dönen ve Münih Üniversitesi'nde öğretim görevlisi olan örnek bir kocaydı. 1922'de 'akıl hocaları' ona Alman Jeopolitik Enstitüsü'nü kurması için yardım etti. Karl jeopolitik üzerine kitaplarını yayınlar. 1924'teki o 'başlangıç' yılından itibaren sadece Hitler'i eğitmek için gönderilmez. 'Kendi' fikirlerini aktif olarak popülerleştirmeye başlar. Bunu yapmak için sonraki yirmi yıl boyunca yazılarını yayınladığı sağlam bir jeopolitik dergi çıkarır. 1924'ten 1931'e

kadar düzenli olarak Alman halkına hitap eden yayınlar yapar. Genel olarak, daha sonra Karl, Archonlar için pek çok yararlı şey yaptı. III. Reich'ın çöküşünden sonra Nuernberg süreci sırasında yargılanmadı. Bu arada, o zaman sadece halkın 'kuklalarını' mahkemeye çıkardılar ve izin verilenden daha fazlasını bilenleri öldürdüler. Ama kimse III. Reich'ın gerçek liderlerini ve finansörlerini yakalamak için kılını kıpırdatmadı. Haushofer, 1946 yılında 'Yeşil Ejderha' tarikatının gerçek bir üyesi olarak, ailesinin önünde kendini kurban ederek, ritüel bir cinayetle hayatına son verdi.

"Ama Hitler'in führer olarak şekillendiği zamanlara geri dönelim. Onun eğitimiyle eş zamanlı olarak, nasyonal-sosyalistlerin bir sonraki 'yasal' iktidar gaspı için resmi Alman hükümetine sistematik olarak ilerletilmesi üzerinde çalıştılar. Bunun için her türlü aracı kullandılar: rüşvet, şantaj, tehdit, terör ve hatta rakipleri olan komünistleri suçlamak için Reichstag'ı provokatif bir şekilde ateşe vermek.

"Archonlar, Almanya'daki iç siyasi düzenlemelerin yanı sıra, 'savaş koşulları' hazırlıkları için dış bir 'zemin' hazırladılar. 1929'da yapay olarak dünya ekonomik krizini yarattılar, bunu 1933'e kadar uzattılar, bu arada sermayelerini önemli ölçüde arttırdılar. Aslında kendi insanları bundan zarar görmedi. Onlar önceden uyarılmışlardı ve Archonların bu projesi başlamadan önce sermayelerini altın ve gümüşe yatırmışlardı. Krizler sırasında Hürmasonlar uluslararası bankaları aracılığıyla faaliyet gösterdiler ve neredeyse bedavaya farklı ülkelerde işletmeler ve gayrimenkuller satın aldılar, aynı zamanda bir dizi siyasi ve ekonomik kale düzenlediler. Dünyadaki ekonomik krizler Almanya'da siyasi sistemin önemli ölçüde kötüleşmesine ve Hitler'in partisinin iktidara gelmesi için verimli bir alan yaratılmasına yol açtı.

"Versay Antlaşması" gibi tüm resmi anlaşmaları ve Milletler Cemiyeti gibi halkların barış içinde bir arada yaşamasını 'kontrol eden' kuruluşları ihlal ederek, Hitler'in askeri makinesini geliştirmeye devam ettiler. 1936 yılına kadar aralarında General Motors, International Harvesters, Ford, DuPont gibi ünlülerin de bulunduğu 100'den fazla Amerikan firması bu makinenin restorasyonu üzerinde çalışıyordu. Örneğin Ford ve Opel (Opel, Morgan tarafından kontrol edilen General Motors'un bir yan kuruluşuydu) Naziler için en büyük tank tedarikçilerinden biriydi. Büyük Britanya gemi yapımına yardım etti. Sovyetler Birliği, Alman pilotlara kendi toprakları üzerinde uçmayı öğretti. Ve Sovyetler Birliği, çok sayıda yer işaretine sahip yoğun nüfuslu bir Avrupa gibi değildir. Burada açık alanlarımızda kaybolmamak için nasıl havalanacağınızı bilmelisiniz."

"Bu, Almanları kendi topraklarımız üzerinde uçuşa hazırladığımız anlamına mı geliyor?" Victor az önce duyduklarına inanamıyordu.

"Öyleydi. Sadece o da değil. Yirmili yılların sonunda özellikle yoğun bir 'Almanya ve SSCB dostluğu' ilan edildi; üst düzey yetkililer arasındaki işbirliğinden başlayarak, askeri, endüstriyel alanlarda SSCB topraklarında barışçıl karşılıklı bilimsel keşif gezilerine kadar (Alman uzmanların her küçük maddeyi doğru bir şekilde yazdığı ve gelişmiş Alman tesisleriyle donatıldığı)."

"Kurnazca planlanmış!"

"Ama şunu da belirtmeliyim ki, Hitler'in iktidara gelmesini organize edenlerin gerçek yüzü ortaya çıktıkça, Hitler Archon'ların kendisine sadece şimdilik bir halk kuklası olarak ihtiyaç duyduğunu daha iyi anladı ve bu nedenle tek diktatörlük

gücünü elde etmek için Archon'ların iktidarından çıkmanın olası seçeneklerini aradı."

"O zaman akıl hocalarına karşı savaşmak zorunda kaldı," diye sırıttı Stas.

"Bu arada rakibi Stalin kitlesel baskılara başlamıştı bile. Bunun nedeni de Avrupa'daki hızlı gelişmeleri gözlemleyen ve hayatından endişe eden Stalin'in kendisini Archonların 'kontrolörlerine' karşı bir şekilde korumaya karar vermesiydi. Bu nedenle SSCB 'demir perde'yi kurdu ve Stalin sadece çevresindekileri değil, tüm halkı 'toptan tasfiye' etmeye başladı. Ancak Archonlar Stalin'in bu baskılarından yararlandılar çünkü sinsice, önceki yıllarda savaş deneyimi olan devletin ana askeri elitinin neredeyse tamamı tasfiye edildi.

"Hitler ayrıca birçok kez saflarını 'tarama' yöntemlerini kullandı, ancak başka hedefleri vardı ve Stalin'in ne için çabaladığını gayet iyi anlıyordu. Dışarıdan gelen halk antipatisine rağmen, Archon'ları görevden almak için onların çabalarına katılmaya karar verdi. Hitler, Stalin ile gizli bir anlaşma yaptı, bu nedenle daha sonra Hitler Büyük Britanya'ya saldıracak ve ABD'de bile şaşırtma operasyonları düzenleyecekti ve bu, o zamanın bazı bilgili uzmanları ve analistleri için tam bir sürpriz olacaktı. Stalin Almanya'nın SSCB'ye saldıracağına sonuna kadar inanmadı. Her iki diktatör de askeri makinelerini birleştirecek ve Archonlara karşı savaşacaktı. Ve gerçekten de, eğer faşist Almanya'nın birlikleri Sovyetler Birliği'nin birlikleriyle birleşseydi, hiç kimse onların askeri güçlerine karşı koyamazdı. Dahası, bu Archonlar sadece sefil küçük bir grup insandır. Ancak asıl soru çözülmemişti: Archonların gizli güçlerine nasıl karşı konulacağı. İki diktatörün önündeki bu engel sadece bu güçlerin gösterilmesiyle hiç uğraşmamış insanlar için bir şaşkınlık yaratabilir, çünkü onların sıradan algılarına göre bu güç sadece fiziksel olabilir. Ama büyük gücün kaldıraçlarına sahip olanlar bu faktörün hafife alınamayacağını bilirler."

Bunu en iyi bilen kişi Hitler'di. Sıradan insanların gözünde 'eşsiz gücü' temsil etse de, gerçekte kendi gücünün 'Yeşil Ejderha' tarikatının seçkinlerinin sahip olduğu gerçek güçle karşılaştırıldığında hiçbir şey olmadığını çok iyi anlamıştı. Kendisi de çocukluğundan beri, gizemli ve güçlü etkileriyle onu korkutan okült güçlerin tezahürleriyle uğraşmıştı. Hitler, iktidara gelişi sırasında bu 'görünmez' güçlerin nasıl hareket ettiğine tanık oldu. Hayatına defalarca kastedildiğinde 'Yeşil Ejderha' tarikatının okült uygulamalarını iş başında gördü ve bu durumlardan sonra sıradan insanlar için açıklanamayacak bir şekilde güvende ve sağlam kaldı. Tüm eylemlerinin ne kadar kontrol altında olduğunu biliyordu. Ama gerçek gücün bu görünmez kuvvetine karşı koymak ancak daha büyük bir güçle mümkün olabilirdi ki bu da farklı ulusların eski yazılarına göre ya Shambala'ya ya da insanlar tarafından daha sonra Kâse olarak adlandırılan bir şeye aitti. Bu yüzden hem Hitler hem de Stalin onları aramak için çok çaba sarf etti... Hitler özellikle gayretliydi. Hatta sadece Archon'un kontrolünden kurtulmayı değil, dünya üzerinde sahip olduğu tam gücü elde etmek, ebediyen yaşamak ve ebediyen hükmetmek için 13.'nün yerini almayı bile umuyordu."

Eugene bir kahkaha patlattı. "Ariman'ın kendisinden gücü almak mı? Bu adam gerçekten hırslıymış, Archonlar onun yanında çocuk kalır!"

"Ne yapabilirsiniz ki, o sadece bir insandı," diye gülümsedi Sensei çocuklarla birlikte. "Yani, Hitler Shambala arayışında başarılı olamayınca, Kâse arayışlarını yoğunlaştırdı. Ve Hitler'in kendini buna ciddi bir şekilde hazırladığını söylemek gerekir. Ekibi sadece Kâse'yi aramakla kalmadı, aynı zamanda Kâse'nin saklanmasının planlandığı tüm kompleksin yirmi yıl boyunca inşa edilmesini öngörmeye başladı.

Kompleks, o yerde bulunan eski kalenin onuruna 'Wewelsburg kalesi' olarak adlandırıldı. Buradan tüm dünyayı kontrol etmeyi, SS seçkinleri tarafından eski Almanların inançlarının, 'Yahudiler tarafından bozulmamış' Hıristiyanlığın ve okültizmin bir sentezi olarak hazırlanan nazist 'yeni dinin' merkezini burada kurmayı planladılar. Bu kompleksin mimari planını onayladılar; buna göre mızrak başını hatırlatan kale üçgeni, her SS üyesini taşıyan gümüş 'Ölü kafa' yüzüğünün formuna karşılık gelen devasa yapı çemberine yerleştirildi. Bu mızrak, Romalı yüzbaşının çarmıha gerilen İsa'yı yaraladığı 'Kader Mızrağı' efsanesinden çok, eski Almanların ve İskandinavların efsanesini sembolize ediyordu. Sonuncusuna göre, göksel şehir Asgard'da yaşayan bu ulusların en çok tapınılan eski tanrılarından biri, savaş ve askeri onur tanrısı Odin (Almanca Wodan) idi. Bu tanrının kalıcı nitelikleri, her zaman hedefini vuran mızrağı Gungnir ve ona benzer bir şey doğuran yüzüğü Draupnir'di. Bu yüzden, üçgen kalenin kuzey kulesi Kuzey Kutbu'ndaki efsanevi Thule adasına yönlendirilmişti. Dikkatinizi çekmek isterim ki, bu kalede sadece on iki yüksek SS generali için daireler yoktu..."

"On iki mi?" diye sordu Nikolay Andreyeviç.

"Evet. Tek bir eksen üzerinde ama farklı seviyelerde üç ana salon inşa edilmişti. En alttaki salona 'Walhalla' deniyordu ve eski destanlardaki ölüler dünyasını temsil ediyordu; ortasında ebedi ateş ve obengruppenführer'ler için mezar mahzeni ve ölümlerinden sonra 'kara düzen'in tüm üyelerinin yüzüklerini saklamak için. Ayrıca, bir kat daha yukarıda, Alman ve İskandinav mitolojisine göre canlılar dünyası olarak adlandırılan 'Midgard' salonunu inşa ettiler. Salon zemine kadar özel sembollerle, rünlerle süslenmişti. Orada on iki sütun vardı. Bu salon, en yakın çember için, yani insanlığın kaderini yönetecek olan on iki 'kara düzen şövalyesi' için güç eylemleri için tasarlanmıştı. Ve son olarak Kuzey kulesi, aynı zamanda eski Alman tanrılar dünyası 'Asgard'ı sembolize eden 'Kase salonu' ile taçlandırıldı. Daha önce de belirttiğim gibi, Kâse sayesinde sadece Archonların değil, 13'ncünün gücünü de ele geçirmeyi hayal eden Führer için bizzat önceden belirlenmişti. Bu amaçla, Hitler'in aradığı Kâse'nin dört taşı için özel bir kaide inşa edildi."

"Kâse'nin dört taşı mı? Ama Kâse bir kadeh gibi görünüyor," dedi Victor.

Sensei gizemli bir şekilde gülümsedi.

"Hitler geçmişte insanların çoğunun bilmediği bazı gerçek olayların farkındaydı ve Kâse'nin en son dört taşa üçer üçer yazılmış on iki runik işaret olduğunu biliyordu. Aradığı bu taşlardı."

"'Runik' işaretler mi?" Çocuklar daha da şaşırdı. "Rünler' eski mitolojiden alınmış bir Alman kavramıdır. Almanca raunen kelimesi 'fısıldamak' anlamına gelir. Eski İskandinav dillerinde rūn 'sır' anlamına gelir. Alman dillerinin Doğu grubuna ait olan Gothis dilinde de rauna 'sır', 'gizem' anlamına gelir. Hıristiyanlık öncesi dönemlerde İskandinav, eski Alman rahipleri rünleri büyü ayinleri için özel işaretler olarak, yaşamdaki farklı durumlar için tılsımlar yapmak ve yazı dili için kullandılar. Rünlerin isimleri en gizli sır, en içsel bilgi olarak kabul edilirdi. Günümüzde insanlar sadece dışsal benzerliğe sahipler ancak bu bilgiyi uzun zaman önce kaybettiler. Ancak bu halkların eski rahiplerinin bu büyülü işaretler hakkında bilgi edindiği tarih çok daha ilginçtir.

"Aslında kadim semboller sadece kadim İskandinavlar ve Almanlar tarafından bilinmiyordu. Slavlar, Keltler, Sarmatyalılar ve İskitler tarafından da

biliniyorlardı. Özel tamga işaretleri olarak kullanıldıkları Orta Asya'nın yanı sıra Antik Çin, Hindistan, Mısır, Fenike ve Orta Amerika'nın eski devletlerinde de iyi biliniyorlardı. Ve bu, bu tür yerlerin tüm listesi değildir. Bu arada, Kadim Mısır'da antik Yunanlılar tarafından hiyeroglif olarak adlandırılan semboller, Mısırlılar tarafından 'Tanrı'nın sözünün yazılmasından' başka bir şey olarak adlandırılmamıştır. Bununla birlikte, farklı kıtalara dağılmış olan tüm bu işaretlerin ana prototipi, Shambala temsilcileri tarafından bu dünyada yaşayan güvenilir insanlarla iletişim için kullanılan karakterdi. Birçok meslekten olmayan kişi için taşlara, ağaçlara, bazı eşyalara, altın ve metal plakalara bırakılan bu işaretler hiçbir şey ifade etmiyordu. Ama insanlar özel bir güce ve bilgiye sahip olanların ne kadar endişeli bir tavır sergilediklerini fark ettiler. Sonra sıradan insan taklidi zamanla dine dönüştü ve nihayetinde bu işaretlerin, kendi uydurma işaret sistemleri ve anlam 'yorumlarıyla' tamamlayan farklı rahip grupları tarafından gasp edilmesine geldi. Bu arada sadece bahsetmek istedim."

"Neden 'sadece bahsetmek için'? Bu oldukça ilginç bir bilgi," diye itiraz etti Nikolay Andreyeviç Sensei'in son sözüne.

Sensei sadece omuzlarını silkti, sanki herkesin kendi kararını verme hakkı olduğunu ve bunun kendisini ilgilendirdiğini ima edercesine, "Yani Hitler, Stalin ile güçlerini Archonlara karşı birleştirecekti. Kimse Archonların bunu bilmediğini söyleyemez. Elbette biliyorlardı ve kendi çıkarları doğrultusunda kullandılar. Ve zamanı geldiğinde Hitler'i 'yeşil eldivenli adam' aracılığıyla sıkıştırdılar ve Sovyetler Birliği'ne karşı savaş açmaya zorladılar."

"Onların önünde neden korktu?" diye sordu Victor. "Böyle planlar ve böyle hırslarla..."

"Doğru, aptal gibi kendini itip kakmalarına izin verdi!" diye tamamladı Eugene özgür ifadeleriyle.

Çocuklar güldü ve Sensei açıkladı, "Çünkü benlik en çok kendini sever. Bu yüzden kendisini itip kaktıkları yere gitti, Archonların dediği gibi 'devrime değil, evrime' ivme kazandırmak için. Böylece Sovyetler Birliği bu savaşı kazandı ve bu Hitler için de tam bir sürpriz oldu. Yine de Archonlar için bu öngörülebilir bir sonuçtu. Bu savaşın galibi kim olursa olsun, Archonlar yine de savaşa katılan ülkeler üzerindeki etkilerini arttırdılar ve 'Hürmasonlar' savaşan taraflara silah ve erzak satışından ve savaş sonrası uluslararası kredilerin verilmesinden maddi olarak faydalandılar.

"İkinci Dünya Savaşı'nın sayısız kurbanı için 'Hürmasonlar'ın yargıçları tarafından 'cezalandırılan' kişilere küresel olarak bakıldığında, 'mahkum edilenlerin' sadece nazizmin halk kuklaları ya da gerçek liderler ve yaptıkları hakkında çok az şey bilen 'ikincil öneme sahip' insanlar olduğu anlaşılır. Ama Nazi makinesinden Archonlar için 'değerli' insanlar sadece 'adaletlerinin' cezasından kurtulmakla kalmadılar, aynı zamanda 'Hürmasonlar' için daha fazla çalışmak üzere hayata iyi bir şekilde yerleştiler. Bu hedeflerin gerçekleştirilmesi için, Katolik kilisesinin örtüsü altında Alman subaylarını İsviçre, Arjantin, Paraguay ve ABD'ye gönderen Vatikan tarafından yoğun bir şekilde yardım edildiler. Nazilerin özel istihbarat servislerinin farklı bölümlerini yönetenlerin birçoğu, savaştan sonra kendi adamlarıyla birlikte yeni efendileri olan ABD Stratejik Hizmetler Ofisi'ni hızla kazandılar ve Batı Avrupa'daki casusluk faaliyetlerini fiilen sürdürdüler. Peki ya NATO? Bu örgüt Arap

ve İslam dünyası bölgelerinde, Endonezya'da, Yakın Doğu'da, Kuzey Afrika'da kirli operasyonlar düzenlerken kimin deneyimine ve profesyonelliğine güveniyordu? Ya da yetmişli yıllarda Avrupa'da terörizmi desteklerken? ABD Örneği'ni takip eden eski Naziler, savaştan sonra oluşturulan bu yeni kurumu, sözde Kuzey Atlantik ittifakını 'güçlendirdiler'... Ya da 'Interpol' gibi bir örgütü ele alalım, işleyişinde 'Hürmasonlar' tarafından bir kenara bırakılmadı. Suçlulara ve uyuşturucu tacirlerine karşı mücadele için kurulan uluslararası düzeydeki bu özel polis örgütü 1972 yılına kadar eski SS subayları tarafından yönetilmiştir. Ve bunun gibi pek çok örnek var."

Victor, "Ne kadar 'parlak bir dünya'! Demokrasi ve özgürlükten nasıl söz edebiliriz! Hepsi yalan, sahtekarlık ve kölelik!"

"Peki 3. Dünya Savaşı hakkında ne diyordunuz?" Volodya Sensei'e sordu. "Archonlar bunu gerçekten planlıyorlar mı?"

"Ne yazık ki," diye başını salladı Sensei.

"Önde gelen ülkelerin mevcut nükleer silahlarıyla mı?!" diye sordu Nikolay Andreyeviç. "Ama bu çok aptalca!"

"İkinci Dünya Savaşı'nın sayısız kurbanı için 'Hürmasonlar'ın yargıçları tarafından 'cezalandırılan' kişilere küresel olarak bakıldığında, 'mahkum edilenlerin' sadece nazizmin halk kuklaları ya da gerçek liderler ve yaptıkları hakkında çok az şey bilen 'ikincil öneme sahip' insanlar olduğu anlaşılır. Ama Nazi makinesinden Archonlar için 'değerli' insanlar sadece 'adaletlerinin' cezasından kurtulmakla kalmadılar, aynı zamanda 'Hürmasonlar' için daha fazla çalışmak üzere hayata iyi bir şekilde yerleştiler. Bu hedeflerin gerçekleştirilmesi için, Katolik kilisesinin örtüsü altında Alman subaylarını İsviçre, Arjantin, Paraguay ve ABD'ye gönderen Vatikan tarafından yoğun bir şekilde yardım edildiler. Nazilerin özel istihbarat servislerinin farklı bölümlerini yönetenlerin birçoğu, savaştan sonra kendi adamlarıyla birlikte yeni efendileri olan ABD Stratejik Hizmetler Ofisi'ni hızla kazandılar ve Batı Avrupa'daki casusluk faaliyetlerini fiilen sürdürdüler. Peki ya NATO? Bu örgüt Arap ve İslam dünyası bölgelerinde, Endonezya'da, Yakın Doğu'da, Kuzey Afrika'da kirli operasyonlar düzenlerken kimin deneyimine ve profesyonelliğine güveniyordu? Ya da yetmişli yıllarda Avrupa'da terörizmi desteklerken? ABD Örneği'ni takip eden eski Naziler, savaştan sonra oluşturulan bu yeni kurumu, sözde Kuzey Atlantik ittifakını 'güçlendirdiler'... Ya da 'Interpol' gibi bir örgütü ele alalım, işleyişinde 'Hürmasonlar' tarafından bir kenara bırakılmadı. Suçlulara ve uyuşturucu tacirlerine karşı mücadele için kurulan uluslararası düzeydeki bu özel polis örgütü 1972 yılına kadar eski SS subayları tarafından yönetilmiştir. Ve bunun gibi pek çok örnek var."

Victor, "Ne kadar 'parlak bir dünya'! Demokrasi ve özgürlükten nasıl söz edebiliriz! Hepsi yalan, sahtekarlık ve kölelik!"

"Peki 3. Dünya Savaşı hakkında ne diyordunuz?" Volodya Sensei'e sordu. "Archonlar bunu gerçekten planlıyorlar mı?"

"Ne yazık ki," diye başını salladı Sensei.

"Önde gelen ülkelerin mevcut nükleer silahlarıyla mı?!" diye sordu Nikolay Andreyeviç. "Ama bu çok aptalca!"

"Mantıklı insanların anlayışına göre elbette aptalca. Ancak Archonların sapkın anlayışına göre normal... Sanırım şimdi size yakında milyonlarca insan tarafından bilinecek bir şey söyleyeceğim. Size Archonların gizli planlarından bahsedeceğim, böylece daha sonra çalışmak onlar için 'sıkıcı' olmayacak... Şimdi, Archonlar nesiller

boyu sürecek küresel savaşlar planlıyorlar. Ve onların hesaplarına göre, bu nesil 3. Dünya Savaşı'na tanıklık edecek. Archonlar, jeopolitik duruma ve nüfusun hazırlık düzeyine bağlı olarak küresel savaşın başlaması için üç tarih planladılar. İlk tarih 23 Aralık 2012'dir ve dolaylı reklamlar yoluyla tüm dünyada olası bir kıyamet günü olarak lanse edilmiştir. İkinci tarih 2017'dir. Üçüncüsü ise 2025 yılı. Bunlar kendilerini yönlendirdikleri ve hesaplamalarını dayandırdıkları ana tarihler. Elbette Prensip olarak bu olaylar için yaptıkları hazırlıklar kolayca görülebilir ve izlenebilir. Archonların niyetlerine ciddi bir şekilde karşı duracak tek güçlü rakip ..."

"Sovyetler Birliği mi?" diye sordu Victor sabırsızlıkla.

"Ben biraz daha açık konuşmak istiyorum - Rusya... Şimdi, Archonların yeni bir küresel savaşa hazırlığı olaylarla oldukça kolay bir şekilde takip edilebilir. Archonların nasıl hareket ettikleri hakkında size zaten çok şey anlattım ve daha fazlasını da anlatacağım. Yöntemleri pratikte değişmiyor ve bunlar birden fazla kez vurgulandı ve tekrarlandı. Her şey eski bir temel şemaya göre yapılacaktır.

"Yapacakları ilk şey, planlarının gerçekleşmesini engelleyebilecek ciddi rakiplerini mümkün olduğunca zayıflatmaya çalışmak olacaktır. Bunu yapmak için ya bu devlet içinde kendi halklarını düşünerek kışkırtıcı yıkıcı politikalara başvuracaklar ya da bunun etkisiz kalması halinde bu devleti kendi kontrolleri altındaki ülkelerle kuşatmaya çalışacaklardır. Doğal olarak, gerektiğinde kukla hükümetlerini iktidara getirmek için bu ülkelerde devlet ele geçirmeleri ve devrimler gerçekleştireceklerdir.

"İkinci olarak, dünya sermayesinin en büyük payı onların elinde olduğu için yapay olarak bir 'dünya krizi' yaratacaklar. Dünya borsalarında 'uygun' durumlar yaratmak da onlar için olağan bir durumdur. En azından daha önce yapay olarak tetiklenen dünya krizlerini ve ardından gelen İkinci Dünya Savaşı'nı hatırlayın... Bunun yanı sıra, 3. dünya savaşından önce uygun kamuoyu duyarlılığı yaratmak için, Archonlar yapay olarak bir 'dünya gıda krizi' yaratacak ve bu da en yoksul alt sınıflar arasında sıkıntıya neden olacaktır. Görünürde herhangi bir neden olmaksızın, Üçüncü Dünya ülkelerinde açlığa ve gelişmiş ülkelerde gıda fiyatlarında önemli artışlara yol açacak gıda kıtlığı yaşanacaktır. Bahane olarak da tüm bunların küresel ısınma ve gezegenin aşırı nüfuslanması sorunuyla bağlantılı olabileceğine dair 'varsayımlar' öne sürülecektir. Bu tür 'iddialar', aç insanların kendi çıkarları için insan nüfusunu azaltma arzusunu da beraberinde getirecektir."

Volodya kaşlarını çatarak telaffuz etti: "Bu gerçekten de kasvetli bir durum... Ama Sensei, küresel bir iklim değişikliğinin gerçekleşmekte olduğundan bahsetmiştiniz. Dolayısıyla bu sadece geleceğe dair bir öngörü olabilir."

"Geleceği tahmin etmek mi?!" Sensei suçlayıcı bir şekilde konuştu. "Neden, mevcut teknolojilerle Sahra Çölü'nü çiçek açan bir bahçeye dönüştürmek ve meyveleriyle insanlığın önemli bir bölümünü beslemek gerçek. Dünya üzerindeki verimli toprakların bolluğundan bahsetmiyorum bile, kıtlık gibi bir kavramın bu gezegende artık var olmaması için fazlasıyla yeterli." Sensei bir an sessiz kaldı ve her zamanki ses tonuyla anlatmaya devam etti. "Üçüncüsü ve en önemlisi, bazı Üçüncü Dünya ülkeleriyle, ama ABD'nin 'tüm dünyada demokrasi için savaşan dünya polisi' olarak dahil olduğu, kimseye gerek olmayan birkaç savaşı finanse edecekler ve yapacaklar. Bu savaşlar sırasında, doğal olarak, bu savaşların altında yatan tüm nedenleri bilmeden, hayatları pahasına yabancı bir toprakta demokrasiyi ve ülkelerinin

çıkarlarını savunduklarını düşünerek ölen Amerikalılar da dahil olmak üzere insanlar hayatlarını kaybedecek. İnsanlar ölecek; dolayısıyla Amerikan halkı arasında hoşnutsuzluk artacaktır. Bu sivil huzursuzluğu kullanarak, doğru zamanda Archonlar tüm sorunlardan kendi kukla başkanlarını sorumlu tutacak ve her şeyi onun 'başarısız politikasına' bağlayacaklar. Aynı zamanda, müttefiklerini ve ülkelerinin insanlarını düzenli savaşların etkili olmadığı fikrine yönlendirmeye çalışacaklardır: savaş paraya mal olur ve bu savaşlar planlanandan daha uzun sürer (her ne kadar Archonlar karşı tarafı da finanse etse de), insanlar bu savaşlarda hayatlarını kaybeder ve bunun bir anlamı yoktur. Başka bir deyişle, para ve insan kaynakları boşa harcanır ve bunun hiçbir faydası yoktur. Sonuç olarak, ABD'nin Archonların politikasına hiçbir şekilde uymayan bu tür 'adil olmayan, demokratik olmayan' ülkelere ilk nükleer saldırıyı yapma hakkına sahip olması gerektiğine dair bir kamuoyu oluşacaktır. Bu görüş insanların kafasına 'özgür bir ulus' ve 'dünya gücü' olarak Amerikalıların ilk nükleer saldırıyı yapma hakkına sahip olması gerektiği şeklinde yerleşecektir. Bu daha az maliyetlidir ve en önemlisi Amerikalılar 'tüm dünyada demokrasi' mücadelesinde ölmezler.

"Şimdi, insanları nükleer savaşın gerekli olduğuna ikna etmek için, 'en güçlü ulusun' ekonomisini manipüle edecekler. Archonların her zaman yaptığı gibi. İlk başta ülkenin ekonomisi yapay olarak canlandırılır; insanlar iyi yaşamaya alışır. Sonra ülkenin 'yabancı bir düşmanı' olur. Bu sırada Archonlar akut ekonomik durgunluğu kışkırtır; ciddi bir ekonomik çöküş başlar. Sonuç olarak birçok insan işini kaybeder. Kamuoyu oldukça düşmanca bir hal alır. Dahası, basında ana 'düşmanlarının' aynı zamanda zenginleştiği konusu aktif bir şekilde tartışılacak ve muhtemelen bunun sebebinin 'halkımızın her geçen gün daha da fakirleşmesi' olduğu 'varsayımları' ortaya atılacaktır. Bu provokasyon, Hayvan doğasının hakimiyetinde yetişen insanlar arasında, 'kendi pahasına zenginleşen' ülkeye karşı ister istemez kıskançlık, öfke ve oldukça olumsuz ilişkiler uyandıracaktır. Nihayetinde basının bu varsayımları, tüm bu ekonomik sıkıntıların o 'zalim ulus' yüzünden olduğunu ima eden, bizzat hükümetten gelen bir suçlama kategorisine dönüşecektir. Böylece, zor durumda olan bir kişi - ancak 'özgür ve varlıklı ülkesinde' iyi ve rahat yaşadığı zamanları hatırlayarak - ve başka bir ülkenin zenginleştiğini görerek - sözde fakirleştiği için - bu kişi bilinçaltında, bu krizlerin aslında neden ortaya çıktığını ve kimin yarattığını düşünmeden, iç düşmandan dış düşmana yönelir. Başka bir deyişle, vatandaşlar, Archonların uşaklarının kendilerine işaret ettiği ülkeden 'varsayılan olarak' nefret etmeye başlarlar.

"Ne kadar ileri o kadar çok. İnsanları psikolojik olarak nükleer silahı ilk kullanan olma gerekliliğine hazırlamaya başlayacaklar, bu hızlıdır ve 'herkesin fakirleşmesine' neden olan 'demokratik olmayan ülkeyi' etkili bir şekilde cezalandıracaktır. Böylece Archon'lar küresel bir savaş başlatmaya çalışacak ve bu savaşta, böyle bir 'intikama' susamış olanlar da dahil olmak üzere çok sayıda insan ölecektir."

"Susamışlar mı? İnsanlar bu kadar kandırılabilir mi?" diye hayretle şüphe etti Victor. "Mantıklı bir şekilde düşünün, eğer güçlü uluslar nükleer bir savaş başlatırsa, o zaman kim hayatta kalır? Archonlar neye güveniyor?"

"Evet, eğer bu gerçekleşirse, insanlığın büyük bir kısmı yok olacak... Yine de insan nüfusunun hızlı bir şekilde toparlanması için en az yüz bin insan örneği bırakmak yeterlidir. Ve Archonlar bunu çok iyi biliyor. Nükleer bombanın yakın

geleceğin belirgin bir gerçeği haline geldiği İkinci Dünya Savaşı sırasında geliştirilen Agarta planını aktif olarak uygulamalarına şaşmamak gerek. Bu plana göre yerin derinliklerinde (üremeleri de hesaba katılarak 144 bin kişinin yaşayabileceği şekilde tasarlanmış) tamamen özerk bir şehir inşa edilecek ve bu şehir her türlü felakete karşı yeterince güvenli olacak ve nükleer saldırılardan korunacaktır.

"Archonlar, dünyaya ideolojik olarak hakim olma ve 'dünya hükümeti' biçiminde tek diktatör olma konusunda başarısız olmaları durumunda, bu küresel savaştan sonra dünyayı tamamen yöneteceklerini umuyorlar. Ve onların 'Tek Dünya Hükümeti' nihayet tüm dünyada kurulacak ve Dünya'da geri kalan tüm insanların basit bir ücreti olacak. Yeni nesillerin, Hayvan doğasına ve tamamen Ariman ilkelerine dayanan, tamamen köle psikolojisini geliştirmelerini bekliyorlar.

Ama burada başka bir soru ortaya çıkıyor. Hayvanlar üzerinde mutlak hakimiyeti olan böyle bir insan uygarlığına kimin ihtiyacı olabilir ki?"

Sensei derin bir iç çekti ve kısa bir sessizlikten sonra şöyle dedi: "Bütün bunları size neden anlatıyorum; görmeniz, bilmeniz, anlamanız ve **daha da önemlisi hayatlarınızda doğru kararlar almanız ve bunları uygulamaya koymanız için**... Savaşlar bir avuç insan tarafından yönetilir. Onların sayısız köle takımının geri kalanı, Archon'ların anlık doyumuyla yaşayan ve sağlanan güçle onların megalomanisini memnun eden, Archon'lar için sadece ölmeye giden askerler olduklarını tahmin bile edemeyen astlardır. Bu alttakiler 'sonsuza dek mutlu' olacaklarına güveniyorlar, bu yüzden Efendilerinin emirlerini özenle yerine getirerek dünyayı Üçüncü Dünya Savaşı'na sürüklüyorlar. Ve çocuklarının da bu savaştan zarar göreceğini ve hayatlarının nükleer bir mantar bulutunun karesinde bir video kaset olarak sona ereceğini fark etmiyorlar bile."

Nikolai Andreevich, "Doğru, her savaş korkunçtur, özellikle de böyle bir savaş," dedi.

Stas, "İnsanların başka ülkelerde özgürlük uğruna ama aslında Archonların çıkarları için öldüklerini düşünmeleri çok yazık," diye fikrini belirtti.

"Doğru," diye katıldı Volodya. "En çok da sanki bu ülkelerin halkları bu lanet olası savaşı ve çocuklarının ölmesini istiyormuş gibi Archonların tüm ülkeler adına savaş ilan etmesine kızıyorum."

"Gerçekten de," diye iç geçirdi Eugene. "Archonlarla birlikte yaşamak sak lifinden ayakkabı giymeye benzemez."

Stas otomatik olarak, "Doğru," dedi ve bir süre sonra Eugene'in sözlerinin ne anlama geldiğini açıkça anladıktan sonra, "Sak lifi ayakkabıların bununla ne ilgisi var?" diye sordu.

"Bilmiyorum. Ama Archonlar pisliktir!" Eugene içtenlikle 'akıllıca' bir sonuç çıkardı. "Öyle bir karmaşa yarattılar ki..."

"Archonlar ortalığı mı karıştırdı?" Sensei kıkırdadı. "Bir kez daha açıklayayım: O Archonlar tüm insanlığa kıyasla acınacak bir avuç insan! Eğer insanlar onlara tükürürse, bu tükürüğün içinde batarlar. Archonlar sadece plan yapıyorlar, biz insanlar ise onların seçimlerine katılıp katılmayacağımıza ya da kendi seçimimizi savunup savunmayacağımıza karar veriyoruz. Kolektif seçim tamamen her bireyin ruhsal arzularının ya da hayvani aldatmacalarının içsel ağırlığına dayanan kişisel seçimine bağlıdır. Neden Archonlar bizi savaşlara, devrimlere, uluslararası anlaşmazlıklara sürüklüyor ve biz de bir koyun sürüsü gibi onları takip edip,

sonuçlarını düşünmeden kendi türümüzden olanları öldürüyoruz? Çünkü Archonlar bağımsız düşünemeyen, düzenli olayları araştıramayan ve eylemde bulunamayan insanların şekillendirilmesiyle ilgileniyorlar. Kitle iletişim araçları aracılığıyla manipüle edilebilecek kölelerle ilgileniyorlar, onlara Archonların standartlarını telkin ediyorlar: nasıl görünecekleri, nasıl davranacakları ve düşünecekleri, hangi siyasi ve yaşam kurallarına bağlı kalacakları. İnsanları sürekli olarak yoksulluk, kıtlık, maddi yoksunluklar, kendi yaşamları ve sağlıkları için korku içinde tutuyorlar. İnsan gerçek hayatın böyle olduğuna ve kaderinin bu olduğuna inanmaya başlar.

" Hiç öyle değil! **İnsan kişisel seçiminde her zaman özgürdür! Tüm korkular, ölüm korkusu nedeniyle Hayvan doğası** tarafından yaratılmıştır. Ama her madde ölümlüdür - bu bir yasadır. Bununla birlikte, insan sadece bir madde parçası olmadığı ve köle olmadığı için büyüktür. İçine, onu bu dünyadan çok daha yüksek bir özde, Gerçek İnsana dönüştürebilecek muazzam bir ruhsal güç yerleştirilmiştir. Aldatmacadan kurtulan insan daha güçlü ve daha zeki olur. İnsanlar ne kadar zeki ve ruhen özgür olurlarsa, Archonların planlarını uygulamaları o kadar zorlaşır ve insanlar üzerindeki etkileri o kadar zayıflar. Ve eğer tüm insanlar Gerçeği bilirse, Archonların şartlarını dayatacakları kimse kalmayacaktır. Gerçekte onlar boş alanlardır. Onlardan sadece bir avuç vardır. Karar insanların ellerinde: ya Archonların kışkırtmalarına boyun eğip gezegeni küresel bir savaşa sürükleyecekler ya da Archonların otoritesini yıkıp bu uygarlığın altın çağını yaratacaklar. Dünyanın geleceği insanların ellerinde. Her şey çok basit. Archonların korktuğu kişi olmanız gerekiyor. Bir İnsan olmanız gerekiyor!"

Sensei sessizleştiğinde, ilham verici bir güçle dolu alışılmadık bir sessizlik oldu. Sensei'in anlattığı bu samimi hikayeden sonra her şey yerli yerine oturmuş gibi geldi bana, sanki sadece görüşümü geri kazanmakla kalmamış, aynı zamanda dışarıdan da uyanmış ve eski algımın yanılsamasının üzerime attığı bir perde olmadan kelimenin gerçek resmini görmüştüm. Sanki insan toplumunun gerçek yaşamına dair küresel bir vizyon ve kavrayışa sahipmişim gibi hissettim. Ve bu vizyon beni sadece şaşırtmakla kalmadı, aynı zamanda ruhsal yolun önemini daha derinden anlamama da yardımcı oldu. Çocukların ilham dolu yüzlerine baktığımda diğerlerinin de aynı şekilde hissettiğini anladım. Sensei'in sözlerinden sonra bizi saran o olağanüstü güç ve cesaret erişimini kaybetmekten ve tek kelime etmekten korkarak sessizliğimizi koruduk. Devamını dinlemeyi umuyorduk. Ancak Sensei bize biraz gizemli bir şekilde baktı ve dikkatimizi keskin bir şekilde değiştirdi, deyim yerindeyse konuşmayı en ilginç noktada kesti.

"Pekâlâ," dedi Sensei iyi huylu bir şekilde, "tarihte bu kadar iç çamaşırı yıkamak yeter, hadi yüzmeye gidelim."

"Yüzmeye mi?!" diye sordu Victor şaşkınlıkla, sanki zamanın içinde kaybolmuş ve nerede olduğunu unutmuş gibi etrafına bakınarak.

"Her zamanki gibi," diye yakındı Stas espriyle. "En ilginç noktada durduk!"

Eugene yarı ayağa kalktı ve biraz gerindi. "Yüzmek güzel tabii ama ben çok acıktım.

Akşam olmak üzere ve biz daha öğle yemeği yemedik."

Bu sözlerden sonra Eugene bana ve Tatiana'ya dikkatle baktı.

Ruslan, "Bu iyi bir fikir," diyerek onu destekledi. "Kızlar, hadi gidip yiyecek bir şeyler hazırlayalım."

Hep birlikte hareket etmeye başladık. Grubumuzun bir kısmı yiyecek olan çadırlara doğru ilerledi, diğerleri hepimiz için biraz yemek pişirmeye gitti ve üçüncüsü de biraz fast food aradı. Geri kalanımız Sensei ile birlikte denizde serinlemeye gitti. Nikolai Andreevich'in önerisi üzerine bir çorba pişirdik ve birkaç salata yaptık. Masayı hazırladığımızda diğerlerini çağırmaya gerek kalmadı, güzel kokulara koşarak geldiler. Genel olarak, öğle yemeği başarılıydı. Grup doyduktan sonra sıra tekrar masada sohbete geldi.

* * *

Kostya heyecanla, "Amerika'yla ilgili harika bir haber," dedi. "Bunu kim hayal edebilirdi ki!"

"Orada yaşayan insanlar için üzülüyorum," dedi Victor sempati ile. "Dışarıdaki 'özgürlük' gösterisinin ardına gizlenmiş Archonların 'demokrasisinin' demirleri içinde böyle bir kölelik var!"

"Doğru," diye yankılandı Kostya. "Ama dünyanın en havalı ülkesi olduklarını, yaşam seviyesinden ileri teknolojilere kadar her şeyin en üst düzeyde olduğunu, hatta Ay'ı ilk ziyaret edenlerin kendileri olduğunu iddia ediyorlardı..."

"Ama gerçekten, neden Ay'a ilk giden biz değil de Amerikalılar oldu?" Ruslan yaralı bir gururla sordu. "Uzaya ilk çıkan bizdik!"

"Sana büyük bir sır vermemi ister misin?" Sensei, çocukların konuşmalarını takip ederken zorlukla görülen bir gülümsemeyle sordu. "Amerikalılar Ay'ı hiç ziyaret etmedi. Hiçbir insan Ay'ın yüzeyine ayak basmadı," dedi espriyle, "yani canlı bir varlık olarak, ayak izi olarak değil."

"Nasıl olur da Ay'ı ziyaret etmemişler?!" Kostya ve Ruslan aynı anda hayretle haykırdılar.

"Bu oldukça basit. İnsanlar Ay'ı ziyaret etmedi," diye tekrarladı Sensei.

"Gerçekten öyle mi?" diye sordu Nikolay Andreyeviç merakla.

"Evet. 'Ay'a ziyaret' büyük bir şaşırtmaca, yanlış bilgilendirme ve büyük ölçekli bir dolandırıcılıktır ama yine de organizatörlerine önemli bir kazanç sağlamıştır."

Eugene ilgiyle Sensei'e baktı. "Gerçekten mi? Kulağa ilginç geliyor..."

Nikolay Andreyeviç Eugene'i durdurdu ve Sensei'e hitaben, "Durun," dedi. "Bildiğim kadarıyla bu bilinen bir gerçekken nasıl dolandırıcılık olabilir? Tüm dünyada yarım milyondan fazla televizyon izleyicisi astronotların Ay'a inişini izledi. Ve bu Ay destanı 1969'dan 1972'ye kadar fiilen devam etti, Amerikalı astronotlar neredeyse her altı ayda bir Ay'ı ziyaret etti. Ve genel olarak hem ABD hem de SSCB Ay'a ilk ayak basan olma yarışını sürdürdü. Eğer Amerikalılar dolandırıcılık yapsaydı, sanırım Sovyetler Birliği sessiz kalmazdı."

"Düşündüğünüz kadar basit değildi. Bahsettiğiniz dünya halkla ilişkilerinin arkasında en yüksek rütbeli 'Hürmasonlar' vardı. Sadece bu proje için yasalara uyan vergi mükellefleri olarak Amerikan halkını neredeyse kırk milyar dolar soydular. Aslında Ay'a hiç gidilmedi, özellikle de o teknolojilerle," diye sırıttı Sensei. "Bilimin modern gelişim seviyesiyle bile bu gerçek dışı. Dolayısıyla bu sadece Archonların büyük politikadaki olağan başarılı bir partisiydi."

"Bize ayrıntılı olarak anlatabilir misin?" Volodya, Sensei'e bakarak ortak

dileğimizi dile getirdi.

"Elbette anlatabilirim," diye omuzlarını silkti Sensei. "Gerçi bu bilginin bence özel bir önemi yok. Bu sadece büyük politikadaki oyunlardan biri..."

"Ama sinirleri gıdıklıyor ve topuklar kaşınıyor," diye şaka yapan Eugene adamların gülmesine neden oldu.

"Kendini daha sık yıkasan iyi olur!" Victor buna mizahla karşılık verdi.

Volodya tekrar, "Peki, Sensei, lütfen bize anlatın," diye sordu.

"Ne anlatmalıyım? Bu kirli bir hikaye. Bu yüzden pek çok iyi insan öldü... Bu dolandırıcılık, SSCB ve ABD arasındaki sözde 'büyük uzay yarışı' yıllarında Archonlar tarafından başlatıldı. Archonların sadık hizmetkârları olan 'Hürmasonlar', büyük politikacıların hırslarına çok ihtiyatlı bir şekilde oynadılar... SSCB o zamanlar liderdi." Ve Sensei sanki iyi bir şey hatırlıyormuş gibi nazik bir gülümsemeyle, "Tabii ki liderdi! Çünkü kozmonotların başında Sergei Pavlovich Korolev vardı. İyi bir adamdı, çok dürüst ve ahlaklıydı ve düşüncelerinden, eylemlerinden ve kararlarından çok sorumluydu."

Korolev mi? Kimmiş o? Bir politikacı mı?" diye sordu Slava.

"Olağanüstü bir bilim adamıydı," diye vurguladı Sensei. "Yetenekli bir tasarım mühendisiydi."

"Kozmonotiğin babası!" diye gururla ekledi Kostya ve Slava'ya kibirle sordu. "Bunu bilmiyor muydun?"

"Artık biliyorum," diye cevapladı adam gülümseyerek.

"Korolev sadece olağanüstü bir pratik bilim adamı değildi," dedi Sensei. "aynı zamanda yetenekli bir organizatördü. Ekibinde onunla birlikte çalışan herkes onun olağanüstü coşkusuna hayrandı. Zafere olan mutlak güveni insanları etkiliyordu. Ve şimdi dedikleri gibi, 'sezgisel olarak' ileriye dönük yönler geliştirdi. Bu çok doğal. Çünkü Korolev basit bir adam değildi. Çok az insan otuzlu yılların başında genç mühendis Sergei Korolev'in sadece Ziolkovsky ile değil, aynı zamanda kendisine kozmonotiğin 'teorisi' dışında birçok ilginç şeyi açıklayan bazı olağanüstü kamusal olmayan kişilerle de tanıştığını biliyor. Yani bu toplantılardan sonra Korolev gezegenler arası reaktif uçuşların geliştirilmesi konusunda 'çıldırdı'. Yani bu toplantılar sayesinde, daha sonra yazacakları gibi, havacılık ve kozmonotiğin geleceğini uzun yıllar öncesinden 'önceden belirleyebildi ve tahmin edebildi' ve zamanının önüne geçti."

"Peki kiminle görüştü?" diye sordu Ruslan sabırsızlıkla.

Sensei gizemli bir şekilde gülümsedi ve sorusuna cevap vermeden hikâyesine devam etti.

"Böylece Korolev'in sınırsız coşkusu sayesinde Sovyetler Birliği'nde kozmonotluk çağı başladı. Daha 1957'de SSCB ilk Dünya uydusunu fırlattı. Daha sonra, aralarında çok sayıda toprak örneği aldıkları Ay'a giden istasyonun da bulunduğu gezegenler arası otomatik istasyonlar fırlattı. Ve yine 1959'da Ay yüzeyine ilk ulaşan Sovyet otomatik istasyonu 'Luna-2' oldu. 'Vostok' uzay gemisiyle bir insanın ilk dış uzay uçuşu da SSCB'nin bir başarısıydı vs. Amerikalılar da geri kalmadılar ve deyim yerindeyse uzay araştırmalarında Sovyetler Birliği'nin peşine takıldılar. Yuriy Gagarin 12 Nisan 1961'de bir uçuş yaptıysa, Amerikalı Alan Shepard bunu 5 Mayıs 1961'de yaptı. Arada büyük bir zaman farkı yoktu. Yine de Amerikalı, uzayı ziyaret eden ikinci insan olmuştu. Artık bu olay bir ülkenin dünya

arenasındaki prestijine dokunuyordu. Archonlar bu durumu ve insanların aşırı hırslarını kullandılar.

"Dönemin ABD Başkanı John Kennedy aracılığıyla Ay programının önceliğini ilan ettiler. Bu arada, bu projenin teknik gelişimi, Alman roket ve uzay ekipmanı tasarımcısı, eski SS subayı, A-4 (Fau-2) roketinin baş tasarımcısı (İkinci Dünya Savaşı sırasında İngiltere ve Belçika'daki şehirlerin bombardımanında kullanılmıştı) Werner von Braun'dan başka kimse tarafından sağlanmadı. Bu adam, Hjalmar Schacht ile aynı 'Hürmasonlar' 'ekibine' mensup olan büyük Alman finansçı ve etkili siyasi figür Baron Magnus von Braun'un ailesinden geliyordu. Werner von Braun savaştan sonra Amerikan vatandaşlığına geçmiş ve bir süre önce Nazi Almanyası için olduğu gibi ABD'nin askeri-endüstriyel kuruluşu için barışçıl bir şekilde çalışmıştır. Dahası kariyerinde NASA'nın (Ulusal Havacılık ve Uzay Dairesi) en üst düzey yöneticiliğine kadar yükseldi.

Böylece kitle iletişim araçları Amerikan halkını, eğer kozmonotları uzaya ilk giden olmayı başaramazlarsa, Ay yüzeyine ilk çıkan kişinin bir Amerikalı olması için ellerinden geleni yapmaları gerektiğine yoğun bir şekilde ikna etmeye başladı. Tüm bu manipülasyonlar ve spekülasyonlar sonucunda ABD Kongresi, sanki Amerikalıların Ay'ın keşfinden başka sorunları yokmuş gibi, vergi mükelleflerinin cebinden çekerek bu 'Ay' programı için muazzam miktarda para tahsis etti. Ve bu onlarca milyar dolar için tüm dünyaya 'Apollo' Programı gibi şatafatlı bir isimle 'Ay'ın bir insan tarafından fethi epopesi' hakkında ucuz bir dizi gösterdiler."

Kostya bir 'uzman' edasıyla, "Antik Olimpiyat Tanrısı'nın onuruna mı?" diye sordu.

Nikolay Andreyeviç adamın sözlerini tamamlarcasına, "... şifacı, peygamber ve güzel sanatların hamisi... Gördüğüm kadarıyla Archonlar eski Yunan şiirinin büyük hayranları."

"Elbette," diye sırıttı Sensei. "Homeros'un Olimpiyat dinini yaratanlar onlardı... Sadece bu programın adı, kitleler bu güzel versiyonla beslenmiş olsa da, mistik tanrı Apollo'nun onuruna böyle adlandırılmadı. Archonlar çifte anlamların büyük hayranlarıdır. Gerçekte bu ismin kökeni çok daha basitti. Tüm bu büyük çaplı dolandırıcılığı icat eden Archon, dar çevrede parlak zekasından dolayı 'Phoebus' olarak adlandırılır (Yunanca 'phoibos' kelimesi 'parlak' olarak çevrilir). 'Phoebus' kelimesine mitolojide bakacak olursak, bu sadece Apollo'nun 'Her şeyi gören güneş tanrısı' olarak ikinci adıdır."

"Anlıyorum," dedi Victor grupla birlikte gülerek, "Dedikleri gibi, bütün büyük şeyler basittir!"

"Öyle bir 'uzay' oyunu oynadılar ki, hiçbir ünlü senaryo yazarı onlarla yarışamadı! Altı keşif gezisi Ay'a başarılı ve ideal bir şekilde indi. On iki kişi Ay'ı ziyaret etti. Ama 'Apollo-13' uzay gemisi, bordasındaki kaza nedeniyle Ay yüzeyine inemedi. Ay'ın etrafında uçtu ve hiçbir şey olmadan Dünya'ya geri döndü."

"Bunların hepsi gerçekten bir gösteri miydi?" Kostya buna inanamıyordu.

"Elbette. Onlar sadece insanların hırslarını kullanarak bir oyun oynadılar ve çok para çaldılar. Amerikan halkını soymalarının yanı sıra Sovyetler Birliği'ni de bu anlamsız yarışa dahil ettiler."

Nikolay Andreyeviç kuşkuyla, "Bir dakika," dedi. "Uzmanlarımızın bunun bir 'dolandırıcılık' olduğunu bilmediğini mi söylüyorsunuz?"

"Elbette biliyorlardı. Ama sessiz kalmaları ve 'Ay versiyonunu' desteklemeleri karşılığında Sovyetler Birliği uluslararası pazarda büyük ayrıcalıklar elde etti... Ve sonra 'Hürmasonlar' hükümet değişimlerinden başlayarak ve 'güvenilmez' kişileri öldürmekle bitirerek izlerini örttüler. İleride birileri bu dolandırıcılığa merak salar da, bu oyunun pek çok hata içeren orijinal filmlerinin iz bırakmadan yok olduğunu görürse hiç şaşırmayacağım. Ve bildiğiniz kadarıyla, eğer ortada belge yoksa, konuşulacak bir konu da yoktur."

"Bu Amerikalı astronotların Ay'a hiç inmediği anlamına mı geliyor?" Victor tekrar belirtti.

"Tabii ki hayır. Ay'a ulaşmak istiyorsanız, muazzam radyasyon kuşaklarını aşmak zorundasınız."

"Nasıl oluyor da kozmonotlar kozmosa gidiyor, uzaya çıkıyor ve oradan canlı dönüyorlar?"

"Dünyanın çekim ve mıknatıs kuvveti tarafından korunuyorlar ve onun sınırlarını terk etmiyorlar. Yani Dünya'ya yakın uzayda, Dünya yüzeyinden kabul edilebilir sınırlar içinde uçuyorlar. Ve artan radyasyon seviyesi bu katmanlara nüfuz ettiğinde uçuş yüksekliğini düşürmek zorundalar... Doğal olarak gelecekte nano teknolojilerin gelişmesiyle insanlar Ay'a ve diğer komşu gezegenlere uçabilecekler."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Eugene. "Nano teknolojiler mi? Nedir o?"

"Nano-teknolojiler mi? Mikro-teknolojilerin gelişiminin bir devamı. 'Nano' öneki başlangıç biriminin milyarda biri anlamına gelir. 'Nano-metre' metrenin on üzeri eksi dokuz kuvvetine eşit olan bir parçasıdır." Sensei gruba baktı ve belirtti. "Daha iyi hayal edebilmeniz için, bir nano metre bir milimetrenin milyonda birine eşittir."

Sensei'i dinleyen Eugene işaret parmağıyla başparmağını birleştirerek aralarında küçük bir delik açtı ve milimetrenin milyonda birini hayal etmeye çalıştığı belli olan bu delikten içeri baktı.

"...'nano' Yunanca 'nanos' kelimesinden türemiştir ve 'cüce' olarak çevrilir," diye cevabını genişletti Sensei.

"Ne cücesi bu?" Eugene gözlerini gayretle kısarak yeni yaratılan ufak açıklığı ilgiyle inceledi. "Çocukluğunda uzun süre hasta olan mutant bir mikrop."

Sensei diğerleriyle birlikte sırıtarak, "Evet, gerçekten de ihmal edilebilecek kadar küçük parçacıklar," dedi. "Nano-teknolojiler yapay olarak farklı malzemeler ve nano parçacık kadar küçük robotlar yaratmaya yardımcı olacak teknolojilerdir. Yani mikro-teknolojiler bir maddeyle manipülasyon sağlıyorsa, nano-teknolojiler bunu tek tek atomlarla yapar."

"Görmeyeceksem neden böyle bir robota ihtiyacım olsun ki?" Eugee hayretler içinde kalmıştı.

"Nasıl yönetilebilir?" diye sordu Victor merakla. "Ne için gerekli?" diye sordu Sensei cevap olarak.

"Ne olduğunu hayal bile edemezsiniz. Nano-teknolojiler dünyayı anlamada ve insan hayatını iyileştirmede devrim niteliğinde gerçek bir sıçrama."

"Bu sıçrama ne kadar büyük?" diye sordu Volodya.

"Elinde sopayla yiyecek arayan bir mağara adamının yaşam seviyesiyle, bilimsel ve teknolojik devrimin tüm olanaklarını kullanan modern bir insanın yaşam

seviyesi arasında bir fark var."

"Gerçekten öyle mi?!"

"Kesinlikle," diye başını salladı Sensei. "Bu parçacıklardan oluşan bir nano-dünya nedir? Her şeyden önce bu parçacıkların, ait oldukları parçacıklardan farklı olan tamamen başka özellikleridir. Örneğin bir şekeri ele alalım." Sensei, bu sırada bir 'Vzletnaya' karamelli şekerin paketini açan Ruslan'ı işaret etti. Ruslan bu şekere bakarken donup kaldı. "Bu şekeri birkaç parçaya bölersek, her biri tatlı olacaktır. Ancak bu parçaları nano-metre boyutunda parçalara ayırırsanız, her parçacığın kendine has bir özelliği olacak ve 'tadı' farklı olacaktır. Bu durum başka şeyler için de geçerlidir. Örneğin altını ele alalım. Bu metalin nano metre boyutundaki taneleri bile farklı bir renge sahiptir, sarı değil kırmızıdırlar. Oda sıcaklığında sıradan görünür altın kimyasal reaksiyonlar için bir katalizör değildir. Ama bu altının 3-5 nanometre kadar küçük parçacıklarını alırsanız, iyi bir katalizör özelliğine sahip olurlar. Bu da kimyada yeni olasılıkların kapısını açıyor. Aynı madde gibi görünüyor ama nano düzeyde tamamen farklı özelliklere ve karakteristiklere sahip."

Victor omuzlarını silkti ve şöyle dedi: "Peki ama böyle bir mikro parçacıktan nasıl bir robot yapılabildiğini hala anlayabilmiş değilim. Benim anladığım kadarıyla robot, pil kullanan ve içinde bir sürü mekanizma olan demir gibi bir şey. Ama bu nasıl hareket ediyor?"

"Çok basit," diye yanıtladı Sensei. "Maddenin özellikleri hakkında derin bir bilgiye sahipseniz, onu hareket ettirmekte hiçbir sorun yaşamazsınız. Mikro teknolojilerdeki ilerlemenin en ilkel seviyesini ele alalım. Örneğin, titanyum ve nikel alaşımını ele alalım. Bu alaşımın 'form hafızası' olarak adlandırılan inert bir özelliği vardır. Bu da hiçbir şey icat etmenize gerek olmadığı anlamına geliyor. Sadece bu mikro detayı alır ve deforme edersiniz. Eğer onu ısıtırsanız, 'hafızasından' ilk formuna geri dönecektir. Ve ısıtmak için ona bir elektrik sinyali göndermek yeterlidir. Eğer enerjisini keserseniz, tekrar deforme olacak ve önceki halini alacaktır. Böylece bir hareketiniz olur. Bu sizin 'kasınız'."

"Bunu gerçekten bilmiyordum," dedi Victor ilgiyle.

"Ama bu gerçekten çerez," diye devam etti Sensei. "Önümüzdeki on yıllarda insanların eline geçecek olan mikro dünyaya ilişkin derin bilgi, elbette insanların bu bilgiyi insanca kullanması durumunda, insanlığın önünde devasa olanaklar açacak. Bu olanaklar endüstri, tıp, sibernetik, eğitim ve insan faaliyetlerinin diğer alanları gibi pek çok alanı kapsayabilir. Dahası, bir molekül kadar küçük olan bu nano-mekanizmalar sadece karmaşık atomik yapıların kurulması ve kaldırılması işlemlerini gerçekleştirmekle kalmayacak, aynı zamanda diğer moleküllerle manipüle edebilecek, kendilerini kopyalayabilecek, daha da karmaşık ekipmanlar yaratacak, yani kendi bilgisayarı olan bir molekül büyüklüğünde mekanizmalar yaratabileceklerdir."

"Peki bundan nasıl bir 'tehlike' bekleyebiliriz?" diye sordu Nikolay Andreyeviç gülümseyerek. "Örneğin şu ilaçta?"

"Peki, böyle bir durumu hayal edelim. Örneğin, hastalandınız. Meslektaşlarınızı ziyaret edip hastalığınızın nedenini ve nasıl tedavi edileceğini öğrenmek yerine, içinde 'doktor'-nanorobotlar olan bir bardak sıradan su içiyorsunuz, onları hissetmeyeceksiniz bile. Bu, aynı anda hem bir teşhis uzmanını, hem bir tedavi uzmanını hem de çok yetenekli bir cerrahı ziyaret etmişsiniz gibi olacaktır.

Bedeninizin içinde hareket ettikleri için sadece ağrısız ve doğru bir şekilde teşhis koymakla kalmayacaklar ve sadece iltihaplı bölgeyi bulmakla kalmayacaklar, aynı zamanda onu ortadan kaldıracak ve bedeninizin işlevlerini tamamen iyileştirecekler."

Nikolay Andreyeviç, Sensei'e kuşkuyla yan gözle baktı ve gülümseyerek, "Bu 'mikro-şarlatanların' beni uzmanlara gitmeye sevk edeceğini mi söylemek istiyorsunuz?" diye sordu.

Sensei gülerek, "Ne yazık ki doktor," diye cevap verdi. "Yani yakında başka meslekler seçmek zorunda kalacağız!"

"Olmaz! Sen belki! Ama ben değil. Hayatım boyunca yeteri kadar hastam olacak. Psişe çok süptil bir şeydir."

"Yanılıyorsun doktor," diye başını salladı Sensei. "Bu teknolojiler bir hastayı sadece yaşamı boyunca iyileştirmekle kalmayacak, aynı zamanda onu bir kez ve tamamen iyileştirmeyi de sağlayacak." Sensei'in söylediği bu sözler Nikolay Andreyeviç'i içtenlikle güldürdü. Ardından Sensei sözlerine şöyle devam etti: "Akıl hastaları, umutsuz vakalar, doğuştan sakat olanlar da dahil olmak üzere, sağlıklarını tamamen geri kazanabilecekler. Çünkü nanorobotlar kan-beyin bariyerini aşarak doğrudan serebrum nöronlarına nüfuz edebilecekler. Orada nöron aktivitesinin uyarılmasını, bastırılmasını, tek tek nöronları ve belirli bölgeleri etkileyerek tedavi edebilirler."

"Kulağa bilim kurgu gibi geliyor!" diye mırıldandı Nikolay Andreyeviç. "Sanki her derde deva bir ilaçmış gibi söylüyorsunuz."

"Öyle bir şey," diye gülümsedi Sensei ve ekledi. "Ama doğru kullanıldıkları takdirde nano teknolojilerle ilerleme kaydetmek için bir sınır olmaktan çok uzak."

"Daha fazla ne yapılabilir?" Andrew hemen sordu.

"Örneğin, nano-cihazların yardımıyla, dünyanın neredeyse tüm kütüphanelerindeki bilgileri içeren bir mikro-kütüphaneye sahip olmak ve onu kullanmak mümkün olabilir. Dil engellerini sorunsuz bir şekilde aşmak, bilginin sunulma şeklini işlevsel olarak değiştirmek, böylece bir insanın bazı bilgileri ezberleyerek değil, ilgiyle öğrenmesini sağlamak mümkün olacaktır. Sanal gerçeklik insan iletişimine 'hizmet edebilir'."

"Bu nasıl olabilir?" Ruslan şaşırmıştı.

"Örneğin Eugene ile birlikte futbol izlemek ve onun yorumlarını dinlemek isterseniz. Onunla sadece sinyal alışverişinde bulunmanız gerekecek. Hem siz hem de Eugene, evlerinizden çıkmadan, sanal gerçeklik yardımıyla, daha doğrusu arkadaşınızın sanal bir kopyasıyla birbirinize yakın olacaksınız. Üstelik futbolu sadece 'modası geçmiş' bir televizyonda izlemekle kalmayacak, üç boyutlu görüntünün içinde yer alacaksınız, yani futbol sahasında gerçek bir seyirci olacaksınız. Sadece gözleriniz değil, diğer duyu organlarınız da buna dahil olacak, yani tüm sesleri duyacak, kokuları hissedeceksiniz vs."

"Vay canına, bu harika!" diye yorumladı Ruslan hayranlıkla.

"Elbette sibernetikte büyük ölçüde ilerlemek, ekolojiye düzen getirmek, hava, su, toprak kirliliğini ortadan kaldırmak, kozmik radyasyonun üstesinden gelmek, uzay gemileri için öyle bir kompozit madde yaratmak mümkün olacak ki, sadece geminin içindeki insanları radyasyondan korumakla kalmayacak, aynı zamanda benzersiz özelliklere sahip olacak, aşağıdan daha az ağırlığa sahip olacak, çelikten daha dayanıklı ve elmastan daha sağlam olacak. Bunu anlamanız için size basit bir

örnek vereceğim. Eğer ayakkabınızın topuğunu bir mikron kalınlığında yaparsanız, onu hayatınız boyunca yıpratmanız, hatta çizmeniz bile mümkün olmayacaktır...

"Bu, insanlara önceki uygarlığa verilen bilginin aynısının verileceği anlamına geliyor. Ama... asıl mesele insanların bu bilgiyi nasıl kullanacaklarıdır? Hangisi baskın olacak: Hayvani doğalarının arzusu mu yoksa Ruhsal doğaya doğru çabalamak mı? Eğer toplumda Hayvan doğası baskın olmaya devam edecek ve insanlar diğerlerini öldürmek isteyeceklerse, bunun sonuçlarını hayal edebiliyor musunuz?"

Nikolai Andreevich ciddi bir şekilde, "Bu doğru, gerçekten de, eğer Tanrı korusun, bu nano teknolojiler bir savaş için kullanılırsa, bu önceki tüm savaşlardan daha kötü olacaktır," dedi.

"Kesinlikle. Ve insanlar nazik doktorlar-nanorobotlar yerine, düşmanlarının topraklarına bir toz gibi yayılacak böyle küçük canavarlar-minirobotlar yaratmak isterler, böylece bu 'casuslar-katiller' tüm deliklere, iletişim kanallarına nüfuz eder, böylece sadece bilgi toplamak için değil, aynı zamanda saptırıcı görevler de yürütürler. Bu gelişmiş teknolojilerin yardımıyla bir kitle imha silahı yaratmak çok kolay olacaktır. Tek yapmaları gereken bunu megapolün üzerine toz olarak yaymak, hepsi bu. Şehir sakinleri her nefeste 25 milyon doğal nano-parçacık solumaktadır. Aralarında birkaç 'yıkıcı' bile olsa, kimse bunu hissetmeyecektir. Ve bedenin içine girdiklerinde, sağlık sorunlarıyla başlayıp farklı zombileşme yollarıyla biten, beynin belirli yapılarını etkileyen, ölümcül bir sonuçtan bahsetmiyorum bile, aldıkları herhangi bir programı yerine getirebilirler. Bu teknolojilere sahip olmayan ülkelerde bu süreci kontrol etmek ve halkı bu tehlikeden korumak neredeyse imkansız.

"Ya da örneğin, insanlar bu hafif, süper dayanıklı, katı maddeyi üretme bilgisine sahip olurlarsa, ilk etapta bunu nasıl kullanacaklar? Uzay araştırmaları için barışçıl amaçlarla mı? Hayır. Bu bilgiyi elde ettikten sonra, öncelikle askerleri ve askeri teçhizatları için nüfuz edilemez ve etkili üniformalar üretmeye çalışacaklardır. Sadece öldürmek için birçok farklı cihaza değil, aynı zamanda bukalemun gibi rengini çevredeki manzaranın rengine göre uyarlayan kıyafetlere sahip bir asker hayal edin ve süper dayanıklılığı nedeniyle nükleer patlama bile bu asker için sorun olmayacak.

"Nano robotlar insan bedenine girdikten sonra kontrol edilemez bir saldırganlığa neden olacak şekilde programlanırsa dünyada neler olacağını hayal edebiliyor musunuz? Kendini sınırsızca çoğaltabilen bu görünmez silahı hayal edebiliyor musunuz? Var olan herhangi bir silahı kopyalayabilen görünmez bir silah. Ve bu nano-fabrika sadece küçük bir kutunun içine girecek. Ve barışçıl bir zamanda? Sadece bir adaya oy veren zombi insanları hayal edin. O zaman bu çok övülen 'demokrasi' nerede olacak?"

Eugene hemen tepki verdi, "Nerede olduğunu biliyorum!" "Eugene, sessiz kalsan iyi olur," diye rica etti Stas.

Nikolay Andreyeviç adamların şakalarına tepki vermeden, "Doğru, bu gerçekten çok ciddi," diye sözlerini tamamladı.

"Elbette," diye ona katıldı Sensei. "Hepsi bu kadar da değil. İnsanların farklı genlere sahip olduğu bir sır değil. Ve nanoteknolojilerin DNA seviyesine ulaşması bir sorun değil. Belirli etnik grupları kasıtlı olarak yok edecek cihazlar yaratmakta sorun yaşamıyorlar. Tüm coğrafi bölgeleri 'özgürleştirmek' sorun olmayacaktır. Örneğin çok varlıklı Avrupa'da yaşayan insanların yok olmaya başlayacağını hayal

edebiliyor musunuz? Ya da örneğin Amerika'daki zenci ırkının aniden 'bilinmeyen' bir salgına yakalanacağını. O zaman ne olacak? Yani nano teknolojiler şaka değil. Bu büyük bir sorumluluk! Ya gelecek nesiller için medeni bir toplumda mutlu bir yaşam kurmaya yardımcı olabilecek ya da tüm insanlığı yok edebilecek bir araç."

"Sensei, bekle, belki de insanlık tüm bu nano-teknolojiler olmadan da idare edebilir," dedi Eugene kederli bir sesle. "Tüm dünyada barış için Nikolai Andreevich'i hayatım boyunca ziyaret etmeyi şimdiden kabul ediyorum."

Yaşlılar sırıttı ama Sensei oldukça ciddi bir şekilde cevap verdi: "Mesele nano-teknolojiler değil. Mesele insanlarla, onların bireysel seçimleriyle ilgili. Eğer insanlar Hayvan doğalarıyla başa çıkmak ve ilerici uygarlık yolunu seçmek için yeterli cesarete sahiplerse, yeni biliş ufuklarını göreceklerdir, çünkü nano-teknolojiler dünyanın bilişinde sadece küçük bir adımdır. Ancak insan toplumunda eskisi gibi birbirine karşı nefret, kıskançlık, güç arayışı ve maddi değerler hakim olacaksa, o zaman kim suçlu olacak? Herkes, aldığı kararın boyutunu tam olarak anlamasa bile, bu seçimin bir parçasıdır."

Grubumuz sessizleşti. Sensei'in bu gün bir kez daha pek çok şeyin kendimize, kişisel seçimimize, dış dünyaya bir ayna gibi yansıyan iç dünyamıza bağlı olduğunu vurguladığını fark ettim. "Bu doğru, gerçekten de" diye düşündüm kendi kendime, "eğer sağlıklı düşünürsek, çatışmalarımızın, kavgalarımızın ve skandallarımızın çoğunun temelini oluşturan neden içsel olgunlaşmamışlığımız, Hayvani ve Ruhsal doğalar arasındaki içsel çatışmamızdır. Birine kaba bir şekilde cevap vermeyi, onu rencide etmeyi ve aşağılamayı arzuluyorsam, bu kavgayı o kışkırtmış olsa bile, bu o adamın suçu mudur? O da benim gibi, iyilik ve barış için çabalayan aynı ruha sahip, ama bu adam bir hata yaptı, Hayvanının kışkırtmasına kapıldı, bu herkesin başına gelebilir. Şu anda yanlış Hayvan tarafını seçti ve dış saldırganlığın sıçramasına yol açtı. Ama ben neden bu sıçramaya kanayım? Neden buna Hayvan doğamın benzer bir sıçramasıyla tepki veriyorum? Sonuçta, her şey benim ellerimde! Sonuçta, nasıl tepki vereceğim benim kişisel seçimim: ya agresif bir şekilde cevap vereceğim ve Hayvanıma kaybedeceğim ya da bu çatışmayı Ruhumdan gelen pozitiflikle çözeceğim". Ve aniden kafama dank etti, "Bu benim iç dünyamın okyanusunu başlatan ve dışarıya yansıtılan damladır. Bu açıkça Sensei'nin bize bahsettiği, her dakika yaptığım ve buna uygun olarak İyiyi yaratan Ruhumun pozisyonunu ya da Hayvan doğamın pozisyonunu alıp çevremde saldırganlık yaratan çok kişisel bir seçim. O zaman gerçekten de her şey benim ellerimde, her insanın kişisel seçiminde oluyor." Bu basit gerçeği kavradıktan sonra sanki görme yetimi geri kazanmış gibi hissettim. Her şey o kadar basit ve netti ki!

* * *

Ben bunları düşünürken grubumuz ana yemeği bitirdi ve çay içmeye başladı. Sensei şaka yapmaya başladı ve yaşlılar da bu neşeli notaya geçiş yaptı. Masada yine kahkahalar hüküm sürüyordu ve çok geçmeden Kostya ve Sensei tarafından seslendirilen şiirlere dönüştü. Sonuncusu düşüncelerime cevap verircesine aşağıdaki dizeleri okudu. /"**Bir su damlası vardı, denize karıştı,/ Bir toz zerresi, toprakla kaynaştı;/ Ya senin bu dünyaya girip çıkman? /Bir sinek göründü ve kayboldu.**"

"Oh, bu **Ömer Hayyam**!" Kostya sevinçle tanıdı ve hemen övündü.

"Bulabildiğim bütün şiirlerini okudum!"

"Beğendin mi?" diye sordu Sensei tatlıları çiğneyerek. "Evet, tabii ki beğendim" diye başını salladı Kostya memnun bir havayla.

"Felsefi şiirler yazdı! Ancak bazı yerlerde onu anlayamadım. Şarap ve kadınlara olan aşkı hakkında o kadar çok şey yazmış ki, insan bunun hayatındaki en önemli şey olduğu izlenimine kapılıyor."

"Asla. Onun hiç alkol kullanmadığını söylersem belki sizi şaşırtırım. Sadece şiirlerinde bambaşka bir anlam gizliydi." Sensei yavaşça çayını yudumladı ve yatıştırıcı bir şekilde, "Bu şiirini nasıl buldun?" diye sordu.

/"**Eğer kalbinde Sevgi tohumu varsa, /Hayatının hiçbir günü boşa geçmez; /İster Tanrı'nın rızası için çabala, /Ya da Dünya'nın zevklerini tat."/**

"Eğer kalbinde Sevgi tohumu varsa" mı? Bu sıra dışı dizeler karşısında hayrete düşerek sordum.

Yaşlı adamlar birbirlerine anlamlı anlamlı baktılar.

"Tesadüfen bir 'Lotus çiçeği' miydi?" Victor kulaklarını dikti.

Sensei gizemli bir şekilde gülümsedi ve sanki bir vesileyle söylemiş gibi konuştu. "Bu arada, bu dizeler Ömer Hayyam tarafından öğretmeninin öğretmeni, yani Bodhisattva Agapit onuruna yazılmıştır."

"Öğretmeninin Öğretmeni mi?" diye sordu Andrew sanki yanlış duymuş gibi.

"Agapit Ömer'in öğretmeni miydi?!" diye yineledi yaşlı adam.

"Hayır, Ömer Agapit'in öğrencisinin öğrencisiydi," diye belirtti Sensei.

Nikolay Andreyeviç merakla, "Ne kadar derine inersek o kadar ilginç şeyler ortaya çıkıyor," diye yorumladı.

Sensei'in keyfinin yerinde olduğu belliydi, bu yüzden ek bir istekte bulunmadan bize oldukça ilginç bir hikaye anlatmaya devam etti, "Agapit'in Doğu'da Nişabur şehrinde bulunan özel ünlü kütüphanelerden birine devam ederken tanıştığı bir arkadaşı vardı. Bu adamın adı Nasir al-milla va-d- Din şeyh Muhammed-i-Mansur idi. Gerçeği arayan oldukça zeki ve ruhen olgun bir adamdı. Daha sonra Agapit'in sadece arkadaşı olmakla kalmayıp, aynı zamanda onun en yakın çevresine inisiye edilen kişi de oydu."

"Bu şehir nerede bulunuyor?" Ruslan belli ki dünya üzerindeki yerini hayal etmeye çalışarak 'zeki bir surat' yaptı.

"Nişapur mu? Pers'in (modern İran) doğu kesiminde, antik kültür eyaleti Horasan'da, yani Hazar Denizi'nin doğu ve güneydoğusunda yer alan bir yer. O zamanlar bu vilayet sadece modern İran topraklarını değil, aynı zamanda Türkmenistan ve Afganistan'ın modern topraklarını da içeriyordu. Bu arada, Nişabur oldukça küçük bir şehirdi, yoğun kervan yollarının belirli bir kavşağıydı. Ve tabii ki İran'ın ana kültür merkezlerinden biriydi. Orta Asya'da ticaret fuarlarıyla değil, medrese (ortaokul ve lise) olarak adlandırılan okullarıyla ve bilimsel kütüphaneleriyle de ünlüydü.

"Böylece Agapit bu adama pek çok şey öğretti ve o anda kavrayabildiği Beyaz Lotus bilimi hakkında bazı bilgiler verdi. Daha sonra Nasır Mansur bilim adamlarının ve araştırmacıların başı oldu ve bu bilgiyi değerli öğrencileriyle paylaştı, bunlardan biri de on altı yaşındaki Ghiyath al-Din Abu'l-Fath Umar ibn Ibrahim Al-Nishapuri al-Khayyami ya da kısaca Ömer Hayyam'dı.

"Ömer oldukça yetenekli bir genç adamdı, iyi bir hafızası ve zihinsel yetileri

vardı. Ve dedikleri gibi, verimli bir tarlaya düşen tohum umutları haklı çıkarır ve zengin bir hasat verir. Ömer Hayyam daha yirmi beş yaşındayken fizik, geometri, cebir, astronomi, tıp, tarih, felsefe, Arap dili ve edebiyatı üzerine birçok bilimsel incelemenin yazarı oldu. Coğrafyaya düşkündü ve doğa bilimleri üzerine birkaç risale yazdı."

"Vay canına, hiç fena değil!" diye haykırdı Stas. "Hem de yirmi beş yaşında! Demek ki neredeyse bizim yaşımızdaymış."

"Anlıyorum, bu adam gerçekten zekiymiş!" dedi Eugene hayranlıkla. "O bir dahiydi! Tanrım, biz ise aptal ve salak gibiyiz," diye şakayla karışık kendisini ve Stas'ı işaret etti.

"Herkes kendi alanında bir dahidir," dedi Sensei. "Dedikleri gibi, eğer hayattaki dehanızın potansiyelini ortaya çıkarmak ve gerçekleştirmek için bir isteğiniz ve çabanız varsa."

Victor, "Ömer Hayyam'ın bu kadar ileri bir bilim adamı olduğunu bilmiyordum," diye görüşünü ifade etti.

"O sadece ileri bir bilim adamı değildi. Hocasından aldığı Agapit'in verdiği bilgiler sayesinde Ömer Hayyam zamanının çok ötesine geçti. Örneğin fizik, matematik üzerine yazdıklarından bahsetmek gerekirse. Ve astronomi?! Ayrıca bir güneş takvimi hazırladı ve günümüze kadar kimse daha hassas bir takvim icat etmedi."

"Gerçekten mi?" Nikolay Andreyeviç şaşırmıştı.

"Evet. Örneğin biz bugün yıllık zaman hatası yirmi altı saniye olan Gregoryen takvimini kullanıyoruz. Oysa Ömer Hayyam o zamanlar dünyaya yıllık zaman hatası sadece on dokuz saniye olan bir takvim önermişti. Matematiğe bakacak olursak, aynı zamanda 'Aritmetiğin Zorlukları' adlı eserinde doğal üsler için bir binom formülü tanımlamıştır ki bu formül altı yüz yıl sonra İngiliz bilim adamı Isaac Newton tarafından binom katsayıları teoreminde tanımlandığında 'icat edilmiştir' ve 'Newton binomu' olarak adlandırılmıştır."

"Neden 'yani icat edildi' diyelim?" Nikolay Andreyeviç kelimeleri yakaladı.

"Çünkü Isaac bu formülü Ömer'in yazılarından cesurca kopyaladı. Ve sadece bu formülü değil, fizik, matematik ve astronomi ile ilgili başka bilgileri de."

Nikolay Andreyeviç ona yan gözle bakarak, "Anlayamadım," dedi. "Bu nasıl olabilir ki? Sonuçta İshak Batı'da, Ömer ise Doğu'da yaşadı, üstelik farklı yüzyıllarda."

"Çok basit. Bu hikâyenin bir tarih öncesi var... Arkasında kimin durduğunu ve tarihsel değiştirmeye yol açan bu dolandırıcılığın ideolojik ilham kaynağının kim olduğunu daha iyi anlayabilmeniz için size kısaca 'Hürmasonlar' tarikatının üyesi, 'Luciferians' tarikatının üyesi, Cambridge Üniversitesi'nde Newton'un hocası olan Isaac Barrow'dan bahsedeceğim."

"Ah, bir Isaac daha," diye sırıttı Eugene Stas'a dönerek. "Bu Cambridge'de sadece Isaac'lerin okuduğu anlamına mı geliyor?!"

Ancak Stas arkadaşlarının bu sözlerini duymazdan geldi ve kendini Sensei'in anlattıklarına odakladı.

Sensei, "Büyük Britanya'daki Cambridge Üniversitesi'nin o zamanlar Avrupa'nın en iyilerinden biri olduğunu unutmamak gerekir," diye açıkladı. "Kuşkusuz, onu kendi yandaşlarını yetiştirmek için bir tohum tarlasına dönüştüren

'Hürmasonların' dikkatinden kaçamazdı. Üstelik üniversiteler o zamanlar oldukça kârlı işletmelerdi.

"Isaac Barrow on beş yaşındayken Cambridge Üniversitesi'nin Trinity Koleji'ne girdi. Ve sadece girmekle kalmadı, aynı zamanda bu işe gerçekten dahil oldu, çünkü hocası 'Hürmasonlar' tarikatının en yüksek çevrelerine ait olan gizli 'Luciferians' tarikatının üyelerinden biriydi. Bu tanışıklık Barrow'u sadece etkilemekle kalmadı, aynı zamanda kaderini de değiştirdi. Yani tam olarak o yıl büyük ölçüde değişti. Luciferians'ın onu gizli ritüel güç eylemlerinde kullanmasının yanı sıra, hocası Barrow'un kontrol edilemez karakterini dil ve antik bilimler okumaya yönlendirmeyi başardı. Üniversiteyi bitirdikten sonra Isaac Latince, Yunanca ve Arapçayı iyi biliyordu, matematik, astronomi, felsefe ve teolojiye meraklıydı, antik çağ bilimlerine özel bir ilgi duyuyordu. Yani genel olarak Archonlara hizmet etmek için fena bir 'uzman' değildi. Üniversiteyi bitirdikten sonra Luciferianlar Barrow'u tarikatlarına kabul ettiler ve başlangıçta onu gizli görevlerde kurye olarak kullandılar. Dört yıl boyunca Fransa, İtalya'yı ziyaret etti, Yakın Doğu'da (Konstantinopolis, İzmir'de) belirli bir süre yaşadı. Büyük Britanya'ya dönüş yolunda Almanya ve Hollanda'yı ziyaret etti.

"O dönemde Osman İmparatorluğu'nun hem Balkan yarımadasını hem de Küçük Asya'yı kapsadığını vurgulamak isterim. Bu nedenle burada sadece eski Doğu bilim adamlarının yazıları değil, aynı zamanda eski Yunan bilim adamlarının el yazmaları da bulunuyordu. Dahası, Smyrna şehri (bugün Küçük Asya'nın Batı kıyısında bir Türk şehri olan İzmir) Archonların özel ilgi merkezi haline geldi. O dönemde Archonların büyük siyasi oyunları ve 'Hür Masonların' faaliyetleri nedeniyle tüm Yahudi dünyası, Yahudi rahiplerin 1666 yılı için yaptıkları 'kehanetlerin' gerçekleşmesini heyecanla bekliyordu; sözde o yıl Mesihleri gelecek ve tüm Yahudilere devletlerini yeniden kuracakları bir cennet düzenleyecek ve tüm suçluları ağır bir şekilde cezalandıracaktı."

"1666 mı?" diye sırıttı Stas. "Üç altı mı? Bu Şeytan'ın işareti." "Yahudi rahiplerin ne ilginç bir Mesih'i var," dedi Volodya. "İsa'yı neden sevmediler?"

"Bildiğim kadarıyla onu bir Kurtarıcı olarak kabul etmeyi reddediyorlar," diye belirtti Victor.

"Ah evet!" diye sırıttı Volodya. "O fazla insancıldı ve umutlarını haklı çıkarmadı."

"Haklısın," dedi Sensei acı bir ironiyle. "17. yüzyılın 50'li yıllarında İzmir'de yaşayan çok sayıda Yahudi vardı ve 'Masonlar' kendi kombinasyonlarından birini oynamaya ve bunun için Yahudileri kullanmaya karar verdiler.

Bunu yapmak için 'piyonlarından' birini harikalar yaratan ve kabalist bir Yahudi olan bir Mesih olarak ilan ettiler (adını bile anmayacağım).(Not: *Sabatay Sevi)*

Şüphesiz ki pek çok insan böyle bir PR faaliyetinden sonra bu kuklaya inandı ve onu takip ederek yeni dini akımlara ve hareketlere katıldı. Kısaca söylemek gerekirse, kitleleri kandırmak için tam ölçekli bir sürece yol açtı. Böylece, kamuoyundaki bu heyecanın örtüsü altında "Masonlar" oyunlarını oynadılar ve çoğu zaman olduğu gibi sahte Mesihlerinin varlığını hemen unuttular. Bu durum yerel yetkililer tarafından kullanıldı.Bu adam 'Hürmasonlar' için kullanılmış bir malzeme olmasına rağmen, yerel halk arasında hala çok sayıda takipçisi vardı ve bu da

gereksiz yaygara koparark o bölgede karışıklıklara yol açtı. Yerel yetkililer ne yaptı? Bu 'piyon' bu dünyanın güçlülerinin ilgisini çekmez hale geldiğinde, yerel yetkililer bu kabalist Yahudi'yi tutukladılar.Aynı zamanda ona çok cömert davrandılar, hatta takipçilerinin onu hapishanede ziyaret etmelerine ve hediyeler getirmelerine izin verdiler.Ve sultan ona ölüm cezası ya da İslam'ı kabul etme arasında bir seçim yapmasını önerdiğinde, bu Yahudi hiç tereddüt etmeden İslam'ı kabul etti."

"İşte buyurun!Demek ki takipçilerine ihanet etti," diye fikrini belirtti Victor.

Sensei, "Eh, benlik kendini Archonların dayattığı bazı 'görkemli fikirlerden' daha çok seviyor," dedi.

"Sanırım bu zavallı halk için büyük bir hayal kırıklığı oldu," diye yorumladı Eugene.

"Yerel yetkililer bunu bekliyordu.

Bu Yahudi'nin kendi ulusuna ihanet etmesi ve İslam'ı benimsemesi, takipçilerinin çoğunu hayal kırıklığına uğrattı.İnsanlar bir kez daha aldatıldıklarını anladılar ve çoğu bu fikirlere soğuk baktı.Elbette onun eylemini haklı çıkarmaya çalışan az sayıda takipçisi vardı. Ama genel olarak o bölge daha sakin bir hale geldi."

Volodya gülümseyerek, "Sultan akıllıca bir iş yaptı," dedi.

Sensei cevap olarak başını salladı ve devam etti, "Ama asıl konumuzdan saptık. Isaac Barrow, gizli faaliyetlerindeki 'başarılarının' ödülü olarak Konstantinopolis'te Luceferian tarikatı üyelerinden, aralarında Ömer Hayyam'ın bilimsel yazılarının da bulunduğu, bilgi açısından son derece değerli olan ve belirli bir zamanda Tahran üniversitesi kütüphanesinden gizemli bir şekilde kaybolan çok ilginç antik eserler aldı. Bu arada İngiltere'ye dönen Barrow, Cambridge Üniversitesi'nde Yunan dili kürsüsünün başına geçti. Ama asıl tutkulu hobisi, yanında getirdiği antik folyoların çevirisi oldu. Barrow, zamanlarının çok gerisinde kalan antik bilim adamlarının buluşlarının ve bilgilerinin ne kadar büyük olduğunu anladıktan sonra iki yıl süren titiz çalışmalarla (Barrow'un elinde sadece Ömer Hayyam'ın yazıları değil, örneğin Özbek matematikçi Khamid al- Khadjeidi, antik Yunan matematikçi Euclid ve Arkhimedes'in eserleri de vardı) Luciferian tarikatı üyelerini Cambridge üniversitesinde yeni bir kürsü kurmaya ikna etti, geometri ve optik kürsüsü, daha sonra Yunan dili kürsüsünü bıraktığı yer. Aynı zamanda kurnaz ve girişimci bir adam olan Barrow, geniş Avrupa halkı tarafından bilinmeyen bazı bilgileri, özellikle de kendisi tarafından Arap dilinden tercüme edilenleri kendine mal etti. Ve aynı zamanda küçük günahını gizlemeye çalışarak sadece ince merceğin ve kendisi tarafından yapılmayan diğer icatların 'yazarı' olarak değil, aynı zamanda Avrupa'da bilinen eski Yunan bilim adamlarının yazılarının bir çevirmeni olarak da ünlendi. Böylece, tam olarak 1661'de bu kürsü kurulduğunda Barrow, derslerindeki öğrencilerden biri ve alt-yardımcı olan Newton'un yanına atandı.

"Kimdi o?" diye sordu Eugene.

"Bir alt-yardımcı," diye tekrarladı Sensei. "Yoksul öğrenciler, eğitim için para ödeyemediklerinde böyle adlandırılırdı. Ve üniversite derslerini dinlemeye tam olarak hazır olmadıkları sürece, sadece bazı derslere katılmalarına izin verilirdi. Ancak bunun yerine ya daha zengin öğrencilere ya da Üniversite üyelerine hizmet etmek zorundaydılar. Böylece Isaac Newton 1661 yılında Cambridge Üniversitesi'nin Trinity kolejine alt sınıf öğrencisi olarak girdi. O zaman henüz on sekiz yaşındaydı. Matematik kürsüsünün başındaki genç profesör Barrow ise o sırada otuz yaşındaydı.

Newton'u sadece fark etmekle kalmadı ve onu sadece hizmetkârı yapmakla kalmadı, aynı zamanda onu Luciferian güç eylemlerinde kullanarak bedeni için bir hizmetkâr yaptı. O zamanlar gizli tutulsa da, ortaçağ geleneklerine göre kolej üyelerinin bekâr olması gerektiğinden, bu oldukça yaygın bir olguydu.

"Barrow Newton için sadece bir öğretmen ve hoca değil, aynı zamanda çok yakın bir arkadaş oldu. Bu basit olmayan dostluk, Newton'un on sekiz yıl boyunca yaşadığı hayat tarafından kolaylaştırıldı. Newton köy çiftliğinde prematüre doğmuştu, küçük ve çok zayıf bir çocuktu. Adı Isaac Newton olan babası oğlunun doğumundan önce ölmüştü. Annesi aslında çocuğu bebekken büyük annesiyle yalnız bıraktı. Bir rahiple evlendi ve yeni kocasının yanına taşındı. Tabii ki bu durum, üvey babasından nefret etmeye başlayan çocuğun zihnini ayrıca travmatize etti. Çok kısıtlanmış bir şekilde büyüyordu. Zayıf ve korkaktı. Büyüdükçe daha fazla nefret, kurnazlık ve egoizm gösteriyordu. Yaşıtları onu bu yüzden sevmiyordu, bu nedenle Newton üniversiteye girdiğinde neredeyse yalnızdı ve öğretmeni Barrow'da belli bir emniyet supabı buldu. Bu tanışıklık Newton'un gelecekteki tüm kaderini etkiledi. Sadece derslerinin en gayretli ve düzenli dinleyicisi değil, aynı zamanda Barrow'un sadık bir hizmetkârı ve dostu oldu.

Barrow'un da itaatkâr Isaac'e ihtiyacı vardı, her şeyden önce yakın çevresinin sadece sadık değil aynı zamanda tamamen itaatkâr bir adamı olarak. Bu nedenle Barrow Isaac'in kariyerini desteklemeye başladı. Barrow sayesinde Newton'a kolaylıkla alt sınıf yerine yüksek lisans bursu verildi. 1665 yılında Isaac üniversiteyi bitirdi ve güzel sanatlar (filoloji bilimleri) lisans derecesi aldı. O sırada İngiltere'de veba salgını başlamıştı.

Barrow zamanını boşa harcamadı. Üniversite, salgın nedeniyle bir buçuk yıllık tatil için öğrencilerini derslere devam etmekten serbest bırakmadan önce, Newton'a Ömer Hayyam'ın fizik, matematik ve astronomi alanlarında kesin bilimsel hesaplamalar içeren tercüme edilmiş risalelerini teslim etti. Bu arada, aralarında Ömer'in 'Aritmetiğin Zorlukları' adlı değerli bir yazısı da vardı. Barrow, Newton'a daha hızlı bir şekilde yüksek lisans derecesi vermek için bu bilgileri kendi yazarlığı altında yeniden yazması için Newton'a bir emir verdi. Newton bu görevi yerine getirmek için acele etti ve tüm tatillerini Woolsthorpe köyündeki çiftliğinde gönüllü inzivaya çekilerek (gereksiz tanık ve konuşmalar yapmamak için) geçirdi."

Nikolay Andreyeviç gülümseyerek, "Doğru, bu köy hakkında bir şeyler duymuştum," dedi. "Kafasına elma düşen ve Evrensel Yerçekimi Yasası'nı düşündüğü bir yer miydi?!"

"O anda kafasına ne düştüğünü söylerdim ama sessiz kalmayı tercih ederim," diye sırıttı Sensei. "Bu arada, elma hikayesini bile Newton kendi icat etmedi. Mesele şu ki, Ömer Hayyam yazılarında Evrensel Yerçekimi Yasasını açıklarken farklı örnekler göstermiş ve yerçekimi kuvvetini de elma ağacından düşen bir elma örneğiyle açıklamıştı, yani Orta ve Doğu Asya'da oldukça yaygın olan bir ağaç. Newton'un bahçesinde de elma ağaçları olduğu için bu örneği de 'dahiyane keşfini' açıklamak için kullanmıştır."

"İşte buyurun!" Eugene şaşırmıştı. "O dahi bir çocuktu!"

"Newton hiçbir zaman dahi çocuk olmadı. Ve onun tüm abartılı ihtişamı, bu olaydan çıkar sağlayan 'Hür Masonların' bir el işiydi. Newton'un kurumuş elma ağacından 'tarihi değeri olan bir anıt' bile yaptılar, bir bank!"

"...ya da daha doğrusu bir 'rıhtım'!" diye ekledi Eugene, çocukları güldürerek.

"O gerçek bir rıhtımdı!" diye sırıttı Victor. "Tüm dünyayı dolandırmayı başardılar!"

"Bu onların küresel dolandırıcılığının yanında gerçekten önemsiz kalıyor," dedi Sensei. "Newton, Ömer Hayyam'ın yazılarını, Evrensel yerçekimi yasasıyla ilgili açıklamalarını ve formüllerini, diferansiyel ve integral yöntemlerini, ışık dağılımının ve spektral renklerin doğası üzerine yazılarını okuyup kendi tarzında yeniden yazdıktan sonra, Ömer Hayyam'ın icatlarından, on yedinci yüzyılda birçok büyük zekâya sahip adamın üzerinde kafa yorduğu aynalı teleskopu çalarak, Cambridge Üniversitesi'ne, deyim yerindeyse, yüksek lisans derecesi alacak kadar kapsamlı bir bilgiyle donanmış olarak geldi. Isaac Barrow, vasisi olduğu Newton'un keşiflerinin büyük önem taşıdığını açıkça ilan etti ve Newton'un bu yazılar sayesinde üniversite dışında bile ünlü olması için elinden geleni yaptı. Planları çok önceden hesaplanmıştı. Newton gibi yüksek mevkilerde bulunacak bir kuklaya ihtiyacı vardı. Isaac Newton da hocası tarafından kendisine biçilen rolü özenle oynadı ve bu durum onun 'yetenekli bilim adamı' megalomanisini fazlasıyla memnun etti. Ama aslında Newton bu rolü oynuyordu çünkü zihin yapısı itibariyle kesin bilimlere düşkün olan Barrow gibi değildi. Newton daha çok filoloji çalışmalarına yönelmişti. İncil'in, özellikle de Eski Ahit'ten Daniel peygamberin kitaplarının şifresini çözmeyi hayal ediyordu.

"Barrow'un, başkalarının yazılarını kötüye kullanarak çırağını hızla terfi ettirme 'parlak' fikri mükemmel bir şekilde işledi. Daha 1669'da Isaac Barrow üniversitedeki fizik ve matematik kürsüsünü yirmi altı yaşındaki Isaac Newton'a devretti. Barrow'un kendisi de 1670 yılında teoloji doktoru unvanını aldı ve böylece müspet bilimler alanından sorunsuz bir şekilde ayrıldı. Daha sonra Trinity kolejinin başkanı oldu. Bu arada Barrow, Newton'dan başlayarak eski kürsüsündeki tüm profesörlerin papazlık alma zorunluluğundan kurtulması için kraliyet imtiyazı için baskı yapan kişiydi.

"Newton'un iyi bir öğretim görevlisi olmadığını belirtmek gerekir. Dersleri sıkıcıydı ve bu nedenle öğrenciler tarafından neredeyse hiç dinlenmiyordu. Ve bu çok açık. Gerçek bir yazar eserini zevkle anlatırdı. Oysa klasik çalıntı yapanlar sadece çıplak rakamlar sunabiliyorlardı. Newton bilimsel tartışmalardan ve onu bu polemiklere dahil etmeye çalışanlardan nefret ederdi, çünkü bilgisi kendi keşifleri olarak sunduğu keşiflerin seviyesine ulaşmamıştı. Ve aslında hiçbir şey söylemek zorunda da değildi. Neredeyse yirmi yıldır 'kendi' keşifleriyle ilgili 'Doğa Felsefesinin Matematiksel İlkeleri' kitabını bile yazıyordu. Birçok insan bu keşiflerin sonuçlarına ulaşmak için attığı adımları neden anlatmadığına şaşırıyor. Ancak Newton bunları tanımlayamadı çünkü nasıl yapacağını bilmiyordu. Çalmak, keşfetmek kadar zor değildir.

"Isaac Newton en başından beri bu hilesinin her an ortaya çıkabileceğinden çok tedirgindi. Üstelik aynalı teleskopla yaptığı hileyi neredeyse ifşa ediyordu. Tam çeviriden yoksun olduğu için temel hatalar içeren bir teleskop inşa etti. Yine de Barrow ona bu konuda yardımcı oldu ve orijinali hocası tarafından saklı bir yerde tutulan Ömer Hayyam risalesinin daha doğru bir çevirisini yaptı. İkinci çeviriye göre Newton ünlü ikinci aynalı teleskopunu inşa etti ve 1671'deki gösterisiyle çağdaşlarını oldukça etkiledi. Newton'un Londra Kraliyet Cemiyeti'ne üye olarak seçilmesi için resmi bir zemin hazırladı, o günlerde İngiliz Bilim Akademisi'nin adı buydu."

"Neden bu 'Akademisyenler' onun maskesini düşüremediler?" Victor şaşırdı.

"Kimse için bunu yapmak için bir neden yoktu. O 'cemiyetin' büyük bir kısmı, her şeyden önce kendi amaçlarını gerçekleştiren ve sadece ikinci sırada bilimsel olanları gerçekleştiren Luciferians'tan oluşuyordu. Newton onların amaçlarına çok daha iyi uyuyordu. Altmış yaşındayken 'Hür Masonlar' tarafından Londra Kraliyet Cemiyeti'ne başkan olarak seçilmesi tesadüf değildi."

Volodya sırıtarak, "Anlıyorum, bu haylazın her işte parmağı var," dedi.

"Daha o zaman, ilk ciddi tehlike ortaya çıktığında Isaac Barrow, Newton'un hayatının kuralı haline getirdiği sözleri söylemişti. Ona dikkatle dinlemesini, daha çok okumasını ve sadece bildiklerini söylemesini, böylece sözlü saçmalıkları sessiz bilgeliğe dönüştürmesini tavsiye etti. Newton bu sözleri sadece hatırlamakla kalmadı, onları sonraki hayatının bir kuralı haline getirdi. Dahası Barrow bir keresinde ona şöyle demişti: 'Eğer yüksekte duruyorsan ve diğerlerinden daha fazlasını görüyorsan, bunun tek nedeni devlerin omuzlarında durmandır'. Newton bu sözleri parlak keşifleriyle ilgili olarak yorumlamıştır, ancak aslında 'Hürmasonlar' ve onlara olan bağımlılığı hakkında söylenmiştir.

"Genel olarak Barrow, Newton'u oldukça popüler hale getirerek Cambridge Üniversitesi'nin ününü Büyük Britanya'nın çok ötesine taşıdı. Genç bir 'dahi bilim adamının' ihtişamı o kadar evrensel hale geldi ki, Newton'un kendisi bile kendisinin gerçekten bir dahi olduğuna inanmaya başladı. Aşırı egoizmi nedeniyle megalomanisi hızla büyümeye başladı. Öyle bir noktaya geldi ki, Barrow'la yaptığı konuşmalardan birinde, kendi 'dahiyane' kişiliğini hocasının çok üstünde gösterdiğine dair kayıtsız bir yorumda bulundu. Oldukça güçlü ve kararlı bir karaktere sahip olan Barrow cevap olarak Newton'u hemen 'hayal kırıklığına uğrattı', ne kadar aptal olduğunu vurguladı ve ona Ömer Hayyam'ın çevirilerini yayınlamasının yeterli olduğunu ve tüm dünyanın Newton'un aslında ne kadar 'dahi' olduğunu bileceği gerçeğini hatırlattı.

"Isaac için bu, öğretmeninin ve artık eski olan arkadaşının şok edici bir tehdidinden daha fazlasıydı. Bu konuşma ve Barrow'un tehditleri onu o kadar korkutmuştu ki, birkaç hafta boyunca kendinden geçmişti. Yine de Barrow bunu gerçeğe dönüştürmek niyetinde değildi, çünkü Luciferianların Newton'un popülaritesiyle bağlantılı bazı planları vardı. Bir piramidi inşa sürecinde yıkmak akıllıca olmazdı. Ancak o zamandan beri Newton'un Ömer Hayyam'ın risalesinin 'orijinallerini' çalmak ve yakmak gibi sabit bir fikri vardı, böylece kimse ona şantaj yapamaz ve onu çalıntı yapmakla suçlayamazdı.

Bu konuşmadan neredeyse altı ay sonra, Mayıs 1677'de Barrow 47 yaşında aniden öldü. Newton bu durumdan yararlanarak Barrow'un gizli yerinden Ömer Hayyam'ın eserleri de dahil olmak üzere tüm belgeleri almayı başardı, kimse tarafından fark edilmediğini varsayarak. Sonra da kendisine daha fazla ün kazandıracağını düşündüğü kısımları kopyaladı. Daha sonra da sadece akıl hastalarına özgü bir zevkle eski belgeleri, yani 'utanç verici kanıtları' yaktı.

"Newton'un bundan sonraki hayatı pürüzsüz olmaktan çok daha fazlası oldu. Artık tamamen özgür olduğunu varsayıyordu, ancak aslında bu sadece onu manipüle eden 'Hür Masonlar'dan insanlar tarafından ustaca yaratılmış bir yanılsamaydı. Aslında Isaac onlara eskisinden daha da bağımlı hale geldi. Megalomanisini tatmin ederek ve kesinlikle kendi çıkar ve hedeflerini takip ederek, 'çoğunluklarını' artırmak

için Isaac'i Cambridge Üniversitesi'nden parlamento vekilliğine taşıdılar. Bu sadece sayıyı arttırmak amacıyla yapılmıştı, çünkü Newton değersiz bir politikacıydı. Daha sonra onu birçok kez parlamento üyesi olarak aday gösterdiler. O zamanlar onunla ilgili bir anekdot vardı: Avam Kamarası, Newton'un sesini tüm zaman boyunca sadece bir kez, toplantı salonundaki pencere kanadının kapatılması talebiyle bekçiye hitap ettiğinde duydu.

"O kadar da kötü olmayacaktı ama Barrow'un ölümünden sonraki on üç yıl içinde Newton kendini 'bağımsız' hissederek 'dişlerini', güç arzusunu, egoizmini, tipik bir despotun daha önce sahip olduğu ama gizli bir biçimde sahip olduğu özelliklerini göstermeye başladı. 'Hür Masonların' emirlerini yerine getirmeye devam etti, ancak 'bağımsızlığını' daha sık gösterdi ve bu emirlerde düzeltmeler yaptı, bu da tüm meseleyi daha da kötüleştirdi.

"Bir keresinde Cambridge Üniversitesi öğretim görevlileri ile üniversitenin güçlendirilmesini ve Katolikler tarafından yönetilmesini isteyen yetkililer arasında ciddi bir çatışma yaşandı. Newton, Üniversite'den yetkililere protesto dilekçesiyle gelen heyetin bir üyesiydi. Luciferianlar tarafından kasıtlı olarak aday gösterilmişti, böylece büyük bir bilim adamı olarak ününü ve otoritesini kullanacak ve kararlı bir 'hayır' diyecekti. Bunun yerine Newton, özellikle iktidardaki insanların önünde bir korkak olarak anlaşılmaz bir şeyler mırıldandı. Durum heyetin diğer üyeleri tarafından kurtarıldı ve Üniversite savunuldu. Ancak Luciferianlılar Isaac'i affetmediler.

"Bir süre sonra, kış aylarında Newton'un çalışma odasında bir yangın çıktı. Oldukça tuhaf bir yangındı bu; masanın üzerinde yanan bir mumdan çıktığı sanılan ve Newton'un yayınlamaya hazırlandığı yazıları büyük bir ustalıkla yakan bir yangındı: optik ve kimya üzerine incelemeler, akustik üzerine büyük bir 'tez', renk ve ışık üzerine el yazmaları, uzun süreli deneyler ve diğer 'kendi' yazıları. Dahası, yangın Newton'un kağıtlarını (ve hatta saklandığı yerden 'ara sıra' masanın üzerine çıkanları) hafifçe etkiledi, başka hiçbir şeyi yok etmedi ve sona erdi.

"Newton çalışma odasındaki bu yangın yerini keşfettiğinde sadece şok olmadı. Bir kere yazıları yanmıştı ve Ömer Hayyam'ın ve diğer eski bilginlerin risalelerinden çalıntı yaptığı için (ve kendisi çalışmadığı için) onları hafızasından geri getirememişti. Ama bu yangın yerinde Ömer Hayyam'ın bazı durumlarda yok ettiği risalelerinin XIII. yüzyılda yazılmış orijinallerinin Arap kopyası olduğunu belirten bir notun bulunması Newton'u gerçekten sarstı. Bu o kadar güçlü bir şoktu ki delirmenin eşiğine gelmişti. Sonraki üç yıl boyunca delilik nöbetlerine, psişik bozukluklara, zulüm sanrılarına kapıldı.

"Aynı Luciferianlar tarafından 'yola getirildi' ve o zamandan beri kendisinden istedikleri şekilde yaşayacağını ve nefes alacağını ona ilan ettiler. Newton'un kişiliği için bu, hayatının geri kalanı için bir ölüm cezasıydı. Tamamen onlara bağımlı hale geldi. Sağlığına az çok kavuşan Newton, Luciferianlar'dan kendisine Londra'da bir iş bulmalarını istedi çünkü herhangi bir bilimsel kariyer şansı olmadığı açıktı. Luciferianlar ona hatasını kendilerine adanmış bir hizmetle telafi etmesi için bir şans verdiler ve onu Darphane'ye denetçi olarak atadılar. Isaac, eski güvenlerini yeniden kazanmak için Luciferialıların gözüne girmeye çalışarak karakterinin tüm alt düzey gayretiyle görevlerini üstlendi. Ve Büyük Britanya'nın para sistemine bir düzen getirmeyi gerçekten başardı. Bunun için ömür boyu yüksek maaşlı Darphane

müdürlüğü göreviyle ödüllendirildi. Daha sonra ayrıcalıklar kar topu gibi üzerine yağmaya başladı. Parlamento üyeliğine ve İngiliz Kraliyet Cemiyeti başkanlığına seçildi. Aynı zamanda Ömer Hayyam'ın yazıları, kesinlikle Newton'un yazarlığı altında, Büyük Britanya dışında yüksek bir değerlendirme aldı. Bu yazılar sayesinde Newton, Paris Bilim Akademisi'ne yabancı üye olarak seçildi. Ayrıca Newton, bilimsel 'başarıları' nedeniyle bir asalet unvanı aldı ve 'Sir Isaac' oldu. Bakanlık ve parlamento komisyonlarında yer aldı ve Luciferians'ın himayesi sayesinde Wells prensesinin salon filozofu oldu."

"Her zamanki gibi: her Sir Isaac'tir!" Eugene kahkahayı patlattı.

Volodya sadece başını salladı ve sitem dolu bir sesle, "Eğer her şey adil olsaydı, bugün tüm dünya gerçek dahi bilgin Ömer Hayyam'ın yazılarını bilir ve üzerinde çalışırdı," dedi.

Sensei başını sallayarak onayladı ve devam etti, "Genel olarak Luciferianlar Newton aracılığıyla onun tüm ayrıcalıklarından ve unvanlarından çok daha büyük önem taşıyan ciddi karanlık işlerini ayarladılar. Newton kendisinin sadece bir kukla olduğunu açıkça anlamıştı. Ve bastırılmış benmerkezcilikten duyduğu bu hoşnutsuzluk, yaşlandığında kendini kötü ve despot bir karakter olarak ifade etti. Ölümünden sonra insanların onu nasıl hatırlayacağı konusunda endişelenmeye başladı. Newton, portrelerini yapsınlar diye ressamlara poz verdi. Ve bunu o kadar sık yapıyordu ki, o günlerde bu sadece kraliyet ailesinin temsilcilerine özgü bir durumdu. Newton teolojik kompozisyonlar yazmaya başladı ve İncil'den bazı bölümlerin yorumlanmasında kendisini 'ilahi seçilmiş kişi' olarak gördü. Öyle saçma sapan şeyler yazmaya başladı ki, gelecek nesiller bu saçmalığın nasıl olup da ... büyük Newton tarafından yazılabildiğine şaşırdılar. Yine de Newton bu yazılarına çok değer veriyor ve onları hayatının en önemli işi olarak görüyordu. Çünkü gerçekten de kendi yazılarıydı ve bu metinde Newton'un kendisi vardı, Hürmasonların Ömer Hayyam gibi olağanüstü bir bilginin yazıları sayesinde yarattığı idol değil. Newton seksen yaşından fazla yaşındayken öldü ve Efkaristiya ayinini (ekmek ve şarap ayini) kabul etmeyi reddetti. Ama ölümünden sonra bile 'Hür Masonlar' kendi yarattıkları imajın otoritesini kendi çıkarları için aktif olarak kullandılar."

"İşte buyurun," diye sırıttı Victor. "Onu tam anlamıyla kullandılar." "Onu değil, siz de dahil olmak üzere tüm dünyayı," Sensei acı bir gülümsemeyle dile getirdi. "Okul programına bakın, Newton'un 'kendi' yasalarıyla nasıl resmen sunulduğuna."

"Fark nedir?" Kostya şaşkınlıkla omuzlarını silkti. "Bana gelince, bu yasaları kimin icat ettiği önemli değil, ister Isaac Newton ister Ömer Hayyam olsun, Evrensel yerçekimi yasası değişmeyecek. Kimin kimden kopyaladığı neden umurumda olsun ki? Bence asıl önemli olan bu bilginin bana ulaşmış olması."

Andrew yan gözle Kostya'ya baktı ve gülümseyerek şüpheyle sordu, "Bekle, akrabaların arasında tesadüfen Isaac'lar yok muydu?"

Sensei, Kostya'ya "Aradaki fark çok büyük," diye cevap verdi. "Her şeyden önce Newton sadece hocası Barrow tarafından kendisine işaretlenen kısımları kopyaladı. Barrow, Ömer Hayyam'ın risalelerine koyduğu tüm bilgileri değil, sadece kendi zamanının bilgisi açısından anladığı bilgileri sundu. Bu yüzden Newton'a göre evrensel yerçekimi yasasının bilim için çok 'sınırlı', belli bir 'sürükleyici' olduğu

ortaya çıktı. Böyle oldu çünkü Newton'un 'bilimsel yazıları' bilim adamları tarafından bir aksiyom olarak kabul edildi, çünkü 'Hür Masonlar' Newton'un tartışılmaz otoritesini dayattılar ve ondan bilim dünyası için belirli bir idol yarattılar. Bu da bilimi geliştirme çabalarını frenledi. Ancak teorisinin zayıf noktaları kendini çok açık bir şekilde göstermeye başladığında, 'Hür Masonların' kafası karışmadı. 'Newton II'yi, yani Albert Einstein'ı yetiştirdiler."

"Albert Einstein 'Hür Masonlar' tarafından mı yetiştirildi?" Nikolay Andreyeviç içtenlikle şaşırmıştı.

"Elbette."

"Bu dünyada bazen garip şeyler oluyor," diye sırıttı Nikolay Andreyeviç.

Konuşmaya kısa bir ara verildi.

"Peki ama Ömer Hayyam'ın böylesine seçkin bir bilgin olduğu kimin aklına gelirdi!" dedi Victor, az önce duyduklarını düşünerek.

"O büyük bir bilim adamıydı!" diye vurguladı Sensei. "Ömer Hayyam matematik, astronomi ve fizik alanlarında önemli keşifler yaparak insan biliminin gelişimine büyük katkı sağlamayı başardı... Bu medeniyetin matematiksel bilim dallarının gelişim tarihinde doğrusal, ikinci dereceden ve kübik denklemler de dahil olmak üzere her tür denklemin tam sınıflandırmasını yapan ilk kişiydi. Kübik denklemleri çözmek için sistematik bir teori icat etti, cebirsel denklemleri çözme teorisini kanıtladı. Ayrıca müziğin matematiksel teorisini icat etti. Tam sayılardan herhangi bir kuvvetin çıkarılması için bir yöntem tanımladı. Ömer Hayyam'ın dünyaya sunduğu ve sadece matematik ve astronomiyi değil, özellikle fiziği ilgilendiren diğer teori ve formüllerden bahsetmiyorum bile. Bu bilgi, insanoğlunun bilimsel disiplinleri anlama sürecini büyük ölçüde hızlandıracak ve buna bağlı olarak bu uygarlığın bilimsel ve teknik ilerlemesini çağlar içinde çok daha hızlı bir şekilde yakınlaştıracak, 'karanlık' ve 'egoist hurafeler' çağlarından kurtulacaktı. Ama ne yazık ki insanlar insandır... Üstelik o dönemde Ömer Hayyam'ın zamanının en büyük astronomu olduğuna inanılıyordu. Eğer onun bu disiplinle ilgili tüm eserleri modern bilim adamlarına ulaşsaydı, insanlar bu bilgi sayesinde bilimde çok daha ileriye giderlerdi, çünkü onun yazılarında modern astronomların tüm modern ekipmanlarıyla hala keşfedemediği bilgiler vardı."

"Fena değil!" dedi Andrew hayretle. "Nasıl böyle bir şey olabilir?"

"Bilgi sadece bir bilgidir, size daha önce bunun Shambhala'da tutulan bir veri tabanı olduğunu açıklamıştım. Elbette uygarlığın gelişim sürecinde, bu disiplinlerde az ya da çok hazırlıklı insanların bilinçaltı aracılığıyla ilgili bilgilerin verildiği belirli zaman noktaları vardır. Ama insanlar arasında bilimlere uygun bir ilgi duyan ruhsal bir Şahsiyet ortaya çıktığında, bu insan neredeyse sınırsız bilgi edinebilir ve buna bağlı olarak genel olarak bu uygarlığın ilerlemesini hızlandırabilir. Bu insanlar, çoğunlukla, zamanlarının çok ötesine geçerler. Ama ortaya çıkabilecek bir sorun vardır. Uygarlığın gelişiminin hızlandırılmış süreci esas olarak sadece edinilen bilgiye değil, aynı zamanda insan faktörüne, yani insanların bu bilgiyi nasıl algıladıklarına da bağlıdır. Ve bu sonuncusu da pek çok şeye bağlıdır: toplumun ruhsal seviyesinden başlayarak ve özellikle her bir bireye karşılık gelerek ve Archonların aktivasyon seviyesiyle sona ererek.

"Örneğin Ömer Hayyam'ı ele alalım. Bodhisattva Agapit'in öğrencisi olan öğretmeni genç Ömer'e ruhsal bir yol gösterdi. Ve bu arada Ömer Hayyam, hayatı

boyunca başarıyla uyguladığı Lotus çiçeği uygulamasına başladı. Genç, temiz kalpli bir adam olduğu ve ilme ilgi gösterdiği için, öğretmeni ona belirli ruhsal uygulamaların yardımıyla mevcut bilgi veri tabanına dayalı bilgi edinmenin nasıl mümkün olduğunu anlattı. Ömer bununla sadece ilgilenmekle kalmadı. Sonuç elde etmek için çok çalışmaya başladı. İlk olarak, öğretmeninin tavsiye ettiği gibi, bilgi 'veri tabanını' önceki nesillerin bilim adamlarının deneyimleriyle zenginleştirdi, Nişabur, Belha, Semerkant'ta bilimler okudu ve aynı zamanda kendisine verilen ruhsal uygulamaları uyguladı. Ve kendi üzerindeki çalışmalarının sonucu, daha önce de söylediğim gibi, ciddi bilimsel incelemeler yazdığı yirmi beş yaşındayken görülebiliyordu. Bu sadece bir başlangıçtı. Dahası, Ömer kasıtlı olarak elde etmeye çalışmamış olsa da durugörü yeteneğine sahipti. Bu, prensipte onun ruhsal gelişiminin bir yan etkisiydi."

"Tanrım!" Kostya hayranlıkla haykırdı. "Böyle bir yan etkiye sahip olsaydım, bunu reddetmezdim."

Sensei, "Bu dilek hayvanınızdan değil de ruhunuzdan kaynaklandığında, sizin için imkânsız hiçbir şey olmayacaktır," dedi. "Böylece Ömer Hayyam, büyük bir astronom ve kâhin olarak durugörü yeteneği sayesinde insanlar arasında ünlü oldu. Ve o zamanlarda astronomi, astroloji ile ayrılmaz bir şekilde bağlantılıydı. Bir astrolog, bugün söylendiği gibi, sadece psikoloji (insan ruhunun ince noktalarını bilmek), kozmografi ve bir burç oluşturabilmek için değil, aynı zamanda geometri, numeroloji ve ansiklopedik bilgiye sahip olmak için de uzman olmalıydı.

"Onun bilgisi ve yeteneği iktidardakiler tarafından çok takdir ediliyordu. Bu sayede Ömer Hayyam, Karahanlı prensi Hakan Şems el-Mulka'nın sarayında bilimle uğraşma şansı buldu. Yirmi altı yaşındayken İshafan şehrindeki sultan Melik-Şah'ın sarayına hizmet etmesi için davet edildi.

"İshafan'da o zamanlar dünyanın en büyük gözlemevini inşa etmek Ömer'e nasip oldu. Ömer'in taslaklarına göre inşa edildi ve daha sonra onun tarafından yönetildi. Ömer iyi bir ekip topladı. Resmi olarak yeni bir takvim icat etmesi emredildi ve görevini başarıyla yerine getirdi. Ama bu işle eşzamanlı olarak Ömer sadece aynalı teleskop icat ederek gözlem ekipmanını geliştirmekle kalmadı, aynı zamanda astronomik tablolar 'Zinji Malik-Shahi' (o günlerde adet olduğu üzere Malik-Şah'ın onuruna kendisi tarafından adlandırılmıştır) geliştirdi. Ama en önemlisi, o zaman için olağanüstü bir şey yapmış olmasıdır: fizik ve astronomiyi, bugün bile modern bilimciler için sadece güncel değil, hatta birçok açıdan bilinmeyen formüller ve yasalarda birleştirmiştir. Örneğin, bugün bile bilim insanları tarafından anlaşılamayan 'karanlık madde' tanımını ele alalım.

"Yani Ömer Hayam gerçek bir büyük Bilim Adamı ve ansiklopedik bilgiye sahip bir Kişiydi. Neredeyse tüm çağdaşları ondan saygıyla bahsetmiş ve onu 'yüzyılın en büyük Alimi', 'Hakikatin delili', 'Horasan İmamı', 'Doğu ve Batı filozoflarının Kralı' olarak adlandırmışlardır. Ama onun özünü vurgulayan asıl unvanı 'Kalbinde Gerçek Sevgi Filizi Yetiştiren Bilge' idi."

Nikolay Andreyeviç üzüntüyle başını salladı. "Doğru, o çok büyük bir insandı ama kime sorarsanız sorun, odern insanlar onun hakkında ne biliyor? En iyi ihtimalle 'aylak, sarhoş ve kabadayı' bir Doğulu şair olduğunu söyleyeceklerdir."

"Ne yazık ki," diye başını salladı Sensei. "Oysa Ömer Hayyam, 'Hür Masonların' kitleleri inandırmaya çalıştığı gibi ayyaş, aylak ya da kabadayı biri

değildi. Aslında tüm bunları kendi insanlarını gizlemek ve Gerçeğin dünyada açığa çıkmasına izin vermemek için yapıyorlar."

"Ama Ömer Hayyam'ın şarap ve sevdiği kadın hakkında gerçekten de pek çok dizesi vardı," diye karşı çıktı Kostya.

"Ömer Hayyam'ın dizelerinin çifte anlamı var," diye tekrarladı Sensei. " Ruhsal başarılarını ifade etmek için özel günlük kelime dağarcığını kullanarak düşüncelerini kasıtlı olarak sözlü sembollerle giydirdi. Bu, toplum içinde yüksek sesle söylenemeyecek şeyleri özgürce ifade etme imkanı verdi. Öğretilerini ve çalışmalarını çok iyi bildiği Sufi yöntemlerini kullandı. Dünyevi Aşkı Allah'a olan Aşkın bir sembolü, sevgiliyle buluşmayı Allah'a giden yolların bir arayışı, bir içgörü olarak kullandılar. Şarap bir Bilgelik kaynağı, ilahi bir lütuf, ilahi vecd hissi anlamına geliyordu. Bir çömlekçi, bir çömlek Yaratıcı, dünya ve birey arasındaki ilişkiler anlamına geliyordu. Ömer'in Müslüman bir ülkede yaşadığını unutmayın. Ve Kuran şarap içmeyi yasaklıyordu. Dahası, Ömer Fars şiirini de yüceltmiştir. Onun şiirlerini değerlendirmek için şarabın Fars şiirinde ne anlama geldiğini bilmeniz gerekir. Ancak Ömer'in eserleri anlatılırken bu ayrıntılar genellikle atlanır."

"Müslüman mıydı?" Yura şaşkınlıkla sordu.

"Evet, sadık bir Müslümandı. Kur'an'da emredildiği gibi Hacc'ı, yani Mekke'ye hac ziyaretini bile yerine getirdi."

"O zaman Lotus çiçeğini nasıl uygulayabildi?" Andrew hayretle sordu.

"Din ve Bilgi'yi birbirine karıştırmayın. O mutlak Tek Allah'a inanırdı, saf Bilgi yoluyla Allah'a giderdi ve dinden çok daha üstündü. Yine de geleneklere ve İslam'a her zaman saygı gösterdi. Ve inanın bana, bir din olarak İslam'a saygı duymak için iyi nedenler var."

Nikolay Andreyeviç düşünceli bir ifadeyle, "Demek ki şiirlerinin çift anlamı var," dedi.

"Evet ve bu nedenle onun şiirlerini bilen herkes, ahlakına, yaşam deneyimine ve bilgisine bağlı olarak günümüzde bile kendi hazzını bulabilir. Örneğin bilinçaltımızdaki 'okyanusta' saklı olan ruh hakkında, dinleyicimiz olan ve yüzeyde yüzen 'Bir Şey' hakkında size söylediğim her şeyi hatırlayın ve Ömer'in yazdıklarıyla karşılaştırın, o zaman her şeyi anlayacaksınız. Örneğin onun şu dizesini ele alalım.

/ Kimi bu dünyanın nimetleri için; kimi de / Gelecek Peygamber Cenneti için iç çeker; / Ah, al parayı, veresiyeyi bırak, / Ne de uzaktaki davulun gümbürtüsüne kulak ver! /

Ya da şu dizeler.

/ Ah, henüz harcayabileceğimiz zamanın tadını çıkarın, / Biz de toza dönüşmeden önce; / Tozun içine toz, ve tozun altında yatmak / Şarapsız, şarkısız, şarkıcısız, ve - sonsuz! /

/ Siz tek tip, siz kıt, parlak Ruhlar, / Benzeri olmayan, nadir, bilinmeyen Kar Taneleri; / Bu Fikir üzerinde düşünün, ey zahmetli Gerçek: / Milyarlarca örneği Allah bilir! /

/ "Ah, Hakikat Cevherini yukarıda ara" - / Bakın nasıl da: Laf kalabalığına boğulmuşuz. / İçimden bir his her şeyin şans ya da tesadüf olduğunu söylüyor; / Kaderin kaprisine burun kıvırıyoruz!

"Ve şimdi bir dize daha aktarmak istiyorum. Sadece dinlemeye değil, aynı zamanda bu kelimelerin anlamını kavramaya çalışın.

/ O karanlık içkinin meleği / Sonunda seni nehrin kenarında bulduğunda, / Ve kadehini sunarak, Ruhunu / İçmek için dudaklarına davet ettiğinde, / Çekinmeyeceksin. /

Nikolay Andreyeviç bir süre düşündü ve sonra, "Tam olarak anlayamadım..." dedi.

"Aslında başlangıçta 'fincan' yerine 'kâse' kelimesi vardı," dedi Sensei kendi kendine konuşur gibi ve sonra Nikolay Andreyeviç'e açıklamaya başladı. "Bu dizenin anlamı sadece Kâse'nin gerçek hikâyesini bilirseniz gerçekten anlaşılabilir. Diğer insanlar için bu küçük dize günlük yaşamın bir yorumundan başka bir şey değildir... Ya da örneğin şu dizeyi dinleyin, aynı konuya aittir.

/ Gel, doldur kadehi ve baharın ateşinde / Tövbenin kışlık giysisini fırlat: / Zaman Kuşu'nun çırpınmak için / az bir yolu var - ve Kuş Kanat'ta. /

Nikolay Andreyeviç, "Doğru, bilginiz sınırlıysa, genel yorumlar dışında hiçbir fikriniz olmaz," diye kabul etti ve hemen sordu. "Peki Kâse ile ilgili hikâye neydi?"

"Onu daha sonra anlatacağım. Birçok olaya değinen oldukça ciddi bir konu. Şimdi sadece Ömer Hayyam'ın bu sorunun tarihi hakkında çok şey bildiğini belirtmek isterim. Bu arada, şimdi 'Kase'nin kadehi' olarak adlandırılan şey, eski zamanlarda Doğu'da 'Cemşid'in kadehi' olarak adlandırılırdı. Ömer Hayyam'ın da bu konuda oldukça ilgi çekici bir dizesi vardır.

/ Iram gerçekten de tüm gülleriyle birlikte gitti, / Ve Cemşid'in Sev'n-ring'd Cup'ı kimsenin bilmediği bir yerde; / Ama hala bir yakut tutuşuyor asmada, / Ve birçok bahçe su kenarında esiyor /

"Peki kimdi o Cemşid?" diye sordu Kostya.

"Cemşid" mi? İran destanlarında efsanevi bir kraldı, kadim İran ilk insanı Yima'nın daha sonraki bir versiyonunun prototipiydi. Efsaneye göre bir 'kadeh'e sahipti, yani dünyayı yansıtan bir şeye... Aslında Ömer'in çok iyi bilinen ve bugün Rusça olarak okuyabileceğiniz dizelerinin bile bazen dizenin anlamını tam olarak yansıtmadığını belirtmeliyim. Her şeyden önce, Ömer Hayyam Farsça yazmıştır, birçok özel terim ve kavramları, eski sembolleri olan Doğu'nun bu kendine özgü edebiyat 'Latin' dili. Ve bu arada, çoğunlukla bilimsel yazılarının taslaklarının kenarlarına yazdığı dizeler onun için sadece bir hobi, manevi bir dürtü idi. Şiirlerinin çoğu arkadaşları tarafından ezbere yazılmıştı. İkincisi, çok sonraları bu dizeleri çeviren insanlar, onları kendi yaşam algılarından, dünya görüşlerinden geçirdiler ve dahası, örneğin Rus dilinde bir dize gibi görünmesi için onları sanatsal bir forma soktular. Bu da anlamlarında bazı bozulmalara yol açmıştır. Orijinalinde onun dizeleri elbette muhteşemdir."

Birdenbire Sensei bizim için garip bir dilde, belli ki çok 'farsça' bir şiir okumaya başladı. Daha doğrusu ezberden okumuyor, şarkı söyler gibi kelimeleri çizerek söylüyor gibiydi. Şiirin kendisi bana alışılmadık geldi. Sensei bu dizeyi okuduğu için mi yoksa alışılmadık bir ses kombinasyonu olduğu için mi bilmiyorum ama sanki Lotus çiçeğimin içimde açmasına ve tüm bedenime kutsanmış bir sıcaklık yaymasına neden olan açıklanamaz evrensel minnettarlık dalgası tarafından tamamen kaplanmış gibi hissettim. Hatta donup kaldım ve kıpırdayamamaktan ve bu içimi kaplayan rahatlık ve mutluluk hissini kaybetmekten korktum.

Sensei bir dizeyi okumayı bitirdikten sonra bir duraklama oldu. "Çok güçlü!" Nikolay Andreyeviç hayranlığını ifade etmek için ilk

"Bu çok iyi bir içsel itici güç!"

" Bedenimde karıncalanmalar bile hissettim," diye Stas da ona katıldı.

"Görüyorsunuz," dedi Sensei. "Bu dizeler Ömer Hayyam'ın ruhundan bir parçacık içeriyor. Yazar artık aramızda olmasa da, daha doğrusu artık bedeni olmasa da, şiirleri insan ruhunu hala heyecanlandırıyor, uyanmalarına yardımcı oluyor. İnsanlar bir şeyler hissediyor ama ne olduğunu anlayamıyorlar. Onun dizelerine çekiliyorlar. Ömer Hayyam'ın dizeleri için "zaman ve ülke sınırı tanımaz, insan düşüncesini heyecanlandırır, yaşamın anlamı üzerine düşündürür" demeleri boşuna değildir. Ve dikkat edin, çağlar boyunca Ömer Hayyam'ın adını silmeye çalışan 'Hür Masonların' tüm direnişine rağmen bu gerçekleşiyor. Karanlık işlerinin ortaya çıkmaması için Ömer Hayyam'ın Avrupa'daki popülaritesinin artmasını engellemek için ne kadar uğraştılarsa da, tüm bunlara rağmen bu süreç kaçınılmaz oldu," diye ekledi Sensei.

"Görüyorsunuz," dedi Sensei. "Bu dizeler Ömer Hayyam'ın ruhundan bir parçacık içeriyor. Yazar artık aramızda olmasa da, daha doğrusu artık bedeni olmasa da, şiirleri insan ruhunu hala heyecanlandırıyor, uyanmalarına yardımcı oluyor. İnsanlar bir şeyler hissediyor ama ne olduğunu anlayamıyorlar. Onun dizelerine çekiliyorlar. Ömer Hayyam'ın dizeleri için "zaman ve ülke sınırı tanımaz, insan düşüncesini heyecanlandırır, yaşamın anlamı üzerine düşündürür" demeleri boşuna değildir. Ve dikkat edin, çağlar boyunca Ömer Hayyam'ın adını silmeye çalışan 'Hür Masonların' tüm direnişine rağmen bu gerçekleşiyor. Karanlık işlerinin ortaya çıkmaması için Ömer Hayyam'ın Avrupa'daki popülaritesinin artmasını engellemek için ne kadar uğraştılarsa da, tüm bunlara rağmen bu süreç kaçınılmaz oldu," diye ekledi Sensei.

"Ama tüm bu hikâyenin en komik yanı, günümüzde bile 'Hür Masonların' Ömer Hayyam'ı toplum nazarında itibarsızlaştırmak için giriştikleri çabalardır. Bugün onun yaklaşık beş bin rubaisini, yani dizesini biliyoruz. Gerçi bunların çoğu sadece onun adına bir ekleme, başka bir şey değil. Bugün bilim adamları Ömer'in 300-400 rubai yazarı olduğuna inanıyorlar. Dahası, Cambridge Üniversitesi kütüphanesinde 293 rubai kadar bu eski el yazmalarının orijinallerinin bulunduğu bilgisi yayılmıştır. Elbette, bu el yazmalarının dünyaca ünlü Ömer Hayyam'a ait olduğu şüphesiz gerçekliğini doğrulayan 'oryantalistler' buldular. Dahası, sonuncular özellikle Cambridge Üniversitesi'nin vurgusuyla yayılıyor."

"Cambridge Üniversitesi mi dediniz?" Nikolay Andreyeviç gülümseyerek sordu.

Çocuklar bu sözlerin anlamını kavradıklarında kahkahalara boğuldular. Sensei cevap olarak gülümseyerek omuzlarını silkti.

"İşte böyle tuhaf dizeler belirir dünyada:

/ **Mütevazı bir şekilde giriyorum camiye, başım öne eğik, / Sanki namaz kılmak için... Ama aklıma başka bir şey geliyor: / Geçen sefer buradan bir seccade almıştım, / Ama yok oldu, şimdi bir tane daha almak istiyorum**. /

"Bu dizenin herhangi bir çevirisini ele alalım, anlam aynı olacaktır: Ömer'in kutsal camiye, orada namaz kılmak üzere bir seccade çalmak için geldiği iddia edilmektedir. Oysa bu ayetin 'Hür Masonlar' tarafından tarihsel olarak uydurulmasından önceki ilk anlamı oldukça farklıydı. Ömer'in kutsal camiye insan sözlerini dinlemek için değil, gerçek namaz için bir örtü olan bedeni yıprandığı için

ne yapması gerektiğini ve yeni bir bedene ihtiyacı olup olmayacağını ya da bu bedenin onun için son olup olmayacağını Allah'a sormak için geldiğini belirtiyordu. Ya da basitçe söylemek gerekirse, reenkarnasyon çemberinden çıkmayı hak edip etmediğini.

Yani bu maddi değil manevi değerlerle ilgili bir soruydu."

Nikolay Andreyeviç başını sallayarak, "Evet, arada büyük bir anlam farkı var," dedi.

"Farkı hisseden sizsiniz," dedi Sensei. "Çünkü neler olup bittiğini biraz olsun anlamaya başladınız. Ancak insanların çoğu 'Hür Masonlar' tarafından popülerleştirilen Ömer Hayyam'ın gerçek dizeleri olduğuna inanıyor... İşte insanların bu İnsan hakkındaki görüşlerinin sonucunu görüyorsunuz."

Nikolay Andreyeviç, "Ömer Hayyam yaşlandığında mı öldü?" diye sordu.

"Evet," diye yanıtladı Sensei ve düşünceli bir sesle, "Ömer Hayyam en zor sınavı, para ve güç sınavını onurlu bir şekilde atlattı. İktidar değiştikten ve onun yönettiği rasathane, yönetici çevrelerin ilgisini kaybetmesi nedeniyle ıssızlaştıktan sonra bile Ömer kendini umutsuzluğa kaptırmadı. Doktor olarak insanlara yardım etmeye devam etti. Ve aslında yaşlanırken ölmedi. Vefat etti. Ömer ölmeden önce öğrencilerine sadece ölüm tarihini değil, 'yıpranmış bedeni' için yapılacak mezarın yerini ve hatta mezarın armut ve kayısı çiçeklerinin pembe ve beyaz yapraklarıyla kaplanacağını bile söyledi. Gerçekten de öyle oldu."

Bir süre sonra Sensei, "Biz burada geçiciyiz. Ve zaman çok hızlı akıyor. Dün olan şey çoktan gitti. Ama bir zamanlar uzak bir gelecekti" dedi ve daha canlı bir şekilde ekledi. "İşte size iki örnek: Newton ve Ömer Hayyam. Biri hayatı boyunca karanlığa hizmet etti, diğeri ise aydınlığa. Çıkarımlarınızı yapın! Newton hayatı boyunca içsel bir utançla yaşamış bir hırsızdı ve öyle bir karma yüküyle öldü ki, bunu düşmanınıza bile dilemezsiniz. Öte yandan Ömer Hayyam yaşamı boyunca ruhsal gelişiminde büyük bir sıçrama yaptı. Ve çalışmalarıyla sadece insanlar için pek çok yararlı şey yapmakla kalmadı, aynı zamanda kendi üzerinde çalışarak bu dünyayı daha yüksek küreler için terk edebildi."

Nikolay Andreyeviç Sensei'i dinledi ve yüksek sesle düşünmeye başladı, "Sensei, kişinin gerçek yol için doğru yönü bilmesi gerektiğine katılıyorum. Ama bunu gösterecek biri olmalı. Ömer Hayyam'ı ele alalım. Ona Agapit'in öğrencisi tarafından yol gösterildi! Herkese böyle bir şans verilmez."

"Ne yazık ki doktor, size katılamıyorum. Her insan yaşamında yön işaretleriyle karşılaşır. Ve hangi yolu seçeceği insanın kendisine bağlıdır."

"Her insan mı? Sanmıyorum," diye itiraz etti Nikolay Andreyeviç. "Örneğin ben sizinle tanıştığım ve çok şey öğrendiğim için şanslıydım. Ancak milyonlarca insan bu bilgiyi duymadı bile, hatta varlığından bile şüphelenmedi."

"Yanılıyorsun doktor. Size şimdi söylediklerimi milyonlar bilecek. Ve her birine kendi seçim hakkı tanınacak... Yakın gelecekte pek çok insan sadece bilmekle kalmayacak, aynı zamanda bu dünyanın gerçek vizyonuna sahip olacaklar."

"Peki bu yakın gelecek ne kadar uzak?" Nikolay Andreyeviç gülümseyerek belirtti.

Sensei sırıttı, "Şöyle diyelim, **'Hür Masonlar' tarafından başlatılan bazı olayların nasıl patlak vereceğini, bu 'terzilerin' nasıl paniğe kapılacağını ve yarattıkları illüzyonları, insanlar için ördükleri serapları nasıl savunacaklarını**

görmek için zamanınız olacak. Bu arada, kimin kim olduğunu ortaya çıkarmanız için bir şans olacak. Ariman'ın önünde diz çökenlerin maskelerinin düştüğünü göreceksiniz. Ve maskeleri düştüğünde, 'saygıdeğer bir adam' maskesinin altında Archonların sadık bir hizmetkârını bulursanız hayal kırıklığına uğramayın... Bu yüzden çocuklar, gözlemleyin, düşünün, sonuçlar çıkarın ve hayatınızda Archonların özelliksiz bir kölesi olarak değil, bir İnsan olarak, manevi bir şahsiyet olarak hareket edin."

"Bu kölelikten nasıl kaçınabiliriz? Eğer bu Archonlar bizim için görünmezse, bu dünyada kimin kim olduğunu nasıl anlayabiliriz?!" diye yakındı Andrew öfkeyle.

"O kadar da görünmez değiller. Dedikleri gibi, sadece isteyin ve her şeyi açıkça göreceksiniz. Aslında sadece Archon'ları, yani Ariman'ın kişisel çemberini oluşturan on iki adamı tespit etmek zordur. Ama onlar tarafından yönetilenleri ve onların iplerine asılan bu dünyanın kudretlilerini tespit etmek oldukça kolaydır. Sadece Archonların yapısını, niteliklerini ve eylem yöntemlerini bilmeniz yeterlidir. O zaman sadece bu dünyayı derinlemesine anlamakla kalmayacak, insanları daha iyi anlayacak, kimin kim olduğunu terazi olmadan görebileceksiniz. Gerçek Benlik olacak ve birilerinin paslı mekanizmasındaki gri cıvata olarak kalmayacaksınız. Bu nedenle ruhsal yola sadık kalarak dünya hakkındaki bilginizi genişletin. Ve sonra hayatınızda pek çok yararlı işaret göreceksiniz, gerekli kitap bile gerekli anda düşecek ve gerekli sayfada açılacaktır. Her şeyde bir İnsan olun, mezheplerin ve partilerin ahırına sürülen bir koyun değil. Bağımsız düşünün! Düşüncelerinizi manevi saflıkta tutun! O zaman kimse sizi bu hayatta köleleştiremez, çünkü bu dünyadaki en değerli zenginliğe, Ruhun içsel sınırsız Özgürlüğüne sahip olan kişi, maddi köleliğin zincirleri içinde tutulamaz!"

Sensei'nin bu ilham verici sözleri grubumuzun yüzünü parlattı ve içimiz görünmez bir iyimserlik ışığıyla doldu. Hatta havada o anın ciddiyeti bile hüküm sürüyordu. Sensei'in başka bir şey eklemesini bekledik ama uzun bir ara verdi, bize dikkatle baktı ve ardından konuyu günlük meselelere çevirdi, "Çay içmemizin resmi kısmının bittiğini düşünelim. 'Uzmanlara' sorulan geleneksel soru her zamanki gibi şudur: Bulaşıkları kim yıkayacak?"

Bu sözlerle 'sonrasını' ya da toplu yemeğimizi işaret etti. Çocuklar içten bir kahkaha patlattı.

"Sorun değil, hepsini biz temizleyeceğiz!" Elimle işaret ettim. "Yapacak bir şey yok..."

Sensei gülümseyerek, "Hayır, biraz dinlenin kızlar!" diye cevap verdi.

Ayağa kalktı ve bulaşıkları temizlemeye başladı.

"Pekâlâ, dinlenin kızlar!" Victor Sensei'e yardım etmek için acele etti. "Hepsini kendimiz yapacağız."

* * *

Grubumuzdaki erkekler sanki anlaşmış gibi Sensei'i örnek aldılar ve bizi çalışmaktan men ettiler. Temizlik sırasında Tatiana ile birlikte onurlu bir misafir olarak oturduk. Saflık ve düzen çok kısa sürede sağlandı. Eugenes'in kelime oyunlarına engel olamadılar. Her zamanki gibi önce aktif olarak 'bulaşıkçılık' yapmaya başladı ama çok geçmeden bu işe olan ilgisini kaybetti ve en sevdiği konu

olan vicdanı hakkında konuşmaya başladı; yasaların insanlar tarafından yazıldığını ve kimsenin oraya 8 Mart dışında erkeklerin bulaşık yıkaması gerektiğini yazmadığını söyledi. Şaka bir yana, her şeyi sıraya koyan Sensei bize Vicdan hakkında oldukça ilginç bir efsane anlattı; bu efsane Eugene'in tüm kelime oyunlarının toplamından çok daha derin ve etkileyiciydi.

"... Yasaların insanlar tarafından yazıldığını doğru bir şekilde ifade ettini" dedi Sensei, Eugene'in şakalarından birine cevap olarak bir şekilde ciddi bir şekilde. "Belki de bu bağlamda size Vicdan'ın maceralarıyla ilgili eski bir Çin efsanesi anlatacağım ve insanların hem o zamanlarda hem de şimdi aynı olduğunu anlayacaksınız.

"Bu hikaye çok eski zamanlarda yaşanmış. Vicdan bu dünyada doğdu. Tüm canlıların düşündüğü gecenin sessizliğinde doğdu. Ay ışığında parlayan nehir düşünür, yıldızlarla süslü gökyüzü düşünür, gece karanlığında hareketsiz duran bir ot parçası düşünür. Koza, hangi desenle bir kelebek sineği yaratması gerektiğini düşünür. Bitkiler güzel çiçeklerini, kuşlar şarkılarını ve yıldızlar geleceği düşünür. Bu yüzden geceleri çok sessizdir. Gündüzleri her şey gürültü yapar ve yaşar, geceleri ise her şey sessizdir ve düşünür. İşte böyle sessiz bir gecede, her canlı varlık düşünürken, Vicdan doğdu. Çok güzeldi. Uzaktaki yıldızların ışığı onun kocaman güzel gözlerinin derinliğine yansıyordu. Ay ışığı parıltısıyla yüzünü kaplamıştı. Ki gece gizemli bulutlarıyla sarmıştı onu.

"Bir zamanlar Vicdan insanların yanına giderdi. Onların arasında yarı iyi yarı kötü yaşadı. Bir gece kuşu olarak yaşadı. Çünkü gün ışığında kimse onunla konuşmak bile istemezmiş. Kime gitse, 'Yapacak o kadar çok işim var ki, işim başımdan aşkın, seninle konuşacak vaktim yok' dercesine herkes onu elinin tersiyle itiyormuş. Ancak geceleri hem zengin hem de fakir evlerine serbestçe giriyordu. Uyuyan birine kolayca dokundu ve adam uyandı. Onu gören adam, "Neye ihtiyacın var, Vicdan?" diye sordu.

"O da usulca cevap vermiş: 'Bugün ne yaptın?' 'Ben mi? Özel bir şey yok...'

"Sadece hatırla.

"Şey... Belki de sadece...

"Ve o hatırlarken, Vicdan başka bir adama gitti. Ve uyanan adam sabaha kadar uyuyamadı ve gün ışığında yaptıklarını düşünmeye devam etti. Ve gün ışığında duymak istemediği birçok şey gece sessizliğinde yankılandı. Böylece Vicdan herkese geldi, ta ki tüm insanlar uykusuzluk çekmeye başlayana kadar.

"Böylece insanlar, uykusuzluğa karşı bir çare bilip bilmediğini eyaletlerinin en bilge adamı Li Khan Tsu'ya sormaya karar verdiler. İnsanlar Li Khan Tsu'yu en bilge adam olarak adlandırdılar çünkü diğerlerinden daha fazla parası, diğerlerinden daha fazla toprağı, diğerlerinden daha fazla evi varsa, o zaman sonsuz bilgeliğe sahip olması gerektiğini düşündüler! Ama bilmiyorlardı ki, 'en bilge' dedikleri adam bu hastalıktan diğerlerinden daha fazla muzdaripti ve bu hastalıktan nasıl kurtulacağını bilmiyordu. Çünkü etrafındaki herkes ona bir şeyler borçluydu. Ve bu insanlar hayatları boyunca ona olan borçlarını ödemekle meşgul oldular. Bilge Li Khan Tsu hayatını bu şekilde düzenledi. Bilge bir adam olarak, örneğin borçlulardan biri ondan bir şey çaldığında ve yakalandığında ne yapması gerektiğini biliyordu. Bilge Li Khan Tsu, diğerlerine bunu bir daha yapmamalarını öğretmek için onu çok içten dövdü. Gündüzleri bunu çok akıllıca bir şekilde yapardı çünkü diğerleri bu cezayı

gördüklerinde ondan korkarlardı. Ama Li Han Tsu geceleri hayatı ve serveti için kendisinden korkuyordu. İşte bu yüzden geceleri gündüz olduğundan tamamen farklı düşüncelere sahipti: 'Fakir bir adam neden hırsızlık yapar? Çünkü yiyecek bir şeyi yoktur ve yemek için para kazanacak zamanı yoktur. Çünkü bütün gün bana olan borcunu ödemek için çalışır. Li Khan Tsu, yaptıklarını haklı çıkarmak için Vicdanıyla bile tartıştı, "Yani hem soyuluyorum hem de haksız mıyım?! Ancak kendini haklı çıkarmasına rağmen yine de uyuyamadı. Tüm bu uykusuz geceler Li Han Tsu'nun tüm bilgeliğine rağmen, 'Onlara tüm paralarını, tüm topraklarını, tüm evlerini geri vereceğim!

"Ama bilge Li Han Tsu'nun akrabaları bunu duydular ve korkunç bir yaygara kopardılar ve insanlara 'Bütün bu uykusuz geceler bilge adamı delirtti! Vicdan, hepsi 'onun' suçu!

"Zenginler korktu, 'En bilge adam deli olduysa, bize ne olacak?

"Yoksullar korktu, 'Biz daha az şeye sahibiz, bu yüzden daha az bilgeliğimiz var. En bilge adam delirirse bizim aklımız ne olacak?

"Zenginler yoksulların korkusunu gördüler ve kendi aralarında bir konsey oluşturdular: 'Vicdanın yoksulları nasıl korkuttuğunu görüyorsunuz. Onları Vicdan'dan korumalı ve ondan kurtulmalıyız!

Ve bu meseleyi nasıl düzenleyeceklerini düşünmeye başladılar ama hiçbir şey icat edemediler. Bunun üzerine o dönemde Nankin'de yaşayan ve Çin'in en bilgesi olan A Pu O'ya elçi göndermeye karar verdiler. O kadar bilge ve akıllıydı ki, tüm Çin'den hükümdarlar gelip ondan tavsiye istiyorlardı. Bu yüzden ona elçiler gönderdiler. Ona cömert hediyeler getirdiler, birçok kez eğildiler, sorunlarını dile getirdiler ve Vicdan'ın neden olduğu uykusuzluktan kurtulmak için yardım istediler. A Pu O onları bu 'ulusal felaket' hakkında dinledi, gülümsedi ve dedi ki, 'Eh, Vicdan'ın size gelmeye bile hakkı olmayacak şekilde yapmak mümkün! Eğitimsiz bir adam ne yapması ve ne yapmaması gerektiğini nasıl bilebilir? Hadi yasaları icat edelim. Bir insanın ne yapması ve ne yapmaması gerektiğini rulo halinde yazacağız. Mandarinler bu kanunları ezberleyecek. Diğerleri de onlara ne yapabileceklerini ve ne yapamayacaklarını soracaklar. Ama önce tabii ki onlara para ödemeliler: Mandarinler zihinlerini boşuna yasalarla doldurmamalı! Böylece Vicdan gelip de eğitimsiz adama "Bugün ne yaptın?" diye sorduğunda, o da "Yapmam gerekeni, rulolarda yazanı yaptım" diye cevap verecekti. Ve herkes huzur içinde uyuyacaktı.

"Tüm insanlar bu çözümden memnundu. En çok da mandarinler. Çünkü kitaplardaki işaretleri araştırmak toprağı işlemekten çok daha kolay. Diğerleri de buna çok sevindi. Çünkü onlar için gündüzleri bir mandarine para verip onunla bir dakika konuşmak, geceleri Vicdan ile kalp kalbe konuşmaktan daha iyiydi. Böylece bir insanın ne yapması ve ne yapmaması gerektiğine dair kanunlar yazmaya başladılar. Ve onları yazdılar ve bilge A Pu O'yu bu değerli tavsiyeler için en yüksek mandarin olarak atadılar, böylece akıllı insanların Vicdan olmadan barış içinde yaşamalarına yardımcı olacaktı.

"Böylece insanlar mandarinlerin ve en yüksek A Pu O'nun yasalarına göre yaşamaya başladılar. Bir şey yapmaları veya bir şey hakkında tartışmaları gerektiğinde, bir mandarine gittiler ve cevabı için cömertçe ödeme yaptıktan sonra sordular, 'Parşömenlerinizi açın. Onlara göre hangimiz haklıyız?

"Artık sadece en fakir insanlar uykusuzluk çekiyordu, çünkü tavsiye için bir

mandarine para ödemek zorunda değillerdi. Diğerleri ise geceleri Vicdan onlara geldiğinde şöyle derlerdi: 'Beni neden rahatsız ediyorsun? Ben yasalara göre hareket ettim! Parşömenlerde yazıldığı gibi! Bu benim seçimim değildi!

"Ondan uzaklaşıp başka bir tarafa döndüler ve uykuya daldılar.

"Uykusuzluktan en çok muzdarip olan bilge Li Khan Tsu bile Vicdan geceleri onu ziyaret ettiğinde sadece kıkırdadı, 'Merhaba canım! Şimdi ne diyeceksin?

"Ve Vicdan ona, gözlerinde parlayan yıldızlarla bakarak, 'Neden, malını fakirlere geri vermek istedin ama yapmıyorsun?

"Buna hakkım var mı?! Li Khan Tsu ona dudak büktü. 'Parşömenlerde ne yazıyor? Her insanın malı kendisine ve soyuna aittir. Soyum bunu kabul etmiyorsa başkalarının malını nasıl çarçur edebilirim? Bu, onlardan çaldığım için bir hırsız ya da kendimi soyduğum için bir deli olduğum anlamına gelir. Ama yasada hırsız ve delinin zincire vurulması gerektiği yazılıdır. Bu yüzden beni rahat bırak. Ayrıca sana yatağına gitmeni ve boş boş dolaşmamanı tavsiye ederim!

"Sırtını ona döndü ve uykuya daldı.

"Böylece Vicdan'ın geldiği her yerde aynı şeyi duydu: 'Nereden bilebiliriz ki?! Mandarinler bize ne derse onu yaparız. Git ve onlara sor! Biz yasalara göre hareket ederiz.

"Vicdan mandarinlere gitti ve onlara sordu, 'Neden kimse beni dinlemek istemiyor?

"Ama onlar gülerek cevap verdiler: 'İnsanlar neden seni dinlesin ve senin önerdiğin gibi hareket etsin? Bunun için yasalarımız var. Burada sarı kağıtta her şey yazıyor! Bu harika bir şey! A Pu O'nun bunları icat ettiği için en yüksek mandarin olarak atanması sebepsiz değil.

"Böylece Vicdan en yüksek mandarine, tüm Çin'in en bilgesi A Pu O'ya gitti ve ona hafifçe dokundu. A Pu O uyandı, ayağa fırladı, Vicdan'ı gördü ve korkuyla bağırdı, 'İzinsiz evime gelmeye nasıl cüret edersin? Kanunda ne yazıyor? Gece gizlice yabancı bir eve giren kişi hırsız sayılır ve hapsedilir!

"Ama ben seni soymaya gelmedim!" diye cevap verdi. "Ben Vicdan'ım!

"Yasalara göre sen şehvet düşkünü bir kadınsın! Orada açıkça yazıyor, eğer bir kadın gece yabancı bir erkeğe gelirse, şehvet düşkünü bir kadın olarak kabul edilir ve hapse atılır! Yani hırsız değilsen, zamparasın!

"Nasıl zampara olabilirim?! Kadın şaşırmıştı. "Ben Vicdanım!

"Ama A Pu O'nun öfkesi daha da artmıştı: 'Yani sen ne zampara ne de hırsızsın, sadece yasalara uymak istemiyorsun, öyle mi? Bu durum için de bir yasa var, yasalara uymak istemeyen kişi kanunsuz bir kişi olarak kabul edilecek ve hapse atılacak. Hey, hizmetçiler! Bu kadını hapsedin ve hırsızlık yaptığından ve yasalara uymadığından şüphelenilen bir ahlaksız olarak sonsuza dek hapse atın.

A Pu O'nun hizmetkârları Vicdan'ı yakaladılar, onu hapsettiler ve hapse attılar. O zamandan beri kimseye gelmiyor ve kimseyi rahatsız etmiyor. Böylece tüm insanlar onu unuttu bile. Nadiren mandarinlerden memnun olmayan bir adam, "Sizin vicdanınız yok!" diye haykırdığında, ona hemen Vicdan'ın hapsedildiğine dair bir kağıt gösterirler ve "Onu hapsetmiş olsaydık elbette olurdu!" diye cevap verirler.

"Ve adam susar, mandarinin mürekkep harfleriyle dolu kağıdına bakar ve gerçekten haklı olduklarını anlar! Böylece insanlar o zamandan beri mandarinlerin ve en yüksek A Pu O'nun yasalarına göre Vicdanları olmadan yaşarlar. İyi ya da kötü

yaşayıp yaşamadıklarına, gece çöktüğünde ve tüm canlılar düşünmeye başladığında herkes kendisi karar verir."

Sensei bu kadim efsaneyi anlatmayı bıraktığında tüm bulaşıklar parlıyordu, hatta fazlasıyla parlıyordu çünkü Sensei'i dinleyen çocuklar havlularla içtenlikle kuruladılar.

"Bu gerçekten bizim hayatımızla ilgili!" Volodya kısık bir sesle söyledi.

"Güzel bir efsane, tam da bizim toplumumuzla ilgili!" dedi Nikolay Andreyeviç. "İnsan dünyasında gerçekten hiçbir şey değişmedi."

"Bizim toplumumuz hakkında mı?!" Eugene hemen sözlerine devam etti ve Stas ile Victor'a yan gözle baktı. "Her zaman etrafımın sadece Çinliler ve mandarinlerle çevrili olduğundan şüphelenmişimdir." Avukatımız Victor'a kurutulmuş tabakları uzattı ve gülerek ekledi, "Buyurun, mandarin! Bu senin için bir rüşvet, böylece kanunlarla dolu beyninle benim saf vicdanımı rahatsız etmeyeceksin!"

"Cevap olarak ne söyleyebilirim ki? Gerçekler karşısında argümanlar zayıf kalıyor!" Victor gülümseyerek bulaşıkları devraldı.

Çocuklar kahkahalara boğuldu. Bu komik olayla birlikte akşam yemeği aktivitelerimiz sona erdi.

* * *

Sensei hepimize yüzmeye gitmemizi ve yarınki yolculuğumuz için hazırlıklara başlamamızı önerdi. Grubumuz bu öneriyi memnuniyetle kabul etti. Ancak, ben ve Tatiana suya girmek istemedik ve sahilde çocukları beklemeye karar verdik. Böylece herkes yeterince yüzüp akşam güneşinin altında kurulanmak için sahile çıktığında oldukça garip ve gizemli bir olay yaşandı.

Sensei'in yanında yüzen Victor, sahile çıktıklarında bir kısmını benim de duyduğum oldukça ilginç bir tartışma başlattı. Kumların üzerinde, büyük çemberimizin içinde otururken Victor kişisel izlenimlerinden dolayı öfkeye kapıldı.

Sensei'e hitaben, "'Dün zaten öldüğünü' anlamak hala zor," dedi. "Daha doğrusu buna inanmak zor. Bunu bir şekilde yüzeysel olarak fark ediyorum ama derinine inip hissedemiyorum. Bu süreci gerçekleştirmeye yönelik tüm çabalarım bazı genel korkularla sınırlı... Ama anladığım kadarıyla egoizminizi öldürmenin en iyi yolu ölümün kaçınılmaz olduğunu ve gerçekte neredeyse var olmadığınızı fark etmek."

Sensei cevap olarak, "Haklısın. Ancak ölümün kaçınılmazlığını idrak etmek, umutsuzluğa kapılmak ve sonunuzu beklemek anlamına gelmez. **'Ölmek', içinizdeki Hayvan'dan ayrılmak, kim olduğunuzu ve aslında ne olduğunuzu hissetmek demektir. Hayvan'ın sizin üzerinizdeki gücü ve Hayvan'ın pek çok arzusu ölür. Sadece siz tüm bu çokluktan uzak durur ve içinizde tek bir dilek, tek bir amaç beslersiniz - Tanrı'ya onurlu bir şekilde ulaşmak. Bedeninizin arzularını ne kadar tatmin etmeye çalışırsanız çalışın, er ya da geç kire, bir sonraki gezginin ayaklarının altında yatacak toza dönüşecektir.** İnsanlar genellikle kendileri için üzülürler ve Hayvan'ın gerçekleşmemiş isteklerine odaklanırlar, ruhlarını ve bu hayatın onlara neden verildiğini bir anda unuturlar. Düşük hedefler küresel hedeflerini gölgede bırakır. **Ama küresel hedefi, yani ruhunuzun hedefini gözden**

kaçırmadan yaşamak zorundasınız. Egoizm öldüğünde, insan gerçekten Tanrı'ya hizmet etmeye ve diğer insanlara yardım ederek yaşamaya başlar."

Victor Sensei'i dikkatle dinledi ve şöyle dedi: "Bu doğru. Ama bana öyle geliyor ki bende hala çok fazla egoizm var. Ve bu basit bir 'öl' ifadesiyle korkutulamaz. Bütün gün boyunca bunu kendime defalarca tekrarladım. Ne olmuş yani?! Hala gerçek 'ölüm' kavramına sahip değilim. Tam tersine, onun yerine Ego'mun dayattığı bazı karşı argümanların tüm akışını gördüm, sanki 'ölüm' yerine onun 'kendini savunmasını' kışkırtmışım gibi. Belki de aptal olduğum için apaçık ortada olan şeyleri kavrayamıyorumdur!"

"Sebep bu değil," dedi Sensei, "Kesinlikle başarılı olamadın. Kendini ne kadar inandırmaya çalışırsan çalış, bu bir papağan gibi çalışmakla aynı şey. Çünkü bu aşamada beden ve sen bir ve aynısınız. Bu 'tırtıl prensibi'dir. Olgunlaşmamış bir larvayı kozadan ayırmaya çalışırsınız."

"Peki, o zaman İmhotep'in öğrencilerinin bu 'ölümü' nasıl gerçekleştirdiklerini açıklayabilir misiniz?"

"Bu süreci fark ettiklerini, içlerinde derinden hissettiklerini ve kendilerini sadece düşüncelere ikna etmediklerini doğru bir şekilde ifade ettin. Çünkü bir insan kendisine bağlı olmayan herhangi bir nedenle her an ölebilir. Bu nedenle ruhsal yola adım atan herkes hayatının her saniyesini ruhun küresel hedefine mümkün olduğunca yaklaşmak için yaşar. Geriye kalan her şey boş ve geçicidir. Sıradan insanlar zamanın değerini anlamazlar, ölümden korktukları ve zamanlarının sınırsız olduğunu düşündükleri için onu reddederler. Ölümün eşiğindeyken bile bedenlerinin artık öleceğine inanmayı reddederler.

"Bu nedenle 'burada ve şimdi' zaten ölmüş olduğunuzu hissetmek ve bunun farkına varmak çok önemlidir. Elbette dünyada bu içsel duyguyu hissetmeye yaklaşmayı sağlayan pek çok özel teknik vardır. Ama bunların hepsi psikolojik eğitimler kategorisine giriyor. Aslında bu teknikler özel bir rol oynamazlar. Çünkü aydınlanma süreci tamamen insanın kendisine bağlıdır."

"Nasıl oluyor da herhangi bir rol oynamıyorlar?" Eugene karşı çıktı. "Eğer ben bu kadar genç ve iyi bir adamsam, her an ölebileceğimi nasıl fark edebilirim?"

"Doğru," diye destekledi Victor onu. "Dedikleri gibi, güneş parlıyor, savaş yok, tüm dünyada neredeyse barış var." Güzel ön saçlarını alaycı bir tavırla düzeltti ve omuzlarını silkti. "Ama gerçekten, 'burada ve şimdi' başıma ne gelebilir ki?"

Volodya ağır bir şekilde, "Her şey olabilir," diye cevap verdi. "Ölümcül sonuç herhangi bir nedenle ortaya çıkabilir: önemsiz bir hazımsızlık veya denizde ara sıra yaşanan kasılmalar nedeniyle. Bir kayıkla balık tutmaya gidersiniz ama onun yerine o balıklara yem olarak bir taş gibi batarsınız. Ve bu dünyanın havasını neden bozduğunuzu anlayacak vaktiniz bile olmaz..."

Çocuklar bu şekilde konuşurken, Sensei'in yüzünde gizemli bir gülümseme tutarak kendi düşüncelerine daldığı anlaşılıyordu. Yaşlılar yeterince konuşup Sensei'in bir şeyler daha eklemesini beklemeyi bitirdiklerinde, Sensei ayağa kalktı ve Victor'un omzuna dostça bir şekilde vurdu, "Merak etme, zamanı gelecek ve anlayacaksın."

Sensei bunu söyledikten sonra sessizce genel çemberin içinden geçti ve çadırlara doğru ilerledi. Grubumuz bu konuyu tartışmaya devam etti.

Stas, "Eh, yaşıyoruz ve yaşıyoruz ama hayat hakkında anlatacak hiçbir

şeyimiz yok, oysa 'ölümü fark etmek' zorundayız!" dedi.

Nikolay Andreyeviç, elinde küçük kulaklı yeşil bir çiçek sapı çevirerek şöyle dedi: "Eğer denersek bu konuya felsefi açıdan da bakabiliriz. Örneğin bu yaprağı ele alalım. Bize hala canlı gibi görünüyor ama aslında ölü. Elbette içinde hala hayat parıldıyor ve eğer onu tatlı suya koyarsak, bir süre daha var olacaktır. Ama aslında yaprak, onu koparmayı düşündüğüm anda öldü. Aynı şey insanlar için de geçerlidir. Bizler de bu başaklar gibiyiz, zaten ölü olduğumuz halde yaşıyoruz. Hayat içimizde bir süreliğine parıldar ama çabucak sona erer. Bu yüzden daha doğmadan ölüyoruz."

Grubumuz psikoterapistimizin bu basit ama bilgece akıl yürütmesini dinlerken sessizleşti. Bunu duymak benim için özellikle hoştu, çünkü Sensei'in akıl yürütmesinde, derin ve basit açıklama tarzında görünmez varlığını hissediyordum. O anda, gerçek dünyadan kopmuş insanlar arasında dolaşan o ebediyen yaşayan ruhla ilgili hayallerimin dünyasına daldım. Onu içinde hissedecek olan, onunla dolacak. Çünkü o, hayat suyu gibi ölüleri diriltir ve insanları ebedi hayata döndürür. Kulağa ne kadar tuhaf gelse de, insan hayatının bu kadar kısa olmasının belki de iyi bir şey olduğunu düşündüm. Eğer çok uzun olsaydı, bedenlerimizde ölüp gitmekten ve solup giden ölü bir bitki olmaktan başka bir şey yapamazdık. İnsan yaşamı için ne gibi nedenler icat ederse etsin, sonuçta er ya da geç bedenin tamamen öldüğü duygusu onu ruhunu düşünmeye ve onun kurtuluşunun yollarını aramaya iter.

Ben bunları düşünürken Eugene sevinçle, "Vay canına!" diye haykırdı.

Hepimiz Eugene'in baktığı tarafa döndük. Sensei'in çadırların olduğu yönden bize doğru geldiğini gördük. Üstelik üzerinde her zamanki plaj kıyafeti değil, uzun gri bol bir cübbe vardı. Geniş kollu, kemerli ve başa geçirilen kapüşonlu bu cübbe dışarıdan bakıldığında kaba ve büyük keten ipliklerden dokunmuş torba şeklinde görünüyordu. Ama bizi en çok etkileyen şey, Sensei'in elinde siyah bir kumaşla bağlanmış bir kılıf içinde iki kılıç tutuyor olmasıydı. Örneğin ben bunların hepsini buraya, denize getirdiğinden bile şüphelenmemiştim. Garipti çünkü burada eğitim aldığımız süre boyunca Sensei hiç böyle bir cübbe giymemişti ve kılıçları yanına aldığından ya da eğitim sırasında kullandığından hiç bahsetmemişti. En azından biz böyle bir şey görmedik. Sensei'in yapacaklarını tahmin etmek gerçekten çok zor.

Bazı arkadaşlarımız şaşkınlıktan ayağa fırladı. Açıkçası, hiçbirimiz böyle bir gösteri görmeyi beklemiyorduk. Belli ki yaklaşmakta olan bir eğitimi bekleyen son sınıf öğrencilerinin gözleri heyecanla parlıyordu.

Stas alttan alta "Özel bir şeyler olacak" diye kehanette bulundu.

Yine de Sensei bize yaklaştıkça hava daha da gerginleşti. Doğası bilinmeyen hafif bir korku, tüm hareketlerimi çimentoluyormuş gibi beni içten içe dondurmaya başladı. Bu korkunun doğasını biraz sonra, Sensei yaklaştıktan sonra anladım. Nedeni de tanımadığım başka bir Sensei olmasıydı!

Onu daha önce hiç böyle görmemiştim. Cesur Sensei'nin koyu ten rengi ile birlikte kaymış bir kukuleta ile gölgelenmiş yüzü, güçlü bir savaşçının yüzüne benziyordu. Kararlı bakışları, sanki yolunun üzerindeki tüm görünmez engelleri yok ederek alanı kötücül bir şeyden arındırıyordu. Ama aynı zamanda görünüşü, belki de büyük bir güce sahip bir Yaratığa özgü büyük bir sükûnet ve asalet yayıyordu. Sağlam ve kendinden emin yürüyüşü bile bu görünmez olağanüstü gücü kanıtlıyordu. Belli ki bu nedenle Hayvanım, Sensei'in her adımında küçülmeye, sert Yargıç'ın önündeki bir sanık gibi korku yumağına dönüşmeye başladı. Bu İnsan'ın karşısındaki

bir korku değildi. Birinin devasa Ruhsal İradesi karşısında duyulan bir korkuydu! Tüm egoist düşünceler, eylemler ve eylemlerden sonra ağır bir tortu olarak yıllarla yığılmış, kendime ait, küçük ve adi bir şey için korku. Bu tamamen doğal olmayan, korkunç bir korkuydu, kendime karşı duyduğum suçluluk korkusuydu. Ve etrafımdaki sıcağa rağmen bu suçlayıcı duygu baskısı içimi üşütüyordu.

Açıkçası bu duyguları yaşayan tek kişi ben değildim. Sensei bize doğru ilerlerken çocukların yaklaşan eğitimle ilgili sevinçleri hızla yatışmaya başladı. Garip giysisiyle bize yaklaştığında, kılıçların kınındaki siyah kumaşı hiçbir açıklama yapmadan sessizce çözmeye başladı. Kumaş çok sert bağlanmış gibi görünüyordu. Ancak Sensei ritüel hareketlerle düğümleri kolaylıkla çözmeyi başardı. Siyah kumaşı eline geçirdi, kılıçlarından birini aldı ve sarsıntılı bir şekilde Victor'a doğru uzattı. Sanki bir ölüm kalım mücadelesiymiş gibi sarsak ve kısa bir hareketti bu. Hatta elini Victor'a doğru böyle bir hamle yapınca ürperdik. Bizim gibi bu hareketleri ve Sensei'in rakibi olarak kendisini seçmesini beklemediği anlaşılan adam, kendisine uzatılan kılıcı mekanik bir şekilde aldı ve dehşetten büyümüş gözlerle Sensei'e mahcup bir şekilde baktı.

"Tek bir şansın var... hayatta kalmak için," dedi Sensei ona kesin ve kararlı bir şekilde son kelimeyi vurgulayarak.

Adamlar yere yapışmış bir şekilde durmuş, devam eden olaylara şaşkın şaşkın bakıyorlardı. En ufak bir kas hareketiyle kendilerini belli etmemek ve bu tuhaftan da öte olayda Victor'un yerini almamak için hareket etmekten bile korkuyor gibiydiler. Sensei'in söylediği bu sözlerden sonra tüylerim diken diken oldu.

"Anladın mı?! Tek bir şans!" Sensei'in sözleri yüksek sesle söylenmiş bir cümle gibiydi.

"Sensei, ben,... ben," diye kekeleyerek ve titreyen elleriyle kılıcı tutarak mırıldandı Victor.

"Dövüş başlamadan önce sadece üç saniyen var," dedi Sensei her kelimeyi net bir şekilde telaffuz ederek. "Eğer bir saldırı başlatmazsan, ilk başlatan ben olacağım. Ve senin hiç şansın olmayacak!"

Sensei bakışlarını Volodya'ya kaydırdı ve adını seslendi, bu da Volodya'nın Sensei'e adanmış gözlerle bakarak korkmuş gibi gergin bir şekilde seğirmesine ve kulak kesilmesine neden oldu. Ama sonra Sensei ona tüylerimi diken diken eden bir şey söyledi.

"İçimizden birinin cesedine bir taş bağlayacaksın, onu bir kayıkla götürecek ve denize atacaksın. Beni anladın mı?!"

Volodya sanki "Evet efendim!" dercesine başını salladı. Sensei bakışlarını tekrar Victor'a çevirdi, "Senin... tek... şansın var!"

Bunu söyledikten sonra Victor'a arkasını döndü ve kılıcının kınını giysisinin kemerinin üzerine itti. Sözleri beni sadece şok etmekle kalmadı. Üzerimden öyle bir korku tsunamisi geçti ki dişlerim takırdamaya başladı. Aynı zamanda zihnim, bir volkan gibi, aşırı bir öfkeyle patladı: "Ne cesedi? Ne teknesi? Hepsi aklını mı kaçırmış?! Deli mi bunlar?! Birbirlerini öldürmek mi istiyorlar? Sebepsiz yere! Birbirlerini bir şey için öldürmek nasıl mümkün olabilir?! Biz hala insanız ama canavar değiliz! İnsanız! Nasıl oluyor da 'insan hayatı çok değerlidir' diye inanıyorlar? Ne kabus ama!" Bu içsel umutsuzluk ve çaresizlik beni boğuyordu. Bir yanım fırtınadaki kavak yaprağı gibi korkunç bir korkuyla sarsılırken, diğer yanım

'rakiplerimi' ikna etmek ve durumu değiştirmek için zamanım olmadığını anlamıştı. Bir an önce bir şeyler yapmalıydım, bir şeyler yapmalıydım. Hem de hemen ve şimdi. Ama onların arasına dalmaktan başka iyi bir fikrim yoktu. İnanılmaz derecede aptalcaydı ama durumu kurtarmak için bunu denemek zorundaydım. Onlardan birinin ölmesindense benim cesedimin denize atılması daha iyi olurdu. Ama bunu düşünür düşünmez bedenim korkudan daha da dondu ve hareketsiz kaldım. Ruhum kaçınılmaz olayı engellemek için ağladı ve gerildi ama bedenim bana ihanet etti ve her an hayata veda etme düşüncesiyle korkudan donmaya devam etti.

Belirleyici dövüşün gerilimi giderek artıyordu. Birden Sensei'in omzu hafifçe seğirdi. Victor tetiği çekmiş bir yay gibi ileri atıldı. Korku dolu bir çığlıkla kılıcı neredeyse kınından çekip çıkaracak ve fırlatacaktı. Kılıcı sertçe kaldırdı ve acımasız 'rakibine' yöneltti. Havayı bir vızıltıyla kesen kılıcı Sensei'e doğru yaklaşıyordu. Bu sırada Sensei kılıcını hemen kaptı ve bacaklarını bile kıpırdatmadan yarı dönerek Victor'un kılıcına güçlü bir darbe indirdi, adeta tek bir hareketle elinden fırlattı. Geri dönerken Sensei'in kılıcı Victor'un kafasının yakınına saplandı. Birçok ipek saç çizgisi güneş ışığında yüzerek havalandı. Victor cam gibi gözlerle yavaşça dizlerinin üzerine çöktü ve kuma düşmeye başladı. Ve yukarıdan saç çizgilerinin tüm dağınık şelalesi aşağıya düşüyordu. Victor'un taş gibi solgun yüzüne bakarken korkudan donup kalmıştım ve hayatta olup olmadığını anlayamıyordum. Her şey o kadar çabuk oldu ki, o anda gözümü kırpmasam göremeyecektim. Sensei sanki hiç dönmemiş gibi tekrar geri döndü. Ve bu mutlak sessizlikte o etkileyici güçle dolu sesini duyduk, "Korkmana gerek yok çünkü sen... ÖLÜSÜN!"

Sanki belkemiğimde bir elektrik akımı varmış gibi hissettim. Elektrik boşalması akımı kuyruk sokumundan başımın tepesine kadar spiral şeklinde ilerledi. Garip ama hayvani ölüm korkusu deneyimine rağmen tamamen zıt bir hissi, her şeyi kucaklayan yaşam hissini açıkça hissettim! Bedenimin sahibi olduğumu açık ve net bir şekilde hissettim. Artık ben bedene ait değildim ama beden bana aitti. Ve bana sadakatle hizmet ediyordu. Sadece kendimde değil, bu harika sonsuz yaşam döngüsünde beni çevreleyen her şeyde şaşırtıcı olan yaşam duygusunu hissettim. Bir formdan diğerine uyumlu bir şekilde yayılan yaşam, bu görkemli Bütünlük ve Uyum! Etrafımdaki her şeyde derin bir Bilgeliğin ve düzenliliğin varlığını hissediyordum. Her şey yaşam nefesiyle doluydu: hem kum, hem deniz, hem kıyı akıntısı, hem de hava. Her şey evrensel Bilgeliğin büyük uyumuyla nefes alıyordu!

Nedense tam o anda Nikolay Andreyeviç'in anlattığı ve beni çok etkileyen yaprak hikayesini hatırladım. Ama şimdi bende lanetlenmişlik hissi yaratmıyordu. Özgür bilincin saflığıyla tekrar gözden geçirdiğimde, birdenbire yaprağın ölmediğini, yaşamaya devam ettiğini, sadece kendini bir yaşam biçiminden diğerine dönüştürdüğünü açıkça anladım. Dünyanın tüm çarpıcı güzelliğinin, etrafındaki her şeyi kucaklayan ve dolduran bu olağandışı uyumun ve yaşam doluluğunun anlamı buydu! Ve bu her şeyi kucaklayan algı bende alışılmadık bir derin huzur ve sakinlik hissi yarattı. Hatta bu algının içinde kaybolmak için bir süre gözlerimi yarı kapalı tuttum. Ancak gözlerimi açtığımda gördüğüm resimde bir şeylerin değiştiği aşikârdı.

Bunun ne olduğunu hemen anlayamadım. Victor eskisi gibi çemberin ortasındaki dizlerinin üzerine oturmuş, ellerini indirmiş ve taş kesilmişti. Başındaki saç çizgileri kumun üzerine düzgünce iniyordu. Seyirciler nefeslerini tutmuş gibiydi ve tarifsiz bir şaşkınlık içinde donup kalmışlardı. Birden Sensei'i aynı yerde ve

çadırlara doğru yola çıkmadan önce giydiği aynı plaj kıyafetleriyle çocukların arasında otururken gördüm. Yüzünde, çocukların tartışmalarını dinlerken sahip olduğu aynı tanıdık gizemli gülümseme hüküm sürüyordu. Ama nedense onun böyle bir kıyafetle aramızda bulunması beni şaşırtmadığı gibi, tüm yaşananlar da sanki söylemeye gerek yokmuş gibi gerçekleşti. Ama diğer seyirciler öyle düşünmüyordu.

Muhtemelen aynı anda gerçekleşen iki gerçekliğin tutarsızlığı şaşkınlığın artmasına neden oldu. Bazılarının bakışları önce huzur içinde oturan ve kimsenin gördüğüne inanamadığı bir hayalet gibi bakılan Sensei'e, sonra da bir heykel gibi donup kalmış Victor'a kaydı. Diğerleri en azından kılıçları hatırlatacak bir şeyler bulmayı umarak etraflarına bakındılar. Ama hiçbir şey yoktu. Sadece kumun üzerinde Victor'un aceleyle fırlatıp attığı kılıfın net bir izi vardı. Ama bu sadece bir izdi ve bu izi bırakan şey yoktu. Bu açıklanamayan kavganın sonunda bazı çocuklar garip tepkiler vermeye başladı. Andrew, sanki orada bulamamaktan korkuyormuş gibi telaşla başındaki saçlarına dokunmaya başladı. Ruslan dehşet içinde ellerine ve önündeki kuma baktı. Volody ise sanki hiçbir şey olmamış gibi Victor'a her zamanki sakinliğiyle bakıyordu. Victor ise çemberin ortasında, deyim yerindeyse canlıdan çok ölü gibi oturmaya devam etti. Yüzünde herhangi bir duygu yoktu ve bakışları ölüden çok daha kayıtsızdı. Alnında ne kan ne de çizik vardı. Sadece meşhur ön saçları neredeyse köküne kadar kesilmişti, tıpkı bir saç tıraşı gibi, dahası sanki gerçekten keskin bir kılıç gibi kesilmişti. Saç telleri kumun üzerinde yatıyordu. Kısa süre sonra Victor hareket etmeye başladı. Tükürüğünü yuttu ve 'canlanmış' bakışlarla Sensei'e baktı.

Grup böylesine garip bir dövüşten sonra normale döndüğünde, önce çekingen ve utangaç bir şekilde ama sonra daha güçlü ve azimli bir şekilde neler olduğunu tartışmaya başladı.

"Onu gördünüz mü?" Çocuklar Victor'a sessizce başlarını sallayarak birbirlerine sordular.

"Bir tür halüsinasyondu." "Kılıçlar nerede?"

"Onları da gördünüz mü?" "Neydi o?"

"Belki, bir hipnoz." "Ama saç?"

"Hiçbir şey anlamıyorum."

Bu genel duygusal ve sorgulayıcı gürültü içinde akıl yürütmelerinin özünü hemen anlayamadım. Dahası, çocuklar duygularını ifade ettikçe, bu olay sırasında beklenmedik bir şekilde yakaladığım huzur ve sakinlik halini daha çabuk kaybediyordum. Sonunda tamamen kayboldu ve hafızamda sadece o harika yaşam uyumu hissine dair canlı bir iz bıraktı. Gündelik algı yerini sadece o olağandışı anın sıcak bir anısına bıraktı. Öyle bir izlenim edindim ki, o Bilgelik zihnimin kıyı şeridi boyunca ilerledi ve varlığına dair net bir iz bıraktı. Ancak gürültü, şaşkınlık ve çocukların şakaları gibi rutin duygusal dalgalar birer birer yuvarlanarak zihnimdeki bu izi sildi ve geriye sadece güzel bir anı bıraktı. En çok da içimde bir yerlerde, beni o akıl almaz yüksek Bilgeliğe ulaştıran asıl şeyin, yaşam uyumunun, her anın yüksek değerinin anlaşılması duygusunun var olduğuna seviniyordum.

Sensei, gizemli bir şekilde gülümseyerek çocukların tüm sorularına cevap verirken kibarca sessizliğini korudu. Belli ki çocukların onun ipuçlarına gerek kalmadan her şeyi kendi kendilerine açıklığa kavuşturmalarını diliyordu. Ancak kolektif aklın bu durum için yeterli olmadığı açıktı. Çünkü bir yanda genel

izlenimler, kesilmiş saçlar ve kumun üzerine düşen Victor'un kılıfının bıraktığı izler olan bitenin gerçekliğini kanıtlıyordu. Ama diğer tarafta hiçbir şey olmamış gibi plaj kıyafetleri içinde oturan ve hiçbir yere gitmediği belli olan Sensei ve soğuk çeliğin bariz yokluğu vardı. Tüm bunlar görgü tanıklarının kafasında daha da fazla karışıklığa neden oldu. Ve çocuklar tartıştıkça, bu olay bilincimizin gerçekliğinde daha da karmaşık görünüyordu. Sonunda bu konuda oldukça endişeli olan Nikolay Andreyeviç bu çelişkiler düğümünü çözmeye koyuldu.

Önce bu genel 'toplulukta' disiplini sağladı ve herkese gördüğü her şeyi duyurma imkanı verdi. Sonuç olarak neredeyse herkesin birkaç genel an gördüğü açıktı: Sensei'nin gri çuvaldan yapılmış garip şekilsiz giysisi, kınında iki kılıç ve Victor'un Sensei'nin rakibi olduğu dövüşün bazı unsurları ve tabii ki Victor'un herkesi çarpan saçlarının uçuşmasıyla sona ermesi. Ancak herkes Sensei ve Victor tarafından söylenen sözlerin kendi versiyonunu duymuştur. Örneğin Ruslan, Slava, Andrew, bunu Hollywood gerilim filmlerinden gerçek bir diyalog olarak yorumladılar. Tüm bunları özetleyen Nikolai Andreevich, gördüğümüz her şeyin gerçekte yaşandığı sonucuna vardı, ancak kusurlarımız ve benmerkezciliğimiz nedeniyle çok az bildiğimiz bu gerçeklikte. Ne kadar çok korkarsak, zihnimizden o kadar çok bilinçaltı çağrışım çıktığını varsaydı. Bu nedenle eylemlerin genel resminde herkes kendine ait bir şey, sadece kendisine uyan ve başka kimseye uymayan bireysel bir duygusal deneyim yaşadı.

Nikolay Andreyeviç bunu söylerken sanki söylediklerinden kendisi de emin değilmiş gibi Sensei'e soru dolu gözlerle baktı. Diğerleri de bakışlarını Sensei'e çevirdi, Victor da kendi vizyonundan bahsetmedi ama diğerlerinin izlenimlerini dikkatle dinledi. Ve sadece yeni Sensei bir açıklama yapmasına izin verdi, "Sorunuz uzun zaman önce Hintli şair Agyeya tarafından cevaplandı, "**Gördüm: aniden / Bir damla / Deniz köpüğünden çıktı. / Bir an için renklendi / Gün batımının ışığıyla. / Ve anladım: / Sonsuz evrende / Işıkla ısınan bir çiy damlası bile / Ölümsüzdür**."

Az önce gerçekleşen olaydan daha az garip gelmeyen bu dizeyi dinlerken herkes sustu.

"Peki o zaman gerçekten ne oldu?" Nikolay Andreyeviç yine merakla sordu.

"Bu sadece dövüş sanatının çeşitlerinden biriydi..."

"Çeşitlerden biri mi?! Benim için gerçek bir şaheserdi!"

"Öyle de denebilir. Bu bir başyapıt çünkü herkese kendi iç dünyasını bir ayna gibi gösteriyor ve içinde ne olduğunu, kendisi hakkında ne düşündüğünü, hangi düşüncelere sahip olduğunu ortaya koyuyor. Dolayısıyla her biriniz farklı şeyler gördünüz ve duydunuz. Ama işin özü bir ve aynıdır." Bunu açıklığa kavuşturmamız için bize daha fazla zaman tanımayan Sensei kararlı bir şekilde ayağa kalktı ve "Pekala çocuklar, yarınki yolculuk için hazırlanma zamanı geldi" dedi.

Kıdemli çocuklar Sensei'in ardından isteksizce ayağa kalkmaya başladılar ve genç grubumuz hala ona neler olduğunu sormaya çalışıyordu. Ama Sensei bu garip dövüşle ilgili başka hiçbir soruya cevap vermeden sadece elini salladı. Sadece şakalaşmaya başladı, Eugene de onu takip etti ve Victor'un kesilen ön saç teline övgüler yağdırmaya başladı. Kendini toparlamış olan Victor da şakayla karşılık vererek bundan gurur duyduğunu gösterdi.

Çadırlara doğru ilerlerken benden az ötede düşünceli bir şekilde yürüyen

Nikolay Andreyeviç'in elindeki yeşil sapı eskisi gibi büktüğünü fark ettim. Ona yaklaştım, bitkiyi gösterdim ve "Bu yaprak hakkında güzel bir konuşma yaptınız, biz insanlar bu yaprak gibi doğduğumuzdan beri ölüyüz" dedim.

Nikolay Andreyeviç durdu, tarifsiz bir şaşkınlıkla önce elindeki sapa, sonra bana baktı ve şaşkınlıkla, "Ben mi? Ben böyle bir şey söylemedim. Ben kendim duydum!!!"

Karşılıklı şaşkın bakışlar attık. Ama bu konuyu açıklığa kavuşturacak zamanım olmadı çünkü herkesin önünde yürüyen Sensei geri döndü ve Nikolai Andreevich'i yanına çağırdı. Nikolai Andreevich aceleyle geldi ve beni tamamen şaşkın bıraktı, ancak bu his çocukların şakalarına ve gülüşmelerine katılmamla ortadan kalktı.

* * *

Aslında bize unutulmaz izlenimler bırakan bu harika yerden ayrılmak istemesek de yarınki ayrılış için gerçekten hazırlanmamız gerekiyordu. Buraya alıştık, yaşadığımız dünyanın geri kalanını ve büyük şehirde kalan sorunları unuttuk... Sensei arabasını temizlemeye başladı. Çalışkanlığı tüm grubumuza gerçekten bulaşmıştı. Nikolay Andreyeviç ona bakarak Volga arabasının etrafında enerjik bir şekilde koşuşturmaya başladı. Yaşlılar da büyük bir şevkle temizlik sürecine gönüllü olarak katıldılar. Çalışanlara ilk başta tembellikle bakan Kostya ve Slava ile Andrew bile kısa sürede genel 'temizlik faaliyetlerine' katıldılar ve Andrew'in eski Zaporozhets arabasını 'beyazlatmaya' başladılar.

Kostya yolcu bölümünü o kadar sert temizlemişti ki bazı küçük detaylar sürekli dökülüyordu. Andrew, sanki Kostya eski arabanın detaylarına değil de 'değerli antikalara' tecavüz etmiş gibi bir sıkıntı içindeydi. Ama Kostya bunu kasıtlı olarak değil, gerçekten çok uğraştığı için yapmıştı. Bu nedenle Andrew'dan birkaç huysuz söz aldıktan sonra 'günahlarıyla' görünmez kalmaya çalıştı. Artık bir şey düştüğünde, sakız çiğnemek de dahil olmak üzere mümkün olan her yolu kullanarak onu hızla yerine yerleştiriyor, böylece Andrew onu fark etmeyecek ve grubumuzda onurlu bir konuma gelen 'araba temizleyicisi' konumundan uzaklaşacaktı.

Temizlik işlerini bitirdiğimizde, arkadaşlardan biri tüm grubun dikkatini Haliç'in üzerinde bulunan uzak sahil tarafından aniden beliren devasa fırtına bulutlarına çekti. İşimizi bıraktık ve gökyüzünün yarısındaki bu doğa tezahürünü şaşkınlıkla izlemeye koyulduk. Bulutlar çok hızlı bir şekilde bize doğru ilerledi. Sanki süngerden çıkan sabun köpüğü gibi büyüyüp çoğalarak mavi gökyüzünün her tarafına yayılan siyah bir kütle oluşturdukları izlenimine kapıldık. Uzaktan görülen liman yoğun gri bir örtüyle kaplanmaya başladı. Şehir, sanki devasa kurşuni ağırlığıyla onu ezecekmiş gibi ağır bir şekilde kaplayan gök gürültüsü cephesiyle karşılaştırıldığında küçücük görünüyordu.

Eugene bize doğru ilerleyen devasa buluta baktı ve her zamanki üslubuyla şaka yaptı: "Sensei, çayının kalanını gökyüzüne mi döktün acaba?"

Sensei yaşlı adamlarla birlikte sırıttı.

"Görünüşe göre yağmur yağmaya başladı!" Stas kasvetli uzaklığa bakarak komik bir şekilde ürperdi.

"Gerçekten mi?" dedi Victor hafif bir mizahla.

"Başlayacağını biliyordum!" diye yakındı Andrew ıslak bezi kovaya atarken.

Nikolay Andreyeviç temizlenmiş arabalara bakarak sırıttı: "Bu bir sürücü işareti," dedi. "Eğer arabanızı temizlediyseniz, yağmur yağacak demektir!"

Boşa giden emeğimize acıyarak gülümsedik. Arabalar gerçekten de yeniymiş gibi parlıyordu. Andrew yine öfkeyle, "Görüyorsunuz, bu antikaları ilk kez temizliyorum... Ve neden bu 'Sobarozhets'i temizlemeye karar verdiğimi merak ettim. Eğer toz içinde huzurla dursaydı, yağmur onu nasıl olsa yıkardı."

"Doğru," diyerek onu destekledi Kostya, belli ki Andrew'in haberi olmadan kabinin içinde ne kadar çok ayrıntıyı sakızla yapıştırdığını hatırladığı için, "Bu nadir antikaya dokunmamalıyız çünkü 'Zaporozhets' tamamen doğal bir araba! Yani tüm cihazları doğal ve kırılgan. Bu nedenle tıpkı doğa gibi yağmur altında temizlenmeli ve motor, çevresindeki manzaraya karşı tutumuna göre olması gerektiği gibi çalıştırılmalıdır. Hepsi bu kadar!" "Doğru!" Volodya şakasını destekledi. "'Zaporozhets' doğası gereği dünyanın en insani arabasıdır."

"Şey, sadece bir araba kazası durumunda yaya tarafından ayni olarak geri ödenebilen tek araba olması anlamında," Victor sözlerini sırıtarak yorumladı.

Bu sözlerin ardından Andrew, en azından bu 'tarihi nadirliğin' böyle bir avantajından dolayı gurur duyduğu belli olan bir gülümsemeye başladı.

Nikolai Andreevich bulutlara bakarak, "Şakalar güzel ama eşyalarımızı çadırlara götürmeliyiz," dedi. "Şimdi yağmur yağacak!..."

Onun sözlerini harekete geçmek için bir rehber olarak aldık. Ama Sensei, Nikolai Andreevich'e sanki bu arada "Merak etmeyin, bizim orada yağmur yağmayacak" dedi.

"Nasıl olur?" O bunu anlamadı. "Bak..."

Yaklaşmakta olan gök gürültülü cepheyi işaret etti. Ama Sensei onu ve hepimizi şaşkınlık içinde bırakarak kırık dökük işlerine devam etti ve arabasının tekerleklerini temizlemeyi bitirdi. Nikolay Andreyeviç ona bir daha sormadı. Gök gürültülü cepheye dikkatle baktı ve yaklaşan bulutlara korkuyla bakarak Volga arabasının lastik halısını sessizce temizlemeye başladı. Yaşlı adamlar da işlerine devam ettiler. Sadece bizim 'genç kuşak' Kostya, Andrew ve Slava, Zaporozhets'in hayatında olduğundan çok daha temiz göründüğüne karar verdiler ve ayrılma bahanesiyle eşyalarının bir kısmını arabaya, geri kalanını da çadırlara saklamaya başladılar. Ben ve Tatiana yemek çadırının geri kalanını toplamakla meşguldük ve zaman zaman yaklaşan gök gürültüsüne bakıyorduk.

Şaşırtıcı ama bir süre sonra şehirle aramızdaki büyük halicin yağmurla yıkanan kısmını ele geçiren bulutlar gerçekten de bize giden yolun yarısında takılıp kaldılar. Kara bulutlar görünmez bir sınıra yaklaştı ve sanki görünmez kare ve yarım daire boyunca geri hareket ediyormuş gibi garip bir şekilde dik açılarla dönmeye başladı. Hayatımda hiç böyle bir şey görmemiştim. Ve çarpıcı olan, sıcak güneşli kuru bir havamız vardı, etrafımızda ölü bir sakinlik vardı, mükemmel bir pastoraldi. Ama bizden sadece birkaç kilometre ötede, bir taş atımı mesafede, kasvetli, kirli, soğuk, yağmurlu, gök gürültülü, şimşekli bir hava vardı. Ne doğa gösterisi ama!

Ve bu felaketlerin bizim düşüncelerimize ne kadar benzediğini düşündüm. Eğer Hayvan'ınızı kontrol etmeyi başaramazsanız, onun kışkırtmalarına teslim olursanız, dikkatinizi nasıl ele geçirmeye başladığını fark etmezsiniz. Ve sonra neden sorun bulutları, öfke şimşekleri, nefret, kıskançlık, egoizm gök gürültüleri ve yoğun

gri sorun koşusu elde ettiğinizi merak edersiniz. Aniden ortaya çıkan sorunlarımız bize aniden, nereden geldiği belli olmayan sorunlar gibi görünür. Ama aslında onların düşünce 'ufkumuzda' belirmesinin gerçek nedeni biziz. Hayatımızda meydana gelen tüm olaylar kontrolsüz düşüncenin doğal bir sonucudur. Bu yüzden kendimiz üzerinde ciddi bir şekilde çalışmalı, düşüncelerimizi kontrol etmeli ve denetlemeliyiz ki sanki bu tüm yaşamımızdaki en önemli ve ana mesleğimizmiş gibi, Ruh sonunda Büyük Üstadın onurlu konumunu alacak ve beden kabuğunun içinde güzel bir tapınak inşa edecektir. Bu yüzden Sensei gibi yapmak daha iyidir: her zaman temiz ve saf havanın içinde kalmak, düşünce denizinde hareketsiz kalmak, tereddüt rüzgarı olmadan ve niyetlerin temiz ufkunu aydınlatan Büyük Tanrı'nın parçacığı olan Ruh ile...

* * *

Genel hazırlıklarımızı bitirip, sadece çadırları ve bazı ıvır zıvırları monte etmek için gerekli her şeyi topladığımızda, bazı çocuklar sahile gitmeyi ve bizden çok uzak olmayan bir yerde fırtına gibi esen ve devasa tuvaline birbirinin yerine geçen hayali resimler çizen bu görkemli doğa gösterisini izlemeyi önerdi. Kostya yanımıza kamp sandalyeleri almamızı bile önerdi. Açık havada gerçek bir 'sinema salonu' düzenleyebilmek için onları tekrar yerleştirmemiz gerekti. Halicin bakir kıyısında yarım daire şeklinde dizilmiş koltuklarımızda gökyüzünün dev ekranını izlemeye başladık ve büyük yapımcının, doğanın yarattığı eşsiz görüntülere hayran kaldık.

"Oh, bakın, gerçek kuğular gibi yüzüyorlar!" Tatiana ellerini kavuşturdu. "İşte buradalar..."

"Aha!" Kostya da hayranlık dalgasına katıldı.

"Ve şuraya bakın," diye bulutların geri döndüğü 'köşeyi' işaret etti Andrew. "Birinin çirkin suratı sanki bir zenciye benziyor. Kancalı bir burnu, çarpık gülümseyen bir ağzı, kurnaz bir gözü, kulak misafiri bir kulağı var..."

"Kesinlikle!" diye başını salladı Slava, belli ki Andrew'un 'numarasını' yakalamıştı.

"Ve bir aslan dönüyor," diye dikkatimizi çekti Yura.

"Nerede? Nerede?"

"Orada! 'Cimrinin' solunda."

Gerçekten de aslan gerçek gibiydi, hatta canlı gibiydi. Hava o kadar garip bir şekilde hareket ediyordu ki, aslanımız önce durdu, sonra yürüdü ve sonra göğsünü çıkararak yere uzandı. Çok uzak olmayan bir yerde bir göl gördük ve bu göl hızla mızraklarla donanmış kadim orduya dönüştü. Asıl dram savaş alanında yaşandı. Tıpkı hayatta olduğu gibi, cesur savaşçıların iyi düzenlenmiş safları, zaman içinde hızla değişen güncel olayların resminde çözünen üst üste yığılmış cesetlerin iç içe geçmesiyle hemen karıştı. Bu sahne hoş olmayan bir his ve felsefi bir soru bıraktı: Bu ev sahibi gerçekte miydi yoksa aceleyle değişen görüntülere sahip doğa yanılsamalarından biri miydi? Ve eğer sadece bir yanılsamaysa, neden bu göksel savaşçıların anısı, bu geçip giden olayın tanıkları olan bizlerde yaşamaya devam ediyordu, çünkü gelecek nesiller için de aynı yanılsama olacaktık?

Yaklaşık bir saat bu şekilde oturduk ve sürekli doğa görüntülerini izledik.

Kendimizi görmek ya da başkalarının dikkatini çekmek için hayal ettiğimiz gibi pek çok insan, hayvan, manzara, köy, görkemli kale ve daha pek çok şey gördük. Bu doğa gösterisi, insan yorumlarının çeşitliliği ile birlikte sonsuz gibi görünüyordu. Ancak bir süre sonra başımızı dik tuttuğumuz için boynumuz ağrımaya başladı. Eugene'in doğru bir şekilde söylediği gibi, insan maddesi en uygunsuz anda tıkandı. Herkes boyun kaslarına masaj yapmaya başladı. Bu süreç sırasında Nikolay Andreyeviç şunu fark etti: "Bu ilginç bir optik yanılsama, neredeyse insan varlığının bir yanılsaması gibi. Çok sayıda insan olmasına rağmen, tüm binalarıyla birlikte, her şey zamanla yok olacak, yoklukta eriyecek..."

Bu sözleri duyduktan sonra onlara şüpheyle yaklaştım. Belki kendi düşüncelerimle örtüştüğü için, belki de yakın zamanda duyduğum bıçak hikâyesini hatırladığım için, anlayamadığım bir nedenle Sensei'in konuşmasını Nikolai Andreevich'in konuşması sandım. Tatiana'ya daha yakın oturdum ve alçak sesle sordum: "Bu sözleri kim söyledi şimdi? Nikolay Andreyeviç mi?"

Arkadaşım cevap olarak uzun kirpiklerini şaşkınlıkla kırpıştırdı: "Evet."

Onun şaşkın bakışlarını görünce bu sorunun nedenini açıklamak istedim, ama o anda Stas gökyüzünü işaret ederek "Vay canına, bak, bu gerçek bir Dünya dağı!" diye haykırdı.

Bakışlarımızı tekrar gökyüzüne çevirdik. Bulutların kıvrımları arasında tepesi karlı, keskin tepeli devasa dağı net bir şekilde gördük.

"Hayır, bunun Dünya dağı ile hiçbir ilgisi yok." Sensei ona gülümseyerek cevap verdi. "Dünya dağı sadece insan efsanelerinde böyle tasvir edilir."

Grubumuzun bir kısmı merakla Sensei'e bakarken, diğer kısmı bu göksel resimde 'Dünya dağı'nın özelliklerini görmeye çalıştı.

"Peki **'Dünya dağı'** nedir?" Slava Sensei'e sordu.

"Aslında dünyanın farklı halklarının folklorunda sıkça bahsedilen oldukça ünlü bir kavramdır," dedi Sensei şaşkınlığımız karşısında ayrıntılı olarak açıklamaya başladı. "Dünya dağı ya da diğer adıyla 'kozmik dağ' kavramının kökleri çok eskilere dayanıyor. Mitolojiye göre, Dünya dağı erişilemez bir yerde, dünyanın merkezinde ya da daha kesin bir ifadeyle, aynı uzayda bulunan ayrık olanlar da dahil olmak üzere tüm dünyalardan geçen evrenin ekseni olan *axis mundi*'nin bulunduğu yerde yer alır. Evrensel düzenin tüm unsurlarının ve parametrelerinin Dünya dağında yansıtıldığı kabul edilir. Efsanelere göre ölümsüz tanrılar onun üzerinde bir araya gelir ve evrende olup biten her şeyi gösterir.

Kostya, Sensei'in "Ölümsüz tanrılar orada bir araya gelir" sözünü tekrarladı ve hayranlık dolu bakışlarını bulutların arasında yavaş yavaş eriyen 'Dünya dağı' görüntüsüne yöneltti."

Sensei omuzlarını silkti, "Tanrılar... Efsanelerin söylediği gibi, tüm Evrenden Bilgeler, genel olarak, Bilgiye sahip olan ve bizim İmhotep, Buddha gibi ruhsal gelişimin belirli seviyelerine ulaşan ruhsal varlıklar, meditasyon halindeki yaşamları sırasında bedenlerini terk edip Dünya dağında görünebilirler, orada olabilirler, birbirleriyle konuşabilirler, deneyimlerini diğer dünyaların aynı aydınlanmış temsilcileriyle paylaşabilirler. Ve ölümsüzlükten kasıt beden değil, onu ziyaret edenlerin ruhsal doğasının ölümsüzlüğüdür."

"Vay canına, bu seçilmişler için bir dağ!" Kostya hayranlıkla sonuca vardı.

"Seçilmişler' söz konusu olduğunda," diye itiraz etti Sensei. "Eğer var ise

herkes seçilmiş kişidir. Ama herkes yaşam seçimini Ruhsal yola doğru yapmaz, bu yolda Tanrı'ya doğru yürümekten bahsetmiyorum bile. Gerçi her şey insanın kendisine bağlıdır! Herkes, eğer isterse, böyle yüksek toplantılardan birine katılabilecek kadar ruhsal bir seviyeye gelebilir."

Stas, Sensei'in Kostya'nın sorularını yanıtlamasını sabırsızlıkla bekledi ve "Yani Dünya dağı bu dağa benzemiyor mu?" diye sordu. Keskin kenarlı tepesinde eriyen karlı şapkasıyla dağın kaybolan göksel görüntüsünü işaret etti.

"Ne dağ ama!" Sensei eliyle hafifçe salladı ve bir sigara yaktı.

"Tepesinde büyük bir kayalık olan küçük, kel bir tepeye benziyor. Daha doğrusu tam kel değil. Bizim koyu ve yeşil yosunumuz gibi küçük otlarla kaplı, bizim dünyamıza ait olmayan tuhaf bir bitki. Tek ilginç yanı atmosferi var ama rüzgarı yok. Oradaki 'hava' olması gereken şey hareket etmiyor..."

"Dünya dağı gerçekten var mı?!" Andrew güvensizlikle sordu. Hepimiz gibi o da Sensei'in Stas'a vereceği cevabı daha iyi duyabilmek için nefesini tutmuştu.

Sensei cevap olarak, sanki söylemeye gerek yokmuş gibi, oldukça olağan bir tonda şöyle dedi: "Dünya dağı Evrende aynı anda bu dünyanın katmanlarının kesişme noktasında yer alır. Ama maddi olarak Evren'in herhangi bir ayrı nüfuslu dünyasında yer almaz. Aynı zamanda üzerindeki tüm dünyaları kapatır. Dokunmak için bile kesinlikle gerçektir..."

"Maddi olarak herhangi bir dünyada yer almıyorsa dokunmak nasıl gerçek olabilir?" Andrew şaşkınlıkla sordu.

Sensei adama dikkatle baktı ama sonra nazikçe "Tamam, unut gitsin" dedi.

"Hayır, neden unutalım ki?!" diye panikledi Andrew. "Nasıl olur... Neden?.."

"Peki hangi efsaneler Dünya dağının hatırlatıcılarını içerir?" Filozofumuz batan bir adamın saman çöpünü yakalaması gibi en sevdiği soruyu yakalayan arkadaşına yardım etmeye geldi. "Ve ne kadar eskiler?"

Kostya'nın sanki bu efsaneleri hatırlayamıyormuş gibi şaşkın bir havası vardı, bildiğini ama unuttuğunu gösteriyordu, oysa genç topluluğumuzun büyük kısmı gibi onun da bu dağı hayatında ilk kez duyduğundan emindim.

Sensei gülümseyerek, "Bunlardan çok var," dedi. "Bu kayıtlar farklı şekillerde korunmuştur: üst paleolit çağındaki kaya resimlerinden başlayarak dünyanın farklı halklarının sayısız sözlü ve yazılı efsane ve mitleriyle son bulur."

"Bu insanların efsanelerini dinlemek oldukça ilginç olurdu," dedi Nikolay Andreyeviç nazikçe, o da bu konuya ilgi duyuyordu.

Sensei iyi huylu bir tavırla, " Her zaman," dedi. "Büyük Meru dağından başka bir şey olarak adlandırılmayan ve ulaşılmaz bir yerde bulunan dünyanın merkezi olarak kabul edilen Doğu ve Orta Asya'nın neredeyse tamamında aşırı antik çağlardan kalma birçok kayıt ve efsane kalmıştır. Daha sonra insanlar bu dağ hakkındaki orijinal efsanelere kendi yorumlarını getirmeye başladıklarında, bazı 'yorumcular' onu Kutup yıldızının altında ve dünya okyanusu tarafından çevrelenmiş olarak dünyanın merkezine yerleştirmiş, diğerleri ise erişilemez Himalayalar'a yerleştirmiş ve Shambala ile ilişkilendirmiştir..."

"Shambala'yla da mı bağlantısı var?" Volodya şaşırdı.

Sensei sırıttı.

"Elbette. Dünya dağı hakkındaki efsanelerle Shambala hakkındaki efsaneler arasında bu türden pek çok kesişme var. Ama bu çok açık. Shambala'dan ya da 'orada

bir yerde' bulunan, kimsenin nerede olduğunu bilmediği kozmik Meru dağından emin olmayan insanlar için elbette tüm bu kavramlar tek ve aynı efsanede birleşecektir. Aslında aralarında büyük bir fark vardır. Shambala, Tanrı'nın gerçek ebedi dünyası ile aslında geçici olarak var olan maddi Evren arasında yer alır. Boddhisattva'ların meskenidir. Dünya dağı ise maddi Evren dünyalarının merkezinde yer alır. Ve bizim aydınlanmış insanlarımız gibi bilge varlıkların ya da eski insanların deyimiyle yarı tanrıların, yani yüksek ruhsal seviyeye ulaşmış olanların ziyaret yeridir. Bu nedenle bu dağ eski efsanelerde insanın gerçek mutluluğa ve ölümsüzlüğe ulaşması ile ilişkilendirilmiştir.

"Kadim Hindistan mitolojisinde Meru ile bağlantılı bir dizi efsane vardı. Bu eski görüşlere göre Brahma, Shiva ve diğer büyük tanrılar, Evrenin merkezinde bulunan ve etrafında yıldızlar, gezegenler ve birçok güneşin döndüğü Dünya dağında yaşarlar. Orada birbirleriyle iletişim kuran otuz üç tanrıdan da bahsedilir. Onların faaliyetlerinden bahsedilir. Örneğin Vishnu bu dağda diğer tanrılara ölümsüzlük içeceği Amrita'nın nasıl çıkarılacağı konusunda tavsiyelerde bulunur."

"Amrita kulağa hoş geliyor," dedi Tatiana. "Kadın ismiyle bir şekilde bağlantılı mı?"

"Hayır. Bu kelime 'ölümsüz' anlamına gelen 'amrta'dan geliyor. Olimpiyat tanrılarının ölümsüzlüğünü ve ebedi gençliğini destekleyen 'Ambrosia' içkisi hakkındaki daha sonraki antik Yunan efsanesine benzer. Amrita, Ambrosia, Vedaların Soma suyu ile aynıdır. Rigveda'da kendinden geçmeye neden olan, ölümsüzlük ve olağanüstü güç veren bir tanrı suyu olarak tanımlanır. Kadim Hint dini uygulamalarında bu meyve suyunun hazırlanma sürecinin özel bir ritüeli vardı. Avesta'da bu meyve suyu haoma olarak adlandırılır ve kültü eski İran dönemine kadar uzanır. Sarmatyalılar ve İskitler tarafından da tapınılmıştır. Bu meyve suyu 'ölümü engelleyen' olarak da adlandırılırdı. Sadece uzay ve zaman algısını değiştirmekle kalmamış, aynı zamanda büyük bir güç, aydınlanma ve bilgi de vermiştir. Ve kadim İranlıların inandığı gibi, ruhun yolunu en iyi şekilde hazırlamıştır. Ama genel olarak bu ölümsüzlük suyu her zaman 'lotus suyu' olarak adlandırılmıştır. Neredeyse tüm efsanelerde bu kutsal meyve suyu, yeryüzüyle bağlantılı, güzel ve doğru bir şekilde yaratılmış, beyaz, sarı ve hatta altın rengine sahip olağandışı göksel bitkinin suyu olarak tanımlanmıştır."

"Ölümsüzlük içeceği gerçekten var mı?" Kostya şaşırdı, hatta bu bilgiden sonra gözleri parladı.

"Evet ama genellikle insanlar tarafından hayal edildiği şekilde değil. Size oldukça ilginç bir örnek olarak Tapınak Şövalyeleri Düzeninin yakın çevresine gizli kabul ritüelinin bir bölümünün ortaçağdaki tanımını gösterebilirim. Bu metnin yazarı Evrar Tapınağı'nın şövalyesiydi. Bu olay hakkındaki izlenimlerini kişisel kayıtlarında bırakmıştır. '... İnisiyasyonun büyük gizeminin sonunda, özel bir yüksek ruh halinde, bana anlatılan şeyi görmeyi tüm kalbimle diledim... Ve bana gösterildi. Etrafımdaki her şey kaybolmuş gibiydi, sadece muhteşem ışık yolu aydınlattı ve beni sanki en yüksek cennetin zirvesine sürükledi. İlahi ve asla sönmeyen bir şey, parlak ve çekici Işığın akışına doğru hızla bana yaklaştı. Işımasının gücü çok büyüktü ama yakmıyordu. İçinde Yüksek ve Açıklanamaz bir şeyin mevcut olduğunu hissettim. Sevinçli bir heyecanla göz kamaştırıcı Işığın içine girdim. Ve gözlerimi açtığımda tarif edilemez güzellikteki Bakire'nin ışık yayan parıltıyla kaplı yüzünü gördüm. Onu

gördüm, Sophia'nın ta kendisini! Bu ilahi görüntü hiçbir insani kelimeyle tarif edilemez.

'Büyük gizem her şeyde mevcuttu. İlahi Sophia bana yaklaştı. Ondan öteki dünyanın güzel kokusu yayılıyordu. Ellerinde ebedi Sevgi çiçeği şeklindeki altın kadehi tutuyordu ve yapraklarının çoğunu ilk çağlardaki parlaklıklarının ilahi saflığında açmıştı. Altın içki kadehin içinde parıldıyordu. Bir elini nazikçe başıma koyan güzel Sophia ikinci eliyle kadehi dudaklarıma götürdü ve beni altın içkiyle beslemeye başladı. Kutsanmış haz tüm bedenime yayılmaya başladı. Bu ilahi köpüklü sıvının kadehten nasıl indiğini ve içime nasıl aktığını gördüm ama ağzımda hissetmedim, tadını almadım. Ancak ilahi sıcaklığın sanki bedenimin boş kabını yıkar gibi içime yayılmaya başladığını net bir şekilde hissettim: önce ellerim, sonra göğsüm, karnım, bacaklarım. Ve sonra hiç sönmeyen bir ışıltının akıntısıyla bacaklarımdan başıma kadar tüm bedenimi doldurdu ve kalbimde sonsuz bir neşe ve inayet uyandırdı. Bu harika sıvının son damlaları bedenime akarken, Sophia şefkatli bakışlarını bana yöneltti, ilahi Sevgi doluydu. Ve sanki içimde bir şeyler açıldı, zihnim berraklaştı ve içimde gizemli bir güç kaynağının açıldığını hissettim. Birdenbire Ölümsüzlük anlayışı zihnimde sanki başka bir dünyanın kapısı açılmış gibi parladı. Ve Bilgelik bana kendini gösterdi...

'Benim inisiyasyonumda hazır bulunanlar farklı bir şey gördüler. Daha sonra diğerlerinin inisiyasyonunda yer aldığımda, birçok kez bu ilahi mucizeye şahit oldum ve bu mucize diğerleriyle birlikte sabit bir düzen içinde gerçekleşti. Ve aşağıdaki gibiydi. İnisiye edilenin etrafı sarıldığında herkes onun için dua ediyordu, aniden aydınlatıcı ışık orada bulunan herkesi aydınlattı. Bu ışık inisiyeden sanki bir anda alev almış ve her tarafı yanmayan bir ateşle kaplanmış gibi geliyordu. Artan içsel güçle dualarımızı yoğunlaştırdık. Yavaş yavaş ışık alışılmadık bir yumuşaklık ve şeffaflık kazanarak değişti. Ve onun içinden gizli ilahi Gizem'in çok az bir kısmını, Evren'in ilksel okyanusuna dalmış gibi duran Çocuk'un dış hatlarını görmemize izin verildi. Bu kısa gizemden sonra ilahi Işık şiddetlendi ve yoğunlaştı, sonra alevlendi, temizlendi ve bakışlarımıza inisiyelerin olağan görünümünü gösterdi."

Sensei bir süre durakladıktan sonra anlatmaya devam etti: "Ama en ilginci, sadece Tapınakçıların değil, diğer savaşçıların, Geliarların da bu gizemden geçmiş olmalarıdır. İç çembere girerken, inisiyasyondan geçerken, aynı vizyonu gördüler, onları lotus şeklindeki altın kadehten güçle dolduran bir Bakire."

"Geliarlar mı?" diye sordu Andrew.

Sensei'in cevap vermesine fırsat kalmadan Kostya, "Kim bu ilahi Sophia?" sorusuyla Andrew'un girişimini engelledi.

"Sophia Yunanca'dan çevrildiğinde 'bilgelik', 'bilgi' anlamına gelir. Tapınakçılar Sophia ile sadece Bilgeliği değil, aynı zamanda Maria Magdalene'in Kâse olarak ilahi imgesini de kastediyorlardı."

"Kase olarak Magdalene mi?" Victor yaşlı adamlara şaşırmıştı.

"Bunu size biraz sonra anlatacağım."

Nikolay Andreyeviç de büyük bir şaşkınlıkla, "Tapınakçılar Katolikler gibi Latince değil de Ortodoks Hıristiyanlık gibi Yunanca terimler mi kullanıyorlardı?" diye sordu.

"Evet," diye yanıtladı Sensei. " Düzen'in mühründe bile, deyim yerindeyse, bir at üzerinde oturan iki binicinin resmedildiği sembollerinde, İsa'nın adı Latince değil

Yunanca yazılmıştır."

Nikolay Andreyeviç bu soruya ilgi göstererek, "Bu oldukça ilginç," dedi.

"Bunda şaşırtıcı bir şey yok," dedi Sensei. "Size bu Düzenin nasıl ve neden kurulduğunu anlattığımda, siz doktor, her şeyi kendiniz anlayacaksınız. Ama hepsini sırayla yapalım... Yani, bu 'kozmik dağ' hakkında eklemek istediğim şey. Siddhartha Gautama zamanında bu konuda bilgi sahibi oldu."

"Efsaneyi mi kastediyorsun?" diye sordu Stas.

"Hayır, bilgi. Ve daha sonra Buddha bu bilgi sayesinde Dünya dağını ziyaret edebildi. Buddha ve bu bilgiye sahip olan bazı takipçileri sayesinde Meru dağı hakkındaki bilgiler tüm Doğu'da meşhur oldu. Bu arada Budistler de Hinduistler gibi bu dağı, her ikisi için de kutsal çiçek olan lotus çiçeğinin dişi organı olarak tanımlamışlardır. Ve bu imge dağın kendisiyle değil, Meru'yu ziyaret etmeye hazırlık için yapılan dinamik meditasyonun ana unsurlarıyla daha çok bağlantılıydı.

"Ya da bizim Slav 'paganizmimizi' ele alırsanız. Bu konuda dikkate değer olan şey, bu bilginin diğer halkların rahipleri tarafından 'gasp edilmesinin' aksine, Dünya dağı hakkındaki bilgi ve uygulamaların sıradan insanlar tarafından erişilebilir olmasıdır. Slav topraklarında insanlar uzun süre kozmik dağa sihirli 'uçuş' ritüellerini uygulamış, bu ritüeller Dünya dağının ana hatlarına benzeyen kutsal tepede gerçekleştirilmiştir. Bu arada, eskiden insanlar büyük bayramları kendilerini eğlendirmek istedikleri için kutlamazlardı. Çok eski zamanlardan beri bu bayramlar belirli kozmik döngülere denk gelen günlerde kutlanırdı. Ve bu bayramları bugün olduğu gibi sabahları değil, akşamları, ilk yıldızın doğuşuyla birlikte kutlamaya başladılar.

"Zamanla Slav halkları arasında 'paganizm' ateş ve kılıçla yok edildiğinde, Hıristiyan inancı yayıldığında, 'pagan' kültlerinin hizmetkarlarına zulmetmeye başladılar. Onlar 'şeytanın dölleri', 'şeytanın hizmetkârları' ve 'pagan' eski ritüelleri, insanlara düşman 'şeytani güçlerin' şabatları, festivalleri olarak etiketlendi. Genel olarak, magilerin çoğunun fiziksel olarak yok edilmesiyle, Dünya dağı hakkındaki bilgi kayboldu ve geriye kalanlar tanınmayacak kadar olumsuz tarafa çarpıtıldı. Bayramlar yeniden adlandırıldı. Bayramların yeniden adlandırılması nedeniyle, belirli kozmik döngülerin meydana gelmesi ve yerlerin kutsallığı elbette değişmedi. Örneğin, Hıristiyan tapınakları, baş pagan tanrılarının eski pagan tapınaklarının yerlerine inşa edildi. Ama dedikleri gibi, bu tarih.

"Evrenin merkezindeki Dünya dağının benzer görüntüsü Altaylılar tarafından da biliniyordu. Sadece ona Altyn-tu adını vermişlerdi. İnanışlarına göre bu altın kozmik dağ, temeliyle gökyüzüne bağlanmıştı (yani en geniş kısmı yukarıda ve en dar kısmı aşağıdaydı) ve tepesiyle 'insan kaval kemiğinin uzunluğuna eşit' bir mesafede yeryüzünün üzerinde asılıydı. Ayrıca Dünya dağının başka yaygın isimleri de vardı, örneğin etrafında yıldızlar dönen Sumeru dağı gibi. Kalmuklar ve Orta Asya'nın diğer birçok halkı tarafından da biliniyordu. Altay halkının efsanelerine göre, üzerinde 33 tengri, yani 33 tanrı vardır.

"Çinliler Dünya dağını Kunlun olarak adlandırırlar. İnanışlarına göre onun içinden geçerek evrenin en yüksek kürelerine gitmek mümkündür. 'Cennet' gibi bir şey olduğu düşünülür. Eski yazıtlardan birinde şöyle bir kayıt vardır: 'Kunlun'dan iki kat daha yükseğe çıkan kişi Serin rüzgar dağına ulaşacak ve ölümsüzlük kazanacaktır; iki kat daha yükseğe çıkan kişi Asılı yere ulaşacak ve mucizevi

yetenekler kazanacak, rüzgarı ve yağmuru yönetmeyi öğrenecektir; iki kat daha yükseğe çıkan kişi cennete, Tai di'nin meskenine, en yüksek lordlara ulaşacak ve bir ruh haline gelecektir'. Bilgi sahibi olmayan insanlar için bu sadece güzel bir peri masalı, bilgi sahibi insanlar için ise sadece bir ipucudur.

Bu arada, Dünya dağının cennetle olan bu ilişkisinden İncil'de de bahsedilmektedir. Dünya dağı hakkındaki bilginin yankılarına işaret eden ayrı kanıtlar bulabilirsiniz: Evrenin merkezinde yer aldığı, Tanrı'nın ona indiği, üzerinde bir tür cennet olduğu, dağın ilksel okyanusu sembolize eden nehirlerle çevrili olduğu. Ayrıca, sadece 'masum elleri ve saf kalbi' olan doğru bir insanın oraya girebileceğini söyler. Zion dağı ve hatta efsaneye göre Nuh'un gemisinin indiği Ararat dağı ile ilişkilendirilmiştir.

Müslümanlar metinlerinde Dünya dağını oldukça ilginç ama biraz kamufle edilmiş bir şekilde ele alırlar. İlk olarak İslami mitler, Allah'ın, insanların yaşadığı dünyayı çevreleyen ve Evreni destekleyen devasa Kaf dağını yarattığından bahseder. Yaratıcı ayrıca bu dağın arkasında yedi kat daha büyük bir yer daha yaratmıştır ki bu yer meleklerle o kadar yoğun bir şekilde doludur ki aralarına iğne bile düşemez. İkincisi, eğer Muhammed'in Miracı hakkındaki her şeyi dikkatlice okursanız..."

"Ne hakkında?" Andrew tekrar sordu çünkü tam olarak anlamamıştı.

"Miraç, Arapça'da 'Yükseliş', 'Merdiven' olarak çevrilir ve verilen metinde Muhammed peygamberin göğe yükselişi anlamına gelir. Hatta Müslümanların, Muhammed'in seyahati (peygamberin beyaz atı Burak üzerinde Mekke'den Kudüs'e yükselmesi ve orada melek Cebrail sayesinde Allah'la konuşmak için cennete gitmesi) onuruna isimlendirilmiş dini yılın unutulmaz tarihlerinden biri ('Receb-bayram') vardır ve Müslüman Ay takviminin yedinci ayında kutlanır. Dolayısıyla Kur'an metninde Muhammed'in melek Cebrail ile birlikte yaptığı 'gece yolculuklarından' (17:1; İsra) bahsedilmektedir."

Victor, "Bu İncil'de baş melek Cebrail olarak adlandırılan kişi mi?" diye sordu.

"Evet," diye yanıtladı Sensei ve ekledi, "Bu arada, Cebrail Kuran'da Kutsal Ruh (Ruhül-Kuds) olarak da adlandırılır. Yani yükseliş sırasında Muhammed sadece Kudüs'ü ziyaret etmekle kalmadı, Cebrail'in ona sağladığı ışıklı merdiven sayesinde cennetin tepesine yükseldi ve orada Allah'ın huzurunda durdu. Ve bundan sonra, Cebrail'in yardımıyla, Janna adı verilen cenneti ziyaret etti. Arapçadan kelimesi kelimesine tercüme etmek gerekirse 'bahçe' anlamına gelir. Kuran'da bu yer 'yüksek' (83:19), 'huzur yurdu' (6:127), 'konaklama yeri' (40:42) vb. olarak da adlandırılır. Efsane, cennetin tüm bu isimlerinin sekiz göksel kürede bulunan farklı bölümleriyle bağlantılı olduğunu söyler. Kuran'daki Janna'nın, bilincin belirli vecd hallerini yansıtan farklı duyusal ve natüralist betimlemelerle dolu tasvirinde bile, örneğin 'dikensiz lotus', salih insanların aynı yaşı olan 33 yıl ve bu bilginin anlamını, sembollerini ve ayrıntılarını bilen bir insana işaret veren diğer birçok an gibi şifreli bilgilerden bahsedilir. Bu arada, Kuran sonrası literatürde Janna, Kuran'da bahsedilen (53:13-18) 'uç Lotus' tarafından taçlandırılan çok katlı bir piramit olarak tanımlanmaktadır. Yani bu sebepsiz değil."

"'Uç Lotus mu?!" Neredeyse hep bir ağızdan şaşkınlıkla sorduk.

Bizden farklı olarak Nikolay Andreyeviç sakince konuştu: "Açıkçası ben henüz Kuran'ı okumadım. Peki orada 'uç Lotus' hakkında ne yazıyor?"

"Peki 53:13-18 nedir?" diye sordu Andrew yüzünü buruşturarak.

"53. sure demek, yani Kuran'ın 13. ayetten 18. ayete kadar olan bölümü," diye açıkladı Sensei. "Bu arada, 53. sureye 'Yıldız' deniyor. Arapçada kulağa tabii ki çok daha anlamlı geliyor..."

Eugene hemen şakayla karışık, "Oh, hayır, Sensei, bize Rusça anlatsanız iyi olur çünkü şimdi bize anlatacaklarınızı anlamak için Arapça öğrenmeye başlarsak, yaşlılık sklerozuna yakalanırız ve neden öğrenmemiz gerektiğini unuturuz."

Çocuklar gülümsemeye başlarken, Sensei sanki yeri gelmiş gibi, "Aslında Kuran orijinalinden okunmalı. Çünkü her çeviri ilk metni biraz bozar. Ama böyle umutsuz bir durumumuz varsa," sözleriyle Sensei gülümseyerek Eugene'e baktı, "O zaman dinleyin. Rusça çeviride yaklaşık olarak böyle görünecek. Bu bölümün başında elçinin hikayesi, göğe yükselişi, Vahiy, gözlerinin önünde açılanlar hakkında samimiyet ve dürüstlük sözleri var. Sonra melek Cebrail'in Muhammed'i göğe nasıl yükselttiği anlatılır: "Ona, kudretli ve hikmet sahibi biri öğretti: / Çünkü o (görkemli bir biçimde) göründü; / Ufkun en yüksek yerindeyken: / Sonra yaklaştı ve yaklaştı, / Ve ancak iki yay boyu veya daha yakın bir mesafede idi; / Böylece (Allah) kuluna vahyi iletti - (iletmek istediği) şeyi (iletti). / (Peygamber'in) (aklı ve) kalbi, gördüğünü hiçbir şekilde yalanlamadı. / Şimdi siz, gördükleri hakkında onunla tartışacak mısınız?

/ Çünkü o, onu ikinci bir inişte, / Ötesine kimsenin geçemeyeceği Lote ağacının yanında gördü: / Onun yanında bir cennet vardır. / O ağaç, anlatılamaz bir gizemle örtülmüştü.

/ Çünkü o, Rabbinin âyetlerinden en büyüğünü gerçekten gördü!"

"Bu harika!" Ruslan hayranlıkla haykırdı

Grubumuzun genel görüşünü ifade ediyordu.

Nikolay Andreyeviç, "Beni gerçekten meraklandırdınız," dedi. "Eğer doğru anladıysam, Muhammed Cebrail'i gerçek görünümünde 'Rabbin en büyük işaretlerinin' olduğu yerde, yani 'uç nilüferde' görmüş!"

"...bütün yaratıklar ve melekler hakkındaki bilgiyle dünyayı taçlandıran. Ve bu yerin ötesinde ne olduğunu sadece Allah bilir," diye güzel bir cevap verdi Sensei.

"Bu da Kur'an mı?"

"Hayır, bu tefsir, Kuran'ın bu bölümüyle ilgili yorumlardan biri. Lotus burada görünen ve görünmeyen, idrak edilebilen ve idrak edilemeyen arasındaki sınırın bir sembolü olarak kabul ediliyor."

Nikolay Andreyeviç, "Bu muazzam!" dedi. "Açıkçası Kuran'da böyle ayetler olduğundan şüphelenmemiştim bile."

"Hepsi bu kadar değil," dedi Sensei. "Aynı sure, 49. ayet, Allah'ın sadece erkek ve kadını değil, '...Ve O'nun ikinci bir yaratmayı emrettiğini; / Ve O'nun zenginleştiren ve hoşnut eden olduğunu; / Ve O'nun büyük gezegen ash-Shi'ra'nın Rabbi olduğunu...' veya daha açık bir şekilde ifade etmek gerekirse: 'Ve O'nun Sirius'un (Kudretli) tek Rabbi olduğunu' söyler. Mesele şu ki, Araplar Canis Major takımyıldızında gökyüzündeki en parlak yıldız olan Sirius'u 'ash-Shi'ra al- Yamaniya' olarak adlandırırlar. Üç bin yıl önce de böyle adlandırılıyordu."

" Bunu sen söylemiyorsun!" Nikolay Andreyeviç anlamlı bir şekilde konuştu. "Ve bazı yeni keşiflerinden esinlenerek konuşmasını sürdürdü: "Yanılmıyorsam..."

"Evet, evet, evet," dedi Sensei, sanki ne söyleyeceğini önceden biliyormuş gibi konuşmasını keserek başını salladı, "Tam olarak düşündüğünüz şey bu."

Oturmuş sabırsızlıkla bu ilginç diyaloğun devamını bekliyorduk. Ama Sensei'in sözlerinden sonra uzun bir duraklama oldu, sanki Nikolai Andreevich ile iletişimi psikoterapistimizin dediği gibi 'sözsüz seviyeye' geçmişti. Meraktan yanıp tutuşan Kostya daha fazla dayanamadı ve bir solukta, "Peki bu ne anlama geliyor?!" diye ağzından kaçırdı.

Ancak genel beklentimizin aksine Sensei nedense bu soruya cevap vermedi. Hatta bu garip bir durumdu. Biz soru sorarcasına Sensei'e baktık, Sensei de ya bu bilgiyi bize verip veremeyeceğini tartıyormuş gibi bize ya da bir şeyler söylemek için sabırsızlandığını gözlerinden anladığımız halde ısrarla sessizliğini koruyan Nikolay Andreevich'e baktı.

Ama sonunda çok uzun süren duraklama, Sensei'in doğrudan cevap vermekten kaçınmasıyla sona erdi.

"Bunlar bilenler için işaretlerdir." Ve hiçbir şey olmamış gibi özetledi. "Böylece Dünya dağı hakkındaki bilgiler neredeyse tüm dünyaya yayıldı. Ve asıl önemli olan, bu bilginin uykuda kalmayıp uygulanmış olmasıydı."

"Uç Lotus' hakkındaki bilgi harika!" Victor hayranlıkla konuştu. Bu bilgi en az bizim kadar onun da ilgisini çekmişti.

"Gerçekten de Dünya dağıyla ilgili harika bir şey!" Stas onu destekledi.

Biz duyduklarımızla ilgili hayranlığımızı ifade ederken ve bu konuyu tartışırken Nikolay Andreyeviç düşüncelerine dalmıştı ve sonra sessizce ya kendisine ya da Sensei'e sordu: "Geçti mi?..."

"Kim geçti mi?" Sensei onu anlamadı. "Muhammed. Geçti mi?"

"Elbette, o Muhammed."

Nikolay Andreyeviç yavaşça, "Görüyorsunuz," dedi. "Hikâyeniz bana Lotus pratiğimdeki o vakayı hatırlattı, size bir keresinde anlatmıştım."

"Hangi vakaydı o?" Volodya bariz bir ilgiyle sohbetlerine katıldı.

"Bir keresinde Lotus çiçeğini uyguladım ve meditasyonda maksimum derinliğe inmeye çalıştım. Ve bir sınıra, bir limite yaklaştığımı açıkça hissettim, ona gelmenin oldukça mümkün olduğunu düşündüm. Ve asıl önemli olan, bunun ötesinde büyük bir güç olduğunu açıkça hissettim veya daha doğrusu idrak ettim. Bununla birlikte, ona yaklaşmaya çalıştıkça, diğer karşıt gücü daha fazla hissettim. Bunu kelimelerle tarif etmek bile zor.

Korku ve dehşet bu duygularla kıyaslandığında hiçbir şeydir. Sadece birkaç an sürdü ama dayanamadım ve meditasyonu hızla bıraktım. Ve bu Sensei'nin beni bu Muhafız hakkında uyarmasına, psikoloji alanındaki tüm deneyim ve bilgilerime, bu meditasyonu yapmaya hazır olmama rağmen oldu, onu geçemedim. Elbette Hayvan'ımın bana engel olacağını bekliyordum. Ama bu kadar güçlü olacağını beklemiyordum! Açıkçası o anda içimdeki Hayvan'ın tüm gücünü gerçekten fark ettim."

Victor, Nikolay Andreyeviç'i dikkatle dinledi ve "Bu, o dünyaya ne kadar yakın olursak, bu dünyanın etkisinin o kadar yoğun olacağı anlamına mı geliyor?" diye sordu.

"Evet."

"Bu normal bir durum," dedi Sensei. "Sınıra ulaşmak o kadar basit değil, onu aşmak da öyle."

"Bu arada, bir keresinde ben de böyle bir şey yaşamıştım," diye hatırlıyor

Volodya. "Bir keresinde meditasyon yapıyordum ve deyim yerindeyse keşif yapmak için her zaman yaptığımdan daha derine dalmaya karar verdim. Böylece talihsizliğime daldım. Ve asıl önemli olan, ışık ve iyilik dolu bir şeye yaklaştığımı hissetmemdi. Ama aniden yolumun üzerinde bir sis belirdi. Üstesinden gelmek istedim ama yapamadım. Ve bu alışılmadık bir şeydi, çok yoğun ve karanlıktı. Sanki lastik yakmışsınız gibi ama kokusu yok. İçinde kendimi çok rahatsız hissettim. Ve yapışkan olduğu ortaya çıktı ve beni içine çekmeye başladı. Geri dönmeye çalıştım ama gitmeme izin vermedi. Sanki suyun derinliklerine dalmışım da çıkamıyormuşum gibi çok korktum. Bir şekilde o meditasyondan çıkmayı başardım ama artık meraktan böyle 'dalışlarla' oynamıyorum. Her şeyi Sensei'in söylediği sınırlar içinde yapıyorum."

Nikolay Andreyeviç cevap olarak şunları söyledi: "Volodya, sen bir askersin, dolayısıyla her şeyi 'saha hizmeti yönetmeliği' sınırları içinde, emredildiği gibi yapıyorsun. Ama ben, dostum, bir bilim adamıyım. Deneyler yapmayı severim, her şeyden önce kendimle."

Eugene de diğerleri gibi onların konuşmalarını dikkatle dinledi ama sonra sabırsızlıkla, "Ben de böyle dışkılar yapmak istiyorum!" diye gevelemeye başladı.

"Sen bir dışkısın!" diye sırıttı Stas. "Sana deneyden bahsediyorlar!"

"Ben de öyle diyorum! Ben de istiyorum. Bunun için ne yaptın?!" Eugene 'akıllı' bir yüz ifadesi takınarak Volodya'ya sordu.

Çocuklar Sensei ile birlikte daha da çok güldüler. Stas ise ona " Senin gibi insanlar için bu süreç açıklanamaz!" diye cevap verdi.

Bu arada Kostya Sensei'e sordu: "Peki ama cidden, 'uç Lotus'a ulaşmak için ne yapmalıyız? Lotus çiçeğini yoğun bir şekilde çalışmalı mıyız?"

Sensei adama baktı ve açıkladı, "Her şeyden önce bir İnsan olmalısın! 'Uç Lotus' en yüksek seviyedir. Ona ulaşmak çok zordur. Ama bunun için çabalamalısın." Nikolay Andreyeviç ve Volodya'ya dönerek, "Her şeye iyice hazırlanmalısınız. Ayrıca Lotus'un özüne nüfuz etmek için yıllara ve bir eğitim sistemine ihtiyacınız var. Bu bir yandan böyle. Ve diğer yandan, uğraştığınız şey sadece bir Muhafız değil, belirli bir labirenttir. Sadece Işığa doğru istikrarlı bir şekilde çabalayan saf ruhlu bir insan bunu aşabilir, En Yüksek'e girebilir. Aksi takdirde bu engel-labirent bambaşka bir kapı açacak ve sizi bambaşka bir yöne götürecektir. Bu nedenle büyük ölçüde ruhsal gelişiminize bağlıdır."

"Bu izin seviyesi gibi bir şey mi?" diye sordu Volodya. "Kesinlikle," diye onayladı Sensei. "Yani tüm bunlar o kadar basit değil. Ve karşılık gelen bir seviyeye sahip olmak için, karşılık gelen bir manevi seviyeye sahip olmalısınız. Ama bu bazı insanların sandığı gibi değil, eğer günde bir kez zevk için meditasyon yapıyorlarsa ya da deyim yerindeyse gösteriş için dua ediyorlarsa, o zaman bugün manevi bir şey uyguladıkları anlamına gelmez. **Manevi deneyim, ruhsallığın her şeyde belirgin hale gelmesi gereken yaşamın bir sonucudur: düşüncelerde, fiillerde, eylemlerde, manevi uygulamalarda ve her şeyden önce Tanrı'ya en yakın yol olduğu için iyilik adına insanlara yardımda. İnsan sevgisi boşuna değildir çünkü ruhu arındırır ve yaratma gücü verir. Dualar ve meditasyonlar anlamsız değildir, çünkü bunlar insanın ruhsal gelişimi için bir meyvenin güçlenmesi için beslenmesi kadar faydalıdır. Tüm umutları Allah'a bağlamak yanlış değildir çünkü bizi doğrudan O'na bağlayan mevcut olan gizlidir. Dolayısıyla gerçek bir**

İnsan olmak ve Allah'a gerçekten yakın olmak, ruhunuzun Işığını dünyada her geçen gün daha fazla göstermek ve gölgenin varlığına dair en ufak bir ipucu bile kalmayacak noktaya ulaşmak demektir. Sadece o zaman Muhafızların arasından geçebilir ve Işığın gerçek Kaynağı ile yeniden bir araya gelebilirsiniz.

Sensei tarafından söylenen bu sözlerden sonra uzun bir duraklama oldu. Herkes Sensei'e bakıyor ve bu heyecanlı konuşmanın devamını bekliyordu. Ancak Sensei bir süre sonra bakışlarını gökyüzünde sabitledi ve dikkatimizi dostça bir tavırla değiştirerek şöyle dedi: "Görüyorsunuz, dediğim gibi bulutlar gitti. Yani sen, doktor, endişelenmene gerek yok."

Nehir ağzına şaşkınlıkla baktık. Gerçekten de gök gürültülü cephe çoktan gözden kaybolmuştu. Gökyüzü temiz ve berrak bir hal almış, ilksel parlaklığıyla alışılmadık bir neşe ve huzur hissi uyandırmıştı. Güneş, insanlara bunca sıcaklık ve ışık verdikten sonra yoğun iş gününü bitirerek ufka doğru batıyordu. Kendimi o kadar iyi ve sakin hissediyordum ki, burada oturup uzun süre bu güzel doğa köşesinde, bu içten arkadaşlığın içinde düşünmek istiyordum.

Volodya, Sensei'e baktı ve onun iyi ruh halini hissettiğini belli edercesine, "Sensei, hatırlıyor musun, sabah bize Kâse'yi anlatacağına söz vermiştin? Dünkü konuşmamızdan sonra bunu unutamam."

"Doğru!!!" Eugene ve Stas sanki ikiz kardeşlermiş gibi neredeyse oybirliğiyle onu desteklediler.

Victor bile Volodya'nın bu konuyu gündeme getirmesine ve onu desteklemesine sevindi. "Kesinlikle! Nedir bu gizemli Kâse? 'Güç üzerinde güce' sahip olmasıyla ne demek istiyorsun?"

Sensei başını salladı.

"Pekala çocuklar, bunu kısaca anlatamam. Çok ciddi bir konuya değiniyorsunuz."

Volodya o anda kaybolmadı ve en sevdiği cümleyi söyledi: "Acelemiz yok."

"Doğru," diye yankılandı Eugene. "Özellikle de Ariman'ın azarlamasından sonra gerçekten acelemiz yok."

Sensei gülümsedi ve iyimser bir ifadeyle, "Pekala, ama Kase'nin hikayesini en başından anlatmam gerekiyor... Ama bunu bir fincan çay olmadan yapamam, üzgünüm" dedi.

Daha fazla dinlemeye hazırlandık ve Sensei'in söylediği son sözlerin anlamını hemen kavrayamadık.

"Ah," diye tepki verdi sonunda Victor. "Bunu hemen ayarlayacağız."

İnsanlar bu fikri memnuniyetle destekledi ve Victor'un rehberliğinde karınca tepesindeki karıncalar gibi farklı yönlere doğru koşmaya başladılar. Bazıları çalı çırpı toplamak için acele etti, diğerleri ateş için bir yer temizledi, bazıları su ve çaydanlık almaya gitti. Genç bölüğümüz çaya yiyecek getirmek için gönderilmişti. Bunu çabucak başardık. Kısa süre sonra sahilde bir ateş yaktık, dallardan bir askı yaptık ve üzerine bir su ısıtıcısı yerleştirdik. Su kaynarken sandviçler yaptık ve kurabiyeleri koyduk. Yani genel olarak, tatlılarla dolu küçük bir masa hazırladık. Sensei gibi ilginç ve sıradışı bir adamın eşliğinde güzel deniz kıyısında uzun bir sohbet için her şey hazır olduğunda, bu mutlak doğal pastoral ortamda ateşin etrafında oturduk ve lezzetli çayımızı yudumlayarak Sensei'in keyifli hikayesini dinlemeye başladık.

* * *

"İnsanların Aziz Kâse olarak adlandırdığı bir şey her zaman vardı. Hakkında pek çok efsane ve mit bırakıldı. Bunlara dayanarak insanlar gerçekte ne olduğunda kayıplar ve Kase'yi yorumluyorlar: Josef Arimathea'nın İsa'nın çarmıha gerilmesinden sonra topladığı İsa'nın kanıyla dolu bir kadeh; 'hayati taş', 'parlayan ruhun kristal seviyesi', melekler tarafından dünyaya getirilen ve sihirli güce sahip olan taş; Maria Magdalene tarafından İsa Mesih'ten doğan bir çocuk olarak. Kâse aynı zamanda harika parlak sihirli bir ışık olarak; olağandışı kutsal ateş olarak; kutsanmış bir bolluk borusu olarak; motet; 'cenneti açan bir anahtar'; değersiz insanlar için görünmez olan tabu sırrı olarak tanımlanır. Kâse'ye, kendisiyle temas eden bir insanı değiştirme, onu ölümsüz kılma, ona sonsuz güç verme ve önünde Cennet'in Kapısı'nı açma yeteneği atfedilir. Aslında tüm bu varsayımlar ve tahminler temelsiz değildir, çünkü her biri Kâse'nin kendisi hakkında bir parça gerçeklik payı taşır.

"Ancak, gerçekte bugün Kâse olarak adlandırılan şey, başka bir şekilde **İlksel Ses, Yaratılışın Sesi olarak adlandırılan belirli bir sestir, yani dünyayı değiştirebilen İlksel Sestir.** Bu Ses, Tanrı tarafından söylenen ve yardımıyla bu maddi Evreni tezahür ettirdiği gerçek İlk Söz'ün ta kendisidir. İncil'de, Yuhanna İncili'nde yer alan şu sözleri hatırlıyor musunuz: 'Başlangıçta Söz vardı ve Söz Tanrı'yla birlikteydi ve Söz Tanrı'ydı.'

"Evrenimizin doğduğu anda, bugün bilim adamlarının iddia ettiği gibi Evreni doğuran bir "Big Bang" olmamıştır. Bilim adamlarının Evren'in kökenine ilişkin tahminlerinde dikkate aldıkları, örneğin kalıntı radyasyon (ya da gelişimin ilk aşamalarından kalan "soğutulmuş" radyasyon olarak da adlandırılır) ya da Evren'deki heterojenlik dağılımı gibi olgular Evren'in başlangıcını temsil etmez, ama zaten var olan Evren'in aşamalarından birinin göstergeleridir."

"'Big Bang' nedir?" diye sordu Slava.

"Bugün insanlar çoğunlukla yaklaşık on dört milyar yıl önce bir maddenin patladığına, zaman ve mekanın olmadığına ve başlangıçta düşünülemeyecek kadar sıkıştığına, daha sonra da Evren'in ondan oluştuğuna inanıyor. Bilim adamları, bilmedikleri bir nedenden dolayı Büyük Patlama'nın gerçekleştiğini, bu anda bu maddenin muazzam bir hızla genişlemeye başladığını varsayıyorlar. Ve bu dağınık madde, eylemsizlik, yerçekimi vb. farklı güçlerin etkisiyle galaksilerin kökenini doğurdu.

"Ancak "Big Bang" sadece yeni bir teoridir ve yakın gelecekte yeni araştırmalarla revize edilecektir. İnsanların atomların iç yapılarını ve kökenlerinin doğasını bilmedikleri için onları bölünmez olarak düşündükleri zamanki hikaye ile aynı olacak. Şimdi bile bunu tam olarak bilmiyorlar ama en azından mikro dünya hakkında daha derin bilgi edinmeyi başardılar ve bölünebilirliğin son aşaması olmayan temel parçacıkları incelemeye başladılar. Ama en önemlisi, insanların maddi dünyanın bir dalga doğasına sahip olduğunu, her şeyin farklı kombinasyonlarda, yoğunlukta, çeşitli özelliklerde, dalgalanma dönemlerinde vs. dalgalardan oluştuğunu anlamaya başlamış olmalarıdır.

Ve doğası ne olursa olsun tüm dalgaların temel özelliği enerji transferidir.

"Ve eğer insanlığın çoğunluğu Hayvan doğasının arzularının (ve her şeyden

önce diğer insanları öldürme arzusunun) üstesinden gelebilir ve Altın çağa ulaşabilirse, bilim aracılığıyla Tanrı'ya gelebilecektir. Çünkü insanlar Evrenin kökeni gerçeğine ulaştıklarında, nihayet İlksel olana, Evrenin tüm çeşitli dünyasını doğuran 'Tanrı'nın Sözü' olarak adlandırılan şeye ulaşacaklardır."

"Acaba bilim adamları bugün Evren hakkında ne biliyor?" diye sordu Victor.

Sensei alaycı bir gülümsemeyle, "Aslında bu bilgiyi 200 yıl öncesiyle karşılaştırırsak çok şey bildiklerini söyleyebiliriz," dedi. "Ve eğer gerçek Evren hakkındaki bilgi açısından değerlendirecek olursak, çok az şey biliyorlar. Ama asıl önemli olan, Evren'in sürekli genişlediğini ve ivmelenerek genişlediğini zaten anlamış olmalarıdır. Ve bu genişleme nedeniyle Evren'in ortalama yoğunluğu her zaman azalır. Uzayın her zaman uğuldadığını biliyorlar..."

"'Uğultu' ne demek?" Kostya anlamamıştı.

"Her zaman belirli bir dalga bandında ses çıkardığı anlamına geliyor. Alt-Lande'nin (Atlantis) kadim insanlarının dediği gibi, 'Tanrı'nın sesi şimdiye kadar duyulabiliyor, ama bu ses söndüğünde her şey yok olacak ve artık hiçbir şey var olmayacak."

"Artık hiçbir şey var olmayacak mı?" diye sordu Kostya korkuyla. "Hiçbir şey," diye sakince tekrarladı Sensei. "Maddi Evren sadece yok oluşa uğrayacak... Yakın gelecekte insanoğlu Evren'in bir başka fenomeniyle karşı karşıya kalacak. Evrenin artan ivmesi ve Allat'ın gücünün tükenmesi nedeniyle insanlık zamanın hızla daraldığını hissedecek. Bu fenomen, günde geleneksel yirmi dört saatin geçmişte olduğu gibi kalacağını, ancak zamanın çok daha hızlı geçeceğini gösterecektir. Ve insanlar zaman dilimlerindeki bu çarpıcı daralmayı hem fiziksel hem de sezgisel algı düzeylerinde hissedecekler."

"Bu Evrenin genişlemesiyle bağlantılı mı?" - diye sordu Nikolai Andreevich.

"Evet, artan ivmeyle bağlantılı. Evren ne kadar genişlerse, zaman da o kadar hızlı geçecek ve maddi dünyanın tamamen yok olmasına kadar bu böyle devam edecek."

"Peki Allat nedir?" - diye sordu Stas.

"Allat çok ciddi bir konu. Sanırım bunu detaylı olarak anlatmakta fayda var, ama biraz sonra... Evren'in gerçek doğuşuna dönelim. Önce, hiçbir şey yoktu, galaksiler yoktu, yıldızlar yoktu, materyal madde yoktu, hatta vakum, yani "uzay boşluğu" bile yoktu. Ve İlk Ses, ya da daha açık bir ifadeyle, "Tanrı'nın Sözü" bu Hiçlikte ortaya çıktı. Bu İlk Ses, yani devasa enerjiyi içeren birincil dalga, hakiki Gerçeklik dünyasından, Tanrı'nın Gerçekliği'nden Hiçliğe doğru ilerlemiş ve bizzat Yaratıcı tarafından başlatılmıştır. Deyim yerindeyse, Tanrı'nın Hiçliğin içine söylediği Sözü bu enerji dalgasına neden olmuş ve O'nun bu Sözün içine gömülü olan İradesi bu enerjiyi vakum yaratan Hiçliğin içinde maddeleştirmiştir. Yani, bu enerji pratik olarak Hiçliğin içine 'üflenmiştir'..."

Bizim genç grup, sanki Sensei'in bize anlattıklarının yarısından azını anlamışız gibi bir yüz ifadesiyle oturuyordu. Bizden farklı olarak, kıdemliler ve özellikle Nikolai Andreevich Sensei'i dikkatle ve konsantre olarak dinlediler, belli ki bizden çok daha fazla şey anlamışlardı. Ancak Sensei bunu dikkate aldı. Bize baktıktan sonra anlamamızı kolaylaştıracak örnekler vermeye başladı.

"...Evrenin oluşum sürecini daha iyi anlayabilmeniz için, bunu mecazi olarak bir balonun ya da yuvarlak bir kabarcığın şişmesine benzetebiliriz. Bu enerji ne kadar

çok uzaklaşır ve genişlerse, balonun yüzeyindeki materyal maddeye o kadar çok dönüşür..."

" Bu nasıl olabilir?" diye sordu Ruslan hayretle.

"Bu tıpkı bir sabun köpüğünü şişirmeye başladığınızda köpüğün büyümeye başlaması ve yüzeyinde giderek daha fazla yanardöner renk oyununun ortaya çıkması gibidir. Bizim durumumuzda, bu baloncuk büyüdükçe, yüzeyinde daha fazla materyal madde oluşuyor ve bu baloncuğun yüzeyinde daha fazla uçup gidiyordu. Ve bu kabarcığın merkezinde İlk Ses'in bu enerjisinden başka hiçbir şey yoktu. Yani, bilim adamları tarafından varsayılan Big Bang ya da ısı enerjisi yoktu. Isı enerjisi yalnızca kabarcığın 'filminde' zaten var olan ve İlk Ses tarafından oluşturulan enerji materyal maddeye dönüşmeye başladığında ortaya çıktı. Materyal maddenin etkileşimi gerçekleşti ve ilk sürtünme ortaya çıktı. Materyal madde bir araya toplanmaya başladı ve yerçekimi, kütle çekimi, ısı reaksiyonları vs. ortaya çıktı. Sonunda yıldızların ve onların birikimlerinin - ilk galaksilerin - ortaya çıkmasıyla sonuçlandı. Ve yıldızların biriktiği yerlerde ısı kaynakları ortaya çıktı. Bu ilk dönüşümün neden olduğu ısı kaynakları şimdiye kadar mikro dalga seviyesinde kaldı. Kolayca tespit edilebilirler. Yani, kabarcık ne kadar büyürse, materyal madde o kadar çok uçup gidiyor ve birikimlerinden galaksiler ortaya çıkıyordu. Bu şekilde Evren ortaya çıktı... Evren, çok sayıda galaksiden, temsilcileri deneyim ve bilgilerini paylaşmak için paralel dünyalardan Dünya dağında bir araya gelen zihin sahibi, ruhsal yaratıklar da dahil olmak üzere bir dizi yaratıklardan oluşur."

"Paralel dünyalar bu baloncuk filminde bir anda mı oluştu?" Stas sordu.

"Kesinlikle. Materyal madde başlangıçtaki enerjiden dönüştürüldüğünde, birkaç... nasıl daha iyi söyleyebilirim... süreci daha açık hale getirmek için diyelim... birkaç "aralıkta" dönüştürülmüştür. Böylece, bu şekilde birkaç paralel dünya yaratıldı ve bunlar birbirlerinden ayrı olarak var oluyorlar ve birbirleriyle etkileşime girmiyorlar. Filmin dilimleri gibi. Ama tüm bu dünyalar sınırlı bir sonsuzluk içinde var olurlar."

"'Sınırlı sonsuzlukta' ne anlama geliyor, pek açık değil?" Nikolay Andreyeviç düşünceli bir şekilde konuştu.

"Aslında bizim için sonsuz olan tüm bu Evren, en ince tıbbi iğnenin ucundan milyarlarca kat daha küçük bir yer kaplıyor."

Nikolay Andreyeviç hayretle Sensei'e baktı ve utanarak, "Tıbbi bir iğnenin ucu mu?" dedi.

"Görüyorsunuz, tek bir gerçeklik var ve o da Tanrı'nın gerçekliği, evrensel kuvvetin gerçekliği. Ama ne yazık ki bizim insan zihnimiz çok sınırlı. Bu öyle bir şekilde yaratılmıştır ki, insan aklıyla bunu anlayabilecek kapasitede değildir. Dahası, mantık ona uygulanamaz. Kim bize bunu olabildiğince ilkel bir şekilde açıklarsa açıklasın, zihnimizdeki sadece bu ilkel açıklama olacaktır. Peki, gerçekten, insan zihninin Evren'in "Tanrı'nın Hiçbir Yer'e Söylediği Söz "den ortaya çıktığını anlaması nasıl mümkün olabilir? Hiçbir materyal maddenin ya da boşluğun olmadığı o yeri açıklamak nasıl mümkün olabilir? Mutlak sonsuz Evren'in ince bir tıbbi iğnenin ucundan milyarlarca kez daha küçük olduğu gerçeğini idrak etmek nasıl mümkün olabilir? Bizim mantığımıza göre bu tam bir saçmalıktır. Peki böyle bir arka planla karşılaştırıldığında Tanrı'nın Gerçekliği nasıl görünüyor? Ve Tanrı kimdir? Bunları mantık yoluyla kavramak için ne yaparsak yapalım, beynimiz hala sınırlı

olduğu için hepimiz bir çıkmaza gireriz. Ama işte bu yüzden insan büyüktür, çünkü sadece sınırlı bir beyin maddesine değil, aynı zamanda küçük ama evrensel bir ruha da sahiptir. İnsanın aklıyla açıklayamadığı her şeyi ruhuyla deneyimleyebilir. Zihin için Tanrı'nın Gerçekliği pratikte gerçek dışı iken, ruh için Tanrı'nın Gerçekliği tartışılmaz bir gerçektir. Ruh zihinden çok daha fazlasını bilir. Bu nedenle ruhunuzu dinlemeyi öğrenmeniz gerekir."

"Evet," dedi Nikolay Andreyeviç. "Ama yine de... bu bir paradoks."

"Ana fikir bu... İnsan çok karmaşık bir yaratıktır. Küçük aklıyla bir şeyi tartışmaya ya da bir şeyi kanıtlamaya çalışır. Ama aklıyla anlamadığı şeyi sadece ruhunda hissedebilir. Bir insan tamamen maddi olduğunda, yani tamamen Ariman'ın tarafında olduğunda, ruhunu hissetme yeteneğini kaybeder. Ariman ona mantık ve düşünceyi o kadar çok yükler ki, kişi maddi bedeninden daha büyük bir şeye sahip olduğunu anlayamaz."

Sensei çayını yudumladı ve az önce duyduklarımızı anlamamız için bize biraz zaman tanıdı. Ancak birkaç yudum daha almakta zorlanınca Nikolay Andreyeviç ısrarla sormaya başladı: "Yine de Allat nedir? Siz bahsettiğiniz andan itibaren sürekli onu düşünüyorum."

"Şaşılacak bir şey yok. Bir zamanlar özellikle önemliydi. İnsanlar onun bir efsanede anlatılan orijinal anlamını biliyorlardı. Eski zamanlarda Kuzey Afrika'da (Kadim Mısır'da), Dicle ve Fırat nehirlerinin birleştiği yerde (Sümer uygarlığında), Doğu Akdeniz'deki bazı kabilelerde, Hindistan'da ve hatta kulağa ne kadar tuhaf gelse de Urallar ve Ra deltası, yani bugünkü Volga topraklarında biliniyordu."

Nikolay Andreyeviç hayretle, "Bu oldukça ilginç," dedi. "Ayrıca Allat hakkında ne tür bir efsane vardı?"

"Bu, Phaeton gezegenindeki çok gelişmiş bir uygarlıktan dünyalılara miras kalan eski bir efsanedir, çok daha sonra yorumlandığı gibi sadece Yeryüzü'nün değil, tüm dünyanın yaratılışını anlatır. Buna göre Büyük Tanrı kendi dünyasından farklı bir dünya yaratmayı tasarladı ve dileğini tezahür ettirdi. Bu dünya Tanrı'nın arzusundan ortaya çıkmıştır ve başlangıçta önemsizdi ve kaos içindeydi. Tanrı'nın bu dünyanın düzene sokulmasıyla ilgili daha ileri niyeti, Tanrı'nın dünyasından gelen dişi doğanın yaratma gücü olan Allat tarafından somutlaştırılmıştır. Allat kendisini Tanrı'nın bir iradesi, Tanrı'nın bir kuvveti, Tanrı'nın bir parçası, Tanrı'nın koruması olarak gösterir."

"Koruma mı?" diye sordu Ruslan. "İrade ve gücü anlayabilirim, bu açık. Ama neden Tanrı'yı korusun ki? O Tanrı!"

Sensei adama baktı ve sırıtarak, " Duyarlı varlıkların aptallığından" dedi.

Ruslan şaşkınlık içinde, "Duyarlı varlıkların aptallığı mı?" diye sordu.

Ancak kıdemli adamların gülüşü onun da 'duyarlı' sorusu hakkında gülümsemesini sağladı. Sensei grubun duyguları geçene kadar bekledi ve devam etti, "Yani, görünmezden görünür bir dünya yaratan, kaosu uzay, zaman, hareket, yaratıklar yaratan düzene dönüştüren ve aynı zamanda Tanrı'nın planına göre içinde uyum yaratan Tanrı'nın düşünce gücü olarak Allat idi. Bu dünya böyle bir şekilde ortaya çıktı.

Nikolay Andreyeviç düşünceli bir ifadeyle, "İlginç," dedi. "Dünyanın yaratılışıyla ilgili orijinal efsanenin anlamı buydu. Ama her ne kadar 'paradoksal' olsa da," dedi Sensei, Nikolay Andreyeviç'in sık sık kullandığı son kelimelerin altını

çizerek, "Allat'ın bu dünyanın yaratılmasındaki önemli rolünü yansıtan bu efsanenin gerçek anlamı uygarlığın gelişmesiyle birlikte kaybolmaya başladı, genel olan ayrı parçalara bölündü ve bu parçalar insan mantığına uyarlanacak şekilde yorumlandı. Elbette tüm bunlar Ariman'ın sağlam elinin katılımı olmadan gerçekleşmedi."

"Eugene gülümseyerek morluklarını ovuşturdu ve dün ne kadar unutulmaz bir gün geçirdiğini hatırlayarak, "Gerçekten de sağlam bir eli var," dedi.

Kıdemli çocuklar yine güldüler. Nikolay Andreyeviç herkes gibi sadece gülümsedi ve Sensei'e sorusunu sormak için acele etti: "Peki bu bilginin yorumlanması, insan mantığına uyarlanması derken neyi kastediyorsunuz? Bence söylediklerinizin hepsi bilinç kapsamında idrak edilebilir."

"Görüyorsunuz, modern bir zihinde kısmen idrak edilebilir, hatta her zihinde bile idrak edilemez," diye yarı şaka bir yorumda bulundu Sensei. "Az ya da çok gelişmiş zihniyle modern bir insana bile Evrenin gerçek yaratılış sürecini, hatta 'Evrenin sınırlı sonsuzluğu' gibi bir gerçeği açıklamak zordur."

"Evrenin sınırlı sonsuzluğu," diye yavaşça tekrarladı Victor, belki de bizim gibi bu cümlenin anlamını kavramaya çalışıyordu.

Sensei Victor'un konsantre olmuş yüzüne baktı ve açıkladı: "Bizim anlayışımıza göre genişleyen Evren sonsuzluk kavramını yaratır. Her ne kadar galaksiler birbirlerinden artan bir hızla hiçbir yere, sonsuzluğa doğru uçmaya devam etseler de, bu sonsuzluk sınırlıdır. Ve uç galaksiler tarafından sınırlandırılmıştır. Ama onlardan sonra, Allat'ın eylem alanından sonra hiçbir şey yoktur. Çünkü eğer bu dünyada bir şey varsa, bu şey sadece Allat sayesinde var olabilir. Ve Allat'ın olmadığı yerde - hiçbir şey yoktur. Genişleyen Evren, galaksilerin birbirlerinden belirli mesafelere dağılacağı belirli sınırlara ulaştığında ve Allat'ın gücü zayıfladığında, Allat bir güç olarak bu dünyadan kaybolacaktır. Ve Allat yok olduğunda, materyal madde, zaman, uzay da dahil olmak üzere her şey onunla birlikte yok olacaktır. Boşluk bile kalmayacaktır. Çünkü yoktan bir doğum ortaya çıktı ve o da yok olacak. Bu, Evrenin ve Allat'ın kendisinin fenomenidir."

"Hiçliğe mi?! Sensei, şok oldum!" Eugene anlamaya çalışarak ön yüzünü ovuşturdu. "Ben anlamadım. İşte benim elim." Eugene avucunu gösterdi. Sonra yarısı kuma gömülü bir deniz kabuğu çıkardı ve sallayarak avucuna koydu. "Bu deniz kabuğunun çeşitli yıldızları ve gezegenleri olan galaksiler olduğunu hayal edelim. Burada varlar." Adam deniz kabuğunu yumruk yaptı ve salladı. "Sonra da varlıklarını sona erdirdiler." Eugene yumruğu çözdü ve deniz kabuğunu uzağa fırlattı. "Burada hiçbir şey yok." Avucunu tekrar gösterdi. "Ama el hala var! Eskiden de vardı, şimdi de var."

"Elbette bu doğru bir karşılaştırma değil," dedi Sensei gülümseyerek. "Ama bunda Allat'ın da bir etkisi var. Örneğin yirmi dört yıl önce, 18 Nisan'da, Valya adında genç bir giysi fabrikası stajyeri akşam bir şişe kefir almasaydı ve 32 numaralı kalabalık otobüse aceleyle binip o şişeyi otobüsün basamaklarında kırmasaydı ve Maden Enstitüsü 4. sınıf öğrencisi Vitaliy'nin pantolonunu o kadar 'değerli sıvıyla' kirletmeseydi, şimdi karşımızda boş eliyle Eugene Vitaliyeviç'i görmeyecektik. Ama dikkat edin, deniz kabuğu var olacaktı. İşte Allat'ın anlamı budur."

Sensei konuşmasını bitirdikten sonra Eugene birkaç saniye daha sessizce oturdu, belli ki az önce duyduklarını 'anlamaya' çalışıyordu ve neşeyle şöyle dedi: "İşte buyurun! Sensei, her şeyi çok karmaşık hale getirdin! Şimdi anlamadım."

Sensei sırıttı ve Nikolay Andreyeviç'e bir şey söylemek üzereyken Eugene sanki bir yılan tarafından ısırılmış gibi yerinden fırladı.

"Bir dakika, Sensei! Kefiri nereden biliyorsun?! Annem bir keresinde bana, otobüsün merdivenlerinde bir şişe kefiri kırdığı için babamla tanıştıklarını söylemişti!"

Sensei cevap olarak sadece güldü ve çocuklar heyecanlı Eugene'e baktılar. Sensei yine Nikolay Andreyeviç'e bir şeyler söylemeye çalıştı ama Eugene'in duyguları kabardı.

"Ama gerçekten Sensei, tüm bu olayları nasıl biliyorsun? Ama 32 numara?! Gerçekten mi?! 32?! Anneme hangi otobüse bindiklerini sormalıyım. Ama bütün bu detayları nereden biliyorsun?! Diyorsun ki, babamın pantolonunu kirletmiş..."

Sensei yine çocuklarla birlikte gülümsedi ama sonra üçüncü kez Nikolay Andreyeviç'e bir şeyler söyleme girişiminde bulundu.

"Görüyorsunuz, biz modern insanı gelişmiş bir zekâya sahip olarak görüyoruz. Ama o zamanlarda yaşamış insanlar hakkında ne söyleyebiliriz ki..."

Eugene duyduklarından sonra sakinleşemedi ve bu arada Sensei'in konuşmasındaki 'gürültü jeneratörü' sayesinde konsantre olmaya çalışan Stas'a yüksek sesle açıklama yaptı.

"Tanrım, bu detayları ben bile bilmiyordum! Görüyorsunuz ya! Bu kefir! Sensei, ama nasıl..."

Bu sırada Stas dayanamadı ve adama dostça 'bağırdı', "Sakin ol, kefir-adam! Bırak da dinleyeyim."

Cevap olarak Eugene komik bir şekilde ağzını kapattı ve her şeyi bir anda söyleme arzusuyla savaşarak bir şeyler söylemeye çalıştı, ancak bunun yerine sadece tüm adamları güldüren bazı anlaşılmaz sesler duyuldu. Bundan sonra adam neredeyse hiç sesini çıkarmadı ve duygusal bir heyecanla parlayan gözlerle Sensei'in hikayesini hevesle dinlemeye başladı.

"Hem o zamanlarda hem de bizim zamanımızda prensipte hiçbir şey değişmedi. İnsanlar şimdiye kadar bir şeyin yoktan nasıl var olabileceğini anlayamadılar. Bu mantığa aykırıdır. Mantık mantıksızlığı algılayamaz. Bir insan mantıksız bir şeyi ancak ona inanarak, yani güvenerek algılayabilir. Ama günümüzde bilim ve inanç pratikte birbirinden ayrı olarak var olmaktadır. Bilimin olgulara, dokunmanın, hareket ettirmenin, görmenin ya da en azından teorik olarak kanıtlamanın mümkün olduğu şeylere ihtiyacı vardır. Bu nedenle modern bilim için 'Evren'in yoktan var olduğu' ya da 'Evren'in sınırlı sonsuzluğu'nun ne anlama geldiği açık değildir. Mantık, eğer bir şey 'sınırlı' ise, o zaman bu 'sınırı' belirleyen bir şey olması gerektiğini söyler: bir duvar, bir boşluk ya da bu dünyanın maddi yasalar tarafından yönetildiği düşünüldüğünde bir şeyin varlığı. Ama biz materyal maddeyi ana yere koyuyoruz çünkü beynimiz materyal ve hayatı çoğunlukla mantık kategorileri içinde düşünüp değerlendiriyoruz. Ama Evren'den sonra hiçbir şey olmadığını düşündüğümüzde, bu algının mantıksızlığı bilincimizi bloke ediyor. Ancak dünyamız aslında ruhsal ve maddi tarafların birliğidir ve bu nedenle bugün düşündükleri gibi sadece materyal maddenin yasalarına göre değil, bu birliğin yasalarına göre var olur."

"Peki ama Phaeton sakinleri Allat'ı biliyorlarsa bunu nasıl anladılar? Yoksa başka tür bir beyinleri mi vardı?" Nikolay Andreyeviç sesinde biraz şüphecilikle

sordu.

"Hiç de değil. Prensip olarak insansı yaratıklarla aynı beyne sahiptiler. Sadece bilimin gelişmesi sayesinde bizimkinden daha derin bir anlayışa ulaştılar. Yine de bu onların yok olmamasına yardımcı olmadı."

"Nasıl yok oldular?" Ruslan kulaklarını dikti. "Neden?" Nikolay Andreyeviç de onunla aynı anda sordu.

Sensei biraz soyut bir şekilde cevap verdi: "İnsan ikili bir doğaya sahip olduğu için hem ruhsal hem de materyal maddeden oluşur. Ve varoluşunun ana amacı, varoluş yanılsamasını yok etmek için bilimsel bilgiyi de kullanarak maddi hapishaneden ruhsal olarak kaçmaktır. Ama zihninin kirli düşüncelerine gömülmüş olan maddi dünyanın yüksek yasalarına dair saf 'anlayış' egoizmini tatmin etmek amacıyla değil. Tüm bu dünya bizim gerçek doğamız - ruhumuz - içindir ve bizim gerçek evimiz değildir. Biz bu dünyaya geçici olarak geldik. Ve Tanrı'ya yönelik tüm ruhsal arayışlarımız, çabalarımız sadece ruhsal doğamızdan esinlenir. Bu yüzden umutsuzca kitaplar, uygulamalar, dinler, hatta bilim yoluyla farklı kurtuluş yolları aramaya koşarız, sonunda bizi mikrodan makrokozmosa her yaratılışında Tanrı'yı anlamaya götüreceğine dair gizli bir umutla. Bu dünya bizim için sadece bir okul değil, bir ruhun ya reenkarnasyon sürecinde manevi başarısızlığı nedeniyle tamamen ölebileceği ya da Tanrı'ya ulaşabileceği belirli bir maddi hapishanedir."

Sensei bir süre sessiz kaldıktan sonra şunları ekledi: "Yani Evrenin dünyası doğası gereği oldukça eşsizdir. Allat'ın bu dünyada ortaya çıkması, en yüksek ruhsal güç olan Lotus olmadan anlamsız olurdu. Ve Allat olmadan da Lotus'un bu dünyada görünmesi mümkün olmazdı."

Nikolai Andreevich hafif bir şaşkınlıkla Sensei'e baktı ve canlanarak, "Bunu bize ayrıntılı olarak anlatabilir misiniz? 'Allat olmasaydı bu dünyada Lotus'un görünümü olmazdı' ne anlama geliyor?"

"Lotus maddi dünyadaki en yüksek maneviyatı temsil eder ve Allat materyal maddeyi oluşturabilen manevi bir güçtür. Maneviyat ve akıl olmadan herhangi bir madde anlamsızdır. Bunu basit bir örnekle göstereceğim. Bir ressam bir resim çizmeyi planlıyor. Bu Lotus'un eyleminin bir göstergesidir. Sonra bir resim çizer. Ruhsal durumunu renklerle somutlaştırmak için çizer ve ruhunun bir parçasını eserlerine taşır. Onu kendisi için değil, insanlar için, resmini değerlendirmeleri, içine ne koyduğunu algılamaları için çizer. Yani, bu yaratma eylemi, Lotus etkisinin bir sonucu olarak, Allat'ın yardımıyla, manevi durumun maddi dünyada bir tür somutlaştırılmasıdır. Tuval ve boyaların satın alınmasından başlayarak, bir konu bulmak ve çerçeveyi sabitlemekle sona erer - bunların hepsi Allat'tır. Dahası, Lotus bir konunun resimde görünme aşamasında, yani düşüncelerin gerçek görüntüye aktarıldığı anda harekete geçmeye başlar. Ressam tarafından ima edilen o güzelliğin, o ruhsal tarafın algılanması Lotus'tur. İşte bu yüzden Allat olmasaydı, Lotus da olmazdı. Ve Allat, Lotus olmadan anlamsızdır. Ve bu dünyada Allat olmasaydı, Evren de olmazdı. Sadece saf bir maneviyata sahip Tanrı'nın dünyası olurdu - en yüksek Lotus ve Allat'ın maddi olandan tamamen farklı orijinal formu."

"Peki ya bir ressam bir resim çizse ve onu kimseye göstermeden yok etse?"

"O zaman Lotus'un kendisi tezahür etmezdi ve Allat anlamsız olurdu. Bu arada, bu Evren'in yaratılışı ile ilgilidir. Eğer Evren sadece Dünya için ve tüm Evren'deki tek tür olan homo sapiens için yaratılmış olsaydı, o zaman Evren'i

yaratmanın hiçbir anlamı olmazdı. Hiç kimse sadece bir domates için devasa bir konserve fabrikası ve aynı sebze halini inşa etmezdi. Allat'ın çok biçimliliğini ve uyumunu kanıtlayan çok sayıda farklı dünya ve insan yaratığı vardır. Ve Allat'ın uyumu, yapılan her şeyin her zaman yerinde ve zamanında olduğu gerçeğinde ima edilir. Bu nedenle Evren, yaşamın çoklu biçimlerinde çeşitlilik gösterir. Ve Evren'deki her şey Allat sayesinde kesinlikle tam yerini alır."

Sonra bir duraklama oldu ve Nikolay Andreyeviç düşünceli bir şekilde şöyle dedi: "Bize anlattıklarınızı belli bir ölçüde anladığımı hissediyorum ama tam olarak anlayabilmek için daha derinlemesine düşünmem gerekiyor. Ancak şimdiden iki sorum var. Sadece her şeyi açıklığa kavuşturmak, her şeyi sıraya koymak istiyorum. Bize daha önce tüm Evrenin Po parçacığından oluştuğunu söylemiştiniz. Aynı zamanda Allat'tan da oluşuyor. Peki bunu nasıl anlamalıyız: Po mu Allat'ı içeriyor yoksa Allat mı Po'yu içeriyor ya da aynı şey mi? Ben sadece bunu kavramak istiyorum."

Eugene şu anda uygun olan bir bükülme ile ekledi, "...mantıklı bir şekilde."

Grubumuz kahkahalara boğuldu, bunun sebebi Eugene'in mizahi esnekliği değil, her zaman meselenin özüne inmeye çalıştığı için kendi aramızda doktoru Grubumuzun sağduyusu' olarak adlandırmamızdı. Sensei bizim neşeli halimize aldırış etmedi ve Nikolai Andreevich'e oldukça ciddi bir cevap verdi: "Po parçacığı ilk kaosun bir elementidir. Allat ile ilişkili olarak "Po"... daha iyi anlamanız için şöyle diyelim... Po'nun bir tohumunun kum olduğunu varsayalım. Allat, başlangıçtaki Lotus'un planına göre bu kumdan bir taş yaratan bir güçtür. Bunun nihai sonucu - bu taşın ideal formu ve güzelliği - Lotus'un eylemini gösterir. Yani Evren açısından konuşacak olursak, Po parçacığı her şeyin bütünsel bir parçasıdır, Allat - her şeyi düzene sokan, başlangıçtaki Lotus'un belirli bir planına göre hareket etmesini, değişmesini, dönüşmesini sağlayan bir güçtür. Ve Lotus'un kendisi de ilahi uyumun ve güzelliğin tezahürüdür."

"Ah," dedi Victor. "Allat ve Lotus'a gelince, anladığım kadarıyla bu bizim hayatımızdaki süreçle aynı: Tanrı'yı görmüyoruz ama uyum ve güzellik sayesinde Tanrı'nın bu dünyadaki varlığını hissediyoruz."

"Doğru," diye onayladı Sensei.

"Pekala. Bu çok açık," diye başını salladı Nikolay Andreyeviç. "Şimdi de başka bir soru. Anladığım kadarıyla iki yaratıcı güç var: biri ruhsal nitelikte olan Lotus, diğeri de tüm maddi dünyanın temelini temsil eden Allat. Eğer bu dünya, yani Evren, yapıcı yaratıcı güçler sayesinde yaratıldıysa, o zaman yıkıcı gücün kökleri nedir, eğer maddi dünya Allat'a dayanıyorsa kötülük nereden geliyor?"

Sensei gülümseyerek, "Sizin sorununuz, doktor, standart bir şekilde düşünüyor olmanız," diye cevap verdi. "Galaksilerin yıkımından başlayıp bir bakterinin ölümüne kadar varan bir yıkım olarak gördüğünüz şey, biyolojik yaratıkların kendini koruma içgüdüsünde, yaşam mücadelelerinde de ortaya çıkan bir evrim sürecidir. Ve Allat yürürlükte olmadığı sürece, bir madde ya da enerjinin çöküşü başka bir madde ya da enerji formunun yaratılmasına yol açar. Bu sadece bir durumdan diğerine geçiştir. Ya da daha kesin bir ifadeyle, **Allat'ın dalgalanan sabitliği**. Tüm gezegenler, galaksiler, hatta sizin inorganik doğada olduğunu düşündüğünüz taşlar bile aslında canlıdır, biyolojik, insani yaratıklardan bahsetmiyorum bile. Maddenin her türünün kendine has bir yaşamı vardır. Onlar da aynı atomlara, çekirdeğin etrafında hareket eden

elektronlara sahiptir. Ve aslında hem organik hem de inorganik tüm maddeler, Allat nedeniyle belirli bir süre içinde başka bir madde haline dönüşecek olan belirli sayıda elementin farklı bir kombinasyonundan ibarettir, başka bir şey değil.

"Kötülük insan dünyasının bir tezahürüdür. Hayvanlardan, bitkilerden, taşlardan farklı olarak insan, sınırlı maddi dünya ile sonsuz manevi dünya arasında seçim yapabilir. İnsan, diğer hayvanlardan farklı olarak bilincin yan etkileri olan gurur, egoizm ve kibre sahiptir. Ama aynı zamanda iradeye ve seçime sahiptir ve eylemlerinden sorumludur. Ruhu sayesinde sonsuz olabilir ya da madde gibi geçici olabilir. Yani ona bir seçme şansı verilmiştir: ruhunun tamamen yok olmasıyla toza ve küle dönüşmek ya da ruhuyla birlikte sonsuzluğa gitmek. Allat'ın tezahürü, yani insan hayatının geçici bir dönemi olarak, insan için bir yanılsamadır. İnsanlar hayatın uzun süreceğini düşünürler. Ama aslında insanın göründüğünden çok daha az zamanı vardır, özellikle de bu dünyada. Hayat tek bir an için geçer ve bu an içinde doğru bir seçim yapmak gerekir. Dolayısıyla kötülüğün kendisi yalnızca insana özgü bir özelliktir ve insanın ikili doğasından ve yanlış seçimlerinden kaynaklanır."

Nikolay Andreyeviç'in sorularından sonra bizim Kostya belli ki zekâsını göstermeye karar verdi ve 'prensip sorusunu' sordu: " Sensei, Allat'ın dişil doğaya sahip olduğunu söylemiş gibi görünüyorsunuz. Ama hemen 'kendini gösterdi', 'harekete geçti' dediniz... Yani erkek mi dişi mi?"

Sensei gülümsedi ve adama sordu: "Peki ya elektrik akımı, o erkek mi yoksa dişi mi?"

Kostya kendinden emin bir şekilde "Erkek," diye yanıtladı. "Akım erkek doğasına sahiptir."

"Peki ya şimşek?" "Dişi."

"Ama şimşek aslında bir elektrik akımı boşalmasıdır."

Kostya kaşlarını çattı ve az önce duyduklarını zihninde analiz etmeye çalıştı. Bu arada Eugene kendi kendine yüksek sesle konuşuyordu.

"Evet, şimşek dişi bir doğaya sahiptir. Yıldırım bir elektrik akımıdır. Akım da erkek doğasındandır." Bu noktada tökezledi ve yalvarırcasına gözlerini Sensei'e kaldırdı, "Sensei, yine bu kafa karıştırıcı şekilde cevap veriyorsun. Daha yeni yeni anlamaya başladım."

Stas diğer çocuklarla birlikte güldü, elini arkadaşının omzuna koydu ve "Bu konuda endişelenme. Sen fizik okudun mu? Akım nedir? Yüklü parçacıkların yönlendirilmiş hareketidir. Bu alışılagelmiş bir tanımdır. Şimdiye kadar kimse elektrik akımının aslında ne ya da kim olduğunu kesin olarak bilmiyor. Ve eğer kimse bilmiyorsa, onun kadın mı erkek mi olduğu da belli değildir."

Stas'ın bu komik yorumuna herkes yine güldü. Sadece Nikolay Andreyeviç düşünceli olmaya devam etti ve esprilerimize tepki vermedi. Biz gülmeyi bıraktığımızda, "Allat'ın değişken sabitliği... bu oldukça ilginç bir kavram... Yani Allat'ın bilgisi kayboldu..." dedi.

"Kaybolduğunu söylemezdim," diye omuz silkti Sensei. "Tamamen değil elbette, ama geriye kalanlar o bilginin sadece kırıntıları... Efsanelerde ve mitlerde ortaya konan o bilginin sadece kısmi kalıntıları ve onlar bile tanınmayacak kadar çarpıtılmış durumda. Ama bu oldukça açık. İlk olarak, Evrenin kökenini açıklamak için çağrışımsal yorumlar kullandılar. Örneğin ilk kaos, uzay hakkında en ufak bir fikri olmayanlara, burada Dünya'da gördükleriyle karşılaştırarak anlayabilmeleri için

uçsuz bucaksız okyanus olarak açıklanmıştır. Ya da Evrenin doğuşu, bu dünyayı doğurduğuna inanılan bir yumurta ve onun içindeki madde ile ilişkilendirildi. Su, genellikle anne göğsünün ve dünya yumurtasının döllenmesinin bir benzeri olarak dişi doğanın bir rolünü oynamıştır. Allat, bir erkek için 'Zamanın Öncüsü', 'Tanrı'nın iradesinin kişileşmesi' gibi kavramlardan çok, daha yakın ve açık bir dişi güç kavramı olarak, var olan tüm varlıkların Asıl Annesi ile karşılaştırılmaya başlandı. Ve sonra, Ariman'ın yardımı olmadan, Allat kelimesi farklı halklar tarafından 'daha iyi anlaşılması için' yerel isimlerle değiştirildi ve aslında tüm bütünlük ayrı tartışmalı çokluklara bölündü."

"Bunu iyi başarıyor," diye şaka yaptı Victor. Çocuklar hüzünle sırıttı.

"Bu insanlar Lotus'u biliyor muydu?" Kostya sordu.

"Elbette. Lotus şimdi bile dişil prensiple bağlantılı yaratıcı gücün sembolü, saflığın, maneviyatın, kozmik özün, yaşam kaynağının, hem ilahi hem de insanüstü ebedi doğumun, ölümsüzlüğün ve ebedi hayata dirilişin sembolü olarak anılıyor. Lotus çiçeğinin yapısı şimdiye kadar erkek ve dişi doğanın etkileşimini sembolize etmiştir. Lotus'tan farklı halkların kozmogonik mitlerinde yaratılışın evrensel ilkesi olarak sıklıkla bahsedilir. Lotus sadece ruhsal kavramlara ait olduğu için onunla ilgili bilgiler az ya da çok korunmuştur. Allat ise fiziksel özellikler gösterir ve hakkındaki bilgi daha çok maddi dünyaya aittir. Bu yüzden bu bilgi sıradan insan aptallığı ve benmerkezciliğinin bir sonucu olarak hızla kaybolmuştur: birileri onu kendi çıkarları için kötüye kullanmış, birileri onu saklamıştır vs. Bu arada, modern bir ifade olan 'bilgiye sahip olanlar dünyayı yönetir' sözünün kökleri antik çağlara dayanmaktadır. Başlangıçta 'Allat'a sahip olanlar dünyayı yönetir', daha sonra 'Kader tablolarına sahip olanlar dünyayı yönetir' şeklinde bir ifadeydi. Ve sonra 'bilgi'ye geldi."

"Peki 'kader tabloları' nedir?" diye sordu Yura.

"Şimdi anlatacağım. Allat hakkındaki bilginin kadim Sümerler tarafından nasıl dönüştürüldüğünü ve bugün elimizde ne olduğunu açıklayıcı bir örnekle ele alalım. Sümerler Dicle ve Fırat nehirlerinin vadisine kendi kültürleri ve bilgileriyle, Allat kavramı da dahil olmak üzere dünyanın kökenine dair bilgilerle geldiler. Bilgilerini bir nesilden diğerine çoğunlukla sözlü yollarla aktardılar ve en önemli konuları piktografik yazılı metinlerle işaretlediler. Dünya görüşlerini anlatan Sümerce metinlerden bize ulaşan miraslarının ana kısmı, M.Ö. 3000'lerin sonu 2000'lerin başına, yani Sümer dilinin Tanrı'ya hizmet dili olarak öğrenildiği zamana tarihlenmektedir. O dönemlerde Akadlar Sümerlerin topraklarındaki konumlarını güçlendirdiler."

"Peki onlar kim?" diye sordu Andrew.

"Akadlar, Sümerlerden birkaç yüzyıl sonra Mezopotamya'nın kuzey kesimine yerleşen Sami halklarıdır. Daha sonra Mezopotamya'nın güneyini kontrolleri altına aldılar, bu toprakları birleştirdiler ve 'Sümer ve Akad krallığını' kurdular. Daha sonra Babil'in yükselişiyle birlikte bu topraklar Babilonya olarak anılmaya başlandı."

Volodya, "Demek ki Sümer Mezopotamya'sının tarihi, 'komşularının' yardımı olmadan, sorunsuz bir şekilde Sami halklarının tarihine dönüştü," diye yorumladı.

"Akadlar aslında Sümerlerden, Evren hakkındaki bilgiler de dahil olmak üzere, daha gelişmiş kültür ve bilgileri devraldılar," diye devam etti Sensei. "Ve sadece benimsemekle kalmadılar, kendi görüşlerine göre değiştirmelerine ve açıklama ve yorumlarını eklemelerine rağmen yazıya döktüler. Ayrıca modern çeviri

yanlışlıkları, bilim adamları için eski kelimelerin etimolojisinin belirsizliği ve yine aynı bilim adamlarının varsayım ve versiyonlarının eklenmesi. Ama bu derin çarpıtılmış film yığınının içinden bile şunları görmek mümkün...

"Sümer kozmolojisine göre başlangıçta tüm dünya uzayı okyanusla doluydu. Bağırsaklarında Nammu adında her şeyin bir Ön Anası vardı, rahminde cenneti (An) ve dünyayı (Ki) doğuran uzay dağı ortaya çıktı. Bu arada, Tanrıça-Ön-Ana Nammu'nun kalıcı sıfatı 'tüm tanrıları doğuran anne', 'cennetin ve dünyanın ana-yaratıcısı' idi. İşin en ilginç yanı, Akad metinlerinde ondan neredeyse hiç bahsedilmemesidir, çünkü orada Ariman'ın fikrinin -erkek doğasının egemenliği- uygulanışını bulmak mümkündür. Bir başka Sümer efsanesi kaos tehlikesinin Enlil'in doğumuyla ortaya çıktığını anlatır. Dikkatinizi 'lil' elementinin sadece 'rüzgar' değil, aynı zamanda 'hava üflemesi' anlamına geldiği gerçeğine çekmek istiyorum. Deyim yerindeyse havadan gelen bu maddenin Sümerler tarafından uzayın ilk dolgusu ve hareketin ilk taşıyıcısı olduğuna inanılırdı."

"Hava üflemesi, ilk dolgu," diye tekrarladı Victor düşünceli bir şekilde ve duygusal bir şekilde ekledi. "Evrenin 'baloncuğunun' dolgusunu biliyorlar mıydı?"

Sensei gizemli bir şekilde gülümsedi ve devam etti, "Bir zamanlar Sümerler de Allat gibi bir kavrama sahipti, daha sonra Alad olarak telaffuz edildi ve ilk olarak 'her yerde var olan yaşam gücü' anlamına geliyordu, daha sonra insanın yaşam gücü seviyesine kişileştirildi. Akad versiyonunda ise Shedu olarak seslendirilmiş ve ilk efsaneye göre insana karşı tarafsız olan bir tür iblis olarak açıklanmış, eski Babil döneminin sonlarından itibaren ise her insanın koruyucusu olan iyi kalpli bir ruh olarak onurlandırılmıştır. Ama en ilginci, özellikle Ariman'ın dünya görüşünün etkisiyle etkin olan halk fantezisinin gerçeği tam tersi şekilde çarpıtabilmesidir. Böylece Akadca Shedu, Yahudi Shedim'e dönüşür ve Eski Ahit efsanelerinde insanların hayvanlarını ve hatta çocuklarını kurban ettikleri kötü ruhlar ve şeytanlar için kullanılan bir isimdir. İnsanlara nüfuz ettikleri ve delilik aşıladıkları, lanetledikleri ve büyücülük öğrettikleri için zararlı oldukları söylenirdi.

"Sümerlerde bir zamanlar Allat güçlerinin özelliklerine ait olan 'Me' gibi ilginç bir kavram daha vardı. Sümer mitolojisinde Me, onlara sahip olan tanrılara daha fazla güç ve kuvvet veren güçlü ilahi gizemli güçler olarak kabul edilirdi. Sümerlerin Me hakkındaki görüşleri, Akadların dünyanın hareketlerini ve dünya olaylarını önceden belirleyen 'kader tabloları' görüşlerine dönüşmüş ve bu tablolara sahip olmanın dünya hakimiyetini sağladığı ya da onayladığı belirtilmiştir. Dahası, Akad kozmogonik şiiri 'Enuma Eliş', bu tabloların başlangıçta Tanrıça Tiamat'ın, sonra Kingu'nun ve Marduk'un elinde olduğunu anlatır.

"Ariman'ın 'politikasının' yardımı olmaksızın, o dönemde saldırgan erkek gücünün artan egemenliği dikkate alındığında, ilk efsaneler oldukça farklı bir şekilde yorumlanmaya başlandı. Böylece Akad mitolojisinde Tiamat ('deniz') ilksel bir element, kaos dünyasının vücut bulmuş hali ve aynı zamanda kocası Apsu ile birlikte ilk tanrıların yaratıcısı olarak kabul edilir. Akad ve özellikle Babil döneminden başlayarak kadın doğasının rolünün mitlerde bile güçlü bir şekilde asgariye indirildiğine dikkat edilmelidir. Bunu, kadın tanrıçaların anlamının genel olarak azaltılmasında ve rollerinin sadece ilahi kocalarının eşleri olarak ikinci dereceye indirilmesinde kendiniz de izleyebilirsiniz. Dolayısıyla, dünyanın yaratılışına ilişkin efsanenin Babil versiyonuna göre, sonsuz ilk okyanusta iki canavardan başka bir şey

yoktu - baba ata Apsu ve ana ata Tiamat. Babilliler bunu, tanrıları Marduk'u yüceltmek ve onun, sözde Sümer tanrıları da dahil olmak üzere eski güçlü kuvvetlerin doğrudan soyundan geldiğini ve varisi olduğunu göstermek amacıyla yazılan Akadca 'Enuma Eliş' şiirinden almışlardır. Akadların Sümerlerin görüşlerinden farklı olarak bu yeniliği şiirlerine dahil etmeleri ve eski ve yeni tanrılar arasındaki mücadeleyi, eski düzenlerin ve güçlerin şiddetli bir şekilde devrilmesini anlatmaları tesadüf değildi ve Ariman'ın gücün kuvvetin hakkı ile elde edilebileceğine dair ana fikrini işaret ediyordu. Üstelik bu şiirde yaşlı tanrıların başındaki Tiamat, Marduk'un başını çektiği genç tanrılar tarafından fethedilmekle kalmaz, bu arada Marduk diğer tanrıları sadece hepsinin yüce tanrısı olma hakkı için korumayı kabul etmiştir. Tiamat'ı vahşice öldürür, bedenini cenneti ve dünyayı yaratan parçalara ayırır. Marduk, Babil panteonunun merkezi tanrısı haline gelir. Ama en ilginç olanı, Yaratılış'ta ve İncil'in diğer bazı bölümlerinde korunan kaos efsanesinin İncil versiyonunun neredeyse Babil planına uygun olarak yazılmış olmasıdır. Aynı 'dünya uçurumu' - bu İbranice tĕhŏm'un bir çevirisi, Akadca Tiâmat'a yakın bir kelime."

"Eh," diye sırıttı Volodya, "O tüm Mardukların en mardukudur!"

"Bu arada, Marduk 'güneşli buzağı' anlamına gelen Akadca bir isimdir. Daha sonra Babil'de herkesin taptığı bir 'altın buzağı' haline geldi. MarDuku, yani 'Duku'nun oğlu' olarak da anılırdı. Bu çarpıtmalardan biridir. Sümerler 'Duku' ile kelimenin tam anlamıyla tanrıların yaşadığı 'kutsal tepeyi', yani Dünya dağını kastediyorlardı. Babil ortaya çıktığında, 'tanrıların ikamet ettiği yer' Babil'in doğu eteklerine atfedildi. Yeni Babil metinlerinde ise Duku'nun, Babil şehrinin Esagila'sındaki Marduk'un ana tapınağında 'Tanrı'nın kaderi tayin ettiği' bir yer olduğu doğrudan belirtilmiştir."

"Esagila mı?" diye sordu Victor.

"Bir zamanlar Ariman'ın 'sığınaklarından' biri haline gelen bir yerdi. Marduk, 'tanrıların efendisi', 'tanrıların babası', 'tanrıların yargıcı' gibi sıfatlar atfettikleri en yüksek tanrılarıydı."

"Tatiana üzüntüyle başını salladı: "Gerçekten de insanlar onlara inanıyordu.

"Şu anda bile birçok insan dinlerinin başında kimin olduğunu bilmiyor ve cennette bedenlerinde maddi diriliş de dahil olmak üzere 'çobanları' tarafından kendilerine getirilen ideolojiye inanmaya devam ediyorlar. Ama asıl mesele perde arkasında kimin olduğunu bilip bilmemeniz değildir. Ana fikir, Tanrı'ya manevi saflık içinde gidip gitmediğinizdir, o zaman maddi bataklığın hiçbir kiri size yapışmayacaktır. Çünkü saf düşünceler, diğer insanlara yardım, manevi sevgi ve ruhun Tanrı'ya doğru çabalaması, tıpkı lotus çiçeğinde olduğu gibi, insan ruhunun kirli varoluş bataklığındaki büyümesi ve yaşamı sırasında ilk saflığını koruyan korumanın ta kendisidir. Eski bir doğu deyişi şöyle der: 'Sevgi ve saf düşüncelerle dolu açık bir kalple Tanrı'ya gelen hiç kimse ölmeyecektir'."

Sensei bir süre sessiz kaldıktan sonra büyüleyici hikâyesine devam etti. "Me kavramına geri dönecek olursak, dikkatinizi Enmesharra adında bir Sümer tanrısına daha çekmek istiyorum. Sümerce'den tercüme edersek 'tüm Me'lerin efendisi' anlamına gelir. Dahası, Enmesharra eşi Ninmesharra ile birlikte en kadim ve saygın tanrı An (cennet) ve oğlu Enlil'in ataları olarak kabul edilirdi. Bu çiftin yedi çocuğu olduğuna dair bazı kayıtların kaldığını bilmek ilginçtir. Sümerce 'imina-bi' 'onlardan yedi tane

var' anlamına gelir.

"Allat'ın kayıtları diğer kadim halklarda da bulunabilir. Örneğin, Kadim Mısır'da. Kadim Mısırlıların dünya görüşüne göre ilk dünya kaostan, Nun adı verilen ve tüm varlıkları doğuran ilksel uçurumdan oluşuyordu. Modern çeviri ise bunun üç kişiyi birleştirdiğini göstermektedir: Evrenin Yaratıcısı Tanrı, Tanrıların Efendisi ve Ruhsal güç. Yani, basitçe söylemek gerekirse -Tanrı, Lotus ve Allat.

"Bu arada, Shambala'nın işareti tepesi kesik bir piramit ve tepesinde içinde bir göz bulunan bir üçgen olan bir lotus çiçeğinden oluşur. Göz, Tanrı'nın her şeyi gören gözüdür. Üçgen, Evrenin yaratılışının bu üç prensibinin birleşimi anlamına gelir... Üçlü prensibin açıklanması ile Evrenin yaratılışı hakkındaki bilgi, birçok dinde bahsedilen Üçlü Birliğin prototipini doğurmuştur. İnsan algısına uyarlanan bu üçleme ilk olarak ilahi bir aile olarak açıklanmıştır: bir Baba, bir Anne ve bir Oğul. Ama daha sonra insanlar dişil kısmı çıkarmış ve onun yerine Kutsal ruh kavramını koymuşlardır. Tanrı, Lotus ve Allat anlamındaki üçleme, bu üç gücün birleşmesinin mikro düzeyden makro düzeye kadar tamamen yeni bir varoluş biçiminin yaratılmasına yol açtığını gösterir. Zamanla bu anlam insanlar tarafından, dini liderler tarafından yakın 'haleflerine' yaşamın en gizli anlamı olarak anlatılan en büyük sırra dönüştürülmüştür. Oysa ortada hiçbir sır yoktur. Anlamı bilmek, onun derin anlamını bilmek anlamına gelmez.

"Kadim Mısır efsanesinde yaratıcının (Atum, Khepri) Nun'un içinde olduğundan ve her şeyi Nun'dan yarattığından bahsedilir. Bu arada 'khepri' 'ortaya çıkma' anlamına gelir ve 'görünmek', 'ortaya çıkmak' kelimelerinden türemiştir. Atum'a belli bir dönemde güneş tanrısı, ilk kaostan ilksel bir tepe olarak ortaya çıkan dünyanın yaratıcısı olarak tapınılmıştır. Ama bu zaten güneş tanrısı Ra hakkındaki daha eski efsanenin bir yorumuydu ve o da Antik Mısır'ın diğer tanrıları hakkındaki daha eski efsanelerden uyarlanmıştı. Efsanelerden birine göre, ilk sulardan bir tepe ortaya çıkmış ve üzerinde bir lotus çiçeği açmıştır. Ondan güzel bir çocuk güneş Ra ortaya çıktı ve 'karanlıkla kaplı Dünya'yı aydınlattı'. Bu bilginin diğer yorumlarına göre, güneşin ortaya çıkışı, büyüyen tepeye 'büyük Gogotun' adlı bir kuş tarafından bırakılan bir yumurtayla bağlantılıdır. Burada Yaratılış Kitabı'nda aslında dünyanın yaratılışının tasvirinde kadim imgelerden birinin kullanıldığını, yani Yahudi metninde yumurtlayan bir kuş metaforuyla tasvir edilen 'Tanrı'nın ruhunun' dünya sularına inişinin canlandırıldığını bilmenizin ilginizi çekeceğini düşünüyorum.

"Sizin de bildiğiniz Hakikat ve Düzen Tanrıçası Maat'a kadim Mısırlılar tarafından Allat'ın işlevleri atfedilmiştir. Dahası kozmogonik yapıda ona birincil önem atfedilirdi: kaosun onun sayesinde yok edildiğine ve düzenin onun sayesinde kurulduğuna inanılırdı. Yani o, insan ruhu için (bedenin fiziksel ölümünden sonra) dünyevi eylemlerinin yargılandığı dengeleyici gerçek olarak hizmet etmiştir. Maat sadece tanrı Ra'nın kızı olarak değil, aynı zamanda bilgelik tanrısı Toth'un eşi olarak da kabul edilirdi. Onunla ilgili olarak, dünyanın yaratılışı sırasında bilinmeyen yaratıcı Gücün iradesini kelimelerle ifade eden ve bu kelimeleri söyleyerek 'dünyanın ortaya çıkmasını' sağlayan kişinin o olduğundan bahsedilir. Aslında burada Lotus'un temelini oluşturduğu Birincil Ses'in efsane prensibinde yorumlandığını görebiliriz... Kadim Mısırlılar dünyanın kaostan yaratılmasının tersine çevrilebilir bir süreç olduğunu da biliyorlardı..."

Sensei'in konuşması sırasında Kostya düşüncelerini Andrew ile paylaştı,

"Görüyorsunuz! Bir keresinde Kadim Mısır efsanelerini okumaya çalıştım ama açıkçası beni etkilemediler. Birkaç sayfa okudum, diğerlerine göz gezdirdim, resimlere baktım ve bu, bu bilgiyi edinme arzumun sonu oldu. Bu kadar büyüleyici olabileceğini kim hayal edebilirdi ki!"

"Elbette!" diye destekledi arkadaşını. "Elinizde evrensel bir anahtar olduğunda," bu sözlerle adam Sensei'e doğru başını salladı, "bilgi dünyasına açılan her kapı önünüzde açılır."

Bu sırada, deyim yerindeyse gruptaki sessizliği ilk bozan kişi olan Eugene ayağa kalkmadı ve Volodya'nın üslubuyla onları azarladı: "Hey siz, ayı avcıları, yayını kesin. Bırakın da dinleyelim..."

Çocuklar sessizleşti. Bu sırada Sensei şunları söyledi: "Ama Allat hakkındaki bilgiler sadece kadim Sümer ve Mısır efsanelerinde saklı değil. Bunların birçoğu kadim Hint efsanelerinde de mevcut. Veda dünya görüşüne göre başlangıçta hiçbir şey yoktu. 'Bir, nefes almadan nefes aldı ve ondan başka hiçbir şey yoktu'. Boşlukta kapalı olan Bir, kozmik ısının gücüyle doğdu - Evrenin temeli olan Tapas. Yaratılan dünyanın birincil kaynağı bir arzuydu. Başlangıçta kozmik sular vardı. Dünya ve Güneş sularda yüzen Lotus'tan ortaya çıktı. Bir başka yoruma göre ise sulardan altın bir yumurta çıkmış ve bu yumurtadan yeri ve göğü destekleyen, uzayı ölçen, hayat ve güç veren tanrı-yaratıcı Prajapati doğmuştur. Allat'ın Veda'daki tezahürü de 'tüm canlı varlıkları kapsayan tek kişi', aynı zamanda kızı olan kişileştirilmiş dişi tanrıçadan kaynaklanan 'ebeveynlerinin ebeveyni' olarak adlandırılan Purusha aracılığıyla tanımlanır. Ayrıca her yerde mevcut olduğu ve tüm canlı varlıkların ondan oluştuğu söylenir. Allat, tanrıça Aditi (kadim Hintçe'den gelen ve 'sonsuzluk' anlamına gelen bir a-diti) - tüm dünyayı, tanrıları ve insanlığı taşıyan ön anne - aracılığıyla tanımlanır. Tüm hava boşluğunu dolduran ışıkla ilişkilendirilmiştir.

"Daha sonra Veda Prajapati Hindu tanrısı Brahma ile ilişkilendirilmeye başlandı. Hindu dininde Brahma, dünyanın yaratıcısı olan en yüksek tanrı olarak kabul edilir. Eski Veda tanrıları üçlüsünün (Agni, Surya ve Indra) yerini yeni tanrılar üçlüsü (Trimurti) almıştır: Brahma - Evrenin yaratıcısı, Vishnu - koruyucusu, Shiva - yok edicisi. Dikkatinizi, kadim Hint kelimesi Brahma'nın 'temel', 'destek' anlamına gelen Brahman kelimesinden türediğine çekerim. Sonuncusu ise Hint-Avrupa dillerindeki bhelg'h- 'şişmek', 'kabarmak' ile ilişkilendirilebilir."

"Hint-Avrupa mı? Avrupa'nın bununla ne ilgisi var?" Ruslan şaşkınlık içinde sordu.

"Çünkü Hinduizm Vedalar dini temelinde ortaya çıkmıştır. Vedalar dini ise, Hindistan'ın kadim yerli sakinlerinin dünya görüşü ile M.Ö. ikinci binyılda bu yarım adaya göç eden kadim Aryan kabilelerinin dünya görüşünün birleşmesinden doğmuştur. Hindistan'ın yerli sakinlerinin daha Aryan öncesi dönemlerde sadece dünyanın yaratılışı hakkındaki bilgileri değil, aynı zamanda 'Lotus çiçeği' meditasyonu da dahil olmak üzere ruhsal uygulamaları bildiklerini ve daha o zamanlarda tanrılarını lotus pozunda otururken tasvir ettiklerini belirtmek isterim.

"Dolayısıyla, Vedanta'nın (Hinduizm'in altı ortodoks sisteminden biri) bu dini ve felsefi öğretisine göre Brahman, dünyanın temelini oluşturan tek gerçeklik olan mutlak, özelliksiz bir ilahtır. Hinduizm'de Brahma (çoğunlukla lotus gözlü, dört yüzlü, lotus çiçeği dahil farklı semboller tutan sekiz elli olarak tasvir edilir) sadece tüm canlı varlıkları yaratmakla kalmaz, aynı zamanda kontrol ettiği, yönettiği ve sevk

ve idare ettiği dünya düzenini de düzenler. Yani o, varoluşun yaratıcı prensibinin somutlaşmış halidir, basitçe söylemek gerekirse, Lotus'un birincil planına göre Allat'ın tezahürüdür. Brahma'nın en yüksek Meru dağının tepesinde, Brahmaloka'da, yani en yüksek cennet veya yedinci cennet olarak kabul edilen 'Brahma'nın dünyasında', 'Brahma'nın meskeninde', yani en yüksek küresinde, 'gerçeğin dünyası', 'ışığın dünyası' anlamına gelen satyaloka'da derin bir meditasyon içinde var olduğuna inanılır. Efsanelere göre Brahma'nın yaşamı diğer tanrıların yaşamlarını aşar ve süreleri Evren'in varoluşunun kronolojik sınırları tarafından belirlenir. Brahma'nın yaşamının sonunda mahapralaya, Evren'in büyük yıkımı, yoklukta seyrelme gelir. Ancak insanlar, bu bilgi birincil bilgilerde mevcut olmamasına rağmen, rönesans döngüsünün tekrarlandığını kendilerine atfetmişlerdir. Bu insanların kendi fantezilerini teselli ediyor."

Victor başını eliyle destekleyerek, "Doğru, insanlar bilgiyi çarpıtmakta ustadır," dedi. "Başlangıçta her şey çok açık ve netti. Hayır, her şeyi karmaşıklaştırmaları, çarpıtmaları, kendi bildikleri gibi yapmaları gerekiyordu."

"Aha," diye ona katıldı Andrew. "Hatta o kadar çok isimleri var ki insanın beyni kaynamaya başlıyor."

"Evet, aslında çok fazla isim var." Nikolay Andreyeviç yavaşça bir şeyler düşündüğünü söyledi.

"Peki 'Allat' isminin kendisi Sümerler dışında bir yerde kaldı mı?"

"Neden, daha başka kayıtlar da var," diye yanıtladı Sensei. "Örneğin, İslam öncesi dönemlerde Arabistan Arapları Allat adlı gök ve yağmur Tanrıçasını onurlandırırlardı. Ve Suriye çölündeki Arapların ilahi panteonlarında Allat, Allah'ın eşi ve tanrıların anası olarak kabul edilirdi. Bazı Arap kabileleri Allat'ı Güneş Tanrısı olarak onurlandırırdı, ama daha çok Venüs gezegeni ile ilişkilendirilir ve Aşk tanrıçası ile özdeşleştirilirdi. Bu arada, Arap yarımadasındaki kültünün ana merkezi Taif şehriydi. Orada onun tapınağı ve 'kutsal yeri' vardı. Ve Araplar, Hindistan'da yaygın olduğu gibi tanrıçanın bir görüntüsüne değil, Allat ile bağlantılı olduğu düşünülen süslemelere sahip kutsal beyaz granit taşlarına tapıyorlardı. İslam'ın yükselişiyle birlikte Muhammed Taif'teki kutsal mekânı yok etti ama bu bölgede avlanmayı ve ağaç kesmeyi yasakladı. Dahası, Allat'ın ilahi doğasını kabul etti, ama Kuran'a göre (53:19-23) daha sonra Muhammed bunu inkar etti."

"Araplar Allat'a mı tapıyorlardı?!" Nikolay Andreyeviç sanki bunu duymayı beklemiyormuş gibi çok şaşırmıştı.

Sensei ona doğru hafifçe eğildi ve daha da ilginç kelimelerle cevap verdi, "Size daha da fazlasını anlatacağım. Şimdi dil uzmanları 'Allat' kelimesinin kendilerine göre tanrının yasaklanmış isminin yerine kullanıldığını varsayıyor ve muhtemelen 'iyi bilinen tanrıça', 'bu tanrıça', 'öncelikli tanrıça' anlamına gelen belirli artikel ile 'ilahat' (tanrıça) nominalinden oluşturulduğuna inanıyorlar. Bu arada, aynı yöntemi 'Allah' kelimesini yorumlamak için de uygulamaktadırlar. Ama Allat'la ilgili olarak dil uzmanları orijinal kadim efsaneyi bilmiyorlar."

Volodya sanki bize özel bir şey anlatmış gibi hayranlıkla, "Evet, Sensei," dedi, "Doğu hakkındaki bilginizle beni yine şaşırttınız! Daha önce hiç böyle bir şey duymamıştım."

"Şaşırtıcı bir şey yok," diye omuzlarını silkti Sensei. "Genel olarak konuşursak, neredeyse tüm Eski Doğu Allat'ı biliyordu. Çin'de, her şeyin ve

insanların yaratıcısı olduğuna inanılan ata Nui-wa hakkında oldukça eski bir efsane hala bilinmektedir. Ya da Lao Tsu'nun Dao De Jing kitabını ele alırsanız, kaosun içinde, cennet ve dünya ortaya çıkmadan önce, Tianxia'nın (kelimenin tam anlamıyla 'cennetin altında') annesi olarak düşünülebilecek biçimsiz Dao'nun doğduğunu söyler. Ve bu Dao aynı zamanda insan - cennet - dao - doğa zincirinde yaratıcı bir düzenleyici güç olarak hareket eder... Farklı sözlü efsaneler insanlar arasında popülerdi, basit insanlar tarafından anlaşılmaya uyarlandılar. Çin'e bakacak olursak, milattan önce üçüncü yüzyılda Evrenin başlangıçta bir tür tavuk yumurtasına benzediğini anlatan efsaneler vardı. Ve ata Pan-gu doğmuştur ('pan' 'çanak' ve 'gu' 'kadim' olarak çevrilmiştir). Doğa olaylarının kökeni onunla ilişkilendirildi."

Çocuklar sırıttı ve Nikolai Andreevich şöyle dedi: "İnsanların bu kadar çok temel bilgiyi çarpıtması şaşırtıcı değil. Çok şey anlatan kişiye ve kime anlattığına bağlı."

Sensei, "Haklısın," diyerek ona katıldı.

Bu arada, Sensei'in ata hakkında anlattığı hikâyeden etkilendiği belli olan Ruslan sabırsızlıkla sordu: "Peki bu Pan-gu da neyin nesi? Her şey nasıl bitti? Evrenin yaratılmasıyla mı?"

Sensei hafifçe sırıttı ve "Nasıl bitti? Efsaneye göre Pan-gu öldüğünde, bedeninin parçaları somut kozmik olaylara ve rahatlama elementlerine dönüştü: nefes rüzgar oldu, saçlar takımyıldızlara, gözler güneşe ve aya, et toprağa, uzuvlar dağlara, bedendeki kıllar çimenlere ve ağaçlara dönüştü. Ve bedeninde yaşayan parazitler insanlara dönüştü."

Son cümle tüm grubumuzu kahkahalara boğdu. Ve Stas, kahkahalar arasında Eugene ve Ruslan'ı işaret ederek durmadan ağzından kaçırdı,

"Kesinlikle! Kimin ve kime bu hikayeyi ilk metni çarpıtarak yeniden anlatabileceğini bulucumla birlikte belirtmeyeceğim bile."

Eugene hemen bu neşeli dalgaya katıldı ve Stas'ı geçiştirdi, "Öyleyse tam tersi mutlu olun! Bu dünyada böyle yeniden anlatıcılar-gevezeler oldukça," sözleriyle göğsünü gururla kabarttı, "dünya uzun süre gülmekten ölür!"

Espriler birbirini izledi, o kadar komiktiler ki beş dakika daha durmadan güldük. Nikolai Andreevich'in Sensei'e bir şeyler sorması ve Sensei'in de onlara cevap vermeye başlamasıyla bir şekilde sakinleşmeyi başardık. Çocuklar sanki emir almış gibi sessizleşti ve konuşmaya kulak vermeye başladı. Belli ki kimse kendi 'gürültü parazitimiz' yüzünden en ilginç olanı kaçırmak istemiyordu. Bu sessizlik içinde Nikolay Andreyeviç sözlerini bitiriyordu: "...bu bilgi tesadüfi değil. Özellikle de daha gelişmiş bir uygarlık olan Phaeton'lulardan verildiyse.

"Şüphesiz. Allat'ın tezahürleri çeşitlidir. Bilimsel anlamda allat, tüm maddi dünya için muazzam bir anlamı olan ayrılmaz bir zaman birimidir. Dünya zamanının modern tanımını ele alırsak, **allat** 12 dakikadan, daha doğrusu **11 dakika 56,74 saniyeden oluşur**. Bilim insanları temelin bu en önemli parçasının, yani Makrokozmos'un ana yapı taşının anlamını keşfettiklerinde, bu sadece bilimde büyük bir devrim değil, ileriye doğru gerçek bir evrimsel sıçrama olacaktır. O zaman bilim adamları zamanın sırrını anlayacak ve bunun temelinde Evrenin maddi yaratılışının gerçek sürecini bulacaklardır. Eğer insanlar allat'ın anlamını öğrenirlerse çok büyük fırsatlar keşfedecekler."

"Örneğin?"

"Örneğin, şimdi astronomik araştırmalar yaparken insanlar sadece eski dünyaların **geçmişteki** güzelliklerini görüyorlar. Ama Tanrı'nın yardımıyla, bilimin daha da gelişmesi ve Allat'ın sırlarının araştırılmasıyla insanlar diğer dünyaların **şimdiki zamanının** gerçek ihtişamını görebilecekler, yani Tanrı'nın çok daha büyük yaratımlarını tanıyabilecekler."

Neşeli ruh halinden kendine gelemeyen Eugene, Sensei'in düşünce akışına ayak uyduramadı ve dostça bir tavırla, "Eh, Sensei yine çarpıttın!" dedi.

Daha önce Nikolay Andreyeviç ile konuşan Sensei, Eugene'e ciddi bir şekilde baktıktan sonra sırıtarak cevap verdi: "Ama sen bir homo sapiens'sin! O yüzden çöz şunu..."

Bu sözlerden sonra adam, konuyla ilgisi olmayan bir şey gevelediğini anlamış gibiydi, bakışlarını indirdi, kendini rahatlatmak istercesine koltuğunda kıpırdandı. Stas arkadaşını hafifçe omzundan itti ve gülümseyerek, "Görüyorsun ya, senin için Sensei'in söylediklerini anlamak kefiri sindirmekle aynı şey değil!" dedi.

Bu sözleriyle Kostya, Ruslan, Yura, Andrey ve Slava'nın yeniden kahkahalara boğulmasına neden oldu. Ancak Nikolay Andreyeviç gülen çocuklara biraz onaylamaz bir şekilde baktı ve bozulan sohbetini düzeltmek için aceleyle kalkıp Sensei'in yanına oturdu. Bizimkilerin sakinleşmesini beklemeden ben de Nikolai Andreevich'e yaklaştım, Victor ve Stas da beni takip ederek yanımıza geldiler. Sabırsızlığımız ve aceleciliğimiz grubun tekrar sessizleşmesine neden oldu. Bu arada Sensei Nikolai Andreevich'e cevap verdi bile: "...aslında allat'ın anlamı evrenseldir. Aslında dünya dışı kökenli bir kelimedir. Daha önce de söylediğim gibi bize Phaeton'dan geldi. Phaeton'a Sirius'tan. Sirius'a ise çok daha gelişmiş uygarlıklardan geldi. Kendi başına allat, zamanın öncülü olan ortak birim anlamına gelir."

"Bu nasıl olabilir? Benim için pek açık değil," dedi Nikolay Andreyeviç, Sensei'in anlattıklarının anlamını kavramaya çalışarak.

Sensei hafifçe gülümsedi ve dostça bir tavırla açıkladı, "İşte bu yüzden bütünü farklı açılardan yorumlamak zorundayım. Modern insanlar mantıklı açıklamaları bilim olarak görürler ve mantıksız olan her şeyi de mistisizm olarak bir kenara atarlar ki en sevdikleri bilinçleri parçalanmasın. Ama unutmayın ki insan zihni de maddidir ve bu demektir ki insanlar sadece onun kapasitelerini kullanırlarsa her zaman dünyayı algılamanın dar aralığında sınırlı kalacaklardır. Şimdi bile size her şeyi olduğu gibi anlatmaya başlasam, sözlerimi yeterince algılayamayacaksınız, dahası daha önce aldığınız o önemli bilginin anlamını kaçıracaksınız. Ve üzerinizdeki olumlu etkinin azalması ve bu konuda diğer insanlarla iletişim kurma fırsatlarınızın çeşitliliği göz önüne alındığında, bu bilginin gerçekten ihtiyacı olan ve bu sayede modern bilimi tamamen yeni bir gelişim aşamasına götürebilecek kişiler tarafından alınmaması söz konusu olabilir."

Nikolay Andreyeviç kısa bir süre düşündükten sonra, "Aslında haklısınız," diyerek ona hak verdi.

"Çok açık," diye başını salladı Sensei ve herkese hitap ederek anlatmaya devam etti, "Öyleyse İlk Sesimize, Evreni yaratan Tanrı'nın Sözü'ne geri dönelim. İnsan Tanrı'nın bir parçası olduğu için, ona küresel seçim de dahil olmak üzere seçme hakkı verilmiştir."

"Küresel seçim ne anlama geliyor?" diye sordu Andrew.

"Şimdi açıklayacağım. Zaman zaman, insan uygarlığının belirli zirve

anlarında, insanların dünyasına belirli bir kısmet atılır, İlk Ses'in sesle uyarlanmış formülü."

"Kim tarafından atılır?" diye sordu Stas. "Shambala'nın Bodhisattvaları tarafından."

"Ama neden?" Ruslan şaşırdı.

"Bunlar kurallar, onlar tarafından belirlenmiyor. Çünkü insanlar küresel seçim hakkına sahip olmalı. Gerçi bu her zaman büyük bir risktir. Ve buna bağlı olarak İlk Ses'in bu formülünü kullanmaya karar veren kişi için büyük bir sorumluluk. İnsan, İlk Ses sayesinde hem yaratabilen hem de yok edebilen büyük bir güç kazandığından, insanların 'cennet ve cehennemin anahtarları' dediği şey budur. Her şey bu 'anahtarlara' sahip olacak insanın istek spektrumuna bağlıdır."

"Bu gücün kötü ellere geçebileceğini mi söylemek istiyorsunuz?" Volodya düşüncesini geliştirdi.

"Bu olasılık elbette her zaman var. Bu uygarlığın var olduğu süre boyunca İlk Ses'in uyarlanmış formülü insanlara altı kez verildi ve Tanrı'ya şükürler olsun ki Phaeton'da olduğu gibi olumsuz yönde küresel kullanımına neden olmadı. Aksi takdirde bu monadın dönüşü, yani insanoğlunun belki de gezegenle birlikte tamamen yok olması anlamına gelirdi."

"Bütün bunlar o kadar ciddi mi?" Nikolay Andreyeviç düşünceli bir şekilde sordu.

"Düşündüğünüzden daha ciddi."

"Peki Phaeton'da ne oldu?" Kostya ilgiyle sordu.

"Aptalca bir şey..." Sensei acıyla cevap verdi. "Bugüne kırk üç gün daha eklerseniz, tam 5105 yıl önce galaksimizin güzel gezegenlerinden biri olan Phaeton yok oldu."

Filozofumuz nedense aceleyle hesaplamaya başladı, üstelik bunu yüksek sesle yaptı.

"Yani, bugün 1991 yılının Haziran ayının yirmi sekizindeyiz, artı kırk üç gün ve eksi beş bin yüz beş yıl önce. Olacak... Oldu..."

Filozofumuz hesaplamalarını bitirmek üzereyken Andrew'den eleştirel bir yorum aldı, "Uzun zaman önceydi!" adam herhangi bir itiraza izin vermeyen bir tonla söyledi, bunu açıkça Kostya'nın felsefe yapmayı bırakması için söyledi ve dinlemesini engellemedi.

Sensei cevap olarak, "Neden uzun zaman önce? Neredeyse yakın zaman önceydi. Evren açısından beş bin yıl kesinlikle uzun bir süre değil."

"Bu Phaeton'un gerçekten var olduğu anlamına mı geliyor?" Nikolay Andreyeviç kuşkuyla sordu.

"Evet. Güneş sistemimizin beşinci gezegeniydi. Yörüngesi Mars ve Jüpiter arasında yer alıyordu. Phaeton oldukça büyük bir gezegendi, aslında kütlesi Dünya'nın kütlesini on yedi kat aşıyordu. Atmosferi Dünya'nınkine benzeyen güzel bir gezegendi. Güzel okyanusları, hoş manzaraları vardı. Phaeton'da bir yıl iki yüz altmış (260) Phaetonean günü sürüyordu. Bunu dünya zamanına göre yorumlarsak, Phaeton'daki bir yıl bin sekiz yüz doksan sekiz dünya gününe (1898) eşitti."

Nikolay Andreyeviç, "Yani bu, Phaeton'daki bir yılın neredeyse bizim beş yılımıza eşit olduğu anlamına geliyor," diye belirtti.

"Ya da daha kesin olmak gerekirse 5,2. Phaeton'da bir gün 175,2 dünya

saatine eşittir. Bu gezegende bir gün yirmi eşit parçaya, yani yirmi saate bölünmüştür, dünyevi terimlerle bir saatleri 8,76 dünyevi saate veya 525,6 dünyevi dakikaya eşittir. Prensip olarak Phaeton bir gezegen olarak büyük bir enerji rezervine sahipti ve insan aptallığı olmasa uzun süre varlığını sürdürebilirdi."

"Ne, Phaeton'da insanlar var mıydı?" Victor şaşkınlıkla sordu. "Yani dünyalılar mı?"

"İnsansılara ait olan tek tür biz değiliz. Phaeton'da da insansılar yaşıyordu ve hatta Dünya'dan bile daha önce."

"İnsansılar ne demek?" diye sordu Slava. "İnsana benzeyen yaratıklar anlamına mı geliyor?"

"Evet. Ya da basitçe söylemek gerekirse, bunlar insana benzeyen ve ruhsal ve hayvansal ya da maddi doğanın karışımından yaratılan bilinçli yaratıklardır. İnsansılar maddeleri, yani bedenleriyle birbirlerinden ayrılabilirler, ama hepsi aynı ruhsal ve maddi sentez yasalarına göre yaşarlar."

"Yani bedenlerinin yanı sıra ruhları da var," diye belirtti Stas.

"Elbette. Önemli gelişme ve kendini geliştirme olanakları sunan böylesine eşsiz bir bileşime rağmen, insansılar yalnızca kendi dünyalarında en yüksek yaşam biçimidir. Ancak Evren açısından insansılar duyarlı yaşamın en düşük formlarından biridir. Tek hücreli protozoaları, örneğin amipleri, parazit lamblialarını veya serbest yaşayan radiolarialarını, güneş balıklarını vs. en düşük canlılar olarak kabul edersek, En Yüksek Akıl dediğimiz kişiler için Evren açısından insansılar bizim için amiplerle neredeyse aynıdır, yani aklın evriminin başlangıcıdır. Bununla birlikte, diğer en düşük duyarlı yaşam formlarına rağmen, ruhsal gelişim için büyük bir potansiyele sahibiz."

"Ne, daha yüksek yaşam formları da mı var?" diye sordu Andrew, açıkçası Sensei'den bu konuda daha fazla bilgi almaya çalışıyordu.

"Elbette var. En yüksek yaşam formları var. Ama onlar bizim bugünkü konumuza ait değil. Şöyle söyleyelim, Evren'de pek çok yaşam çeşidi var. İnsansı yaşam formuna gelince, bu oldukça genç bir yaşam formu. Evrende dünyevi açıdan sadece yaklaşık dört yüz milyon yıldır var. Evren açısından o kadar da uzun değil. Ve genel olarak insansı yaşam formu galaksimizde altmış dört milyon yüz on dört bin altı yüz doksan dört yıl önce ortaya çıktı (64,114,694). Şu anda yüz kırk milyardan fazla aktif galaksi ve insansıların yaşadığı yüz milyardan az gezegen bulunmaktadır. Güneş sistemimizde insansı yaşam bir milyon iki yüz elli iki bin yedi yüz elli sekiz yıl (1,252,758) önce ortaya çıktı. Ve Güneş sistemimizde insansıların yaşadığı ilk gezegen Phaeton'du, daha sonra da Dünya."

"Buyurun, insanların yaşadığı bir milyar gezegen!" Victor hayranlıkla konuştu. "Ve hepimiz Evrenimizin ıssız olduğunu düşünüyoruz. Ve şimdiye kadar Evren'de yaşam olup olmadığını ya da bizim sadece 'harika çocuklar' olup olmadığımızı tartıştık. Yalnızlıkla geçen onca yıldan sonra, tek olmadığımıza inanmak biraz zor."

"Peki ya uzaya gönderdiğimiz karşılıksız radyo sinyallerimize ne demeli?" Eugene şakayla karışık konuştu.

"Radyo sinyalleri mi?" diye sırıttı Sensei. "İşte size basit bir örnek. 1974 yılında Aresibo gözlemevi Herkül takımyıldızındaki küresel yıldız kümesi M13'e doğru bir radyo mesajı gönderdi, çünkü orada Güneş'e benzer yaklaşık bir milyon yıldız ve elbette farklı yaşam formları var. Ama bu sinyal oraya ancak yirmi beş bin yıl sonra ulaşacaktır, eğer gönderildiği günden itibaren sayarsak. Ama Evren'in genişlemesi

nedeniyle sinyal oraya ulaştığında bu küresel yıldız kümesi orada olmayacak, çünkü uzun zaman önce başka bir yere taşınmış olacak. Bu bir şey. İkincisi. Bugünkü uygarlığımız yaklaşık on iki bin yıldır var, ancak buna rağmen bugün varlığının ilk bin yılı hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyor. Değerli bilgiler açgözlülük ve insan aptallığı, megalomani ve sonuç olarak Hayvan doğasının önde gelen fikri olan tüm dünyanın tek hakimi olma uğruna sürekli savaşlar yüzünden kaybedildi. Eğer çoğunluğu Hayvan doğasının hırslarına sahip insanlardan oluşacaksa, bu insanlığın yirmi beş bin yıl sonra da var olacağını düşünüyor musunuz?

"Bunun yanı sıra, insansılar kısa sürede kaybolan geçici uygarlık türlerine aittirler. Çünkü insan, Hayvani doğası nedeniyle en başından beri kendi kendini yok etmeye eğilimlidir. İnsansıların uygarlık ölçeğinde, Hayvan doğasının bu uyaranı kendini yok etme ve birbirini öldürme olarak kendini gösterir. Acınası kalıntılar yeni bir uygarlığın başlangıcını oluşturur ve tarih tekerrür eder. Ama bilimsel ve teknik ilerlemenin gelişmesiyle insanlar dünya dışı uygarlıklarla yüzleşebilecek olsalar bile, sizce Hayvan doğasının toplumdaki bu hakimiyetiyle ilk olarak ne yapmaya çalışacaklar? Kesinlikle fethetmeye, köleleştirmeye (barış içinde bir arada yaşamaya değil), yeni bir köle kolonisi yaratmak için hükmetmeye. Eğer insanlar Dünya'da birbirleriyle geçinemiyor ve gezegeni yok ediyorlarsa, hem kültürde hem de bilimde mevcut tüm başarılarıyla bu insanlığın egemenlik prensibi, yaratmak değil yok etmek, daha doğrusu kendi egoizmleri için yaratmaksa, diğer gezegenlerde onurlu konuklar olarak kabul edilemezler.

"Üçüncüsü, şu anda bile yıldızlara baktığımızda sadece milyarlarca yıl önce yaşanmış geçmişin bir resmini görüyoruz. Bu süre zarfında o gezegenlerde ve sistemlerde yaşam olsa bile, birçok kez değişti. İnsansı ırklar arasında en yüksek gelişime sadece birkaçı ulaşmıştır. Bu ilkel radyo sinyalini okumakta zorluk çekmeyen en yüksek bilinçli yaşam formları için insansıların yaşamına müdahale etmek, dahası onlarla temasa geçmek, amiplerin yaşamına müdahale etmekle aynı şeydir. Ama amipler insanlardan farklı olarak sadece doğanın çeşitliliğini tamamlamak için var olurlar ve kesinlikle megalomaniye sahip değildirler ve insanlar gibi çok fazla aptalca şey yapmazlar veya çevrelerindeki doğaya zarar vermezler."

Kostya düşünceli bir tavırla yavaşça, "O zaman yaşamalarının anlamı ne?" diye sordu.

Sensei espriyle sordu: "Kimi kastediyorsun? Amipleri mi?"

Kostya ürperdi, düşünceli halinden sıyrıldı ve aceleyle, "Hayır, onların... yani bizim..." dedi. Sensei ve Nikolai Andreevich birbirlerine baktılar ve adamın bu sorusu karşısında gülümsemelerini gizlemeye çalıştılar. Ama sonra Sensei oldukça ciddi bir şekilde cevap verdi: "İnsan hayatının anlamı Lucifer'in küresinden ayrılmaktır, yani reenkarnasyonlar çemberinden çıkmak, cennete ulaşmak, Nirvana'ya ulaşmak, nasıl isterseniz öyle adlandırın. Ve genel olarak toplumun anlamı öyle bir toplum yaratmaktır ki bu toplum yıkım ve yok oluş dilekleri yerine öyle bir ruhsal saflığa ulaşmaya çalışacaktır ki ruhsal olan onun içinde hüküm sürecek ve böylece tüm toplum Lucifer'in alanından çıkacaktır. Ama elbette insan uygarlıkları tarihinde bu çok nadiren gerçekleşir. Neden? Çünkü toplumda, çoğunlukla, her insan kendi gelişim aşamasındadır. Tıpkı uzayda olduğu gibi. Tüm Evren belirli hücrelere, yani her biri kendi bireysel gelişimine sahip olan kürelere bölünmüştür. Her insansı ırk kendi hücresinde kendi seviyesinde gelişir, yani kendi

dalgasında konumlanır."

"Lucifer'in küresinden çıkabilmiş böyle insan uygarlıkları var mı acaba?" diye sordu Victor kuşkuyla.

"Sayıları çok az. Bu rakam yüzdelik olarak gösterilse yüzde bir bile değil, yüzde birin yüzde biri olur. Bütün uygarlık ile çıkmak zor ama oldukça gerçek. Çoğunlukla herkes bir ve aynı 'Ariman tepeciklerine' takılıp kalıyor, özellikle de gelişimin ilk aşamalarında. Her şey insanı güldürecek kadar aptalca bir hal alıyor. Örneğin bizim uygarlığımız. İnsanlar bilimle uğraşmaya, bir şeyleri anlamaya başlar başlamaz, bu bilgi, topluma Hayvan doğasının kanunlarına göre yaşam biçimini dayatan küçük bir grup insan olan Archonlar tarafından gasp edildi. Sonuç olarak, normal saf ruhsal gelişim sadece bir bütün olarak toplumdan gizli olarak gerçekleştirilebilir. Mecazi olarak söylemek gerekirse, tapınakların içinde tapınaklar yaratmak gerekir. Saf düşüncelere ve ruhsal çabalara sahip belirli bir insan topluluğu çabalarını birleştirse bile, kendisini bu insanlardan gizlemek zorundadır. Aksi takdirde Ariman'ın sistemi tarafından, bu insanlara karşı başkaları gibi olmadıkları için duyulan temel insani kıskançlık, aptallık ve nefretin toplumda uyarılması yoluyla yok edilecektir. İşte tüm karmaşıklık ve paradoks budur."

Nikolay Andreyeviç düşünceli bir tavırla, "Bu gerçekten bir paradoks," diye onayladı.

Konuşmaya küçük bir ara verildi.

"Yani Phaeton Güneş sistemindeki ilk yerleşim olan gezegendi," diye hatırlattı Stas, anlaşılan bu konuyu daha detaylı dinlemek istiyordu.

"Evet. Phaeton'daki son uygarlık, gezegenin yok olmasından önce Phaeton zamanına göre on bir bin beş yüz yıl (11,500) ya da dünya zamanına göre elli dokuz bin sekiz yüz yıl (59,800) yaşadı. Ve gelişmişlik seviyesiyle bizden çok ileride olan oldukça gelişmiş bir uygarlıktı. Phaeton'dan insanlar Dünya'yı birçok kez ziyaret ettiler ve dünyalılarla temas kurdular, **allat** gibi Evrenin yapısının oluşumunu anlamak için temel olarak önemli olanlar da dahil olmak üzere Bilgilerini onlarla paylaştılar. Dahası, dünyalılar Phaeton'un yok oluşuna tanık oldular. O gün Phaeton'da yedi milyar Phaetonlu yok oldu. Böyle bir patlama olmadı. Küre sadece çöktü."

"'Çöktü' ne demek?" Nikolay Andreyeviç Sensei'e kuşkuyla baktı.

"Phaeton'un maddesi bir enerji patlaması olmadan çöktü."

"Bunu anlamıyorum," dedi Nikolay Andreyeviç ilgiyle. "Enerji patlaması olmadan mı?"

"Bu fenomen modern fizik ve astronomlar tarafından incelenmiyor. Gerçi bazen uzayı keşfederken, görünür maddenin enerji patlaması olmaksızın karanlık maddeye dönüştüğü, onlar için hala açıklanamayan bu tür fenomenlerle karşılaşıyorlar. Yine de her şey gayet doğal. Aslında, bugün insanlar bu fizik hakkında ne biliyor?" Sensei bir avuç kum aldı ve açık avucunun içinde bize gösterdi. "İşte insanların fizik hakkında bildiği her şey! Ve bu," diyerek deniz çizgisinin altında kalan kumlu sahili işaret etti, "insanların hala bilmediği şey bu. Dahası, suyun altında saklı olan, bugün onlar tarafından bilinmeyenlerden çok daha büyüktür ve maddi dünyayı anlama sınırının ötesinde, bir insanın maddeyle sınırlı zihniyle anlayabileceğinin ötesinde yer alır."

Sensei sessizleşti ve otomatik olarak bir elinden diğerine kum taşıdı. Nikolay

Andreyeviç sözlerini tekrar özetledi: "Yani Phaeton'da görünür madde, bir patlama olmaksızın karanlık görünmez maddeye dönüştü."

"Doğru. Phaeton'un tüm kütlesinin %92'si aslında enerji patlaması olmadan karanlık maddeye dönüştü, yani bir enerjinin diğerine belirli bir dönüşümü, kendine özgü bir nötralizasyon süreci yaşandı. Ve kütlenin %8'i kopup gitti ve şimdi Mars ile Jüpiter arasında bulunan ve asteroit kuşağı olarak adlandırılan kuşağı oluşturuyor. Ama bunlar aslında asteroit, yani ayrı 'küçük gezegenler' değildir, çünkü hala büyük bir artık enerjiye, köken benzerliğini gösteren benzer özelliklere vs. sahiptirler. Enerji kütleleri fiziksel kütleden daha büyüktür, bu yüzden bu kalıntılar dağılmadı ve güçlü Jüpiter tarafından çekilmedi, bir zamanlar Phaeton'un güçlü çekim alanıyla hareket ettiği gibi aynı yörüngede hareket ediyorlar... Önemsiz bir kütle kopması olduğu için, bir foton patlaması meydana geldi ve parlak bir flaş oluşturdu. Bu olaylar insanların hafızasında kaldı ve Phaeton hakkındaki efsanelerde de kaydedildi."

"Oh, Phaeton hakkında efsaneler de mi var?" Kostya şaşırdı.

"Kadim Yunanlıların atalarından miras aldıkları, Güneş Tanrısı Helios'un Phaeton adındaki oğluyla ilgili bir efsaneleri vardı. Efsaneye göre Phaeton, deniz tanrıçası Phetida'nın kızı ölümlü su perisi Klimena'dan doğduğu için babasının aksine ölümsüz değildi. Efsaneye göre, Phaeton bir keresinde babasından, Helios'un cennete giden yolda her gün kullandığı altın arabayı sürmesi için kendisini görevlendirmesini istemiş. Ve Helios oğlunun bu isteğini yerine getirmiş. Ancak Phaeton göksel takımyıldızlar arasında yolunu kaybetti ve arabacının zayıf elini hisseden ateşli atlar yoldan uzaklaştı. Ateşli savaş arabası tehlikeli bir şekilde Dünya'ya yaklaştı. Alevleri Dünya'yı kapladı. Ormanlar yanıyor, kayalar sıcaktan çatlıyor, denizlerde ve nehirlerde sular kaynıyordu. Hayvanlar, kuşlar ve balıklar telef oldu. İnsanlar ve bütün şehirler yok oldu. Bunun üzerine Dünya tanrıçası Gaia, tanrıların hükümdarı Gök Gürültüsü Zeus'a yalvardı ve ondan korunma istedi. Ve Zeus, Dünya'yı yok olmaktan kurtarmak için Helios'un arabasına bir yıldırımla vurdu. İltihaplı bukleleriyle Phaeton gökyüzünde parladı ve oikumene'nin kenarından uzaktaki Kuzey nehri Eridan'ın sularına düştü. Hikaye budur."

"Peki," dedi Volodya. "Phaeton'un kütlesi Dünya'nın kütlesini ne kadar aşıyordu? On yedi kat mı?! O zaman tabii ki Phaeton patlarsa öyle güçlü bir patlama olur ki komşu gezegenler Mars ve Jüpiter de ciddi şekilde etkilenir, Dünya da."

"Kesinlikle," diye başını salladı Sensei. "Böylece güçlü bir enerji patlaması olmadan gerçekleşti. Phaeton öylece yok oldu... İlk Ses'in uyarlanmış formülü kötü ellere, daha doğrusu kafaya ulaştığında işte bu anlama gelir. Güç üzerinde güç kazandıktan sonra bir deney yapmak istediler. Megalomanlıklarını tatmin ederek kötü bir şekilde bitirdiler." Sensei derin bir iç çekti, bir süre sessiz kaldı ve sonra şöyle dedi: "Yani Phaetonean'ların bizden oldukça ileride olduğu o yoğun gelişmeye rağmen, bu kadar gelişmiş bir uygarlığın yaşadığı Galaksimizin en güzel gezegenlerinden biri bugün yok."

"Anlamadım, nasıl oldu da madde çöktü, ne oldu orada?" Ruslan konuşmanın anlamını kavrayamamıştı.

Sensei tekrarladı, "İnsan aptallığı..." Altına bir avuç kum attı ve kalan kumla birlikte bacağıyla eşitledi. "Sence Archonlar neden bugün insanların Kâse dediği şeyin peşinden yüzyıllarca koştular? Çünkü bu gücü elde ettikten sonra halkı korkutmak için herhangi bir süper silaha ihtiyaç duymazlardı. Archon'lar gibi insanların zihninde

Hayvan doğasının böylesi bir hakimiyeti varken, İlk Ses aracılığıyla Tanrı'nın gerçek dünyasına erişimin açılması bile onların ortalama maddi isteklerini, diğer insanlar üzerinde mutlak güç hayallerini gerçekleştirmelerine engel olmayacaktır."
Konuşmada küçük bir duraklama oldu.

"Nikolay Andreyeviç, "Bu hikâyenin Dünya'da tekrarlanmasını istemezdim," dedi.

"Her şey insanlara bağlı," diye vurguladı Sensei. "Ya gezegeni yok edip kendileri ölecek ya da ilksel formunu geri getirip altın çağı yaratacaklar."

"Örneğin ben altın çağda yaşamayı çok isterim. Ama etrafta kaos, pislik, adaletsizlik varken bunu nasıl yapabilirim. Tek başıma ne yapabilirim?" diye sordu Andrew tedirginlikle.

"Çok şey yapabilirsin! Bazen tüm insanlığın geleceği tek bir insanın kişisel seçimine bağlıdır."

"Peki, eğer bu insan önde gelen bir devletin başında olsaydı, aynı fikirde olurdum. Ama bana ne bağlı olabilir ki? Ben sadece sıradan bir insanım!"

"**Tüm insanlar sıradandır ve tek ve aynı maddeden oluşur. Ama kişisel seçimlerine bağlı olarak bazıları Hitler olur, diğerleri Buddha**. Eğer daha iyi bir toplumda yaşamak istiyorsanız, her şeyden önce kendinizden başlayın, bir İnsan olun. İçinize bakın, bu dünyada ne için yaşadığınızı, aslında kim olduğunuzu düşünün. Sizi çevreleyen dünyaya Ariman'ın peçesi olmadan saf bir bakışla bakın. Düşüncelerinizi temiz tutun. Zihinsel iftiralarınızı nazik sözlerle değiştirin, kıskançlık yerine başka bir insanın başarısı için samimi bir sevinç hissedin, boş ve anlamsız tartışmalar yerine gidip diğer insanlara iyi bir şey yapın, basitçe, sessizce ve bencil olmadan. Bir başkası için kötülük dilemek ve onun ölümünü istemek yerine onunla bir parça ekmeğinizi paylaşın, sadece birlikte oturun ve ikinizin de içinde hissettiklerinizi, yaşam hakkında, Sevgi hakkında, Tanrı hakkında konuşun. **İyiliğinizin ışınlarının dünyaya yayılmasına izin verin, insanlarla saf bilgiyi paylaşın ve birçok ruh onların samimiyetiyle ısınacaktır. Ve sonra sizin küçük saf ışıltınızdan iki ışıltı parlayacaktır. Ve ikisinin olduğu yerde üçüncüsü de olacaktır. Ve böyle pek çok parıltı olduğunda, gerçek alev alevlenecektir. Yani bir insan pek çok faydalı ve iyi şey yapabilir! Ve ruhunun iyiliği için Tanrı'nın önünde yaptığı işin ne kadar büyük ve ne kadar değerli olacağını hayal bile edemez**.

Sizin dışınızda, sizin gibi mutlu yaşamak isteyen başka insanların da olduğunu anlamaya çalışın. Çünkü her insan, ne kadar kötü olursa olsun, bir ruha sahiptir, belki bastırılmış, çarpıtılmış bir ruha, ama bir ruha sahiptir. Ve ruh ışığa, iyiye, mutluluğa, neşeye doğru çabalar. Ve eğer Hayvan doğası tarafından bize dayatılan tüm gelenekselliği ve saçmalığı bir kenara bırakıp ruhsal özellikleri geliştirirsek ve bunu toplumumuzda ruhsal olanın hakim olması için yaparsak, Lucifer'in hiçbir alanı toplumu ruhsal patlamadan ve dolayısıyla daha yüksek bir gelişim basamağına ulaşmaktan alıkoyamayacaktır. Tekrar ediyorum, her şey insanların elindedir!"

Nikolay Andreyeviç, "Zor ama mümkün," diyerek ona katıldı.

"Size daha da fazlasını söyleyeceğim. Yeryüzündeki herkes aynı anda, günde en az iki kez diğer insanlar için dua etse... kendileri için değil, diğerleri için... Herkes kendi Tanrısına dua etsin. Çünkü Tanrı özünde tektir ve ruhların O'na olan özlemi aynıdır. Bir ateist olsanız bile, o zaman tüm insanlara mutluluk ve iyilik dileyin, ama

tüm samimiyetinizle, tüm kalbinizle. Meditasyon yapmayı bilenler, o anda içten bir sevinç duygusuyla meditasyon yapabilir, herkese iyilik ve Sevgi dileyebilirler. Ama eğer tüm insanlar bunu aynı anda, günde en az bir allat, - Sensei hemen kendini düzeltti, - yani on iki dakika yaparsa, o zaman sizi temin ederim ki sonraki 3 allat, yani 36 dakika boyunca Dünya üzerinde hiç kimse ölmeyecektir."

Nikolay Andreyeviç hayranlıkla, "Yani insanların ruhsal patlamalarını senkronize edersek, sadece toplumun ruhsal temelde birleşmesini değil, aynı zamanda dünya olaylarını da etkileyebileceğimizi mi söylüyorsunuz?" dedi.

"Daha da fazlası. Dünyadaki tüm insanlar bunu günde en az iki kez 12 dakika boyunca uygular ve etraflarındaki dünyaya böyle olumlu bir itici güç yayarlarsa, o zaman dünya çok hızlı bir şekilde daha iyiye doğru değişecektir. Doğa bile insanoğlu için çok daha elverişli hale gelecektir... Çünkü günümüzde çok sayıda insan her gün kötülük, nefret, intikam arzusu gibi pek çok olumsuz duygu yaymaktadır. Ancak, tüm bunlar sadece psişik duygular değil, her şeyden önce yıkıcı bir enerjidir. Ama her şey insanların elinde, özellikle de şimdi, Dönüm Noktası zamanları yaklaşırken."

"Dönüm Noktası Zamanları ne demek?"

"Bunlar genel insan seçimi zamanlarıdır. Bunlar doğadaki değişimlerin ve bu uygarlığın gelecekteki kaderinin zamanlarıdır. Çok fazla şey herkesin kişisel seçimine bağlı olacak, çünkü herkes bilinçli ya da bilinçsiz olarak bu önemli seçime katkıda bulunacak. Dönüm Noktası zamanlarında Rigden Djappo'nun kendisi de dünyada bulunacak. Bunlar Kase'nin yeniden verileceği zamanlardır. Ve insanlığın seçtiği yöne bağlı olarak, iyiye ya da kötüye doğru, yani bu Kavşakta hangi yol seçilecekse, o yöne doğru koşacak ve bu süreci durdurmak ya da değiştirmek çok zor olacaktır. Ve bu zamanlar çok yakında gelecek, bu yüzden ya parlak bir geleceğin başlangıcına ya da üzücü bir sona tanık olacaksınız."

"Yani bu zamanlarda Rigden Djappo'nun kendisi de dünyada olacak, öyle mi?!" Victor tekrar sordu.

"Evet ve Kâse'nin nasibi yeniden dünyaya atılacak. Dahası, Rigden'ın varlığından dolayı her insana Shambala'nın Lordu'nun ruhsal dalgasına bağlanmak ve onun ruhsal varlığını tezahür ettirmek için eşsiz bir fırsat verileceğini söylemeliyim."

Grubumuz heyecanla "Bu nasıl olabilir?" diye sordu.

"Rigden dünyada bulunacağı için, günde iki kez, GMT'ye göre sabah 7'de ve akşam 7'de, günlük meditasyonlarını yapacak. Bu süre zarfında meditasyon yapan, dua eden ya da sadece dünyaya zihinsel iyilik, neşe ve Sevgi akışları yayan herhangi bir insan doğal olarak Rigden tarafından fark edilmeden kalmayacaktır. Yani, bu zamanda ona katılacak ve evrensel meditasyona olumlu düşüncelerle katkıda bulunacak olanlar için bu, Ridgen'e bir ziyaret kartı sunmakla aynı şey olacaktır. Çünkü bu fiziksel yaşam geçicidir ve çabucak sona erer. Hayatının sonunda, kişi istese de istemese de, maddi bedenini terk ettikten sonra, farklı zamanlarda insan ruhlarının eylemlerinin Yargıcı olarak adlandırılan Rigden ile yüzleşecektir. Ve kişi yaşamı boyunca hangi illüzyonları bulmaya çalışırsa çalışsın, O'nunla karşılaşmaktan kaçınamayacaktır. Asıl soru, Rigden'in manevi eylemlerine göre kimi şahsen tanıyacağı ve kimin onun bakışına bile değmeyeceğidir. Dolayısıyla, ruhsal alandaki Dönüm Noktası zamanları hem her bir birey hem de bir bütün olarak toplum için çok şey ifade edecektir."

Sensei konuşmayı kesti ve Stas düşünceli bir şekilde, "Yani GMT'ye göre

sabah 7 ve akşam 7'de." dedi.

"GMT ne demek?" Andrew anlamamıştı ve Sensei'e sordu.

"Günümüzde bu, dünyada genel kabul görmüş bir zaman tutma standardıdır. Büyük Londra'nın banliyösünde Greenwich adında bir kasaba var, geleneksel Asal Meridyen buradan geçiyor, buna Uluslararası Meridyen de deniyor. Dünya'nın yüzeyi kolaylık sağlamak amacıyla 24 zaman dilimine bölünmüştür. Her bölgenin 15 derece boylamı ya da bir saatlik zamanı vardır.

Londra ve Greenwich Meridyeni'nin doğusundaki ülkelerde zaman GMT'den daha fazla, batısındaki ülkelerde ise GMT'den daha azdır."

"Peki, Moskova'da saat kaç olacak?" Andrew bunu kavrayamadı.

Sensei, "Eğer GMT'ye göre sabah 7 ise, Moskova saatini bulmak için 3 saat eklemeliyiz, yani buna göre sabah 10 ve akşam 10 olacak," diye açıkladı.

"Volodya kısık bir sesle, "Başkalarını bilmem ama ben şahsen böyle bir manevi yardım fırsatını kaçırmayacağım," dedi.

"Doğru!" diye başını salladı Eugene. "Bu meditasyonları fizyolojik bir alışkanlığa dönüştürmeliyiz!"

"Kesinlikle, bu sadece bir beden eğitimi değil," diye düşüncesini ifade etti Nikolay Andreyeviç, "Ben bunun bir insanın manevi olarak kendini eğitmesi, ahlaki özelliklerini güçlendirmesi olduğunu söyleyebilirim. Bana öyle geliyor ki, bu ruhsal uygulama aklı başında her insan için oldukça gerçek olacaktır."

Victor bir süre düşündü ve hayranlıkla şöyle dedi: "Bekle, ama Rigden'ın kendisi dünyada olacaksa, bu birçok insanın onu görebileceği anlamına gelir! Bu bize göstermek için gerçek bir şans."

Sensei sırıttı ve dostça cevap verdi, "Birçok insanı görecek olan daha çok o olacaktır. Suda görünmeyen bir elmas gibi Boddhi de dünyadayken etrafındaki insanlar için görünmezdir. Sadece yüksek maneviyata sahip insanlar onun içindeki yüksek Yaratılışı görebilir. Ve ruhsal benliğin önünde insan doğasını göstermek aptallıktır. Sizi iyi işlerinizde ve düşüncelerinizin saflığında göstermek çok daha dikkat çekici ve önemlidir..."

Ve bu konuda yeni sorular sormamıza fırsat vermeden tekrar ana konuya geri döndü.

* * *

"Öyleyse, Kâse hakkındaki konuşmamıza geri dönelim... Çoğunlukla, bu formüle sahip olan kişi, yani burada, Dünya'daki uygarlığımız sırasında, onu kişisel gelişim amaçları için, yani İlk Ses'in tüm gücünü pratikte kullanmadan kullanmıştır. Çünkü bu çok büyük bir Sorumluluktur. Bir insan İlk Sesin formülünü mümkün kıldığında, bu süper gücün tezahürü başlar, aslında bu İlk Lotus ve Allat'ın bir kombinasyonudur. Bu Başlangıç Sesi insan tarafından sanki kendi içindeymiş gibi telaffuz edilir ve Sesin ruh adı verilen İlahi parçacıkla birleşmesi sırasında içsel bir 'patlama' gibi bir şeye yol açar. İnsan için bu belli bir parlama, ruhsal aydınlanma gibi kendini gösterir çünkü bilincinin dalgalarından küresel bilince, bilgisinin ve olanaklarının yeni diyapazonunu açan gerçekliğin algılanma seviyesinden önce kendisi için tamamen bilinmeyen bir seviyeye keskin bir sıçrama yapar. Dahası, insan bu niteliksel olarak yeni algı düzeyinde çok daha ileride kalır. Bu dünyanın aslında

nelerden oluştuğunu görmeye başlar ve bu dünyanın yanılsamasını fark etmeye başlar. Ama asıl önemli olan, bu bilinç durumunda, ya da eskilerin deyimiyle 'aydınlanma durumunda', Tanrı'nın gerçek dünyasının perdesi ona açılır ve o dünyayı tefekkür edebilir. Ve sadece tefekkür etmekle kalmaz, İlk Ses sayesinde reenkarnasyon çemberini nihayet terk eder ve o dünyaya, Tanrı'nın dünyasına gider. Yani İlk Ses'in formülü kabaca Tanrı'nın dünyasına, Nirvana'ya, cennete (burayı istediğiniz gibi adlandırın), dahası herhangi bir insan için belirli bir 'serbest geçiş' demektir."

"Nasıl olur da herhangi bir insan için?! Hem erdemli insanlar hem de günahkârlar için?" Victor bir şekilde şaşkınlıkla sordu.

"Nasibin anlamı bu, herkesin bir şansı var!" "Erdemli insanlar için olduğu zaman bu açıktır. Ama bir günahkâr için?" Adam hâlâ anlayamamıştı.

"Hem erdemli bir adamın hem de bir günahkârın ruhu vardır. Sadece Birincil Lotus etkilendiğinde ve bu kudretli bir ruhsal güç, Tanrı'nın dünyasından gelen bir güç olduğunda, her kapı açılır."

"Bu, inananların dediği gibi, bu insanın tüm günahlarının affedildiği anlamına geliyor," diye belirtti Victor.

"Kesinlikle. Asıl soru, bu gücün açıldığı anda bu insanda hangi isteklerin baskın olduğudur."

Nikolay Andreyeviç konuşmayı ilgilendiği anlara çevirmek için bir girişimde bulundu.

"Bu, bir insanın niteliksel olarak yeni bir algıya açıldığı anlamına gelir."

"Evet. Diğer insanlar için mevcut olmayan şeyleri görmeye başlar."

"Peki ama bu nasıl başka bir algı olabilir?" Kostya anlamadan sordu.

"Pekala, anlamanız için size ilkel bir mecazi örnek gösterebilirim. Örneğin, hayatınız boyunca evinizde yaşıyorsunuz ve evinizi hiçbir yere terk etmiyorsunuz. Hayatınız o evdeki rutin bir misafirlikten ibaret ve sizin gibi bu evden ve günlük rutinden başka bir şey görmemiş insanlarla konuşmak dışında hiçbir bilgi kaynağı yok. Ama bir kez var olmasını bile beklemediğiniz giriş kapısından bir anahtar aldığınızda. Evin sınırlarının ötesine geçiyorsunuz ve beklenmedik bir şekilde aslında bu evin sizin kaderiniz bile olmadığını, başka evlerin de olduğunu ve onların sizinkinden çok daha iyi olduğunu öğreniyorsunuz. Hatta farklı kıtalarda evlerden oluşan sokaklar, tüm şehirler ve ülkeler olduğu ortaya çıkıyor. Dahası, farklı yaşam biçimlerinin yaşadığı farklı gezegenler, yıldızlar ve uzay var ve siz bunları hayal bile edemezdiniz. Ama siz bu anahtar sayesinde diğerlerinden farklı olarak sadece bu Evren'in idrakine değil, aynı zamanda onu tüm ihtişamıyla yaratana da erişebildiniz. Ve sadece Yaratıcının içsel mabedine bakmakla kalmayıp, o sonsuzlukta, Tanrı'nın dünyasında kalabilirsiniz. Ve daha da çarpıcı olanı, aslında Tanrı'nın dünyasının sizin gerçek eviniz olduğunu fark edersiniz."

"Harika!" Kostya düşünceli bir şekilde konuştu.

"Ama Tanrı'nın dünyasının varlığını fark etmek, İlk Ses'in gücünü kullanmak bile değil. Bu sadece formülün açılmasıdır."

"Formülün açılması mı?! Bu ne anlama geliyor?" Nikolay Andreyeviç ilgiyle sordu.

"Bu bir gizem. Her bilginin bir gizli anahtarı vardır, bunun da... Aslında bu Bilgi insanlara ilk verildiğinde, orada her şey basit ve açıktı. Ama insanlar onu

birbirlerinden gizleme görevini üstlendiklerinde, sonuç olarak o kadar karmaşık hale geldi ki, onu kavramak basit bir şey değil. Örneğin şimdi size bu formülü açmanın 'anahtarlarından' birini söyleyeceğim, en azından bir şekilde ilk bilgiye yakın."

Sensei bir süre düşündü ve bir şeyi hatırladıktan sonra aktarmaya başladı, "**Kutsal Sesi kazanarak, şu andan itibaren / Her gününüzün Tanrı'ya adanmış olduğunu / Nirvana'ya erişimi olan 33 lorddan biri olduğunu hatırlayın. / Günde on iki eşit kez onun önünde eğilin / Yedi kez ağzınızı açmadan sessizce konuşun / Her şeyi yaratanın / Özü Nirvana'da Ölümsüzlük olanın gizli Sesini**.

Otuz dördüncüye Aydınlanmış olarak girerken / Yolunu seç: Nirvana'ya git ya da burada kal. / Eğer dünyada kalırsan, yedi gün boyun eğ / Günde on iki eşit kez / Yedi kez dışarıya yüksek sesle konuş / Özü Nirvana'da Ölümsüzlük Olanın gizli Sesi."

Sensei sessizleştiğinde, oldukça uzun bir duraklama oldu.

"Bu ne anlama geliyor?" diye sordu Stas ürkekçe.

"Bu, 'en azından bir şekilde ilk bilgiye yakın olan' anahtar mı?" Volodya şaşırmıştı. "Peki, acaba diğerleri ne olacak?"

Nikolay Andreyeviç ise duygularını ifade etmek yerine, deyim yerindeyse hemen bu metni incelemeye girişti.

"Bu bir kod! Kesinlikle, yedi haneli bir anahtar kod!

İlk durumda 33,12 ve 7. İkincisinde ise 34, 7, 12,7!"

"Doktor, satırları saymayı da unuttunuz," diye sırıttı Sensei. "İlk satırda yedi, ikincisinde altı ve genel olarak on üç tane var!"

"Evet," diye yineledi Eugene ve doktora hitaben, "Bu bir Avrupa değil, Doğu zihniyeti!"

Nikolay Andreyeviç şaşkın bakışlarını konuşan Eugene'den Sensei'e kaydırdı.

"Bu bir şifre değil mi?! O zaman nasıl anlayabiliriz? '33 lorddan birine boyun eğ...', 'Yedi kez ağzını açmadan seslice konuş gizli Sesi...'"

"Gerçekten mi?" diye söze karıştı Kostya, "Ağzını açmadan konuşmak nasıl mümkün olabiliyor? Bu gerçek dışı. İçinde bir şeyler kodlanmış."

Sensei dostça bir tavırla, "Bu oldukça gerçek," dedi. "Aslında her şey oldukça basit. Bu İlk Ses formülünün açılmasını anlatan birincil Bilgiye göre, bir insan önce bu Ses formülünü içsel olarak söyler, yani eşit zaman aralıklarıyla günde on iki kez meditasyon yapar ve bu Sesi yedi kez içsel olarak tekrarlar. Otuz üç gün içinde bu formül insanı etkilemeye başlar ve insanda güçlü bir enerji patlamasına ve niteliksel değişikliklere yol açar. Birey ruhsal olarak önemli ölçüde dönüşüme uğrar. Otuz üçüncü günde yalnızca en yüksek Aydınlanma halini deneyimlemekle kalmaz, aynı zamanda bu onun istikrarlı durumu haline gelir. Tanrı'nın gerçekliğini görmeye, idrak etmeye ve gerçekleştirmeye başlar. Çoğunlukla, İlk Ses'in bir formülünü açan kişi bu ortalama dünyaya olan ilgisini kaybeder çünkü ona tamamen başka bir en yüksek dünya açılır. Yani insana 'içsel dünya üzerinde güç' denen şey bahşedilir.

"İnsan bu 'serbest geçiş' ile kendisini Tanrı'nın dünyasıyla sınırlayabilir ya da 'dış dünya üzerinde bir güç' de elde edebilir. Bu amaçla, otuz üç günlük bu dönüşümden sonraki yedi gün boyunca bu formülü aynı şemaya göre ama dış dünyaya yüksek sesle söylemesi gerekir. Sonuç olarak, kendisine 'dış dünya

üzerinde' yani bu dünya üzerinde güç açacak olan enerji dönüşümünden geçecektir. İnsan, doğaya, olaylara ve insanlara, deyim yerindeyse odasından çıkmadan müdahale edip onları etkileyebileceği bir güce sahip olur. Bu güç sayesinde bu dünyevi Kürede güç üzerinde güç kazanır. Ancak bu dönüşüm özel bir Sorumluluk yükler.

"Tüm insanlık tarihi boyunca Başlangıç Sesi formülüne sahip olunan altı seferden üçünde insanlar kendilerini kişisel Aydınlanma ile sınırlandırmış, 'dışsal olan üzerinde güç' istememişlerdir. Ve bu açıktır. Bundan sonra bir İnsana açılan her şey solup gider ve önemini kaybeder. Geriye kalan üç gün boyunca İlk Sesin gücü kullanılmış olsa da. Üstelik her üç seferde de insanların kaderlerinin sorumluluğunu üstlenen kadınlar tarafından yapılmıştır. Biyolojik kabuklarından (bedenlerinden) kurtulduktan sonra bile ruhsal olarak pek çok insanı kurtarmaya devam ettiler, aslında o dünya ile bu dünya arasında kaldılar. Ve bu arada ruhsal açıdan, kendinizi yalnızca kişisel gelişim yoluyla sınırlamak için böyle bir Şansa sahip olmaktan çok daha değerlidir. Ama orada çok daha fazla Sorumluluk var."

Stas derin bir iç çekerek, "Şanslılar," dedi.

"Herkesin bir Şansı vardır." Sensei bunu özel bir tonla söyledi. Ve bir süre sessiz kalarak daha fazlasını anlatmaya başladı: "İlk Ses'in formülü farklı zamanlarda verilmiştir. Onunla karşılaşan insanların ruhsal ezoosmosunu nasıl uyandırdığını daha iyi anlamanız için, size zamanımızdan çok uzak olmayan son kullanımlarının bir tarihini anlatacağım. Ve İsa, Maria, Agapit ve Tapınakçılar ile bağlantılı olduğu için, aynı zamanda Archonlar tarafından insanlardan bu kadar uzun süre gizlenen o zamanların gerçek tarihini bilmek isteyeceğinizi düşünüyorum."

Sensei kendini rahat bir konuma getirdi ve hikayesine devam etti, "Böylece İlk Ses formülü beşinci kez İsa Mesih tarafından dünyaya getirildi. O bu dünyada yaşadı, insanların ruhsallık seviyelerini değerlendirdi ve rastgele lot (kısmet) atmadı, ama kasıtlı olarak bu formülü diğerlerinin arasından ruhsal olarak onu kazanmaya layık olduğunu düşündüğü bir kişiye emanet etti. Bu kişi de Maria'ydı."

"İsa'nın annesi mi?" diye sordu Ruslan.

"Hayır. İsa bunu tek sevgilisi ve en sadık havarisi olan Maria Magdalena'ya emanet etti."

"Ne? İsa'nın bir kadını mı vardı?" Nikolay Andreyeviç içtenlikle şaşırdı.

"Elbette."

"Peki kimdi o Maria?" Slava sessizce Kostya'ya sordu. "Tövbekâr bir günahkâr," diye açıkladı Filozof ona anlamlı bir havayla.

Psikoterapistimiz cevap verirken kaşlarını çatan adama bakarak gülümsedi ve kısa konuşmasını tamamladı.

"Hermitage'da XVI. yüzyıl İtalyan ressamı Tiziano Vecellio'nun bir tablosu var, adı 'Tövbekar Magdalene'."

Sensei onları dinlerken sadece acı acı gülümsedi ve sözlerinde biraz hüzünle, "Mecdelli Meryem (Maria Magdalene), İsa'nın güneşinin parıltısındaki bir damla sabah çiği gibi ruhen ve bedenen saftı. Ama muhtemelen kibirli Petrus'un kibrini övenler ve sahtekâr Pavlus'un gücünü çoğaltanlar ona karşı çok güçlü bir nefret duydular. Çünkü bu zehirle Hakikati kendi Kaynağında zehirlediler. Maria Magdalene, İsa'nın Sevgisi'nin sunağındaki Meşale idi ve şimdiye kadar da öyle kaldı."

"Gerçekten mi?" Nikolay Andreyeviç düşünceli bir şekilde sordu. "'Gururlu Petrus' ve 'sahtekâr Pavlus' mu? İlginç bir yorum."

"Doğruyu söylemek gerekirse," dedi Victor, "Açıkçası Maria Magdalene hakkında kesin bir şey bilmiyorum. İsa'nın annesi hakkında bir şeyler duydum ama Maria hakkında hiçbir şey..."

"Maria'dan bahsetmesek bile İsa'yı sadece genel olarak biliyoruz," diyerek Stas da bu genel özeleştiri dalgasına katıldı. "Bu arada Sensei, bir keresinde bize İsa'nın hayatını ve Öğretisinin nasıl dine dönüştüğünü anlatacağınıza söz vermiştiniz, hatırlıyor musunuz?""Evet, evet, evet!" diye başını salladı Eugene ve işaret parmağını şakayla salladı. "Skleroz hastalığıma rağmen hatırlıyorum."

Sensei gizemli sessizliğini koruyarak fincanına yavaşça biraz daha sıcak çay ekledi.

"Dinlemek oldukça ilginç olurdu." Psikoterapistimiz Sensei'in şüphelerini görünce 'süreci' zorladı.

Sensei çayından birkaç yudum aldıktan sonra, "Eğer söz verdiysem, şimdi anlatacağım. Ama önce şuna dikkatinizi çekmek istiyorum. **İnsan dünyasında siyah görünen her şey siyah değildir. Ve beyaz gibi görünen her şey de beyaz değildir. Rengin algılanması içsel hisse bağlıdır. Ruh ne kadar safsa, insan bu dünyanın gerçek renklerini o kadar sık görür. Ve ruhen ne kadar büyürse, bu dünyanın aslında ne olduğunu o kadar çok fark eder. Gerçeği bilmek için gösterilen çabalar elbette övgüye değerdir. Ama unutmayın, daha fazla bilgi edindiğinizde, daha fazla üzüntü yaşarsınız**."

Genç arkadaşlarımız Sensei'in ne demek istediğini anlamadan bakıştılar. Ama yaşlılar sözünü kesmeden onu dinlemeye devam edince biz de onları örnek aldık ve sorularımızı sonraya bıraktık.

"Size İsa'nın yaşam öyküsünü anlatmadan önce, **İsa'nın annesi Meryem'den** kısaca bahsetmek istiyorum, çünkü onun yaşam öyküsü günümüze kadar kilise efsanelerinde anlatılanlardan oldukça farklıdır. Meryem, Filistin'in kuzeyinde, Galilea'da, Kana adlı yerleşim yerinde yaşayan Yunan göçmenlerin kızıydı. Burası Tiberias Gölü'nün batısında, dağların eteklerindeki güzel bir yerde bulunuyordu. O dönemde Galilea'daki nüfusun oldukça karışık olduğunu belirtmeliyim: çok sayıda Fenikeli, Arap, Suriyeli, Yunanlı yaşıyordu. Meryem üç yaşındayken yetim kaldı. Komşuları onu o zamanın büyük merkezi olan ve Tiberya Gölü kıyısında yer alan Tiberya kentindeki bir yetimhaneye getirdiler. On bir yıl boyunca orada yaşadı.

"Meryem on dört yaşındayken, seksen yaşındaki Yusuf'a satıldı. Yusuf onu evine hizmetçi olarak aldı, ama bugün sanıldığı gibi onunla evlenmedi. Günümüzdeki yaygın görüşün aksine Yusuf varlıklı bir Yahudi'ydi. Bugün ünlü Nasıra'nın çok daha sonra inşa edildiği yerden sadece birkaç kilometre uzakta bulunan bir yerleşim yerinde yaşıyordu. Yusuf dul bir adamdı. Yetişkin çocukları onunla birlikte yaşıyordu."

"Nasıl para kazanıyordu? Marangoz muydu?" diye sordu Victor.

"Hayır. O bir tüccardı. O zamanki Yahudi geleneklerine göre, her Yahudi gencinin hayatını kendi başına kazanabilmesi için bir el sanatında ustalaşması gerekiyordu. Yusuf da bu konuda bir istisna değildi ve gençken marangozlukta ustalaşmıştı. Böylece Meryem'i evlerinde köle olarak kullandılar. On yedi yaşındayken, 'efendiler' onun hamile olduğunu fark etti. Yusuf dinsiz dedikodulara ve

utanca neden olmak istemedi ve onu evden kovdu. Komşularından gizlice Meryem'i yerleşim yerlerinden uzağa götürdü ve yolda bıraktı..."

"Yalnız mı?!" Tatiana dehşetle sordu.

"Üstelik hamileydi," diye hatırlattı Kostya ona. "Hamile mi? Kimden?" diye sordu Ruslan.

Stas gülümseyerek Ruslan'a hitaben, "Sen hiç Lekesiz Gebelik diye bir şey duydun mu?" dedi.

"Buna inanıyor musun?"

"Bu sadece bir efsane değil," diye araya girdi Nikolay Andreyeviç, açık ki Sensei 'tartışmaları' sırasında sessizliğini koruduğu için. "En azından bugün bilim teorik olarak, belirli bir dış etkiyle bir dişi yumurtanın rahim içinde bölünerek normal bir fetüs oluşturabileceği sonucuna vardı."

"Belirli bir dış etkiyle mi?" Eugene gülümseyerek sordu ve hemen coşkuyla onayladı, "Elbette olabilir, belli bir dış etkide. Buna kim karşı çıkabilir ki!"

Yaşlılar gülümsemelerini gizlemeye çalışırken Nikolai Andreevich ona itiraz etti: "Ben öyle demek istemedim. Bu konuda hayvanlarla yapılan bazı tıbbi ve biyolojik araştırmalar var. Dişiler radyoaktif ışınlara maruz bırakıldığında, yumurtaların bölünmesine ve fetüsün kendiliğinden oluşmasına neden oldu. Yani dolaylı olarak bakirenin bedeninde hamilelik olasılığını kanıtlıyor. Ve o bölgelerde, yani Filistin'de radon kaynağı olan çok sayıda göl olduğunu da hesaba katarsak..."

"Radyum mu?! Aman Tanrım!" Eugene istavroz çıkardı.

"Radyum değil, radon," diye düzeltti Nikolay Andreyeviç onu. "Asil gazlara ait radyoaktif bir kimyasal elementtir. Radyum ise alkali metallere aittir. Okulda kimya eğitimi aldın mı, genç adam?"

Stas şakayla karışık başını kaşıyan Eugene'e bakarak, "Böyle bir kelimeyi bile bilmiyor," diye cevap verdi.

"Neden bilmiyormuşum? Ben biliyorum!" diye itiraz etti arkadaşı. "Şu anda bile laboratuvar incelemelerinin ilk yasasını biliyorum."

"Ne yasası?"

"Bilmiyor musun? Sıcak bir imbik soğuk bir imbikle aynı şekilde görünür."

Bizim grup kahkahalara boğuldu ve Victor neşeyle, "Doğru, istesen de unutmayacaksın," dedi.

Nikolai Andreevich, Sensei'in çayını yudumladığını ve adamların şakalarını sakince izlediğini görünce, kesilen sohbete devam etmek için acele etti.

"Gerçi, bildiğim kadarıyla, şimdiye kadar Lekesiz Doğum hakkında tartışıyorlar. Partenogenez olasılıklarıyla ilgili bilimsel varsayımlardan, Meryem'in Panthera adlı kaçak bir Romalı askerden gebe kaldığına dair insani duygusallıklara kadar farklı versiyonlar ortaya atıyorlar." Ve sanki şüphe ediyormuş gibi daha sessiz konuşarak, "Gerçi Panthera ya da Pandera, 'bakire' anlamına gelen Yunanca 'parthenos' kelimesinin değiştirilmiş hali olabilir..." dedi.

Ruslan geniş bir gülümsemeyle, "Ama gerçekten, Meryem kimden hamile kaldı?" diye sordu.

Herkes gizlenemeyen bir merakla Sensei'e baktı. Ancak onun yüzünde gülümsemenin izi bile yoktu. Bakışları ya üzüntü ya da suçlama doluydu.

"Evet, siz, millet," dedi acı acı. "Aslında bu kadar önemli mi?! İsa'ya hamile kalma süreci O'nun kim olduğundan daha mı önemliydi? Öğretisinden daha mı

önemliydi? İsa Tanrı'nın bir yaratığı olduğuna göre, O Tanrı'nın Oğlu'dur. O'nun geldiği bedende sensei var mıydı? O bedende Kimin olduğu ve O'nun bu dünyaya getirdiği Hakikat daha önemlidir."

Böylesine içten gelen bir acıyla söylenen bu sözler çocukların sessizleşmesine ve nefeslerini tutmalarına neden oldu. Heyecanlı bakışlar hızla dağıldı ve Sensei'in kalplerinin en derinlerine kadar işleyen bakışlarından utanarak saklanmaya çalıştılar. Ben bile, bu tartışmaya katılmamış olsam da, içten içe biraz rahatsızlık hissettim, arkadaşlarım için, kendim için ve tüm insanlık için, biz insanlar için, Işığa doğru çabalıyor gibi görünsek de Hayvanımız içimizde çok güçlü olduğu için belirli bir suçluluk hissettim. Dedikleri gibi, çabalamak olmak anlamına gelmez.

Bu korkunç sessizlikte Sensei aniden, "Yalnızca daha büyüğünü yakalayamayan kişi, yeteneklerini önemsiz şeylerle çarçur eder" dedi.

Bunu söyledikten sonra Sensei tekrar sessizleşti. Bakışlarını yana kaydırdı ve derin bir iç çekti. Bir süre sonra sanki bu konudan hiç söz etmeyecekmiş gibi sakin bir ses tonuyla hikâyesine devam etti.

" Meryem İsa'yı Tiberiada şehrinden çok uzak olmayan bir yerde doğurdu. Ve doğum yapmakta olan bir kadının çığlıklarına ilk koşanlar, o yerden çok uzakta olmayan koyun sürülerine göz kulak olan çobanlardı. Onların zamanında yardımları sayesinde Meryem çocukla hayatta kaldı. Çocuğuna 'Kurtarılmış' anlamına gelen Yunanca bir isim olan 'Jesus' adını verdi, ama bu isim daha sonra yorumlandığı gibi 'Kurtarıcı' anlamına gelmiyordu."

"Bu İsa'nın Beytlehem'de doğmadığı anlamına mı geliyor?" Nikolay Andreyeviç şaşkınlıkla sordu.

"Hayır. İsa'nın Beytüllahim'de doğduğuna dair efsaneler, İsa'nın Öğretisini dine dönüştürmeye başladıklarında ortaya çıkmaya başladı. Ve rahiplerin en üst kademelerindeki Yahudiler bununla meşgul oldukları için, metin de buna uygun olarak uyarlandı. Onların kadim yazılarına göre, Mesih'in Kral Davut'un ailesinden gelmesi gerekiyordu. Ve Beytüllahim bir 'Davut şehri' olarak kabul ediliyordu. Ve İsa'nın tüm dini hikayesi bu Yahudi kehanetine göre ayarlanarak yazıldı."

"İşte buyurun!"

"Genel olarak din, İsa'nın tarihini, o dönemde, hatta İsa'nın doğumundan önce bile birçok insan O'nun kim olduğunu biliyormuş gibi sunar. Ancak gerçekte O'nun dünyevi kaderinde bir İnsanoğlu'nun yaşamında olduğu gibi pek çok şey oldu. İsa'nın yaşamındaki pek çok şey, insanların deyimiyle, tesadüfen oldu. Ama eğer ayrıntılı olarak bakacak olursak, bu aslında bir vesile miydi? Çünkü Tanrı'nın eylemleri insanlar için bir sırdır. O'nun sunduğu yardım ilk bakışta görünmez.

"Olguların nedensel bağlantısını ve farklı olayların gerçek nedenlerini derinlemesine anlamayan insanların görüşüne göre, birçok şey vesileyle gerçekleşir. Bir vesileyle başka bir sokağa saparsınız, uzun zamandır görmediğiniz ama şu anda ihtiyacınız olan arkadaşınızla karşılaşırsınız. Bir vesileyle başka bir şehirde olursunuz ve kaderinizi orada bulursunuz. Bir vesileyle bir adama yardım ettiniz ve yıllar sonra o adam bir vesileyle doğru anda yanınızda oldu ve hayatınızı kurtardı.

"İsa'nın kaderinde de aynı şey vardı. Meryem, doğumdan birkaç gün sonra, kendisini bir vesileyle kurtaran çobanların ilgisi sayesinde güçlendi ve çocukla tekrar Tiberada'ya geldi. Dilenirken, yine 'bir vesileyle'," Sensei son kelimeyi vurguladı, "Ambrosius adında yaşlı bir Rum ona geldi. Ona sadaka verdi, hayatını sordu ve

Meryem'i çocukla birlikte Mısır'a götürdü; İsa daha sonra annesiyle birlikte onun evinde yaşadıkları bu sıra dışı adamdan çok iyi bir eğitim aldı."

"Sıradışı mı?" Stas kelimeyi hemen yakaladı. "Bu ne anlama geliyor?"

" O Mezhanin idi, yani Shambala'ya doğrudan erişimi olan bir adam."

"İşte buyurun! Buna 'vesileyle' buluşma mı deniyor? Buna asla inanmayacağım!" Eugene gülümseyerek açıkladı.

Sensei de ona aynı şekilde cevap verdi: "İsa'nın insan dünyasına gelişine sadece Archonlar hazırlanmadı," dedi.

"Ambrosius mu? Bu garip bir isim. Hiç böyle bir şey duymamıştım," dedi Slava sessizce Kostya'ya hitaben.

"Yunanca 'Ambrosius' 'ölümsüz' anlamına gelir," dedi Sensei ve hikayesine devam etti, "Issa Özünü ve aslında Kim olduğunu ilk fark ettiği on iki yaşına geldiğinde, sadece belirli ruhsal uygulamalarda ustalaşmakla kalmamış, aynı zamanda felsefe, gramer, gerçek tarih ve diğer bazı müspet bilimlerde oldukça iyi bir bilgi tabanına sahip olmuştu. Birkaç dil biliyordu ve olağanüstü şifa yeteneğinin Kadim Mısır'ın binlerce yıllık tıbbi uygulama bilgisiyle birleştiği eşsiz tıbbi becerilere sahipti. Ve daha önce de söylediğim gibi, kim olduğunu, neden burada olduğunu ve ne yapması gerektiğini on iki yaşındayken biliyordu..."

Nikolay Andreyeviç düşünceli bir ifadeyle, "Aha, İsa'nın gençliği hakkındaki bilgileri neden bu kadar özenle gizledikleri şimdi anlaşılıyor," dedi.

"İsa'nın Doğu'ya gitmesi gerektiğinden, annesiyle birlikte Filistin'e geri döndü. Yolda İsa'yla aynı yaşlarda olan ve o sırada yetim kalmış bir çocukla karşılaştılar. Adı Yuhanna'ydı. Daha sonraki yazılarda Vaftizci Yahya olarak anılan kişiyle aynıydı. Meryem ve İsa çocuğu yanlarına aldılar. İsa ve Yahya arkadaş oldular ve kardeş gibi oldular. Annesinin memleketinde neredeyse iki yıl birlikte yaşadılar. İsa ona öğretiyor, onunla ruhsal bilgileri de paylaşıyordu. On dört yaşına geldiğinde İsa annesini Yuhanna'yla birlikte bıraktı ve ticaret deve kafilesiyle birlikte Doğu'ya doğru yola çıktı."

"Tibet'e mi?" diye sordu Sensei'i konsantre bir şekilde dinleyen Volodya.

"Hayır, biraz daha uzağa, Altay Dağı'na."

Volodya sessiz bir soruyla Sensei'e hayretle baktı.

Cevap olarak, "Sadece orada olması gerekiyordu," dedi. "Neden?"

Sensei şimdi gizlenemeyen bir şaşkınlıkla Volodya'ya bakıyordu ve belli ki bakışları bir cevaptan çok daha anlaşılırdı.

"Ah," diye aniden hatırladı Volodya ve biraz canlandı. "Anladım!"

Sensei ilgimizi çeken bu noktaya odaklanmadı ve hikayesini anlatmaya devam etti, "Dönüş yolunda Çin, Hindistan ve diğer Doğu ülkelerini ziyaret etti. Böylece İsa neredeyse otuz yaşındayken Filistin'e geri döndü. Yahya o zamana kadar etkin bir şekilde vaaz veriyordu. Takipçilerinden oluşan bir grubu vardı ve doğal olarak onlara sık sık İsa'dan söz ediyordu. Böylece İsa Doğu'dan geri döndüğünde, Yahya'nın grubundan birçok kişi O'nu izledi. İsa'nın yanına aldığı ilk öğrencilerden biri Andrew idi. Size daha önce sözünü ettiğim İlk Çağrılan Andrew'un ta kendisiydi."

"Peki ya Petrus? Görünüşe göre Petrus ilk havari olarak kabul ediliyor?" Nikolay Andreyeviç aniden hatırladı.

Sensei çayından birkaç yudum aldı ve sakince konuştu: "Kilise efsanesine göre öyle. Gerçekte bundan oldukça uzaktı. Dahası, **İsa Petrus'u hiçbir zaman**

öğrencisi olarak çağırmadı ve onu hiçbir zaman Öğretisinin habercisi, yani bir havari, dahası ilk havari olarak adlandırmadı!"

Nikolay Andreyeviç, "Durun," diye anlamaya çalıştı. "Yeni Ahit'te Mesih'in, kardeşi Andrew ile birlikte balık tutan Petrus'u gördüğü ve onları 'insanların balıkçıları' yapmak için kendisini izlemeye çağırdığı kaydına ne demeli?"

"Kutsal Kitap ve özellikle de Yeni Ahit, İsa'nın eylemlerinin arka planında Petrus ve Pavlus'un otoritesini yüceltmek için yazılmıştır. Bildiğiniz dört İncil'e ek olarak Yeni Ahit'in kitaplarını dikkatle okursanız, her şeyin onların statüsünü ve dogmalarını yüceltmek için nasıl düzenlendiğini anlayacaksınız. Neden? Çünkü İsa'nın Öğretisi'ne dayalı bir din inşa edenler, esas olarak güç arayışlarını amaçladılar, sadece bu kişilikleri İsa'nın geçmişi üzerinde yüceltmek onlar için kârlıydı. Ama onların dogmaları insanları köleleştirdi ve İsa'nın gerçek Öğretisi gibi onları ruhen özgür kılmadı."

Sensei sessizleşti ve bize az önce duyduklarımızı 'kavrama' fırsatı verdi.

Nikolay Andreyeviç muhtemelen Sensei'den daha fazla şey dinlemek istediğinden ilgiyle, "Böyle bir şeyi beyan etmek için ciddi argümanlara ihtiyacınız var," dedi.

"Çok fazla argüman var. Petrus'un kim olduğuna ve Pavlus'un kim olduğuna önyargısız bir şekilde tarihe bakın. Analiz edin ve karşılaştırın, her şeyi kendiniz anlayacaksınız."

Nikolay Andreyeviç, "Bu iyi bir öneri," diye yanıtladı ve gülümseyerek ekledi, "Ancak kütüphanelerde fırtına gibi esmeden önce bu hikâyeyi bir de sizden dinlemek isterim."

"Tabi ki" diye omuzlarını silkti Sensei. "Madem bu konuya değindik, o zaman adım adım ele alalım. Petrus'tan başlayalım... Gerçekte bu adama Petrus değil Simon bar-Jonah deniyordu, Jonah oğlu Simon anlamına geliyordu. Jonah'ın oğlu olarak adlandırılması sadece bu yüzden değil, bu lakap o zaman için tipikti. Mesele şu ki, Andrew onun üvey kardeşiydi, öz kardeşi değil..."

Nikolay Andreyeviç sessizce, "Bu doğru," diye onayladı. "Bunu bir şekilde düşünmemiştim. Çünkü Andrew tipik bir Yunan ismi..."

Nikolay Andreyeviç sanki kendi kendine konuşuyormuş gibi bunları söylerken, Sensei konudan sapmadı ve hikâyesini anlatmaya devam etti.

"... Simon Galileliydi ve Bethsaida yerleşiminden geliyordu. İsa'yla tanışmadan önce evli bir adamdı, iki çocuğu vardı ve Tiberya Gölü'nde balık tutarak para kazanıyordu."

Eugene şakayla karışık, "Yine mi bu göl," diye yakındı. "Hocam, bundan ilk kez bahsetmiyorsunuz. Cahil olduğum için lütfen söyleyin, nerede bulunuyor?"

"Elbette," dedi Sensei dostane bir tavırla. "Akdeniz'in doğu kıyısını, kıyı boyunca akan Ürdün nehrini hayal edin. Tiberya Gölü tam olarak Filistin'in kuzeyinde, Ürdün nehri yolu üzerinde yer alır. Bu arada, bu büyük göl eski zamanlarda Galilee Denizi olarak adlandırıldığı gibi Gennesaret Gölü, Tiberya Gölü, Kinneret 'denizi' olarak da adlandırılmıştır. Şekli itibariyle kuzeye doğru atılmış sol bir adıma benzemektedir. Şimdi haritaya bakarsan kaybolmazsın, Ignoramus," dedi Sensei gülümseyerek ve yarıda kestiği hikâyesine devam etti, "Simon, İsa'nın adını ilk kez, henüz Yahya'nın müritleri topluluğunun bir üyesiyken, küçük üvey kardeşi Andrew'dan duydu. Andrew İsa'nın öğrencisi olduğunda, Andrew'un İsa'nın yaptığı

mucizeler ve iyileştirmelerle ilgili hikayeleri ilgisini çeken Simon, Andrew'dan kendisini O'na getirmesini istedi, çünkü tüm bu mucizeleri kendi gözleriyle görmek ve mümkünse bunda ustalaşmak istiyordu. Andrew elbette onun isteğini yerine getirdi. Ama... Simon ve Andrew tamamen farklı insanlardı. Andrew nazik, içten, cömert ve asil düşünceliydi. Yani İsa'nın öğrencisi olmasını sağlayan insani niteliklere sahipti. Simon ise onun tam karşıtıydı: son derece egoist, açgözlü, güç peşinde koşan ve korkak biriydi."

Sensei Nikolay Andreevich, "Doğru, bu tür antipod karakterler ailelerde sıklıkla görülebilir," diyerek tekrar sessiz bir açıklama yaptı.

"Öyleyse şimdi İsa hakkındaki bilgilerin her biri tarafından nasıl algılandığını hayal edin. Andrew, İsa hakkında konuşurken O'nun Yüce Ruhundan etkilendiği için içtenlikle heyecanlandıysa, Simon, Andrew gibi insanları önünde 'titretirken' bu adamın sahip olduğu etki gücüne hayranlık duydu. İnsanların istekleri ve çabaları arasındaki farkı görüyor musunuz?"

"Üstelik bu çok önemli!" diye başını salladı psikoterapistimiz.

"Andrew, İsa'nın ruhsal Özüne, ruhları ve bedenleri iyileştirme, insanlara yardım etme yeteneğine hayranlık duyarken, Simon egoist güdülerini temel aldı ve kendi hırsı ve ihtişamı uğruna İsa'nın bildiklerini öğrenmek istedi. Bu nedenle Simon'un İsa'ya geldiği ilk gün, İsa ona sadece baktı, bu adamın özünü ve isteklerini gördü ve ona 'taş' anlamına gelen 'Kifa' adını verdi. Üstelik bu 'taş' daha sonra İsa'nın Kilisesini onun üzerine inşa edeceğine söz verdiği şeklinde yorumlanan anlamda değildi. Ama Simon'un özü olarak bir 'taş' anlamına geliyordu. Günümüzde 'yüreğinde taş var' denildiğine göre, o zamanlar 'taş kalpli' diye bir deyim vardı. O dönemde 'taş' insanların aşağılama ve suçlama silahıydı çünkü taşla dövmek gibi yaygın bir ölüm cezası vardı. Böylece İsa, Hayvan doğasının konumundan İsa'yı değerlendiren Simon'da insanların aşağılama ve suçlamalarının taşını görmüştür. Bu nedenle, insan kalplerinin bir okuyucusu olduğu için, ona 'Kifa' adını verdi ve ilk buluşmalarından son buluşmalarına kadar onu böyle çağırdı."

Sensei'i büyük bir ilgiyle dinleyen Stas, "Peki İsa ondan gitmesini istedi mi?" diye sordu.

Sensei dostça bir tavırla, "Hayır," dedi, "Hayır, elbette. O İsa'ydı! Gerçek öğrencilerinin yanı sıra farklı insanlar da onu takip ediyordu. Bazıları sadece İsa'nın teselli edici sözlerini dinlemek için gelmişti. Diğerleri, Simon gibi, gizlice mucizeler yapmayı öğrenmek istiyorlardı. Hatta İsa'nın tüm eylemlerini ve hareketlerini takip etmek için yüksek ve kudretli kişilerin emriyle kasıtlı olarak takipçiler grubuna katılanlar bile vardı."

Victor ironik bir şekilde, "Yüksek ve kudretli kişiler İsa'nın Öğretisiyle ilgileniyorlar mıydı?" diye sordu.

"Hem İsa'nın öğretisiyle hem de kişiliğiyle ilgileniyorlardı, özellikle de Vaftizci Yahya'nın kamuoyuna yaptığı böylesine cüretkâr bir açıklamadan sonra."

"İsa çevresindeki bu insanların farkında mıydı?" "Elbette. O İsa'ydı!"

"Bunu biliyordu ve sessiz mi kaldı?!" Kostya içten bir şaşkınlıkla sordu.

Sensei adama sempati ve empatiyle baktı ve şöyle dedi: "Pekala çocuklar, olayların önüne geçmeyelim ve her şeyi sırayla ele alalım. O zaman İsa'nın daha sonra tüm insanlık tarihini küresel olarak etkileyen eylemlerinin özünü daha iyi anlayacaksınız. Böylece Kifa, İsa'nın gerçek havarileriyle yaptığı kalpten kalbe

konuşmalarda bulunmayı başarmış ve diğerlerinin ruhla algıladıklarını mantık ve akılla anlamaya çalışmış olsa bile, çünkü Kifa'nın istekleri maddi güdülere ve çabalara dayanıyordu. Bu nedenle Kifa İsa'nın Öğretisini kötü şekilde anladı ama insanlar arasında böylesine şan ve saygı kazanmış bir Kişiliğe yakın olmak onun özgüvenini okşadı. Gelecekte kendisine şan ve para getirebilecek her şeyi İsa'dan öğrenmek için can atıyordu."

Düşüncelere dalmış olan Nikolay Andreyeviç şaşkınlıkla sordu: "Ama neden 'İsa'nın gerçek öğrencileri' diyorsunuz? Kimdi onlar? İncil'de adı geçen on iki kişi mi?"

"Bu şekilde söylüyorum çünkü ataerkil din kurulduktan sonra O'nun öğrencileri olarak atfedilenlerin hepsi gerçek öğrencileri değildi. Hem erkekler hem de kadınlar İsa'nın gerçek öğrencileri grubuna aitti. Ve bu grup, özgürlük ve eşit haklar atmosferine sahip alışılmadık bir gruptu. İmhotep'in iç çevresinden örnek alınarak oluşturulmuş bir gruptu. Dahası, İsa'nın havarileri arasında ilk kez bir kadın, Maria Magdalene, İsa'nın Öğretisinin halefi, Elçisi, Yunanca'da apostolos olarak adlandırdığı kişiydi."

"Maria Magdalene'nin ilk havari olduğunu mu söylemek istiyorsunuz?!" diye sordu Nikolay Andreyeviç bu bilgi karşısında şok olmuştu. "Ama ben sanıyordum ki..."

"Sanan sen değildin," dedi Sensei sakince ama yüksek sesle söylediğinden daha fazlasını söylemeye çalışıyormuş gibi belirgin bir şekilde. "Böyle düşünmeye zorlandınız. Sana taklit etmen için bir kalıp olarak hazırlanmış bir bilgi verildi ve sen de hiçbir şüphe duymadan ya da olayların özünü analiz etmeye çalışmadan bunu kabul ettin. Ama eğer at gözlüklerini çıkarırsan, olayları başka bir açıdan görecek, resmin bütününü göreceksin."

Nikolay Andreyeviç, "Belki de haklısınız," diyerek ona hak verdi.

Herkes bir süre sessiz kaldı. Tatiana merakını gidermek için aceleyle, "İsa, Maria Magdalene ile nasıl tanıştı?" diye sordu.

"İsa Doğu'dan döndüğünde, Maria'nın yaşadığı Migdal El de dahil olmak üzere Tiberya Gölü'nün farklı kıyı kentlerini sık sık ziyaret ederdi. Bu antik kent, İsa'nın sık sık ziyaret ettiği Kefernahum ile Tiberya arasındaki yol üzerinde bulunuyordu. Bu arada, Migdal El'in kalıntıları günümüze kadar ulaşmıştır. Gerçi o yerde küçük bir Medgedel yerleşimi vardır. Migdal El'de İsa daha sonra Magdalene olarak anılacak olan Maria ile tanıştı. Daha önce de söylediğim gibi, o ne hafifmeşrep bir kadındı ne de 'yedi iblis tarafından ele geçirilmiş' ve daha sonra İsa tarafından iyileştirilmişti. Eğer birileri kıskançlık, yalan, kibir ve ikiyüzlülük iblislerinden muzdaripse, bunlar bir din yaratanlar ve Migdal El'den bakire Maria'ya iftira atanlardı. Gerçekte o saf, güzel, zeki, bencil olmayan ve merhametliydi. Maria oldukça zengin bir aileden gelmesine rağmen, İsa'yla birlikte olmak ve O'na yardım etmek için toplumdaki tüm ayrıcalıklarından ve yüksek konumundan gönüllü olarak vazgeçti."

Kostya, "Ona neden Magdalene deniyordu?" diye sordu. Nikolay Andreyeviç ihtiyatlı varsayımını dile getirdi,

"Belki de yaşadığı Migdal El şehrinin adından dolayı böyle anılıyordu."

"Katiyen," diye itiraz etti Sensei. "Her şey çok daha ciddiydi. Matta İncili'nde (16. bölüm, 13-26. ayetler) gerçek bir olaya dayanan bir öykü yer alır. Ancak ana

karakter Petrus değil, Maria'ydı. Bir keresinde İsa öğrencilerine kendisinin kim olduğunu sordu. Öğrencileri O'nu bir Öğretmen olarak gördüklerini söylediler. Ve sadece Maria o anda bu sorunun O'nun Özü tarafından sorulduğunu anladı ve 'Sen İsa'sın, Tanrı'nın Oğlu' diye cevap verdi. Ve sonra İsa ona şöyle dedi: 'Ne mutlu sana Maria, çünkü bu sana et ve kan tarafından değil, göklerdeki Babam tarafından açıklandı. Ve sana söylüyorum ki, sen benim kilisemin Magdala'sısın ve Hades'in kapıları onu yenemeyecek." Ve o zamandan beri Maria'ya Magdalene deniyordu. Bunun nedeni Migdal El kentinden gelmiş olması değildi. Magdala Arami dilinde 'kule' anlamına geliyordu. Bilgi insanları için 'İsa'nın Kilisesi'nin Magdala'sı', 'Shambala'nın Kuleleri', 'İman Sütunları', Shambala'nın bilgisinin açığa çıktığı ve emanet edildiği özel insanlar anlamına gelen benzer kelimelerdir. Bu kişiler farklı zamanlarda ve dillerde farklı şekillerde adlandırılmışlardır ama özleri aynı kalmıştır. Örneğin eski Slavlar onları 'Vezha'lar' olarak adlandırırdı, bu 'Bilgi Sütunları' ya da 'Shambala Kuleleri' ile aynı anlama gelirdi. Bugün bile 'Vezha' kelimesi farklı halklarda 'kule', 'bilgi adamı', 'bilge adam' gibi farklı anlamları muhafaza etmektedir.

"Maria Magdalene'e gelince, o İsa'nın sadece gizli bilgileri değil, aynı zamanda bugün insanların Kase olarak adlandırdıkları ve aslında İlk Ses'in uyarlanmış formülü olan bir şeyi emanet ettiği yakın öğrencisiydi. Bunlar İsa'nın, 'Göklerin krallığının anahtarlarını sana vereceğim; yeryüzünde neyi bağlarsan gökte o bağlanacak, yeryüzünde neyi çözersen gökte o çözülecek' dediği 'Göklerin Krallığının anahtarları'dır."

* * *

"Yani bu, İncillerde Mesih'in Kulesi'nin Petrus'la değiştirildiği anlamına mı geliyor?" Volodya kasvetle sordu.

Sensei omuzlarını silkti ve hafif bir hüzünle, "Bunlar sadece insan işleri..." dedi. Sensei daha cümlesini bitirmeden çocuklar soru yağmuruna tuttular.

"Peki, Maria'nın yerine neden Petrus'u getirdiler, ne sebeple?"

"Kâse nerede kayboldu?"

"Petrus'un Mesih'i üç kez reddettiği doğru mu?"

Sensei sitemle, "Eğer sadece üç kez olsaydı," dedi, "Kifa, Kifa'dır. Pontius Pilatus'un adamlarının İsa'yı yeniden canlandırdığı o gece bile, Kifa İsa'nın öldüğünü düşündü ve Maria Magdalene'e ondan 'Cennetin Krallığının anahtarlarını', İsa'nın Son Akşam Yemeği'nde ona emanet ettiği sırrı ve havariler arasındaki üstünlükle birlikte havariliği satın almak için para önerdi. Maria bu yüzden onu 'İlahi armağana insan eliyle tecavüz eden' bir insan olarak suçladı."

Eugene, "Elbette, olay yerinde doğru davranmaya karar verdi," diye mırıldandı.

Andrew, Sensei'in sözlerini anlamadı ve "Ama o insanla birlikte tecavüz etti. Sanırım bu 'insan gibi' anlamına geliyor."

"Katiyen," diye itiraz etti Sensei. "Mesele şu ki, İsa Öğretisinde İlahi ve İnsani öz kavramlarını bizim Ruhsal ve Hayvani doğa olarak ayırdığımız gibi ayırmıştır. Bu nedenle hem O hem de havarileri böyle söyler ve 'insan' kelimesini maddi anlamda kullanırdı."

"Havarilik ne anlama geliyor?" diye sordu Yura. "Bu bir tür belge miydi?"

"Hayır," diye yanıtladı Sensei. "Havarilik, elleri koyma yoluyla Kutsal Ruh'a

katılma anlamına gelir. Genellikle İsa şifa mucizeleri yarattığında ellerini bir adamın başına koyardı. Ve adam gerçekten iyileşirdi. Daha sonra ortaya çıktığı gibi bu bir tür ayin değildi. İsa bu şekilde ellerinin çakraları aracılığıyla insan enerji bedenini kendi kişisel ruhsal gücüyle etkiledi. Ve bu arada gerçek havarilerden sadece bazı müritleri diğer insanları bu şekilde iyileştirebiliyordu, çünkü içsel inançları saf ve ruhsal güçleri büyüktü.

"Kifa, insani saflığı açısından bu hediyeyi Maria'dan satın almaya karar verdi. İsa'nın müritleri büyük inanca sahip bir adam için imkânsız bir şey olmadığına inandıklarından, Kifa da büyük miktarda parası olan bir adam için imkânsız bir şey olmadığına inanıyordu. Doğal olarak Maria'dan istediğini alamadan ve ona daha da kızgın bir şekilde geri döndü. Daha önce de İsa'nın cemaatindeki üstünlüğünü kıskandığı için ona soğuk davranıyordu, ama şimdi ondan nefret etmeye başladı.

"Bu olaydan sonra İsa'nın öğrencileri ve takipçileri 'simoni' gibi bir terim kullanmaya başladılar; bu terim havariliği parayla ve kendi şan, güç ve prestijleri uğruna satın almak isteyen insanlar anlamına geliyordu. Bu terim insanlar arasında o kadar popüler oldu ki, çok sonraları, Orta Çağ boyunca insanlar kilise pozisyonlarını alıp satma uygulamasına 'simoni' adını verdiler ve bu uygulama günümüze kadar gizli bir şekilde varlığını sürdürdü. Dinin İsa'nın öğretisine dayanarak güçlü bir siyasi güce sahip olduğu Orta Çağ'da 'simoni' papalar ve krallar için neredeyse ana gelir kaynağı haline geldi."

"'Gelir kaynağı' mı?!" Volodya küstahça sordu.

"Evet. Papalık döneminde 'aziz Petrus'un akarı' diye bir şey vardı, 'kutsal makam' için belirli bir vergi. Hatta iş o kadar saçma bir hal aldı ki, XII. yüzyılda papalık özel patentler icat etti ve uygulamaya koydu, indulgence (Latince 'merhamet' anlamına gelen *indulgentia* kelimesinden gelir), buna göre papanın hazinesine ödenen belirli bir miktar para karşılığında bir insana belirli bir günahın affedildiğine dair bir sertifika veya hatta herhangi bir suç veya günah işleme izni verildi."

Nikolay Andreyeviç, "Yani aslında 'kutsal makam' aracılığıyla suçlarla açık bir ticaret yapılıyordu," diye sözlerini tamamladı.

"Doğru. Oysa Ortaçağ'da 'sabit oran' denilen şey, çeşitli cinayet türlerinden başlayarak ensest, 'günahkâr birlikte yaşama' vb. ile biten her şey için mevcuttu.

"Bunu resmi olarak nasıl kaydettiklerini merak ediyorum," dedi Victor espriyle, o bizim hukuk uzmanımızdı. "Bunu gazetelerde açıkça yazdılar mı?"

"Öyle yazdılar, 'Biri babasını, annesini, erkek kardeşini, kız kardeşini, karısını veya herhangi bir akrabasını öldürürse, 6 akçe öderse günahından ve suçundan arınacak'. Ensestin bedeli 4 livre tournois, oğlancılık ve zoofilinin bedeli 36 livre tournois (eski fransız para birimi) vs."

Victor büyük bir şaşkınlıkla, "Yani papalık hoşgörüsü suçları destekliyor mu?" diye sordu.

Sensei cevabını tamamladı.

"Üstelik bu uygulama yüzyıllar boyunca sürdü ve Katolik kilisesinin İsa, bakire Meryem, havariler, azizler tarafından yapılan belirli bir iyilik rezervine sahip olduğu uydurma varsayımına dayanıyordu. Ve bu iyi eylemler insanların günahlarını örtebilir. Hoşgörü ticareti kitleler arasında gelişti. En 'masum' olanların zenginler olduğu, 'aziz Petrus'un payını' ödemeyen yoksulların ise..."

"... her şeyden suçlu," diye tamamladı Victor cümleyi. "Doğru," diye başını

salladı Sensei.

Bu mesajdan sonra grubumuz bir arı kovanı gibi vızıldadı. "İşte buyrun !"

"Ne 'aziz bir akar'!"

"Bu Petrus gerçekten de ... Jonah'ın oğluymuş," dedi Eugene espriyle.

"Ne yapabiliriz ki?" dedi Sensei yorgun ama gülümseyerek. "İnsan eylemleri sonuçları belirler." Ve bir süre sonra hikayesine devam etti, "İsa'nın ayrılışından sonra Kifa hayatın sürekli akışı içinde kayboldu. Bu arada İsa'nın öğretisi birçok insanı ruhsal olarak uyandırdı, bir kısmı sadece Tanrı'yı kendileri için ortaya çıkarmakla kalmadı, aynı zamanda varoluşlarına dair korkularından kurtuldular, iç huzuru ve özgürlüğe kavuştular. Ve bu insanlar, İsa'nın Öğretisinin gerçek takipçileri, yüksek ve kudretli olanlar için tehlikeli oldular çünkü ne piskoposlardan, ne baş rahiplerden, ne savcılardan, ne de rahiplerden korktular ve kendileri üzerinde herhangi bir güç tanımadılar. Üzerlerinde sadece Tanrı'nın olduğunu biliyorlardı, bu yaşamın geçici olduğunu ve maddenin gücünün ötesine geçmek ve tamamen başka bir dünyaya, sonsuzluk dünyasına, Tanrı'nın dünyasına geçmek için ruhsal gelişim için verildiğini biliyorlardı.

" Ama Kifa gibi İsa'yı takip etmelerine rağmen O'nun sözlerini kendi Hayvan doğalarının prizmasından geçirerek kendi yöntemleriyle anlayan bir başka insan kategorisi de vardı. Kifa uzun süre İsa'nın yanında olmasına rağmen, kendisi için asıl önemli olduğunu düşündüğü hiçbir şeyi, yani İsa'nın yaptığı mucizeleri öğrenemedi. Tekrar balıkçılığa dönmek, ekmeğini ağır işlerle kazanmak anlamına geliyordu! Okuma yazma bilmiyordu, ne okuyabiliyor ne de yazabiliyordu. Ama en azından İsa gibi tapınılan ve saygı duyulan biri olmak için güzel yaşamak istiyordu. İlk başta bir şekilde hayatta kalmaya çalıştı ve İsa'nın yüceliğini ve belirli bir zamanda O'nun yakınında olduğu gerçeğini kullandı. Ama İsa'nın öğretisinin takipçileri zulüm görmeye başladığında, Kifa hemen Yahudi cemaatine, arkadaşı ve Yahudi rahip Jacob'a, bugünlerde İsa'nın 'kardeşleri' olarak atfedilen Josef'in oğluna sığındı. Daha sonra zulümler o kadar şiddetli olmadığında, birlikte kuralları olan bir cemaat kurdular, hem Yahudilikten hem de İsa'nın Öğretisinden doktrinler benimsediler ve bunları kendi yöntemleriyle yorumladılar..."

Daha sonra Sensei bizi çok etkileyen bazı bilgiler verdi.

* * *

"Genel olarak şunu belirtmeliyim ki, M.S. birinci yüzyılda Filistin'de farklı toplulukların, okulların, hareketlerin ve yönelimlerin kurulmasıyla sonuçlanan gerçek bir ruhsal patlama yaşandı. Elbette bunu açgözlülükleri ve çıkarları için kullanan pek çok insan da vardı. Jacob ve Kifa tam olarak bu kategorideki insanlara aitti. Eğer Archonlar planları ve büyük politika oyunlarıyla kaderlerine müdahale etmeselerdi, küçük dini cemaatlerinin 'papazları' olmaya devam edecekler, paralarını bundan kazanacaklar ve sessiz ve huzurlu bir şekilde yaşayacaklardı."

"Archonlar mı?" Eugene şaşırmıştı. "Onların bununla ne ilgisi var?"

"Ruhsal açıdan güçlü kişiliklere sahip insanlar arasında ortaya çıkmanın ve dahası faaliyet göstermenin Archonların gücünün önemli ölçüde zayıflamasına neden olduğunu size daha önce söylemiştim. Archonlar için bu her şeyden önce halklara empoze ettikleri Ariman ideolojileri için bir tehdittir. Ama burada dünyaya gelen

İsa'nın kendisiydi! Archonlar en başından beri İsa'nın insanlar arasında görünmesine tepki gösterdiler, çünkü İmhotep'le olan hikâyedeki yenilgilerini hatırlıyorlardı. Neredeyse İsa'nın ilk vaazlarından itibaren, Archonların insanları İsa'nın takipçileri arasında casusluk yaptılar. Kudüs'teki Sanhedrim Hür Masonların doğrudan etkisi altındaydı..."

"Sanhedrim mi?" diye sordu Stas. "Nedir o?"

"Yahudiye'de adli ve siyasi işlevleri olan en yüksek kolektif otoriteydi. Oturumları Kudüs'teki tapınakta, başkâhinin başkanlığında yapılırdı. Rahiplerin (eski başkâhinler, rahip ailelerinin reisleri, patrikler, Ferisiler) yanı sıra laik aristokrasinin temsilcileri de üyesiydi. İsa'nın doğumundan önce de Archonlar, Hillel adında hür mason olan kendi adamlarını Sanhedrim'in başına getirmişlerdi. Üst sınıftan geliyordu. M.Ö. 75 civarında Babil'de, kökenini doğrudan kral Davut'un ailesine dayandıran soylu ve zengin bir ailede doğmuştu. Babil, daha önce de belirttiğim gibi, bir zamanlar Archonların dünya merkezlerinden biriydi ve burada 'Hür Masonlar' rahip klanlarını hazırlıyorlardı. Ancak, daha sonra diğer önde gelen kültürlerin egemenliğine uyum sağladıklarında ve gerçek kökenlerini gizlemek için Archonlar bu 'Hür Masonları' yeniden adlandırdılar ve onlara 'pontiff (piskoposlar)' adını verdiler."

"Ne?!" dedi Nikolay Andreyeviç hayretle. " Piskoposlar mı?! Emin misiniz?"

Sensei Nikolay'ın tepkisine bakarak gülümsedi: "Elbette, ne yazık ki," dedi.

"Ama bildiğim kadarıyla başpiskoposluk, Roma Papası'nın bu görevi yürüttüğü zaman anlamına geliyor. Ve Papa'nın kendisi de Büyük Pontiff olarak adlandırılır!"

"Kesinlikle," diye onayladı Sensei. " Ama Roma Papası'nın neden bu unvanın varisi olduğunu biliyor musunuz? Antik Roma'da kimler papa olarak anılırdı? Ve bu unvan nereden geliyor?"

"Hayır," diye başını salladı Nikolay Andreyeviç.

"Bu unvanın baş rahibe (ve daha sonra imparatorlara) ait olduğu rahipliğin kaldırılmasından sonra baş Roma piskoposunu Büyük Papa olarak adlandırmaya başladılar. 'Pontiffs' kelimesinin kendisi Latince'de 'köprü inşa edenler' anlamına gelen pontifices kelimesine atıfta bulunur ve birebir çeviride 'köprü inşa edenler' anlamına gelir. Tarihçiler hala, ellerini sallayarak herhangi bir emrin yerine getirilmesini sağlayan yüksek rütbeli rahiplerin neden kendilerini 'köprü inşa edenler' olarak adlandırdıklarını sorgulamaktadırlar. Bu sorunun cevabı sadece çağdaşlarımız tarafından değil, Dionisius, Plutarch, Livius ve diğerleri gibi eski araştırmacılar tarafından da aranmıştır. Ama her şey çok basit. Dedikleri gibi, eğer bir şeyi iyi saklamak istiyorsanız, onu görünür bir yere koyun!

"Kadim zamanlarda köprüler taştan inşa edilirdi. Önceleri köprülerin sadece taş ayakları vardı, daha sonra ahşap kirişler de taşla değiştirildi. Taş ayaklı köprüler Babil'de de inşa edildi... Bugün bile benzer bir köprünün kral Nebukadnezar II (M.Ö. 605-562) zamanında Fırat nehri üzerinde inşa edildiğine dair kayıtlar vardır. Bu köprüler M.Ö. 2650 yılında Mısır'da Nil nehri üzerinde inşa edilmişti ve çok daha eski tasarımlara göre inşa edilmişlerdi. Ve şimdi tahmin edin bakalım o dönemde onları kim inşa etti? Köprü inşa etmek basit bir şey olmaktan çok uzaktır. Mühendislik hesaplamaları, geometri bilgisi, matematik, fizik olmadan bunu yapamazsınız çünkü sadece mümkün olan maksimum yüke değil, aynı zamanda

güçlü rüzgar, akıntı vb. ye dayanması için yükü bilmeniz, optimum su dönüş hızını hesaba katmanız, köprü kütlesini tam olarak hesaplamanız gerekir. Genel olarak, özellikle büyük nehirler üzerinde bir köprü inşa etmeye başlamadan önce çok sayıda hesaplama yapmanız gerekir. Peki Kadim Mısır'da bu kadar karmaşık bilimsel hesaplamalarla, köprülerin inşasıyla kim meşguldü? İmhotep'in 'ruhen özgür tuğla örücüleri' ki bildiğiniz gibi bu organizasyonun adı belli bir süre sonra 'Hür Masonlar' olarak değiştirildi.

"Archonlar, Ariman'ın 'Hür Masonları' olan rahiplerini mecazi anlamda 'pontiff' olarak adlandırdılar. Çünkü bu insanlar zaman içinde onlar için köprüler inşa ettiler ve bu köprüler Archonlar tarafından güçlerini kazanmak için kullanıldı. Gerektiğinde, 'pontiff'ler, Archonların 'köprü ayaklarına', yani dini ve siyasi güçlerinin yoğunlaştığı yerlere ihtiyaç duydukları farklı ülkelere ve şehirlere yerleştirilmişlerdir. Bergama antik kenti gibi tarihi bir örneği ele alalım. M.Ö. XII. yüzyılda Küçük Asya'da inşa edilmiş orjinal bir şehirdi. Babilli rahipler buraya taşınıp bu şehri mimari, matematik, tıp ve diğer bilimlerde antik dünyanın önde gelen ve önemli bir kültür merkezine dönüştürdükten sonra, Bergamalı hükümdarın unvanı 'Pontifex Maxsimus'a dönüştü ve 'En Büyük Köprü Kurucu' anlamına geliyordu. 'Pontifler' faaliyetleri sayesinde (M.Ö. III-II. yüzyıllarda) M.Ö. 133 yılında Roma imparatorluğuna katılmakla kalmayıp, Archonların diktatörlüğünün bir başka eseri olan bu genişleyen dünya devletinin kudretini güçlendiren tüm Bergama krallığını kurdular.

"Archonlar için bu 'köprünün' inşasındaki ana 'köprü ayağı' bizzat Roma'daki pontiffler tarafından dikilmiştir. Ve bunun ilk 'taşı' M.Ö. 715 yılında, kral Romul'un ölümünden sonra yerine bir pontifin oğlu olan Numa Pompilius'un geçmesiyle atılmıştır. İktidara geldikten sonra rahipler kolejini kuran ve resmen tanıtan, en yüksek rahiplik pozisyonlarını pontifflerin devralmasını sağlayan ve kendisini Büyük Pontiff olarak adlandırmaya başlayan oydu. Ayrıca Numa Pompilius dini kültler, zanaatkâr loncaları kurmuş, yeni bir takvim getirmiş ve toplum tarafından uyulması gereken yasalar hazırlamıştır.

"Böylece Roma, pontiffler sayesinde sıradan bir şehirden bütün bir devlete dönüşmeye başladı. Antik Roma'da rahipler okulunun üyeleri olan pontiffler zaten önemli bir dini ve siyasi güce sahipti. Çünkü sadece dini ritüelleri gözetim altında tutmakla kalmıyor, aynı zamanda amaçları ve niyetleri doğrultusunda Büyük Yıllıklar (*annales maximi* - kronolojik kayıtlar) olarak adlandırılan kayıtları tutuyor, yani tarihi kendi yöntemleriyle yeniden yazıyor ve yargı kurallarını detaylandırıyorlardı. Aynı işlevlerin belirli zamanlarda Yahudiye'deki sanhedrim, Babil'deki rahipler koleji ve Bergama'daki pontiffler tarafından da yerine getirildiğini unutmayın. Ve uzun bir süre için onların tüm 'köprü ayaklarını' sıralayabilirim.

"Çok sonraları, Antik Roma'daki pontifflerin gücü o kadar artmaya başladı ki, imparatorları piyonlar gibi yönetmeye başladılar, o zaman Archonların bu insanları gizli gücün gölgesine geri çekildiler ve Büyük Pontiff unvanını (o zamana kadar halka açık hale geldi) kuklalarına emanet ettiler: önce imparatorlara, sonra Roma papalarına."

"Bu bilgilerle beni gerçekten çok şaşırttınız!" Nikolay Andreyeviç hayretle konuştu.

"En ilginç şey bu değil." "Gerçekten mi?!"

"Pontiffler, Roma imparatorluğunu Archonlar tarafından antik dünyanın diğer devletlerine uzun süre itaat aşılamak için kullanılan bir dünya kırbacı olarak kurdu. Roma vatandaşlarının ideolojisi ve değerler sistemi (papaların yardımı olmadan değil!) vatanseverliğe yönlendirildi.

Ama ne tür bir vatanseverlik? Roma'nın yurttaşları için en yüksek değer olduğu, Archonlar tarafından organize edilen o sonsuz yağmacı savaşlarda Roma zaferlerinin kendine özgü kaderi olduğu, her yurttaşın bu büyük imparatorluğa tüm imkanlarıyla hizmet etmesinin bir görev olduğu, devletin çıkarlarının özel çıkarların önünde ve üstünde olduğu, kendine özgü bir Roma ulusu anlayışı olarak vatanseverlik."

Nikolay Andreyeviç düşünceli bir ifadeyle, "Tanıdık bir ideoloji," dedi.

Eugene sırıttı ve "Tuhaf bir ulus diyorsunuz. Öyle bir ulus biliyorum..."

"Bekle, ama Hitler de bunu istemişti!" diye haykırdı Victor tahmininden dolayı telaşlanarak.

Volodya kısık bir sesle, "Hitler öleli çok oldu," dedi. "Bugünlerde saldırgan dış politikası ve vatandaşlarına tersyüz edilmiş vatanseverlik propagandasıyla ABD'ye bakın."

Sensei yaşlı adamların sözlerini onaylayarak dinledi.

"Görüyorsunuz, en azından bir şeyleri anlamaya başlıyorsunuz... Ama en ilginç şey bu değil. En gülünç olanı, bugün modern dünyanın Roma hukuku sistemine göre yaşaması, yani pontiffler tarafından getirilen o hukuka göre!"

Bu bilgi karşısında şoke olan Stas sırıtarak, "Buyurun!" dedi.

Nikolay Andreyeviç büyük bir şaşkınlıkla, "Parlak geleceğe giden gerçek yol," dedi.

"Ve hala bu dünyanın Ariman'a ait olduğu konusunda şüphelerimiz mi vardı?!" dedi Victor, Volodya ile bakışlarını değiştirerek.

"Bu arada, Ariman'a gelince," dedi Sensei. "Bu dünyadaki rahipler enstitüsünü ilk kuran Büyük Pontiff Ariman'dı. Fark edilmeyen bir köyde 'inşaatçıları', antik dünyanın dini ve siyasi gücünün yoğunlaştığı bir başka yer haline gelen Babil adı altında en ünlü merkezi 'köprü ayaklarından' birini inşa ettiklerinde, Ariman burayı dünya rahipliğinin başkentine dönüştürdü. Sadık hizmetkârları Archonlarla birlikte, daha sonra Asur, Pers, Tyre, Sidon, Elam, Midia, Suriye, Mısır, Etiyopya, Libya, Küçük Asya ülkeleri ve diğer yerlerde kullanılan birçok rahipler-pontiffler yetiştirdi. Dahası, sadece Archonlar için yeni 'köprü ayakları' inşa etmekle ve onların tüm emirlerini sadakatle yerine getirmekle kalmadılar, aynı zamanda 'rahip' konumlarını kullanarak, tanrılar ve insanlar arasında arabulucu gibi davrandılar ve bu ülkelerin ve yöneticilerinin tüm sırlarını başarılı bir şekilde kurtlandırıp Babil'e, özellikle de Esagila'ya gönderdiler. Bu sayede Archonlar antik dünyanın nabzını ellerinde tutuyor, siyasi ve dini kollarını kontrol ediyorlardı."

Sensei'yi dikkatle dinleyen Volodya sordu: "Bilgiyi nereye gönderdiklerini anlamadım? Esa'ya..."

"Esagila'ya, bu şehirden daha önce bahsetmiştim. Ariman için, Büyük Pontiff olarak, Archonlar bir zamanlar Babil'in merkezinde tüm tapınak şehrini inşa ettiler ve büyük bir surla 'dış dünyadan' ayrıldı. Buraya Esagila deniyordu. Bu arada, orada diğer birçok tapınakla birlikte devasa bir ziggurat Etemenanka vardı."

"Ziggurat mı? Nedir o?" diye sordu Kostya.

"Ziggurat, üç veya yedi kule kademeli, kesik kademeli bir piramit olarak inşa edilmiş karmaşık bir tapınak binasıdır. Yani Esagila'da Archonlar sadece Babil'in değil, antik dünyanın neredeyse tüm komşu ülkelerinin dini merkezini kurdular, elbette siyasi kontrol kollarıyla birlikte."

"Şehir içinde bir şehir," diye düşündü Nikolay Andreyeviç bir an. "Siyasi kontrol araçlarına sahip dünyanın dini bir merkezi. Tıpkı Roma'daki modern Vatikan gibi..." Son cümlede sendeledi, gözleri bir şey hatırlamış gibi parladı. "Bu, planın..."

Sensei sözünü bitirmesine izin vermedi ve gülümseyerek, "Ne bekliyordun ki..." dedi.

Bu sözlerden sonra Nikolay Andreyeviç daha çekingen ama daha az ilham verici olmayan bir sesle, "Bu geniş dünyada neler olduğunu kim hayal edebilir ki!" dedi.

Sensei dikkatini bu konuya vermedi ve anlatmaya devam etti, "İnsanların Ariman'ı Nemrut olarak adlandırması ilginç. Yahudi versiyonunda Nemrut olarak geçiyor, 'isyan etmek', 'karşı çıkmak' anlamına geliyor ve Eski Ahit'in İncil efsanelerinde, Babil kulesiyle bağlantılı olanlar da dahil olmak üzere, yaygın bir isim olarak geçiyor. Günümüze kadar gelen efsanelerde Nemrut 'güçlü bir tuzakçı', ilk avcı ve diğer uluslarla savaşları başlatan ilk kişi olarak adlandırılır."

"Avcı mı? Bu tanım çok doğru," dedi Victor. "Dün bizim Hayvan doğamızı ne kadar kolay yakaladığını hesaba katarsak."

"Yaratılış Kitabı'nda Nemrut'un, Adem ve Havva'yı giydirmek için Tanrı tarafından dikilen deri giysiler sayesinde avcılıkta şansının yaver gittiğine dair bir efsane vardır. Bu giysileri gören hayvanlar Nemrut'un önünde diz çökerler. O da onları kolayca öldürür. Bunu gören insanlar da onu kralları olarak ilan ederler."

"Ne efsane ama!" diye sırıttı Stas, "Efsanelerin en iyisi!"

"Demek ki deri giysiler bizim bedenlerimizdir," diye yorumlamaya başladı Victor, "Ve Ariman bizi önünde diz çöktürmek, maddeyle köleleştirmek için hayvani isteklerimizi ve niyetlerimizi kullanır. Böylece aslında bizi öldürüyor. Ve biz onun fikirlerini destekliyoruz, onun kırıntıları için ilk olma hakkı için hayatımız boyunca savaşıyoruz, bu yüzden aslında maddeyi kralımız olarak ilan ediyoruz?!"

Volodya hüzünle sırıtarak, "Ne kadar üzücü olursa olsun, bu efsane şu anda bile gerçek," dedi.

"Bu bir efsaneye benzemiyor," dedi Victor dehşetle. "Günümüzün bir gerçeği!"

Herkes Sensei'e baktı.

"Her masalın sadece bir kısmı masaldır, geri kalanı gerçektir," diye alaycı bir şekilde cevap verdi.

Nikolay Andreyeviç, "Pekala," dedi. "Bizi gerçekten çok şaşırttınız!"

"Gerçekten mi?!" diye gülümsedi Sensei. "Ama bu sadece hikâyenin başlangıcı. Dinlemek için gönüllü oldunuz. O yüzden şimdi sabırlı olun," dedi şakayla karışık. "Sonsuz merakınızın nelere yol açabileceğini bir dahaki sefere öğreneceksiniz."

Çocuklar bir kahkaha patlattı ve Victor iyimserlikle, "Hayır, bu merakımı herhangi bir deri kıyafetle değiştirmeyeceğim!" dedi.

"O zaman biraz daha dinleyin... İsa gibi yüce bir Ruhsal Kişiliğin dünyaya gelişinden önce Archonlar tarafından yapılan hazırlıklara geri dönelim. Böylece, 'Hür

Masonlar' Hillel'i Babil'den Kudüs'e gönderdiler ve bunu bir süre içinde başardılar, böylece Bne-Batar hanedanını yerinden ederek Sanhedrim'in onurlu başkanı oldu. Milattan sonra 10 yılında ölen Hillel'in soyundan gelenler birçok kuşak boyunca Archonların himayesi altında Yahudi patrikleri oldular... İsa Filistin topraklarında faaliyetlerine başladığında, yüksek ve kudretli kişiler hemen O'nu izlemeye başladılar. İsa sadece Öğretisini vaaz etmekle kalmıyor, aynı zamanda kendilerini Tanrı ile insanlar arasında 'arabulucu' olarak adlandıranlar da dahil olmak üzere bu dünya hakkındaki gerçeği söylüyordu..."

"Doğru, Ferisiler hakkında bir şeyler söyledi, onlara ikiyüzlü dedi," Stas belli ki Yeni Ahit'teki metni hatırlamıştı. "Bu arada, Ferisiler kimdir?"

Sensei'yi pür dikkat dinleyen Eugene, fikrini belirtmek istediğini ifade ettiğinde Stas'a hoşnutsuzca baktı. Ancak Stas sorusunu sorduğunda arkadaşı bir kahkaha patlattı.

"Hey sen! Tarih konusunda uzman olduğunu iddia eden kişi. Kitabı okudun ve kim olduğunu bilmiyorsun... o... önemli değil! Kitabı çevirsen iyi olur ya da belki de harfleri tersinden incelemişsindir."

Stas çocuklarla birlikte gülümsedi, "Ana fikri kavramaya ve her ayrıntıda durmamaya çalıştım."

"Kesinlikle," diye inledi Eugene yaşlı bir adam gibi ve kendini daha rahat hissetti. "Doğru zamanda pedal çevirmiyorsun ve sonra hepimizi freninle yakalıyorsun. Sen bizim pulp fiction yarışçımızsın!"

"Kes şunu, dostum!" Stas elini salladı ve çocuklarla birlikte hiç kızmadan kahkahayı patlattı.

"Ama gerçekten, Ferisiler kimdi?" Andrew Sensei'e sordu. "Şimdi açıklayacağım," dedi Sensei. "Ferisiler, o dönemde etkili olan kadim Yahudi dini ve siyasi partilerinden biriydi ve daha az etkili olmayan Sadukiler partisiyle rekabet ediyorlardı. Sadukiler partisi (bugün Kudüs tapınaklarının baş rahipleri hanedanının kurucusu Saddoc'un adıyla anılırlar) çoğunlukla Musa'nın yasasının, yani Tevrat'ın harfi harfine yorumlanmasına ideolojileri gereği bağlı olan, ruhun ölümsüzlüğü, yeniden diriliş kavramını reddeden, dolayısıyla genel olarak eskatolojik ve misyonerlik fikirlerini reddeden rahip aristokrasisinden oluşuyordu. Sadukiler yüksek devlet ve tapınak mevkilerini işgal eden nüfuzlu kişilere aitti. Bu nedenle daha çok siyaset ve sermaye birikimiyle ilgileniyorlardı...

"Ferisilerin partisi ('ayrılmış' anlamına gelen kadim Yahudi kelimesi 'perushim'i refere eder) orta sınıf temsilcilerini bir araya getirmiştir. Bu arada Ferisiler mezhebi, Yahudilerin yaklaşık yetmiş yıl süren Babil esaretinden hemen sonra ortaya çıkmış, yerel dinin birçok özelliğini benimsemişlerdir. Bu nedenle Ferisiler kendi ideolojilerine göre Tevrat'ı yorumlayarak öğretilerini Doğu halklarının dinlerinden alınan efsanelerin yorumlarıyla desteklemişlerdir. Ruhun ölümsüzlüğüne inanıyorlardı, ancak bu kavramı bedenden ayırmıyorlardı. Daha sonra Hıristiyanlığa geçen ölülerin bedenen dirilmesi fikri de onların çabalarıyla Yahudilik sisteminde yasallaşmıştır.

"Ferisiler, takipçileri için dini öğretinin talimatlarına sıkı sıkıya uymakta ısrar ediyorlardı. Ancak Ferisilerin dindarlığı daha çok gösteriş içindi. İsa bu insanları sadece ikiyüzlü değil, aynı zamanda aktör olarak da adlandırdı, çünkü aslında Babil'den benimsedikleri dini görüşleri kendi görüşleri gibi gösteriyorlardı. Dahası

Ferisiler öğretilerinde, gelecekteki Mesih'in Yahudilere karşı suç işleyen herkesi cezalandıracak ve 'Tanrı'nın Yeryüzündeki Krallığı'nı kuracak olan militan bir hükümdar olacağı fikrini ileri sürdüler. Dahası Ferisiler kendilerini bu Krallığın tek varisi olarak görüyorlardı."

Victor, "Tanrı'nın Krallığını yeryüzünde kuracak," dedi, "ideolojilerine bakılırsa 'ebedi bedende' kuracak diyebilirim. Kulağa Arimanian hileleri gibi geliyor."

Volodya ona alaycı bir gülümsemeyle baktı ve ekledi, "Bu adamların Babil esaretinde olduklarını ve oradan birçok şeyi benimsediklerini duymadın mı?"

"Köle idiyseler nasıl benimseyebilirlerdi ki?" Ruslan şaşkınlıkla kaşlarını çattı. "Onlar mahkûmdu."

Eugene hemen şaka yapmayı ihmal etmedi, "Hayır, Ruslan, konvolüsyonunu fazla zorlaman senin için çok sağlıksız."

Sensei, çocukların şakalarına aldırış etmeden Ruslan'a şu açıklamayı yaptı: "Bu ulusun çoğunlukla fakir insanları kölelik ve baskıdan muzdaripken, zengin olanlar, kâtipler, rahipler orada bile fena yaşamadılar ve yeni koşullara uyum sağladılar. Büyük Cyrus II (M.Ö. 539'da Babil'i fethettiğinde) Yahudileri serbest bıraktıktan ve Filistin'e gitmelerine izin verdikten sonra bile, birçoğu Babil'de yaşamaya devam ederken, birçoğu," Sensei bu kelimeyi vurguladı, "ticaretle zenginleşti ve o zamanın büyük şehirlerine yerleşmeye başladı."

"Kâtipler kimdir?" diye sordu Kostya.

"Kâtipler profesyonel hukukçulardı ve aynı zamanda Kutsal Kitap'ı yeniden yazarlardı."

"Yine Roma pontifflerinin sahip olduğu gibi avukatlar," diye belirtti Victor.

"Görüyorsunuz, bu tek ve aynı yapı. Kâtipler Ferisilerin suç ortaklarıydı. Genel olarak hem Sadukiler hem de Ferisiler tek ve aynı kişiler tarafından kontrol ediliyordu. Sıradan insanlar için farklı görüşlere sahip rakip partiler gibi görünseler de, aslında hem o zamanlarda hem de şimdi diğer devletlerin parti politikalarında olduğu gibi hepsi aynıydı. Birbirlerine küfrediyorlar ve kamuoyu önünde birbirlerine düşmanlık ediyorlar, her biri kendi seçmenini koruyor..."

"Seçmen nedir?" diye sordu Yura.

"**Latince elector kelimesinden geliyor, 'seçen kişi' anlamına geliyor. Dolayısıyla, politikacılar birbirlerine sadece kamuoyu önünde karşı çıkarlar ama konuşmaları bittiğinde, kabaca buhar banyosu yapmak için hep birlikte giderler. Çünkü bunlar çoğunlukla tek ve aynı kişilerin, Archonların oyunlarıdır. Onların kuklaları sadece aktif önlemler ve insanların çıkarlarını koruma gösterisi yaparlar. Ancak gerçekte onlar sadece Archonlar için farklı görüşlere sahip insan kitlelerini kontrol altında tutarlar. Bu mezhepler, partiler, hareketler öldüğünde ve toplumun gözünde itibarsızlaştıklarında, yenilerini kurarlar, yeni görüşler vaaz ederler, ama Archonların mutlak egemenlik çabası aynı kalır**.

"Aynı hikâye burada da vardı. Sadukiler siyasi merkezin beyniydi. Ferisilerin görevi ise dindarlık ve devlet sistemini tek bir bütün olarak ulusal bir zihniyette birleştirmek ve mümkün olduğunca çok seçmeni kapsamaktı ve bu görevi başarıyla yerine getirdiler. İsa onlar hakkında sıradan insanlardan çok daha fazla şey biliyordu, bu nedenle tüm bu 'yöneticileri' ikiyüzlü olarak adlandırması boşuna değildi. Yüksek

ve kudretli olanları gerçekten çıldırtan şey ise İsa'nın kendisinin hiçbir şeyden korkmaması ve başkalarına da korkmamayı öğretmesiydi. Tabii ki, bu Özgürlük vaazından korktular. İsa'nın Kudüs'e gelip tapınağa girerek sarrafları ve sunak hayvanı tüccarlarını tapınaktan kovduğu bölümü hatırlayın."

"İncil'de böyle bir bölüm var mı?" Victor kuşkuyla sordu.

"Ne kadar tuhaf olursa olsun, öyle kaldı." Sensei bir şey hatırlamış gibi bir süre durakladı, "Matta İncili'nin 21. bölümünde o dönemdeki gerçek olaylarla ilgili şöyle ayetler var: 'İsa Tanrı'nın tapınağına girip tapınakta alım satım yapan herkesi kovdu, sarrafların masalarını ve güvercin satanların koltuklarını devirdi. Onlara şöyle dedi: 'Benim evime dua evi denecek' diye yazılmıştır; ama siz onu soyguncuların yuvası haline getiriyorsunuz."

Nikolay Andreyeviç başını sempatiyle salladı ve şöyle bir yorum yaptı: "Ama o zamandan bu yana hiçbir şey değişmedi. Bugün tapınaklardaki her hizmet için 'sabit ücretler' var."

"Doğru," diye yineledi Victor. "Ama kendilerini 'kutsal babalar' olarak adlandırıyorlar."

Stas irone bir sesle, "Bugün Tapınağa birinin girdiğini ve satan ve alan herkesi kovduğunu hayal edebiliyor musun?!" dedi.

"Orada kim kalacak?" Eugene sorusundaki derin anlamın farkına bile varmadan ona sordu.

Bir süre sonra tüm grup kahkahalara boğuldu. Sadece Sensei hüzünle gülümsedi ve devam etti: "Şimdi de dini ve siyasi gücü kontrol eden Sanhedrim'in üyeleri olan Yahudi Ortodoksların bir şok yaşadığını hayal edin. Sıradan insanlar tarafından takip edilen biri ortaya çıktı, yani aslında İsa bu 'yöneticilerin', 'kutsal', 'dokunulmaz' kişilerin insanlar üzerindeki otoritesini ve gücünü zayıflattı, kendilerini Tanrı ile insanlar arasında 'arabulucu' olarak adlandıranların özünü gösterdi ve Tanrı'ya hizmet etmek yerine O'nun adıyla spekülasyon yapan ve aslında insanları kendilerine hizmet etmeye zorlayan aynı ölümlüler olduklarını kanıtladı. İsa insanlara, herhangi bir insanın bu 'aracılar' olmadan Tanrı'nın Krallığına nasıl gelebileceği gerçeğini öğretmiştir. Çünkü her insan Tanrı'nın bir tapınağıdır. İlahi ışıltıyı görmek için içinize bakmanız yeterlidir. Bu nedenle İsa vaazlarıyla, topraklarını işgal eden Roma'dan çok yüksek ve kudretli Yahudileri korkuttu çünkü bu işgal kendilerinden çok vergi ödeyen sıradan insanları ilgilendiriyordu çünkü zenginler bu otoriteyle zenginliklerini de koruyorlardı. Elbette Yahudi Ortodokslar kararlı önlemler aldılar, İsa'yı Sanhedrim'de yargıladılar ve ellerinden gelen her şeyle suçladılar: tehlikeli bir lider olduğu, Roma'ya karşı isyana çağırdığı ve hatta aşağılık Galilea'dan geldiği gibi. Yapamadıkları tek şey O'nu hemen öldürmekti, çünkü Romalılar Sanhedrim'in ölüm kararı verme hakkını sınırlandırmıştı. Karar Romalı yetkililer tarafından alınmalıydı. Ama yine de, 'dünyanın başkentindeki' yetkililerin ciddi meselelerle ilgili kararlarının arkasında kim duruyordu? Archonlar.

"Archonların öngöremedikleri tek şey, kötü şöhretli bir insan faktörüydü, İsa'nın insan ruhları üzerindeki manevi etkisini hafife aldılar. Yahudiye'nin Romalı savcısı Pontius Pilatus'un İsa'yı bu kadar gayretle savunacağını beklemiyorlardı. Çünkü Pilatus açgözlü, zalim, güç peşinde koşan ve kararlarından nadiren geri adım atan bir adam olarak görülüyordu. Görevi sırasında kontrolü altındaki Yahudiye'de çıkan karışıklıkları acımasızca bastırmıştır. Yine de İsa'yla karşılaşması öyle bir

adamın bile ruhunu derinden etkiledi ki, daha sonra Archon'ların adamları Pilatus'u İsa'yı suçlu ilan etmeye zorladıklarında, Pilatus yine de İsa'yı onlardan gizlice kurtardı ve her şeyi kendi bildiği gibi yaptı. Yüksek ve kudretli kişilerin bunu kendisine asla affetmeyeceğini çok iyi anlamasına rağmen."

"'Her şeyi kendi bildiği gibi yaptı' derken ne demek istiyorsun?" diye sordu Andrew.

"Size daha önce de anlatmıştım. Öncelikle, Pilatus'a sadık olan Romalı komutan Longinus, İsa'nın beşinci ve altıncı kaburgaları arasına belli bir açıyla sapladığı mızrakla kalabalığın önünde İsa'nın 'ölümünü' ustalıkla simüle etti, ama aslında hayati önem taşıyan hiçbir organa zarar vermedi. İsa'nın bedeni sadece baygın durumdaydı. Askerlerin, bu tür infazlarda genellikle yapıldığı gibi, çarmıha gerilen diğer iki kişinin incik kemiklerini kırdıklarını hatırlatmak isterim, böylece bir adam boğulma nedeniyle acı çekerek ölecektir. İkinci olarak, Pontius Pilatus'un emriyle, kuralın bir istisnası olarak, İsa'nın 'ölümünü' kalabalığın önünde ilan ettikten sonra, çarmıha gerilenlerin tek kişilik mezarlara gömülmesi ya da cenazelerinin yakınlarına verilmesi yasak olmasına rağmen, cesedi çarmıhtan indirilerek mağaraya götürüldü. Sadece ortak bir mezara atılıyorlardı. Ayrıca İsa'nın cesedi bu mağarada bulunduğu sürece Pilatus'a sadık Romalı savaşçılar mağaranın yakınında nöbet tuttular. Ve İsa'nın cesedi bu mağarada, Pilatus'un gizli emriyle Suriye'den getirilen ve 'Arap Hipokrat' olarak adlandırılan o dönemin en iyi doktorlarından biri ve beş yardımcısı tarafından iki gün boyunca pratik olarak tıbbi bakım gördü. Ve sadece bundan sonra İsa, sağlığına tamamen kavuşabilmesi için daha güvenli bir yere taşındı. Ve yine, İsa iyileştiğinde, Pilatus ona önemli miktarda para verdi, böylece İsa bu ülkeyi Archonların insanlarından gizlice terk edecek ve Doğu'ya gidecekti. Ve sadece 36 yılında, Archonlar İsa'nın hayatta olduğunu öğrendiklerinde, Pontius Pilatus'u sadece görevinden azletmekle kalmadılar, aynı zamanda görevindeki faaliyetleri hakkında tüm mahkeme soruşturmasını organize ettiler. Tüm bunlara rağmen Pilatus hayatının sonuna kadar yaptıklarından asla pişmanlık duymamıştır. Dahası İsa'nın kurtarılmasını hayatındaki en önemli ve anlamlı eylem olarak görmüştür."

Volodya, "Bu kader," dedi.

* * *

"Öyleyse hikâyemize geri dönelim," diye devam etti Sensei. "Archonlar İsa'nın kişiliğinden çok, O'nun insanlar arasına ektiği ruhsal tohumlardan rahatsız oldular. Ne kadar yok etmeye çalışsalar ve İsa tarafından verilen Öğretinin takipçilerine karşı güçlü bir baskı örgütleseler de, bu önlemler takipçilerin sayısını azaltmadı. Archonlar onları fiziksel olarak öldüremedikleri için eski test edilmiş planlarını kullandılar: eğer bir hareketi yok edemiyorsanız, ona liderlik etmelisiniz. Daha önce de söylediğim gibi, 'isyancılar' üzerinde gücü ele geçirmek için bu yöntemi oldukça sık kullandılar ve hala kullanıyorlar. Bu şekilde birkaç önemli sorunu çözmüş oluyorlar: aktivistlere baskı uygulamak ve onları yok etmek, bu hareket üzerinde nüfuz ve kontrol kurmak ve bundan hatırı sayılır miktarda para kazanmak.

"Böylece, Archonlar bu 'operasyonu' o zamanlar Kudüs'te ünlü bir haham ve otoriter bir Ferisi olan Hillel'in torunu Gamaliel'e emanet ettiler. Dahası, İsa'nın

Filistin topraklarında vaaz verdiği dönemde, İsa'nın faaliyetlerini gizli bir şekilde kontrol etmek ve gölgelemekle görevlendirilen kişi Gamaliel'di. Aynı zamanda adamlarını İsa'yı takip eden bir grup öğrenciye gönderdi."

Nikolay Andreyeviç hafifçe öksürdü, sesini temizledi ve sordu: "İsa'yı takip eden havariler... İncil'de bahsedilen 'İsa tarafından seçilmiş yetmiş havari' bunlar mıydı?"

"Ne diyebilirim ki... Aslında İsa kendi öğretisinin takipçilerini seçmedi. Sadece O'nun Öğretisini dinlemek isteyenleri seçti. Ve yetmişten çok daha fazla dinleyici vardı ve anlayabileceğiniz gibi hepsi sadece dinleyici bile değildi."

"Ama neden tam olarak yetmiş kişi vardı? Altmış ya da seksen değil?" Victor bunu anlamaya çalıştı.

"Oldukça basit. Gamaliel'in insanları yeni bir dini yazılı olarak resmileştirdiklerinde, İsa'ya 'havariler' olarak adlandırılan bu yetmiş öğrenciyi atfettiler, çünkü bu rakamı sanhedrim'in üye sayısından aldılar, çünkü yetmiş kişi ve bunların hepsine başkanlık eden bir baş rahip vardı. Yani bunu onlar tarafından oldukça iyi bilinen yapıdan kopyaladılar. Bu arada bu ekleme sayesinde okuyucularına İsa'nın 'aziz elçileri' arasında Barnabas gibi bir şahsiyetin nereden çıktığını kolayca açıklayabildiler. Ve o tek kişi de değildi."

"Barnabas'ın aslında bir havari olmadığını mı söylemek istiyorsunuz?!" diye sordu Nikolay Andreyeviç hayretle.

Ancak 'grubumuzun sağduyusu' Barnabas hakkında bir şeyler bildiği için bunu yetkinlikle sorduysa da, genç grubumuz onun kim olduğunu ve Nikolay Andreyeviç'in neden bu kadar şaşırdığını bile anlamadan oturuyordu ki Sensei ona şu cevabı verdi: "O casusluk yapmak için gönderilmişti. Üstelik sadık bir Ferisi idi."

"Barnabas bir Ferisi miydi?" Nikolay Andreyeviç daha da büyük bir şaşkınlıkla sordu.

Kostya ya merakından ya da bilmek istediğinden dayanamadı ve bir solukta, "Kimdi o Barnabas?" diye ağzından kaçırdı.

Sensei cevap vermek için bir süre bekledi ve sonra açıklamaya başladı. Ama bana göründüğü kadarıyla bunu ondan çok Nikolay Andreevich'e açıklamıştı.

"Sonuçta Barnabas adı o adamın gerçek adı değildi. İsa'nın takipçileri arasında casusluk yapmak için geldiğinde ona bu ismi vermişti. Gerçek adı Josef'ti. Kıbrıs adasında, Kudüs yakınlarında toprakları olan zengin bir Yahudi ailesinde doğdu. Kudüs'te Gamaliel'den özel eğitim aldı. Ve bu arada," Sensei Nikolay Andreyeviç'in dikkatini bu gerçeğe çekercesine son cümleyi vurguladı, "Kudüs'teki okulda onun akranı ve arkadaşı Saul'dan (Pavlos) başkası değildi. O Saul ki daha sonra Archonların çabalarıyla dogmaları Hıristiyanlığın temeli haline gelen havari Pavlus'a dönüştü."

Nikolay Andreyeviç ilgiyle, "Gerçekten mi?! Pavlus paganlar arasında İsa'nın havarisi olarak kabul ediliyor!"

"İşin en ilginç yanı, Pavlus Archonların oyununda özel bir figür olduğu için bu efsanenin bugüne kadar aktif olarak desteklenmiş olması. Çünkü o, İsa tarafından verilen Öğretiyi fiilen değiştiren, çok ince bir şekilde değiştirmeler yapan ve daha sonra kilise tarafından temel bir dogma olarak kabul edilen yeni dinin ana ifadelerini ortaya koyan onların himayesindeki ve aday gösterilen kişidir."

"Pavlus da Barnabas ile birlikte Kıbrıs'ta mı yaşadı?" Kostya yine genel

heyecanın ne olduğunu anlamadan 'zekice bir soru' sormaya çalıştı.

Sensei, Kostya'nın devam eden konuşmanın derinlerine inme çabalarına gülümseyerek bakarak, "Asla," diye yanıtladı. "M.Ö. 11 yılında Küçük Asya'daki Tarsus şehrinde (Kilikya eyaleti) doğdu. Bugün Türkiye'de Tarsus diye bir şehir var."

"O bir Türk müydü?" Ruslan alaycı bir tavırla sordu.

"Hayır, tabii ki," diye sırıttı Sensei. "Türkiye bir devlet olarak Küçük Asya'da ancak XIII. yüzyılın sonu ve XIV. yüzyılın başında ortaya çıktı. O zamanlar bu topraklar, Akdeniz'i çevreleyen hemen hemen diğer topraklar gibi, onları işgal eden Roma'ya aitti."

Nikolay Andreyeviç, Sensei'i ilgilendiği konuya geri getirdi: "Demek ki Saul bir Yahudi'ydi."

"Evet. Saf bir Yahudi kökenine sahipti. Ailelerinin Benjamin'in soyundan geldiği düşünülüyordu... Daha doğrusu adı Saul'du, geleneksel transkripsiyonda Savl olarak okunuyordu. Bu isim ona M.Ö. XI. yüzyılın sonlarında hüküm süren İsrail-Yahudi devletinin ilk kralının ismi olarak verilmişti. Hatırlayacağınız gibi Eski Ahit'in metnine göre 'Tanrı'nın isteğiyle' tahta çıkmış, ancak daha sonra O'nun gözünden düşmüştü."

Sensei sanki bu bilgide saklı bir ikiliği vurgulamak istercesine duraksamalarla konuşuyordu.

"Ah," diye hatırladı Stas sabahki konuşmamızı. "'Sorulan kişi' buydu."

"Kesinlikle."

"Peki Paul ismi nasıl ortaya çıktı?"

"Babası Yahudi olmasına rağmen, Savl'a miras kalan Roma vatandaşlığı vardı, Latince adı Paul'ün nedeni de bu."

"Bu çocukluğundan beri Paul olarak çağrıldığı anlamına mı geliyor?" "Aile dışında, evet." Sensei hemen bunu açıkladı. "Mesele şu ki, Tarsus, Yunan akademisi ve vatandaşlarının eğitimiyle ünlü, gelişen bir şehirdi. Ana nüfusu Yunanlılar ve Aramilerden oluşuyordu."

"Nasıl oldu da Yunanlılar Tür... daha doğrusu Küçük Asya'da ortaya çıktı?" Ruslan bunu anlayamadı.

"O zamanlar Küçük Asya'da çok sayıda Rum vardı. Büyük İskender'in fetihlerinden sonra, yani Roma imparatorluğu kurulmadan önce oraya göç etmeye başladılar."

"Anlıyorum," dedi adam.

"Sensei Nikolay Andreyeviç'e anlatmaya devam etti: "Paul (Pavlus) Ferisi geleneklerinin katı kuralları içinde yetiştirildi. "Babası oğlunun çok yönlü ve parlak bir eğitim almasını hayal ediyordu. Bu nedenle Pavlus anadili dışında neredeyse çocukluğundan beri Yunanca ve Latince öğrendi ve bu dillerde sadece iyi yazmak ve konuşmakla kalmadı, aynı zamanda bu halkların kültürünü biliyor, ünlü yazarlarının yazılarını okuyordu. Bu arada, Tarsus kentinin Tanrı Tarku'ya tapınmadan kaynaklanan özel bir 'kurtuluş' kültünün merkezi olduğunu da belirtmek gerekir. Bu, Pavlus'un dünya görüşünde belli bir iz bırakmıştır. Daha sonra İsa'nın öğretisi dine dönüştürüldüğünde Pavlus, İsa'nın yaşamından çok 'kurtuluş' konusuna (elbette kendi yorumuna göre) daha fazla önem verdi... Böylece Pavlus Kudüs'te, haham akademisinde, bu arada Yunan kültürünü oldukça iyi bilen 'Gamaliel'in ayaklarının dibinde' eğitim aldı.

"Savl, muhafazakâr Yahudiliğe olan bağlılığını her şekilde göstermiş ve kendisini bir haham, yani dini önder pozisyonuna gayretle hazırlamıştır. İsa'nın Filistin'deki vaazları sırasında O'nun dinleyicisi bile değildi, havarisi olduğunu söylemiyordu. Dahası, Kudüs akademisinden mezun olduktan sonra kendisini Ferisiliğin öfkeli bir taraftarı olarak gösterdi ve İsa'nın gerçek takipçileri de dahil olmak üzere yetkililere muhalefet eden insanlara yapılan zulümlere, tutuklamalara ve yok edilmelerine aktif olarak katıldı. Genel olarak Sanhedrim'e hizmet etmek ve Kudüs'teki bu 'konsil'e kabul edilme umuduna sahip olmak için elinden gelenin en iyisini yaptı."

"'Konsil' nedir?" Kostya komik bir şekilde iri gözlerle baktı.

"Latince bir kelime ve kelime anlamı 'kapalı oda' demek. Çok sonraları Roma Papası'nı gizlice seçmek için bir binada toplanan kardinaller konseyini adlandırmak için kullanıldı." Sensei bunu Kostya'ya açıkladı ve yarıda kestiği hikâyesine devam etti. "Genel olarak Savl büyük bir güç hayal ediyordu. Diğerlerinin aksine, yeni dinin 'öğreticisi' rolüne en uygun kişi oydu. Özellikle de Yunan ve Latin kültürlerini iyi bildiği için. İsa'nın öğretisi en çok Yunanlılar arasında yankı bulmuş ve deyim yerindeyse rüzgârda yanan bir ateş gibi yayılmıştı. Bu arada," dedi Sensei bir şeyi hatırlayarak ve bakışlarını Volodya'ya kaydırdı, "Gamaliel adamlarıyla birlikte bu operasyonu detaylandırdığında, İsa'ya Yunan mitolojisinden aldıkları 'Chiron' kod adını verdiler. Bu, ölümsüz bir yarı at-yarı insan sentorun adıydı. Efsaneye göre Chiron'un kökenini babası Chronos'tan değil, annesi Philora'dan aldığına inanılıyordu, zira Philira Yunanca 'ıhlamur ağacı' olarak sunuluyordu. Ayrıca Chiron kendine özgü bilgeliği, nezaketi ile diğer centaurlardan üstündür ve ünlü kahramanların öğretmenidir. Bu lakap İsa'ya Gamaliel'in insanları tarafından verilmişti, çünkü İsa onların gözünde hem kökeni hem de bu faaliyetleri nedeniyle böyle duruyordu. Ayrıca efsanevi kahraman Chiron usta bir doktordu ve Asklepios'a tıp sanatını öğretti. Adı becerikli ellere işaret ediyordu çünkü Yunanca'da 'cheir' el anlamına geliyordu. Ve bilindiği gibi İsa, elleri üzerine koyarak insanları iyileştirirdi."

Volodya alçak sesle, "İyi adamlar bu işi devraldı," dedi.

"Neden ona bir kod adı verdiler?" Andrew bir fikir edinememişti.

Victor dostça bir tavırla adamın omzuna dokundu ve ona göz kırparak, "Büyüdüğünde ve kriminal soruşturma departmanının bir memuru olarak polise katıldığında, o zaman anlayacaksın" dedi.

"Hadi ama," dedi adam hafif bir hayal kırıklığıyla, "O zamanlar kriminal polis memuru pek yoktu. Milattan önce birinci yüzyıldı! Hayal bile edilemeyecek kadar eski zamanlar!"

Adam bu sözlerden sonra daha da güldü, Volodya ise gülerek açıkladı, "Dünyanın en eski mesleği neydi biliyor musunuz?"

Eugene hemen elini kaldırdı ve büyük bir sabırsızlıkla salladı, "Ben, ben biliyorum!"

Volodya onun konuşmasına izin vermeden, kendinden hoşnut bir havayla, "Casusluk," dedi.

Eugene büyük bir şaşkınlıkla yüzünü buruşturdu ve elini güçlükle indirerek tekrar sıktı, "O zaman dünyadaki ikinci mesleğin ne olduğunu biliyorum. Lütfen bana sorun!" Stas sırıtarak, "Cevabınızı biliyoruz," dedi ve elini indirmeye çalıştı.

"Bilmiyorsun çünkü..."

Stas eliyle ağzını kapatmayı güçlükle başardı, "Sessiz ol diyorum!"

Eugene onun inatçı pençesinden kurtuldu ve "Karşı casusluk!" diye bağırdı. Ve grubun kahkahaları arasında neşeyle kelimeleri çekerek ekledi, "Akıl almaz bir antiklik!"

Eugene'in şakasına güldükten sonra bakışlarımızı tekrar Sensei'e çevirdik ve heyecan verici hikâyesini dinlemeye devam ettik.

"Böylece," diye devam etti, "Gamaliel Şam'da Savl ile buluşur ve ona Yahudi inancının yüceliği için gizli bir görev verir. O andan itibaren Savl, (hayatında hiç görmediği) İsa'ya 'gayretli' bir şekilde tapan ve O'nun Öğretisini 'vaaz eden' Pavlus'un ta kendisi olur. Daha sonra Pavlus'un Şam yolunda mucizevi bir vizyon gördüğüne dair bir hikaye uydurdular, sanki gökten gelen bir ses onu daha önce yaptıklarından dolayı azarlıyor ve Şam'da ona ne yapması gerektiğini söyleyecek olan insanlara itaat etmesini istiyordu."

"Bu bir şaka olmalı!" Stas başını salladı.

"Bu 'mucizevi görüntünün' 'tanıkları' bile vardı. Her şey olması gerektiği gibiydi. Gamaliel'le yapılan görüşmeden sonra, neredeyse üç gün içinde, 'onaylanmış plana' göre, Pavlus, Gamaliel tarafından bir süre önce İsa'nın takipçileri arasında casus olarak gönderilen adamları Anania tarafından vaftiz edilir. Dahası, Pavlus'un vaftiz töreninin mümkün olduğunca çok İsa'nın takipçisi tarafından izlenmesi için her şeyi yaparlar. Hatta Anania'nın Pavlus'u Şam'a giderken başına gelen körlükten (tabii ki hiç olmadı) iyileştirdiği yalanını bile uydurdular.

"Daha sonra Pavlus Arabistan'a taşınır ve burada Gamaliel tarafından kendisine verilen İsa'nın Öğretisi ile ilgili tüm kaynakları iyice inceler ve yeni görevinde eğitilir. İsa'nın takipçileri Pavlus'un onlara karşı yaptığı tüm zulümleri biraz olsun unutabilsinler diye de oraya gönderilir. Pavlus, İsa'nın öğretisinin yeni bir yorumunun argümanlarıyla donatılmış olarak Şam'a geri döndüğünde, İsa'nın takipçileri arasında faaliyetler başlatmaya çalıştı. Ama bu işe yaramadı. Üstelik bu iki ucu keskin bir silahtı. Bir yandan, insanlar onun önceki faaliyetlerini iyi hatırlıyorlardı ve bu nedenle Pavlus İsa'nın 'işittiklerini' kendi yönüne yönlendirmek için gerekli yetkiyi elde edemedi. Öte yandan bu ihanet eylemi Ortodoks Yahudilerin Pavlus'a karşı öfkelenmesine ve onu bir hain olarak görmeye başlamalarına neden oldu. Her bir Yahudi'ye gelip hala 'kendilerinden' olduğunu açıklayamıyordu. Bu yüzden genel olarak insanlar ona kızdılar ve o da Şam'dan Kudüs'e gizlice kaçmak zorunda kaldı."

"Doğru," diye sırıttı Eugene. "Eğer 'öyle ya da böyle' diye güvenirseniz başınızı kaybedebilirsiniz sanırım."

"Kudüs'te Savl ilk olarak Gamaliel ile karşılaşır. Sorusu oldukça hızlı bir şekilde çözülür. Pavlus geçici olarak, dünya görüşüyle Yahudilik ve İsa'nın öğretisi arasında orta bir pozisyon alan Kudüs cemaatine yerleştirilir. Bu cemaatin başında daha önceden tanıdığınız Yahudi Jacob ve Kifa vardı. Gamaliel'in adamları Barnabas aracılığıyla bu toplulukla temasa geçmişlerdi. Çünkü Kifa Barnabas'ın akrabasıydı. Barnabas'ın kardeşi Aristovul'un kızıyla evliydi ve bu evlilikten biri kız biri erkek iki çocuğu vardı."

"Kifa ve Barnabas akraba mıydı?!" Nikolay Andreyeviç tekrar sordu. "Görüyorsunuz ya, bilmiyordum."

Sensei başını salladı ve devam etti: " Dahası Gamaliel, İsa'nın takipçileri arasında az çok kabul gördüğü için Pavlus'a yardım etmesi için Barnabas'ı gönderir. Daha sonra Pavlus'la birlikte Şam'da gerçekleşen 'mucizevi iyileşme' ve 'Pavlus'un samimi tövbesi ve yeni inanca geçişi' hakkındaki 'gerçeği' inananların önünde doğrulayan Barnabas oldu. O zamandan beri Pavlus ve Barnabas'ın 'ünlü' ortak faaliyetleri başlamıştır. Kudüs'te oldukça verimli çalıştıklarını söylemeliyim ki daha sonra Antiochia ad Orontem şehrine gönderildiklerinde yerel yetkililer İsa'nın gerçek takipçilerini acımasızca cezalandırdılar çünkü onların Kudüs'teki tam isimlerini, adreslerini ve gizli toplantılarının yerlerini biliyorlardı."

"Elbette, bir solucanı sebze bahçesine bırakırsanız, sadece bahçeyi çiğnemekle kalmaz, tüm lahanayı yer," dedi Eugene şakayla karışık üzüntüyle.

"Solucan mı?" diye sırıttı Stas ve onu düzeltmek istedi ama Volodya daha hızlı davranarak, "Sadece bir solucan olsaydı..." diye kısa bir açıklama yaptı.

"Bu Antiochia ad Orontem nasıl bir şehirdi?" diye sordu Nikolay Andreyeviç, belli ki sohbetin konusundan sapmak istemiyordu. "İlk kez duyuyorum."

"Oh, Hıristiyanlık tarihinde önemli bir şehir," dedi Sensei. "Antiochia ad Orontem o zamanlar büyük bir şehirdi ve neredeyse Doğu'nun başkenti olarak kabul ediliyordu. Suriye'nin kuzeyinde, Oront nehri üzerinde yer alıyordu ve Akdeniz'e yirmi beş kilometre uzaklıktaydı. Uluslararası bir şehir olduğu söylenebilir. Orada farklı ulusların temsilcileri yaşıyordu, en dikkat çekici olanları Suriyeliler ve Yahudilerdi. Ama çoğunluk elbette Yunanlılardan oluşuyordu, Atina, Argos, Etholia ve diğer Yunan şehirlerinden buraya göç edenlerin çocukları."

"Hıristiyanlar için neden önemliydi?"

"Şimdi anlayacaksın," dedi Sensei ilginç bir devam vaat eden tonlamasıyla. "Yani İsa'nın gerçek havarilerinin faaliyetleri nedeniyle, Antiochia ad Orontem'de Yunanlılar ve Suriyeliler arasında İsa'nın Öğretisinin takipçilerinin güçlü hareketi ortaya çıktı. Yunanlılar İsa'nın Öğretisini **'iyi, yararlı Öğreti'den** başka bir şey olarak adlandırmadılar, bu onların dilinde **'chrēstos logos'** olarak duyuluyordu. Kendilerini Chrestianlar olarak adlandırdılar," Sensei 'e' harfine vurgu yaptı, "İsa'nın, yani İsa'nın iyi ve yararlı Öğretisini öğrenenlerin."

Nikolay Andreyeviç hayretle, "Christ (Mesih) kelimesinin buradan geldiğini mi söylemek istiyorsunuz?!" diye sordu. "O zaman neden Chrest değil de Christ?"

Sensei memnun bir ifadeyle gülümsedi ve "Çünkü Archonlar boş durmaz. Bu hareketin zirvesindeyken Pavlus ve Barnabas'ın yanı sıra diğer benzer 'vaizleri-öğretmenleri' gönderdiler. Gamaliel, Antakya'daki 'Chrestian' topluluklarını etkisiz hale getirmek için çok çaba sarf etmek zorunda kaldı. Ama halkı orada kendi kurallarını dayatmayı ve birleşik Antakya kilisesini kurmayı başardığında, sonuç tüm beklentileri aştı çünkü İsa'nın değiştirilmiş Öğretisini güvenle kabul eden 'paganların' (Yahudi olmayan herkese böyle diyorlardı) sayısı, bu Öğretiyle ilgilenen Yahudilerin sayısından çok daha fazlaydı. Öğretinin değiştirilmiş versiyonu İsa'nın tohumlarını içerdiğinden, milliyetleri ya da ırkları ne olursa olsun insanları ruhsal olarak uyandıran bu hareket, Archonların insanlarının himayesi altında bile daha kitlesel ve uluslararası hale geldi. Bu nedenle Archonlar, bu hareketin kendi kontrolleri altında bir dünya dini olmak için gerekli tüm özelliklere sahip olduğu sonucuna vardılar. O andan itibaren Archonlar programlarına düzeltme ekler, Antakya kilisesine sahip çıkar ve kârsız girişimi kârlı bir girişime dönüştürürler.

"Tam olarak Antakya'da, Gamaliel'in adamlarının kontrolü altında olan İsa'nın Öğretisinin değiştirilmiş versiyonunun tüm takipçileri, 'meshetmek' anlamına gelen kelimenin sözlü bir sıfatı olan Yunanca 'christos' ('meshedilmiş') kelimesine atıfta bulunarak 'Hıristiyanlar' olarak adlandırıldılar. Pavlus gibi iyi eğitimli ve birkaç dil bilen Yahudi 'önderlerin' zekâsı sayesinde bu kelimenin anlamı Aramice 'mĕšihā' ve buna bağlı olarak 'mesih', 'meshedilmiş hükümdar' anlamına gelen Yahudi 'māšiăh' kelimesine bağlanarak ona dini ve ritüel bir anlam yüklenmiştir.

"Çoğu Yunanlı olan ve Yahudi ritüellerini iyi bilmeyen 'müritlerine' 'Hıristiyanların' 'meshedilmiş' kişiler olduğunu ve bunun sadece iyi bir öğretiyi öğrenen 'Chrestianlardan' daha havalı olduğunu açıkladılar. Çünkü cemaate dayatılan görüşlerine göre, 'meshedilmiş' bir kişi, bir meshetme ritüeli sonucunda resmi olarak en yüksek kutsal kraliyet konumuna yükseltilen kişidir. Aslında Gamaliel'in adamları bu 'meshedilmiş' kelimesini 'dağınık sürü' için ironik bir şekilde aşağılayıcı anlamda, yeni evlat edinilmiş aşağılık 'paganlar' ile onların Ferisilerden yani Ortodoks Yahudilerden olan hamileri arasındaki uçurumu vurgulamak için kullanmış olsalar da... Dahası, tam olarak o andan itibaren İsa'ya Yahudi kökeni atfetmeye başladılar, çünkü Hıristiyan topluluklar Yahudilerin etnik olarak ayrıcalıklı olduğu fikrini yaydılar. Pavlus'un öğretisine göre, Yahudi dininin takipçileri olan Hıristiyanlar, **yaşlı ağacı çiçeklendirmek için** iyi, ekili bir zeytin ağacının gövdesine aşılanan yabani bir zeytin ağacının dallarına benzetiliyordu."

Nikolay Andreyeviç işin aslını anlayarak tekrarladı: "Yaşlı ağacın çiçek açması için mi? Bu hem siyasi hem de dini anlamda çok akıllıca bir ileri görüşlülük hamlesi."

"Elbette," diye sırıttı Sensei ve espriyle, "Archonlar dünyevi anlar için değil, yüzyıllar için inşa ederler," dedi. Ve hikayesini anlatmaya devam etti, "Tam olarak Antakya'da Yunanca 'Chistianların' ana dili haline geldi. Ve tam olarak Archonlar tarafından Hıristiyanlığın geçici merkezi haline getirilen Antakya kilisesi, tüm Roma imparatorluğuna sözde 'misyonerler' göndermeye başladı, bunların ilki Paul ve Barnabas gibi insanlardı."

"'Misyonerler' kelimesi 'misyon' kelimesinden mi geliyor?" diye sordu Kostya bir uzman edasıyla.

"Haklısın. Latince 'missio' kelimesi 'paket', 'görev' anlamına gelir. Dini bağlamda ise başka bir dine inanan insanlar arasında belli bir dinin yayılması anlamına gelir."

"'Hıristiyanlar' kelimesinin bunlardan geldiği doğru mu..." Tatyana üzgün hissediyordu. "Şimdi inançla ilgili... İsa'ya olan inançla?"

"İnancın bununla ne ilgisi var?" Sensei ona sordu. "Sana söylediklerim sadece tarih, geçmişin külleri. **Hangi dine mensup olursa olsun, gerçek bir inanan için, Tanrı'ya içtenlikle çabalayan ruhunu engelleyebilecek ne bir güç ne de bir engel vardır. Gerçek inanç insanın içindedir. Eğer bu gerçek bir inançsa, dışarıdan hiçbir şey ona engel olamaz**."

* * *

Nikolay Andreyeviç Sensei'i dikkatle dinledi ve sorusunu sormak için acele

etti: "Yani Petrus Kudüs cemaatinde mi kaldı? Pavlus'un aksine o Yahudiler için bir havari gibi görünüyordu. Yahudilikle ilişkilerini kesmemek için her zaman Hıristiyanlığı savundu."

Sensei gülümsedi, "Doğru. Bilimde bir terim bile icat edildi, buna 'petrinizm' deniyor..."

"Ne dedin sen?!" diye sordu Eugene ve çocuklarla birlikte yüksek sesle gülmeye başladı.

Sensei adama "Yanlış duymadınız" diye cevap verdi ve Nikolay Andreevich'in sorusunu yanıtlamaya başladı, "Onu 'Yahudilerin havarisi' olarak 'çağıran' Pavlus'tu. Kifa Kifa'ydı, orada burada oynadı. Basitçe kullanıldı, ama sırlara girmesine izin verilmedi.

Ona 'Hür Masonlar' tarafından ihtiyaç duyuldu çünkü birçok kişi Kifa'nın yeni İsa ile çok zaman geçirdiğini biliyordu. Kifa 'paganların' inancı için bir kukla lider olarak da çok yararlıydı. Bu nedenle Gamaliel onu, deyim yerindeyse, 'yeniden yönlendirmek' için büyük çaba sarf etmeden kullandı. Kudüs'te İsa'nın gerçek takipçilerine karşı zulüm yeniden başladığında, (Kudüs cemaatinde sessizce ve barış içinde yaşayan) Kifa aniden yakalandı ve 'fırsattan istifade' dedikleri gibi hapsedildi. Gerçekte bu Gamaliel'in bir kışkırtmasıydı. Kifa sadece hapsedilmekle kalmamış, sabahleyin öldürüleceği korkusuna da kapılmıştı. Gamaliel'in adamları gelip Kifa'ya işbirliği karşılığında onu serbest bırakacaklarını vaat ettiklerinde, Kifa şansına inanmadı. Aynı gece hapishaneden serbest bırakıldı. İlgili talimatlardan sonra acilen Kudüs'ten ayrıldı ve Antakya kilisesinin başına geçmesi gerektiği Antakya'ya yöneldi."

Sensei bir süre sessiz kalıp bir şeyler düşündü ve sonra acı acı sırıttı.

"Ve daha sonra Luka sayesinde 'Havarilerin İşleri'ne (12. Bölüm), Rab'bin Meleği'nin Petrus'un üzerine hapishaneye geldiğini, onu oradan çıkardığını ve pranga denen ağır demir zincirlerinden kurtardığını kaydettiler."

Nikolay Andreeviç, "Kanonlaştırılmış İncillerden birini yazan Luka mıydı?" diye sordu.

"Evet."

"Archonların adamlarıyla birlikte mi hareket ediyordu?" diye sordu Victor.

"O Pavlus'un adamıydı. Ama size ondan biraz sonra bahsedeceğim." Sensei bir süre durakladıktan sonra sözlerine şöyle devam etti: "En ilginci, 'Petrus'un prangaları' olarak adlandırılan bu eserlere bugüne kadar tapınılmış olması ve yılda bir kez inananlar tarafından ibadet için dışarı çıkarılmalarıdır. Onlara 'kutsal' bir emanet olarak önem veren Kudüs İmparatoru Iuvenalis'tir (V. yüzyıl). Bizans imparatoru Theodosius II'nin eşi Eudocia'ya hediye etmek için değerli bir şeye ihtiyacı vardı. O dönemde (imparator Konstantin'in annesi Elena'nın İsa'nın üzerinde çarmıha gerildiği varsayılan tahta bir haç bulmasından sonra) bu tür 'aziz eserleri' için bir moda vardı. Bu yüzden patrik Iuvenalis, imparatorun karısına prangalar hediye etti ve bunları 'çok Petrus'un prangaları' olarak adlandırdı."

"Elbette," diye sırıttı Stas. "İşe yaramaz şeyleri sunmak ne güzel bir alışkanlık."

"Sadece sunmakla kalmadı, Petrus'un mucizesini duyan Hıristiyanların bu demir prangaları kesin bir şey olarak sakladıkları ve hasta olup imanla onlara gelenlerin iyileştiğine dair uydurma bir hikâyeyle destekledi."

Nikolay Andreyeviç düşünceli bir ifadeyle, "İnançla gelen' psikoterapinin platin formülüdür," dedi.

"Ve sadece psikoterapinin değil," diye vurguladı Sensei, "insan özünün de. Çünkü bir şeye inanırsanız, onu elde edersiniz..."

Eugene sahte bir hayranlıkla 'kıskanmaya' başladı, "Bakın, bu adam ne hediye yapmış! İyi adam! Dedikleri gibi, hem ucuz hem de uygun bir hediye, kurtlar doydu ve büyükannem hamuru sakladı. Ben de Petrovich'e doğum günü için ne hediye alacağımızı düşünüyorum. Kulübemde paslı bir kuyu zinciri var..."

Eugene bu sözlerle zincirin gerçek olmayan kalınlığını ve büyüklüğünü göstermeye çalışmış, böylece adamları güldürmüştü.

Andrew diğerleriyle birlikte gülerek "Kim bu Petrovich?" diye sordu Stas'a.

"Bu onun 'en sevdiği' patronu," diye yanıtladı Stas, Eugene'in soytarılığına bakarak.

"Ne olmuş yani?" Eugene gülen adamlara bakarak ciddi bir havayla kendini haklı çıkarmaya başladı. "Ne kadar zamandır suda ve sonra da toprakta olduğunu biliyor musunuz! Oho! Bu neden nadir görülen bir şey değil?"

"Vay, vay," diye başını salladı Victor, "Böyle bir 'nadirlik' için kesinlikle kovulacaksın."

"Kaybedecek bir şeyim yok!" Eugene sakinleşmedi ve kayıtsızca omuzlarını silkti. "Özgür bir ülkemiz var! Eğer bu köle sahibi beni kovarsa, başka bir tane bulurum. Hiç önemli değil! Ama adamın hayatının geri kalanında sahip olacağı bir hatıra için!"

Bu sözlerden sonra tüm grubumuz kahkahalara boğuldu. En çok da çalışanlar güldü. Stas gülmekten gözyaşlarını sildi ve eliyle arkadaşına doğru işaret etti.

"Şakayı bırakalım, zaten karnım ağrıyor. Sakince dinleyelim."

"Ama ben zaten uzun süredir sessizliğimi koruyorum," dedi Eugene. "Senin gürültün bütün dünyayı kavrama sürecini engelliyor..."

Genel olarak hepimiz sakinleştiğimizde bu beş dakika sürdü. Ve imparatorun eşinin bu kadar ağır bir hediyeyi nasıl aldığını soran ilk kişi tabii ki Eugene oldu.

Sensei neşeyle, "Muhteşem bir şekilde," diye cevap verdi. "Ancak önemli olan şu an değil, bu hikâyenin nasıl hızla büyümeye başladığı. Eudocia bu zincirleri beraberinde Konstantinopolis'e götürdü. Bir zinciri Roma'ya kızı Eudoxia'ya gönderdi. Eudoxia ise bu 'emaneti' değerli bir şey olarak koyduğu 'Aziz Petrus' tapınağını inşa ettirdi. Yine de Roma'da 'tesadüfen' Petrus'un ölmeden önce taşıdığı iddia edilen başka prangalar buldular. Yani genel olarak her şey olağan şekilde gitti."

Nikolay Andreyeviç hüzünle sırıttı ve ekledi: "Her şeyin her zamanki gibi olduğu doğru: biraz kamuoyu heyecanı, biraz efsane, bazı ünlü ve mümkünse kraliyet isimleriyle ve işte buyurun: 'ünlü kutsal emanet' diye bir ürününüz var."

"Ne yapabilirsin ki, insanlar böyledir," diyerek Sensei ona katıldı. "Ama tarihimize geri dönelim. Kifa, Gamaliel'in adamlarının komutası altında Antakya'ya geldiğinde, özünü çok açık bir şekilde gösteren ismini hemen değiştirdiler ve İsa'nın havarileri arasında itibari bir isim olarak ünlendi. Böylece Kifa, 'kaya', 'uçurum' anlamına gelen görkemli Yunanca Petrus adını taşımaya başladı. Bundan sonra Antakya kilisesinin ilk piskoposu olarak atandı. Yunanca'dan tercüme edilen 'episkopos' ise 'gözetmen', 'koruyucu' anlamına gelmektedir."

Nikolay Andreyeviç, "Demek ki Petrus, Hıristiyanlar arasında Gamaliel'e

bağlı kişiler tarafından onaylanan ritüellerin, kuralların ve emirlerin gözetmenliğini yapmaya başladı," diye sonuca vardı.

"Evet, Kifa'nın egosunu tamamen tatmin etmek için. İstediği her şeyi elde etti, şan, şöhret, para, güç. Ve en önemlisi, zor bir şey söylemesine gerek yoktu. Ancak sorun onda ya da onun gibi insanlarda değil, basit olanın karmaşıklaştırılmasında, manevi olanın maddileştirilmesinde ve tahrip edilmesindeydi. İsa'nın vaaz verdiği dönemden bu yana, eğer bir insan O'nun öğrencisi olmak istiyorsa, özel ritüelleri yerine getirmek, herhangi bir inanç sembolünü uygulamak ya da dayatılan kural ve emirlerle kendini sınırlamak zorunda değildi. Sadece sevgi dolu bir kalbe sahip bir İnsan olması ve içtenlikle Tanrı için çabalaması yeterliydi. İsa herkese Tanrı'yı kendi içinde hissetmeyi öğretti, her insan Rab'bin bir Tapınağı olduğu için, ruhu hissetmeyi ve onun kurtuluşu uğruna yaşamayı öğretti. Ama Archonların insanları, insanın kendi üzerindeki içsel çalışmasını, tersine dışsal resmi tapınmaya çevirdi.

Dahası, Archon'lar bunu kendi insanlarının Tanrı ile insan arasında 'aracı' olması için yaptılar ve onların katılımı olmadan insanın ruhunu kurtarma şansının olmayacağı gibi yanlış bir olumlama getirdiler."

Volodya, "Bu adamlar gerçekten de işlerini biliyorlar," diye yorumladı.

Sensei başını salladı, "Elbette! Petrus yeni görevini alır almaz, tam olarak o zamandan beri Antakya kilisesinin 'misyonerleri' her yerde Petrus'un İsa'nın ilk havarisi, 'seçilmiş, ilk ve en yüce havari' olduğunu ilan ettiler. 'Misyonerler' tüm Roma imparatorluğu boyunca ve yurtdışında İsa'nın gerçek havarilerinin ve öğrencilerinin ruhsal çalışmalarının aksine çok çalıştılar. Onlar sadece vaaz vermiyorlardı. Hedefleri ve amaçları, büyük ve küçük şehirlerde kendilerine sunulan ve İsa'nın Öğretisine dayanan dini uygulayacak Hıristiyan toplulukları kurmaktı. Bu 'misyonerler' sadece toplulukları organize etmekle kalmadılar, aynı zamanda başlarına bir denetçi ya da onların deyimiyle, Yunanca presbyteros, yani 'ihtiyar' kelimesinden türeyen presbyter koydular. Dahası, takipçileri sadece kendi inançlarını ve öğretilerini takip etmeye ve diğer 'sahte öğretmenleri' dinlememeye zorlandılar. Diğer dinlerin önderleri dışında, bu 'misyonerler' o zamanlar İsa'nın gerçek takipçilerini de 'sahte öğretmenler' olarak adlandırıyorlardı; onlar da İsa gibi bedenin değil ruhun kurtuluşunu istiyorlardı ve İsa'nın Öğretisini maddi, yani Hayvani doğanın ya da İsa'nın deyimiyle 'insan'ın prizmasından değil, ruhun, yani 'ilahi'nin prizmasından aydınlatarak vaaz ediyorlardı. Genel olarak 'misyonerler' ortak kontrol merkezine bağlı Hıristiyan topluluklarından oluşan oldukça geniş bir ağ oluşturdular. Sonra 'misyonerler' bu topluluklar arasında, Öğretilerini nasıl anlayacakları ve doğru algılayacakları konusunda 'yukarıdan' yeni direktifler yaydılar."

"Tabii ki," diye karşılık verdi Volodya hafifçe sırıtarak, "'Yukarıdan' direktifler olmadan yaşayamazlardı, bu dünyada onlar olmadan kimse idare edemez."

"Ne diyorsun sen?!" Eugene onun ses tonuna itiraz etti ve bir ciddiyet ve önem havasına büründü. "Onlar, sanırım, ellerinden geleni yapıyorlar, insanlar için durmadan 'direktifler' icat ediyorlar. Bakın bizim politikacılarımız nasıl gece gündüz çalışıyor. Bunun ne kadar zor olduğunu tahmin edebiliyorum! Bu adamların nasıl yorulduğunu hayal edebiliyor musunuz!"

"Doğru," diye sırıtarak Eugene'in şakacı havasına katıldı Stas, "Gündüz uyumuyorlar, gece yemek yemiyorlar, tabii ki yoruluyorlar!"

Çocuklar kahkahayı patlattı ve Eugene yangına körükle gitti, "Bu ha ha değil

çocuklar! Kendinizi bu seviyede düşünün" dedi ve parmağını kaldırıp sallayarak ekledi, "Sanırım beyniniz çaydanlıktaki su gibi kaynayacak, sonra da tüm halkı buharlaştıracaksınız."

Çocuklar bu sözlere daha da çok güldüler. Eugene umutsuzca elini onlara doğru salladı ve Sensei'e, "Hayır, bu kazlar büyük uçuşlar için değil. Su birikintisinde oturmayı ve sürekli gıdaklamayı tercih ediyorlar!"

Nikolay Andreyeviç bu bitmek bilmeyen gençlik esprilerine dayanamadı ve çocuklar birbirleriyle şakalaşırken Sensei'e bir önceki konuya geri dönerek ilgilendiği konular hakkında soru sorma girişiminde bulundu.

"M.S. 51 yılında gerçekleşen havari konseyi için ne diyorsunuz?"

"Bir tane vardı," diye başını salladı Sensei, "M.S. 51 yılında Kudüs'te. Tabii ki aralarında gerçek havariler yoktu. Ama o onurlu yeri işgal eden Petrus vardı."

"Acaba orada ne konuştular?" diye sordu Victor dinleyenlere katılarak.

"Ah, çok önemli sorular," dedi Sensei espriyle ve Eugene'i taklit ederek işaret parmağını belirgin bir şekilde yukarı kaldırdı. Çocuklar gülmeyi bıraktı ve ilgiyle Sensei'e baktılar. "Cemaatlerine, 'havarilerin' Kudüs'te çok önemli sorulardan birini, yeni yetme 'paganların' tüm Yahudi ritüellerini yerine getirip getirmemeleri gerektiğini ve ilk etapta sünnet olup olmamaları gerektiğini tartışmak için bir araya geldiklerini açıkladılar."

Sensei, Nikolai Andreevich ve Victor'a hitaben gülümsemesini ne kadar saklamaya çalışsa da, yaşlı adamlar yine kahkahalara boğuldu.

"Neden yine gülüyorsunuz!" Eugene en sevdiği şakacı tavrıyla üzerlerine atladı. "Bunun çok önemli bir mesele olduğunu duymadınız mı!" Onların durmak bilmeyen kahkahalarına aldırmadan Sensei'e döndü, kaşlarını çattı ve endişeyle, "Ne karar verdiler?" diye sordu.

Ancak yeni bir kahkaha patlaması nedeniyle konuşmaya devam etmek mümkün olmadı. Sensei çocuklar sakinleşene kadar bekledi ve cevap verdi: "Acemi 'paganların' tüm Yahudi yasalarına uymayabileceğine karar verdiler..."

"Tanrım," diye rahat bir nefes alan Eugene alnındaki teri teatral bir şekilde sildi ve ardından bir eliyle de silkelendi.

Çocukların bir sonraki kahkaha dalgasına rağmen Sensei devam etti, "Ama dört yasak için..."

"Gerçekten mi?!" Eugene kulaklarını dikti. "Hangileri?" "İlk olarak, sunak adaklarından kaçınmaları emredildi. Basitçe, 'pagan' sunulardan sonra kalan eti yememeleri söyleniyordu. Ve çoğunlukla sunulardan sonra satılırdı."

"O zaman nereye konulmalı?" Eugene bir rahibin alçak sesini taklit etti. "Her şeyin evin içinde kullanılması gerekir."

"İkincisi, boğazlanmış etten kaçınmak." Eugene tiksintiyle Stas'a yan gözle baktı. "Aslında yamyamlığı sevmiyorum."

Çocuklar yine kahkahalara boğuldu.

" Boğazlanmış et yamyamlık değildir," diye açıkladı Sensei gülerek. "Bu yasak, kan akıtılmadan, boğularak öldürülen hayvanların etinin yenmemesini öngörür. Yahudiler kanın ruhun bir parçası olduğuna inandıkları için kanlı yiyecek yemeyi korkunç bir günah olarak görürlerdi." "Ah," dedi Eugene ama 'ne olur ne olmaz' diye Stas'ın yanından çekildi.

"Üçüncüsü, şehvet düşkünlüğünden kaçınmak. Bu noktanın onların

yorumunda özel bir anlamı vardı."

"Elbette! Özellikle de Petrus'un Maria Magdalene'in İsa'nın topluluğundaki üstünlüğüne karşı kıskanç tavrı göz önünde bulundurulursa," diye belirtti Victor.

"Kuşkusuz, Maria Magdalene'e karşı düşmanca tutumu, genel olarak kadınlara karşı tutumunda bir iz bırakmıştır. Ayrıca Petrus 'piskoposluk' vaazlarında bile kadınları evlenmemeye çağırmıştır. Ama mesele şu ki, bu mesele bazı 'pagan' halklar arasında uygulanan 'tapınak fahişeliği' anlamına geliyordu. Gerçi bu 'paganlar' kendi ritüellerini kadın ve erkek arasındaki uyumun kadim ritüelleri olarak görüyorlardı. Ancak Archonların her zaman erkek gücünün, yani karanlığın ve saldırganlığın egemenliğine sahip olduğu göz önünde bulundurulursa, bu meselenin özü çok daha derindir." "Ataerkilliğin bölünmez gücü," Nikolay Andreyeviç bu fikri kavramıştı. "Kesinlikle," diye onayladı Sensei.

Eugene ciddi bir yüz ifadesi takınarak, "Zamparalık beni tehdit etmiyor," diye tartışmaya başladı ve bir süre sonra, "En azından en yakın yirmi dört saat içinde," diye ekledi. Ve sonra Sensei'e sordu, "Dördüncü kural neydi?"

"Dördüncü kural mı? Genel bir etik kuraldı: Kendine yapılmasını istemediğin bir şeyi başkasına yapma."

"Bu iyi bir kural!" Eugene memnuniyetle başını salladı ve neşeyle Stas'a bakarak ellerini ovuşturmaya başladı, "Kendin için istemediğin özel bir şeyi senin için ne yapabilirim?!"

Bizimkilerin kahkahaları tüm çevreyi sarstı.

"Ne palyaço ama!" Sensei hepimizle birlikte güldü ve onaylamayarak başını salladı.

Kahkahalar sona erdiğinde Nikolay Andreyeviç Sensei'e hitaben şöyle dedi: " Cemaate duyurulduğunu söylediniz. Ama o 'konsey' sırasında gerçekte neye karar verdiler?"

"Gerçekte bu konsey, gücün yeniden paylaşımı ve bundan sonraki eylemlerin ana stratejileri ve taktiklerinin detaylandırılmasıyla bağlantılı olarak toplandı. Doğal olarak yeni dinin üst yönetiminde yeni atamalarla (yenilenen yönetim yapısı) ilgili bir mesele vardı. Peter kilit bir görevde bulunmak için çabaladı. Ancak okuma yazma bilmemesi ve aşırı hırsları nedeniyle, parlak zekası, mükemmel eğitimi ve bilgeliği ile Pavlus'tan oldukça aşağıdaydı. Daha önce de aralarında büyük kavgalar olmuştu..."

"İktidar mücadelesinde mi?" diye sordu Volodya.

"Sadece öyle değil. Günümüze kadar gelen ve Pavlus'un Galatyalılara mesajında anlattığı bir hikaye vardı; Pavlus Petrus'u kendisini Yahudi ve Hıristiyan olarak görmesine rağmen yabancılara karşı ikiyüzlü davranmakla suçluyor ve Antakya'ya gelişini hatırlatıyordu..."

"Orada, Antakya'da ne oldu?" diye sordu Nikolay Andreyeviç.

"Petrus Antakya'ya geldiğinde, 'putperestler' olarak adlandırdıkları kişiler arasında dinlerinin genel olarak yükselişinden o kadar keyif aldı ki, Yahudi geleneklerini çiğnediğini ve ortak sofrada 'putperestlerle' birlikte yemek yemeye başladığını fark etmedi. Yahudiler bunu öğrendiğinde Petrus, Yahudilerin kendisini kınayacağından korkarak 'putperestlerle' yaptığı 'sofra' sohbetini gizlemek için böyle bir şeyin hiç olmadığını iddia ederek kendini haklı çıkarmaya başladı. Kifa Kifa'dır," diye gülümsedi Sensei. "O sadece zaafları ve istekleri olan bir adamdı... Bu nedenle

hem Yahudileri memnun etmeye hem de 'paganlar' önünde gösteriş yapmaya çalıştı."

"Bu iktidar mücadelesi nasıl sonuçlandı?" Stas sordu. "Petrus bu örgütün kamusal lideri, Pavlus ise fiili lideri oldu."

Volodya, "Archonların örgütlerinin yapısına bakılırsa, başka bir seçenek olamazdı," dedi.

* * *

"Pavlus, yeni dinin gerçek bir lideri olarak, Hıristiyanlığın genel ideolojisini sistematik hale getirdi," diye devam etti Sensei. "Öğretisinde gerçekten İsa'nın sözlerini temel aldı ve Öğretinin kilit noktalarında çok ustaca ve incelikle değişiklikler yaptı, örneğin bedensel diriliş kavramını, insanın doğuştan gelen günahkarlığını vs. ortaya attı. Örneğin İsa, Şeytan'ın bu dünyanın gerçek kralı olduğundan geçerken bahsetmiş ve bu konuları 'özgür dinleyiciler' için açıklamadan bırakmışsa, O'nun sözlerini 'cemaate' 'açıklayan' ve bu konuyu geliştirerek Şeytan'ın insanlık üzerindeki gücünü ilk günahla ilişkilendiren ve Şeytan'ı evrensel olarak her şeye kadir bir yaratığa dönüştüren kişi Pavlus olmuştur."

"Ne için?" Stas şaşkınlıkla omuzlarını silkti.

"Nasıl 'ne için'?! Korku insanı köleleştirdiği için 'sürünün' korkmasına neden olmak için. Yine de, Yahudilikte Şeytan'ın kelime anlamıyla 'uyumsuz', 'muhbir', 'kışkırtıcı' anlamına geldiğini unutmayın. Yahudilikteki geleneksel sunumda Şeytan, M.Ö. V. yüzyılda yazılmış olan İncil'in Eyüp kitabında daha açık bir şekilde tanımlanmıştır. Orada tamamen Yahweh'ye (Yahudi Tanrısının adı) bağlı olan ve sadece O'nun izniyle zarar veren kötü niyetli bir melek olarak sunulmuştur. Yahudi Pavlus, esas olarak 'putperestlere' yönelik öğretisinde Şeytan'ı Tanrı'ya karşı çıkan evrensel bir düşman seviyesine yükseltmiştir. Dahası, Yuhanna'nın daha sonra Şeytan'ın cehennem ordusu ile Rab'bin ordusu arasındaki eskatolojik evrensel savaşı tanımladığı temeli atmıştır. Sizce bunun arkasında ne gizli? Sürünün ilkel köleleştirilmesi. Çünkü Archonların insanları, huşu içinde tutarak Tanrı'ya hizmet eden Şeytan'ı Tanrı'ya karşı olana yükseltti ve ona neredeyse benzer bir güç ve kudret atfetti.

"Dahası, daha sonra Hıristiyanlığın temeli haline gelecek olan Mesih'in kim olduğu ve O'nun Kilisesi'nin ne olduğu tanımını veren Pavlus'tur. Pavlus, daha sonra Hıristiyan dogmaları haline gelen yeni dinin bu sözlerini sabitlemek için, bunun yanı sıra Hıristiyan topluluklarındaki görevleri ve kuralları, ailede, evdeki ilişkilerin nasıl olması gerektiği konuları da dahil olmak üzere öğrettiği çok sayıda mesaj yazmıştır. 'Doğru öğretiyi' sıkı bir şekilde takip etmeleri için bu insanları 'doğru yola' yönlendirmek amacıyla talimatlarını verdi. Kimsenin onları yanlış yönlendirmemesi ve sözde Hıristiyan toplulukları üzerinde güç ve kontrol sahibi olmak isteyen 'sahte öğretmenlerden' kaçınmaları için uyarıyor."

Volodya sessizce, "Eh, bu işi ciddi insanlar başlattı," dedi. "Ne düşündünüz? Her şey o kadar basit değil. Elbette çok çalıştılar. Ama bu sadece güçlü bir dünya dini yaratmanın ilk adımlarıydı." Sensei ona hak verdi ve hikayeyi anlatmaya başladı. "Milattan sonra 60'lı yılların başında, Archonların planına göre milattan sonra 66'da gerçekleşmesi gereken bazı siyasi olayların hazırlığı yapılırken Gamaliel'in insanları da olaya dahil oldu. O zamana kadar Gamaliel M.S. 52 yılında çoktan ölmüş

olmasına rağmen, onun tarafından oluşturulan organizasyon aktif olarak çalışmaya devam etti. M.S. 66'da ciddi siyasi değişiklikler planladılar. Oyun kurallarına uygun olarak Archonlar bu meselenin çözümü için hemen birkaç paralel varyant hazırladılar, bunlardan biri de Petrus'u 'paganların' yeni dini için baş papaz ve elbette kendileri için rahat bir kukla olarak atamayı planladıkları Gamaliel halkının planını içeriyordu."

"Bütün bunlara neden ihtiyaç duydular?"Victor anlamamıştı."Anladığım kadarıyla her şeye hükmeden Roma pontifflerine sahiptiler."

"Her şeye değil," diye itiraz etti Sensei. "Mesele şu ki, İsa bu dünyaya bir Bodhisattva olarak gelişiyle sadece ruhsal bir sıçrama değil, güçlü bir dalga yarattı ve bunun sonucunda M.S. birinci yüzyılda Roma'da, örneğin Mısır tanrıçası İsis, Küçük Asya'nın Büyük Anası vb. gibi çeşitli kadim kültlerin takipçilerinin sayısı aniden ve hızla artmaya başladı. Geleneksel tanrıların tapınakları hızla boşalmaya başladı. Ve bu süreç sadece Roma devletinin genişlemesiyle, yeni kabilelerin ve ulusların (tanrıları ve dinleriyle) katılmasıyla değil, aynı zamanda İsa'nın öğütleriyle, misyonunun gerçek ruhsal hedefleriyle ve Öğretisinin yönleriyle de bağlantılıydı. Roma toplumundaki durum bizimkiyle aynıydı (her ne kadar biz yıkım sürecini yaşarken onlar imparatorluğu güçlendirmiş olsalar da): aynı ruhsal gerilim, siyasi ve sosyal istikrarsızlık nedeniyle yarının belirsizliği. Dahası, bugün olduğu gibi, yeni ortaya çıkan peygamberler olduklarını ve olağanüstü yeteneklere sahip olduklarını iddia eden, kendilerini farklı tanrıların oğulları, kâhinler ve mucize yaratan kişiler olarak ilan eden ve insanları iyileştireceklerini, dünyayı kurtaracaklarını ve kendilerine inanan insanları mutlu edeceklerini vaat eden birçok insan vardı. İktidardaki pek çok kişi için bugün dini temelde 'kitle psikozu' olarak adlandırılan bu durum tuhaf görünüyordu. Ama sadece Archonlar için değil. İnsanlar arasında bu fenomene neden olan gerçek nedeni biliyorlardı, bu nedenle neredeyse hemen İsa'nın destekçilerine karşı harekete geçmeye ve yeni bir din için aceleyle merkezi bir yapı örgütlemeye başladılar.

"Sadece İsa'nın bu dünyaya gelişinin insanlar arasında böylesine güçlü bir ruhsal dalgaya neden olduğunu ve aslında Roma imparatorluğunun rahip-pontiff seçmenlerinin önemli bir bölümünü yok ettiğini hayal edin. O'nun insan ruhlarını uyandıran Öğretisinden ve gerçek öğrencilerinin onu takip eden faaliyetlerinden bahsetmiyorum bile! Ama gerçekten de İsa ve öğrencileri insanlara her şeyin özüyle ilgili gerçekleri açıklasaydı ve bu dünya ve onu yönetenler hakkındaki gerçeği söyleseydi, kim rahiplerin, pontifflerin masallarını dinler ve bu dünyanın kudretlilerinin tombul yanaklarına bakar ya da onlara tapardı. Eğer İsa Öğretisi aracılığıyla insanlara gerçek Özgürlüğü verseydi kim rahiplerin kölesi olurdu! Siyasette seçmenlerin kaçışı ciddi bir sorundan daha fazlasıdır, çünkü gerçekte güç kaybına yol açar.

"İmhotep yenilgisinden sonra Archonlar olası tarihsel sonuçların oldukça farkındaydılar. Bu nedenle aceleyle yeni bir din kurdular. Daha önce de söylediğim gibi onların prensibi, eğer bir hareketi yasaklayamıyor ya da bastıramıyorlarsa, ona öncülük etmektir. Bu nedenle Archon'lar insanlar arasında yeni fikre, İsa'nın öğretisine tam destek vermeyi organize ettiler, ancak Ariman tarzında Pavlus'un öğretisine gerekli tüm kışkırtmalarla değiştirildi: yayılmanın gizliliği, yetkililerin hoşnutsuzluğu, hatta zulümle, bu yüzden her şeyi kitle ikna psikolojisine göre

yaptılar çünkü insanlar kırgın ve acı çeken kahramanları ve 'çalışan insanların hakları ve özgürlüğü için' savaşçıları severler.

"Doğru, tüm yeni şeyler unutulmuş eski şeylerdir," diye yorumladı Eugene gülümseyerek.

"Eğer unutulmuş olsaydı," dedi Sensei sesinde biraz hüzünle. "Archonların taraftarları Peter ve özellikle Paul'e sadece büyük umutlar bağlamadılar. Peter'in yeni dinin kamusal bir lideri olarak hem dini hem de siyasi gücü birleştiren yeni halkalarından biri olmasını bekliyorlardı..."

"Kifa siyasette mi?!" diye sırıttı Nikolay Andreyeviç. "Bu çok saçma!"

"Tam tersine," diye itiraz etti Sensei. "Bu tam olarak bir anlam! Ve Archonların çabaları sayesinde bugün oldukça baskılayıcı."

Volodya sırıttı ve "Bu ebedi bir gerçek" diye onayladı.

"**Büyük politikanın anlamı nedir?" Sensei açıklamaya devam etti. "Archonların kurallarına göre, devlet üzerinde kayda değer bir siyasi etkiye sahip olabilmek için ya finansmanın büyük bir kısmını ya da seçmenlerin büyük bir kısmını kontrol etmeleri gerekir. Ve bilindiği gibi seçmen kitlesinin en iyi kontrolü, ortak inanç ideolojisi olarak din tarafından sağlanır. Finans üzerindeki kontrol seçmenler üzerindeki kontrolle birleştiğinde mutlak güce sahip olursunuz. Dolayısıyla devlet üzerinde mutlak güce sahip olan kişi, onunla istediği her şeyi yapabilir. Tüm zamanların ve halkların en büyük pontiffi Ariman'ın dediği gibi, sadece 'bölmek ve yönetmek' gerekir... O zamanlarda rahipler-pontiffler finans üzerinde kontrol sahibiydi, çünkü Roma senatosu onların görünmez etkisi altındaydı...**

Ruslan'ın Sensei'e bu konuda soru soracağını gören Victor, "Yüksek devlet konseyi," diye yorum yaptı.

"'Senato' bu arada Latince bir kelime olan 'senatus'tan geliyor, 'yaşlı', 'ihtiyar' anlamına gelen 'senex'e atıfta bulunuyor," diye ekledi Sensei. "Yine de antik Roma cumhuriyetinde senato en yüksek devlet konseyi anlamına geliyordu."

"Yine mi 'cumhuriyet'?" Stas sırıtarak sordu.

"Elbette... M.Ö. 510-509 yıllarında kuruldu. Gururlu Tarquin'in hükümdarlığının neden olduğu halk kargaşası doruk noktasına ulaştığında, genellikle rahipler-pontiffler koşuştururken ve 'özgürlük' kelimesiyle başları dönen insanlar tarafından mutlu bir şekilde karşılanırken, onlar için o zaman için alışılmadık bir isim olan 'res publicus' ile yeni bir devlet biçimi yarattılar. Latince'den çevirecek olursak, daha önce de söylediğim gibi, 'kamu işi' anlamına geliyor. **Bir kralı sürgüne gönderdiler, halka yüce konseye kendi temsilcilerini seçeceklerini ve bunu sadece belirli bir dönem için yapacaklarını ilan ettiler. Sadece insanların, tüm bu konseyleri görünmez bir şekilde kontrol eden rahipler-pontiffler tarafından kendilerine sunulacak (ve elbette önceden onaylanacak) adaylar arasından 'seçim' yapacaklarını söylemeyi unuttular.** 'Demos kratos'tan, yani 'halkın gücü' anlamına gelen demokrasiden memnun olan insanlar evlerine geri döndüler. Deyim yerindeyse, gösteri sona erdi!

Sensei sessizleşince Kostya sabırsızlıkla sordu: "Peki ondan sonra ne oldu?"

"Ondan sonrası her zamanki gibi oldu: **zengin daha zengin, fakir daha fakir oldu ve tarih dikte edilerek yazıldı."**

Victor onaylarcasına başını salladı, "Sensei, bizim hukuk fakültesinde öğretim

görevlisi olmalıymışsınız çünkü tarih okumuş ama en ilginç şeyleri kaçırmışız gibi görünüyor."

Volodya, "Birinin size bu tarih dersini öğreteceğinden şüpheliyim, özellikle de hukuk fakültesinde," diyerek bir ipucu verdi. "Tarih ya da felsefe fakültelerinden bahsetmiyorum bile..."

Bir şeyler eklemek istedi ama Sensei ondan önce davrandı: "Bilirsiniz, eğer birinin bilme konusunda büyük bir arzusu varsa, içinde bulunduğu koşullar ne olursa olsun bunu yapar. Ve eğer birinin böyle bir arzusu yoksa, çalışmalar için ne kadar iyi koşullar sağlanırsa sağlansın, buna uygun bir çabası olmaz."

Kostya da fikrini beyan etmeye karar verdi. "Evet, tarihin bu versiyonunu hayatımda ilk kez duyuyorum" dedi ve ekledi, "ama açıkçası daha önce bu konuyla çok fazla ilgilenmiyordum."

Sensei dostane bir tavırla, "Görüyorsun ya, artık öğreneceksin," dedi. "Ve eğer bu konuda zihnini genişletmek istiyorsan, bu bilgiyi tarihte ara, kendin karşılaştır ve bulduğun gerçeği analiz et. Sadece bunu titizlikle yap, farklı kaynaklarla çalış ve sana söylediğim şeylerin çoğunu anlayacaksın, hem geçmişte hem de şu anda dünyada neler olup bittiğini."

Bunu söyledikten sonra Sensei grubumuza tekrar hitap etti, "Yine konudan saptık... Genel olarak, hedeflerini amaçlayan 'Hür Masonlar', gelecekteki olaylara hazırlanırken Petrus'u aktif liderlere ilerletme planını izleyen Gamaliel'in halkının dini örgütlenmesine sahip çıktılar. Petrus'un başkente gelişinin ideolojik arka planını hazırlamak için Pavlus'un kendisi Kudüs'ten Roma'ya gelir. Üstelik Pavlus, 'ulusal şehit' olarak 'kutsal fikirler' nedeniyle Kudüs'te hapsedildiği ve orada iki yıl çürüdüğü, ama daha sonra bir Roma vatandaşı olarak imparatorun adalet mahkemesini talep ettiği ve yetkililerin bu isteğine boyun eğerek onu İtalya'ya getirdikleri 'cemaat' için uygun bir efsaneyle gelir. Pavlus böyle bir efsaneyle Roma'ya geldiğinde, Gamaliel'in halkından olan ve yüksek mevkilerde bulunan 'Hür Masonlar'ın taraftarları ona sadece bu efsanenin insanlar için ek bir onayını vermekle kalmadı, aynı zamanda 'cemaati' için çok akıllıca bir PR (halkla ilişkiler) yaptı. Ve Roma yetkilileri Pavlus'un özel koşullarda yaşamasına izin verdiler. Herhangi biriyle de görüşebilirdi ama ona göz kulak olması için görevlendirilen Romalı askerin gözetimi altında ve ona bağlı olarak. Pavlus bu teatral 'şehit' tarzını sadece vaaz verirken 'cemaatten' takipçilerinin önünde gösterse de, geri kalan tüm zamanlarda, halktan gizli olarak, sadece zincirsiz değil, oldukça rahat bir şekilde yaşadı. Pavlus bu 'zincire vurulmuş şehit' rolünde neredeyse iki yıl yaşadı ve bu süre zarfında seçmen kitlesini önemli ölçüde arttırdı. Ve sonra, planlandığı gibi, 'özgürlüğünü kazandı'."

Stas, "Bu gerçekten de süper bir PR!" dedi.

"Anlıyorum, akıllıca bir reklam!" Victor da onunla aynı fikirdeydi.

"Elbette, bugün bile kimse kitle iletişim araçlarında böyle bir gerçeği vurgulamaz!" Volodya mizahla yorumladı.

Sensei cevap olarak, "Bir keresinde Bernard Shaw, 'Bir biyografi okuduğunuzda, gerçeğin asla yayınlanmak için iyi olmadığını unutmayın' demişti" diye alıntı yaptı. Yaşlılar sırıttı ve onaylarcasına başlarını salladı. Sensei hikâyesini anlatmaya devam etti. "Böylece Pavlus 'özgürlüğünü kazanır kazanmaz' yeni dinin yazılı olarak yasallaşması için halkını aktif olarak dahil etmeye başladı. Ve Markos, Luka ve Mathew da dahil olmak üzere birçoğu bu amaç için kullanıldı."

"Bunlar daha sonra kanonlaştırılan İncilleri yazanlarla aynı kişiler mi?" diye sordu Stas.

"Kesinlikle."

"Bunların hepsi Pavlus'un adamları mıydı?" Nikolay Andreyeviç sesinde kuşkularla sordu.

"Elbette. Daha sonra '70 havari' arasında yer alacak olan Markos, Barnabas'ın, daha doğrusu Kıbrıslı zengin amcası Josef'in yeğeniydi. Doğumundan itibaren adı Joh iken daha sonra Markos oldu. Maria adındaki annesinin evi Gethsemane Bahçesi ile sınırdaştı. Archonlar Barnabas'ın girişimiyle yeni bir hareket kurmaya başladıklarında, bu ev sık sık insanlar için bir sığınak ve toplanma yeri olarak hizmet etti. M.S. 40'lı yılların başında Barnabas ve Pavlus Kudüs'ten Antakya'ya giderken Markos'u da yanlarına alırlar. Önceleri oldukça eğitimli bir gençti, yazabiliyor ve okuyabiliyordu. Anadilinin yanı sıra Roma İmparatorluğu'nun en popüler dilleri olan Yunanca ve Latince biliyordu."

"Üç, iki değil sanırım, çok daha ilginçti," dedi Eugene canlanarak.

"Sadece onların 'misyonerleri' ikişer üçer gidiyorlardı. Bu onlar için sadece daha güvenli değil, aynı zamanda insanlarla psikolojik manipülasyonlar için daha rahattı. Örneğin, içlerinden biri ona mucizevi bir çalışma atfediyor, arkadaşları da bunu 'gerçek' olarak onaylıyor ve onun 'mucizelerinin' 'tanıkları' gibi davranıyorlardı."

"Görünüşe göre otoriteyi onlar kazanmış," dedi Volodya. "Kesinlikle. Dahası, İsa'ya sanki havarilerine iki ya da üç adamı birlikte götürmelerini söyleyen O'ymuş gibi atfettiler. Böyle bir şey yok! İsa, gerçek havarilerine bağımsız olarak gitmelerini tavsiye etti, böylece kendi istekleri, sevgileri ve ruhsal ihtiyaçları ile Öğretisini kabul etmeye hazır açık ruhlar arayacaklardı. Ama Pavlus'un yardakçılarının amacı, gelişim seviyelerine bakmaksızın mümkün olduğunca çok insanı kendi saflarına katmaktı. Bu yüzden bu görevi yerine getirmek için iki ya da üç kişi bir araya geldiler. Ayrıca Pavlus ve Barnabas gibi kişiler için arkadaşları da bir güç kaynağıydı. Markos da bu kişilerden biriydi. Daha sonra hem Barnabas hem de Petrus'la birlikte oldukça uzun bir süre gitti. Gamaliel'in adamlarının özel talimatlarına uyarak, değersiz davranışlarda şüphenin üzerinde kalmak için Markos, Petrus'u 'cemaatin', özellikle de 'putperest' olanın huzurunda, Yunanca'da 'Baba' anlamına gelen 'Papas'tan başka bir şeyle çağırmamalıydı, böylece Petrus'un ruhsal bir önder olarak rolünü vurguluyordu.

Daha sonra onlar tarafından kurulan Hıristiyan topluluklarında insanlar bu manevi liderleri çağırmaya başladılar. II. ve III. yüzyılların eşiğinde Doğu Hıristiyanları, Markos tarafından Mısır'da kurulan İskenderiye kilisesinin patriklerini 'papas' olarak adlandırdılar. Batı'da ise Petrus'tan sonra bu unvan Roma ve Kartaca piskoposlarına verilmiştir. Orta Çağ döneminde ise bu unvan Roma piskoposuna verilmiştir. Ayrıca Petrus'a yerel piskoposluğun kurucusu, 'havarilerin prensi' olarak tapılıyordu. Ve tüm bunlar İsa'nın 'Yeryüzünde kimseye baba demeyin, çünkü sizin tek bir Babanız vardır, O da göklerdedir' sözlerine rağmen yapıldı."

Psikoterapist, "Doğru, öyle görünüyor ki insanlar bunu sadece kendi yöntemleriyle değerlendiriyor ve manevi tohumları bile maddi ihtiyaçlara göre ayarlıyorlar," dedi.

"Acaba bu neye bağlı? İnsanların ruhsal gelişim seviyesine mi?" Stas, Nikolay Andreyeviç'in bir önceki cümlesinden dolayı Sensei'e sordu.

"Her şeyden önce içsel seçimlerine bağlı."

Nikolay Andreyeviç düşüncelerini yüksek sesle ifade etmeye devam ediyor gibiydi ve itiraz etti, "Bu tür çarpıtmalarla bile... Yine de 'misyonerler' insanlarda inanç uyandırdı."

"Haklısın, ama bu korkuya dayalı bir inançtı! Çok basit bir olayı ele alalım. İsa mucizelerinin ve şifalarının çoğunu gizlice yaptı, bu kutsanmış mucizeleri sevgiyle ve insanlara iyilik olsun diye yaptı. Ama bu sahtekarlar hareketlerinin reklamını yaparken mucizelerine tehdit eylemleri atfettiler. Örneğin Pavlus, sihirbaz Elim'i sadece Romalı vali Sergiy'i Pavlus'un 'inancından' alıkoymaya çalıştığı için nasıl kör ettiğini anlattı. Ve doğal olarak Barnabas ve Markos bu gerçeğin 'tanıklarıydı'. Bu komplo 'Elçilerin İşleri'nde (13, 6-12) anlatılır ve Pavlus'un en yakın arkadaşı olan Luka'dan başka kimse tarafından anlatılmamıştır.

"Ya da Petrus'un suçlayıcı sözlerinin, kendisine sattıkları malın parasını getirmeyen ve onları yalancılıkla ve gizlemekle suçlayan bir karı kocanın ölümüne nasıl neden olduğunu. Ve bedenleri 'soluksuz yere düştüğünde', 'bunu duyan herkesin üzerine büyük bir korku çöktüğü' birçok kez vurgulanmıştır. Ve bu olay 'Elçilerin İşleri' kitabının 5. bölümünde de (1-11 ayetler) anlatılmıştır. Luka'nın Petrus'u yücelttiği ve insanların Petrus geçerken en azından 'geçen Petrus'un gölgesi bazılarının üzerine düşsün' diye sokaklara hasta getirdiklerini anlattığı bölümden bahsetmiyorum bile. İsa'nın dediği gibi, tüm bu eylemler 'insandan' geliyordu, çünkü Kifa gibi mucizeler yaratmayı öğrenmek isteyen insanlar sadece insanlar üzerinde güç sahibi olmak istiyorlardı, böylece etraflarındaki herkes onlara yalvaracak ve önlerinde titreyecekti."

"Biri karşı çıkarsa Tanrı korusun!" Stas sırıtarak yorum yaptı.

"Aynen öyle. Çekirdeğin ne olduğunu anlıyor musun?! Dinlerini çelişkiler üzerine inşa ettiler, Jüpiter'in izin verdiğine bir boğaya izin verilmez prensibi üzerine. Bir yandan insanlara her şeyi affetmeyi öğretiyorlar ama sonra hemen Peter'in sırf paralarını vermedikleri için insanları nasıl öldürdüğünü gösteriyorlar, dedikleri gibi 'son kuruşuna kadar'. İnsanlara Tanrı'dan korkmayı öğretiyorlar ve bu nedenle de her şeyden önce Tanrı ile insanlar arasında 'aracılar' olan ve insanları öldürmeye bile 'gücü yeten' 'havarilerden' korkmalarını ve onlara saygı duymalarını sağlıyorlar."

"Tıpkı köle sahipleri gibi," dedi Volodya alaycı bir gülümsemeyle.

"Gördüğünüz gibi, İsa insanlara 'hepiniz Tanrı'nın çocuklarısınız' demesine rağmen 'Tanrı'nın kölesi' terimini boşuna kullanmadılar. İnsanlar, Tanrı'nın önünde duyulan korkunun, ('cemaate' yönelik sayısız kısıtlamanın aksine) birçok şeye izin verilen kilise üst yönetiminin önünde duyulan korkuyu da içermesi gerektiğine ikna oldular." Sensei bunu sesinde öyle bir suçlama gücüyle söyledi ki ruhun en derinlerine kadar işledi. "Ama İsa bunu öğretti mi?! O Tanrı'yı içtenlikle sevmeyi öğretti! Ve Tanrı'ya duyulan saf sevgide korkunun yeri yoktur ve olamaz! Tanrı Sevgi olduğu için, Sevgi içinde olan Tanrı'dadır ve Tanrı da onun içindedir. Sevgi bu yaşamın tüm korkularını yok eder. Hayat ölümlüdür, tozdur. Tanrı ise ebedidir. Tanrı'da olanın hayatta korkacak hiçbir şeyi yoktur. İsa insanlara kardeş olmayı, komşuyu sevmeyi öğretti. İnsanlar arasındaki bölünme sınırlarını ve Ariman hiyerarşisini ortadan kaldırdı. Ama tüm bunlar nasıl çarpıtıldı?!"

Sensei Nikolay Andreevich'i düşünceli bir şekilde dinledikten sonra, "Petrus'un İsa'ya kendisini kıran kardeşini kaç kez affetmesi gerektiğini sorduğu bir

bölüm hatırlıyorum, yedi kez ya da değil. İsa da ona, 'Sana söylüyorum, yedi kez değil, yetmiş yedi kez' diye cevap vermişti. Bu sözleri hastalarım için sık sık örnek olarak gösterdim. Ama insanları affetmeden öldüren Petrus'a ne demeli?! Nerede yazdığını söylüyorsunuz? 'Elçilerin İşleri' kitabının 5. bölümünde mi? Tekrar okumalıyım." Nikolay Andreyeviç bir süre düşündükten sonra, "Belki de İsa'nın zengin bir gence, mükemmel olmak ve O'nu izlemek istiyorsa, önce mallarını satıp tüm parayı yoksullara vermesi gerektiğini ve o zaman cennette hazinesi olacağını söylediğini dikkate alarak para hakkında böyle yazmışlardır," diye ekledi. "Doğru, İsa 'gidin ve parayı fakirlere verin' dedi ama 'bana getirin' demedi," diye vurguladı Sensei bu sözleri. "Bunda asıl önemli olan nedir? Düşünceleriniz ve çabalarınızla mala mülke çok fazla bağlanırsanız, onu fakirlere verseniz daha iyi olur. Bu ruhunuz için daha iyidir çünkü mal varlığınızın artmasıyla sürekli ilgilenmek sizi maddileştirir, içinizde açgözlülük, kıskançlık, egoizm gibi Hayvani doğanın özelliklerini uyandırır. Eğer paranız varsa ve paranız sayesinde insanlara yardım ediyorsanız ve paranızı kötüye kullananlar için değil de ihtiyacı olan insanlar için pek çok iyi ve faydalı şey yapıyorsanız, bu iyi bir şeydir çünkü düşünceleriniz benmerkezciliğinizi yüceltmekle değil, insanlarla ilgilenmekle ilgili olacaktır. İsa, bir insanın her şeyden önce ruhunu, manevi zenginliğini ve iyi işlerini artırmayı önemsemesi gerektiğini öğretmiştir. Bu yüzden o zengin gence maddi yükten kurtulmasını, insanlara mümkün olduğunca çok yardım etmesini ve saf bir vicdanla Tanrı'ya giden yolu izlemesini öğütlemiştir. Pavlus'un 'elçileri' ise insanları tüm mallarını satmaya ve tüm parayı kendilerine getirmeye bile zorluyorlardı. Bunu yapmazlarsa ya da bir kuruş bile saklarlarsa insanları hemen cezalandırmakla tehdit ettiler."

Nikolay Andreyeviç acı acı sırıtarak şöyle dedi: "Eski bir Latin atasözü vardır, 'Seni nefret ettiğim için değil, sevdiğim için cezalandırıyorum'. Anlaşılan Paul'ün adamları bunu biliyordu."

Volodya, "Bugünlerde başkaları üzerinde az da olsa güç sahibi olmak isteyen bir sürü adam var," dedi.

"Günümüzde kendilerini Hıristiyan olarak adlandıran ama aslında aynı Petrus'un ilkesini izleyen pek çok yıkıcı mezhep ortaya çıktı: Bize her şeyi kuruşuna kadar verin ve sonra inanın. İncil'e de gönderme yapıyorlar," diye yorumunu ekledi Victor.

"Ne istiyordunuz? İsa'nın büyük Öğretisini dine dönüştürenler Archonların yardakçılarıydı, bu yüzden elimizde olağan bir sonuç ve çok sayıda çelişki var," diye yanıtladı Sensei. "İsa, Öğretisini Tanrı'ya, insanlara sevgi temelinde vaaz etti ve Tanrı'yı Baba olarak ilan eden herhangi bir güçten kaçındı. Archonlar İsa'nın Öğretisinin manevi temelini maddi temele dönüştürdüler, İsa'nın sözlerini kendi yorumlarıyla desteklediler ve böylece anlamlarını çarpıttılar. Eğer İsa Öğretisi aracılığıyla insanlara gerçek özgürlüğü verdiyse ve onları maddi dünyanın yanılsamalarından kurtardıysa, Archonlar tam tersine Pavlus'un öğretisi aracılığıyla insanları maddenin itaatkâr kölelerine dönüştürdüler ve onları korkuyla köleleştirdiler."

Stas kuşkuyla, "Belki eskiden dinin parayı hortumlaması normaldi ama şimdi resmi dinde durum farklı," dedi.

"Şimdi farklı mı?!" diye sırıttı Sensei. "Daha açık söylemek gerekirse, artık

büyük ölçekte yapılıyor. Petrus'un bugünkü haleflerine, şu Vatikan'a bakın. Bu küçücük ülke bugün dünyanın en zengin ülkelerinden biri, bu arada dünyada milyonlarca insan açlıktan ölüyor. O yüzden Vatikan'ın kime canı gönülden hizmet ettiğine karar verin."

Volodya kısık bir sesle, "Apaçık ortada olan şeyleri anlamak için Solomon olmaya gerek yok," dedi.

Sensei başını salladı, derin bir iç çekti ve Pavlus'un Roma'daki faaliyetleriyle ilgili hikâyesine devam etti, "Pavlus, Markos'a Roma'ya gelmesi için haber gönderdiğinde, o tam olarak Efes'teydi ve sandalyeye Pavlus'un daha önce vaaz verirken birlikte seyahat ettiği gözde öğrencisi Timoteos oturmuştu. Bu arada Timoteos da Markos'la birlikte imparatorluğun başkentine geldi. Roma'da Pavlus Markos'u Petrus'a bağlar ve ona Petrus'un İncil'ini nasıl yazması gerektiği konusunda öğütler verir."

"Petrus'un İncili mi?" Nikolay Andreyeviç şaşırdı.

"Evet. Markos İncili önce Petrus İncili olarak adlandırıldı. Çok sonraları bu el yazması başkaları tarafından birkaç kez yeniden yazıldı ve Markos İncili olarak yeniden adlandırıldı. Daha önce de söylediğim gibi, Petrus'un okuma yazması yoktu. Ayrıca sadece kendi anadili olan Aramice'yi biliyordu. Bu yüzden diğer halklar arasında vaaz verirken onun için her zaman 'tercüman' bulmaları gerekiyordu."

"Anlıyorum, o bir 'kukla' olarak kullanıldı," dedi Volodya. "Elbette... Markos'un yazılarını Petrus'un 'eserleri' olarak sundular, Pavlus da baş danışman rolündeydi... Bu yüzden Petrus'a atfedilen kanonlaştırılmış kitaplar ve Petrus'un adını taşıyan 'Petrus'un İşleri', 'Petrus'un Vahyi', bir başka 'Petrus İncili' gibi eski apokrifler (çok daha sonra başkaları tarafından yazılmış) hiçbir şekilde Petrus tarafından yazılmamıştır."

"Güzel bir hayatı vardı," diye 'kıskandı' Eugene. "Sadece patron olman değil, senin yerine kitap yazacak insanlar bile buluyorlar."

"Güzel bir hayat değil," diye itiraz etti Stas, "senin yerine onlar konuşuyor, yazıyor ve yönetiyorsa!"

Sensei çocuklara bakarak sırıttı ve hikâyesini anlatmaya devam etti: "Aynı dönemde (60'lı yılların başında) Pavlus'un emriyle, Pavlus'un yakın öğrencilerinden biri olan Matta Antakya'da başka bir İncil yazmaya başladı. Bu İncil'in esas olarak Yahudiler-Hıristiyanlar arasında yayılması amaçlanıyordu ve doğal olarak onların ana dilinde yazıldı. Bu nedenle Matta'ya, olması gerektiği gibi Yahudi tarzında, İsa'yı yapay bir şekilde Yahudi köklerine bağlayan 'soyağacı' ile, Eski Ahit'ten birçok alıntıyla, Yahudilerin beklediği bir Mesih hakkındaki eski peygamberliklerin İsa hakkında olduğuna dair etkili argümanlar hazırlamak için yazma görevi verildi."

Nikolai Andreevich, "Bana öyle geliyor ki Matta'nın adı Levy idi," diye hatırladı.

"Evet," diye onayladı Sensei. "Kilise efsanesine göre, İsa'nın Levy'yi havarilerden biri olması için çağırdığı iddia edilir, Levy geçiş ücreti toplayan bir tahsildar, yani bir kamu görevlisiyken. Aslında İsa onu çağırmamıştı. Levy gerçekten de bir süre halktan biriydi.

Kostya, "Ne tür bir görevdi bu, vergi tahsildarlığı mı?" diye sordu. "Vergi müfettişi gibi bir şey miydi?"

"Gümrük memuru gibi bir şey," diye açıkladı Volodya.

"Evet," diye başını salladı Sensei. "Vergi tahsildarı, baş vergi tahsildarlarının basit bir temsilcisiydi, en düşük rütbeli bir memurdu. O zamanlar bu pozisyon Yahudiler için aşağılayıcı olarak kabul edilirdi, çünkü bu pozisyonda olanlar din değiştirmemişlerdi ve ibadet etme hakkından yoksundular. Ama Levy sadece bir kamu görevlisi değildi, Gamaliel'in halkı için dini olarak çalışıyordu. Okuma yazma bilen ve oldukça zeki bir adam olduğunu, daha sonra Pavlus'un onu fark ettiğini ve grubuna aldığını belirtmeliyim. Levy 'erdemleri' nedeniyle Matta adında bir Yahudi ismiyle onurlandırıldı. Matta, cemaatlerinin örgütlenmesinden sonraki on beş yıl boyunca Yahudi-Hıristiyanlar arasında vaiz olarak uzun süre çalıştığından, Pavlus onu Yahudiler için bir metin yazmakla görevlendirdi."

Volodya, "Gördüğüm kadarıyla Pavlus'un oldukça yetkin ve zeki bir ekibi vardı," dedi.

"Tek başına olduğu gibi," diye kabul etti Sensei. "Aynı yıllarda Pavlus yakın çalışma arkadaşı Luka'ya da İncil'i yazılı hale getirme görevini verir - Hıristiyan cemaatlerinin ilk örgütlenme yıllarını, Petrus'un faaliyetlerini, Pavlus'un misyonerlik seyahatlerini anlattıkları 'Aziz Havarilerin İşleri'. Pavlus, Luka ile 50'li yılların başındaki misyonerlik faaliyetleri sırasında Truva kentinde (bugünkü Türkiye'nin batısında yer alıyordu) tanıştı. Luka bir doktordu. Pavlus'un Hıristiyan topluluklarını örgütleme ve zeki insanları bu topluluklara çekme konusundaki eylemlerini ne kadar ustaca planladığı göz önüne alındığında, Luka gibi mesleği olan bir adam çok gerekli bir adamdı. Takipçilerine mümkün olduğunca gerçek tıbbi yardımda bulunduğundan, daha fazla insanı Hıristiyan topluluklarına çekti.

"Genel olarak Pavlus, 'yeni öğretisi' yazılı bir şekilde güvence altına almak için, sadece bugün bilinen Matta, Markos ve Luka'yı değil, pek çok kişiyi kullanmıştır. Hepsi de kendi 'cemaatlerinin' özelliklerini göz önünde bulundurarak yazdılar ve ortak bir bilgi kaynağına, Pavlus'un öğretisine sahiptiler. Yani, siyaset diliyle ifade edecek olursak, hepsini farklı seçmenler için yazdılar. Ama temelinde İsa'nın gerçek özgürlük öğretisi yerine Pavlus'un kölelikten kurtulma öğretisi vardı. Şimdi İncil'de Yeni Ahit'te İsa'nın gerçek öğretisinden geriye kalanlar, Pavlus'un, kopyacıların, Büyük Pontiff Konstantin'in ve kendi bireysel düzeltmelerini yapan çok sayıda papanın revizyonundan sonra bize gelen kalıntılardır. İsa'nın büyüklüğünün hakkını gerçekten vermeliyiz ki, O insan doğasını bilerek, Öğretisini çift anlamlı olarak o kadar ustaca ifade etmiştir ki, binlerce yıl boyunca Archonlar tarafından çarpıtılsa bile, insan ruhlarını hala heyecanlandıran tohumlar kalmıştır. Çünkü İsa'nın gerçek sözleri insanın ruhsal özünü açığa çıkarır. Ve bu sayede ruhunun ilhamıyla yönlendirilen bir insan Tanrı'yı bulur, Yolunu izler ve O'na gider. Pavlus ve ortakları tarafından ekilen birçok zararlı otun arasında hala insan ruhuna dokunan ve ruhsal bir arayış başlatmak için ona ilham veren tohumlar vardır.

"Yeni Ahit'in hangi kitapları içerdiğine bakarsanız (Eski Ahit'i söylemiyorum bile), hangi hedeflerin amaçlandığını ve bunun arkasında kimin durduğunu kendiniz anlayacaksınız. Yeni Ahit'in yirmi yedi kitabının çoğu Pavlus'un mesajlarıdır. Geri kalan kitaplar onun insanlarının kitaplarıdır. 'Elçilerin İşleri'nden Philimon'a mesaja kadar aslında ana karakter Pavlus'tur..."

"İşte buyrun!" Victor şaşkınlıkla konuştu. "Ve Yeni Ahit'in İsa hakkında bir kitap olduğunu söylüyorlar."

"Yani Pavlus'un mesajları dışında, Jacob Yeni Ahit'te yer alıyor... Bu arada,

İsa'nın sözde 'kardeşi' olan Jacob da aynı Jacob idi..."

"Josef'in oğlu mu?" diye sordu Nikolay Andreyeviç.

"Evet. Gamaliel için çalışan ve Kudüs Hıristiyan cemaatinin başında bulunan Jacob. Dolayısıyla Jacob'un mesajları dışında, daha önce bahsedilen Matta, Markos, Luka İncilleri ve Luka'nın 'Elçilerin İşleri' dışında, Yahuda'nın mesajları, Yuhanna İncili de var..."

" Yuhanna İsa'nın en sevdiği öğrencisi miydi?"

"Eğer İsa'nın gözde bir öğrencisi varsa, o da Maria Magdalene'dir. Yuhanna, Galileli balıkçı Zebedi'nin küçük oğlu idi ve İsa'nın annesi Maria'nın bir süre çalıştığı Josef'in kızı olan annesi Salomea'nın gözdesiydi..."

"Josef'in kızı mı?" Nikolay Andreyeviç şaşkınlıkla sordu. "Yani Salomea, Jacob, Judah'ın kız kardeşiydi. Bu, Salomea'nın Jacob, Judah'ın kız kardeşi olduğu anlamına geliyor. Bu Yuhanna'nın... hepsinin aynı aileye mensup olduğu anlamına mı geliyor?"

"Evet. Yuhanna, Josef'in ailesinin yakın akrabalarından sadece biriydi; Maria'yla önce alay ettiler, onu köle olarak kullandılar, sonra İsa'ya çamur attılar ve sonra da onun şanı üzerinden büyük paralar kazandılar."

"Eh," diye sırıttı Eugene, "İsa böyle 'akrabaları' olduğu için 'şanslıydı'."

"Kendilerine nasıl O'nun akrabaları diyebiliyorlar?! Yaptıkları onca şeyden sonra onlara tanıdık bile denemez."

"Bekle, ama eğer Yuhanna... Onun gelecekle ilgili öngörüleri, Anti-Mesih'in gelişi nasıl? Bunların hepsi doğru değil mi yani?" Victor her şeyi anlamaya çalıştı.

"Neden hepsi doğru değil?" diye itiraz etti Sensei. "Doğru. Sadece ne tür bir gerçek ve ne hakkında?" Bir süre sonra devam etti, "her şeyden önce, Yuhanna İskenderiyeli Philo'nun okuluna göre öğretildiği gibi alegorik bir şekilde yazdı."

"Ah, kim bu tuhaf kuş?" Eugene mizahla sordu.

"Archon'ların ağacındaki aynı 'kuş'. Gamaliel'in bir arkadaşı. İskenderiyeli Philo, kalıtsal rahip neslinin nüfuzlu zengin Yahudi ailesinden geliyordu. Yahudi-Helenistik bir filozof, teolog, Yunan felsefesinin kavramlarıyla Kutsal Kitap'ın alegorik yorumlanması yönteminin kurucusuydu. Yahudi rahiplerin, Yahudiliği tüm halklar için özel bir öneme sahip bir dünya dini seviyesine yükseltmek istediklerinden, 'pagan' dinlerinde beğendikleri ve kendileri tarafından 'reddedilen' kavramları Yahudiliğin yeni dini kolunun temeli için nasıl sinsice benimsediklerinin çarpıcı bir örneğidir.

Yuhanna alegorik bir şekilde yazmıştır ve önemli olan, hiç görmediği 'vizyonlarına' değil, İsa'nın bazı öngörülerine ve geçmişteki olaylara dayanmasıdır. Tarih kendini tekrar eder. Yuhanna sadece geçmişin mitolojisini anlatmıştır. Daha sonra bu kayıt, Archonların gelecek planlarının açıklaması olarak başkaları tarafından tamamlandı... Birçok insan tarih çalışmayı sevmez, onlar için sıkıcı bir bilimdir. Ama tarihi bilmelisiniz çünkü geçmişin tarihi gelecek için bir derstir. Bunu sadece şu anda doğru bir şekilde hareket etmek için bilmelisiniz ki hata yapmayasınız ve naif bir dünya görüşüyle pembe gözlüklerle bakmayasınız."

* * *

"Bu Anti-Mesih'in geçmişte zaten gelmiş olduğu anlamına mı geliyor?"

Nikolay Andreyeviç şaşırdı.

"Elbette. Anti-Mesih ile ilgili komployla ilgili tarihsel adaleti yeniden tesis etmek için, Hıristiyan dinini yönetenler tarafından hala gizlenen bir sır daha var."

"Gerçekten mi? Bunu bilmek oldukça ilginç olurdu," diyerek Nikolay Andreyeviç çocuklarla birlikte canlandı.

"Elbette," dedi Sensei basitçe."İlahi Yuhanna'nın Vahiy Kitabı'na dayanan modern görüşlere göre Anti-Mesih, Mesih'in düşmanıdır, onun sahte çiftidir. Ve insanlar yıllardır Anti-Mesih'in kim olduğunu tartışıyor, Yuhanna tarafından verilen ipuçlarının yardımıyla bu kişiyi ortaya çıkarmaya çalışıyorlar. Özellikle Anti-Mesih'in gelişiyle inananların alaycı bir şekilde tehdit edilmesi, kilise tarafından salgın hastalıklar, savaşlar, doğal afetler ve sosyal bozukluklar sırasında kendi çıkarları için geliştirildi ve kullanıldı. Din adamları genellikle hoşlanmadıkları ya da 'cemaatin' önünde uzlaşmak istedikleri yöneticileri Anti-Mesih olarak ilan ettiler. İşte basit bir örnek, neredeyse komik bir olay: XIII. yüzyılda Alman imparatorları Roma papalarıyla iktidar mücadelesi verirken, her iki tarafın taraftarları da rakiplerinin liderini Anti-Mesih'den başka bir şey olarak adlandırmıyordu, örneğin hem Papa Innocent IV hem de imparator Friedrich II Staufen."

"Bunu hayal edebiliyorum," diye sırıttı Eugene ve hemen bu iki tarihi kişinin olası diyaloğunun tüm sahnesini doğaçlama olarak canlandırdı. "Yuh sana Anti-Mesih! Hayır, sana yazıklar olsun, Anti-Mesihl! Yazıklar olsun sana!"

Stas'a yönelik son 'yuh'u o kadar canlı bir şekilde taklit etti ki, Stas 'artçı etkilerinden' kurtulur gibi yaptı ve "Ben senin eğitim makiwara'n mıyım yoksa? Beni salyalarınla doldurmaya mı karar verdin?!"

Çocuklar kahkahalara boğulurken, Eugene esprinin bir kısmını daha ekledi: "Mak-ki-wa-ra," dedi."Tanrı aşkına en azından başka yeni kelimeler öğrenin. Görüyorsunuz, o bana hassas noktasını anlatırken ben de tarihi olay örgüsünü yeniden kurmaya çalışıyorum."

Ama aslında her şey çok daha basitti.

"Bu hikaye, milattan sonra 60'lı yılların başında Archonların planına göre 'Hür Masonlar' tarafından organize edilen siyasi darbeye çok yoğun bir şekilde hazırlanılmasıyla başladı. Daha önce de söylediğim gibi bu büyük çaplı eylem, bir dizi siyasi manipülasyonu içeren birkaç programı birden içeriyordu. Bu programlardan birinde yer alan Gamaliel'in insanları durumu kullanmaya ve yeni dinleri için Büyük Pontiff'lerini atamaya karar verdiler. Roma'da bir miktar siyasi güç talep etmek için yeterli sayıda cemaat vardı. Petrus'u Büyük Pontiff olarak atamak niyetindeydiler."

"Neden Pavlus değil de Petrus?" Andrew bunu bir türlü anlayamıyordu. "Pavlus çok daha zeki görünüyor."

"Sana daha önce de söyledim. Bu halka açık bir görevdi. Ve Paul gibi zeki insanlar 'Hür Masonların' gizli politikasında çoğunlukla Peter gibi insanları kontrol ederler ya da kısaca söylemek gerekirse gerçek bir güce sahiptirler ama aynı zamanda gölgede kalırlar. Bu Archonların yönetim prensiplerinden biridir."

Volodya alçak sesle gülümseyerek, "Yani güneşin altındaki tüm iyi yerler gölgede dağıtılır," dedi.

Victor başını salladı, "Ve eğer Kifa'nın iktidardayken toplum içinde konuşan bir sağır ve dilsiz gibi olduğunu hesaba katarsak..."

"Bu doğru," diye sırıttı Sensei.

Volodya, "Kısaca söylemek gerekirse, insanların kızgınlığı durumunda Peter, pişmanlık duymadan vuracakları bir 'günah keçisi' olacaktır," diye sonuca vardı.

Eugene her zamanki gibi şaka yaptı: "Küçük Paul... küçük Peter'i vurdu. Kulağa hoş geliyor! Hey, dinle, yeni bir dizem var, 'Küçük Pavlus küçük Petrus'u ezdi ve ondan sonra onu vurdu'."

"Yapacak bir şeyin yok," diye sırıttı Stas.

"Ne demek istiyorsun? Bu benim halk ifadem... Yani kendimi ifade edişim."

"Peki buna kimin ihtiyacı var, yani senin kendini ifade etmene?" "Ne demek 'kimin'? Patentini alıp siyasete gireceğim, beni büyük-büyük yapsınlar..."

"Doğru," diye sözünü kesti Stas. "Seni büyük-büyük... küçük Peter yapacaklar!"

Grubumuz kahkahalara boğulurken Eugene sahte bir pişmanlıkla içini çekti, "Eh, bizim Konstantin'in dediği gibi kendini beğenmiş fikirler işte böyle kökten yok olur," dedi ve Kostya'ya yan gözle bakarak ekledi, "Büyük olanı kastediyorum."

Bir sonraki kahkaha dalgasından sonra Sensei hikâyesini yeniledi. "... Pavlus, yeni dinin ideolojik altyapısını az çok hazırlayıp seçmen kitlesini önemli ölçüde artırınca, M.S. 63 yılında Petrus'u Roma'ya çağırdı ve daha sonra Roma Hıristiyanlarının piskoposu olarak atandı. Üstelik Petrus, daha sonra onun figürünün önemini vurgulamak için ona atfedecekleri gibi Roma'daki ilk piskopos değildi. Gamaliel'in adamları ondan çok önce orada çalışmışlardır.

"Bu pozisyon Petrus için açık bir 'terfi' idi. Kendisini o zamanlar sadece imparatorlara verilen bir unvan olan Büyük Pontiffliğe terfi ettirmek istediklerini öğrendiğinde 'çıldırdı'. Petrus, 'cemaatin' önünde verdiği vaazlarda, tercümanların ve yardımcıların yardımıyla kendisini ilahi bir saygınlığa yükseltmeye, İsa'nın eylemlerini ve 'şifalarını' sahte bir şekilde kopyaladığında açıkça onun halefi gibi davranmaya başlar. Ama Petrus hırslarıyla, Archonlar tarafından planlanan siyasi mozaikteki o parça kombinasyonunun sadece küçük bir parçasıydı.

"Petrus'un tüm hırslarıyla 'İsa'nın rolüne' alışmaya ve takipçilerinin sayısını artırmaya çalıştığı sırada, 'Hür Masonlar' Roma'da siyasi darbenin ana programlarından birini aktif olarak gerçekleştirdiler. Yani bir süre önce imparatorluk tahtına getirdikleri Roma imparatoru Neron'dan kurtulmak istiyorlardı."

"Neron... Son zamanlarda onun hakkında bir şeyler okumuştum," dedi Victor. "Aha, onun hakkında nerede ve ne yazdıklarını hatırlamıyorsun," diye alay etti Eugene. "Hayır, ama gerçekten..."

Nikolay Andreyeviç gülümseyerek, "Evet, bu isim bugün çok iyi biliniyor," dedi.

"Elbette," diye sırıttı Sensei. "Batı ve glasnost (açıklık politikası) sayesinde halkımız artık onun faaliyetlerinin tüm ayrıntılarını biliyor... Sorun değil. Size bu imparatordan kısaca bahsedeceğim, böylece Archonların siyasi satranç tahtasında oyunlarını oynarken nasıl davrandıklarını onun örneğinde anlayabilirsiniz."

* * *

"Nero (çocukluğunda adı Lucius'tu) senatör Gnaeus Domitius Ahenobarbus ile Roma imparatoru Gai Caligula'nın kız kardeşi Genç Agrippina'nın oğluydu. Elbette

babasından ve annesinden şiddet yanlısı ve hırçın karakter özelliklerini miras almıştı. Daha bebekken babası ölmüştü. Annesi iktidar için her yolu denedi ve akrabası imparator Claudius ile evlendi ve Claudius'un başka bir evliliğinden Britannicus adında üvey oğlundan çok da küçük olmayan bir oğlu olmasına rağmen, oğlunun tahtı miras alması için onu Lucius'u evlat edinmeye zorladı. Böylece Lucius, Tiberius Claudius Nero adını alır. Daha sonra Agrippina kocası Claudius'u zehirler ve Senato'dan güçlü kişilerin yardımı ve Roma ordusunun ayrıcalıklı bir bölümü olan Praetorianların komutasının desteğiyle 16 yaşındaki Neron imparator olarak tahta çıkar. İlk başlarda her şey yolunda gidiyordu. Adam imparator rolünü oynuyordu ama annesinin yanı sıra ona bağlı olan otoriter Praetorian Prefect Burrus ve en yüksek senatoryal soyluluğa mensup tanınmış bir filozof, politikacı olan Lucius Annaeus Seneca'nın (Genç) etkisi altındaydı. Bu arada, Lucius Annaeus, Nero on bir yaşındayken onun öğretmeni olmuştur. Böylece tüm bu kamu insanları, Seneca, Burrus, Agrippina, imparatoru manipüle ettiler ve aslında devleti Senato'nun bazı nüfuzlu kişilerinin, Archonların insanlarının iradesini yerine getirerek yönettiler. Seneca'nın bu üç kişi arasında en kurnaz olanı olduğunu ve 'sessiz sedasız' o zamanlar için büyük bir servet biriktirdiğini belirtmeliyim.

"Neredeyse tüm senatörler çırağından memnundu. Elbette, neden memnun olmasınlar ki! Neron neredeyse iktidarının ilk yıllarında ağır vergileri azalttı ve 'yoksul' senatörlere yıllık ödenek verdi. Hemen ek olarak Pontifex Maximus ve Pater Patriae unvanlarını aldı.

"Genleri olmasaydı her şey yolunda gidecekti. Neron büyüdü ve gücün tadını çıkarmaya başladı. Önceleri bu dünyanın kudretlileri onun vahşi mizacına karşı hoşgörülü davrandılar. Fakat Burrus'un ölümünden sonra Neron onların öğretici kontrolünden çıktı. Bu yüzden onun tahttan indirilmesi hakkında bir soru ortaya attılar. Dahası, M.S. 66 yılında Archonlar tarafından planlanan olaylar göz önüne alındığında, Nero'nun zaten onlar tarafından 'mahkûm edildiği' söylenebilir.

"O zamana kadar yetişkin olan ve devlet entrikalarının farkında olan Neron, 'Hür Masonların' bu gizli kararına karşı hamlesini yaptı. Önce annesi, karısı ve hocası Seneca'nın canını bağışlamaksızın tahtta hak iddia edebilecek herkesten kurtulur. Senatonun gücünü zayıflatmak için bazı zengin senatörlerin mallarına el konulmasını organize eder. Tabii ki buna dayanamazlar ve onu halkın önünde küçük düşürerek ve aynı zamanda bundan büyük paralar kazanarak intikam alırlar. Örneğin Roma'da görkemli bir yangınla provokasyon yapıyorlar."

"Yangınla provokasyon mu?" Nikolay Andreyeviç iki kez sordu.

"Evet. M.S. 64 yazında imparator Roma'da yokken 'aniden' büyük bir yangın çıkar ve dokuz gün sürer. Sonuç olarak çok sayıda insan ölür ve yangın şehrin büyük bölümünü yok eder. Dikkatinizi çekmek isterim ki, bu yangın sırasında Pontius Pilates'in Yahudiye savcısı olarak yaptığı işlerle ilgili raporların bulunduğu arşivler de dahil olmak üzere Roma arşivleri yok edilmiştir. Böylece Roma'nın, şehri yeniden inşa etmek istediğini söyledikleri Neron'un emriyle yakıldığı söylentileri yayıldı. Ve söylentilere göre Neron'un kendisi de kulesinden bu yangını izlemiş ve zevkten şarkılar söylemiş. Daha sonra bahsedeceğim Tacitus bile yangın sırasında şehirde koşuşturan bazı şüpheli kişilerin olduğunu ve yangını söndürmek yerine yanan meşaleleri etrafa attıklarını ve bunu emirle yaptıklarını bağırdıklarını yazmıştır.

"Neron'un kendisi bu felaketten haberdar olunca şehre geldi ve yangından

zarar gören halka mümkün olan her türlü yardımın yapılması için derhal emir verdi. İnsanlara geçici barınak sağlamak için Mars Tarlası'nı, imparatorluk bahçelerini ve binalarını bile açtı. Diğer şehirlerden Roma'ya acilen erzak gönderilmesini ve fiyatlarının mümkün olduğunca düşük tutulmasını emretti.

" Ama alınan tüm önlemlere rağmen insanlar sürekli olarak bu felakette Neron'un suçu olduğu söylentisini yaymaya başladılar. Bizzat Neron, yangının başlatıcıları olarak Yahudileri ve onların kontrolündeki mezhepçi-Hıristiyanları ilan etti. Neron onların bulunmasını ve yakma olayında suçlu oldukları için idam edilmelerini emretti. Ancak bazı nedenlerden dolayı, 'seçmenlerini' (çoğunlukla köleler ve özgür yoksullar) Archonların kirli siyasi entrikalarında aktif olarak kullanan Petrus ve Pavlus'un insanları yerine, Roma'da, Neron'un emri altında, tamamen masum insanlar olan İsa'nın Öğretisinin gerçek takipçilerine karşı büyük çaplı zulümler başlar. Bu sadece zulüm değil, tamamen acımasızca öldürülmeleridir. Ve yine bu 'emri' yerine getiren ve masum insanları öldüren kişiler her yerde bu emri verenin Neron olduğunu vurguladılar. Bu çok açık. Archonların belirleyici oyununun şartları yaklaştıkça, Neron yönetim dizginlerini kaybettikçe, insanlar ona karşı daha fazla kışkırtıldı. Kendisine yakın olanlar bile, yaklaşan olayları göz önünde bulundurarak rakiplerinin tarafına geçmeyi tercih ettiler. Böylece Neron, yangın ve ardından gelen baskılarla çok ustaca 'kandırıldı'. Tüm bu olaylardan sonra, Peter ve Paul tarafından yönetilen 'Hür Masonların' kontrolü altındaki topluluklara 'şehitliğin' kederli zaferini atfetmeyi bile başardılar. Deyim yerindeyse, tarihi tahrif ettiler.

"Yine de bu sözde 'tarihi' yazan kişileri analiz edersek, her şey şeffaflaşır. Örneğin bugün otorite olarak anılan ünlü Tacitus ya da Josef Flavius gibi. Kimdi onlar? Patronları olan nüfuzlu senatörlerin istedikleri her şeyi 'önyargısız' yazan senato uşaklarıydı, çünkü tamamen onlara bağlıydılar. Peki onlar tarafından hangi gerçek yazılmış olabilir?

"Yahudi-Roma tarihçisi olarak kabul edilen Josef Flavius, M.S. 37 yılında baş rahiplerin soylu klanına mensup aristokrat bir ailede doğdu. İyi bir eğitim aldı. Gamaliel'in grubuna ve Archon'ların faaliyetlerine doğrudan bağlıydı. Farklı zamanlarda Kudüs tapınağında bir rahibin sorumluluklarını yerine getirdi, farklı mezheplere girdi, Roma'da soylu Yahudilerin haklarını korurken bir avukat olarak çalıştı. Tarihçi olması tesadüf değildir. Yahudiler ve Romalılar arasında M.Ö. 66 yılında başlayan ve M.S. 73 yılına kadar süren Yahudi savaşı sırasında Yahudilerin tarafına komutan olarak atandı. Ve Archonlar savaşın yardımıyla tüm siyasi sorunlarını çözüp siyaset satranç tahtasına yeni piyonlar yerleştirmeye başladıklarında, Josef kendi 'şahını' bulmuştur. Daha sonra tarihe, Yahudilerin bu savaşta yenilgiye uğradığını gören Josef'in teslim olduğunu ve daha sonra imparatorluk Flavius hanedanının saray tarihçisi olarak atandığını yazacaklar."

"Elbette," diye sırıttı Volodya. "Düşmandı ama kısa sürede dost oldu. İhanet gibi kokuyor."

"Sıradan insanlar için böyle kokabilir ama Archonlar için öyle değil. Onlar için her savaşta kimin kazandığı, kimin kaybettiği ve kaç kişinin öldüğü aynıdır. Onlar için asıl önemli olan sorunlarını çözmek ve bir sonraki oyunun iyi düşünülmüş hamlelerini gerçekleştirmektir. Bu nedenle, bir saray tarihçisi olarak Josef Flavius sadece nüfuzlu patronları tarafından kendisine söylenenleri yazmıştır. Özellikle de, Yahudi elitinin en tepesindeki rahiplerin nüfuzlarını genişletmek için başlattıkları bu

şanssız Yahudi savaşından sonra, Romalı yetkililerin acı çeken Yahudi halkına sempati duymasını sağlamak ve Yahudiliğin prestijini yükseltmek zorundaydı. Şimdi Josef'in yazdığı kitaplar 'Hıristiyanlığın' köken tarihi konusunda değerli bir kaynak olarak kabul ediliyor. Peki bu 'değerli kaynağın' arkasında kim duruyordu? Archonlar.

"Ya da bir başka antik tarihçi-'otorite' olan ve 'Antik dünyanın seçkin tarihçisi' olarak kabul edilen Publius Cornelius Tacitus'u ele alalım. O da imparatorluktaki Flavius hanedanı için çalışmıştır. Tacitus binici sınıfından geliyordu ve Roma'da iyi bir retorik eğitimi almıştı. Ancak ünlü komutan ve senatör Agricola'nın kızıyla evlendikten sonra dünyada kendine bir yer edindi ve yüksek devlet görevlerine geldi (aynı zamanda rahipler okulunun bir üyesi oldu). Sizce kimin çıkarlarını korudu? Ve yazılarını uzun süre unutulmaya terk ettikten sonra, 'Tarihler' ve 'Yıllıklar' adlı iki eserini dünya çapında hit olarak tanıtmak kimin ilgisini çekti?"

"'Yıllıklar' mı?" diye sordu Victor biraz canlanarak. "Görünüşe göre pontiffler de Yıllığı yazmışlar..." ve cümlesini bitirmeden sırıttı, "İşte buyrun..."

"Ya da bir başka antik tarihçi-'otorite' olan ve 'Antik dünyanın seçkin tarihçisi' olarak kabul edilen Publius Cornelius Tacitus'u ele alalım. O da imparatorluktaki Flavius hanedanı için çalışmıştır. Tacitus binici sınıfından geliyordu ve Roma'da iyi bir retorik eğitimi almıştı. Ancak ünlü komutan ve senatör Agricola'nın kızıyla evlendikten sonra dünyada kendine bir yer edindi ve yüksek devlet görevlerine geldi (aynı zamanda rahipler okulunun bir üyesi oldu). Sizce kimin çıkarlarını korudu? Ve yazılarını uzun süre unutulmaya terk ettikten sonra, 'Tarihler' ve 'Yıllıklar' adlı iki eserini dünya çapında hit olarak tanıtmak kimin ilgisini çekti?"

"'Yıllıklar' mı?" diye sordu Victor biraz canlanarak. "Görünüşe göre pontiffler de Yıllığı yazmışlar..." ve cümlesini bitirmeden sırıttı, "İşte buyrun..."

"Archonların eylemlerinin sonuçlarından biri olarak o dönemle bağlantılı ilginç bir an daha vardı. Yahudi savaşından sonra Yavne şehrinde, kısa sürede Yahudiliğin merkezi ve akademisine dönüşen sözde Yahudi mülteciler yerleşkesini kurdular. Daha 80'li yılların başında Yavne Sanhedrim'in başına, yüzyılın başında Babil'den Kudüs'e gelen çok zengin bir Yahudi olan Hillel'in sülalesinden gelen haham Gamliel II getirilmişti. Romalı yetkililer Gamliel II'yi resmen Yahudi cemaatinin başı olarak atadı ve patrik unvanını taşımasına izin verdi. Ve bu ayrıcalıkları ölümüne kadar kullandı. Bu, her türlü savaşa rağmen Archonların insanlarını her zamanki gibi yerleştirdiğinin bir göstergesidir."

"Yorum yok," diye başını salladı Nikolay Andreyeviç. "Ama biz hikâyemize geri dönelim. Bu arada sessizlik içinde İsa'nın Öğretisi'nin birçok gerçek takipçisi öldürüldü. Pavlus bu katliam gerçeğini 'sürüsünü' sindirmek ve daha fazla köleleştirmek için bir argüman olarak kullandı. Neron utanç verici söylentilerle gözden düşürüldü - Roma'yı yakmakla ve Petrus'un Hıristiyanlarını acımasızca 'yok etmekle' suçlandı. Ama bu işlerin gerçek başlatıcıları bu işten çok para kazandılar."

"Anlamadım," dedi Andrew. "Bu işten para kazanmak nasıl mümkün olabilir?"

"Mesele şu ki, Roma yangından önce çok yoğun ve düzensiz bir şekilde, çoğunlukla geçici yaşam için kiralanan küçük odaların bulunduğu yüksek ahşap binalarla inşa edilmişti. Yangından sonra Roma'yı yanmaz taştan, ölçülü bina bloklarıyla, iyi inşa edilmiş geniş caddelerle, sınırlı bina yüksekliğiyle inşa etmeye

başladılar. Şimdi tahmin edin bakalım Roma'nın bu 'arındırılması' kimin ilgisini çekti ve kim daha sonra görkemli binaların sahibi oldu?

Bu yüzden, Neron'u iktidardan uzaklaştırmak için bir yangınla tam olarak uzlaşmayı başaramadıkları için, M.S. 65 yılında ona karşı bir komplo kurdular ve bu komplo senato 'yazarları' tarafından 'senatörlerin İmparatorluğun 'Helenistik' yönetimine karşı protestolarının ifadesi' olarak adlandırıldı. Ama aslında her şey her zamanki gibiydi, güç ve paranın olağan paylaşımı. Birçok senatör, süvari, savaşçı bu komplonun içinde yer almıştır. (**Bu arada, bu Archonların en sevdiği hilelerden biridir ('Hür Masonlar' tarafından da sık sık kullanılırdı**. **Provokatif siyasi ve ekonomik komplolarına mümkün olduğunca çok sayıda insanı dahil ederler çünkü gerçek başlatıcıların izini kaybettirmek ve başkalarını başlatıcı olarak göstermek oldukça kolaydır)**. Ama komplo ortaya çıkarıldı ve birçoğu bu komployа katıldıkları için öldürüldü. Neron, Archonların gücünün ve etkisinin artmasından korkuyordu ve en ufak bir şüphe altında olan herkesi idam etti."

Victor, "Tıpkı Stalin'in zamanında yaptığı gibi," dedi.

"Tarih tekerrür ediyor," diye başını salladı Sensei. "Sizce Stalin ve onun gibi insanlar bunu neden yaptı? Her şey çok basit. Mesele şu ki, bu tür hırslı insanlar güç kazandıklarında ve sadece kamusal bir 'piyon' olarak kullanıldıklarını, ama gerçek gücün 'piyonu' her yönden kuşatan Archonlardan 'danışmanların' elinde olduğunu anlamaya başladıklarında, o zaman siyasi baskılara başlarlar. Siyasi baskılar, bir 'halk piyonunun' Archonların gücünden ve kontrolünden çıkmak için yaptığı umutsuz bir girişimdir. Onlar için bu yüzden kaç kişinin öleceği önemli değildir. Bu onların derileri için duydukları hayvani korkudan kaynaklanmaktadır. Bu yüzden tarih bu tür hikâyelerle dolu."

Nikolay Andreyeviç, "Pekala," diyerek Sensei'in sözlerini tekrarladı. "Tarih gerçekten de tekerrür ediyor."

"Şanssız komplodan sonra senatörler daha iyi düşünülmüş bir karar verdiler. Neron'un hobisi haline gelen şarkı söylemeye olan zaafını bildiklerinden, imparatordan geçici olarak kurtulmaya ve onu Roma'dan uzaklara göndermeye karar verdiler. Ve onun yokluğunda gerçek siyasi darbeyi hazırlayacaklardı. M.S. 66'da bu planı gerçekleştirirken, Yunan şehirlerinin tüm delegasyonu Neron'a gelir ve ona onurlu citharedes (Kitharacı) çelenkleri göndermeye karar verir." [*Kitharacı, Antik Yunanistan'da profesyonel olarak şarkılara eşlik etmek için kithara veya bazen lir kullanan şarkıcıdır.]

"Kimler?" diye sordu Eugene. "Citharedes mi? Yanlış mı duydum? Tesadüfen 'kifa' kelimesinden mi geliyor?"

"Hayır," diye gülümseyerek cevap verdi Sensei. "Yunanca 'cithara', 'kithara' kelimesinden geliyor. Eski Yunanlılar tarafından koparılarak çalınan telli bir müzik aletinin adıydı. Aslında şarkıcıya kithared denirdi."

"Bu 'kithara'nın gitarın atası olduğu anlamına mı geliyor?!" Eugene kendisi için küçük bir keşif yaptı.

"Evet."

"İşte buyurun! Bunu bilmiyordum bile."

"Şimdi öğreneceksin," dedi Stas sabırsızlıkla. "Dinleyelim."

Eugene özür dileyerek, "Tamam, sessizliğimi koruyorum," diye cevap verdi.

Sensei anlatmaya devam etti, "Bu heyet, tahmin edildiği gibi, Neron'u

görkemli bir şekilde övdü. Akşam yemeği sırasında ondan şarkı söylemesini istediler ve Neron'un yeteneği ya da sesi olmamasına rağmen onu cömertçe alkışladılar. Genel olarak, yüksek sesli zevkleriyle onu mest ettiler, böylece yapmaları gerekeni yaptılar. Bu pohpohlamaların sonucunda Neron her şeyi bırakıp onlarla birlikte Yunanistan'a gider ve burada özel olarak düzenlenmiş citharedes yarışmalarına katılmak için şehirleri ziyaret eder ve elbette her yerde onu kazanan yaparlar ve her 'zaferini' görkemli bir şekilde kutlarlar. İmparatorun bu yarışmaları ve eğlenceleri için farklı dönemlerdeki tatilleri bir yılda birleştirdiler.

"Böylece, genel olarak Neron orada hayatın tadını çıkarırken ve megalomanisini tatmin ederken, senatörler onun gelişine iyice hazırlandılar. M.S. 68'de Yunanistan'dan Roma'ya bir sürü 'kazanan' çelengiyle döndüğünde, imparatorluğun birçok eyaletinde isyanlar çıktı, hatta Yahudiye'de isyan M.S. 66'da savaşa dönüştü. Ülke Neron'u devlet düşmanı ilan eden ve onu şerefsiz bir ölüme mahkum eden senatonun tam kontrolü altındaydı, sonuç olarak kendini öldürdü.

"Tüm bunları Archonların ve 'Hür Masonların' nasıl hareket ettiğini anlamanız için anlatıyorum. Neron ile ilgili manipülasyonlar, farklı zamanlarda zaman zaman kullandıkları oyun kombinasyonlarındaki klasik örneklerinden sadece biridir."

* * *

"Öyleyse hikayemize geri dönelim. M.S. 66 yılına gelindiğinde Archonlar en üst düzeyde siyasi gerilim yaratmışlardı. Gelecekteki olayların bu genel kazanında Gamaliel'in örgütü de 'seçmenlerini' 'papazları' tarafından kendilerine işaret edilecek olanları korumak ve haklı çıkarmak için aktif adımlara hazırlama rolünü oynadı. Bu nedenle Pavlus'un halkı, takipçilerini yaklaşan olaylara aktif bir şekilde hazırlamış, onları Neron olarak gelen Şeytan ile tehdit etmiştir. Aynı zamanda Petrus'u propagandalarında ikinci bir Mesih olarak sunmaya çalıştılar, onun yaptığı söylenen şifalar ve mucizeler hakkında söylentiler yaydılar. Bu propaganda, Neron Roma'da yokken öyle bir doruk noktasına ulaştı ki, Petrus 'cemaatinin' önünde alenen Tanrı'ya yükseleceğine ve üç gün içinde bedenen geri dönerek herkese 'O'nun isteğini' duyuracağına söz verdi. O zamanlarda bundan daha iyi bir halkla ilişkiler faaliyeti olamazdı.

"Ancak bu 'cemaat'e Petrus'un göğe yükseldiği duyurulduktan sonra beklenmedik bir olay gerçekleşti. Plana göre Petrus'un Roma'dan gizlice ayrılması ve 'yukarıdan gelen iradeyi' duyurmak için oraya 'bedenen' geri dönmesi gerekiyordu. Ancak Roma'dan ayrılırken beklenmedik bir şekilde 'cemaatinden' bir grup Hıristiyanla karşılaşır, aralarında Petrus'u şahsen tanıyan bir adam da vardır. Petrus'u tanıyınca onun hilekârlığını ilk ortaya çıkaran ve 'Nereye gidiyorsun adamım' diyen, böylece Petrus'u bir insan olarak nitelendiren ve Petrus'un yapay olarak yaratmaya çalıştığı 'ilahi' imajını değersizleştiren oydu.

"Yine de daha sonra Pavlus'un okulunun taraftarları bu vakaya dayanarak Petrus'un düşmanı olan, uzun süre mücadele ettiği ve sonunda yendiği Samiriyeli büyücü Simon'la ilgili tüm hikayeyi uydurdular. En ilginci, sihirbaz Simon'a Petrus'un tüm olumsuz özelliklerinin, sahtekarlığının, sahte 'İsa benzeri' kişi imajının, 'mucizelerinin', göğe yükselme girişimlerinin ve hilekarlığının, kısacası Petrus'un Roma'da gerçekte nasıl davrandığının yüklenmesi olmuştur. Simon'un başlangıçta

Petrus'un havariliğini satın almak istediğini ama Petrus'un bunu reddettiğini de bu kişiye yüklediler. Aslında bu, Petrus'un Maria Magdalene'den havariliği satın almaya çalıştığı zamanki biyografisinden tarihin yorumlanmasıydı. Bu efsaneden yola çıkarak," diye vurguladı Sensei, "ilk kez 'Petrus'un İşleri' adlı apokrifte anlatılan ve daha sonra Petrus'un 'şehit edilmesi' ile ilgili apokriflerin ortaya çıkmasına neden olan bu efsaneye dikkat edin, yani 'papazlar' bugüne kadar 'simoni' terimini aktif bir şekilde ilişkilendirerek Petrus'un tüm suçunu sihirbaz Simon'un karakterine yüklediler. Dahası, Petrus'un sihirbazı 'suçlayıcı sözlerle' öldürdükten sonra Neron'un öfkesinden nasıl sıkıntı çektiğini anlatır. Efsaneye göre Petrus gece Neron'un öfkesinden saklanmaya çalışır, Roma'dan ayrılırken İsa'nın kendisiyle karşılaşır ve "Nereye gidiyorsun Efendim?" diye sorar. Cevap 'Tekrar çarmıha gerilmek üzere Roma'ya' olur. Petrus da İsa'nın sözlerini ve kaderini anlayarak yakalandığı ve çarmıha gerildiği yere geri döner. Ayrıca bu efsaneye göre Petrus, İsa'yı ölümde bile O'na benzeterek gücendirmemek için önce kendisinin çarmıha gerilmesini istemiştir. Çarmıha gerildikten sonra da ters çevrilmiş çarmıhın sırrına dair bir konuşma yapar ve bunun düşüşüyle ilahi düzeni bozan Adem'in sembolü olduğunu, dik duran çarmıhın ise ilk düzeni yeniden kuran Mesih'in sembolü olduğunu söyler. Ancak tüm bu eklemeler çok daha sonra, Hıristiyanlık kitleler için bir devlet dini haline geldiğinde ve haça yeni sembolü olarak tapılmaya başlandığında yapılmıştır.

"Aslında Petrus (yükselişinden sonra) daha önce de söylediğim gibi, Roma'yı karanlıkta terk etmeye çalıştığında kendi 'cemaatinden' Hıristiyanlar tarafından yakalandı ve maskesi düşürüldü. Ve yalan ve hile için Petrus'u Anti-Mesih olarak adlandırdılar. Onu Roma'ya sürüklediler, böylece tüm insanlar onun hilekârlığını görebilecekti ve o gece onu, Neron'un sirkinin ve o zamanlar 'Hür Masonların' üreme merkezlerinden biri olan binanın yakınında, ters çevrilmiş çarmıhta Mesih'in aksine başı önde olacak şekilde çarmıha gerdiler. Bu nedenle daha sonraları satanizmi benimseyen tarikatlar, İsa'ya karşıtlığın, onun karşıtının bir sembolü olarak ters çevrilmiş haça tapınmışlardır... Petrus tam olarak bugün Roma'da, daha doğrusu Vatikan'da kendi adıyla anılan bir meydanın bulunduğu yerde çarmıha gerilmiştir."

Victor bu konuda dünkü konuşmayı anımsayarak, "Ah, dikilitaşın olduğu yer," dedi.

"Aynen öyle. Sıradan insanlara 'kulenin' neden oraya dikildiğine dair farklı versiyonlar anlatıyorlar. Ama 'bilgili' olanlar için, yani Gamaliel'in gizli yazılarından haberdar olanlar için burası çok şey ifade ediyor.

Petrus'un ölümünden sonra kalıntıları Pavlus'un adamları tarafından mezarlığa gömülmüştü. Asıl önemli olan, neredeyse üç yüz yıl içinde imparator Konstantin'in Petrus'un sözde gömüldüğü yere Aziz Petrus bazilikasını inşa etmiş olmasıdır. Şimdi o bazilikanın yerinde Aziz Petrus Katedrali var. Dikkatinizi çekmek isterim ki bu katedraldeki sunak geleneksel Hıristiyan tapınaklarında olduğu gibi Doğu'ya değil Batı'ya dönüktür... Ama bu ilk binalardan sonra bile yüzyıllar boyunca insanlar arasında söylentiler dolaşmış ve bu söylentiler orada gömülü olan biri hakkında efsanelere dönüşmüştür; ya Anti-Mesih ya da bir 'havari', ya bir insanın ya da bir canavarın kemikleri vardır."

"Ne hikâye ama!" Nikolay Andreyeviç şaşırdı. "Ancak hepsi bu kadar değil. En ilginci de Petrus'un 66 yılının 6. ayında ters çevrilmiş çarmıha gerilmiş olması."

Sensei bir ara verdi, belli ki ne anlama geldiğini tahmin etmemize izin

veriyordu.

"666 rakamı buradan geliyor!" Nikolai Andreevich'in kafasına dank etti. Sırıtarak ekledi, "İnsanlar gelecek Anti-Mesih'in adını, gelecekteki adındaki sayıların toplamı üzerinden hesaplamak için çok uğraşıyorlar!"

Sensei gülümsedi. "Bu 'hesaplamaları' kimin başlattığını biliyor musunuz? Yunanca'da 'Apocalypse' olarak adlandırılan 'Vahiyler' adlı eserinin 13. Bölüm, 18. ayetinde alegorik yorumlardan ve Pavlus'un 'bekle ve gelecek', 'İşte bilgelik' gibi yorumlarından sonra yazan Yuhanna'dır. Anlayışı olan, canavarın sayısını saysın; çünkü o bir adamın sayısıdır: ve onun sayısı Altı yüz altmış altıdır. Oysa sayı insandır..."

"Doğru!" Psikoterapistimiz Sensei'in düşüncesini hayranlıkla karşıladı. "Nasıl oldu da bunu ben tahmin edemedim?! Ya doğum tarihi ya da ölüm tarihi! Demek ki altı yüz altmış altı Peter'ın ölüm tarihi!"

Sensei başını salladı ve devam etti, "Ama en ilginç şey, bugün Deccal'in adını matematiksel olarak hesaplamaya çalışanların, 'sürünün' kulağına gitmeyen ve genellikle belirli hiyerarşik çevrelerde gizli tutulan oldukça komik şeyler bulmuş olmalarıdır. Mesele şu ki, Roma Papası'nın tiara'sı (tacı.).."

"Ne?" Kostya sordu. "Tirara mı?"

"Hayır, tiara (papanın tacı). Taç, Büyük Papa'yı bir yargıç, bir kanun koyucu ve bir rahip olarak sembolize eden bir tür üçlü taçtır. Bu arada, eski zamanlarda Pers ve Asur kralları bu tacı takarlardı, bu yüzden bu modayı onlardan devraldılar. Bu nedenle Roma Papası'nın tacının üzerinde VICARIVS FILII DEI isimli bir unvan vardır. Latince'de 'Tanrının Oğlunun Vekili' anlamına gelir. Yunanca'da olduğu gibi Latince'de de bazı harflerin sayısal anlamları vardır. Bu unvanın harflerinin rakamları toplanırsa 666 sayısına eşit olduğu ortaya çıkar. Yani:

5(V) + 1(I) + 100(C) + 0(A) + 0(R) + 1(I) + 5(V) + 0(S) = 112;
0(F) + 1(I) + 50(L) + 1(I) + 1(I) = 53; 500(D) + 0(E) + 1(I) = 501;
112 + 53 + 501 = 666.

"Asıl skandal bu konuyla ilgili olarak alevlendi. Papa'nın savunucuları VICARIVS kelimesinin sadece bir dilbilgisi hatası içerdiğini iddia etmeye başladılar. Bu kelimenin doğru yazılışının VICARIUS olması gerektiğini, çünkü Latince'de VS ile biten bir ek olmadığını, ama US ile biten bir ek olduğunu, eskilerin V ve U harflerini ayırt etmedikleri için her şeyi karıştırdıklarını söylediler.

"Bu aslında bir hata olmadığı anlamına mı geliyor?" diye sordu Victor.

"Tabii ki hayır, o zamanlar bile oldukça iyi eğitimli insanlar Büyük Pontiff için çalışıyordu."

"Neden buna ihtiyaç duydular?"

"Papaların kimin takipçisi olduklarını ve bugüne kadar kimin sayesinde güç sahibi olduklarını hatırlamaları için bir anı olarak yeniden düzenlendi."

"Neden Petrus'un doğum tarihini yazmışlar da Pavlus'unkini yazmamışlar acaba?" diye sordu Kostya.

"Peter halktan biriydi ve ona güveniyorlardı." Sensei bir süre sessiz kaldı ve şöyle dedi. "Gerçi şimdi bile Petrus'un gerçek ölüm tarihini saklamaya çalışıyorlar. Ya MS 64'ten bahsediyorlar, yani İsa'nın Öğretisi'nin takipçilerinin zulüm gördüğü

Roma'daki yangından sonra, ya da MS 65 veya MS 67. Nadiren bazı tarihçiler MS 66'yı ima etmeye cesaret ettiler. Roma'da, resmi versiyona göre, Petrus ve Pavlus'un 'şehit' ölüm tarihi 29.06.67 olarak kabul ediliyor," dedi omuzlarını silkerek düşünceli bir şekilde.

"Yine de bu insan tarihinden neden böyle bir gizlilik yaptıklarını anlamıyorum. Kifa her zaman sadece bir insan olduğuna ve onun ve Paul'un tüm eylemleri insan işi olduğuna göre..."

Stas, "Pavlus gerçekten Petrus ile birlikte mi idam edildi?" diye sordu.

"Hayır. Petrus'la yaptığı hata yüzünden Pavlus'un insanlar arasındaki popülaritesi önemli ölçüde azaldı. Petrus'a yaptıklarının aynısını kendisine yapmasınlar diye saklanmaya başladı. Sonunda Pavlus Roma'dan kaçtı. Bir süre sonra kader onu tekrar Yahudiye'ye götürdü ve orada savaşta öldü."

"Hangi savaş?" Kostya anlamamıştı.

"Size daha önce sözünü ettiğim iç savaş. Bu arada, o savaş sırasında Kudüs'teki tapınak İsa'nın önceden haber verdiği gibi yıkıldı."

Nikolay Andreyeviç, "Çok yazık," dedi, "bu kadar insan sadece küçük bir grup tekelci uğruna acı çekti."

"Ariman'ın dünyasında ne bekliyordunuz ki?! Archonların gücü her zaman kölelerinin kemiklerine dayanmıştır."

Sensei sessizleşip belli ki düşüncelerine dalınca Eugene izlenimlerini özetlemeye karar verdi: "Yani Anti-Mesih boynuzları ve toynakları olan dünya dışı bir uygarlığın canavarı değil de sadece Kifa mı?"

"Evet."

"Kahretsin! Benim yorumum yanlıştı!" Adam sessiz bir şekilde gülümsese de hayal kırıklığını gösteriyormuş gibi yaptı.

"Bunu tam olarak anlayamıyorum," dedi Victor. " Yuhanna neden anti-Mesih'i geleceğe sürükleme ve onun gelişiyle ilgili tüm o saçmalıkları anlatma ihtiyacı duydu? Bundan hiç bahsetmemek çok daha basit olmaz mıydı?"

Sensei ona, "Archonların bu konuda ne kadar akıllıca çalıştıklarını anlamıyorsunuz," diye cevap verdi.

"İnsan korkusu, Archonların ana köleleştirici kırbacıdır, kırbacı kitleleri korkutur, güç ve iradeden yoksun bırakır. Ve gelecek korkusu bir insanın ruhunda basit bir çifte kamçı değildir. Bu gerçek bir metodik köleleştirmedir. Bir insana her zaman, her an Anti-Mesih'in geleceği ve siz de dahil olmak üzere tüm dünyanın ona ait olacağı telkin edilir. Ama sonra Mesih gelir ve Anti-Mesih ile savaşır. Mesih kazanacak ve sadece seçilmiş olanları yanına alacak, geri kalanlar ise Cehennem'de ölecektir. Ve eğer seçilmiş kişi olmak istiyorsanız, sahip olduğunuz her şeyi kiliseye verin, hayatınız boyunca rahiplere hizmet edin ve kaderinizi alçakgönüllülükle bekleyin."

Nikolay Andreyeviç, "Stres faktörünün sürekli etkisi ciddi psikolojik sonuçlara neden olacaktır," dedi.

"Kesinlikle. Birincisi, insan özgür düşünen biri olmak yerine kontrol edilmesi kolay, zayıf iradeli bir köle haline gelir. İkincisi, kendi içine düzen getirmek ve Hayvan doğasını yenmek yerine pasif bir şekilde kaderini bekler. Üçüncüsü, insan tamamen Archonların ideolojisine bağımlı hale gelir."

"İnsanları korkutmak için kullandıkları Gehenna nedir?" diye sordu Kostya.

"Cehennem mi?"

"Onların yorumuna göre cehennem. Ama aslında Gehenna, Yahudice'de 'Gehinnom' ve Yunanca'da 'geenna' olarak geçen 'Hinnom Vadisi'nin bir adıdır. Bu vadi Kudüs'ün batısında yer alır ve Sion Dağı'ndan Kidron Vadisi'ne kadar uzanır. Kadim zamanlarda İsrailliler burada çocukları ve köleleri sunakta yakarak tanrı Moloch'a (İncil'de Molech, Milcom) kurban ederlerdi. Moloch Fenikeli yakıcı güneş ışınları tanrısıydı. 622 yılında kral Josiah yaptığı reformla Yahweh'inki hariç tüm kültleri ortadan kaldırdı. Ateşe tapınmayı ortadan kaldırmak için bu vadiyi çöp yığınına dönüştürdü. Buradan gelen pis kokular yüzünden bu vadiyi cehennemle ilişkilendirmeye başladılar."

Kostya anlayışla, "Anlıyorum," dedi ve espriyle ekledi, "Anladım! Demek ki onlara itaat etmezseniz İsrail'e gideceksiniz."

Çocuklar kahkahalara boğuldu. Bir süre sonra Victor, "Anti-Mesih'i anladık da, Yuhanna'nın kıyamet günü, felaketler ve tufanlar hakkındaki kehanetleri ne olacak?" diye sordu.

"Felaketler ve tufanlara gelince, bunlar birçok kadim halk tarafından bilinen belirli dünyevi döngülerle bağlantılıdır. İncil'de anlatılan bu tür pek çok an vardır: dünyanın kökeni, insan ve gelecek hakkında, bunlar kadim dinlerden ve diğer insanların efsanelerinden alınmıştır. Sadece Yahudi rahipler tüm bunları kendi yöntemleriyle yorumlamış ve kendi halklarına uyarlamışlardır.

"Yuhanna'ya gelince, ona bu işi yapması emredilmişti, o da bunu yaptı. Aslında alegori yöntemini kullandığı ve sadece tarihi değil, daha sonra Archonların geleceğe yönelik planlarını da anlattığı bir 'evrensel Vahiy' yarattı. Tabii ki bunu Pavlus'un okulundan sonra bu şekilde yazdı. Çünkü Paul ve özellikle onun arkasında duranlar, Archonların toplam gücüne 'geçmişten geleceğe köprüler inşa etmeyi' öngören sözde 'mimarlar', insanların psikolojisini iyi biliyorlardı. Ayrıca belirli zamanlarda yaşanan olayların tarihçelerini yazdılar, bunları kadim öngörülerle karşılaştırdılar, belirli bilgilere sahip oldular, efsaneleri yeniden yazdılar. İnsanların dikkatini nasıl çekeceklerini ve onları yüzyıllar boyunca 'masonlarına' ve tüm yapılarına hizmet edecek kölelere nasıl dönüştüreceklerini gerçekten biliyorlardı... Sürülerinin gözlerine nasıl at gözlüğü taktıklarına ve onu bu algının sınırlarında nasıl sıkıca tuttuklarına bakın."

Slava sessizce Kostya'ya sordu: "At gözlüğü atlar için yan siperlik anlamına mı geliyor?"

"Evet. Dizgin üzerinde, gözlerin yanında," diye başını salladı.

"Bu, Yuhanna'nın Vahyi'nin sürü için yapay at gözlüğü gibi bir şey olduğu anlamına mı geliyor?" diye özetledi Victor.

" Elbette. Yuhanna'nın Vahyi insanların sadece ileriye, yani geleceklerine bakmalarını sağlar, ama bu Archonların dünya görüşüyle sınırlıdır. Psikolojik olarak ayarlanmış bu yöntem nedeniyle gelecek hakkında endişelenen bir insan, kendisine neden özel at gözlüğü taktıklarını ve kimi omuzlarında bu 'geleceğe' götürdüğünü düşünmez bile."

Nikolay Andreyeviç, "Bu ilginç bir yorum," diye düşünmeye başladı. "Açıkçası ben bu metni bu bakış açısıyla analiz etmemiştim."

"Şaşılacak bir şey yok," dedi Sensei. "Çünkü siz de diğer pek çok insan gibi Yuhanna'nın alegorilerinin gelecekle ilgili olduğunu düşündünüz. Ama Archonların

tüm hilesi, Yuhanna'nın gelecek örtüsü altında geçmiş hakkında yazmış olmasıdır. Yani geçmişteki olayları anlatmıştır. Bu olayların bir kısmı kendi zamanına aittir ancak büyük bir kısmı antik Yunan efsanelerinden, Mısır ve Babil mitleri de dahil olmak üzere Doğu dini görüşlerinden dini olarak kopyalanmıştır. Onun görevi, Archonların gerçek programından süzülen direktifleri kaydetmekti. İnsanların kendilerini açmaları ve buna inanmaları için insan korkusuna neden olmak amacıyla bunu nasıl sunacağı onun sorunuydu ve fantezisine bağlıydı. Şüphesiz Yuhanna, alegorik yorumlama sistemi (özellikle Yunan mitlerinin Yahudilikle birleştirilmesi ve dini felsefi öğretisinin temelinde tanıtılmasıyla ilgili) Yuhanna'nın yazılarında filizlerini veren Philon Alexandreos kadar rafine bir zevke sahip değildi. Elbette Yuhanna kabaca yazmıştır. Ama sürünün itaati ve ibadeti için yazılmıştı, sonuçların rafine edilmesini isteyen insanlar için değil. Eğer her konuda sınırlı olsalardı, sürünün aklının gelişmesinden bahsetmeye kim cesaret edebilirdi? Onlar sadece bu dünyada hayatta kalmakla ilgilenen, hayatla cezalandırılmış insanlardı. Eğer onların çoğunluğu Archonların siyasi amaçları doğrultusunda 'cahil' yönetilebilir sürüler olarak kullandıkları cahil insanlardan oluşsaydı, aralarında kim analiz ve karşılaştırma yapabilirdi ki?"

Nikolay Andreyeviç sırıttı ve kendisiyle ilgili şaka yollu bir karşılaştırma yaptı, "Biliyor musunuz, egoizmim kendimi 'sürüye' ait olmayan aydınlanmış bir insan olarak görmek için çok uğraşsa da, aslında öyle görünüyor... Örneğin, genel olarak antik Yunan mitlerini bilirim, o Homeros'u okudum," bu son kelimeden sonra Nikolay Andreyeviç sırıttı. "Evet, Homeros... Ama bunu kastetmedim. Sadece antik Yunan mitleri ile Yuhanna'nın Vahyi arasındaki bağlantıyı yakalayamıyorum."

"Çünkü, tekrar edeceğim, Yuhanna'yı geçmişin değil geleceğin bakış açısından okudun. Şimdi size temel örnekler göstereceğim ve her şeyi kendiniz anlayacaksınız. Örneğin Vahiy kitabının 12. bölümünü ele alalım. Orada şöyle yazar: "Gökte büyük bir işaret görüldü: Güneşi giyinmiş, ayı ayaklarının altına almış, başında on iki yıldızdan bir taç olan bir kadın... Kadın hamileydi. Acı içinde bağırıyor, doğurmak için sancı çekiyordu. Gökte başka bir işaret daha görüldü. Yedi başlı, on boynuzlu, başında yedi taç olan büyük bir kızıl ejderha... Ejderha, doğurmak üzere olan kadının önünde durdu, öyle ki, kadın doğurduğunda çocuğunu yiyip yutabilsin. Kadın, bütün ulusları demir bir değnekle yönetecek olan bir erkek çocuk doğurdu. Çocuğu Tanrı'ya ve O'nun tahtına götürüldü. Kadın çöle kaçtı, orada Tanrı tarafından bin iki yüz altmış gün beslenmesi için hazırlanmış bir yeri vardı. Gökyüzünde savaş vardı. Mikail ve melekleri ejderhaya karşı savaştılar. Ejderha ve melekleri savaştı. Üstün gelemediler, artık ona gökte bir yer de bulunamadı. Büyük ejderha, eski yılan, şeytan ve İblis olarak adlandırılan, tüm dünyanın aldatıcısı aşağı atıldı. O yeryüzüne atıldı ve melekleri de onunla birlikte atıldı... Ejderha yeryüzüne atıldığını görünce, erkek çocuk doğuran kadına zulmetti. Yani genel olarak kadına eziyet etti ama onu yakalayamadı. Kadın çöle kaçtı. "Ejderha kadına öfkelendi ve Tanrı'nın buyruklarını yerine getiren ve İsa'nın tanıklığını benimseyen kadının soyunun geri kalanıyla savaşmak üzere uzaklaştı. Şimdi size Yuhanna'nın bu olay örgüsünü nereye götürdüğünü anlatacağım. Zeus'un doğumuyla ilgili antik Yunan efsanesini, Chronos ve Zeus arasındaki savaşı hatırlıyor musunuz?"

Nikolay Andreyeviç, "Genel olarak evet," diye yanıtladı ve sonra canlanarak sordu. "Oradan mı alınmış?"

"Evet. Sadece bu efsanenin yeniden yazılmış bir versiyonu." "Nasıl bir efsane bu?" diye sordu Andrew.

"Tanrıların kralı Chronos, çocuklarından biri tarafından tahttan indirileceği için lanetlenmekten korkmuş ve karısı Rhea'nın doğurduğu tüm bebekleri yemeye başlamış. Böylece altıncı çocuğu Zeus'u doğurduğunda, karısı Chronos'u kandırdı ve oğlunun yerine gizlice sarılmış bir taş koydu. Zeus, Girit adasındaki mağarada dünyadan gizlice beslendi. Zeus büyüdüğünde taht için Chronos ile savaşmaya başladı. Kurnazlıkla kardeşlerini Chronos'un karnından kurtardı. Elde ettikleri özgürlük için onun gök gürültüsü ve şimşeklerine sahiplenmesi için verdiler. Chronos'un başını çektiği eski tanrılar ile Zeus'un başını çektiği yeni tanrılar arasındaki savaş yüzünden tüm evren büyük bir savaş alanına döndü. Sonunda Zeus hile ile Chronos'u yendi ve kral oldu."

Eugene bu hikayeyi ilgiyle dinledi ve şakayla karışık, "İçlerinden kimin kötü adam olduğunu anlamadım?" diye sordu.

Volodya sırıttı ve ona şu yanıtı verdi: "Bu, otoritelerin değişmesine dair ebedi bir öyküdür: kötüyü daha kötüye değişirler."

Yaşlı adamlar kahkahalara boğuldular.

Nikolay Andreyeviç düşünceli bir ifadeyle, "Görünüşe göre Yuhanna bu efsaneleri eskilerden almış ve sadece dönüştürmüş," dedi.

"Evet. Bilgilerini antik Yunan efsanelerinden aldı, yeryüzünde meydana gelen ve Phaeton'un yok oluşuyla ilgili efsanede kaydedilen felaketlerle ilgili bilgiler de dahil. Bazı bilgileri Eski Ahit kitaplarından aldı, örneğin Daniel Peygamber'in kitabı, Yahudilerin böyle bir metin-'vahiy' yaratmaya yönelik ilk girişimlerinden biriydi çünkü Yahudi halkının Mesih beklentileri çok fazla... Ya da örneğin 'canavarın' ortaya çıkışını ele alalım. Daniel Peygamber'in kitabında (7. Bölüm) rüyasında gördüğü vizyonu bulabilirsiniz: 'Ve denizden dört büyük canavar çıktı, biri diğerinden farklıydı. Dahası, birincisinin aslan, ikincisinin ayı, üçüncüsünün dört başlı bir pars gibi olduğunu ve dördüncü canavarın on boynuzuyla hepsinden daha 'korkunç ve dehşet verici' olduğunu anlatır. Şimdi Yuhanna'nın Vahyi'nde (Bölüm 13) tüm bu 'karakterlerden' kendi 'canavarını' nasıl oluşturduğuna bakın: "Ve denizin kumu üzerinde durdum ve denizden yedi başlı ve on boynuzlu bir canavarın çıktığını gördüm... Gördüğüm canavar leopara benziyordu; ayakları ayı ayağı, ağzı aslan ağzı gibiydi..."

"Ayakları ayı ayağı, ağzı aslan ağzı olan bir leopar mı?!" diye sırıttı Eugene. "Bu arkadaşın da tıpkı Hayyam elması kafasına düştükten sonra Newton gibi canlı bir hayal gücü varmış."

Eugene'in sözlerinden sonra grubumuz kahkahalara boğuldu. Sensei bizimle birlikte güldü ve sonra şöyle dedi: "Bu bölümleri karşılaştırın ve bu metnin nasıl dönüştürüldüğünü kendiniz göreceksiniz... Üstelik bazı unsurlar Yuhanna tarafından Babil ve Pers efsanelerinden ödünç alınmıştır."

Nikolay Andreyeviç yavaşça, "Babil'i anladık. Ama Pers efsaneleri için ne demek istiyorsunuz?"

"Hazar hakkında bir efsane," diye yanıtladı Sensei. "Nedir o?" Nikolay Andreyeviç sordu.

"Hazar, bin yıl boyunca var olan bir krallıktır. Başlangıçta bu efsanenin ruhsal bir temeli olmasına rağmen daha sonra insanlar bunu kendi yöntemleriyle

değiştirdiler. Metne göre bu krallık Ormuzd ya da Ahura Mazda'nın krallığının gelişini hazırlamak zorundaydı. Hatırlayacağınız gibi, bu Zerdüştlükte iyi tanrının bir adıdır. Bu nedenle Persler, antik çağlardan itibaren tarihi, her biri peygamberin etkisi altında olan bir dizi evrim olarak görüyorlardı. Her peygamberin bir hazarı vardır..."

"Bin yıllık bir krallık mı?" diye belirtti Victor.

"Evet. Yunanca'da hiliasm olarak geçiyor. Birbirini izleyen bu dönemler Ormuzd'un krallığını hazırlayan olayların akışını oluşturur. Efsanelerde, bin yıllık evrim döngüsünün sona ereceği zamanın sonunda cennetin geleceği ve insanların mutlu yaşayacağı, dünyanın bir vadi gibi olacağı, tüm insanlar için tek bir dil, tek bir yasa ve tek bir hükümet olacağı yazılıdır."

"Tüm insanlar için tek bir hükümet mi?!" Nikolay Andreyeviç şaşkınlık içinde iki kez sordu. "İşte Yahudiler bu fikri buradan ödünç aldılar!"

Sensei onun tepkisini gözlemleyerek sırıttı, "Adalet için Akadların bu fikri daha da önce paylaştığını söyleyebilirim. Pers efsanelerine göre korkunç felaketler olacaktı.

Dahak, yani Pers şeytanı, kendisini bağlayan zincirleri kıracak ve büyük gelişi hazırlayacak."

"Nikolay Andreyeviç başını salladı, "Ama düşündüm de... Dedikleri gibi, bilgim tam olmaktan çok uzak."

Volodya da onunla aynı fikirdeydi.

"Bu yüzden derler ki, bilgiye sahip olan kişi tüm dünyanın efendisidir."

Kostya da kendi 'felsefi' sözünü eklemeye karar verdi, "İnsanların dünyanın kadim bilgeliği hakkında söyledikleri gibi, tüm yeni şeyler yeni değil eski gibi görünüyor."

Çocuklar beklenmedik bir şekilde böylesine 'parlak' düşünceler paylaşan Filozofumuza şaşkınlıkla baktılar. Kostya bu genel ilginin tadını çıkardı ve kendinden memnun bir gülümsemeye başladı.

Andrew, "Yuhanna Pers efsanelerini nasıl öğrendi?" diye sordu.

Sensei cevap olarak, "Pers efsanelerine gelince, mitraizm dininin o zamanlarda oldukça popüler olduğunu unutma, sana bundan bahsetmiştim. Ve bu Pers Zerdüştlüğünden kaynaklanıyordu. Hıristiyanlık dinini kuranlar da ondan pek çok şey ödünç aldılar.

"Belirli bir zamanda Yahudi rahipler Babil rahiplerinden bazı dini görüşleri ve ritüelleri benimsediler. Bu nedenle, daha önce de söylediğim gibi, İncil'deki birçok efsane Babil kökenlidir ve konusu da Sümer ve Akad efsanelerinden alınmıştır. Dünyanın kökeni, Çöküş, Babil kulesi ve Tufan hakkındaki efsaneler bunlardı. Ve eğer Babil esaretinden önce Yahudilerin Tanrı hakkında bazı ilkel fikirleri varsa, esaretten sonra Yahudi rahipler halkları için ciddi dini kavramlar geliştirmeye başladılar. Bu arada, Cumartesi gününün katı bir şekilde kutlanması ve bu gün boyunca faaliyetlerin yasaklanmasının kökleri de Babil'e dayanmaktadır."

Nikolay Andreyeviç düşünceli bir şekilde, "Doğru, İncil'de çok fazla paradoks var..." dedi.

Sensei cevap olarak, "Bu normal. İncil'de, özellikle de Yeni Ahit'te neden bu kadar çok paradoks olduğunu düşünüyorsunuz, olumlamalardan sonra olumsuzlamalar ve tam tersi? Bu tek ve aynı ekoldür. Daha önce de söylediğim gibi, Pavlus'u eğiten gerçek 'papazlar', yüzyıllar boyunca iktidarda oldukları için insanların psikolojisini çok

iyi biliyorlardı ve yönetim sırlarını bir nesilden diğerine aktardılar. Bu nedenle, örneğin Pavlus ve adamları tarafından kullanılan dinleyicileri manipüle etme yöntemi, Archonların adamlarının yöntemlerinden sadece biriydi... İsa, insanların düşünmeye başlamaları, özü anlamaları ve bilinçli seçimlerini yapmaları için kasıtlı olarak benzetmeler anlattıysa, Pavlus da manipülasyonun hamle taktiklerini kullandı ve insanlara kendi direktifini tek doğru olarak dayattı."

"Bu nasıl olabilir anlamıyorum?" Victor bu mesajla ilgilenmeye başladı.

"İsa, benzetme örnekleri aracılığıyla ardışık açıklama, kanıtlama ve ek anlama yoluyla dinleyiciyi yavaş yavaş düşüncesinin anlamını anlamaya dahil etti. Oysa Pavlus dinleyicilerine ne hakkında konuştuğunu düşünme fırsatı bile vermemiştir. Onları hemen ilk cümlesiyle şok etti, tuhaf ahlak kuralları ile ilgili birbirine karıştırmakla. "Tanrı bizden yanaysa, kim bize karşıdır?" ya da "Lütufla ise, o zaman artık işlerden değildir; aksi halde lütuf artık lütuf değildir. Ama eğer işlerden kaynaklanıyorsa, o zaman artık lütuf değildir: aksi takdirde iş artık iş değildir. Ya da '...ayakta durduğunu sanan, düşmemek için dikkat etsin'. Yani bir adam ne olup bittiğini anlamaya çalıştığında, Pavlus bu onaylama ile onun rızası için zaman kaybetmemiş, adamın utanç anını ve dolayısıyla bilincinin açıklığını kullanmış ve ona direktiflerini telkin etmiştir. Ve sonunda istediği sonucu almış, adamı söylediği her şeye inandırdı."

"Bu yöntem Paul tarafından hâlâ biliniyor muydu?" Nikolay Andreyeviç şaşırdı. "Tekrar okumalıyım... Ama ben bu yöntemleri sadece gizli servislerin kullandığını sanıyordum," dedi yarı şaka.

"Elbette," dedi Sensei sırıtarak ve aynı şekilde cevap verdi, "Ama bu servisler bilgilerini nereden ödünç alıyorlardı?!"

"İşte buyurun. Antiklik o kadar basit bir şey değil," dedi Nikolay Andreyeviç sırıtarak alnını ovuşturarak.

"Bunun antik çağla bir ilgisi yok! Sadece insanlar değişmiyor." Sensei yine derin bir iç çekti ve anlatmaya devam etti, "Ama M.Ö. 60'lı yıllara dönelim... O dönemde bazı olaylar nedeniyle (Petrus'un hatası, siyasi karışıklıklar, bir savaş, Pavlus'un öğretisinin bazı baş organizatörlerinin ölümü) yeni dinin tanıtılmasına yönelik bu 'eylemin' 'paganlar' arasındaki popülaritesi biraz azaldı. Ama bu sıkıntılar bile Archonların ve adamlarının yeni dinin 'sürüsü' üzerinden para kazanmalarını engelleyemedi. Ve bu neredeyse iki yüz yıl gibi oldukça uzun bir süre devam etti. İnsanlar yavaş yavaş o günlerin olaylarını unuttu, İsa'nın zamanının tanıkları öldü, yeni nesiller doğdu ve zamanlarının kaygılarıyla yaşadılar. Ama yenilenen Archon'un klanı boş durmadı. Daha III. yüzyılın ortalarında Archon'lar Roma imparatorluğundaki Hıristiyan kilisesini hiyerarşik bir yapıya ve sıkı bir disipline sahip oldukça güçlü bir organizasyona dönüştürdüler. 'Sürü' pahasına büyük servetler biriktiren ve büyük özel mülklere sahip olan rahipler kastını (ruhban sınıfı, Yunanca kleros, 'lot', 'mirasın bir parçası' kelimesine atıfta bulunur) oluşturdular. Bu kastın ana uğraşı, eski Archon'un Pavlus'un öğretisi şeklindeki direktiflerinin yeni genç nesle özenle aktarılması dışında, ticaret ve finansal faaliyetler yoluyla servetlerini arttırmaktı."

"Neden bu genç nesle ihtiyaçları vardı?" diye sordu Kostya.

"Neden?! Gençler, gençliğin hırsları ve kişisel deneyim eksikliği göz önünde bulundurulduğunda yönetilmesi kolay olan aktif seçmen kitlesini oluşturmaktadır. Archonların ana hedefi her zamanki gibi etki alanlarını genişletmektir. Hıristiyanlığa

gelince, bu amaçlarını eski Pavlus ve Petrus köklerine dayanan yeni dini yaygınlaştırarak gerçekleştirdiler."

"Doğru," diye kıvrıldı Stas. "Kökler... İsa'nın ağacındaki asalaklar, parazitler şeklinde."

Nikolay Andreyeviç hafifçe gülümseyerek, "Şaka mı istiyorsun? Stas içimdeki botanik bilgi katmanını harekete geçirdi. İncir otu ailesinden, çoğunlukla ılıman iklim kuşağımızdaki ormanlarda yetişen bir aklorofil ot cinsi var. 'Peter'in haçı' olarak adlandırılır. Yani yaklaşık 10-15 yıllık bir yaşamı olan bu ot, haç şeklinde bir rizom olarak yeraltında büyür. Ve önemli olan bu köksap, kök emicilerinin ev sahibi ağacın, örneğin bir kavak veya kızılağaç ağacının köklerine nüfuz etmesiyle beslenir. Ve ancak o zaman büyüdüğünde ve kökleriyle güçlü bir şekilde sabitlendiğinde filizleriyle topraktan çıkar. Yaprakları soluktur ve hatırladığım kadarıyla pembe ve mor çiçekler açar."

"Görüyorsunuz, bitkiler arasında bile egoistler var!" Eugene o bulaşıcı kahkahasını patlattı.

Stas espriyle ekledi: "Elbette, bu hayatta bir şekilde yerleşmek zorunda."

Andrew bu soruyla ilgili olarak, "Belki de insanlar bu olaylarla ilgili hafızalarını böyle kamufle edilmiş bir biçimde korumuşlardır," diye düşündü.

"Bu hafıza kaybolamaz," diyerek gülümseyen Sensei ona katıldı. "İnsanlar kendilerine ne zaman doğru ne zaman yalan söylendiğini hissederler. Ama gerçeği bilseler bile, Archonlar tarafından kendilerine telkin edilen korku yüzünden bunu dile getirmekten korkarlar. **Ama aslında bir insan korkudan kurtulursa, Archonlar tarafından dayatılan bu illüzyonlardan uyanırsa, maddenin toz olduğunu ve yaşam süresinin manevi hedeflere ulaşmak için verildiğini anlayacaktır. Çünkü korkunun ardında hiçbir şey yoktur, sadece Hayvan doğası tarafından tanınmayacak kadar çarpıtılmış bir boşluk vardır. Maddenin yaşamı anlıktır ama ruh için bu anlar, ne kadar kısa sürerlerse sürsünler, gerçek dünyaya, Tanrı'nın ebedi gerçekliğine gitmek için gerçek bir şanstır."**

Nikolay Andreyeviç düşünceli bir ifadeyle, "İsteseniz de istemeseniz de," dedi, "bu dünya Archonlarla birlikte Ariman'a ait." Ve doğrudan Sensei'e hitap ederek ekledi, "Biliyor musunuz, ne kadar tuhaf görünse de geçmişe dair anlattıklarınız sayesinde şu anda neler olup bittiğini daha iyi anlamaya başladım. Archonların yöntemlerini hesaba katınca her şey açıklığa kavuşuyor gibi görünüyor, tüm bu gizli gerçeklik, bu dünyanın 'ayın ters, gölgeli yüzü' ve tüm bu 'demokratik' saçmalık, görüşlerin dayatılması ve TV ekranlarından akan tüm o pislik."

Sensei acı bir ifadeyle, "Bu, olacakların yanında hiçbir şey," dedi. "Archonların ülkemizi nasıl yok edeceğine, kendi adamlarının yardımıyla nasıl bölmeye çalışacaklarına, kardeş uluslar arasında nasıl kavgalar çıkaracaklarına, Dönüm Noktası zamanının nasıl geleceğine tanık olacaksınız... Archonların yöntemleri değişmez. İster o zaman olsun, ister şimdi. Yeni doğan dinler, mezhepler de dahil olmak üzere insanların zihinlerini etkilemek için nasıl çalıştıklarına şimdi bakın. Bu dinler ve mezhepler hakkında tuhaf olan nedir? Birincisi, cemaatlerine ısrarla sadece kendilerinin kurtulacağını ve geri kalan herkesin yok olacağını telkin ederler. İkincisi, bu dini organizasyonun dışında kalan ya da ona karşı çıkanlar Şeytan'ın etkisi altındaki insanlar olarak ilan edilirler. Üçüncüsü, örgütleri çoğunlukla cemaat için 'Peygamber', 'Baba', 'Kurtarıcı' vs. olarak ilan edilen bir adam tarafından yönetilir ve cemaatte ona

karşı korku ve kölece sevgiye dayalı özel bir tutum oluşturulur. Dördüncüsü, müritlerinin zihinlerini sıkı bir şekilde kontrol ederler ve genellikle bu insanların mallarına el koyarlar. Beşincisi, çoğunlukla tüm rütbe skalasını oluştururlar, inisiyasyon seviyesine göre organizasyon ve buna bağlı olarak doktrini hakkında dozunda bilgi verirler. Ama bu yeni doğan dini organizasyonların yaratılmasının ve popülaritesinin gerçek sebebinin ne olduğunu anlamaya çalışırsak, her şeyin oldukça basit olduğu ortaya çıkar: etki alanının genişletilmesi ve bu da ek siyasi seçmen, güç ve para anlamına gelir. **Archonlar sadece insanların inançlarıyla oynuyor, bunu gerçek niyetlerini gizlemek için bir incir yaprağı olarak kullanıyorlar.** İster o zaman ister şimdi olsun, bu aynı prensiptir. Çok basit, karşılaştırın ve analiz edin.

* * *

Sensei bir süre durup bir şeyler düşündükten sonra şöyle dedi: "Archonların tarihçileri birbirleriyle yarışırcasına o dönemde Hıristiyanlara yapılan zulümleri anlatırlar, ama nedense bu zulümlere neden olan gerçek sebepler hakkında tek kelime etmezler ve 'paganlar' ile 'Hıristiyanlar' arasındaki çatışma hakkında en sevdikleri ifadelerle kaçarlar. Ama olayların kökenine inecek olursak, 'sürü' sadece 'çobanlarını' takip etmiştir. Ancak sürüleri çobanlara yetmedi, otlaklarını ve koyun sürülerini genişletmek için çabaladılar. Ne kadar çok koyun olursa (Pavlus'un öğretisi kapsamında ele alırsak), o kadar çok yün getireceklerinden, 'çobanların' sömüren işveren yaşamı olacaktır. Yetkililer elbette bundan hoşlanmadı: nasıl olur da benim eyaletimde koyun otlatırsınız ama gelirinizi paylaşmazsınız? İktidardaki bazı insanlar böyle bir 'asalaklığa' göz yumdu, diğerleri 'çobanlardan' 'meşru' paylarını silkeledi ve zaman zaman 'sürüden' masum insanlara karşı gösterici misillemeler düzenledi. 'Çobanlar' bunu kullandılar ve kendi PR'ları için inananlarının ölümünü kullanarak insanların merhametine başvurdular, çünkü onlar çok 'fakir, sefil, herkes tarafından zulüm görüyorlar'. Bu arada Archon'ların klasik yöntemlerinden biri de budur."

Nikolay Andreyeviç gülümsedi: "Yani onların zavallı, sefil ve herkes tarafından zulüm gören insanlar olduğunu mu söylemek istiyorsunuz?"

"Aynen öyle. Kendi adamlarına, 'yandaşlarına' karşı gizli çatışmalarda kasıtlı olarak kışkırtırlar ve iki ana sonuç elde edildiğinde bu çatışmaları devlete kadar üflemeye başlarlar. Birincisi, safları temizlenir ve böylece başıbozuklar ortadan kaldırılır. İkincisi, bu tür yapay çatışmalar, çoğunlukla kışkırtıcılarına şöhret kazandırır, onlar da bunu kullanarak insanların merhamet duygularıyla oynayarak kamuoyu oluştururlar. Son olarak da bu entrikaları kışkırtanların iktidarın kilit noktalarını gasp etmelerine ve toplumun zararına olacak şekilde sermayelerini artırmalarına yol açar... Bu prensip Yahudi-Hıristiyan piskoposlar tarafından da takip edildi. Önce kendi 'cemaatlerine' karşı yetkililerle çatışmaları kışkırttılar. Sonra bu çatışmanın kurbanlarıyla oynayarak kamuoyunu oluşturdular ve etki alanlarını genişleterek daha fazla güce giden yolu başkalarının kemikleri üzerinde açtılar."

Volodya, "Bizim zamanlarımıza çok benziyor, özellikle de kibritlerinin kıvılcımlarından bir dünya ateşi yakmaya çalışan iktidardaki bazı insanlara" dedi.

"Ne bekliyordunuz ki? O zamanlar da şimdi de aynı. Şimdi yüksek mevkileri kim işgal ediyor ve halkının ezilmesinden en çok kim şikayet ediyor?"

"Ama nasıl oldu da önce Hıristiyanlara zulmedildi, sonra birdenbire onlara

saygı göstermeye başladılar?" diye sordu Ruslan.

"Bu özel bir hikâye," diye yanıtladı Sensei. "Archonların niyetleri ile mutlak hükümdarlık için çabalayan bir adamın hırsları arasındaki birlik hakkında bir hikaye."

"Büyük Konstantin'i mi kastediyorsunuz?" Nikolay Andreyeviç tahminini dile getirdi ve gülümseyerek, "Niyetler ve hırslar arasında bir birlik diyorsunuz, hem, bunu dinlemek ilginç olurdu."

"Kesinlikle! Sensei, bize ondan bahset," diye bizimkiler destek verdi. "Doğru, çünkü onun hakkında sadece birkaç şey biliyoruz."

Victor dileğini ifade etti.

Eugene hemen şakayla karışık ekledi, "Elbette. Sadece bir gün her şeyi açıkça görmemiz gerekiyor!"

"Eğer her şey yolundaysa, o zaman tamam", diye kabul etti Sensei ve bir süre sonra hikayesine başladı, "Archonlar güç manipülasyonları ve çatışmaları serbest bırakmaları yüzünden sonunda Roma imparatorluğunda imparator Diocletianus'un gücünün üç ortak hükümdar arasında paylaşılmasına neden oldu: önce Maximian, sonra Batı eyaletlerini yöneten Constantius Chlorus ve Doğu eyaletlerinin başına getirilen Galerius. Her şey 305 yılında, Diocletianus ve Maximianus'un tahttan çekilmelerinin ardından, iktidar için sivil çekişmeler döneminin başlamasıyla sona erdi... 306 yılında, Constantius Chlorus'un ölümünün ardından, oğlu Konstantin Batı Roma eyaletlerinin 'augustus'u olarak ilan edildi."

"Büyük diye anılan Konstantin'in ta kendisi değil miydi?!" diye vurguladı Kostya kendini beğenmiş bir edayla.

"Haklısın," diye başını salladı Sensei. "Ona sadece 'Büyük' değil, aynı zamanda 'Aziz', 'havarilere eşit' de deniyordu. Onun 'aziz', 'havarilere eşit' hayatının farkında olmayanlar için öyle. Aslında Neron'dan bile daha kötüydü. Ancak Neron, Archonların gücünü desteklemediği için tarihte abartılı bir şekilde karanlık renklerle bir tiran, anti-mesih ve neredeyse ete kemiğe bürünmüş bir şeytan olarak tasvir edilmiştir. Konstantin ise Archonların tüm koşullarını yerine getirdiği için hayatı boyunca onu bir aziz olarak sundular."

Eugene hüzünle, "Ve biz zavallı koyunlar da onlara inanıyoruz," dedi.

Adamlar gülümsedi ve Stas hemen alay etti: "Biz değil, siz. Karıştırmamanızı ve genelleme yapmamanızı rica ediyorum."

Sensei Eugene'e, "Kimse sizi insan olmaktan alıkoyamaz ama koyun olmaktan alıkoyamaz," diye cevap verdi. "Archonlar insanları kolayca kandırıp kendi 'koyunlarına' dönüştürdükleri için, yani insanlar bütünsel bilgiye sahip olmadıkları ve sahip olmak için çaba göstermedikleri ve 'hiçbir şey umurumda değil' prensibiyle yaşadıkları ve kendilerine telkin edileni gerçek kabul ettikleri için. Bu nedenle hayatlarını Archonların ideolojisine bağlı olarak yaşarlar. Ancak her şey bu insanların elindedir."

"Ve kafalarda," diye ekledi Nikolay Andreyeviç.

"Elbette," diye kabul etti Sensei.

"Genel olarak haklısın. Örneğin ben Konstantin'in hayatı hakkında İznik konseyini organize etmesi dışında çok az şey biliyorum," dedi Volodya. "Bu konuda bilgimin yüzeysel ve çok sınırlı olduğunu söyleyebilirim..."

"Sana katılıyorum," diye onu destekledi Eugene. "Bu tarihi karakteri

derinlemesine araştırmak istiyorum."

Sensei basitçe, "Eğer böyle bir dileğin varsa, kazalım" dedi ve ekledi, "böylece gelecek nesiller bunu bilsin... Konstantin 272 yılında Naissus şehrinde (bugünkü Nis, Sırbistan'da) doğdu. Anne ve babası geleceğin imparatoru Constantius Chlorus ve bir meyhanecinin kızı olan ve daha sonra oğlunun gücü sayesinde önemli bir kişi haline gelen Helena idi. Konstantin'in babası çok ekonomik ve tutumlu bir adamdı ve ev işlerinden siyasete kadar her şeyle ilgilenirdi. Ortak imparatorluk makamına oturduktan sonra, imparator Maximian'ın üvey kızı Feodora ile evlenerek fayda sağlamak için karısı Helena'dan boşandı. Tarihçiler daha sonra bunun Diocletianus'un emriyle gerçekleştiğini, ancak Constantius Chlorus'un hayatının gelecek yıllarına dair pragmatik beklentileriyle örtüştüğü için bu fikri aktif olarak desteklediğini yazacaklardır.

"Oğlu Konstantin, Diocletianus'un sarayında hizmete gönderildi ve burada entrikalar, zamparalık ve zulüm arasında gençliğinin en iyi on yılını geçirmedi. O dönemde, entrikaları Konstantin'in hayatını birkaç kez tehlikeye atan, iktidardaki gelecekteki rakibi Galerius ile tanıştı. Diocletianus ve Maximianus'un iktidarlarının son yıllarında Hıristiyanlara karşı kitlesel baskılara dair bir ferman yayınladılar. Konstantin de bu direktifleri uygulayanlardan biriydi. Dahası, Pavlus'un zamanında olduğu gibi bu cinayetlerde 'otorite' kazanmak için Hıristiyanların infazında bizzat yer aldı. Hayatı boyunca izlediği tek amaç mutlak güce sahip olmaktı.

"İktidarda değişiklikler olduğunda ve Galerius yeni 'augustus' unvanıyla onaylandığında (Diocletianus ve Maximianus'un istifasından sonra) yaşlı Constantius Chlorus, Galerius'a 'yaşlı babanın ölmeden önce Konstantin'i görmek için mütevazı isteği' hakkında bir mektup getiren gizli güvenilir kişisinin yardımıyla hile yaparak Konstantin'i bu 'imparatorun esaretinden' kurtardı. Bu sayede oğlu, Constantius'un yönetimi altındaki Doğu eyaletlerinden Batı'ya sağ salim ulaştırıldı.

"Artık Konstantin büyük güçlerin gerçek halefiyet okulunu öğrenmeye başlamıştı. Britanya'da Romalılar tarafından Eboracum olarak adlandırılan Cair-Ebrauke kale şehrine (Roma lejyonlarından birinin karargahı) yerleşen (daha sonra İngilizler tarafından York olarak adlandırılan ve daha sonra onuruna Amerikan şehri New York olarak adlandırılan aynı şehirdir) yaşlı Constantius Chlorus, hayatının son yılında oğluna sadece hayatın gizli yönlerinin sırlarını açıklamakla kalmadı. Onu Archonların bu bölgedeki çıkarlarını temsil eden çok etkili kişilerle tanıştırdı. Bu kişiler Konstantin'in karakterini, hırslarını ve en az bunlar kadar önemli olan kökenini (annesi Helena'nın uyruğu bunda son rolü oynamadı) sevdiler. Bu tanışıklığın ardından Archonlar o yıl Roma imparatorluğunun yeniden düzenlenmesi için bir plan hazırladılar.

"Konstantin ve Archon'ların insanları özel anlaşmalar yaptılar; buna göre onlar Konstantin'in mutlak gücünü garanti altına almak zorundaydılar ve karşılığında o da Roma imparatorluğunun tek imparatoru olduktan sonra onların tüm taleplerini yerine getirmek zorundaydı; bu talepler arasında sadece (Pavlus'un öğretisine dayanan) Hıristiyanlığın devlet dini haline getirilmesi değil, aynı zamanda güç yapısının ciddi bir şekilde yeniden düzenlenmesi, siyasetin değiştirilmesi ve yönetim sistemine bugüne kadar geçerli olan yeni prensiplerin getirilmesi de vardı. Bu anlaşmalar karşılıklı yarar sağlıyordu. Konstantin kabul etti, aslında onun için büyük güce ulaşmak için hangi yolu seçeceği önemliydi. Daha sonra Archon'ların insanları

sözlerini tuttular. Konstantin ise babasının ve daha sonra annesinin ısrarlı tavsiyeleri sayesinde onların tüm isteklerini yerine getirdi."

"Yönetim sisteminde yeni prensipler mi?" diye sordu Nikolay Andreyeviç. "Neydi acaba?"

Sensei gülümseyerek, "Oldukça tuhaflardı," dedi. "İmparator Diocletianus (kendisini Iovius olarak ilan etmişti) daha hükümdarlığı sırasında, daha sonra ordudaki gerçek gücü ellerinde toplayan küçük bir grup askeri komutanın konseyine dönüşecek olan sözde konsili kurdu. Diocletianus bu fikri tam olarak hayata geçiremedi. Bu kurumun yapısı sabit değildi, toplantılar düzenli değildi ve bu kişilerden kimin bir sonraki toplantıda yer alacağını sadece imparator belirliyordu. Ama Archonlar bu fikrin kendisini sevdiler. Konstantin'in yönetimi sırasında Archonlar bu fikri tamamen yeni bir biçimde hayata geçirdiler ve bu kurumu 'comitatus' adlı gizli bir cemiyete dönüştürdüler ve üyelerine comit adı verildi. Ülkeyi fiilen yöneten iyi organize olmuş sivil ve askeri üst düzey adamlardan (imparatorun danışmanları) oluşuyordu. Konstantin bu örgütün sadece resmi bir lideri olarak kabul ediliyordu.

"Bu danışmanların hangi pozisyonları aldıklarını görmek gerekirdi! İdari, hukuki, mali işlevleri yerine getiren konsey başkanı (daha sonra questor ve daha sonra şansölye olarak adlandırıldı); (*questor: *Roma'da devlet gelirlerini tahsil etmekle görevli yüksek dereceli memur*) devlet maliyesi bakanı; iç maliye bakanı; iç birliklerin komutanı; sivil hizmet başkanı; devlet sekreteri. Dahası, sonuncusu imparatorluk gizli polisinin ve bir grup korumanın resmi şefiydi. Tüm devlet daireleri ve çok sayıda personel bu kişilerin doğrudan kontrolü altındaydı. Ariman'ın 'böl ve yönet' prensibi bunun temelini oluşturuyordu. Ayrıca Roma devletinin son dönemlerinde bu sistemin gelişmesi, yüzlerce memuru olan birçok departmanın ortaya çıkmasına neden oldu. Ve sonuç olarak yolsuzluk devlette yaygınlaştı.

"Dolayısıyla, siyasi reformların yanı sıra, Konstantin ile Archon'lar arasındaki bu anlaşmanın sonuçlarından biri de kudretli imparatorluğun iki parçaya bölünmesinin fiilen başlamasıydı. Böylece Roma'daki dini güç, daha sonra diktatörlüğe, tiranlığa ve Avrupa'nın köleleştirilmesine yol açan tam bir papalık gücü ağı oluşturan piskoposlar tarafından ele geçirildi. Konstantin Roma'yı onlara bıraktı ve başkenti Doğu'ya, Küçük Asya'da Boğaz kıyısındaki Bizans şehrine taşıdı ve daha sonra Konstantinopolis olarak adlandırılan 'Yeni Roma'ya dönüştürdü. Kısa süre sonra Doğu Roma İmparatorluğu olarak adlandırılan Bizans, bağımsız Bizans İmparatorluğu'na dönüştü ve daha sonra Archonların bir devleti küçük parçalara bölmek için en sevdiği yöntemle bu papalık tarafından yıkıldı.

"Hıristiyanlık o zamana kadar oldukça güçlü bir organizasyon haline geldi. Bir zamanlar bu dini Konstantin için önemli bir güç faktörü haline getiren Archon'ların insanları, aslında bu dinin gücünün yapılarını, halk arasında oldukça geniş bir desteğe ve katı bir şekilde belirlenmiş hiyerarşik tepeye sahip bir piramit şeklinde inşa ettiler... Konstantin de bu pastadan oldukça fazla şey aldı. İlk olarak, Pavlus'un dininin yardımıyla sadece hizmetkârları üzerinde kontrol sağlamakla kalmadı, aynı zamanda kilise ve devleti birleştirerek iktidarının 'ilahi' kutsamasını ve onayını aldı. Tüm devletin köleliğe dayandığı göz önüne alındığında, Pavlus'un dininin ideolojisine göre imparatora karşı bir isyan artık Tanrı'ya karşı bir isyan anlamına gelirken, kölelerin isyanı yetkililere itaatsizlik eylemleri olarak değil, Tanrı'ya

itaatsizlik eylemleri olarak görülüyordu. Herkes Konstantin'in önünde eğilmek zorundaydı çünkü Hıristiyanlara karşı yapılan onca zulümden sonra Konstantin'in 'Tanrı tarafından onların koruyucusu olarak seçildiği' ilan edilmişti.

"Kitaplarında onun 'ilahi saygınlığını' yüceltmek için özel katipler-kilise adamları atandı. Bunlardan biri, daha sonra Konstantin'in yakın çalışma arkadaşı olacak olan, Filistin'deki Caesarea piskoposu Eusebius Pamphili'ydi (ya da Caesarea'lı Eusebius olarak da anılırdı), geçmişte Hıristiyanlığın önemli tarihçileri arasında sayılan bir kilise yazarıydı. Bu 'tarihçi', 'İncil'e Hazırlık', 'Kronik' gibi eserler yazmış ve 324 yılına kadar Hıristiyanlık tarihini (kendisinden istendiği şekilde) anlatmıştır. 'Kutsanmış İmparator Konstantin'in Hayatı' gibi bir destan yazan da oydu ve bu destan hala 'sürüye' anlatılmaktadır. Bu konuda bir fikir sahibi olabilmeniz için bazı ifadeler aktaracağım. Örneğin orada şöyle deniyordu: 'Konstantin sadık ve nazik bir hizmetkâr olarak ilan ettiği şeyi yerine getirdi...'"

"Elbette," diye sırıttı Volodya. "Eğer bu dünyanın kudretlilerine ne vaat ettiğini hesaba katarsak..."

"... Kendisini açıkça tüm kralların en büyüğünün kölesi ve hizmetkarı olarak adlandırdı; böylece Tanrı onu kısa sürede ödüllendirdi... ve onu daha önce hiç kimsenin duymadığı bir imparator yaptı, onu öyle Tanrı sever ve kutsanmış, öyle dindar ve zengin gösterdi ki, diğer imparatorların sahip olduğundan çok daha fazla insanı kolayca elde etti ve ölene kadar gücünü adil bir şekilde korudu... Ona yaklaştığında herhangi bir kutsama almayacak bir adam yoktu, ondan yardım bekleyen ve umutlarında aldatılacak hiçbir insan yoktu. Ve tabii ki bu 'dindar' Konstantin'in ne kadar zalimce ve despotça davrandığı, iktidara zorla gelirken hangi suçları işlediği ve mutlak imparator olduğunda tahtına göz diken yakın akrabalarına nasıl acımasızca davrandığı, halk arasındaki popülaritesi için yaşlı oğlu Krisp'i ve karısı Fausta'yı nasıl öldürdüğü hakkında tek bir kelime bile yoktur. 'Herkese nimet ve özgürlük bahşeden' bu 'kutsanmış' Konstantin, sıradan insanları soyup soğana çeviren, köleliği daha da şiddetlendiren ve buna ek olarak binlerce özgür insanı köleleştiren kararnamelere imza attı. Ama hepsi bu kadar değildi. Konstantin devletinde sadece siyasi güce değil aynı zamanda dini güce de sahip olmak istiyordu. Ve bu imtiyazı Archonların insanlarından aldı."

"Acaba bu gücü neden onun eline verdiler?" Nikolay Andreyeviç düşünceli bir şekilde sordu. "Bu ideolojik bir diktatörlük."

"Konstantin sadece yaşadığı dönemdeki hükümdarlık süresine güvenirken, Archonlar yüzyıllar sonrasını hesaplıyordu... Dolayısıyla, Konstantin resmi olarak bir imparator, Büyük Pontiff unvanına sahip Baş rahip ve 'pagan' baş rahip olarak kalsa da, aynı zamanda devlet dini olan Hıristiyanlığı yönetti, dahası Hıristiyan kilisesinin tüm piskoposluğunu yönetme girişimlerinde bulundu ve tüm ana kilise pozisyonları için kendini piskopos olarak atadı."

"Eh," diye sırıttı Stas. "Kesinlikle bir hipermegalomanisi vardı!"

"Ne istiyorsun," diye omuz silkti Sensei, "bu adam kendisine ilah olarak adanmış tapınaklar inşa ettiyse, daha ne eklenebilir ki? Bu arada, tapınaklara gelince, Roma ve Konstantinopolis'te Petrus ve Pavlus onuruna ilk tapınakları diken ve onların onuruna 'aziz Petrus'un ruhsal gücünü' ve 'aziz Pavlus'un aklını' yücelten kutlama tarihleri belirleyen kişi Konstantin'dir."

"Kulağa şaka gibi geliyor!" diye sırıttı Eugene.

"Kesinlikle," dedi Volodya alçak sesle. "Dedikleri gibi, hastalıklı hayal gücü meyve verir..."

Nikolay Andreyeviç sordu: "Yine de Konstantin tüm gücü gasp ettiyse, bunun kilise adamlarına ne yararı oldu? Eğer yüzyıllar sonrasını düşünselerdi Archonların çıkarlarını anlayabilirdim. Ama piskoposlar neden Konstantin'i desteklemek istiyorlardı?"

"Oh, hayır!" diye haykırdı Sensei. "Piskoposlar ilk olarak Konstantin'in gücü 'için' vardı! Otoritesini kabul etmeleri karşılığında onlara koruma, zenginlik ve güç garantisi verdi. Ülkenin devlet dini nedir? Bu, ülkenin neredeyse tüm nüfusunun kolayca kendi 'cemaatlerine' dönüştürülebileceği ve dolayısıyla kiliseye önemli bir gelir sağlayacağı anlamına gelir. Ayrıca, kiliselerin, katedrallerin inşası, mal varlıklarının sağlanması, hatta rahiplik için ayrılan büyük ödenekler bile devlet tarafından üstlenildi, yani bu ihtiyaçlar için para 'tombul' piskoposların cebinden değil, devlet hazinesinden alındı."

Volodya espriyle, "Elbette, herkes devletin sırtından kazanç elde etmekten mutludur," dedi.

"Konstantin, Hıristiyan rahiplere ayrıcalıklar ve toplumda yüksek mevkiler vererek, onları Roma vatandaşları tarafından yerine getirilen sıradan görevlerden kurtararak rahiplerin otoritesini yükseltti ve güçlendirdi. Kilise'nin ölülerin mirasını vasiyet yoluyla alma hakkını onaylayan oydu. Vasiyetnamede Kilise'yi unutmak neredeyse Tanrı'ya hakaret etmekle eşdeğer bir suç olarak kabul edilecek şekilde düzenlenmişti. Ve eğer Kilise temsilcileri 'Tanrı'nın sözünden' bir yerde saparlarsa ve adaleti yeniden tesis etmeye çalışan insanlar olursa, kilise hiyerarşileri artık bunun için endişelenmek yerine, emperyal baskı kurumlarının yardımıyla kaderleriyle ilgili sorunu hızlı ve etkili bir şekilde çözme yetkisine sahipti. Yönetimde her şey çok daha basit hale geldi: Kilise politikalarına ve dogmalarına katılmıyorsanız, kafirsiniz. Onlarla birlikte değilseniz onlara karşısınızdır ve dolayısıyla onların direktiflerine göre Tanrı'ya karşısınızdır. Yunanca'dan tercüme edilen 'heretik' (hairetikos) kelimesinin, yönetici kilise tarafından sapkınlık, hatalı öğreti olarak kabul edilen herhangi bir mezhebin 'taraftarı' anlamına geldiğini belirtmek isterim. Her ne kadar 'sapkınlık' (hairesis) kelimesinin kendisi 'özel bir öğreti' anlamına gelse de...

"Hıristiyan din adamlarının hiyerarşileri bu ayrıcalıklardan neden mutlu olmasınlar ki?! Konstantin'i gece gündüz yüceltmeye hazırdılar ve sadece onun yönetimine katlanıp despotluğuna göz yummuyorlardı. Üstelik zeki ve yetenekli bir politikacıydı ve daha önce babası gibi her şeyden nasıl kâr elde edeceğini, tavşan ve tazılarla nasıl avlanacağını biliyordu... Annesi tarafından 'canlandırıcı' olarak tanıtılan bir haçla yaptığı sahtekârlıktan bahsetmek bile yeterli."

"Haçla mı?" Victor tekrar sordu.

"Evet. 325'teki İznik Konsili sırasında 'kilisenin babaları' Hıristiyan kilisesinin temel dogmalarının kısa bir açıklaması olan ve dinin temelini oluşturan 'İnancı'onayladılar. Üstelik cemaat tüm bunları körü körüne, inanarak kabul etmek zorundaydı... Annesinin tavsiyesi üzerine Konstantin, Hıristiyanlığın yeni bir sembolü olan haçı tanıtmaya karar verdi."

"Daha önce Hıristiyanların sembolü değil miydi?" Kostya hayretle sordu.

"Oh, daha yeni uyandın," diye sırıttı Eugene.

"Tabii ki hayır," diye yanıtladı Sensei. "Haça bu dinde ancak IV. yüzyılda

tapılmaya başlandığını sana daha önce söylemiştim. Hıristiyanlığın ilk dönemlerinde haç 'pagan' bir sembol olarak reddedilmiş, dahası bir idam aracı olarak görülmüştür. İlk Hıristiyanlığın sembolleri kuzu, balık, zambak, ateşti ama haç değildi."

Kostya daha da şaşırmıştı. "Haç 'pagan' bir sembol müydü?!"

Sensei sanki söylemeye gerek yokmuş gibi, "Üstelik Hıristiyanlık öncesi kültürlerde yaygın olarak tapınılan bir semboldü," diye aydınlattı. "Sadece arkeoloji verilerine bakın, üst paleolit zamanından beri dünyanın farklı yerlerinde haça tapıldığını göreceksiniz. Eski insanlar ona ateşin sembolü olarak tapıyorlardı. Haç aynı zamanda tılsım, güneş ve sonsuz yaşam sembollerinden biriydi."

"Neden önce reddettiler ama sonra Hıristiyanlıkta ona tapmaya başladılar?" Kostya bunu anlamaya çalışırken sormadan edemiyordu.

"Neden? Bu bir tür halk meselesi, onların yorumu, IV. yüzyılda dini devlet olarak yasallaştırdıklarından beri düşünülmüş bir politika. Hıristiyanlık saflarına katılmaları için 'paganlar' için de çekici olacak yeni bir sembole ihtiyaçları vardı... Bu yüzden haçı aldılar. Eusebius Pamphili'ye 'insanlar için' bir tarih yazması talimatı verildi, bu yüzden Konstantin haçı seçti. Ve (Konstantin'in yardımıyla) imparatorun arzu ettiği savaşlardan biri sırasında gökyüzünde bir haç gördüğüne dair bir hikaye uydurdu. Daha sonra Konstantin'in rüyasında İsa'yı gördüğünü ve İsa'nın ona imparatorluk tahtı için bir zafer bahşettiğini ve savaş standartlarına haç koymasını tavsiye ettiğini yazdı. Sabah olunca Konstantin bunu yapmış ve savaşı kazanmış. Bundan sonra imparator İsa'ya inanmış ve gerçek bir Hıristiyan olmuştur. Aslında bu hikaye hala ünlü tarihçilerin şakaları ve gülmeleri için iyi bir sebeptir.

"Bu efsaneyi daha 'güvenilir' kılmak için 312 yılında gerçekten yaşanmış tarihi olayları kullandılar. Bu, Maxentius'un (iktidardaki rakip) kalabalık ordusu ile Konstantin'in küçük bir ordusunun Roma'dan çok uzak olmayan bir yerde yaptığı 'belirleyici savaşlardan' biriydi. Antik tarihçiler tarafından Konstantin'in neredeyse bir mucize sayesinde gerçekleşen büyük bir zaferi olarak sunulsa da aslında Konstantin'in iktidara yükselme planının doğal bir sonucuydu. Günümüz tarihinde bile bu ihtiyatlı manevrayı görmek için Solomon olmaya gerek yok. Konstantin'in bu yıllardaki (başlıca rakiplerinin birbirleriyle kavgalı olduğu ve teker teker öldürüldüğü) bekleme politikasını analiz etmeniz ve Roma'da imparatorluk tahtına giden yolda kazandığı 'hızlı zaferlerle' karşılaştırmanız yeterlidir. Tüm bu gerçekler göz önüne alındığında, iktidara giden yolun orduda rüşvet, rakiplerine şantaj ve belirli bir kamuoyu oluşturma yoluyla Archonların adamları tarafından önceden hazırlandığı açıktı.

"Ancak zaferlerdeki bu gözle görülür kolaylığı gizlemek ve perde arkasındaki anlaşmaların gerçeklerini saklamak ve insanların gözünde bir kahraman olarak daha önemli hale gelmek için, onun büyük zaferleri hakkında efsaneler uydurdular. Özellikle de Konstantin'in Maxentius'un ordusuna karşı kazandığı 'mucizevi zaferler' hakkındaki bu kahramanlık hikayesini nasıl uydurdular ve bunun ardından Konstantin İsa'ya inandı ve bu 'belirleyici savaşı' kazanmasına yardım edenin bu tanrı olduğunu ilan etti? Bir zamanlar babasından dinlediği hikayeden. Benzer bir durum Constantius Chlorus sarayında hizmet verip imparatorun gözüne girmeyi başardığında imparator Aurelianus'un da başına gelmişti. Aurelianus'un ordusu 272 yılında Doğu'ya yaptığı seferlerden birinde, Roma İmparatorluğu'nun Doğu eyaletlerini yöneten Palmira prensesi Zenobia'nın ordusuyla savaştı. Bu da benzer bir

durumdu. Tam olarak bu durumda savaşın sonucu belli değilken Aurelianus'un ordusu aniden savaşı kazandı. Bundan sonra Aurelian El Gabala tapınağını törenle ziyaret etti ve Suriyeli güneş tanrısının desteği sayesinde zafer kazandığını açıkça ilan etti. Daha sonra bu tanrıyı ilahi hiyerarşinin en üst kademelerine yükseltti, Yenilmez Güneş (Sol invictus) kültünü kurdu, Güneş'e adanmış tapınaklar inşa ettirdi. Roma askerleri arasında oldukça popüler olan imparator Aurelianus'un bu tür davranışları çoğunlukla siyasi nedenlerden kaynaklanıyordu, çünkü ordu imparatorluk siyasetine destek görevi görüyordu.

"Bakın Aurelian ve Konstantin dönemlerinde Roma ordusunun saflarında kimler vardı? Suriyeli okçular, Asyalı süvariler vs. Doğu eyaletlerinden seçilen atlılar ve piyadeler, Roma imparatorluğunun bir parçası olan Avrupa, Kuzey Afrika bölgelerinde önemli sayıda birlikler oluşturdular. Bu insanlar elbette dinlerini de beraberlerinde getirdiler ve hizmet ettikleri topraklara yaydılar. Politikacılar da bu gerçeği kullandılar. Konstantin'in Hıristiyanlığın sembolü olarak yanında taşıdığı monogramına da bakın."

"Ne monogramı?" diye sordu Stas.

"Efsaneye göre askerlerinin savaş sancaklarına ve kalkanlarına koyduğu monogramın aynısıydı. Bir 'X' harfine benziyordu ama ortasından dikey bir çizgi geçiyor ve üstte bir 'p' harfi gibi yaylanıyordu. Etrafı çevriliydi. En ilginci de Konstantin'in kendisi tarafından icat edildiği düşünülen bu 'monogram'ın, Güneş'in tüm dünyanın hükümdarı ve diğer tüm yıldızların kralı olarak kabul edildiği Keldani kozmolojisinden (o zamanlar Doğu'da çok popülerdi) bir güneş (güneş) işaretinden başka bir şey olmamasıydı."

"Ah," dedi Nikolay Andreyeviç anlamış gibi bir havayla, "Şimdi anlaşıldı!"

"Her şey iyi hesaplanmış bir politikadan ibaretti... Hıristiyanlığın ana sembolü olarak bir haç yapmaya karar verdiklerinde, bu seçimi gerekçelendirmeleri ve 'sürünün' buna inanması için 'gerçekleriyle' doğrulamaları gerekiyordu. Sorun çok kolay bir şekilde çözüldü. Bir sonraki 326 yılında Konstantin'in annesi Helena Kudüs'e bir 'hac yolculuğuna' çıkar ve orada 'tamamen şans eseri' İsa'nın üzerinde haça gerildiği söylenen tahta bir haç bulur. Üstelik efsaneye göre 'pagan' tapınağının altındaki mağarada gömülü olan bir değil üç haç bulur."

Nikolay Andreyeviç gülümsedi ve şöyle dedi: "Peki, o zamanlar paganların haçlara taptığını hesaba katarsak..."

"Haklısın," diye başını salladı Sensei. "Ancak bu tahta haçları bulduğu bilgisi insanların ilgisini uyandırmayacaktı. Bu yüzden efsaneye göre bu tahta haçlardan hangisinin gerçek olduğunu bulmak için ve Kudüs patriği Macarius'un tavsiyesine göre haçlar teker teker üçüncü haça dokunduğunda 'hemen iyileşen' hasta bir kadına getirildi. Bunun gerçekten canlandırıcı bir haç olduğundan 'emin olmak' için haçı hemen 'canlanan' bir ölünün üzerine koydular. Böylece bu 'mucize' yurt dışında yayıldığında 'tüm inananlar haça dokunmak ya da sadece kalıntıyı görmek istediler'. Bu amaçla, bulunan haç herkesin görebilmesi için yüksek bir yerde sergilenmiştir.

"Bu arada, idamın 'tam' yeri, yani imparator Constantine zamanında, Helena'nın Kudüs'te bulunduğu sırada 'ortaya çıktı'. Üstelik bunun için daha önce Venüs'e adanmış olan bir yer belirlediler."

Nikolay Andreyeviç, "Kulağa oldukça olası geliyor," diye düşündü, "eğer popüler bir yer olsaydı Hıristiyanlaştırılabilirdi."

"Hangi yerdi o? İsa'nın çarmıha gerildiği dağ mı? Golgotha mı, ne?" Andrey meselenin kökenine inmeye çalıştı.

Volodya Sensei'e, "Bir keresinde Golgota'nın Arami lehçesinde 'kubbe', 'kafatası' anlamına geldiğinden bahsetmiştiniz," diye hatırlattı.

"Evet. Yahudiler buna inanıyordu çünkü bu dağın altında Adem'in kafatasının olduğuna dair bir efsaneleri vardı. Latince'de bu yere 'calvarium' denirdi, bu da 'calvus' kelimesine atıfta bulunur, 'kel' anlamına gelir."

"Anlıyorum, bir 'kel dağ'," dedi psikoterapist düşünceli bir şekilde, "bir güç yeri..."

Sensei hikayeyi anlatmaya devam etti.

"Bu ilandan sonra, Helena'nın isteği üzerine, bu haç iki parçaya bölündü, biri Kudüs'te bırakıldı, diğeri de onun tarafından Konstantinopolis'e götürüldü. Ayrıca bu haçtan çıkan tüm ahşap talaşların iyice toplanıp altınla karıştırıldığı ve bu karışımın sikke basımında kullanıldığı da ilan edilmiştir. Bu arada, birçok rahip nesli daha sonra bu sikkeleri satarak zenginleşmiş ve 'mallarını' bir 'şifa tılsımı' olarak sunmuşlardır.

"Dahası, Helena'nın isteği üzerine, Pavlus'un halkının tanımına göre İsa'nın yaşamında 'dikkate değer' olan yerlere tapınaklar inşa ettiler. Örneğin Kudüs'ten çok uzak olmayan Beytüllahim'deki 'pagan' tapınağını yıktılar ve yerine (sözde İsa'nın doğum yeri) bir Hıristiyan tapınağı inşa ettiler. Bu tapınaklar, aralarında Yahudiliği uygulayan çok sayıda Yahudi'nin de bulunduğu yerel halkın inancını değiştirmek için inşa edilmemişti. Bunun başlıca nedeni, İmparatoriçe Helena'nın Kudüs'e yaptığı sözde 'hac ziyaretinden' sonra devlet ve din adamlarının 'kutsal yerlere hac ziyaretini' birdenbire popüler hale getirmeye başlaması ve bu faaliyetin imparatorluk halkı arasında sadece bir tür moda değil, aynı zamanda oldukça karlı hale gelmesiydi. Dahası, din adamları vaazlarında bu yerlerde edilen dualaların Tanrı için özellikle hoş olduğu yönündeki direktifleri aşırı derecede vurguladılar, böylece İsa'nın Tanrı'nın tapınağının her insanın içinde bulunduğuna dair gerçek sözlerini unuttular."

* * *

Yine de, gücün varlığıyla işaretlenen bazı 'kutsal yerler' vardır," dedi Victor, "yani bir insan orada ek ruhsal güç elde eder."

"Elbette böyle yerler var," diye onayladı Sensei. "Ama bazı şeyleri ayırt edelim. Gücün gerçekten mevcut olduğu güç mekanları vardır, ancak şu ya da bu dinin figürlerinin bazı olayları ya da faaliyetleriyle bağlantılı olan 'kutsal mekanlar' vardır. Bu kavramlar arasındaki fark büyüktür. Ve her zaman güç mekânları 'kutsal mekânlar' ile örtüşmez. Dahası, ne yazık ki dini figürler sıklıkla 'kutsal yerler' ile spekülasyon yapmaktadır. İnsana (ve çoğunlukla kendi tembelliği nedeniyle kabul ettiği) bir düşünce empoze edilir; kendi üzerinde çalışmak yerine seyahate çıkmanın ve 'kutsal yeri' ziyaret etmenin daha kolay olduğu, böylece tüm günahlarının affedileceği ve kolayca 'günah işlemeye' devam edebileceği. Gerçekte bir insan 'kutsal yerleri' ne kadar sık ziyaret ederse etsin, kendi üzerinde ciddi bir içsel çalışma yapmadan içinde hiçbir şey değişmeyecektir.

"Güç yerlerine gelince, onlar eskiden de vardı, şimdi de var ve var olacaklar. Bazen 'kutsal yerler' ile çakışırlar. Bu tür yerler Hıristiyanlığın ortaya çıkmasından

çok daha önce işaretlenmiş ve diğer dinler ve inançlar tarafından tapınılmıştır. Genellikle bir dinin yerine başka bir din geçerken eski öncü dinlerin binaları yıkılır ve başka tanrılara tapınmak için yenileri inşa edilirdi. Örnekleri uzaklarda aramanıza gerek yok. Sadece Kiev Rusyası'nda Hıristiyanlığın tanıtıldığı, pagan yerlerinin yıkıldığı ve yerlerine tapınakların inşa edildiği tarihimizi ele alalım."

"Pagan yerleri mi? Bu kelimeyi birçok kez duydum ama hala ne olduğunu bilmiyorum," diye itiraf etti Stas.

"Pagan yeri, eski Slavca'da imge ya da heykel anlamına gelen bir kelimeden oluşuyor. Bu bir kült binası."

"Nasıl görünüyor?"

"Farklı şekillerde. Basit pagan yeri, yerel halk tarafından tapınılan Slavonik bir tanrı anlamına gelen ahşap veya taş bir heykel ve küçük bir kurban sunağı bulunan soluk yuvarlak bir yere benziyordu. Bu pagan yerleri çoğunlukla küçük yerleşim yerlerine özgüdür. Şehirlerde ise büyük yapılar inşa etmişlerdir. Örneğin Kiev'in merkezinde, Vladimirskaya caddesi No.3'te (ünlü Sophia katedralinden çok uzak olmayan bir yerde), düzensiz bir çiçek şeklinde olan pagan yerinin temeli hala korunmaktadır. Bir zamanlar yedi en yüksek Slav tanrısının heykelleri vardı: Perun (fırtına tanrısı), Stribog (gök tanrısı), Makosha (toprak tanrıçası), Semargl (bitki ve kök tanrısı), Dazhdbog (beyaz ışık tanrısı) ve Khors (güneş tanrısı). Konumlarına yerleştirilmiş tanrılarıyla bu yapı kendi başına tüm kozmogonik sistemi sunuyordu. Bu pagan mekânı 983 yılında, yani Hıristiyanlığın kabulünden önce Prens Vladimir'in emriyle inşa edilmiştir. Arkeologlar tarafından 1975 yılında bulunmuştur."

"Vladimir pagan yerleri mi kurmuş?!" Nikolay Andreyeviç şaşkınlıkla sordu. "Ne haber ama! Ben sadece onları mahvettiğini düşünmüştüm."

"Evet, öyle oldu... Prens Vladimir de başından beri mutlak güç için çabaladı. Hatta Kiev'de daha önce hüküm süren öz kardeşi Yaropolk'u kendi emriyle öldürtmesi ve düzenlediği bir darbe sonucunda Kiev'de tahta çıktı. Vladimir 980 yılında tahta oturduğunda Kiev Rusyası'ndaki gücünü pekiştirmek istiyordu. Oldukça zeki bir politikacıydı ve ülkesini mutlak yönetimi altında siyasi olarak birleştirmek için birleşik bir ideolojik tabana ihtiyacı olduğunu anlamıştı. O zamanlar bu din idi. İktidarının neredeyse başında en iyi büyücüleri topladı ve Slav tanrıları panteonu aracılığıyla kraliyet gücünü güçlendirmek ve prensin koruyucusu olarak gördüğü fırtına tanrısı Perun'u tanrılar arasında en yüce tanrı yapmak için önlerine bir görev koydu. Böylece Perun'un başında olduğu bir devlet kültü kurmayı planladı, tüm yerel kültler ona bağlı olmalıydı.

"Daha sonra bu amaç için 'devlet düzeyinde' bir pagan yerinin inşası da dahil olmak üzere her şey yapıldı. Ancak bir süre sonra Vladimir, çoğunlukla Slav olmayan halkının da yardımıyla, Perun'un kültünün umutlarını karşılamadığı sonucuna vardı. Bunda şaşılacak bir şey yok. Çünkü prensin, hem zengin hem de fakir Slav halkını etkilemede önemli bir faktör olabilecek böyle bir dine ihtiyacı vardı. Ama Slav dini yapısı gereği bile siyasetin ve devlet işlerinin dışında kalıyordu. Kendine özgü bir felsefesi vardı. Hatta tarihçilerin deyimiyle 'yükselen feodalizmin yeni endüstriyel ilişkileri' için bir engeldi. Dahası Slav dini, o dönemin gelişmiş ülkelerinin ideolojisiyle uyuşmuyordu. Uyuşamazdı çünkü Archonlar gelişmiş ideolojilerin PR'ının arkasında duruyordu. Ve 'vahşi paganizmi' takip eden uluslara

ve yöneticilere aldırış etmediler. Ama bu umursamazlığın kökü dinlerde değil, kitlelerin zihinlerini kontrol etmek için gelişmiş dinleri kullananların politikalarındaydı. Bu, Archonların küresel kontrol sistemine ait olmayan 'pagan' uluslar ve ülkeler için kesin bir ültimatomdu. Slavonyalılar ise, ne yapacağı kestirilemeyen Slavon halkının o gizemli ruhu yüzünden onların ebedi sorunuydu.

"Böylece mutlak güce ulaşmaya çalışan Prens Vladimir'e, gelişmiş tek tanrılı dinleri uygulayan halkı aracılığıyla Archonlardan bir fikir-öneri sunuldu. Bu öneri basitti: Eğer kendisinin ve ülkesinin büyük siyasette eşit olarak görülmesini istiyorsa, 'paganizmi' reddetmeli ve önerilen dinlerden herhangi birini devlet ideolojisi olarak kabul etmeliydi. Böylece Prens Vladimir bu büyük siyaset oyununu kabul etti. Ona ve 'halk için bir din' seçerken ona tavsiyelerde bulunan 'şehrin ileri gelenlerine' hakkını vermek gerekir ki, önerilen tüm dinler arasından daha sonra Slav halkının zihniyetine uyarlanan Ortodoks Hıristiyanlığı seçtiler. Vladimir'in kendisi de bir siyasetçi olarak, uluslararası otoritesi, gücü ve coğrafi yakınlığı nedeniyle Bizans ile yakın ilişkilerden yararlandı.

"Ancak dinlerin değişimi düzenli olarak yapılmadı ve insanların isteği olmaktan uzaktı, ama kısa bir süre içinde 'ateş ve kılıçla' yayıldı, bunun başlıca nedeni Kiev Rusyası'nın dünya siyasi arenasındaki konumunu bir an önce o dönemin önde gelen devletleriyle aynı seviyede güçlendirmeye çalışan Vladimir'in hırslarıydı. Bu olayları kesin olarak değerlendirmek zordur. Bir yandan, devletin dünya arenasına çıkması ekonominin büyümesi ve devletin güçlenmesi için büyük bir sıçrama oldu. Öte yandan, orijinal Slav kültürünü yok ettiler ve Archonların şiddeti varsaydığı gibi Slavonların maneviyatını da yok etmeleri gerekiyordu. Ama maneviyat konusunda bir hata yaptılar. Maneviyat hiç kaybolmadı, tam tersine zamanla güçlendi ve kendini gerçekleştirmenin yeni bir biçimini kazandı. Ortodoksluğun Slav dininin ideolojisi ve gelenekleriyle birleşmesi eşsiz bir kombinasyon doğurdu.

"Böylece o dönemlerde Hıristiyan azizler 'pagan' tanrıların işlevini üstlendi. Hıristiyan tapınakları, özellikle halk arasında popüler olan eski pagan mekanlarının yerlerine inşa edildi. Bayramların isimleri değiştirildi ama Slav gelenekleri büyük ölçüde korundu. Örneğin Hıristiyan bayramı Paskalya, Güneş ve Perun bayramı ile birleştirildi. Rusya'nın bazı uzak bölgelerinde aziz haftası hala 'çınlama haftası' olarak adlandırılmaktadır.

"Halk arasındaki popülerliği nedeniyle Rus Pancake haftası (tamamen Slav bayramı) da perhizden önce ete izin veren bir hafta olarak bayram takvimine dahil edildi. Ukrayna şarkıları, maskecilerin evleri ziyaret ettiği, ev sahiplerine ve avlularına mısır yağdırdığı, şarkılar söylediği ve ev sahiplerinin misafirperverliklerini göstermek zorunda kaldığı ve onlara bazı hediyeler veya yiyecekler verdiği On İkinci Gece'ye (Noel gelgiti) dahil edildi. Hıristiyanlık öncesi Ruslarda insanlar doğanın yenilenmesini böyle kutluyorlardı. Örneğin eski takvime göre 8 Eylül'de kutlanan Kutsal Bakire'nin Doğumu'nu ele alalım. Slavonyalılar o gün çocuk doğuran kadınlar için eski bir bayram kutluyorlardı."

Nikolay Andreyeviç, "Bu doğru, bu tür bir birleşme gerçekten var," diyerek ona katıldı.

* * *

"Konstantin'e geri dönelim," diye hatırlattı Sensei. "Onun zamanında Hıristiyan tapınakları şatafatlı ve Doğu'ya özgü bir gösterişle inşa edilmeye başlandı, piskoposlar muhteşem elbiseler giymeye başladı, görkemli ayinler, yeni törenler, ciddi alaylar, yani tüm kilise ayinleri bir tiyatro gösterisine dönüştü.

"Otoriter hiyerarşik yapıların gelir getiren tapınakları olan bu 'aziz yerlere' hacca gitmek bir tür moda haline gelmekle kalmadı, aynı zamanda büyük bir ticaretin temeli olan olası tüm 'kutsal' emanetler de moda oldu. Yani insanın inancını görünür maddi nesnelere bağlamaya çalıştılar. Hatta kutsal emanetler üretmeye başladılar. Rahipler, tapınaklarına 'kutsal emanetler' kazandırarak açıkça spekülasyon yaptılar, çünkü sadece tapınak ziyaretlerinin ve dolayısıyla bağış gelirlerinin artmasını ummakla kalmadılar, aynı zamanda kutsal emanetleri bir ticaret kalemine dönüştürdüler.

"'Kutsal emanetler' ticaretindeki bu büyüme o kadar saçma bir hal aldı ki, herhangi bir dükkân sahibi ya da tüccar bir alıcının her türlü talebini karşılayabiliyordu.

'Aziz' Paul'un çivisine mi ihtiyacınız var? İşte buyrun. Ya da herhangi bir havarinin veya şehidin kemiği? Hiç sorun değil. Bu sadece ödemeye hazır olduğunuz paranın miktarına bağlıdır."

Tatyana başını iki yana sallayarak, "Bu tam bir aptallık," dedi.

"Tabii ki, bu tamamen aptallıktı... Bu arada, o zamanki piskoposlar bu tür reklamlarla uğraştılar, çünkü 'azizlerin' saçları, dişleri, kemikleri ile reklam yapan o kadar çok tüccar vardı ki, 381'de halk arasında bu ticareti bile yasakladılar.

Ama bu yasak çok uzun sürmedi. Rahipler 'kutsal emanetler' için özel olarak büyük taş türbeler inşa ettiler. Kutsal emanetlere efsanevi mucizevi özellikler yüklediler. Rahipler, ibadet için belirli tatiller belirleyerek büyük hacı kalabalıkları topladılar. Bu kutsal emanetlere tapındılar ve yüklü bağışlar getirdiler. Rahipler, Konstantin zamanından beri tanıtılan ikonalara tapınmayı yaydılar... Tüm o teatral dini parıltıyla eski icat edilmiş kurallara yenilerini eklediler: nasıl giyinilir, nasıl ibadet edilir, parmaklar nasıl tutulur, ne okunur, sıfatlar nasıl doğru telaffuz edilir."

Tatyana ilgiyle sordu, "Kilise kurallarıyla ilgili bazı şeyler benim için hala tam olarak açık değil. Örneğin neden tüm kadınlar kiliseye girerken başlarına bir başörtüsü bağlamak zorunda? Bu geleneğin bir parçası mı?"

"Bu daha çok Yahudiliğin bir parçası. Mesele şu ki, Yahudilik geleneklerine göre evli kadınlar başlarında tülbent olmadan dışarı çıkamazlar. Pavlus 'paganlar' için yeni bir din hazırlarken bu kuralı sadece tüm kadınlar için zorunlu kılmakla kalmamış, aynı zamanda kadınların bunu yapmaması halinde meleklerin saygısından mahrum kalacaklarını, çünkü onlarda 'kirli düşünceler' uyandıracaklarını da gözdağı vermek için eklemiştir. Bu 'dehşet', kadınların kiliseye başörtüsüz girmemesi, dulların ve rahibelerin başörtüsü takmaya mahkum edilmesi gibi bir 'geleneğin' oluşmasına neden oldu."

"Ne haber ama!" Eugene kahkahalara boğuldu. "Pis düşünceler mi?! Ama melekler aseksüeldir!"

Victor, "Bu Paul'ün kadınlarla ilişkilerinde bir sorun olduğu açık," diye yorum yaptı.

"Bu doğru!" Yaşlı adamlar gülerek aynı fikirdeydiler.

"Ama dinin tüm bu nitelikleri ve parıltısı, okuma yazma bilmeyen ve esas

olarak konuya sabitlenmiş 'sürünün' çoğunluğu için tanıtıldıysa," diye devam etti Sensei, "IV. yüzyılın sonunda kanonik olarak onaylanan kitaplarla, kendilerini dine hizmet etmeye adayan ve İsa'nın Öğretisini anlamaya çalışan okur yazar insanlar için 'Kutsal Yazılar' hazırladılar. Yunanca kanon (kanon) kelimesi bir 'norm', bir 'kural' anlamına gelirken, kanonizasyon (kanonizo) 'yasallaştırmak' anlamına gelir. Buna neden ihtiyaç duydular? Kontrol ve güç için. Ne oldu? Pavlus, İsa'nın basit öğretisini önemli ölçüde karmaşıklaştırmış, onu Archoncu dogmalar, tahrifatlar ve direktiflerle aşırı yüklemiştir. Bu nedenle ve insanlar arasında İsa'nın havarilerinin vaazlarını içeren eski yazılar olduğu için, bazı insanlar gerçekten köküne inmek isterken, diğerleri sinsice mezheplerini, yönlerini kurdular ve kendi yollarıyla yorumladılar ve bir felsefi spekülasyon dalgasına yol açtı. Dolayısıyla, Hıristiyanlık aslında bir din olarak doğuşundan itibaren hiçbir zaman tek bir bütün olmamıştır. Konstantin zamanında Hıristiyanlığın bir devlet dini olarak ilan edildiğini göz önünde bulundurarak 'Kutsal Yazı'yı tanıtmaya ve onu 'ilahi vahyin malzemesi' ve 'mutlak ve kusursuz gerçeğin kaynağı' olarak onaylamaya karar verdiler."

"Acaba neden diğerlerini değil de sadece bu kitapları seçtiler?" diye sordu Ruslan. "Tesadüfen mi?"

"Asla. İncil'in kanonik kitaplarına, onları kimin yazdığına önyargısız bir şekilde bakın ve bu kitapların hangi çevreler tarafından 'yasallaştırıldığını' hemen anlayacaksınız. Örneğin Eski Ahit, 'Musa'nın Pentateuch'u' olarak adlandırılan Yahudi dininin kutsal kitaplarını ilk önemli kitap olarak konumlandırmıştır. Yeni Ahit ise aslında aynı Archon çevresine mensup olan Gamaliel koluna mensup kişiler tarafından yazılmıştır. Eski Ahit'te Yahudi rahiplerin kendi dinlerini tasarlamak için eski uygarlıkların çekici bilgi birikimini kullanmaları gibi, Yeni Ahit'te de Pavlus'un öğretisinin ve Petrus'un yüceltmesinin genel arka planında İsa'nın Öğretisinin ruha dokunan tohumlarını kullandılar... Ama bunların hepsi sadece insanların işiydi, daha fazlası değil... Yani bu kitapların kanonik hale gelmesi, aslında bu işin arkasında kimlerin olduğuna işaret ediyor. Özellikle dinin devlet temeli haline geldiği çağlarda Pavlus'un direktiflerinin siyasi olarak nasıl işlediğine bir bakın! Örneğin Katolik kilisesinin 'sloganı' ile egemen olduğu Orta Çağ'da: 'Bizimle olmayanlar bize karşıdır'. 'Kafir' olmakla suçlandığı için ölen milyarlarca insan vardı. Aslında gerçek şiddet ve güç mücadelesi buydu. Demokrasi a-la Ariman: 'En güçlü olan haklıdır'.

"**Bu konuda söylemek istediğim şey şu. Yine de insanların İsa'nın Öğretisini dine dönüştürmelerine, O'nun birçok sözünü yanlış yorumlamalarına, ritüelleri ve maddi şeylere tapınmayı getirmelerine, büyük iş dünyasının tüm hiyerarşik pisliğine ve siyaset bataklığına rağmen, yine de İsa'nın dehası ve ileri görüşlülüğü sayesinde bu din sadece O'nun Öğretisinin gerçek tohumlarını korumakla kalmadı, aynı zamanda bu tohumlar sayesinde birçok insan daha sonra bu din aracılığıyla bile gerçek kurtuluşu kazandı. Çünkü bir insan Tanrı'yı nasıl çağırırsa çağırsın ya da O'na gelmek için hangi yolu seçerse seçsin, maddi dünyanın kiri ve bataklığı arasında saflığındaki bir lotus gibi tüm ruhu ve kalbiyle O'nun önünde açılırsa, Kurtuluşu için hiçbir engel yoktur. Sadece ruhsal saflıkta ilahi bir kıvılcım olan ruhu açılacaktır. Ve bu saflığa ulaşmak için sadece bir İnsan, Sevgi ve İyiliğin hakim olduğu bir Yaratık olmanız gerekir."**

Nikolay Andreyeviç kısa bir duraksamadan sonra şöyle dedi: "Gördüğüm

kadarıyla, Öğretinin dine dönüştürülmesinde neredeyse tek ve aynı şema var. Önce bir Boddhisattva'nın veya aydınlanmış bir İnsanın kuralı olarak bir Öğreti var, sonra kültler ve ritüellerle çevreleniyor."

Sensei başını salladı ve ekledi, "Görüyorsunuz, Shambala'dan gelen Boddhisattvaların Öğretisi ilk haliyle birçok insan ruhunu uykusundan uyandırabilirken, olgun ruhlar için bu içsel bir dürtüdür, ezoosmos insanı yırtılmış kozadan çıkan bir kelebek gibi maddeden kurtarır. Ama bu öğreti bile insanlar tarafından bir dine dönüştürülürse, yine de manevi insanlar bir dinin temeli haline gelen gerçek öğretinin tohumlarından faydalanacaktır. Kültlere ve ritüellere gelince...

"Örneğin şu Konstantin'i ele alalım. Aslında devlet dinini inşa etme planlarını papazlarından ve Hıristiyan dininin kurucuları tarafından 'pagan' olarak adlandırılan ve onlar tarafından itibarsızlaştırılan antik ve Doğu dinlerinden devraldı. Bu dinler de ritüellere, ciddi törenlere, harika tapınaklar inşa etmeye, rahiplerin yüksek statüsüne sahipti. Ama tüm bu dini kabuklara neden ihtiyaç duydukları sorusunun derinine inerseniz, Ariman'ın henüz Babil'de Esagila'da hüküm sürerken açıkça söylediği şu basit gerçeği anlayabilirsiniz: 'İhtişam ve gizem sıradan insanlar için en çekici şeylerdir'.

"Bugünlerde bile insanlara bakın! Çok azı kendi başına Tanrı'ya geliyor çünkü O'na karşı içsel bir Sevgi hissediyorlar ve tek dilekleri ruhlarını bu madde kirinden kurtarmak. İnsanlar çoğunlukla maddeye, günlük kişisel sorunlarına, yaşam için para kazanmaya takılıp kalmışlardır. Çoğunlukla kendilerine acıyarak, hırslarını tatmin ederek ve aynı zamanda başkaları üzerinde küçük de olsa bir güç elde etmek için savaşarak yaşarlar. Bu insanlar Hayvan doğasının dalgasından güçlükle kurtulabilirler. Tanrı'yı ancak maddi bedenleri ciddi sorunlar yaşadığında ya da kritik durumlarla karşılaştıklarında hatırlarlar. Ve bu durum bugün pek çok insanın okuryazar olduğu, uygarlığın teknik olanakları sayesinde bilgiye erişebildiği ve dünyanın farklı halklarının geçmişindeki ruhani mirası bizzat tanıyabildiği bir zamanda gerçekleşmektedir. Karşılaştırma yapma, analiz etme ve Tanrı'nın ne olduğunu biraz olsun hissetme, insanın neden bu maddi dünyaya yerleştirildiğini anlama imkanına sahipler. Bu fırsata sahip olan pek çok insan bunu düşünmek bile istemez, sadece tembeldir. Archonların hazır direktifleriyle yaşamak onlar için daha kolaydır, bu nedenle Archonlar tarafından belirlenen 'diğerleri gibi yaşıyorum' gibi uygun yaşam ilkelerini seçerler. Ve böyle oldukları için insanlar yaşam enerjilerini boşa harcıyor ve Hayvan doğalarının fırtınalı dalgalarının okyanusunda boş bir kano gibi sallanıyorlar."

Sensei konuşmayı kesti. Stas derin bir iç çekti, boynunda İsa'nın çarmıha gerildiği bir haçı elinde döndürdü, "Göğsümde bu haçın olması İsa'nın çarmıha gerilmesini kabul ettiğim anlamına mı geliyor? Aslında İsa'ya değil, O'nu satan Yahuda'ya, O'na ihanet eden Petrus'a ve Öğretisini çarpıtan Pavlus'a tapındığım anlamına mı geliyor?"

"Asla," diye itiraz etti Sensei. "Elbette İsa'nın çarmıha gerilişini simgeleyen bir haçla çok ileri gittiler. Ancak bunların hepsi siyasi amaçlara ve kendi dogmalarına dayanıyordu. Bir sembol olarak haç konusunda size şunları söylemek isterim. Mesele şu ki, daha önce de söylediğim gibi, bu sembol Yahudiler tarafından 'pagan' olarak adlandırılan diğer dinlerden devralınmıştır. Yahudiler de bu sembolü antik çağda insanlara verilen bilgilerden devralmışlardır. Böylece Hıristiyan dinini inşa edenler,

gerçek değerinin ve anlamının farkında olmasalar da, daha çok 'paganlar' arasında popüler olduğu için, mümkün olduğunca çok insanı kendi dinlerine çekmek amacıyla haçı ana sembol olarak tanıtmışlardır.

"Ancak aslında haç kutsal değerlerin sembollerinden biridir. Örneğin, bir kare ya da daireyi ele alırsak, bunlar iç ve dış alanın ayrılması anlamına gelir. Haç ise merkeze, tüm ana yönlerin **içeriden dışarıya doğru** bir formüle göre ilerlediğine işaret eder. Haç kadim zamanlardan beri bir insan modeli olarak yorumlanır çünkü insan aslında belli bir merkezdir. İnsan seçiminde özgürdür. Ve içinde yarattığı şey, kaderindeki dış gelişmeleri belirleyecektir. Haç, birçok halkın kültüründe ruh ve maddenin birliğinin sembolü, yaşamın ve ölümsüzlüğün hiyeroglifi, 'özel dikkatin' şarkısı, ölümün hiyeroglifi, kavşak noktası, evrimde sınır noktası anlamına geliyordu. Ayrıca haç, Kadim Mısır'da Osiris'in adalet mahkemesi sırasında insan eylemlerini ve düşüncelerini, yani iradesini ve yaşamı boyunca biriktirdiği dileklerini tartan teraziyi sembolize eder. Yani, çocuklar, bu o kadar basit değil.

"İnsanların bilgiyi dine dönüştürmesi sadece insani bir meseledir çünkü saf insanlar öfkeden uzak, gerçeği ruhlarıyla hissederler. Böyle insanların daha fazla söze, kanıta, mucizeye ihtiyacı yoktur. Onlar sadece Tanrı'nın yarattığı her şey için iç dünyalarındaki Sevgi ve Minnettarlık ile yaşarlar ve Tanrı'ya İnsan olmaya değer gerçek insanlar olduklarını eylemleri ve düşünceleriyle kanıtlamaya çalışırlar."

Sensei konuşmaya uzun bir ara verdiğinde Victor konunun devamını beklemeden, "Bu hikâye çok etkileyici tabii, daha fazlasını söylemeye gerek yok..." dedi.

"Bana söylemeyin bile," diye kabul etti Eugene. "Parlak ruhum için o kadar çok yararlı şey duydum ki."

"Elbette parlak olurdu!" Stas bu sessizlik karşısında sırıttı. "Senin kuraklığın çok şiddetli yağdı!"

Çocuklar gülerken Eugene hemen karşılık verdi: "Görüyorsunuz ya, kuraklık içinde yaşamak, kaleme yanlış bir şey yağmasından daha iyidir!"

"Neden böyle aşırılıklara ihtiyaç duyuyorsunuz?" Sensei gülümseyerek konuştu. "Mümkün olduğunca çok şey öğrenmelisiniz ama öğrendiklerinizi de kendiniz analiz etmelisiniz."

"Doğru, çok fazla yeni şey var," diye devam etti Andrew genel izlenim dalgasına. "Bütün bunları nereden duyabilirim ki?"

"Belki senin için yeni bir şeydir," diye omuz silkti Sensei. "Gerçi daha fazla iyi kitap okursan buna şaşırmayacaksın."

Nikolay Andreyeviç, "Şey, Sensei, bunu söylemeyin," diye itiraz etti. "En bilgili adamın bile burada ciddi değerlendirmeler için bir şeyleri vardır. Elbette çok şey okudum. Ama bu alışılmadık bakış açısıyla analiz yapabilmek için gerçekten de kitaplarda yazandan daha fazlasını bilmeniz gerekir."

"Bu doğru!" Volodya da onunla aynı fikirdeydi.

Eugene parmaklarının kemiklerini 'terbiyeli' bir şekilde çatırdattı ve çekingen bir sesle, "Ben bilgili biri değilim ve adım 'cahil' ama bundan sonra tüm Archonlar benden büyük bir tekme yiyecek!" dedi.

Grubumuz yine güldü.

"Hey, sen, Tekmeci Eugene!" diye alay etti Stas. "Onlara ne yapacaksın?"

"Boşuna gülüyorsun, henüz benim atletik yeteneklerimi bilmiyorsun," dedi

Eugene ve adamları güldürerek daha ciddi bir sesle, "Imhotep bunu başardı, benim de aynısını yapamayacağımı kim söyleyebilir?!"

"Imhotep mi? Bu senin için fazla havalı değil mi?"

"Haklısın, Eugene!" Nikolay Andreyeviç adamı destekledi. "Dedikleri gibi, / Her yol bir adımdan başlar, / Her adım bir gitme isteğinden başlar. / Küçükten hareket etmeye başlayan / Çok geçmeden büyüğe ulaşabilir."

"Ah! Bilge adamın sözlerini duydun mu?" diye vurguladı memnun Eugene, arkadaşına başını salladı ve hemen Sensei'e hitap etti. "Sensei, bize Kâse hakkında ne anlatıyordun?"

Yaşlı adamlar Eugene'e bakarak sırıttılar ama yine de onun bu konudaki girişimini destekklediler. Sensei saatine baktı ve şöyle dedi: "Bu uzun bir hikâye... Ve yarın erken kalkmamız gerekiyor. Ayrıca odunlar çoktan yandı."

"Hepsi bu mu?!" diye sırıttı Eugene.

Grubumuz hayal kırıklığına uğradı ve gürültülü bir şekilde şakayla karışık itiraz etti.

Victor, "Sensei, endişelenmeyin," diyerek genel görüşü dile getirdi. "Şimdi biraz daha odun bulup çay bile kaynatacağız."

Nikolay Andreyeviç bu kolektif 'iknaya' kendi argümanını ekledi: "Evde uyuyabiliriz. Ama gerçekten de Kâse hakkında daha fazla şey öğrenmek istiyoruz. Sizinle hayat hakkında sakince konuşmak için ne zaman böyle bir fırsatımız olacak?"

"Pekâlâ, 'entrikacılar'," diye sırıttı Sensei. Hadi odun aramaya gidelim."

"Oh, bunu hemen yapacağız!" Eugene ayağa fırladı ve meşalelerden birini aldı.

Bizim grup telaşlandı. Çok geçmeden yaşlılar birkaç dal, kuru kamış getirdi ve yanmış ateşimiz yeniden alevlendi. Biraz su kaynattık. Gerçi çayı sadece Sensei ve Nikolai Andreevich içti. Akşam oldukça serin olduğu için sadece kalın giysilerimizi giydik ve ateşin etrafında yakın bir daire şeklinde oturduk.

* * *

"Böylece, İsa sayesinde Kâse tekrar bu dünyaya getirildi," diye hikâyesine devam etti Sensei.

"Kâse bir Ses mi?" diye sordu Kostya hemen.

"Evet. Kâse, İlk Ses'in uyarlanmış bir formülüdür. Basitçe söylemek gerekirse, ana matrise değişiklikler ekleyerek maddeyi dönüştürebilen büyük bir güç kaynağı olan karmaşık bir ses kombinasyonudur," diye açıkladı Sensei ve anlatmaya devam etti. "Size daha önce de söylediğim gibi, Son Akşam Yemeği sırasında, İsa'nın tutuklanmasından önce, orada hala gizli bir sır olarak kalan çok önemli bir olay meydana geldi. Mesele şu ki, İsa bu akşam yemeği sırasında Kase'yi Maria Magdalene'e verdi. Ve olay şöyle gerçekleşmiştir.

"İsa ihanete uğradığını ve bunu yapanların bu akşam yemeği sırasında hazır bulunduğunu biliyordu. Bu yüzden öğrencilerine O olmadan ne yapmaları gerektiğini anlatmaya başladı. Ancak sağında oturan Maria Magdalene de dahil olmak üzere üzgün olduklarını gören İsa, "Bedenim için neden üzülüyorsunuz?" dedi. Tahta tabağındaki ekmeği parçalara ayırdı ve "Benim bedenimle aynı olduğu için yiyin" diyerek öğrencilerine dağıtmaya başladı. Sonra tahta kâsesini şarapla doldurdu ve

yine öğrencilerine vererek, 'İçin, çünkü kanım yakında bu kâsede olacak' dedi. Sonra şöyle dedi: 'Ancak imanım sizde yaşayana kadar sizinle kalacağım'. Bu arada, bu sözler Pavlus'un öğretisi tarafından tamamen farklı bir şekilde, başka bir alt metinle yorumlandı."

"İsa tutuklanacağını biliyor muydu?" Yura şaşkınlıkla sordu.

"Evet, bunu biliyordu."

"Yani bundan kaçabilirdi."

"Kaçamazdı. Çünkü O'nun insan dünyasına gelişinin tamamı, Misyonu insanların kendi seçimlerine, ruhsal ve maddi istekler arasındaki tercihlerine dayanıyordu... Bu yüzden İsa, akşam yemeği sırasında, ekmeği yaymak için kullandığı tahta tabağın içine bıçakla İlk Ses'in ya da bin yıl sonra adlandırılacağı şekliyle Kase'nin formülünü ifade eden bir yazı çizdi. Akşam yemeği sona erdiğinde, herkes İsa'nın ekmek için tahta tabağın üzerine koyduğu şarap için tahta kaseyi Maria Magdalene'e nasıl verdiğini gördü. Onu Maria Magdalene'ye verirken şu sözleri söyledi: **'Bu, Babam adına birçok kişi için dua eden ve çok şey alan Kilisemin Magdala'sıdır. Bu yüzden Babama inanan herkes bugün ve önümüzdeki günlerde onun kutsallığının meyvesinden gelen ruhla yaşayacak ve onun adına dua eden herkes hakkını alacaktır'**."

"Açıkçası, İsa böyle yapmakla akıllıca davrandı. Çünkü o akşam yemeği sırasında, daha önce de söylediğim gibi, hem dostlar hem de düşmanlar vardı. İsa'nın Maria Magdalene'e gizlice bir şey vermesi gerektiğini ve bunun çok büyük bir güç içerdiğini sadece yakın öğrencileri biliyordu. Ama bu sırrın ne olduğu ve bunu nasıl yapacağı onlar için hâlâ bir soruydu. Sadece bu Bilgiye adanmış olan Maria Magdalene, İsa'nın şarap için bir kâse ile kaplayarak verdiği tahta tabağın üzerindeki yazının ne kadar değerli olduğunu anlamıştı.

"İsa bu bilgece davranışıyla aslında Maria'nın başındaki belaları da bertaraf etmiş oldu, çünkü orada bulunanların çoğu bu 'Büyük Sırrın' bir şekilde bu şarap kâsesiyle bağlantılı olduğunu düşünmüşlerdi. Ve İsa'nın çarmıha gerilmesinden sonra İsa'nın kanından birkaç damla bu kaseye düştüğünde birçok kişi bunun İsa'nın kastettiği şey olduğunu düşündü. Özellikle de bu kaseyi alan Josef Arimathea bu olaydan sonra aceleyle Yahudiye topraklarını terk edip kaseyi de yanında götürdükten sonra. Bundan sonra 'Hür Masonlar', İsa tarafından ima edildiği gibi dünya üzerinde gücü olan bir şeyi yanında götürdüğünü varsayarak onun peşine düştüler.

"Aslında Kâse Maria Magdalene'in ellerine bırakılmıştı. Onun yardımıyla sadece kendisine her an Tanrı'nın dünyasına girme imkanı veren içsel gücü açmakla kalmadı. Ama Maria'nın ruhunun yüceliğini ve saflığını, büyük bir sorumluluğu üstlendiği ve ihtiyacı olan insanlara yardım eli uzatmak uğruna dışsal gücü açığa çıkardığı için takdir etmek gerekir. Maria Magdalene'in seçimi büyük bir ruhsal başarıdır. Yüksek dünyayı deneyimledikten sonra, bir İnsandan çok daha yüksek bir Yaratık olduktan sonra, Dünya'da, bu cehennemde kaldığı için, aslında ihtiyacı olan milyonlarca insana yardım etmek için dünyalar arasında sıkışıp kalmıştır. Bakire Maria'dan geçen büyük ruhsal güç sayesinde yardım alıyorlar. O, iki bin yıldır insanların karşısına çıkmaktadır. Bu soruyu dikkatlice incelerseniz, Hıristiyanlıkta, dualara cevap olarak gelen ve inananlara yardım eden kişinin çoğunlukla bakire Maria olduğuna dair birçok kanıt bulacaksınız. Dahası, birçok insan onu bireysel

olarak ya da gruplar halinde görmüştür ve bu oldukça gerçektir. Şimdi bile azizlerden biri hakkında bir efsane vardır. Öldüğünde ve Tanrı'nın Krallığına yükseldiğinde, önünde eğilmek ve hayatı boyunca kendisine ve diğer insanlara yaptığı tüm yardımlar için ona teşekkür etmek için azizler arasında bakire Maria'yı aramaya başladı. Ama onu Tanrı'nın Krallığı'nda bulamamış ve azizlere nerede olduğunu sormuş. Azizler cevap olarak onu Tanrı'nın Krallığı'nda bulamayacağını, çünkü hala Dünya'da olduğunu ve ihtiyacı olan insanlara yardım ettiğini söylemişler."

"Ama bakire Meryem'in İsa'nın annesi olduğu düşünülüyor," dedi Stas.

"Öyle olduğuna inanılıyor. Çünkü Maria Magdalene birçok kez insanların karşısına çıkmaya başladığında, kilise adamları bunu onlara bir şekilde açıklamak zorunda kaldılar, çünkü Maria Magdalene hakkında sanki ahlaksız bir kadınmış, tövbe etmiş bir günahkârmış gibi yazdılar, böylece onu 'cemaatlerinin' gözünde küçük düşürmek ve anısını ezmek için. Ancak bakire Maria inananların karşısına çıkmaya devam ettiğinden, onun İsa'nın annesi olduğu söylentilerini yaydılar ve ona bir Vaftiz Annesi ve Kutsal Bakire olarak tapmaya başladılar. Ama insanlar her şeyi çarpıtmayı sevdikleri için bu insani bir yorumdu. Maria Magdalene bakire Maria olarak adlandırılmasına rağmen, İsa'nın annesi herhangi bir rol oynamaz. Maria'nın yardımı bu yüzden azalmayacaktır. Önemli olan onun kazandığı ilahi güç ve kadın doğasıdır."

Nikolay Andreyeviç kibarca, "Ama bildiğim kadarıyla Hıristiyanlığın ilk dönemlerinde vaftiz annesi kültü yoktu," dedi.

"Gamaliel'in insanları tarafından organize edilen ve Archonların yasalarına göre kesinlikle erkek doğasının egemenliğine bağlı olan Pavlus'un dinine dayanan Hıristiyan topluluklarında yoktu. İsa'nın gerçek öğrencileri ve Öğretisinin gerçek takipçileri ise İsa tarafından öğretildiği gibi erkek ve kadın doğası arasındaki uyumu yüceltmişlerdir. Yunanca'da 'sevgi geceleri' olarak tercüme edilen agapları düzenlediler. Bunlar İsa'nın havarileriyle yaptığı ve kadın doğasının egemenliğini destekledikleri ortak gizli toplantılardı."

"Agaplar mı?! Acaba Agapit ismi bu kavramla bir şekilde bağlantılı mı?" diye sordum.

"Agapit ismi Yunanca bir kelimedir ve 'Aşık olan' anlamına gelir."

Victor merakla, "İsa'nın dişi doğaya bu kadar önem vermesinde özel olan ne var anlayamıyorum?" diye sordu.

"Dişi doğa yaşamsal gücün kaynağını içerir. Ve sadece ruhsal olarak Sevgi'nin en yüksek seviyesinde açılabilir. Yani açıldığında, iyi şeyler için kullanılabilecek büyük bir güç kendini gösterir. Aynı zamanda Nirvana ile temasa geçmeyi de sağlar. Neden birçok halkın eski efsanelerinde bu yaşamsal güç kaynağını ölümsüzlükle ilişkilendirmişlerdir? Çünkü o **Allat**'ın yaratıcı gücüdür! Bu yaşamsal gücün kaynağı, kelimenin ilk yaratılışında, Evren'in canlı varlıklarının yaratılışında, Dünya'nın ve onun ana yaratıcı gücü olan suyun yaratılışında kullanılmıştır. **Yani bu yaşamsal güç kaynağı sayesinde insanoğlunun ilk temsilcisi olarak bir kadın yaratıldı. Ve çok daha sonra kadından ilk erkek doğmuştur.** Ve bu kanıtlanabilir. Genetiği geliştirirken bilim insanları er ya da geç kadın kromozomlarının erkek kromozomlarından çok, altını çiziyorum, çok daha eski olduğunu keşfedeceklerdir. Daha sonra insanlar genetikte ve insan evriminin anlaşılmasında daha önemli keşifler yapacaklardır. Dahası, şu anda bile bir **insan embriyosunun** (genetik koda göre

oluşan gelecekteki bir erkeğe veya kadına ait olmasına rağmen) gebe kaldıktan sonraki **ilk haftalarda** kendini bir **dişi birey** olarak geliştirdiği bir sır değil!

"Yani dişil doğada çok güçlü bir yaşamsal güç kaynağı var. İşte bu yüzden Ariman bunun farkında olarak insanları bu kaynağa yaklaştırmamak için her şeyi yapar, bu bilgiyi ve dişil doğanın önemini çarpıtmak için her türlü yolu dener. Taraftarları bunun için her yola başvurdular: insanlar arasına kana susamış tanrıça kültlerini soktular, insan kurbanları ve ataerkillik kültünün yükselişi yoluyla korku ve nefreti körüklediler, kadını insanlığın sorunlarında suçlu olan aşağı bir yaratık seviyesine indirdiler. Ve çoğunlukla Archonlar toplumda Ariman'ın bu tür 'önleyici tedbirlerini' kitlesel ve gösterişli bir şekilde uyguladılar..."

Nikolay Andreyeviç düşünceli bir şekilde, "Kitlesel ve açık bir şekilde," diye mırıldandı, "şimdi anlaşıldı. Korku, öfke ve acı... sürekli sindirme ve bunun sonucu olarak büyük ruhsal hastalıklara ek olarak. Histerik psikoz, çift kişilik ve bilinçaltı..."

O anda Nikolay Andreyeviç sendeledi ve Sensei'e sorguyla bakarak bir fikirle canlandı.

"Haklısın," diye onayladı Sensei. "Tekrar insanın bilinçdışı alanına dönüyoruz, burada ilgili sorunlar ortaya çıkıyor."

Sensei tarafından yapılan son yorum bizim için pek açık değildi. Muhtemelen daha önce Nikolay Andreyeviç ile insanın bilinçdışı alanıyla ilgili özel bir konuşma yapmıştı."

Nikolay Andreyeviç telaşla "Evet," diye konuşmaya başladı. "Bilinçdışı alan insan ruhunun bir parçası olduğu için çok büyüktür ve etkisi büyüktür. Kendini erkeklere karşı bir kadın fantezisi olarak gösterme eğilimi vardır, kural olarak sevilen bir kadının fantezisidir. Analitik psikoloji, on binlerce ampirik deneyime, rüyaların, fantezilerin ve sembollerin incelenmesine dayanan bu gerçeğin birçok kanıtına sahiptir. Bu fantezi katı bir şekilde bastırıldığında, sonunda saldırganlıkla sonuçlanan bir iç çatışma ortaya çıkar..."

Sensei sadece başını salladı ve bu konuda durmadan hikayesine devam etti, "Ancak Ariman'ın tüm çabalarına rağmen, bu hayati güç kaynağı hakkındaki gerçek bilgi insan toplumunda her zaman mevcuttu. Herhangi bir nedenle kaybolduğunda bile, Shambala'nın Bodhisattvaları veya onların yardımcıları Mezhane, Sokrovennikler, Vezhalar tarafından dünyaya yeniden getirildi. Sadece önemi ve Archonların aktif direnişi nedeniyle gizli tutuldu ve ruhsal olarak onu algılamaya hazır insanlara verildi.

"Bununla birlikte, bu gizli bilgiye dayanarak takipçilerin kitlesel kültler yarattığı iki durum vardı. Bunun için itici güç, farklı zamanlarda yaşamış olmalarına rağmen, her ikisi de İlk Ses'in formülüne sahip olma onuruna erişmiş olan iki kadının ruhsal seçimiydi. Örneğin, M.Ö. IV. binyılın sonunda Sümer şehri Uruk'ta Vezha **İnanna** tarafından organize edilen gizli topluluktan doğan Sümer tanrıçası İnanna ('cennetin hükümdarı') kültü ortaya çıktığında böyle oldu. Çok yapraklı lotus bu gizli cemiyetin sembolüydü. Resimsel işaret-ideogramları ise, gerçek anlamını bilmedikleri için modern bilim adamları tarafından tanrıça İnanna'nın adına atfedilen saç örgülü bir yüzüktü. Bu organizasyon, üyelerinin kişisel ruhsal gelişiminin yanı sıra, Ariman tarafından tespit edilmeden önce, Lotus gücü uygulaması da dahil olmak üzere bazı ilk bilgileri insanlar arasında yaymayı başardı. Dahası, ruhsal çalışmalarının etkili olmaktan çok daha fazlası olduğu kanıtlandı. İnsanların

ruhlarında ve kalplerinde o kadar çok karşılık buldu ki, Ariman bu popüler hareketin ideolojisini karıştırmak ve yeniden düzenlemek için çok çalışmak zorunda kaldı. Onun çabaları sayesinde İnanna mitolojik bir kişi haline geldi ve bir Sümer bereket, bedensel sevgi ve uyumsuzluk tanrıçası olarak sunuldu. Ve zaman geçtikçe, bu tanrıçaya daha fazla insani nitelikler ve eylemler yüklendi, bazen en iyileri değil, böylece dikkatler tüm bunlara yol açan ruhsal tohumdan uzaklaştı.

"Ya da bir başka örnek daha var, Kadim Mısır'da tapınılan ve gerçek prototipi Bodhisattva Osiris ile bağlantısı olan İsis adlı kadın olan daha da antik Tanrıça İsis kültü... Kadim Mısır'da bilgi tohumları daha uzun süre saklandı çünkü insanların çoğu İmhotep gibi kişiler sayesinde ruhsal hedefler tarafından yönlendiriliyordu. Bu nedenle İsis kültü sadece Mısır'da binlerce yıl boyunca varlığını sürdürmekle kalmamış, Yunan ve Roma dünyasında da oldukça maddi düşüncelere sahip olmalarına rağmen büyük bir popülariteye sahip olmuştur."

Nikolai Andreevich, Sensei'i dinledikten sonra şöyle dedi: "Doğru, geleneksel olarak teraziyi erkek doğasına doğru eğen kamusal ve sosyal önceliklerimizle, tüm bu yüzyılların katmanlarının ardındaki gerçeği görmek zor."

"Her şeyden önce bu düşüncelerin saflığına bağlıdır," diye yanıtladı Sensei. "İsa'ya dönecek olursak. Öğrencileri arasında özgür bir topluluk kurdu ve dişil doğaya, saf bilginin idrakini ortaya çıkaran bir anahtar olan yaratıcı bir güç olarak büyük önem verdi. Bu yüzden Maria Magdalene'i gül yaprakları üzerindeki canlandırıcı bir damla olarak adlandırdı, onu bir zambakla, lotus tomurcuğunun saflığı ve gücüyle karşılaştırdı." Sensei bir süre sonra ekledi, "Bu arada, Pontius Pilates o zaman müdahale etmemiş olsaydı, Maria'nın Kase'nin sahibi olarak dünyevi kaderi farklı olurdu. İsa, daha önce de söylediğim gibi, kendisine karşı bir ihanet ve komplodan haberdar olduğu için, onun tarafından havarilerinin başına geçmesi emredilen kişi Maria Magdalene'di. Eğer böyle olmuş ve İsa'nın umduğu gibi gitmiş olsaydı, İsa'nın Kilisesi'nin (dünya seviyesinde çok iyi yayılmamış olabilir), yani ruhsal olarak gelişmiş insan toplumunda olması gerektiği gibi kadın yaratıcının başında bir kadın olacaktı."

Nikolay Andreyeviç, "Bu, İsa'nın gerçek ruhsal devrimi, deyim yerindeyse, kadının o toplumdaki konumunu da dikkate alarak başlattığı anlamına mı geliyor?" diye sordu.

"İsa sadece gerçeği anlattı. Ve insanlar her zaman olduğu gibi her şeyi çarpıttılar, tabii ki Archonların yardımıyla."

"Yani sonuç olarak önyargılarla dolu bir insan uygarlığımız var!"

"Her şey insanların elinde... Bu arada, tarihimizdeki önemli bir gerçeğe daha dikkatinizi çekmek isterim. Slav ulusunu bu kadar eşsiz kılan nedir? Hıristiyanlık ortaya çıktığında, Slavlar için çoğunlukla İsa'nın dini değil, Tanrı annenin, yani dişil doğanın dini oldu. Kiev Rusyası'ndaki ilk taş tapınağın 989 yılında Vladimir tarafından Kiev'de kurulduğunu belirtmek isterim. Bu tapınak Desiatynna kilisesi olarak adlandırılmış (Vladimir gelirinin onda birini buraya bağışladığı için) ve Kutsal Tanrı Anaya adanmıştır. Kilise inşasının tarihini incelerseniz, birkaç yüzyıl boyunca Kiev Rusyası'nda en çok Vaftiz Annesi'ne adanmış kiliselerin (Noel, Kutsal Bakire'nin Sunuluşu Bayramı, Varsayım ve diğer adlar) inşa edildiğini göreceksiniz. Bu tesadüf değildi. Tarihçilerin varsaydığı gibi neolitik dönemden, kadın doğurganlığı kültüne tapan Slav atalarından gelen eski köklerden kaynaklanmıyordu.

Tüm bunlar, Slavların bilinçaltında ruhsal gelişimin doğru yönünü seçmelerini ve hangi tarihsel dönemde yaşarlarsa yaşasınlar ruhsal yaradılış yolunu takip etmelerini sağlayan Batı Slav ruhunun o açık ve gizemli derinliklerinden getirilmiştir. Bu yüzden Ortodoksluk Rus topraklarında sadece kök salmakla kalmamış, aynı zamanda onun ayrılmaz bir parçası haline gelmiştir. Ve dişil doğa kültü, Slavların İsa'nın Gerçek Öğretisini ve gerçek ruhsal mirasını devraldıklarını bile vurgulamaktadır."

"Kulağa ilginç geliyor," dedi Nikolay Andreyeviç coşkuyla.

"Bu doğru," diye Victor da ona katıldı. "Bu bariz şeyleri nasıl fark etmedim acaba?"

Sensei, "Çünkü dünyaya Archonlar tarafından size dayatılan dünya görüşünün örtüsü altından baktınız," diye vurguladı. "Bu yüzden apaçık olan şeyleri görmediniz. Örtü kalktığında, bu dünyanın gerçek değerlerini ve ruhunuz için önemli olan şeyleri fark etmeye başlarsınız."

Nikolay Andreyeviç, sanki Sensei'in bu cevabı onu da ilgilendiriyormuş gibi, "Doğru," diye başını salladı.

"Yani Maria Magdalene Kâse sayesinde kazandığı güce hâlâ sahip. Gerçi bin yıl sonra Kâse Bodhisattva Agapit tarafından tekrar dünyaya getirildi. Ve Kase'yi alan insanlara bir seçim verildi. Ama onlar Maria Magdalene'nin yaptığı gibi gücü dış dünya üzerinde kullanma riskine girmediler. Onlar sadece içsel gücü açtılar, ama Maria'ya yardım etmeye ve sıradışı olağanüstü yeteneklerini, önde gelen ruhsal hedefleri olan tamamen yeni bir topluluk organizasyonunun organizasyonu ve gelişimi için kullanmaya karar verdiler. Yani bu insanlar daha sonra Tapınakçılar olarak adlandırılacak olan Düzeni organize ettiler."

* * *

"Tam olarak anlayamadım," dedi Andrew. "Bu insanlar Kâse'yi almayı nasıl başardılar? Onu onlara bizzat Agapit mi getirdi?"

"Hayır, Agapit Bodhisattva olarak Kâse'yi dünyaya getirdi ama bu insanlara şahsen getirmedi. İsa Kâse'yi Maria'ya verirken Agapit, olması gerektiği gibi, 'çok şey fırlattı'. Yakın Doğu'dayken, bir zamanlar Süleyman'ın sarayının ve tapınağının inşa edildiği Moria dağındaki antik mağaralardaki taşların üzerine Kase'nin yazıtını bıraktı. Dahası bu 'Kutsal Ses' formülünü dört parçaya ayırdı. Kâse'yi arayan kişinin tüm bu parçaları bulabilmesi ve daha da önemlisi bu formülü doğru şekilde oluşturabilmesi için çok ısrarcı olması gerekiyordu... Agapit Athos'tayken bazı yüksek manevi yaşlılara sadece Kâse'nin gücüne sahip olan Maria hakkında değil, aynı zamanda Kâse'nin yeni yeri hakkında da bazı bilgiler verdi... Aslında açık konuşmak gerekirse Athos'un Agapit sayesinde, daha doğrusu onun oraya getirdiği bilgiler sayesinde bu kadar ünlü olduğunu söylemek gerekir."

Nikolay Andreyeviç düşünceli bir ifadeyle, "Agapit sayesinde," dedi. "Ve Kâse'nin sahibi olarak Maria." Ve hemen düşüncesini paylaştı. "Ama bu doğru, Athos, Bakire Maria tarafından özel bir kutsama yeri olarak kabul edilir... Ve sonra, Ortodoks keşişliğinin dünya merkezi haline gelen Athos'tu. Bu dünya şanının bir sebebi olmalı, değil mi?! Tanrı Ana'nın Saint Mount'u ziyaret ettiği ve bu nedenle Athos'un onun özel koruması altında olduğu efsanesi yüzünden değildi. Bu versiyonun, bu yerin yaygın ihtişamının bir sonucu olarak ortaya çıktığı açıktır.

Çünkü efsanelere göre İsa'nın annesi diğer bölgeleri de ziyaret etti. Bunda bir yanlışlık var... Athos'un tüm dünyada bu kadar popüler olmasının ardında gerçek bir bilgi olmalı."

Sensei onun düşüncelerini dinlerken sadece onaylarcasına başını salladı, "Dedikleri gibi, doğru yöne gitmişsin sevgili meslektaşım."

Victor merakla, "Ama Agapit bu bilgiyi korumak için neden başka bir yeri ya da şehri değil de Athos'u seçti?" diye sordu.

"Athos basit bir yer değil. Bir zamanlar İsa'nın Öğretisi'nin gerçek takipçilerinin zulümden saklandıkları bir sığınaktı. Sonra onları Araplar tarafından zulme uğrayan Mısırlı ve Doğulu münzeviler izledi. Daha sonra, zaman içinde kalan ilk bilgilerin kalıntılarını bir sığınak olarak koruyan belirli bir tenha topluluk oluşturdular. Resmi olarak Athos'un bir keşişlik yeri olduğu ilan edildi ve IX. yüzyılın sonunda bağımsız bir manastır devleti olarak kabul edildi. Yine de tipik bir iktidar yapısı olmadığı için bir devlet olarak adlandırılamazdı. İlk olarak, tüm manastırlar tarafından bir yıllığına Protos pozisyonuna seçilen ve herkes tarafından saygı duyulan manevi bir yaşlı tarafından yönetilen bir keşişler topluluğuydu. Bu, bu keşişlerin piskoposlar gibi üstlerinde herhangi bir yüksek kilise mensubu olmadığı ve sadece idari olarak Bizans imparatoruna bağlı oldukları anlamına gelir. Ama daha sonra, Agapit'in orada bıraktığı bilgilerin yarattığı ruhsal sıçramadan sonra, bu yerin ünü insanlar arasında hızla yayıldı. Bu da faaliyetleri Athos'taki yönetimi etkileyen Archonların dikkatini çekti. Sonuç olarak 1313 yılında Athos Ekümenik Patrikhane'ye bağlandı."

"Yine 13 ve 13!" diye sırıttı Eugene.

"Agapit zamanında Athos'ta yaşayan ruhsal açıdan güçlü birkaç ihtiyar vardı. Bu yüzden Bodhisattva Agapit tarafından Kâse'nin yeri hakkındaki bilgi onlara emanet edilmişti. Bunu değerli insanlara anlatmak zorundaydılar."

"Sadece anlatmak mı? Neden kendi başlarına kullanamadılar?" diye sordu Victor şaşkınlıkla.

"Agapit sadece Kâse'yi nerede aramaları gerektiğini ve neye bakmaları gerektiğini, yani üzerinde yazıtlar olan dört taşı işaret etti. Ama başka bir şey söylemedi. Dolayısıyla, Agapit'in bıraktığı bu bilgiyle bile Kase'yi arayacak biri, öncelikle fiziksel olarak uzun bir yola katlanmak zorundaydı, çünkü Agapit Kase'yi kimsenin aramaya cesaret edemeyeceği bir yere, Filistin'de, Moria Dağı'nın tepesinde bulunan antik mağaralara saklamıştı. İkincisi, Moria Dağı'nın tepesi o zamanlar Müslümanlar için kutsal bir yerdi ve Müslümanlar burayı çok iyi koruyorlardı ve etrafını büyük bir taş duvarla çevirmişlerdi."

"Filistin'de mi? Orada Müslümanlarla ilgili ne vardı?" Stas bunu anlayamadı.

"Moria Dağı neredeydi?" diye sordu Andrew.

"Kudüs'te," diye açıkladı Nikolay Andreyeviç adama. "Bir zamanlar orada, Yahudi efsanelerine göre Ahit Sandığı'nın saklandığı Süleyman Tapınağı vardı."

Sensei, "Açıkçası, bu dağdan ve insanlar için olağandışı çekiciliğinden bahsedeceksek, M.Ö. IV. binyılda, yani bu toprakların Yahudiler tarafından fethedilmesinden çok önce, Mısırlılar tarafından tepenin doğu kanadında uzun süre saklanan şey çok daha önemliydi," dedi. "Ama şimdi bunun hakkında konuşmuyoruz. Araplar bu toprakları milattan sonra 637 yılında fethetti." Stas'a cevap verdi. "Halife Ömer'in emriyle Tapınak Dağı'na (Moria Dağı'nın diğer adı)

Süleyman Tapınağı'nın kalıntıları üzerine 'Rocks' camisini diktiler. Cliff Cupola olarak da adlandırılır, Arapçada 'Kubbat as-Sakhra' gibi okunur. Önemi itibariyle Mekke ve Medine'den sonra İslam'ın üçüncü kutsal emanetidir. Bu caminin yakınında, Bakire Maria'ya adanmış yarı yıkık Hıristiyan bazilikasını restore ettiler ve Al Aksa camisine dönüştürdüler. Müslüman dinine göre burası, baş melek Cebrail'in Muhammed'i gece yolculuğu sırasında cennete götürdüğü yerdi."

"Tanrı Anaya adanmış bir bazilika var mıydı?!" Şimdi şaşırma sırası Nikolay Andreyeviç'teydi. "Bunu bilmiyordum."

"Evet. Bu bazilika Bizans imparatoru I. Justinianus tarafından M.S. VI. yüzyılda inşa ettirildi. Tapınak alanı, taş bloklardan kalın ek platform nedeniyle önemli ölçüde genişletilmiş olmasına rağmen."

"Demek ki Müslümanlar için de kutsal bir yermiş," diye özetledi Stas. "Çok iyi korunmasına şaşmamalı."

Victor, "Ama Kudüs'te Araplar varsa, Hıristiyanların oraya gitme şansı yoktu," diye sonuca vardı.

"Neden olmasın?" diye karşı çıktı Sensei. "Kudüs'te Hıristiyanlar da yaşıyordu. Ve Hıristiyan hacılar kutsal yerleri ziyaret ediyordu. Arapların Kudüs'ü fethettiği o zamanlardan beri Halife Ömer, Hıristiyan nüfus için ayrıcalıklar ve güvenlik sağlayan özel bir ferman yayınladı. Ve hatta XI. yüzyılda bu yerlere giden hacıların sayısında eşi benzeri görülmemiş bir artış oldu."

"Acaba buna ne sebep oldu?" diye sordu Nikolay Andreyeviç.

"Kâse'nin orada bulunmasıyla bir bağlantısı var mıydı?" Victor bunu öğrenmeye çalıştı.

Sensei sessizce gülümsedi ve bu soruları yorumsuz bırakarak hikâyesine devam etti.

"Sadece Temple Mount'un yeraltı tesislerine ulaşmaları ve orada gerekli tüm yazıtları bulmaları gerekmiyordu, aynı zamanda Kase'nin dört parçasını birleştirmeleri ve gerekli kombinasyonu kontrol etmek ve bulmak için çok zaman harcamaları gerekiyordu... Dahası, **varyantlardan sadece biri doğruydu ve sadece o büyük bir gücü açan bir anahtar veriyordu. Ancak tüm gücü alan yanlış bir varyant var. Diğerlerinin hepsi boştur ve hayal kırıklığından başka bir şey getirmez. Bu formülün arkasında hiçbir yerden ortaya çıkmayan bir güç vardır. Anahtarın başlangıcı başlangıçtadır**. Bir aptal için bu sadece bir yazıttır, bir bilge içinse kudretin anahtarıdır. Bu yüzden Agapit Kâse'yi bir yandan görünür ama sıradan insanların erişemeyeceği bir yere saklamaya çalıştı, böylece taşın üzerinde sadece bir yazıt gibi görünecekti, ama bir bilge için dünyadaki tüm hazinelerden daha değerli olacaktı."

"Tapınakçılar Agapit'ten bu bilgiyi nasıl aldılar?" diye sordu Stas ilgiyle.

Sensei onu düzeltti: "Tapınakçılar Agapit'ten bilgiyi nasıl aldı diye sormak yerine, o zamanlar bir organizasyon olarak var olmadıkları için, Tapınak Düzeni'nin Agapit'in bıraktığı Kâse hakkındaki bilgi sayesinde nasıl kurulduğunu sormak daha doğru olur." "Şimdi size anlatacağım. Ama her şeyi anlamanız için başlayalım. Mesele şu ki, XI. yüzyılda, Kâse dünyaya geldiğinde, Archonlar da önemli ölçüde canlandı ve faaliyetleri oldukça ciddi ve tehdit edici hale geldi."

"Ne şekilde tehdit edici?" Volodya belirtmeye çalıştı.

"Monad'ı tersine çevireceklerdi, yani tüm dünyadaki gücü ele geçirecekler ve

köprülerinin inşasını tamamlayacaklardı. İnsanlık için bu felakete izin vermemek için, siyasetin sahne arkasında oldukça sıra dışı, fark edilmeyen bir figür, en önemli uluslararası, siyasi ve ekonomik konularla ilgili neredeyse tüm toplantılara katılmaya başlayan bir 'gölge' ortaya çıktı. Bu adamın özverili faaliyeti, Archonların hedeflerine ulaşma planlarını önemli ölçüde etkiledi ve Archonların bazı ana dayanaklarının yok edilmesine ilk itici gücü verdi.

"Bu adam Athos'tan bir keşişti ve kendisine en kutsal bilgi, Kâse'nin sırrı hakkındaki bilgi verilmişti. Avrupa'nın ve Doğu'nun bazı elit çevreleri onu Beyaz Keşiş adıyla tanıyordu. Kötülüğün tüm tezahürlerine (hem gizli hem de açık) aktif olarak karşı duran ve Archonların önemli yataklarının çökmesine neden olan iki güçlü organizasyon kuran oydu. Bu organizasyonlardan biri Tapınak Düzeni'ydi."

"Ya diğeri?" diye sordu Victor.

"Diğeri bugünkü konumuz değil. Belki bir ara anlatırım. Avrupa'da Beyaz Keşiş'i tanıyan sınırlı bir çevre vardı. Bunların arasında Blois ve Champagne kontlarının küçük oğlu Hugh adında oldukça yetenekli ve becerikli bir genç de vardı. Bu ünlü ailenin Fransa'nın prestijli Champagne ve Blois kontluklarının zengin topraklarının çoğuna sahip olduğunu belirtmeliyim.

"Bu arada, 'Kâse' kelimesi genel olarak Beyaz Keşiş sayesinde kullanılmaya başlandı. Şöyle ki, Champagne'lı Hugh'a, bu 'Kutsal Ses' formülünün eski sahibi Maria Magdalene'in hikayesini anlattığında, Son Akşam Yemeği sırasında meydana gelen olayla ilgili olarak, İsa'nın üzerine bıçakla işaretler yazdığı düz ahşap tabağı Kase olarak adlandırdı. Ve bu Beyaz Keşiş tarafından ortaya atılmış yeni bir kelime değildi. Daha XI. yüzyılda Fransız lehçesinde zenginlerin yemeklerinde ve ziyafetlerinde kullanılan düz bir tabak anlamına gelen böyle bir kelime vardı. Bu düz tabağa Fransızca'da 'graal' veya 'gradalis' veya 'gradale' deniyordu. Ve Champagne'lı Hugh, İlk Ses'in sırrını sadık halkıyla paylaştığında onu 'Kase' olarak adlandırmaya başlamıştı. Dahası, 'Kâse' kelimesi onu bilenler arasında bile nadiren kullanılırdı ve ev eşyaları dışında hiçbir şeyle ilişkilendirilmezdi."

Volodya, "Eğer bunu güvenilir insanlar arasındaki iletişimi şifrelemek için kullandılarsa, gerçekten zekice icat edilmiş," dedi. " Çoğunlukla, evle ilgili bir şey anlamına gelen bu kelimeye dikkat eden çok az yabancı vardır."

"Kesinlikle," diye onayladı Sensei. "Böylece, 'Kâse' hakkındaki bilgi Hugh'a emanet edildi. Bu nedenle 1093 yılının sonunda (Hugh kardeşinin ölümünden sonra Champagne'ın başkenti Trois'i miras aldığında), Hugh'un güvendiği on iki kişi gizli bir görevle Kudüs'e gider. Hacı, tüccar, yoksul ve hatta yabancıların evinde yardımcı olarak kamufle olurlar..."

"Yabancıların evi mi? O da ne?" Ruslan canlandı. "Ne?" Eugene şaka yaptı. "Bunu bilmiyor musun? Bu açıkça söylendi: onlar evde yabancı insanlar için yardımcılardı." Eugene son iki kelimeyi vurguladı.

"Hadi ama, ben ciddiyim."

"Ben de merak ediyorum," diye yanıtladı Eugene.

Başka bir şey eklemek istedi ama Sensei cevapla ondan önce davrandı: "Orada yaşayan ve çoğu Avrupalı olan bir grup Hıristiyan'ın olduğu bir ev vardı. Hasta ve engelli hacılarla ilgilenirlerdi. İnsanlar onlara 'Aziz John'un Hospitalleri' diyordu çünkü yaşadıkları her yerde iki şapel inşa edilmişti, bunlardan biri erkek manastırına aitti ve İskenderiye'nin kanonik patriği, hayatı boyunca

hayırseverliğiyle ünlü John'a adanmıştı. İkinci şapel ise Maria Magdalene'e adanmıştı."

"Maria Magdalene mi?!" Kostya anlamlı bir bakışla sordu.

Andrew aynı anda şaşkınlıkla, "Hospitaller mi?!" diye sordu.

"Bu kelime Latince'de 'misafirperverlik' anlamına gelen 'hospitalitas' kelimesinden gelir. Daha sonra bu isim, Malta düzenine dönüşen Katolik tarikatlarından birinin şövalyeleri tarafından alındı. Ama bu bizim hikâyemizle ilgili değil... Böylece Kudüs'e varan Champagne Kontu Hugh'un adamları, Moria Dağı'nda bulunan ve ilgilerini çeken nesne hakkında mümkün olan tüm bilgileri toplamaya başladılar. Gece boyunca bu nesneyi ve ona hem dışarıdan hem de yeraltı geçitlerinden ulaşmanın tüm olası yollarını araştırmaya çalıştılar. Bu şekilde neredeyse bir yıl çalıştılar, ta ki içlerinden biri gece 'seyahatlerinden' birinde Arap muhafızlar tarafından öldürülene kadar. Bu olay Arapların onlara karşı gereksiz bir şüphe duymasına neden oldu. Bu yüzden Hugh'un insanları Avrupa'ya geri dönmek zorunda kaldı.

"Bir yıl boyunca toplanan bilgiler değerliydi ama teselli edici değildi: Arap muhafızlar tarafından fark edilmeden Temple Dağı bölgesine ulaşmak son derece zordu, yeraltı binalarında uzun süreli aramalardan bahsetmiyorum bile. Ama bu zorluklar onlara Kase'yi bulmak için yeni bir itici güç ekledi.

"Bu arada 1094'te Roma'da, Baş Papalık makamı için Clement III ile uzun süre mücadele ettikten sonra, Urban II nihayet papalık tahtına oturur (kendisi Fransız kökenlidir). Urban II, Beyaz Keşiş tarafından gönderilen yetkili kişilerden 'ara sıra' Kase'nin yeri hakkında bilgi alır. İsa'nın Büyük Sırrı'ndan herkesten daha fazla haberdar olan Büyük Papa'nın bu konuda ne hissettiğini tahmin edebiliyor musunuz? Mutlak güç ve 'cennet ve cehennemin' anahtarlarının tek sahibi olma hayaliyle Kâse'yi ele geçirmek için elinden geleni yaptığı kesindir.

"Urban II amacına ulaşmak için, 1074 yılında Bizans'ın Filistin'deki kutsal toprakları geri almasına yardım etmek için Hıristiyan savaşçıları Doğu'ya gitmeye çağıran Roma Papası Gregory VII tarafından yirmi yıl önce önerilen bir fikri kullanır. Ama o zaman şövalyeler Papa'nın çağrısını görmezden geldiler. Şimdi Urban II, bu tehlikeli bölgeye yapılacak seferin siyasi ve ekonomik yararları konusunda nüfuzlu piskoposları ikna etmek için mümkün olan tüm araçları kullanır.

"Roma'da güçlü bir otoritesi olmadığı için Fransız ve Alman piskoposlar arasında güvendiği kişiler tarafından desteklenir. Bazı kişiler şövalyelerini bu sefere göndermeye fiilen rıza gösterince, Urban II din adamları konseyini Roma'da değil, Fransa'nın Clermont kentinde toplar ve Filistin topraklarını fethetme çağrısı yapar. Bu girişimin resmi sloganı 'Lord'un mezarının özgürleştirilmesi' idi. Ve daha 1096 yılının Mart ayında Kuzey ve Orta Fransa, Flandre, Lorraine, Almanya ve İngiltere'den gelen düzensiz askerlerden oluşan ilk öncüler, Doğu Akdeniz topraklarını fethetmek üzere yollarının üzerindeki tüm şehirleri yakıp yıkarak doğuya doğru hareket ettiler. Haçlılar Kudüs'e ancak 1099 yılının Haziran ayında yaklaştılar, ama Kudüs'ü ancak bir ay sonra (Temmuz ayında) fethettiler. Bu arada, direnişin çoğu El Aksa camisini koruyan Araplardan geldi.

"Kudüs'ün alınmasından sonra bir dizi 'gizemli' olay yaşandı. Şehrin alınmasından neredeyse iki hafta sonra Urban II, Kudüs'ün alınmasıyla ilgili haberleri beklemeden aniden ölür. Ve bir yıl içinde, 39 yaşındayken dük Gotfried de

Bouillon vefat etti. Bu haçlı seferini yönetenlerden biriydi ve daha sonra Kudüs krallığını ve özellikle Kudüs'ü fiilen yönetti. Bu taht kardeşi Edessalı I. Baldwin'e 'miras' kalmıştı. Tahta çıktıktan sonra Champagne dükü Hugh'un halkına gizlice cömert bir hediye veren, halefi Baldwin II değil, bu adamdı. Bu, yerleşimleri için Moria Dağı'ndaki eski Al Aksa Camii'nin bir parçasıydı. Yani daha önce antik taş temel üzerine bir Tanrı Anne tapınağının inşa edildiği yerdi. Dahası, 'Süleyman ahırı' olarak adlandırılan büyük bir antik bina da dahil olmak üzere geçitlerle yeraltı bölümünü tamamen onların kullanımına verdi. Daha sonra Tanrı'nın tapınağının kanonları (bu isim, Haçlılar tarafından ele geçirildikten sonra 'Kubbat as-Sakhra' camisine verildi: Süleyman tapınağının yerine inşa edildiğine inanılıyordu) onlara binaları ile Süleyman tapınağı arasındaki büyük avluyu verdi.

"Bu önemli yerdeki bu cömert hediye, o zamanın kudreti tarafından göz ardı edilemezdi. Dahası, bu garip insanların bazı garip kazılara başladığına dair söylentiler vardı. Bu yüzden Kral Baldwin, olası tüm fantezileri yok etmek için onların sadece deniz kıyısından Kudüs'e gidip gelen Hıristiyan hacıları koruma arzusunu dile getiren İsa'nın Zavallı Askerleri olduklarını söyler. Ve atlarını orada tutmak için 'Süleyman ahırının' topraklarındaki yığınları temizlediklerini. Daha sonra ironik bir şekilde 'Süleyman Tapınağı'nın Zavallı Askerleri' olarak adlandırıldılar. Ve çok sonraları, kimseyle iletişim kurmayan ve oldukça izole ve gizli yaşayan bu garip insanlar arasında soylu şövalyeleri fark ettiklerinde, onları 'Tapınağın Zavallı Askerleri' olarak adlandırmaya başladılar.

"Aslında bu insanlar aktif olarak Kase'yi arıyorlardı ve oldukça da başarılıydılar. Neredeyse 1104 yılında, mağaradaki taşlardan birinde yazılı olan formülün ilk bölümünü buldular. Güvenilir adam bu haberi Champagne düküne getirdiğinde, dük hemen bir 'gezgin' olarak, Beyaz Keşiş'in de aralarında bulunduğu büyük bir şövalye grubuyla Kudüs'e gitti. Sonraki dört yılın neredeyse tamamını Kudüs'te geçirdiler. Bu süre zarfında iki yazıt daha buldular. Ancak bir kaza oldu. O parçayı ararken, gruplarından bir adam daha öldü. Ama son parçayı bulmayı başaramadılar. 1108 yılında Champagne dükü Avrupa'ya geri döndü. Ve ancak altı yıl sonra adamları son parçayı bulmayı başardı."

"Vay canına!" Volodya bir ıslık bile çaldı. "Agapit onu nereye saklamıştı ki bu kadar uzun zamandır arıyorlardı?"

"İşin en komik yanı, yazıtın son kısmı en görünür yerde, neredeyse girişin hemen yanındaydı. Ama Hugh'un insanları bunu o kadar çok aramışlar ki, olası tüm gizli mağaraları ararken yeni geçitler bile yaptılar."

"Bu hep böyledir," diye sırıttı Victor. "Burnunuzun dibinde olan bir şeyi ararsınız."

"1114 yılında Champagne dükü aceleyle Kudüs'e döner. Ama Kâse'yi bulmak işin sadece yarısıydı. Şimdi onu doğru bir şekilde eşleştirmeleri ve açmaları gerekiyordu. Bunun için çok zaman gerekti. Kâse'yi açmak o kadar kolay değildi. İçlerinden biri ölümcül kombinasyonu bir araya getirdi ve otuz üç gün içinde öldü, neredeyse diğerlerinden yıllar önce öldü. Bedeninde tüm tanıkları şok eden garip metamorfozlar meydana geldi. Birkaç dakika içinde bedeni tamamen kurumuş bir mumya gibi görünen yaşlı bir adama dönüştü."

"Buna inanamıyorum!" Victor şaşkındı. "Bu nasıl mümkün olabilir?!"

"Kâse çok büyük bir güçtür. Yanlış ses formülü hecelendiğinde ters etki

yaratabilir... Ama tüm bu insanlar olası riski biliyorlardı ve her biri sadece dostluk yemini ve arkadaşlarına olan bağlılıkları uğruna değil, aynı zamanda başlattıkları o büyük eylem uğruna da ölümcül kombinasyona hazırdı.

"Ama gerçek kombinasyon bulunduğunda, formülü heceleyen adam kökten değişti... Şunu belirtmek isterim ki, Kâse'nin ruhsal gücüyle temasa geçen bir adam belli bir bölünme yaşar. Bir taraftan burada bir kabuk gibi bedende yaşadığını ve hayatı sonuna kadar madde içinde yaşamak zorunda olduğunu fark eder, *yani gölgeyi görür,* diğer taraftan da Tanrı'nın kim olduğunu anlar, *gerçekliği* gördüğü için gerçek dünyayı görür. Yani belli bir ikiye bölünme yaşar. Dolayısıyla Kase'nin sahibi tüm bunları gördüğünde, çoğunlukla hiçbir şey onu bu dünyaya bağlı tutmaz.

"Bu yüzden ilk Tapınakçıların damgasında bir at üzerinde iki binici resmi vardı. Bilgi insanları için 'ikizler' sembolü en yüksek aydınlanma anlamına gelir ki bu da insanın İlk Ses, yani Kâse ile temasa geçtikten sonra ikiye bölünmesini gösterir. At ise hareket anlamına gelir. Farklı zamanlarda at yerine başka semboller de kullanılmış olsa da, örneğin bir gemi ya da bir kuş, kuğular, şahinler, yani normal bir insanın yürümesinden daha hızlı hareket eden bir şey ve elbette ruhsal yol boyunca hareketin kutsal anlamı.

"Sembollerde, mitlerde ve hatta bazı destan kahramanlarının isimlerinde bile bundan bahsedilir. Örneğin, Pers kahramanı Cemşid. Onun adı 'ikiz kral'dan başka bir anlama gelmiyordu. Ama belli bir zamanda, gerçek kişiliği mitlerde eski İranlı Yima (adı 'ikiz', 'çift' anlamına gelir) adı altında gizlenen ve daha sonra Pers mitolojisinde Cemşid olarak adlandırılan adam da Pharn'ın gücünü bulmayı ve kullanmayı başardı." Sensei hemen açıkladı, "O zamanlarda Kâse, sıradan insanlar tarafından güneş gibi parlayan ilahi bir ateş, onun maddi yayılımı olarak yorumlanan Pharn olarak adlandırılırdı. Güç ve kudret bahşeden ve arttıran kutsal bir kaynak olduğu söylenirdi. İnsanın cennete giden köprüyü geçmesine yardımcı olan bir şey olarak yorumlanırdı.

"Hint-Avrupa mitolojisini, örneğin Veda ve Hindu mitolojisini ('Rigveda') incelerseniz, Ashwin'lerle ilgili eski sözlerin kalıntılarını bulabilirsiniz. Ashvin'ler, Güneş'in kız kardeşi olan kız kardeşlerine kur yapan ikiz kardeşler, 'cennetin oğulları' olarak kabul edilirdi. Mitolojiye göre onlar ilahlara aitti. Ayrı doğduklarına inanılırdı, biri gecenin oğlu, diğeri şafağın oğluydu. Her iki dünyada da yaşarlardı. Zamanın efendileriydiler ve ilahi şifacılardı. Onlara 'her şeyin bilgisi' verilmişti. Ama asıl görevleri insanları kurtarmaktı. Kötü ruhlara karşı savaşırlar ve başı dertte olan insanlara yardıma gelirlerdi. Farklı şekillerde tasvir edilirlerdi ama çoğunlukla genç, güçlü, güzel, altın ışıltılı, lotus çelenkleriyle süslenmiş olarak tasvir edilirlerdi. Tüm bunlar geçmişte yaşanan olayların ve Kutsal Ses hakkında güç ve kutsal bilgiye sahip olanların bilgilerinin bir yankısıdır. Bu bilgi gizli olduğu için efsanelerin ve mitlerin örtüsü altında saklıydı... Ama biz yine de Moria Dağı'nda yaşanan ve insanların hafızalarında hala bir parça yer eden olaylara dönelim.

"Şimdiye kadar Kase'nin açılışında hazır bulunan tüm bu insanlar sadece kutsal sır ile değil, aynı zamanda onları kardeşten daha fazlası haline getiren o büyük ruhsal güç ile de birleşmişlerdi. Tamamen farklı bir dünya görüşü kazandıktan ve yaratılışın gerçek gücünü hissettikten, aslında kutsamayı kazandıktan sonra, bedenleri bu dünyada yaşayana kadar Tanrı'ya hizmet etmeye, Bakire Maria'nın kutsal misyonuna adanmaya, insanlara yardım etmeye yemin

ettiler.

"Şunu da belirtmeliyim ki, bu insanlar tarafından Kase'nin açılmasıyla başlatılan bu sıçrama ve onların bu kesin inancı, ileride kurdukları organizasyon üzerinde önemli bir etki yaratmıştır. Bu Düzenin üyeleri askeri seferler sırasında bile ideal bir savaşçının olağanüstü özelliklerini kazanmışlardır. Düşmanlarını olağanüstü cesaret ve yiğitlikle vurdular. Cesaretlerine en güçlü rakipleri tarafından saygı duyulmuştur. İçlerinden dördü kırk düşmana karşı savaştı ve onları yendi. O zamanlar herkesin en çok korktuğu gerçek savaşçılardan biriydiler, çünkü savaş sırasında ölmeye hazır ve hatta istekliydiler."

"Savaş sırasında ölmek mi istediler?!" diye sordu Andrew şaşkınlıkla.

"Evet. Bu dünya sadece sıradan bir insan için bir anlam ifade eder. Ama En Yüce Olan'ı hisseden ve idrak edenler için bu dünya, zorlama sorunlarıyla gülünçtür. Buradaki beden sadece en yüksek hedefe götüren bir arabadır. Hangi yolu seçeceğinize kendiniz karar vermelisiniz, uzun mu yoksa kısa mı... Tapınakçılar sadece ana hedefi Tanrı'ya ve Sophia'ya, yani Maria Magdalene olarak adlandırdıkları Bilgeliğe hizmet etmek olan Düzene sadakatle hizmet etmekle kalmadılar. Asıl amaçları ve uğruna yaşadıkları güçlü teşvik, ruhun kurtuluşuydu. Ve bu teşvik Bilgiye dayalı mutlak İnanç tarafından destekleniyordu.

"Tapınakçıların ayırt edici bir özelliği daha vardı. Ölümden korkmuyorlardı. Böylece daha önce tartıştığımız konuya tekrar geri dönüyoruz. Sıradan insanlar için bu soru çok daha önemlidir, çünkü dini ya da ateist görüşleri ne olursa olsun her insan bilinçaltında her günü ölüme giden bir adım olarak algılar. Ve bunun ardındaki korkutucu belirsizlik, kaçınılmaz olarak neyle karşılaşacağının bilinmemesi insanı daha da korkutur. Bu bilinçaltı korku, insanı korkunç bir şekilde baskı altına alır ve umutsuzluğa düşürür ve temelinde yaşamla bağlantılı birçok başka korkuyu doğurur... Tapınakçıların buna karşı tamamen farklı bir tutumu vardı. İç çembere kabul edilmenin gizemi sayesinde, Magdala'nın ellerinden her türlü korkuyu açığa çıkaran Bilgelik ve Bilgi'yi aldılar. Ve her gün onları Tanrı'ya, sonsuzluğa, gerçek evlerine daha da yaklaştırıyordu."

"Ne tür bir iç çemberdi bu?" diye sordu Stas.

"Onlardan sonra Kâse'yi kim miras aldı?" diye sordu Kostya. "Kâse'nin gücü yalnızca Düzeni kuranlar, ilk Tapınakçılar tarafından açıkça kullanıldı. Kâse onlarla birlikte gitti, dünyadan kayboldu. Ama onun açılmasıyla ortaya çıkan büyük ruhsal itici güç, en içteki Bilgi, son zamanlarda Tapınakçılar'ın çekirdeği haline gelen iç çemberde kaldı. Bu sayede tüm dünyada etkileri ve kudretleri arttı. Düzenin kurucuları tarafından icat edilen sloganın "Vive Dieu Saint Amour!" yani "Tanrı yaşıyor, Aziz Aşk!" çağrısı olması tesadüf değildir. Bunun ne kadar büyük bir ruhsal güç olduğunu hikayemden anlayacaksınız."

"Bekle," diye anlamaya çalıştı Volodya, "Kâse bu dünyadan kaybolduysa, Hitler hangi taşları aradı?"

Ruslan da ona katıldı, "Doğru, ben de anlamadım, Hitler Kâse'nin üzerinde yazılar olan o dört taşta saklı olduğunu nereden biliyordu?"

Sensei gülümsedi, "Pekala, adım adım anlatalım... Birçok insan Tapınakçıların Büyük Sırrı sakladığını biliyordu. Bu konuda pek çok söylenti vardı. Bazı insanlar Tapınakçıların İsa'nın kanının bulunduğu kadehi sakladığını düşünüyordu. Bu konuda daha çok şey bilenler ise İsa'nın Maria'ya verdiği üzerinde

yazı olan tabağı sakladıklarını düşünüyorlardı. Ancak Archonlar bu kez Kase olarak neyin verildiğini kesin olarak biliyorlardı. Bu yüzden 'Hür Masonlar' düzeninin üyesi Büyük Papa Urban II, Agapit'in dört taşını aramak için adamlarını haçlı seferi örtüsü altında gönderdi. Archonların hesaba katmadığı tek şey, Beyaz Keşiş'in adamlarının da bu haçlı seferine katılmış olmasıydı... Ama Archonlar Tarikatı yendikten sonra bile Tapınakçıların 'hazinesini' bulamadıkları için, gelecekte de aramaya devam ettiler. Ancak daha önce de söylediğim gibi o zamanlar dünyada Kâse yoktu. Ama Tapınakçılar'ın gerçek bir 'hazine' olarak bir kristalleri vardı ve bu kristal onların yakın çevresine aitti. Bu aynı zamanda bilgi sahibi insanlar için de önemli bir ayrıntıdır. Ve bunu Archonların takipçilerinden çok iyi sakladılar...

"Hitler'e gelince, 'Hür Masonların' bu müridi ne aradığını biliyordu. Bugünlerde Hitler'in Kase'yi ararken sadece mistisizme meylettiğini yazıyorlar, ama Archonların bu soruya olan ilgisi hakkında sessiz kalıyorlar. Ama bildiğiniz gibi onlar onun finansörleriydi ve paralarının nereye harcandığını kontrol ediyorlardı. Hitler iktidara geldiğinde, Kâse arayışının yoğunlaştığını kendinize not edin. Araştırma grubuna saygın profesörlerden, sadece bu konuyla ilgilenen SS özel ekiplerinden tarihçilere kadar pek çok zeki insan dahil edildi. Ve araştırma özellikle Tapınakçıların eski ikamet yerlerinde yapıldı. Ayrıca savaş sırasında RSHA'dan SS özel grupları fethedilen ülkelerdeki arşivleri derinlemesine kontrol ettiler, manastırları, tapınakları, antik kaleleri, müzelerin arşiv odalarını kontrol ettiler. Bu gruplarda her zaman Kâse ile ilgili herhangi bir kayıt arayan insanlar vardı.

"1940 yılında Otto Scorzeny başkanlığında özel bir keşif ekibi Kâse'yi aramak üzere Pireneler dağ sisteminin Fransa kısmına gönderildi. Kâse'yi bulamadılar ama Tapınakçıların fiziksel ve ruhsal hazırlıklarıyla ilgili bazı uygulamalardan bahseden bir el yazması buldular. Daha sonra bu bilgi 'III. Reich'ın evrensel askerleri', yani dünyanın herhangi bir yerinde Reich'ın yüksek komutasının herhangi bir özel görevini yerine getirebilecek süper komandolar yaratmak için kullanıldı. Böylece 1942 yılında Otto Scorzeny, SS-Reichsfuhrer Heinrich Himler'in emriyle Friedental kalesinde bu tür insanları hazırlamaya başladı. Nazilerin Pireneler'e yaptığı gizli seferin Hitler karşıtı koalisyonun neredeyse tüm ülkelerinin gizli servislerini ilgilendirdiğini belirtmek isterim. Ve bu konuda hala gizli listeden çıkarılacak bir belge bulunmamaktadır. Bu arada Otto Scorzeny'nin kendisi 'cezadan' güvenli bir şekilde kaçındı ve uzun süre Madrid'de yaşadı, hatta halka açık anılar yazdı. Ancak Archonların çıkarlarıyla bağlantılı faaliyetlerinin ana sırları kamuoyundan gizlendi."

Volodya başını sallayarak, "İşte buyurun," dedi.

Sensei bu konuyu anlatmaya devam etmedi ve hikayesini ana konuya çevirdi.

* * *

"Konumuza dönelim... Kâse'nin açılmasından sonra bu insanlar Tapınakçılar adlı düzenlerini kurdular. Bu kelime Fransızca 'temple' yani tapınak kelimesinden gelmektedir. Daha önce de belirttiğim gibi, bu isim Kase'nin aranmaya başlandığı zamandan beri, bu insanlar 'Süleyman Tapınağı Şövalyeleri' ya da 'Tapınak Şövalyeleri' olarak adlandırıldıklarında kendiliğinden ortaya çıkmıştır.

"Resmi olarak Hugues de Payens Düzenin başı oldu. Arama grubunda çalışanlardan ve Kase'nin açılışında hazır bulunanlardan biriydi. Champagne

soylularına mensuptu ve Champagne dükünün tebaasından biriydi. Aslında Düzen Avrupa'dan Champagne kontu Hugh tarafından yönetiliyordu. Resmi olarak Düzen'e çok daha sonra katıldı ve bir süre gölgede kaldı. Ama Champagne kontu Hugh'un tüm kararlarının arkasında daha da önemli bir figür olan Beyaz Keşiş vardı... Başlangıçta bu Düzeni kuran birkaç kişi vardı. Ancak sizin de anladığınız gibi bu insanlar basit insanlar değildi. Kâse sayesinde büyük bir kişisel etki gücü kazandılar."

"Kişisel bir etki gücü mü?!" diye sordu Kostya ilgiyle.

"Evet. Kâse'nin açılmasıyla bu insanlar olağanüstü bir güç kazandılar. Örneğin, bir adamın bu güce sahip olanın herhangi bir isteğini yerine getirmesi için sadece bir bakışa ihtiyaçları vardı."

"Fena değil!" dedi adamlar hayranlıkla.

"Sözel olmayan düzeyde uzak bir etki mi?" diye sordu psikoterapist.

"Kesinlikle! Ama doktor, bu etkinin mekanizmasını anlamaya çalışmayın," anlaşılan Sensei onun yüzündeki şaşkın ifadeyi görmüştü ve ekledi, "Bu hipnotik bir etki değildi... Hayvani doğa sadece kaybolmakla kalmıyor, azalıyor ve bu güce sahip olan kişinin iradesine boyun eğiyor. Bilim için bu etki hala yedi mühürle mühürlüdür," dedi ve çocuklara hitap ederek devam etti, "Yani bu, Kase'yi açanlar için yeni yeteneklerin sadece önemsiz bir parçasıydı. Ellerine ne kadar büyük bir güç geçtiğinin farkına varan bu insanlar, Hayvan doğalarını Ariman değerleriyle kışkırtmamak için yoksulluk yemini ettiler. Kendilerini bu dünyanın kötülükleriyle savaşmaya, Tanrı'ya hizmet etmeye ve Maria Magdalene'e insanların iyiliği için cennet ve dünya işlerinde yardım etmeye adamaya karar verdiler. Bu amaçlara hizmet edecek ve ruhsal yolda olanlar için güvenilir bir destek olacak böyle bir organizasyon yaratmaya karar verdiler. Fakat biz maddi bir dünyada yaşıyoruz. Bu organizasyonu kurmak, faaliyetlerine bu girişimi devam ettirecek yeni üyeler çekmek için kurucularının kişisel parası yeterli değildi. Binalara, üniformalara, atlara, silahlara ve başka şeylere ihtiyaçları vardı. Kendi paraları yeterli olmadığı için Hugh'un adamları 'Robin Hood'un yolunu' izledi."

"Hangi anlamda?" Ruslan anlamamıştı. "Oklarını alıp ormana mı gittiler?"

Sensei sırıttı.

"Bu şekilde de ifade edilebilir. Ama oklar yerine kişisel etki gücüyle silahlanmışlardı. Ve orman yerine doğrudan Avrupa'ya, bu dünyanın kudretlilerine gittiler. Elbette yeni yeteneklerini çok dikkatli ve sınırlı kullandılar ve isteklerinde oldukça ölçülüydüler. Sonuç olarak Hugues de Payens ve arkadaşları sadece en yüksek soylular tarafından hoş karşılanmakla kalmadılar, aynı zamanda zengin insanların serbest irade bağışları olarak Düzen için çok para topladılar. Ve sizin de anlayacağınız gibi insanların refaha karşı tutumu zamanla değişmiyor. Kimse sırf bunun için bir şey vermez. Ama bu insanlar zevkle bile bağışta bulundular. Ve tarihçiler hala zengin insanların bilinmeyen bir tebaaya karşı neden bu kadar cömert olduklarına şaşırıyorlar?

"Ama çok sonraları Düzen güç kazandığında ve insanlar onun niyetlerinin saflığını ve faaliyetlerinin faydasını bizzat eylemde gördüklerinde, ruhsal yol ve insanlara bencil olmayan yardım için çabalayan birçok insan kelebekler gibi bu Işığa uçmaya başladı. Aralarında hem fakir şövalyeler hem de manevi gıda ve başarı arayışında olan 'gösterişli gençler' vardı. Neredeyse iki yüz yıl boyunca aralarında Braques, Clairemonts, Armagnacs, Chabots, Monmoransi ve diğerlerinin de

bulunduğu çok ünlü ailelerden insanlar Düzene hizmet etti. İspanya'nın, Fransa'nın, Büyük Britanya'nın en yüksek soyluları, mülklerini, şatolarını, paralarını ve pahalı hediyelerini bu Düzene sunarak kolaylıkla vazgeçtiler.

Nikolai Andreevich, "Zengin bir adamın bunu yapabilmesi için gerçekten de inanç gücünden daha fazlası olmalı," diye kabul etti.

"Kurucuların bu kişisel manevi gücü sayesinde Düzen sadece kendini hızla geliştirip sayıca artmakla kalmadı, aynı zamanda askeri ve ekonomik gücünü de artırdı. Genel olarak Düzenin inisiye edilmiş insanlardan oluşan iki çemberi vardı, iç ve dış çemberler. Bilgiyi saklayan ve ruhsal gücün 'jeneratörleri' olarak hizmet eden üyeler iç çembere aitti. Düzenin üyelerinin büyük bir kısmı dış çembere aitti. O zamanki geleneğe göre Tarikat şövalyeleri, papazları, kılıç taşıyıcılarını, hizmetkarları içeriyordu. Dış çember, insanların sıkı bir dış beden disiplini aracılığıyla iç ruh disiplinini geliştirmeyi öğrendikleri belirli bir ruhsal okuldu. Ve düşünce disiplini ilk sıradaydı...

"Günümüzde tarihçiler, Archonlar tarafından yenilgiye uğratılmasının ardından Düzen hakkındaki neredeyse tüm belgelerin ortadan kaldırılmasından sonra kalan zayıf kayıt kalıntılarına dayanarak bu Düzeni askeri ve manastır olarak adlandırmaktadır. Ama sadece kısmen askeri ve manastır düzeniydi. Elbette keşişliğin bazı unsurları vardı, örneğin yoksulluk yemini gibi. Ancak kadınlara karşı tutumları söz konusu olduğunda, Tapınakçılar Maria'nın büyük misyonuna hizmet ettikleri için kadını bir uyum ve güzellik ideali olarak görüyorlardı. Ama çoğu insanın anladığı gibi 'manastır hayatı' sürmüyorlardı. Tabii ki onların örgütü erkek örgütüydü. Buna rağmen bu insanların kadınlarla (örneğin şövalyelerle birlikte yaşayan cariyelerle) ve kadın topluluklarıyla ilişkileri vardı. Bu topluluklar önce gizli olarak var oldular ama daha sonra daha açık hale geldiler.

"Örneğin Tapınakçılar 1170'te güçlerini arttırdıklarında Brabant'ta Beguines adında dindar bir kadın topluluğu ortaya çıktı ve gelişmeye başladı. Bu kadınlar hayır işleriyle uğraşıyor, hastalara, yaşlılara, yetimlere yardım ediyorlardı. Herhangi bir yemin etmediler ya da herhangi bir emirnameye itaat etmediler. İstedikleri zaman evlenebilme ve topluluktan ayrılabilme şansları vardı. Yani o zaman için oldukça sıra dışı bir özgürlükleri vardı. Felsefelerine göre bu kadınlar kilise ve seküler otoriteyi reddediyor ve orta yol olan via media'yı (aşırı uçların ortasındaki yol) takip ediyorlardı: İsa'nın talimatları altında yaşamaya çalışıyorlardı. Ancak dinsizlerden saklanmadılar, onlara yardım ettiler. Bu arada bu orta yolun kökleri ilk Hıristiyan uygulamalarına dayanıyor... Tapınakçıların gayri resmi desteği sayesinde bu kadın komünü oldukça büyük ve etkili hale geldi. Daha sonra bu hareket Hollanda, Fransa, Almanya, Kuzey İtalya, Polonya ve Bohemya'da yayıldı ve ancak XIV. yüzyılın başında 'Kutsal Engizisyon' Tapınakçıları yok etmeye başladığında yasaklandı. Tapınakçılar gibi Beguine'ler de (Tapınakçılar zamanında yaşadıkları) alışılmadık özgürlüklerini affedemeyen ve zulmünü bu ilerici kadın topluluğunun ahlaki 'çürümüşlüğüne' bağlayan Engizisyon tarafından zulüm ve baskıya uğradılar.

"Yani Tapınakçılar bu dünyadaki genel anlamıyla (çoğu insanın düşündüğü gibi) 'keşiş' değillerdi. Onlar başka türden bir keşişliğe sahiptiler: Sevgi gücünün saflığına, katı disipline, düşüncelerini disipline eden bedenlerinin arzularına karşı katı tutuma dayanan özel bir felsefeydi bu. Dahası, ruhsal ve fiziksel olanın bu uyumlu birleşimi sayesinde insan ahlaki özelliklerini de geliştirirdi, örneğin onur,

terbiye, yiğitlik, cesaret, mutlak dürüstlük gibi. Son özelliğe gelince, birkaç kelime daha eklemek istiyorum. Düzenin daha sonra önemli miktarda paraya sahip olmasına ve Avrupa'nın en büyük hazinelerinden biri haline gelmesine rağmen, Tapınakçıların kendi paraları yoktu. Felsefeleri bu olduğu için, en çok dürüstlüğe ve namusa değer verdikleri için."

" Eğer kendi paraları yoksa o zaman neden bu hazineye ihtiyaç duydular?" diye sordu Ruslan hayal kırıklığıyla.

"Bu parayı kendileri için değil, kötülüğe, Archonlara ve onların sistemine karşı, insanlara gerçek yardım için harcadılar. Siyaset dünyasını değiştirdiler, krallara borç verdiler, para akışını yeniden dağıtırken ekonomiyi değiştirdiler. Fakir şövalyelere, paraya ihtiyacı olanlara yardım ettiler. Borç para verdiler, farklı eylemlere, ticaret sözleşmelerine yatırdılar. İnsanlar Tapınakçılara sadece güvenilir ve cesur savaşçılar olarak değil, aynı zamanda modern hazine gibi ama aşırı vergi toplamayan çok dürüst bir hazine olarak da güvenebileceklerini biliyorlardı. Örneğin Yahudi tefeciler %40 faizle kredi verirken, onlar %10 faizle kredi verebiliyorlardı. Bu arada, ilk kambiyo senetlerini icat edenler Tapınakçılardı, çünkü bu sayede insanların yanlarında çok fazla para bulundurmalarına ve seyahatleri sırasında tehlikede olmalarına gerek kalmamıştı. Sadece Tapınakçılara para yatırmaları ve daha sonra başka bir şehirde gerekli miktarda parayı kambiyo senediyle almaları gerekiyordu.

"Tapınakçılar sıradan insanlara yardım ederlerdi. Evlerinde yoksul insanlara yiyecek vermek onlar için bir onur kaynağıydı. Kıtlık sırasında insanların hayatta kalmalarına yardım ettiler. İşte size tarihte bulabileceğiniz bir örnek. Spekülatörler Moster'de tahıl fiyatlarını 3 ila 33 sou arasında şişirdiğinde, Tapınakçılar bin kişiye günlük ücretsiz yiyecek verdiler. Tabii ki insanlara gösterdikleri bu gerçek özverili ilgiden dolayı insanlar arasında gerçek saygıyı hak ettiler.

"Ayrıca Tarikat katedraller, tapınaklar inşa etti, yollar yaptı. Bu arada, o zamanlar yollar çoğunlukla çok kötüydü ve her küçük feodal bey, soyguncuların saldırılarına karşı herhangi bir garanti vermeden her köprüde veya köyde görev yapmaya çalıştı. Bu arka planda Tapınakçılar Düzeni istisnai bir şeydi. Yolculara kolaylık sağlamak için kavşaklarda iyi yollar ve dinlenme evleri inşa etmekle kalmadılar, aynı zamanda yollarını soygunculardan da korudular. Dahası, yollarında seyahat edenlerden herhangi bir vergi almıyorlardı ve bu o dönem için tamamen alışılmadık bir şeydi.

"Archonların aksine Tapınakçılar dünyanın en büyük Uluslararası finans şirketini kurmayı (daha sonra bankacılık sisteminin prototipi olarak hizmet etti) ve onu neredeyse iki yüz yıl boyunca yönetmeyi başardılar, kârın değil ruhsal ilkelere dayanan tamamen farklı bir felsefenin rehberliğinde. Ve faaliyetleri nedeniyle sadece Archonların birkaç önemli dayanağını yok etmekle ve böylece dünya yönetimiyle ilgili planlarını belirsiz bir zamana ertelemekle kalmadılar, daha da önemlisi monadı dengelediler."

"Archonlar hedeflerine bu kadar yaklaşmışlar mıydı?" diye sordu Victor. "Ne yazık ki. X-XI. yüzyıllarda Archonlar, yapılarından biri olan papalığın yeniden düzenlenmesi ve statüsünün yükseltilmesi yoluyla evrensel yargı yetkisi talep etmeye başladılar. Kuklaları olan Papa'yı, yani Baş Pontiff'i tüm laik hükümdarların ve yöneticilerin yüce egemeni haline getirmek ve bu şekilde medeni dünyanın tek

diktatörü olmak istediler. Özellikle de Kase dünyaya getirildiği için, onu açacak olanlara mutlak gücü elde etme şansı veriyordu. Ama birdenbire Tapınakçılar faaliyetlerinin en üst noktasında sahneye çıktılar."

Nikolay Andreyeviç, "Tapınakçılar'ın Papa'nın himayesinde olduklarını sanıyordum," dedi.

"Asla. Bu Düzen Papa'nın himayesi altında değil, ona karşı ortaya çıktı. O döneme ait açıkça yayınlanan belgeleri bile dikkatle incelerseniz, Tapınakçılar'ın sadece papalarla değil, papalarla olan ilişkilerinde de ustaca manipülasyonlar yaptıklarını anlarsınız. Ama insanlar arasında çok güçlü ve popüler olduklarında, papalar onların fikirlerini ve kararlarını dinlemek zorunda kaldılar. Ve Büyük Pontiffler bu bağımlılıktan ve özellikle de Düzenin zenginliğinden çok rahatsız oldular. Papalık bültenlerini yayınladıkları pek çok vaka oldu..."

"Emirleri mi kastediyorsun?" diye sordu Stas.

"Evet. Latince bildiriler, kararnameler, yönetmelikler içeren papalık kanonlarıydı bunlar ve Latince'de 'top' anlamına gelen bulla adlı yuvarlak metal bir mühürle mühürlenmişlerdi. Tapınakçıları destekleyen ve onlara karşı cömertliklerini açıkça ilan eden papalık bültenlerini yayınladıktan sonra, Büyük Pontiff'in hemen ilkinin tam tersi emirler yayınladığı pek çok durum vardı. Papalığın askeri seferler sırasında yapay engeller ve sorunlar yarattığı pek çok olgu vardı. Bu yüzden papalar her zaman Düzen'e sorun çıkarmaya çalıştılar.

"Dahası, Tapınakçıların kendi Düzenleri içinde yarattıkları toplum dünyanın geri kalanından önemli ölçüde farklıydı, bu yüzden birçok insan için bu kadar çekiciydi. Çünkü sadece herhangi bir devletin kontrolü dışında bağımsız bir organizasyon değil, aynı zamanda sadece zeki, iyi eğitimli değil, aynı zamanda manevi idealleri olan yüksek ahlaklı insanlar tarafından yönetilen devletler üstü bir kurumdu. Farklı insanları manevi temelde aynı ideallerle - Tanrı, Sevgi, Onur ve Haysiyet - birleştiren uluslar üstü bir topluluğun prototipiydi."

" Açıkçası bu Archonlar için belden aşağı bir darbe oldu!" diye sırıttı Volodya.

"Elbette! Tapınakçılar sadece Kase'yi ele geçirip Archonların 'büyük planlarını' mahvetmekle kalmadılar, aynı zamanda bu Düzenle ve onun varlığının sonuçlarıyla mücadele etmek için yüzyıllar harcadılar. Tapınakçıların 'çekirdeğine' ulaşmak ve onları yok etmek için büyük çaba sarf etmeleri gerekti. Bu tarikatı kontrolleri altına alamadılar çünkü bu insanlar dürüst, namuslu ve düzgün insanlardı ve Tapınakçılar sadece Tanrı'ya hizmet ederken onların arzuları sayısız istekleri olan bu dünyaya ait değildi. Bu yüzden bu Düzeni kontrol etmekten aciz kalan Archonlar onu şiddet kullanarak ortadan kaldırmaya karar verdiler. Ama bu şansı ancak XIV. yüzyılın başında Papa V. Clement'i iktidara getirdiklerinde elde ettiler.

"Bu provokasyon baştan sona planlanmış ve hazırlanmıştı. Archonlar, tarihte Adil Philip olarak bilinen Fransa'nın enerjik kralı Philip IV'ü merkez oyuncu olarak seçtiler. Özellikle de Düzenin belirli bir zamanda onu ve akrabalarını kabul etmeyi iki kez reddetmesi nedeniyle. Archonlar Philip ile sistematik ve profesyonel bir şekilde çalışıyorlardı ve Philip'in ciddi bir şekilde paraya ihtiyaç duyması için ellerinden geleni yapan ve Düzenin tüm zenginliklerini elde etme arzusunu ona aşılayan 'danışmanları' ile onu çevrelediler. Bunu da Neron'un otoritesini sarsmak için kullandıkları paranın değerinin düşürülmesiyle ilgili eski bir numaranın

yardımıyla yaptılar. Archonların 'danışmanları' Philip'e de bu eski Roma imparatoruna önerdikleri fikrin aynısını, eski sikkeleri eriterek daha az gümüş içeren yeni sikkeler basmayı önerdiler. Bu şekilde sikke sayısının artacağını savundular. Philip bu fikri hevesle destekledi. Ama tıpkı Neron zamanında olduğu gibi başarısızlıkla sonuçlandı. Philip kendisi için beklenmedik bir şekilde krallığının gümüş sikkelerinin değerini düşürdü. Para miktarını artırarak aslında enflasyonu kışkırttı çünkü her sikkenin artık daha az satın alma gücü vardı.

"Bu numarayı, ekonomiyi toparlamaya çalışmak için Fransız para biriminde reform yapılmasına ilişkin diğer 'tavsiyeler' izledi. Ama bu durum daha da kötüleşti. Ama daha sonra Philip'e daha radikal davranması ve din adamlarına vergi koyması, Lombardia'nın zengin tüccarlarının mallarına el koyması vs. ima edildi. Ama Philip ne yaparsa yapsın, büyük miktarda paraya olan ihtiyaç daha da arttı. Böylece onu umutsuzluğun en uç noktasına getiren Archonlar, son argüman olarak ona oldukça cüretkar bir plan önerdiler; Tapınakçıların zenginliklerini ele geçirmek ve Düzeni tasfiye etmek.

"1307'de Philip, Tapınakçılar Düzenini sert bir şekilde suçlayan gizli bir emir yayınlar. Archonlar, Papa V. Clement'in yardımıyla Tapınakçıların Büyük Üstadı Jacques de Molay'ı (daha önce Kıbrıs'taki karargâhındaydı) Tapınakçılar ve Papa arasındaki bazı mali sorunları çözme bahanesiyle Fransa'ya kaçırırlar. Büyük Üstat Fransa'ya geldiğinde, Philip IV'ün ajanları, savaş ilan etmeden, Fransa'daki tüm Düzen liderlerinin toplu olarak tutuklanmasını sağladılar. Bu olay 13 Ekim 1307'de bir Cuma günü gerçekleşti, bu yüzden insanlar 13. Cuma'nın 'kötü gün' olduğuna inanmaya başladılar.

"Düzenin başını kesen Archonlar Tapınakçılara karşı sözlü savaş başlattılar. Onlara karşı çeşitli suçlarda alenen sahte suçlamalar getirdiler ve göstermelik infazlar düzenlediler. Bu yalanı yayan Archonlar toplumun Düzene karşı nefretini uyandırmaya ve insanlar arasında korkuya yol açmaya çalıştılar. 1312 yılında V. Clement'in girişimleriyle Düzen resmen tasfiye edildi ve onunla ilgili neredeyse tüm belgeler ortadan kaldırıldı. Ve 18 Mart 1314'te, Tapınakçıların toplu infazlarından sonra, Büyük Üstat Jacques de Molay ve mücadele arkadaşları Seine nehrindeki küçük bir adada yakıldılar. Papa Clement V ve Philip IV, tarikatın önde gelenlerini öldürdükten sonra aralarında para ve düzenin zenginliği konusunda tartışmaya başladılar. Ama Archonların bu konuda kendi planları vardı. Düzen'in kilit isimlerini başkalarının eliyle tasfiye ettikten sonra, onları bu olayla ilişkilendiren büyük oyunculardan hızla kurtuldular. Böylece 1314 yılında hem Papa hem de kral 'aniden' vefat etti."

Victor, "Sensei, bize gerçekten hakikati söylediniz: **eğer bir şey olursa, bunu başlatanlar çoğunlukla kamuoyuna görünmezler ama bundan faydalanırlar,"** dedi.

Sensei cevap olarak şöyle dedi: "**Zaman bir ayna gibidir, gerçeği yansıtır.** Daha sonra bazı gerçek inisiyatörlerin çıkarları ortaya çıktığında da böyle oldu. Düzenin tasfiyesinden sonra mali ve ticari boşluk kilise ya da hükümet tarafından değil, (Archonların etkili dayanaklarından biri olarak kalan) Kuzey İtalya eyalet şehirlerinin aileleri tarafından hızla dolduruldu: Pisa, Floransa, Venedik, Verona ve Cenova. Yani bu aileler yeni bağımsız bankacılık kurumları ağını oluşturdular. Bu arada 'banka' kelimesi İtalyanca kökenlidir. Kelimenin tam anlamıyla 'masa' ya da

'tezgah' anlamına gelmektedir. İlk tefeciler masalarını koyduklarından beri finansal işlemlerini bu masalar üzerinde yapıyorlardı. Daha sonra bu kelime diğer Avrupa dillerine de geçmiştir.

"Tapınakçıların 'insanlara yardım etmek' gibi asil amaçlarının aksine, bu bankerlerin tek bir amacı vardı, o da kendi kişisel amaçları için kâr elde etmekti ve bu da Archonların ana ilkelerinden biriydi. Kısa süre içinde bu işlemlerden iyi para kazandılar ve Çin'den Sudan'a, Hindistan'dan İskandinavya'ya kadar ticaret operasyonlarını finanse etmeye başladılar. Bu sayede Archonlar dünyayı yeniden dokunaçlarıyla sarmaya başladılar.

"Ama işin mali yönü sorunun sadece yarısıydı. Düzenin tasfiyesi, Archonlar tarafından başlatılan saldırgan 'temizlikten' başka bir şey olmayan 'Kutsal Engizisyon'un büyümesine yol açtı. Tapınakçıların faaliyetleri sayesinde toplumda oluşan olumlu ruhsal itkiden sonra, Archonlar engizisyon ateşinin yardımıyla insanları tekrar hayvan sürüsüne, hayatından endişe eden cahil ve aptal bir kalabalığa dönüştürmeye çalıştılar. Tapınakçıların sempatizanı olan ve onların ruhsal felsefesini ve yaşamını takip etmeye çalışan yüz binlerce farklı düşünen insan ateşte yakıldı. İnsan uygarlığının çekirdeği yeniden maddi olanın manevi olana, Sevgi yerine korkuya, kardeşlik yerine nefrete, Onur ve Haysiyet yerine yalan ve hileye egemen oldu.

" Ama insanlar kahraman şövalyeleri unutmadılar ve yüzyıllar sonra bile bu Düzene ilgi gösterdiler. O zaman Archonlar bir adım öne geçmek zorunda kaldılar. XVIII. yüzyılda 'Hür Masonlar' Batı Avrupa ülkelerinde 'Tapınakçılar Düzeni' adı verilen, ancak yalnızca mason ideolojisine dayanan birkaç organizasyon kurdular. Ve bu ideolojik değiştirmeyi gizlemek için 'Hür Masonlar' dikkatleri içsel şeylerden dışsal şeylere yönelttiler - nitelikler, ritüeller, ünlü isimler. Özellikle de Büyük Üstatların soyundan gelenler sayesinde bu Düzenin gizli tutulduğu söylentisini yaydılar. Ve söylentilerinin daha da güvenilir olması için, ataları bir zamanlar gerçekten Tapınakçı olan ünlü ailelerden insanların bu tarikata katılmasını sağladılar."

Kostya, "Ama bu insanlar gerçekten o Düzenin içinde hizmet edenlerin çocuklarıysa, belki de atalarının ruhaniliğini de miras almışlardır," diye düşündü.

Sensei cevap olarak, "Mirasın bununla hiçbir ilgisi yok. Bir insanın maneviyatı ailesinin nerede olduğuna göre değil, kişisel manevi gelişimine göre belirlenir... Çoğu zaman insanlar sadece atalarıyla gurur duymakla sınırlı kalır ve başka bir insanın manevi başarılarıyla gurur duymanın kendileri üzerinde manevi bir çalışma olmaktan uzak olduğunu unuturlar. O insanın meziyetleri sadece kendileri üzerinde çalışmak için bir teşviktir.

"Böylece 'Hür Masonlar' neredeyse iki yüz yıl boyunca yeni 'masonlar' maskesi altında yenilenen organizasyonlarının Tapınakçılar Düzeninden kaynaklandığını etkin bir şekilde kanıtlamaya çalıştılar. Sonunda bu düşünce insanların kafasında kök salmaya başladı ve buna inandılar. Yani dışsal değiştirme nedeniyle Archonlar sadece insanları yeniden yönlendirdiler. Ünlü Tapınakçılar gibi ruhsal yolda ilerlemek isteyenler sonuçta bilmeden de olsa mason tarikatlarına girdiler ve bir zamanlar bu Düzeni tasfiye eden örgütün amaçlarına hizmet ettiler. "İdeoloji oldukça güçlü bir silahtır. Eğer Archonların yönetim yapısını incelerseniz, bunun Arimanian ideolojisine dayandığını göreceksiniz. Bu ideoloji Archonların

amaçlarını temellendirir ve bunların gerçekleştirilmesi için araçlar sağlar. Bu ideolojinin yardımıyla Archonların yandaşları siyasi ve dini kavramlar, doktrinler, programlar geliştirir ve gerçek çıkarlarını çekici bir dış maskenin ardına gizlerler. Daha sonra bu kavramlar, büyük ve küçük insan grupları üzerinde güç sahibi olan kontrolleri altındaki farklı devlet kurumları, dini ve siyasi örgütler aracılığıyla toplumda aktif bir şekilde yayılır. Kitle iletişim araçları vasıtasıyla bunları yaygınlaştırır ve insanları belirli görüşlere, fikirlere, normlara, alışkanlıklara, inançlara inandırırlar. İnsanların çoğunluğu tarafından yaygın olarak inanıldığını iddia ederler. Aslında bu sadece, bu insanlar üzerinde mutlak güç hayal eden ve Arimanian değerlendirme kriterlerini insanların zihnine yerleştiren ve yönünü düzelten küçük ve önemsiz bir grup Archon'un emriyle yaratılmış ideolojik bir üründür. Onların ideolojisi her şeyden önce insanların içindeki Hayvani doğayı harekete geçirmeye dayalı düşünce ve davranışları destekler. Esasında sadece bir insanı (ve genel olarak tüm ulusları) bu ideoloji kapsamında pratik eylemlere yönlendirir. Ama bu yönde ilerlemek ya da ilerlememek, bu ideolojiyi kabul etmek ya da reddetmek kararını sadece bir insan ya da insanlar vermelidir. Ve bu da her insanda neyin baskın olduğuna bağlıdır: Hayvani doğanın ihtiyaçları ya da Ruhsal doğanın ihtiyaçları. Dolayısıyla tekrar her insanın başlangıçta belirleyici olan bu iç seçimine geri dönüyoruz.

"Bugün size farklı zamanlarda farklı insanların kendi içsel seçimlerini nasıl yaptıklarını ve bunun daha sonra tüm ulusların kaderini nasıl değiştirdiğini anlatan pek çok örnek anlattım." Sensei bir şey düşünerek durakladı ve ardından sesindeki özel bir ilhamla şöyle dedi**: "Bir İyilik filizinin Kötülüğün sertleşmiş kabuğunu delip geçmesi çok zordur. Ama anlam budur! Filiz kendi içinde geleceğin kudretli Ağacının gücünü taşır. Kötülüğün kalınlığını iterken, bu Ağacın yaşamı boyunca kaç tane değerli meyve getirebileceğini, yorgun gezginlere bir barınak sağlayıp açlıklarını ve susuzluklarını giderebileceğini, Yuvalarına doğru yürüyüşleri sırasında yaşam enerjilerini geri kazandırabileceğini bile bilmez**."

"İlk Tapınakçıların Kase'yi açarak verdikleri ruhsal itici güç, Tanrı'ya hizmet etmek ve insanlara yardım etmek uğruna tüm dünyevi şeylerden feragat etme konusundaki kişisel başarılarının örneği, yalnızca insanların dünya görüşünün değişmesi için değil, aynı zamanda nesiller boyu süren ruhsal dalganın yükselmesi için de büyük bir itici güç oldu! Tapınakçılar bu süre zarfında gerçekten çok iyi ve yararlı şeyler yaptılar. Ve Archonların Düzeni yok etmek için her şeyi yapmış olmalarına rağmen, Kutsal Kase ve soylu şövalyelerle ilgili anılar, biraz kamufle edilmiş bir şekilde de olsa, insanlar arasında hala yaşamaktadır. Ve bunun için en iyi depo da bir kurgu kitap oldu."

"Neden bir kurgu kitap?" Kostya şaşırdı.

"Çünkü en iyi bilgi saklama biçimi bu, gizli olan da dahil. Akıllı adam anlayacak ve aptal da gücenmeyecek. Akıllı adam en ufak bir ipucunu görebilecek ve benzetmelerdeki gizli anlamı anlayabilecektir. Gizli bilginin özel yolu ainigma (Yunanca'da 'sır', 'bulmaca' anlamına gelir) olarak kullanıldığında, insana sadece kitabı okuması için değil, kitap tarafından başlatılan araştırmaları sürdürmesi için ilham verir. Ve ebedi Hakikati içeren kitaplar, içinizdeki bu yolculuğu özünüze doğru yönlendirecek, sizi Ruhunuza ve Tanrı'ya daha da yaklaştıracaktır. Gerçek bilgi, saf dağ pınarının ideal olarak cilaladığı bir granit gibi olduğundan, aptalları

korkutmak ve Ruhu için kendi Tapınağını inşa etmek için bu Gerçeğe ihtiyaç duyan kişinin korkusuz bakışlarını çekmek için kurgu bir kitabın 'sularında' sadece biraz şekil değiştirir.

"Bu arada, Tapınakçılar zamanında bile Kâse hakkında bazı bilgiler, arayış içinde olan insanlar için kurgusal ve esrarengiz bir forma sokulmuştu. Bunlardan ilki, XII. yüzyılın sonunda 'Kase'nin Öyküsü'nü yazan Chretien de Troyes idi. Troyes kentinin yerlisi, yetenekli, iyi eğitimli bir adam, bir şairdi. Chretien'in eserlerinin hamileri, Champagne ailesi de dahil olmak üzere, Kuzey ve Doğu Fransa ile Flandre'nin etkili şahsiyetleriydi. Bu adam yeni bir insan tipinin şiirselleştirilmesine, şövalyelerin barışçıl zamanlardaki kahramanlıklarına, tüm tezahürleriyle saf Sevgiye özel bir ilgi göstermiş ve ayrıca ilk bakışta çok önemli değilmiş gibi görünen bilgileri de oraya eklemiştir. Örneğin Kase hakkında onun bir tabak olduğundan bahsetti. Ve çok sonraları bu konu başka yazarlar tarafından çeşitli dini görüşlerle karıştırılarak genişletildiğinde, Kâse'nin bir kadeh olduğu ifade edildi. Kâse'nin bu moda dalgası o dönemin birçok yazarı tarafından desteklendi. Ama bunların arasında Chretien gibi gerçek bilginin bazı yankılarını bilen insanlar da vardı. Yani her şey bu kadar basit değildi.

* * *

"İnsanlar Kâse'yi aramaktan hiçbir zaman vazgeçmediler," dedi Sensei. "Onun hakkında yazdılar, onu aradılar ve arayışları her zaman geçerli oldu. Dolayısıyla, Dönüm Noktası zamanı yaklaştıkça, Kâse konusu daha da alevlenecek, birçok kitap yayınlanacak, insanlara Kâse'yi aramaları için ilham veren birçok film çekilecek. Sonunda bu konu o kadar popüler olacak ki, dünyanın farklı ülkelerinden birçok farklı insan tarafından tartışılacak, hakkında konuşulacak ve ilgi çekecek. Ve bu itici güç tesadüfen ortaya çıkmayacak. Size daha önce de söylediğim gibi, Dönüm Noktası zamanlarında, Kâse insanların seçimine yedinci kez verilecek. Ve tüm insanlığın geleceği onu açacak ve kullanacak olanlara bağlı olacak."

Volodya dikkatle Sensei'e baktı ve yüzü aydınlandı.

"Dönüm Noktası zamanları mı? Yani bizim yaşamımız sırasında mı gerçekleşecek?"

"Ve herkes bu şansa sahip olacak," diye tekrarladı Sensei gizemli bir şekilde.

Yaşlılar bakışlarını değiştirdi. Yüzlerimizin şaşkınlığımızı sözlerimizden daha iyi ifade ettiği uzun bir aradan sonra Stas, "Dönüm Noktası zamanları. Ama Kâse'yi nerede aramalıyız? Tapınakçılar şanslıydı. En azından Agapit'in bıraktığı bir ipucu var ellerinde. Ama burada... Archonların tüm o faaliyetleriyle..."

Çocuklar hayal kırıklığıyla başlarını salladılar. Ancak Sensei omuzlarını silkti ve sanki bir vesile olmuş gibi "Her şey size bağlı" dedi.

Yaşlı adamlar Sensei'e yine temkinli bir şekilde baktılar. Ama o sözlerine bir şey eklemediği için Victor, "Elbette bize bağlı. Ama... ne olduğunu ve nerede olduğunu bilmediğiniz bir şeyi aramakla aynı şey. Kâse bu kez dünyada nasıl görünecek? En azından Dünya küresinde nerede arayacağımızı anlamak için başlangıç noktası neresi?"

"Başlangıçta."

"Başlangıçta mı?" Victor şaşırmıştı. "Anlamadım, hangi başlangıçta?"

Sensei sırıtarak bana baktı ve Tatyana neşeyle Victor'a doğru başını salladı, "Sadece sırrın özünü görmeyen kör / Her yerde bir şey aramaya başlar / Bilge, anahtarla ilgili Cennet'in ipucunu anlayacak / Ona güneşin bir ışını gibi doğacak / Başlangıçta Evrenden bahseden sırrın sesini bulacak / Ve o anahtarla eşleştirerek / Aradığını başka bir şeyde bulacak."

"Bu doğru mu kızlar?"

Sensei'in bununla ne demek istediğini anlamamış olsak da hep birlikte başımızı sallayarak cevap verdik. Bu arada Kostya analiz etmeye başladı, "Bekleyin, Sensei, görünüşe göre az önce söylediklerinizi anladım! Her şey bize bağlı! Tapınakçılar gibi saf dileklere, düşüncelere sahip olmalıyız ki insanlara yardım edebilelim ve pek çok iyi iş yapabilelim. Dedikleri gibi, iyi bir eylem Tanrı'yı binlerce kelimeden daha fazla memnun eder. O zaman kaderin kendisi Kase'yi nerede bulacağımıza dair bir ipucu verecektir! Öyle değil mi, Sensei?!"

"Elbette," diye neşeyle başını salladı Sensei. "Kader işaretler verir, sadece çok az kişi onları görebilir. Bazen düşündüğünüzden çok daha yakın bir şey bulursunuz."

"Bu doğru," diye destekledi Nikolay Andreyeviç onu.

"Peki çocuklar, bugün size neden bu kadar çok 'ilginç olmayan şey' anlattım? Bu dünyanın neye benzediğini ve içinde gerçek bir İnsan olarak nasıl yaşanacağını anlamanız için. Hayat, ölümlü bir bedenin arzuları uğruna heba edilemeyecek kadar kısa. Sizi bu şekilde dar görüşlü kölelerine dönüştürmek isteyen Archonlar tarafından size dayatılan yanılsamalara ve korkulara teslim olmayın. Bu dünyada var olan her şey er ya da geç yok olacak ve boşluğa dönüşecektir. Öyleyse Sonsuzluğun önünde zaten var olmayan bir şeyden neden korku duyasınız ki? Ruhsal yolu seçtikten sonra, tereddüt etmeden Tanrı'ya gidin ve hiçbir şeyden korkmayın çünkü bu dünyadaki her şey geçici ve geçicidir.

En yüksek Özgürlük için doğduğunuzu unutmayın! Ve her zaman kişisel seçim hakkına sahipsiniz. Hayvan doğasının tutsağı olmak ya da Ruhunuzun özüyle birleşmek ve diğerleri için Işık olmak size kalmış! **İnsan olmak, en yüksek ruhsal hedefler uğruna yaşamak, insanlara mümkün olan her türlü yardımı yapmak, bu dünyada kazanılabilecek ve onlarla birlikte Sonsuzluğa gidecek gerçek değerlerdir. Bu dünyada her şeyin bir Başlangıcı ve Sonu vardır. Ama sadece düşünceleri ve eylemleriyle En Yüce Olan'ı kazananlar için Son, Başlangıç'a dönüşür**."

Anastasia Novykh'in kitapları:
http://books.allatra.org/en

Anastasia Novykh'n E-postası:
anastasija_novix@mail.ru

Anastasia Novykh'in kitapları, her insanın kişisel sorularına cevap veren, dünyayı ve kendini derinlemesine anlamasını sağlayan, en iyi insani nitelikleri güçlendiren, içsel öz bilgiye ilham veren, kişinin bakış açısını genişletmesine, kendine karşı zafer kazanmasına ve gerçek iyilikler yapmasına ilham veren manevi, entelektüel en çok satanlar olarak tüm dünyada tanınmaktadır. Yazarın kitapları - **"Shambala'lı Sensei" (dört cilt), "Ezoosmos", "Kuşlar ve Taş", "Dönüm Noktaları", "AllatRa**" birçok dile çevrilmiştir. Farklı ülkelerde, farklı kıtalarda yaşayan, farklı yaşlardan, milletlerden, dinlerden insanlar için bir el kitabı haline gelmiştir.

Anastasia Novykh'in eserlerinin fenomeni, herkesin onlarda en içten bir şey görmesidir. Dünya ve insan hakkında, yaşamın anlamı ve kendini tanımanın ve geliştirmenin pratik yolları hakkında bir bilgi madenidir. Bu kitaplar, evrensel bilgileri ve dünyayı ve kendini algılamadaki yenilikleriyle gezegendeki pek çok insanı birleştirmiştir. Tüm kitaplar internette yazarın resmi web sitesi http://schambala.com.ua üzerinden herkese ücretsiz olarak sunulmaktadır,

http://books.allatra.org/en/,ve bir çok başka kaynaklar.

Anastasia Novykh'in eşsiz kitapları, dünyanın dört bir yanındaki benzer düşünen ve nazik insanlardan oluşan geniş çaplı bir derneğin temeli haline geldi. Bu kitaplar sayesinde, dünyanın dört bir yanından yeteneklerini ve becerilerini yaratıcı faaliyetler için kullanmak isteyen iyi insanlar bir araya geliyor.

Bu insanlar dünya toplumunda ahlakı, maneviyatı ve kültürü geliştiren ve güçlendiren büyük ölçekli projeleri hayata geçirirler. İyi kalpli, fedakâr insanlardan oluşan böyle bir derneğin örneği, bugün tüm dünyada maneviyat, ahlak ve insanlığın oluşumunda paha biçilmez bir rol oynayan küresel uluslararası faaliyet gösteren ALLATRA Uluslararası Halk Hareketidir www.allatra.org.

ALLATRA
INTERNATIONAL PUBLIC MOVEMENT

ALLATRA UHH, *tüm insanlar için gerçekten İyilik yapan ve Barışı koruyanların küresel bir birliğidir. ALLATRA hareketi, statü, sosyal kategori, siyasi ve dini görüş farkı gözetmeksizin dünyanın dört bir yanındaki insanları bir araya getirmektedir. Kısa bir süre içinde dünya çapında 200'den fazla ülkede yüz binlerce benzer düşünen insan hareketin aktif katılımcıları haline gelmiştir.*

Stratejik hedefimiz, insanları toplum hayatına aktif olarak katılmaya teşvik etmek ve çeşitli ülkelerden iyi niyetli insanlarla birlikte dünya toplumu için yararlı faaliyetlerde bulunmaktır. Biz siyasetin ve dinin dışındayız.

ALLATRA Uluslararası Halk Hareketi'nin aktif katılımcılarının inisiyatifi ve özverili eylemleri sayesinde, insanların yaratıcı potansiyelini ortaya çıkarmak için koşullar yaratmayı ve tüm küresel toplumda evrensel insani manevi ve ahlaki değerleri canlandırmayı amaçlayan çeşitli yaratıcı projeler ve iyi işler dünya çapında uygulanmaktadır.

Projeler arasında şunlar var:

- *- ülke çapında girişim - "**ALLATRA Küresel Partnerlik Anlaşması**" www.allatra-partner.org;*
- *uluslararası Internet TV - "ALLATRA TV" www.allatra.tv;*
- *- İnsanları sosyal açıdan önemli ortak meselelerde bir araya getiren uluslararası web portalı - "ALLATRA – Vicdanlı Kitle Fonlaması " www.allatra.in;*
- *yaratıcı medya alanı - "ALLATRA RADIO" http://allatra-radio.com/en;*
- *"ALLATRA BİLİMİ" - iklimbilim, fizik, psikoloji alanlarında modern ve yenilikçi araştırmalar http://allatra-science.org/en;*
- *- Küresel pozitif bilgi alanının uluslararası portalı*
  - "ALLATRA News" http://allatravesti.com/en and many others.

Biz insanları liderler ve uygulayıcılar olarak ayırmıyoruz, her birimiz bir lider ve uygulayıcıyız ve birlikte gücüz.

Genel Müdürümüz VİCDAN'dır.

İyilik yapmak ve sosyal açıdan önemli ortak projeler aracılığıyla uluslararası toplumun manevi ve kültürel gelişim yoluna girmesine yardımcı olmak isteyen herkesi davet ediyoruz. İsteyen, yapabilen ve harekete geçen herkes bizimle

İyi bir insan olmanın tam zamanı ve modası!

ALLATRA UHH'nin Koordinasyon Merkezi:

+ 380 (44) 238 89 80; + 380 (44) 238 89 81;
+ 380 (99) 175 47 77; + 380 (96) 875 47 77;
+ 380 (63) 178 47 77

E-mail: *center@allatra.org*
Skype: *allatra-center*
Website: *www.allatra.org*

***

ALLATRA TV - ALLATRA'nın Uluslararası Gönüllü İnternet TV'si
Uluslararası Halk Hareketi Resmi web sitesi: www.allatra.tv

ALLATRA TV, psikoloji, bilim, iyi haberler, bilgi ve analiz programları, ünlü kişilerle röportajlar, dostça mizah, eğitici animasyon videoları, aile programları ve toplumda insanlığı, nezaketi ve birliği artıran diğer birçok samimi ve olumlu program gibi çeşitli konularda ilgili ve ilginç videolar içeren uluslararası, ulusal İnternet TV'sidir. Hepimizi etkileyen gerçeklik!

ALLATRA TV programları, kişisel gelişim, manevi ve kültürel gelişim ve kendilerinde ve çevrelerindeki toplumda en iyi niteliklerin güçlendirilmesi için çabalayan tüm insanlar için ilgi çekicidir.

Uluslararası gönüllülerden oluşan "ALLATRA TV" ekibine katılın ve yaratıcı fikirlerinizi ve projelerinizi yeni ulusal televizyon formatı aracılığıyla hayata geçirin!

İzleyiciler arasında özellikle "**Gümüş İplik**" ve "**Gerçek Herkes İçin Birdir**" program serileri popülerdir http://allatra.tv/english.

Bireylerin, halkların ve insanlığın kaderini değiştiren bu dönüm noktası niteliğindeki programlarda, tüm insanların Birliğinin ve Uzlaşmasının kadim anahtarları-bilgileri ortaya konmaktadır. Pek çok insanı ilgilendiren sorulara yanıtlar

veriliyor - insanlığın tüm dinlerinin tek kaynağı nedir? Tüm ruhsal bilgileri temelinde birleştiren nedir? Kendi içinizde, insan ve Tanrı arasında, insan ve insan arasında Uzlaşmaya nasıl varabilirsiniz? İslam, Hristiyanlık, Budizm - dünya dinlerini ve tüm gerçek inananları birleştiren Hakikat nedir? GERÇEK benlik nasıl keşfedilir?!

Programlar sayesinde insan pratik bilgi deneyimi ve HAYAT VEREN ile kişisel temas kazanabilir.

Programlarda, insanın kendini tanıma yolunu, Kutsal Ruh hakkındaki ilksel bilgiyi, onun insanın ve insanlığın ruhsal gelişimindeki önemli rolünü; derin aydınlanmaları ve ruhsal dünyayla temasın en derin duygularını yansıtan eşsiz bilgiler yer almaktadır.

Anastasia Novykh'in kitaplarını satın almak ve dağıtmak için,
doğrudan iletişime geçebilirsiniz
ALLATRA Publishing House.

Yayınevinin İletişim Bilgileri: Ukraine 01024,
Kiev, Kruglouniversitetskaya str., 14tel.: +380 (44)
599 57 01
www.allatra.com.ua
e-mail: info@allatra.com.ua

Yazışma adresi:
Ukraine, 01001, Khreshchatyk str., 22, PO Box B-39

Belarus Cumhuriyeti'nde kitapların
dağıtımı: PSUE “Allatra plus”
The Republic of Belarus, 220012, Minsk,
Academicheskaya str., 11-B, office 1,

Tel. / fax: +375 (17) 294 94 70
tel. mob. (MTS): +375 (33) 3559559
www.allatraplus.by
e-mail: info@allatraplus.by

Rusya Federasyonu'nda
kitapların dağıtımı:
OOO “Allatra Rus”
Russia, 129344,
Moscow, Yeniseiskaya str. 7, building 3(metro
station Sviblovo)
tel.: +7 (499) 755 57 28
tel. mob. (MegaFon): +7 (925) 755 57 28

www.allatra.ru
e-mail: info@allatra.ru

Kitapları dünya çapında kargo ile sipariş
edebileceğiniz e-mağaza: www.allatra.net